

ตอนที่ 1401 การโจมตีที่ปราศจากผู้ต่อกร

ภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้าได้สร้างความสะเทือนหวั่นไหวให้กับทุกคน รวมทั้งคุณหยางลี่ด้วย ในเวลานี้ ทุกคนอยู่ในอาการตะลึงจนไม่อาจเรียกสติกลับมาเป็นเวลานาน

“เป็นไปไม่ได้ มันเป็นไปไม่ได้!” หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก จึงได้มีเผ่าวิญญาณเทพที่ได้สติกลับมา เวลานี้เหมือนขวัญไม่อยู่กับเนื้อกับตัว สายหน้าไปมา และพึมพำอยู่คนเดียว

เวลานี้ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์จำนวนมากล้วนแล้วแต่ไม่สามารถยอมรับกับความจริงเช่นนี้ได้ กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว พวกเขาไม่สามารถยอมรับกับผลกระทบที่รุนแรงเช่นนี้ได้

ก่อนหน้านี้บริเวณด้านนอกทะเลสาบตั้งถึงนั้น หลี่ซีเยเคยใช้ดาบหมิงเหรินสังหารปณิธานการต่อสู้ของเทพเจ้าแห่งทะเล ขณะอยู่ที่ผายุทธ หลี่ซีเย เคยทำลายหุบเขาจักรพรรดิได้อย่างง่ายดาย ทั้งสองกรณีนี้ได้เคยสร้างความสิ้นหวังให้กับปีศาจทะเลมาแล้ว

มาวันนี้ เรื่องเช่นเดียวกันนี้ก็เกิดขึ้นกับเผ่าวิญญาณเทพผู้คนจำนวนมากเท่าไรที่ฝากความหวังเอาไว้กับเม็งเจิ้นเทียน เผ่าวิญญาณเทพจำนวนมากเท่าไรที่เคยภาคภูมิใจเพราะเม็งเจิ้นเทียน ในสายตาของผู้คนจำนวนมากเท่าไรที่มองว่า เม็งเจิ้นเทียนนั้นบ่งบอกถึงความเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกร

แต่ทว่า ในวันนี้เมิ่งเจิ้นเทียนกลับถูกหลี่ชีย่บดขยี้ทำลายจนกลายเป็นเถ้าธุลีไป แม้ว่าจะเป็นเพียงร่างตัวแทนเท่านั้นก็ตาม แต่มันได้ทำลายความฝันของผู้คนจำนวนมากไม่ถ้วนจนแหลกไม่มีชิ้นดีไปแล้ว ทำลายตำนานความเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกรของเมิ่งเจิ้นเทียนจนแหลกละเอียด!

เรื่องเช่นนี้ ได้ทำให้เผ่าวิญญาณเทพที่เลื่อมใสในตัวของเมิ่งเจิ้นเทียน และฝากความหวังเอาไว้บนตัวของเขาอย่างไร้ขอบเขต ไม่สามารถยอมรับได้ เรื่องเช่นนี้มันโหดร้ายเหลือเกิน

เมิ่งเจิ้นเทียนที่ปราศจากผู้ต่อกร ต้องมาพ่ายแพ้ด้วยลักษณะเช่นนี้ ร่างตัวแทนถูกบดขยี้จนแหลกละเอียด เถ้าธุลีปลิวว่อน!

เผ่าวิญญาณเทพจำนวนมากไม่น้อยเวลานี้มีสีหน้าที่ขาวซีดหลายคนไม่อาจยอมรับความกระทบกระเทือนนี้ได้ ทิ้งตัวนั่งลงกับพื้นและไม่สามารถคืนสติกลับมาเป็นเวลานาน

เวลานี้ แม้แต่ปีศาจทะเลก็ดูจะต่างคนต่างสงสารซึ่งกันและกัน ล้วนแล้วแต่มีท่าทีที่หงอยเหงาเศร้าซึม เหมือนวิญญาณไม่อยู่กับเนื้อกับตัวอย่างนั้น

“แวบ.....” เวลานี้ วิหคัมัจฉาที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬาร พลันแปลงร่างกลายเป็นนกอินทรีที่มีขนาดยักษ์จนไม่สามารถประเมินได้ ยามที่มันกางปีกสองข้างออกไป สามารถบดบังท้องฟ้าของทะเลกระดุกเอาไว้

เมื่อกลายเป็นนกอินทรีแล้ว กลิ่นอายดีกดำบรรพ์ที่น่ากลัวดั่งน้ำตกที่พุ่งลงมาด้านล่าง ภายใต้กลิ่นอายดีกดำบรรพ์เช่นนี้

ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะดำรงอยู่ในสถานะเช่นใดก็ต้องหวาดกลัว ซึ่งสามารถจินตนาการได้ว่า ในยุคที่ยาวนานมาแล้ว เจ้าวิหคัมัจฉาตัวนี้มันมีความน่ากลัวและแข็งแกร่งปานใด

ต่อให้เป็นจักรพรรดิเทพ ยังคงต้องมีสีหน้าที่ซีดเผือด ดวงตาทั้งสองเบิกกว้างมองดูนกอินทรีที่ใหญ่โตมโหฬารบนท้องฟ้านั้นจนไม่สามารถพูดอะไรออกมาเป็นเวลานาน

ผู้ที่มีทักษะยุทธอ่อนแอแทบจะกระดิกตัวไม่ได้ เมื่อต้องมาอยู่ภายใต้กลิ่นอายดึกดำบรรพ์ที่เหมือนดั่งน้ำตกเช่นนี้ กระทั่งแรงที่ใช้กระดิกนิ้วยังไม่มี ถูกสยบเอาไว้โดยตรงอย่างนั้น

นกอินทรีบินตรงขึ้นไปยังเก้าชั้นฟ้าอย่างรวดเร็ว พริบตาเดียวเท่านั้นก็หายแวบไปบนท้องฟ้า แต่ทว่า ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น มันก็ปรากฏตัวอยู่เหนือศีรษะของทุกคน นกอินทรีขนาดยักษ์เช่นนี้กลับลอยล่องอยู่เหนือศีรษะผู้คนทุกคนห่างจากทุกคนแค่เอื้อมเท่านั้น

จากการที่ระยะห่างใกล้ถึงเพียงนี้ ทำให้รับรู้ได้ถึงกลิ่นอายของสัตว์เทพตัวหนึ่ง แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพยังรู้สึกเข่าอ่อนทั้งสองข้าง กลิ่นอายนี้มีความดึกดำบรรพ์มากเกินไป ทำให้ผู้คนเกิดความหวาดกลัวขึ้นโดยสัญชาตญาณ

“ทวนลมขึ้นไปสามสิบล้านลี้ พุ่งขึ้นไปเก้าสิบล้านลี้อย่างรวดเร็ว” หลี่ชี่เย่รู้สึกเป็นการเสพสุขยิ่งนักกับพรสวรรค์ และสัจธรรมแรกเริ่มของวิหคัมัจฉา ถึงกับกล่าวทอดถอนใจออกมา

เวลานี้ ทุกคนต้องมาอยู่ภายใต้ปีกอินทรีขนาดยักษ์เช่นนี้ จึงไม่กล้ากระทั่งหายใจแรง ด้วยเกรงว่ากรงเล็บของนกอินทรีขนาดยักษ์พลันจิกเข้ามาก็สามารถทำให้ตายได้โดยง่ายตาย!

ในที่สุด นกอินทรีขนาดยักษ์ก็ได้หายไป บนท้องฟ้าเหลือเพียงหลี่ชียเอ่ ยืนอยู่บนนั้นคนเดียว ท่าทีของเขาช่างเอ้อระเหยอะไรอย่างนั้น ช่างเป็นไปตามแต่ใจปรารถนาอย่างนั้น

เวลานี้ ผู้คนจำนวนมากถึงกับรู้สึกหวั่นเกรงขึ้นมาเมื่อมองดูหลี่ชียเอ่ที่สูงสุดแสนจะธรรมดาไม่มีอะไรเป็นที่สะดุดตาเลย นาที่นี้ใครเล่าจะกล้ากล่าวตำหนิเขา? ใครกล้าบอกว่าเขาไม่มีสิทธิ์แย่งชิงชะตาฟ้ากับเมิ่งเจิ้นเทียน!

ความจริงถูกกางออกมาอยู่ตรงหน้า หลี่ชียเอ่จะต้องเป็นศัตรูคนสำคัญในชีวิตของเมิ่งเจิ้นเทียน! แม้ว่าเผ่าวิญญาณเทพผู้คนจำนวนมากไม่ยอมรับความจริงในข้อนี้ แต่ทว่า ย่อมเข้าใจดีอยู่ภายในใจ

“ยุคนี้ใครเล่าจะต่อกรได้!” สูดหายใจ แม้แต่ขุนหยางจื่อก็ต้องหอดถอนใจออกมาเช่นนี้

อ่องเทพจุมบาดาลที่มองหลี่ชียเอ่อย่างไม่สบอารมณ์มาตลอด แต่เวลานี้เขาไม่อาจปฏิเสธได้ว่า ที่ตอนนั้นไม่ได้ลงมือต่อหลี่ชียเอ่ไม่ได้แก้แค้นให้กับภรรยาบ่อยของตนนั้น ช่างเป็นการเลือกที่มีความฉลาดเฉียบแหลมมีสายตาวาวไกลเหลือเกิน! เกรงว่าคงเป็นการตัดสินใจที่ฉลาดเฉียบแหลมมีสายตาวาวไกลที่สุดในชีวิตแล้ว!

“กลับไปบอกต่อเม็งเจ็ญเทียน หากขวางทางข้าอีก ครั้งต่อไป ข้าจะสังหารตัวจริงของเขา!” หลี่ชียเยยืนอยู่ตรงนั้นและกล่าวต่อ บรรพบุรุษเฒ่าอัคคี เขาพูดออกมาได้ตามอารมณ์เหลือเกิน ทำที่อะไรก็ได้ยังงี้ก็ได้

พลันพูดออกมาก็คือจะสังหารเม็งเจ็ญเทียน อีกทั้งพูดได้ตามอารมณ์เหลือเกิน หากเปลี่ยนเป็นก่อนหน้านั้น มันเป็นเรื่องที่สูดจะจินตนาการ!

แต่ว่า เวลานี้ทั่วทั้งบริเวณเจียบกริบ ไม่มีใครกล้าพูดคำว่าไม่ ยิ่งไม่มีใครกล้ากล่าวเยาะเย้ยต่อหลี่ชียเย

คำพูดที่พูดตามอารมณ์ออกมาของหลี่ชียเย ทำให้ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนที่อยู่ในเหตุการณ์ถึงกับอึดอัดจนแทบหายใจไม่ออก เม็งเจ็ญเทียนที่เคยเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกร เวลานี้ออกจากปากของหลี่ชียเยเสมือนหนึ่งเป็นนายหมูนายหมาคนหนึ่ง คิดจะฆ่าก็ฆ่าเลย ทำที่ลักษณะเช่นนี้แข็งกร้าวและพาลจนผู้คนที่แทบหายใจไม่ออก

ในขณะนี้ บรรพบุรุษเฒ่าอัคคีที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสมีสีหน้าที่ขาวซีด หากเป็นก่อนหน้านั้น มีใครหาญกล้ากล่าววาจาเช่นนี้ เขาจะต้องออกปากว่ากล่าวกระทั่งเอาชีวิตคนผู้นั้น แต่ ในเวลานี้ บรรพบุรุษเฒ่าอัคคีกระทั่งผายลมยังไม่กล้า

ในเวลานี้ ต่อให้บรรพบุรุษเฒ่าอัคคีใจกล้าแค่ไหนก็ตาม ก็ไม่กล้าเสียงดังต่อหลี่ชียเย แม้แต่ผู้เป็นนายของเขายังถูกบดขยี้ทำลาย เขามีสถานะเป็นเพียงสารพัดคนหนึ่งเท่านั้น นับเป็นตัวอะไรได้!

“ความภูมิใจของเผ่าพันธุ์มนุษย์เรา!” ผู้บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์จำนวนไม่มากที่อยู่ในเหตุการณ์ถึงกับเลือดในกายเดือดพล่าน กำหมัดเอาไว้แน่น กระทั่งหางตาเปียกแฉะโดยไม่รู้ตัว กล่าวด้วยความภาคภูมิใจว่า “นี่คือเกียรติยศของเผ่าพันธุ์มนุษย์เรา!”

ในเวลานี้ ทิวทัศน์บริเวณนี้เงียบอยู่เป็นเวลานาน เมื่อมีल्लीชียะยืนอยู่ตรงนี้ ทุกคนรู้สึกว้าวใจไม่ค่อยสะดวก ถึงแม้ल्लीชียะจะไม่ได้แผ่กลิ่นอายที่สามารถสยบเหล่าชั้นฟ้าออกมา ยังคงสามารถทำให้ผู้คนต้องรู้สึกอึดอัดเช่นกัน

ल्लीชียะไม่สนใจผู้คนเหล่านั้น กลับไปที่เรือหัวเราะกล่าวว่า “เออละ แม่นางทั้งหลาย สิ่งที่เราสมควรจะได้ก็ได้มาแล้ว ทิวทัศน์ที่สมควรได้ชมก็ชมมาแล้ว ถึงเวลาที่จะไปจากที่นี่ได้แล้ว”

ल्लीชียะ และจ้าวเจี้ยนซือไม่พูดพล่ามทำเพลงกลับไปยังเรือกระดูกทันที ฉุนหยางลือ ก็ขึ้นไปยังเรือกระดูกเช่นกัน แม้แต่อ๋องเทพลมบาดาลที่มองल्लीชียะอย่างไม่สบอารมณ์มาโดยตลอดก็ไปจากที่นี่พร้อมกัน

หลังจากมองल्लीชียะจนไปไกลแล้ว มีคนถึงกับพิมพ์ออกมาว่า “หากเป็นข้า ข้าก็ต้องยืนอยู่ข้างल्लीชียะ เรื่องนี้จะโทษไตรนิกายพิสุทธิ และพิสุทธินิรันดร์สี่สายที่สนับสนุนल्लीชียะก็ไม่ถูก! เวลาไปดูไปแล้ว พวกของเจ้าสำนักจ้าวมีสายตากว้างไกลมากกว่าผู้น้อยอย่างพวกเรามากกว่า

ก่อนหน้านี้ ได้เคยมีผู้คนจำนวนมากไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดจ้าวเจี้ยนซือ ล्लीชียะ และฉุนหยางลือพวกเขาที่เป็นบุคคลอยู่ในฐานะเช่นนี้ถึงได้ยืนอยู่ข้างฝ่ายของल्लीชียะ กระทั่งมีเผ่า

วิญญาณเทพจำนวนไม่น้อยที่ไม่พอใจยิ่งนักต่อการกระทำของไตร
นิกายพิสุทธิ์ และพิสุทธิ์นิรันดรสี่สาย

แต่ทว่า มาวันนี้หลี่ชียเอ่ ลงมือบดขยี้ร่างที่เป็นตัวแทนของเมิ่ง
เจิ่นเทียน ทำให้ผู้คนจำนวนมากสำนึกได้ว่าความแข็งแกร่งของหลี่
ชียเอ่นั้น เกินกว่าที่พวกเขาจินตนาการไปมากทีเดียว

กระทั่งเวลานี้ ทุกคนจึงได้เข้าใจว่าพวกจ้าวเจี้ยนซือ และฉุนห
ยาลือจึงเป็นผู้ที่มองการณ์ไกลได้อย่างแท้จริง

“ยุคนี้ต้องเป็นเผ่าพันธมิตรมนุษย์ของพวกเราที่เป็นราชันเซียน!”
หลังจากที่หลี่ชียเอ่จากไปแล้ว มีเผ่าพันธมิตรมนุษย์ที่อดจะกล่าวเช่นนี้
ออกมาด้วยความตื่นเต้นดีใจไม่ได้

จะไปโทษเผ่าพันธมิตรมนุษย์ที่แสดงความดีใจขนาดนี้ก็ไม่ถูก ใน
แดนวิญญาณสวรรค์เผ่าพันธมิตรมนุษย์มีความอ่อนแอมาโดยตลอด
ถูกปีศาจทะเล เผ่าพฤษกา และเผ่าวิญญาณเทพสยบเอาไว้เสมอ
มา หากยุคนี้เผ่าพันธมิตรมนุษย์ของแดนวิญญาณสวรรค์สามารถให้
กำเนิดราชันเซียนขึ้นมาล่ะก็ ย่อมทำให้เผ่าพันธมิตรมนุษย์ในแดน
วิญญาณสวรรค์สามารถลืมหูลืมตาอ้าปากได้

“ยังไม่ถึงเวลาแย่งชิงชะตาฟ้า ใครสามารถตัดสินได้ว่าใครจะ
เป็นผู้ที่ได้หัวเราะจนเป็นคนสุดท้าย ใครจะเป็นผู้ชนะในที่สุดยังไม่มี
ใครรู้ได้” ยอดฝีมือเผ่าวิญญาณเทพกล่าวด้วยน้ำเสียงไม่มั่นใจนัก

“อย่างนั้นรี? ข้าพนันว่าหลี่ชียเอ่สามารถหัวเราะจนเป็นคน
สุดท้าย เขาสามารถทำลายร่างตัวแทนของเมิ่งเจิ่นเทียนได้ ก็ต้อง

สามารถสังหารร่างแท้จริงของเม็งเจิ้นเทียนได้” ผู้บำเพ็ญตน
เผ่าพันธุ์มนุษย์ก็ใจกล้ามากขึ้น จึงกล่าวตอบโต้ออกไปทันที

“ฮึ แม้ว่าหลี่ชีย่จะมีความแข็งแกร่ง ที่เขาเอาชนะมาได้ก็แค่
ร่างตัวแทนเท่านั้น หากร่างแท้จริงปรากฏ ฮึ จะต้องเป็นฝ่ายชนะ
เด็ดขาด” ลูกหลานของเผ่าวิญญาณเทพรู้สึกไม่พอใจ จึงกล่าว
สร้างขวัญกำลังใจให้กับเผ่าวิญญาณเทพของตน

“นั่นสิ ร่างตัวแทนมีกำลังความสามารถเพียงหนึ่งในสิบของ
ร่างแท้จริงเท่านั้น เมื่อร่างแท้จริงออกมาจะต้องเป็นผู้ปราศจากผู้
ต่อกร ” เผ่าวิญญาณเทพอีกคนหนึ่งก็กล่าวไม่เห็นด้วยออกมา

“หลี่ชีย่ผู้สังหารเม็งเจิ้นเทียนแล้ว!” ผู้บำเพ็ญตน เผ่าพันธุ์
มนุษย์ผู้นี้กล่าวเยาะเย้ยออกมา

“นั่นมันเป็นเพียงร่างตัวแทนเท่านั้น เป็นร่างตัวแทน กำลัง
ความสามารถเป็นเพียงหนึ่งในสิบของร่างจริงเท่านั้น” เผ่า
วิญญาณเทพไม่ยอมรับคำพูดเช่นนี้ จึงแก้ต่างในคำพูดของผู้
บำเพ็ญตนเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้นี้

“เป็นหลี่ชีย่ผู้สังหารเม็งเจิ้นเทียนแล้วนั่นแหละ!” ผู้บำเพ็ญ
ตน เผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้นี้ยังคงเป็นคำพูดคำนี้ กล่าวเยาะเย้ยต่อผู้
บำเพ็ญตนเผ่าวิญญาณเทพ

“เจ้า เจ้าอย่าคุยโอ้อวดให้กับหลี่ชีย่ ลากนี้ไปใครจะเป็นฝ่าย
ชนะยังไม่รู้.....” ยอดฝีมือของเผ่าวิญญาณเทพผู้นี้กล่าวด้วยความ
ไม่พอใจ

“หลี่ชียเยผู้สังหารเมิ่งเจิ้นเทียนแล้ว!” ผู้บ่าเพ็ญตน เผ่าพันธุ์ มนุษย์ผู้นี้ยังคงเป็นคำนี้คำเดียว

สุดท้าย บรรดาผู้บ่าเพ็ญตนเผ่าวิญญาณเทพเหล่านี้ถูกคำๆ นี้ทำให้โมโหจนเสียอารมณ์ พวกเขาเลยต้องหุบปากเสียไม่พูดอะไรต่อ ขึ้นพูดต่อไปรังแต่ทำให้ตนต้องอดสู

ความจริงแล้ว ไม่ว่าจะเผ่าวิญญาณเทพจะพูดว่าอย่างไรก็ตาม แต่ก็ไม่มี ความมั่นใจ เวลาที่บรรพบุรุษเฒ่าอัคคีก็ยังไม่อยู่ใน เหตุการณ์ แม้แต่ตัวเขาเองยังไม่ต้องการพูดอะไรออกมาสักคำ สุดท้าย เขาได้เก็บเศษของรถม้าอย่างเงียบๆ และเดินจากไปอย่าง เงียบๆ ตั้งแต่ต้นจนจบเขาไม่ต้องการพูดอะไรออกมาเลย เว้นแต่จะ ได้รับการชี้แนะจากนายของเขา

สิ่งนี้สร้างความอึดอัดให้กับยอดฝีมือเผ่าวิญญาณเทพจำนวนมาก รู้สึกกดดันเป็นอันมาก เมื่อเห็นว่ากระทั่งบรรพบุรุษเฒ่าอัคคี ยังนิ่งเงียบไม่ยอมพูดยอมจาตั้งแต่ต้นจนจบ

ลองคิดดู ก่อนหน้านั้นบรรพบุรุษเฒ่าอัคคีมีหน้ามีตาขนาด ไหน แม้ว่าเขาจะมีฐานะเป็นเพียงสารถีเท่านั้น แต่ทว่า สำหรับคนอื่นแล้วเขายังคงมีความสูงส่ง กล่าวสำหรับใครก็ตาม สามารถเป็น สารถีของราชันเซียนหาใช่เป็นเรื่องน่าอับอาย แต่เป็นเกียรติยศ อย่างหนึ่ง

แต่ว่า มาวันนี้ บรรพบุรุษเฒ่าอัคคีไม่มีหยิ่งผยองอีก ไม่มีท่าที ที่สูงส่งอีกต่อไป คล้ายดั่งเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ตกลงมาจากหิ้งบูชา อย่างนั้น

ท่าที่นิ่งเงียบไม่พูดไม่จาของบรรพบุรุษเดมาอัคคีเป็นการบ่งบอกว่า เทพนิยายความเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกรของเมืองเจิ้นเทียน ได้ถูกทำลายลงไปแล้ว ถึงแม้เมืองเจิ้นเทียนยังคงมีโอกาส แต่ เขามีศัตรูที่แข็งแกร่งเสียแล้ว ซึ่งเป็นการสร้างความกดดันอย่างใหญ่หลวงต่อเมืองเจิ้นเทียน

นาทีนี่ แม้ว่าเผ่าวิญญาณเทพไม่อยากจะยอมรับในเรื่องนี้ แต่ ก็เข้าใจได้ว่า นับแต่วันนี้เป็นต้นไปเมืองเจิ้นเทียนไม่สามารถทำได้เหมือนดังเช่นก่อนหน้านี้ที่บัญชาทั่วหล้า ไม่สามารถทำให้ทุกคนต้องติดตามและเลื่อมใสศรัทธาเขาเหมือนเช่นในอดีตอีกต่อไป

การที่หลี่ชีย่บดขยี้ร่างตัวแทนของเขานั้น ไม่เพียงทำให้เทพนิยายเกี่ยวกับความเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกร ของเมืองเจิ้นเทียนร่วงหล่นลงมาจากหิ้งบูชาเท่านั้น ขณะเดียวกัน ยังทำให้ชื่อเสียงบารมีของเมืองเจิ้นเทียนที่โด่งดังได้รับความเสียหายอย่างรุนแรง!

ตอนที่ 1402 จากลา

ภายหลังออกจากทะเลกระดูกแล้ว ฉุนหยางจื่อตั้งใจจะไป เขาแสดงคารวะแบบจีนต่อหลี่ซีเย ยิ้มกล่าวว่า "พี่หลี่ ข้าเตรียมจะกลับไปยังเกาะเทพเจ้าโบราณเดี๋ยวนี้อะ ลากันคราวนี้ไม่รู้จะได้พบกันเมื่อไร"

"หากมีวาสนาย่อมจะได้พบกันอีก" หลี่ซีเยยิ้มกล่าว

ฉุนหยางจื่อถึงกับหัวเราะเจื่อนๆ กล่าวว่า "เกรงว่าลากันคราวนี้คงต้องอีกนานจึงจะได้พบกับพี่หลี่อีก การติดตามพี่หลี่ออกไปทะเลกระดูกในครั้งนี้ ทำให้รู้สึกสะท้อนอารมณ์เป็นอันมาก และได้รับอะไรมากมาย หลังจากกลับไปยังเกาะเทพเจ้าโบราณแล้ว ข้าตั้งใจจะกักตน เป็นการกักตนตลอดไป 'ไม่รู้ว่าจะเมื่อไหร่จะได้ออกจากการกักตน'"

คำพูดของฉุนหยางจื่อออกมาจากจิตใจภายในจริงๆ การไปทะเลกระดูกคราวนี้กล่าวได้ว่าเขาได้รับอะไรต่างๆ มากมาย สิ่งที่ได้หาใช่หมายถึงของวิเศษ แต่เป็นในด้านทำให้เกิดความแรงบันดาลใจและเข้าใจตระหนักถึงสัจธรรม

ก่อนหน้านี้ เขาเองก็เคยรับรู้ว่ามีช่วงห่างกับเมิ่งเจิ้นเทียนอยู่ แต่ทว่า หลังจากได้เห็นการลงมือของเมิ่งเจิ้นเทียนอย่างแท้จริงแล้ว จึงเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าความห่างระหว่างตนเองกับเมิ่งเจิ้นเทียนอยู่ที่ตรงไหน

ครั้งนี้ได้เห็นหลี่ซียเอ่แสดงอำนาจแล้ว ยิ่งเป็นการเปิดประตูอีกบานออกมาให้กับฉุนหยางจื่อ แท้จริงแล้ว ทักษะสามารถฝึกฝนเอาได้ กำลังหรือพลังก็สามารถอาศัยวิธีนี้ฝึกเข้าไปเข้ามา นอกจากเคล็ดวิชาวิฆเนศ เคล็ดพลังชีวิต ภาระบวบท่าต่างๆ แล้ว ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่ผ่านการขัดเกลาได้

แม้ว่าหลี่ซียเอ่จะไม่ได้ถ่ายทอดให้เขาเลยแม้แต่ครึ่งภาระบวบท่า แต่ทว่า หลังจากเห็นการลงมือของหลี่ซียเอ่แล้ว ทำให้ฉุนหยางจื่อบังเกิดแนวความคิดที่ไม่เหมือนใครขึ้นมา อาจกล่าวได้ว่า หลี่ซียเอ่ได้ช่วยให้เขาสามารถเปิดประตูออกมาอีกบาน เกรงว่านี่อาจเป็นทางที่ไม่เคยมีใครได้ก้าวเดินมาก่อนในอดีต

ด้วยเหตุนี้เอง จึงทำให้ฉุนหยางจื่อบังเกิดแนวคิดที่จะกักตนขึ้นมา ฉุนหยางจื่อนั้นมีพรสวรรค์ที่สูงมาก เขาหาใช่เป็นคนยกตนข่มท่าน แต่ทว่า เขาเชื่อว่าด้วยความสามารถในขณะนี้ของเขา ไม่เพียงกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่เท่านั้น ต่อให้เป็นรุ่นอาวุโสเขาก็มีความมั่นใจว่าสามารถรับมือกับพวกเขาได้

แต่ทว่า หลังจากการเดินทางในครั้งนี้อันแล้ว ความปรารถนาต่อการบำเพ็ญเพียรภายในใจดูจะครึกกรุ่นมากยิ่งขึ้น เขายังมีความเข้าใจตัวเองว่ายังมีหนทางที่จะต้องก้าวเดินอีกยาวไกลมาก

ในอดีต ฉุนหยางจื่ออาจมีแนวความคิดเช่นนี้อยู่บ้างน้อยบ้าง เขาไม่ได้มีใจคิดจะแย่งชิงชะตาฟ้า ขณะที่อาศัยพรสวรรค์ของเขา ช้าหรือเร็วก็ต้องฝึกฝนไปจนกระทั่งขั้นสูงสุดสุดยอดสักวัน เขาจึงไม่ได้รับร้อนในการฝึกวิชา ดังนั้น เขาจึงได้วางตัวเองโดยอาศัยสภาพจิตใจที่เฉยเมยในการฝึก

แต่ทว่า หลังจากได้รับรู้ถึงความแข็งแกร่งของเม็งเจิ้นเทียนใน ครั้งนี้แล้ว และได้รู้ถึงความพิสดารของหลี่ซีเย แล้ว จึงทำให้การ ฝ่าฝืนต่อศีลธรรมของฉุนหยางลือเร่าร้อนมากยิ่งขึ้นไปอีก เขารู้ว่า หนทางข้างหน้ามีเรื่องราวที่น่าตื่นเต้นมากกว่ารอเขาอยู่

“ตีเหล็กต้องตีตอนร้อน การฝึกฝนต้องขณะอายุน้อย เป็น จริตที่พรสวรรค์เช่นนี้ของเจ้ามีความมุ่งมั่นอย่างหาญกล้า ต่อให้ เจ้าไม่เป็นราชันเซียน แต่ทว่า หนทางข้างหน้าก็มีอะไรที่น่าแปลก ใจรอเจ้าอยู่ บางที วันหนึ่งที่เจ้าได้ก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุดแล้ว เจ้าก็จะ พบว่า หลังจากก้าวไปถึงจุดสุดยอดไปแล้วก็ยังคงมีสิ่งที่น่าตื่นเต้น ยิ่งกว่ารอคอยเจ้าไปค้นหา” หลี่ซีเยเข้าใจถึงความรู้สึกของฉุนห ยางลือ ถึงกับยิ้มกล่าวออกมา

“น้องจะจดจำคำพูดของพี่หลี่เอาไว้ในใจ” ฉุนหยางลือแสดง คารวะแบบจีนและโค้งคำนับ

หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า “ไปเถอะ มีวาสนาจะอย่างไรเสียก็ต้องได้ พบกัน ไม่แน่ว่าพวกพวกราวหน้าอาจเต็มไปด้วยสิ่งที่ทำให้แปลก ใจและดีใจ”

เป็นความจริงที่หลี่ซีเยชื่นชมในตัวของฉุนหยางลือเป็นอันมาก ต่อให้ฉุนหยางลือไม่แย่งชิงชะตาฟ้า ถ้าหากเวลานี้ฉุนหยางลือมีใจ ต้องการเป็นใหญ่ไต่ห้ำ เขาก็ยินดีให้คำแนะนำกับเขาบ้าง เหมือนกัน

“ตกลงหวังว่าวันหนึ่งจะได้พบกันอีก” ฉุนหยางลือยิ้มกล่าว ด้วยบุคลิกท่าทีที่เรียบง่ายว่า “ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ประตูใหญ่ ของพวกเราพิสุทธิ์นิรันดร์ก็ส่ายเปิดไว้สำหรับพี่หลี่เสมอ ยินดี

ต้อนรับการมาของพี่หลีทุกเมื่อ ต่อให้วันหนึ่งข้าไม่อยู่ที่พิสุทธิ์นี้
รันดรสีสายแล้ว ศิษย์น้องของข้าก็จะเป็นตัวแทนของพิสุทธิ์นี้รันดร
สีสาย ให้การต้อนรับพี่หลีอย่างดี ศิษย์น้อง เจ้าว่างั้นไหม”

“ข้าจะให้การต้อนรับเขา” อ่องเทพจมบาดาลมองหน้าหลีชีย่
ด้วยท่าทีเย็นชา แต่ทว่ายังคงพยักหน้าสำหรับคำกล่าวศิษย์พี่ของ
ตน

อ่องเทพจมบาดาลยังคงมองหลีชีย่อย่างไม่สบอารมณ์ ไม่
ว่าหลีชีย่จะมีความแข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม เขาก็ยังคงมองหลีชีย่
อย่างไม่สบอารมณ์ ยังคงไม่ต้องการคบหากับหลีชีย่

แต่ว่า อ่องเทพจมบาดาลเป็นคนที่น่าสนใจมาก ต่อให้เขา
มองหลีชีย่แล้วไม่สบอารมณ์ ไม่คบหาสมาคมกับหลีชีย่ แต่ เขา
จะไม่แตกหักกับหลีชีย่

ยิ่งไปกว่านั้น สำหรับศิษย์พี่แล้ว อ่องเทพจมบาดาลให้ความ
เคารพมาเสมอ เมื่อศิษย์พี่ของเขาสั่งการเช่นนี้เขาก็จะปฏิบัติตาม
ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า ต่อให้เขามองหลีชีย่อย่างไม่สบอารมณ์ กับห
ลีชีย่แล้วไม่สามารถไปด้วยกันได้ แต่หากหลีชีย่มาที่พิสุทธิ์นี้
รันดรสีสายจริงๆ ละก็ เขาก็จะเป็นตัวแทนศิษย์พี่ของเขามาให้การ
ต้อนรับหลีชีย่อยู่แล้ว

ข้อนี้ อ่องเทพจมบาดาลยังคงสามารถทำได้ไม่มีปัญหา

หลีชีย่ถึงกับหัวเราะกับท่าทีของอ่องเทพจมบาดาล ขณะที่
คุณหยางจื่อก็ไม่ได้กังวลแต่อย่างไร เขาเชื่อมั่นในตัวศิษย์น้องของ

ตนมาก และเชื่อว่าศิษย์น้องของตนเข้าใจว่าอะไรที่ทำได้และอะไรที่
ทำไม่ได้!

“พี่หลี เจ้านิกายจ้าว เจ้านิกายหลิว ข้าขออำนาจตรงนี้เลย”
สุดท้าย คุณหยางฉือแสดงคารวะแบบจีนต่อพวกของหลีชียเอ

อ่องเทพลมบาดาลก็แสดงความคารวะแบบจีนต่อจ้าวเจี้ยนชือ
กับหลิวหยูเยียน แต่กับหลีชียเอแล้วเขามีท่าที่ไม่สนใจ

“คุณหยางฉือ” ขณะที่คุณหยางฉือได้อำลาจากไป เดินไปได้
ไม่กี่ก้าวหลีชียเอก็ได้เรียกเขา

“ไม่ทราบว่ามีอะไรจะแนะนำรึ?” คุณหยางฉือหยุดอยู่ตรง
นั้นและหันหลังกลับมา

“ในฐานะเป็นผู้ชายคนหนึ่ง ขอมอบคำเพียงคำหนึ่งกับเจ้า”
หลีชียเอหัวเราะและกล่าวว่า “พบกันคราวหน้า หากว่าเจ้ายังไม่
สามารถจัดการกระตังเรื่องราวที่เกี่ยวกับอาจารย์อาของเจ้าให้
เรียบร้อยสักก็เป็นที่น่าผิดหวังยิ่งนัก เป็นการเสื่อมเสียงที่เจ้านั้นมี
บุคลิกสุดยอดในหล้าแล้วล่ะ”

คำพูดของหลีชียเอ พลันทำให้คุณหยางฉือรู้สึกพะอืดพะอมอยู่
บ้าง เขาได้แต่หัวเราะแห้งๆ ทีหนึ่งไม่รู้ว่าควรจะพูดว่าอย่างไร

“ศิษย์พี่ของข้าต้องสามารถจัดการให้เรียบร้อยแน่!” อ่องเทพ
ลมบาดาลตบป่าของฉือด้วยจิตใจที่ฮึกเหิมเป็นการให้
กำลังใจต่อศิษย์พี่ของเขา

ท้ายสุด ฉุนหยางจื่อพาอ่องเทพจมาดาล่องลอยจากไป ทั้งสองคนหายไปกับท้องทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลนั้น

หลังจากที่ฉุนหยางจื่อ จากไปแล้ว หลี่ชีย่กลับเข้าไปภายในเรือ ไปนั่งอยู่ด้านหน้าโคง ขณะที่เทพธิดานอนหลับไหลอยู่ภายในโคง นางนอนได้สงบนิ่งมาก และแผ่รอยยิ้มเล็กๆ บนใบหน้า เหมือนว่านางกำลังฝันดีอยู่อย่างนั้น

ท่าทีของเทพธิดาที่นอนหลับสนิทนั้นสวยสดงดงามมาก ไม่ว่าจะป็นจ้าวเจี้ยนซือ หรือหลิวหยูเยียนก็สามารถรู้สึได้แม้จะเป็นผู้หญิงเหมือนกัน ยังคงต้องหัวใจเต้นตุบตามเมื่อมองเห็นท่าทีที่หลับสนิทของเทพธิดาแล้ว

หลี่ชีย่มองดูเทพธิดาที่กำลังหลับสนิท เขายื่นมือออกไปช้าๆ มือของเขาวางอยู่บนใบหน้าของเทพธิดา ลูบไล้แผ่วเบาที่ดวงหน้าที่สุดยอดหนึ่งไม่มีสองรอใครของนาง ทำให้หลี่ชีย่ต้องทอดถอนใจออกมาเบาๆ ทีหนึ่ง นี่คืองานศิลปะที่สมบูรณ์ที่สุดในโลก

สุดท้าย หลี่ชีย่ ได้เกาะกุมมือขวาของเทพธิดาโดยนิ้วทั้งห้าสอดประสานกัน และหลับตาลงอย่างช้าๆ ในเวลานี้ เขาเสมือนหนึ่งได้หลับไปแล้วอย่างนั้น

เมื่อหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซือมองเห็นลักษณะเช่นนี้แล้ว พวกนางต่างหายใจเข้าลงด้วยเกรงว่าจะไปรบกวนทำให้ทั้งสองคนต้องตกใจตื่น

หลี่ชีย่หลับตาลงอยู่อย่างนั้น เหมือนตกอยู่ท่ามกลางไม้ได้หลับอย่างนั้น

ตอนแรก ทั้งหลิวหยูเยียนและจ้าวเจี้ยนซือไม่ได้พบสิ่งปกติอะไร แต่ทว่าหลังจากผ่านไปชั่วครู่ ทันใดนั้น ทั้งหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซือเหมือนได้ยินเสียงของหัวใจเต้น

ตอนแรก พวกนางทั้งสองเข้าใจว่าเป็นมโนภาพเท่านั้น แต่ว่าเมื่อพวกนางตั้งใจฟังให้ดีแล้ว พวกนางจึงได้พบว่าไม่เพียงแต่ได้ยินเสียงหัวใจเต้นเท่านั้น ทั้งยังเป็นเสียงหัวใจเต้นของคนสองคน ที่มหัศจรรย์ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ เสียงการเต้นของหัวใจของหลี่ซีเย่ กับเสียงเต้นหัวใจของเทพธิดาเป็นจังหวะเดียวกัน!

ด้วยจังหวะการเต้นของหัวใจที่เหมือนกัน เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เสียงจังหวะการเต้นของหัวใจของคนทั้งสองฟังดูแล้วเหมือนมีเพียงเสียงหัวใจเต้นเพียงคนเดียวเท่านั้น

เสียงจังหวะการเต้นของหัวใจของหลี่ซีเย่ และเทพธิดาแผ่วเบาและเชื่องช้ามาก โดยที่จังหวะการเต้นนั้นเหมือนกัน ยามที่หลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซือฟังเสียงจังหวะการเต้นของหัวใจพวกเขาทั้งสองแล้ว รู้สึกว่าโลกใบนี้พลันเงียบสงบลงทันที รู้สึกได้ว่าโลกนี้ได้ค่อยๆ เชื่องช้าลง นาที่นี้ ทั้งจ้าวเจี้ยนซือ และหลิวหยูเยียน ต่างรู้สึกว่าตัวเองไปอยู่ ณ โลกอีกโลกหนึ่งอย่างนั้น

เป็นโลกที่มีกลิ่นหอมสดชื่นและขยายเป็นวงกว้างออกไป เป็นโลกที่มีสีสันตระการตา เหมือนว่าท่ามกลางโลกเช่นนี้ ดุจดั่งอยู่ในแดนสวรรค์อย่างนั้น ณ ที่ตรงนี้ไม่เพียงมีกลิ่นอายดีกดำบรรพ์ที่โชยเข้ามาปะทะกับใบหน้า ยิ่งไปกว่านั้น ยังมีกลิ่นอายที่ขมุกขมัวที่ยิ่งใหญ่ไพศาลและบริสุทธิ์ยิ่งสายหนึ่งเข้ามาปะทะใบหน้า

เมื่อได้สุดเอากลิ่นอายเช่นนี้เข้าไป พลันทำให้ผู้คนรู้สึกเปี่ยม
ล้นไปด้วยกำลังวังชายังนัก ไม่เพียงทำให้รู้สึกว่ามันอ่อนนวย
ลงไปมากเท่านั้น ยังทำให้รู้สึกว่าร่างกายเปี่ยมไปด้วยพลัง
เหมือนว่าตัวเองพลันก้าวข้ามไปหลายชั้นในคราเดียวอย่างนั้น

ทันใดนั้นเอง หั่งหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซือ ต่างรู้สึกว่
ตัวเองอยู่ในแดนสวรรค์อย่างนั้น แดนสวรรค์ที่อยู่ในตำนานก็คงไม่
มากไปกว่านี้อีกแล้ว

แต่ทว่า ท่ามกลางโลกที่มีคลื่น โหมสาดซัดและขยายเป็นวง
กว้างออกไป โลกที่มีสีสันตระการตาเช่นนี้แหละ กลับซ่อนไว้ซึ่ง
วิกฤตที่ไม่มีผู้ใดรับรู้ เหมือนว่าการทำลายล้างโลกอะไรสักอย่าง
ถูกซ่อนเอาไว้ท่ามกลางโลกที่สวยงามเช่นนี้

ขณะที่หลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซือ ต่างรู้สึกว่ตัวเองกำลังอยู่
ท่ามกลางแดนสวรรค์ที่งดงามยิ่งนัก ทันใดนั้น แดนสวรรค์พลัน
หายไป พวกนางจึงได้พบว่าที่แท้พวกนางยังคงอยู่ภายในเรือนนั่นเอง

เวลานี้ เทพธิดาได้ตื่นขึ้นมาแล้ว นางค่อยๆ ลืมตาทั้งสอง
ขึ้นมา ดวงตาคู่นั้นที่งดงามจนไม่สามารถเปรียบเทียบได้ จ้อง
มองดูหลี่ซีเย่ กล่าวว่า "ขอบคุณมาก"

หลี่ซีเย่หัดมือขวากลับมา เพียงยิ้มอย่างตามอารมณ์ กล่าว
ว่า "เพียงทำไปอย่างนั้นเอง ในที่สุดแล้ว หนทางยังยังคงต้องอาศัย
เจ้าก้าวเดินไปด้วยตนเอง"

เทพธิดาลุกขึ้นยืนออกมาจากโลง กล่าวว่า "ข้าต้องไปแล้ว
ข้าต้องกลับไปแล้ว"

“ซำรู้” หลีซีเยพยักหน้า กล่าวว่า “เกือบจะได้เวลาแล้ว จะอย่างไรเสียภัยพิบัติก็ต้องมาถึง บางที มันจะกลายเป็นยุคสมัยที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง บางที จุดจบในอนาคตอาจจะเหนือความคาดคิดก็เป็นได้”

เทพธิดาไม่ได้พูดตอบ ล้องมองหลีซีเยอยู่เงียบๆ เหมือนฟังรู้ในคำพูดของหลีซีเยอย่างนั้น

“ซำได้ตระเตรียมทางหนีที่ไล่ให้กับเจ้า บางทีเมื่อถึงวันนั้นจริงๆ แล้วสามารถช่วยเหลือเจ้าได้อีกแรง” หลีซีเยจัดเส้นผมให้นางแผ่วเบา ยากนักที่มีการกล่าวด้วยท่าที่อ่อนโยนถึงเพียงนี้

“เป็นเพราะสิ่งใดที่ทำให้ความคิดของเจ้าแปรเปลี่ยนไป?” เทพธิดาเอียงคอชนิดหนึ่ง ล้องมองดูหลีซีเย ดูจากท่าทีแล้ว เหมือนว่านางรู้สึกงุนงงขึ้นมาอีกครั้ง

“ซำก็ไม่รู้เหมือนกัน” หลีซีเยถึงกับหัวเราะที่หนึ่ง กล่าวด้วยท่าทีที่จริงจังว่า “บางทีเป็นผู้ร้ายจนเคยชิน ทันใดนั้นเกิดอยากจะทำอะไรที่เป็นความดีบ้างเรื่องบางเรื่องมีใครสามารถพูดให้ชัดเจนได้ นี่แหละคือนิสัยของมนุษย์”

“นิสัยของมนุษย์.....” เทพธิดาพิมพ์้าอยู่กับคำๆ นี้ เหมือนกำลังพิจารณาความลึกล้ำของคำๆ นี้ของหลีซีเยอย่างละเอียด

หลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซื่อต่างเคยชินกับการสนทนาที่งุนงงเช่นนี้ระหว่างหลีซีเย กับเทพธิดาเสียแล้ว ต่อให้พวกนางฟังแล้วไม่อาจเข้าใจถึงการโต้ตอบที่งุนงงเช่นนี้ระหว่างหลีซีเย และเทพธิดา พวกเขา ก็จะฟังอย่างตั้งใจ

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1403 การจากไปของเทพธิดา

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ เทพธิดาจึงได้สติกลับมาจากอาการเหม่อลอย นางเอ่ยขึ้นแผ่วเบาว่า “ขอบคุณเจ้า เป็นเจ้าที่นำพาความหวังให้กับโลกใบนี้”

“ไม่ ข้าไม่กล้าแย่งผลงานนี้หรอกนะ” หลี่ซีเย่สายหน้าและหัวเราะกล่าวว่า “เป็นเจ้าที่นำพาความหวังให้กับโลกใบนี้! ไม่มีเจ้าโลกนี้ก็จะปราศจากความหวัง!”

ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเย่มองดูเทพธิดาแล้วกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ที่ข้าทำไปเพียงตามอารมณ์เท่านั้น ในอนาคตยังเต็มไปด้วยอุปสรรค หนทางในอนาคตยังคงต้องก้าวเดินต่อไป เกรงว่าข้าคงช่วยอะไรเจ้าไม่ได้แล้ว”

“ข้าเข้าใจ” เทพธิดากล่าวด้วยท่าทีจริงจังและพยักหน้าเบาๆ

หลี่ซีเย่ทอดถอนใจออกมาเบาๆ สุดท้ายกล่าวว่า “ไปเถอะ หลังจากศตวรรษแล้วศตวรรษเล่า ที่ควรจะมียังคงต้องมา สุดท้ายก็ต้องมีการจุดจบ”

เทพธิดาไม่พูดพลามทำเพลง ถึงกับแบกเอาโลงใบนั้นขึ้นมาหันหลังจากไปทันที แต่ เทพธิดาไปได้ไม่ไกลนัก นางได้หยุดลงหันหลังกลับมา มองดูหลี่ซีเย่แล้วกล่าวว่า “พวกเราจะได้พบกันอีกหรือไม่?”

คำกล่าวของเทพธิดาทำให้หลี่ชียเอถึงกับนั่งเงยไปครู่ใหญ่สุดท้าย เขายิ้มกล่าวว่า “ข้าก็ไม่รู้ บางทีอาจได้พบกัน บางทีข้าอาจจะล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ตายอย่างอนาถบนเก้าอี้ไฟฟ้านั่น!”

เทพธิดามองดูหลี่ชียเอและนั่งเงยไปครู่หนึ่ง กล่าวว่า “สถานที่แห่งนั้นชั่วร้าย แต่ จำเป็นต้องไปรี? ต้องไปให้ได้รี?”

“แน่นอน” หลี่ชียเอพยักหน้าจริงจัง กล่าวว่า “มันเป็นสิ่งที่ข้าใฝ่ฝันหาชั่วชีวิต และเป็นความฝันเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น บนเส้นทางสายนี้ได้ปูโครกระดุกเอาไว้อย่างเพียงพอแล้ว! บรรพบุรุษจำนวนเท่าไรที่ไม่ได้ละทิ้ง ผู้คนจำนวนมากมายเท่าไรที่ยินดีต่อสู้จนถึงที่สุด ข้าก็ไม่เว้น! นี่แหละคือที่พักพิงสุดท้ายของข้า คล้ายกับที่พักพิงสุดท้ายของเจ้าอย่างนั้น!”

“ที่พักพิงสุดท้ายของข้า.....” เทพธิดาถึงกับพิงเบาๆ อยู่อย่างนั้น เหมือนว่านางจะนึกอะไรขึ้นมาได้ ยากจะเรียกสติกลับมาเป็นเวลานาน

หลังจากเวลาผ่านไปนานมากเทพธิดาได้สติกลับมาแล้วไม่ร้องอยู่อีกต่อไป นางก้าวเดินออกจากเรือลำใหญ่ ในเวลานี้เอง นางทำการฉีกห้องฟ้าว่างเปล่าให้ขาดออกจากการ ห้องฟ้าว่างเปล่าที่ถูกฉีกขาดปรากฏเป็นประตูออกมา ภายในประตูปรากฏประกายเขียนที่รุนแรง หล็กกฎเกณฑ์ที่ลึกล้ำพิสดารยิ่งลอยล่องไม่หยุดนิ่งเหมือนหนึ่งคือประตูที่เชื่อมต่อไปยังแดนสวรรค์อย่างนั้น

เทพธิดาก้าวเท้าเข้าไปในประตูนั้น พริบตาเดียวร่างของนางก็หายไป จากนั้นประตูก็หายวับตามไปด้วย เหมือนไม่เคยมีสิ่งใดเกิดขึ้นมาก่อน

หลี่ซีเยที่มองดูเทพธิดาหายเข้าไปในประตูนั้นเพียงมีท่าที่ยิ้มๆ โดยไม่ได้พูดอะไรออกมา

“ทำไมคุณชายจึงไม่ร้องตัวนางเอาไว้อ่ะ?” หลังจากทีเทพธิดาจากไปนานมาแล้ว จ้าวเจี้ยนชือถึงกับเอ่ยถามเสียงแผ่วเบาขึ้นมา

“ร้องตัวนางเอาไว้?” หลี่ซีเยละสายตากลับมา ยิ้มกล่าวขึ้นมา

“หลิวหยูเยียนอดที่จะกล่าวขึ้นมาไม่ได้ว่า “นั่นสิ ถ้าหากคุณชายออกปากเหนี่ยวร้องตัวนาง ไม่นั่นนางอาจยอมร้องอยู่ที่นี้ต่อไป”

บุคลิกลักษณะที่สุดยอดของเทพธิดาไม่จำเป็นต้องสาธยายความงดงามของนางไม่สามารถบรรยายได้ด้วยปากกา เปลี่ยนเป็นผู้ชายคนไหนก็ตาม ล้วนแล้วแต่ต้องร้องตัวนางเอาไว้

ยิ่งไปกว่านั้น เทพธิดามีกำลังความสามารถเทียบเคียงราชันเซียน ผู้หญิงเช่นนี้ ไม่ว่าใครก็ตาม หรือผู้ชายเช่นใดก็ตาม ขอเพียงมีโอกาสนี้ต้องการร้องตัวนางเอาไว้ ต่อให้ต้องแลกด้วยค่าตอบแทนมหาศาลก็ยอม

“ทำไมจะต้องร้องตัวนางเอาไว้?” หลี่ซีเยหัวเราะและสายหน้ากล่าวว่า “นางมีวิถีทางของนางที่ต้องก้าวเดิน ส่วนข้ามีเส้นทางเดินทางไกลของข้า ต่อให้ก้าวเดินไปด้วยกันก็ต้องมีวันที่ต้องต่างคนต่างไปสักวัน ข้าหรือเร็วก็ต้องจากกัน คนอย่างนางจะไม่ยอมละทิ้งเพราะการเหนี่ยวร้องของข้า ข้าเองก็จะไม่หยุดก้าวเดินเพราะผู้หญิงคนหนึ่งเท่านั้น”

“เทพธิดาจะไปทำอะไรอย่างนั้นรี? ” จ้าวเจี้ยนซือเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ บุคคลเฉกเช่นเทพธิดายังจะมีสิ่งใดที่ต้องไฝหา ด้วยกำลังความสามารถของนาง เกรงว่าหอดสายตาไปในเก้าแดนก็คือผู้ที่ปราศจากผู้ต่อกรแล้ว!

หลี่ชียเอ่ถึงกับนั่งเงิบกับคำถามข้อนี้ของจ้าวเจี้ยนซือ หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เขากล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “บางที อาจมีวันนั้น วันนั้นที่พวกเจ้าต่างมีโอกาสได้เห็นว่านางต้องการทำอะไร”

“มีวันนั้นจริงๆ หรือ? ” จ้าวเจี้ยนซือ และหลิวหยูเยียนศิษย์พี่ศิษย์น้องทั้งสองถึงกับมองตากันและกัน ไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร ท่าที่เช่นนี้ของหลี่ชียเอ่ทำให้ภายในใจของพวกนางรู้สึกมีบางอย่างที่ไม่สบายใจ

หลี่ชียเอ่ อดที่จะยื่นมือออกไปปิดเส้นผมที่ตกลงมาของจ้าวเจี้ยนซืออย่างแผ่วเบา และหอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “ข้ากลับหวังว่าพวกเจ้าจะไม่ได้เห็นวันนั้น หวังว่าวันนั้นจะออกห่างจากพวกเจ้าให้ไกลๆ ”

“เพราะอะไร.....” ทั้งหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซือ สองพี่น้องต่างพูดออกมาเป็นเสียงเดียว

หลี่ชียเอ่เงิบบออยู่พักหนึ่ง เขาไม่ได้ตอบคำถามตรง ๆ สุดท้ายเพียงกล่าวเสียงแผ่วเบาออกมาว่า “การมาถึงของวันนั้นหาใช่เป็นเรื่องดี” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้วได้หอดถอนใจเบาๆ ออกมา

แม้รู้ว่าวันนั้นจะต้องมาถึง แต่ว่า หลี่ชียเอ่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงมันได้ เฉกเช่นที่เขาได้กล่าวเอาไว้ว่า เทพธิดา จะไม่

ยอมละทิ้งเพราะการเหนียวรั้งของเขา ขณะที่เขาก็จะไม่หยุดก้าวเดินเพราะเทพธิดา หรือแดนวิญญานสวรรค์

เหมือนดังที่เขาได้พูดเอาไว้ก่อนหน้านี้ เทพธิดามีภารกิจของเทพธิดาเอง เขาก็มีวิถีทางของตนเอง ท้ายสุดแล้ว เทพธิดาก็ดีแดนวิญญานสวรรค์ก็ช่าง ล้วนแล้วแต่ต้องพึ่งตนเองทั้งสิ้น!

สำหรับตัวเขานั้น เขาต้องก้าวเดินไปไกลมาก เขาต้องก้าวเดินไปจนสุดปลายทางของโลก เขาจะไม่มากังวลเพราะแดนวิญญานสวรรค์! เนื่องจากการสู้รบจนถึงสุดปลายทางของโลก เป็นภารกิจของเขา บนเส้นทางสายนี้ มีผู้จะต้องตายมากมายเหลือเกิน เขาจะไม่ยอมละทิ้งมันอย่างเด็ดขาด!

ขณะที่หลี่ซิเย่ Ning เจียบอยุนั้น หลี่หฺยฺเยียนและจ้าวเจี้ยนซือที่ยืนอยู่ตรงนั้น อ้าปากเหมือนต้องการพูดอะไรออกมา แต่ พวกนางไม่สามารถเอ่ยออกมาได้อยู่เป็นเวลานานสองนาน

“พูดออกมาเถอะ” หลี่ซิเย่มองพวกนางสองคน ยิ้มเฉยเมยและกล่าว

ท่าทีของจ้าวเจี้ยนซือเหมือนกัลดกั่มอยู่บ้าง ไม่รู้ว่าจะปริปากออกมาเช่นใด ขณะที่หลี่หฺยฺเยียนนั้นดีหน่อย หัวเราะเบาๆ กล่าว “ข้ากับศิษย์พี่ต้องการกลับไปยังสำนัก ไม่ทราบว่าคุณชายจะเดินทางไปด้วยกันหรือไม่?”

“ไม่ ข้าตั้งใจจะไปที่ทวีปเส้นลือโจวสักครั้งหนึ่ง” หลี่ซิเย่ สายหน้าเบาๆ กล่าว “หลังจากเสร็จงานแล้ว ก็ได้เวลาที่ข้าจะต้องไปจากที่นี่แล้ว”

เขามีนัดกับซูหย่งหวงที่ทวีปเสินลือโจว หลังจากช่วยซูหย่งหวงนำเอาส่วของกลับคืน จัดการเรื่องบางเรื่องเสร็จสรรพ ก็ได้เวลาที่จะต้องกลับไปที่แดนมนุษยภคัศตราแล้ว

ความจริงแล้ว ทั้งจ้าวเจี้ยนซือ และหลิวหยูเยียนก็รู้ว่าไม่ต้องถามก็รู้คำตอบอยู่แล้ว แต่ หลิวหยูเยียนยังคงอดที่จะถามออกไปไม่ได้

ทั้งจ้าวเจี้ยนซือและหลิวหยูเยียนอ้าปากจะพูด แต่ พันคำหมีนวล วิ พวกนางก็ไม่ว่าควรจะเริ่มต้นอย่างไรดี

“พวกเจ้าก็สมควรต้องกลับไปได้แล้ว” หลีชีเย่หัวเราะและกล่าวว่า “พวกเจ้าล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่ทำอะไรได้อีกมาก กลับไปแล้วก็กตบรรรลุสัจธรรม ทำให้สงบคิดหาคำตอบ ไม่กี่ปี พวกเจ้าจะต้องสำเร็จกายเขียนชั้นสมบูรณณ์แน่นอน เมื่อถึงตอนนั้น พวกเจ้าจะต้องเป็นความภาคภูมิใจของไตรนิกายพิสุทธิ์ และเป็นการเพิ่มพูนธาตุแท้ภายในให้กับไตรนิกายพิสุทธิ์ เมื่อถึงเวลานั้น ต่อให้เป็นศัตรูกับราชันเขียน หรือเทพเจ้าแห่งทะเลก็ไม่ใช่ปัญหาใหญ่แต่อย่างใด”

การที่หลีชีเย่พูดออกมาเช่นนี้ ความจริงก็เป็นเช่นนี้จริง ๆ หากว่าจ้าวเจี้ยนซือ และหลิวหยูเยียนสำเร็จกายเขียนชั้นสมบูรณณ์จริง ๆ นั้นย่อมบ่งบอกว่าไตรนิกายพิสุทธิ์มีกายเขียนชั้นสมบูรณณ์พร้อมกันทีเดียวถึงสองคน

กล่าวสำหรับสำนักใดสำนักหนึ่ง การมีผู้ที่สำเร็จกายเขียนชั้นสมบูรณณ์พร้อมกันทีเดียวถึงสองคน เกรงว่าคงเป็นเรื่องที่น่าภาคภูมิใจเสียยิ่งกว่ากำเนิดราชันเขียนชั้นมาองค์หนึ่ง สองกายเขียนชั้นสมบูรณณ์ช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวอะไรอย่างนั้น

จ้าวเจี้ยนซือ และหลิวหยูเยียนอ้าปากจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ยังคงไม่รู้ว่าควรจะเริ่มต้นอย่างไรดี สิ่งที่หลิวชีเย่พูดมานั้นมีเหตุผล และภายในใจของพวกนางก็เข้าใจ การเดินทางไปในครั้งนี้ของพวกนางสามารถเก็บเกี่ยวมาได้มากมายสมควรแก่เวลาที่พวกนางควรได้กลับไปสำนักด้วยจิตที่สงบได้แล้ว และควรเป็นเวลาที่พวกนางต้องกักตนเพื่อบรรลุสังกรรมแล้ว

ยิ่งไปกว่านั้น พวกนางได้รับ “เคล็ดโถมตีไล่วายุ” มาแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม พวกนางทั้งสองจะต้องนำ “เคล็ดโถมตีไล่วายุ” กลับไปยังสำนักให้ได้และสมควรแก่เวลาที่ลาจากกับหลิวชีเย่ได้แล้ว

“พวกเรายินดีติดตามคุณชาย” หลังจากผ่านไปครูใหญ่ จ้าวเจี้ยนซือได้รวบรวมความกล้าหาญกล่าวคำๆ นี้ออกมา

กล่าวสำหรับผู้หญิงที่ซ่อนความรู้สึกเฉกเช่นจ้าวเจี้ยนซือแล้ว นับว่าไม่ถ่างนักที่จะให้นางพูดคำๆ นี้ออกมา

หลิวชีเย่ถึงกับเผยให้เห็นรอยยิ้มออกมากับคำพูดของจ้าวเจี้ยนซือ จึงกล่าวออกมาเบาๆ ว่า “ข้ารู้ สังกรรมมักเป็นเช่นนี้เสมอ พวกเจ้าติดตามข้าในช่วงเวลาที่ผ่านมา ทำให้ข้ารู้สึกไม่เลวนัก บอกตามคำสัตย์จริง ถ้าหากพวกเจ้าต้องการติดตามข้าจริงๆ ละก็ ข้าเองก็ยินดีพาพวกเจ้าจากไป”

“แต่ หากข้าทำเช่นนี้แล้วมันออกจะเห็นแก่ตัวไปบ้าง ไม่ได้ทิ้งอะไรไว้ให้กับไตรนิกายพิสุทธิ์เลย ตรงกันข้าม กลับพาต้นกล้าชั้นเลิศไปจากไตรนิกายพิสุทธิ์” หลิวชีเย่ หัวเราะและสายหน้าเบาๆ

สิ่งนี้ทำให้หลิชิเยไม่ยอมรับพวกนางเอาไว้ แต่เป็นเพราะว่าเขาไม่ต้องการทำลายความสงบของไตรนิกายพิสุทธิ์เท่านั้นเอง ด้วยการนำเอาไตรนิกายพิสุทธิ์มาผูกติดเอาไว้บนรถศึกของตน

พันถ้อยคำหมิ่นวลี ทั้งหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซือ อ้าปากจะพูด แต่ ท้ายสุดแล้วยังคงกลับกลายเป็นคำทอดถอนใจที่เศร้าใจ และกัลดกลุ่มออกมาคำหนึ่ง

“ในอนาคตใช้ว่าจะไม่มีโอกาส” ภายในใจของหลิชิเยพลันรู้สึกใจอ่อนขึ้นมา เมื่อมองเห็นท่าทีหลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซือที่ดูจะผิดหวัง จึงหัวเราะและกล่าวว่า “รอให้พวกเจ้าสำเร็จกายเซียนชั้นสมบูรณแล้ว ในอนาคตจะมีวันนี้ วันที่ข้าพาพวกเจ้าไปดูโลกอีกโลกหนึ่งนอกเหนือไปจากโลกนี้! แต่ว่า พวกเจ้าจะต้องเตรียมตัวเตรียมใจให้พร้อม โลกนี้ ไม่เคยมีแดนสวรรค์ที่งดงาม และไม่มีดินแดนแห่งความสุข มีเพียงโลกใบที่ทารุณโหดร้ายที่กว้างขวางใหญ่โตมากกว่านี้”

“ตกลงตามนี้” หลิวหยูเยียนที่มีความกัลดกลุ่มถึงกับเผยรอยยิ้มออกมาเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลิชิเย รอยยิ้มที่งดงามเสมือนดั่งดอกไม้ไฟในยามค่ำคืน ช่างงดงามและสะกดตาอะไรอย่างนั้น

แม้แต่จ้าวเจี้ยนซือที่ซ่อนความรู้สึกพลันรู้สึกดีใจ ปราบกฏเป็นรอยยิ้มบนใบหน้า

“เออละ พวกเจ้าก็ได้เวลาสมควรออกเดินทางได้แล้ว โอ้ ไม่สิ ข้าเกือบลืมไปแล้ว” หลิชิเยหัวเราะและสายหน้า กล่าวว่า “พูดให้

ถูกต้อง เป็นข้าที่สมควรได้เวลาต้องออกเดินทางได้แล้ว” กล่าวพลาง เขาได้ลุกขึ้นยืน

เป็นความจริงที่หลี่ชียเอควรออกเดินทางได้แล้ว เนื่องจากเรือรบโบราณขนาดใหญ่ลำนี้เป็นทรัพย์สินของไตรนิกายพิสุทธิ!

หลี่ชียเอไม่มีอะไรต้องลังเล และไม่มีอะไรต้องมาอึดอาดยัดยาด เขาหาใช่เป็นผู้ชายที่ไม่กล้าตัดสินใจเด็ดขาด ยามที่เขาลุกขึ้นยืนแล้วหันหลังจากไปทันที

“คุณชาย.....” เวลานี้ หลิวหยูเยียนไล่ตามทันหลี่ชียเอและเรียกเขาเอาไว้

หลี่ชียเอ หยุดเดิน อมยิ้มและจ้องมองดูหลิวหยูเยียน ขณะเดียวกัน จ้าวเจี้ยนชือก็ไล่ตามมาเช่นกัน

“ยังมีเรื่องอะไรอีกรี? ” หลี่ชียเอมองดูหลิวหยูเยียนแล้วยิ้มกล่าว

หลิวหยูเยียนจ้องมองดูหลี่ชียเออย่างลึกซึ้ง สุดท้าย นางได้แกะเอาผ้าบาเบาที่คลุมหน้านางเอาไว้ตลอดออกมา เผยให้เห็นถึงโฉมหน้าที่แท้จริง

ใบหน้าดั่งดอกชบา คิ้วดั่งใบหลิว คำๆ นี้เหมาะที่จะนำมาเปรียบเปรยกับใบหน้าของหลิวหยูเยียน มากที่สุด รูปร่างของนางเสมือนดั่งดอกบัวที่โผล่พ้นน้ำขึ้นมา งดงามบอบบางน่าทะนุถนอม และสวยหยาดเยิ้ม ระหว่างคิ้วและตาเสมือนหนึ่งม่านหมอกที่บัดบังต้นหลิวที่งดงาม ดวงตาทั้งสองเหมือนดั่งน้ำที่ใสสะอาด ทำให้ต้องรู้สึกใจเต้นตุบตาม

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1404 จุบล่า

หลี่ซีเยมองดูรูปร่างหน้าตาที่งดงามของหลิวหยูเยียน ยิ้มกล่าวว่า “โฉมตรงงามดั่งหยก กลิ่นหอมจรุงใจคน”

“รูปร่างหน้าตามีไว้ให้คุณชายชื่นชมเพียงคนเดียว ถ้าคุณชายจะมีอะไรแสดงออกสักหน่อย” สายตาของหลิวหยูเยียนตั้งน้ำใสที่กระเพื่อม รั้าใจผู้คน นางกล่าวพร้อมกับหัวเราะเบาๆ

“แสดงออกอะไร?” หลี่ซีเยยิ้มกล่าว

หลิวหยูเยียน นั้นใจกล้ามาก นางเป็นฝ่ายริเริ่มก่อน มือของนางโอบคอของหลี่ซีเยเอาไว้ ยืนริมฝีปากเข้าหาจูบบางเบาขึ้นมา แม้ว่าท่วงท่าของนางจะยังไม่มีความเป็นผู้ใหญ่ แต่ทว่า กลีบใจกล้ามากอะไรอย่างนั้น และยืนกรานมั่นคงอะไรอย่างนั้น ไม่ได้หวั่นเกรงต่อสิ่งใดเลย

หลี่ซีเยยิ้มและประคองใบหน้าของนางเบาๆ และค่อยๆ จูบลงไป ท่วงท่าที่อ่อนโยนและดึงรั้าใจเหลือเกิน

เมื่อถูกจูบเข้าให้เช่นนี้ ทำให้หลิวหยูเยียนที่แม้จะเป็นผู้หญิงที่ใจกล้ายังต้องรู้สึกวิญญูณล่องลอยขึ้นมา รู้สึกถึงร่างกายที่ซาและสั่นเต็มไปทั่วร่าง ทำให้ร่างกายของนางถึงกับอ่อนระทวย

ในเวลานี้ นางที่โอบคอหลีชีเยเอาไว้แน่น ได้อ่อนระทวยอยู่กับอกของหลีชีเย ยอดโฉมตรูในขณะนี้เรียกว่าตาเบลอหยาดยิ้มงดงามยิ่งนัก

“คุณชายคือผู้ชำนาญของผู้ชำนาญเลยนะเนี่ย” หลิวหยูเยียนหัวเราะทำที่น่ารัก ด้วยท่าทีเช่นนี้เรียกว่าทำให้ผู้คนที่ต้องหัวใจเต้นตุ้มตามโดยแท้

หลีชีเยเพียงยิ้มๆ และใช้นิ้วดีดไปที่จมูกโด่งของนาง และไม่ได้พูดอะไรออกมา

หลิวหยูเยียน เป็นผู้หญิงที่ร่าเริงสนุกสนาน แม้ว่าอยู่ในช่วงก่อนจะลาจากกันก็ไม่ได้รู้สึกเศร้าซึมอะไร หัวเราะน้ำเสียงน่ารัก และลุกขึ้นยืน

“ศิษย์พี่ จะจากกันอยู่แล้ว ไซ้จะใช้วิธีจูบลาสักครั้งหรือไม่ แน่จากกันคราวนี้ อาจไม่ได้พบกันอีกเลย” หลังจากหลิวหยูเยียนลุกขึ้นยืนแล้ว เข้มปากหัวเราะเบาๆ และกระพริบตาต่อจั่วเจี้ยนชือ

เทียบกับนางมารเช่นหลิวหยูเยียนแล้ว จั่วเจี้ยนชือที่งามเพียบพร้อมและเก็บซ่อนความรู้สึกในใจไม่ได้ใจกล้าถึงเพียงนี้ เมื่อได้ยินหลิวหยูเยียน พูดเช่นนี้แล้ว พลันมีสีหน้าที่แดงระเรื่อ รู้สึกถึงไบหน้าที่ร้อนผ่าว

แต่ว่า จั่วเจี้ยนชือเองก็ไม่ว่าไปเอาความกล้ามาจากไหน นางที่ท่าทีเขินอายกลับเข้าไปจุมพิตเบาๆ ทีหนึ่ง โดยที่ร่างของนาง

เสมือนดังถูกไฟฟ้าดูดเอาอย่างนั้น และรู้สึกอายจนแทบแทรกแผ่นดินหนี รีบพาตัวออกห่างทันที

ในเวลานี้ ใบหน้าของจ้าวเจี้ยนซือแดงเรื่อจนคล้ายกับห้องฟ้ายามอาทิตย์อัสดง แก้มแดงตุ๋นตั้งเต็มสุรามา ช่างน่าหลงใหลยิ่งนัก และทำให้จิตใจต้องเคลิบเคลิ้มไหลหลง

หลี่ซีเยถึงกับยิ้มออกมากับวิธีการลุ่มพิตของจ้าวเจี้ยนซือที่เป็นเหมือนดังแมลงปอที่เอาหางลุ่มน้ำอย่างนั้น

หลิวหยูเยียนเม้มปากหัวเราะเบาๆ กระซิบข้างหูหลี่ซีเยว่า “คุณชายวางใจเถอะ เรื่องศิษย์พี่มอบให้เป็นหน้าที่ของข้า รอให้ท่านกลับมา รับรองว่าได้อุ้มสาวกลับบ้านแน่นอน”

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมากับคำพูดของนางมาร สุดท้ายเขาหัวเราะทีหนึ่งแล้วกล่าวว่า “รักษาตัวด้วย หากมีวาสนาต่อกัน ย่อมต้องได้พบกัน” กล่าวจบ ก้าวเท้าออกจากเรือรบโบราณขนาดใหญ่ นิ้วมือชี้ไปตามอารมณ์ เปิดเป็นประตุมิติออกมา เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้นก็หายไป

หลิวหยูเยียน และจ้าวเจี้ยนซือทั้งสองคนมองจนกระทั่งหลี่ซีเยจากไป หลังจากหลี่ซีเยได้จากไปแล้ว พวกนางยังคงมองไปข้างหน้าอย่างมีนงง รู้สึกก่ดก่ลุ่มเหมือนสูญเสียวะไรไป ยากที่จะเรียกสติกลับมาเป็นเวลานาน

หลี่ซีเย กลับมายังเกาะกระดุกขาวอีกครั้งหนึ่ง เมื่อหลี่ซีเยมาถึงวังกระดุกขาวที่อยู่บนห้องฟ้าอีกครั้ง เห็นเจ้าเกาะกระดุกขาว

มีท่าที่เหมือนอิมหน้าสำราญใจอย่างนั้น กำลังนอนอาแดดอยู่ตรงนั้น

“เห็นท่าจะรำรวยมาแบบไม่ธรรมดาเลยสินะ” หลีชีเย้นำเอาเรื่อน้อยส่งคืนให้กับเจ้าเกาะกระดุกขาว ยิ้มกล่าวด้วยท่าที่เรียบเฉย

ถึงแม้เรื่อน้อยจะได้รับความเสียหายด้านจิตวิญญาณรุนแรงมาก แต่ทว่า เจ้าเกาะกระดุกขาวในเวลานี้กลับไม่รู้สึกลีบปวดใจแม้แต่หน่อย กลับยิ้มแยมแจ่มใส กล่าวว่า “มิกล้า มิกล้า ทั้งหมดล้วนและแต่เป็นโชคที่ไต่เท้าประทานมาให้ ข้าน้อยเพียงเก็บเศษจากทะเลกระดุกมาเพื่ออยู่ไปวันๆ เท่านั้นเอง

หลีชีเยเพียงหัวเราะออกมาขณะนอนอาแดดอยู่บนเก้าอี้ และกล่าวว่า “เอาล่ะ ข้าไม่ได้ต้องการชะแ่งชิงของๆ เจ้าสักหน่อย จำเป็นต้องพูดจนกระทั่งต่ำต้อยขนาดนี้หรือกริ สิ่งของที่อยู่ในนั้นไม่มีชิ้นไหนที่เป็นของธรรมดา หยิบฉวยมาสู่มๆ ก็เพียงพอให้เจ้าได้ดื่มกินสบายสบายไปหลายยุคเลยทีเดียว”

เจ้าเกาะกระดุกขาวหัวเราะเจื่อนๆ จากนั้นเสิร์ฟสุราชั้นเลิศให้กับหลีชีเย และยื่นกุ่มมืออยู่ด้านข้าง ท่าที่เหมือนรอฟังคำสั่งสอนจากหลีชีเยอย่างนั้น

“ชาตินี้ เจ้าหนูไม่มีวันตายอาจะพลิกกระทำการสำเร็จจนสนได้” หลีชีเย จิบสุราเลิศรสไปคำหนึ่ง มองหน้าเจ้าเกาะกระดุกขาวที่หนึ่ง แล้วกล่าวว่า “เจ้าจะยังคงต้องการเอาเรื่องกับเขาหรือไม่ ถลกหนังของเขาออกมาเสีย”

คำพูดเช่นนี้ ทำให้เจ้าเกาะกระดูกขาวยิ่งกับนิ่งเงียบไปพักหนึ่ง หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เจ้าเกาะกระดูกขาวยอดถอนใจออกมาเบาๆ กล่าวว่า “เรียนใต้เท้า วันเวลา ก็ได้ผ่านไปยาวนานมากแล้ว หลายสิ่งหลายอย่างข้าก็ได้ปลงเสียแล้ว ความจริงแล้วภายในใจของข้ากับเจ้าหนูไม่มีวันตายในครั้งนั้นรู้ดีว่า ในจำนวนพวกเราสองคนมีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่สามารถไปจากได้ แม้จะกล่าวว่าเจ้าหนูไม่มีวันตายได้หลอกลวงข้า แต่ มันยังไ้ก็ได้แล้วละ หากเปลี่ยนเป็นข้า ข้าก็ต้องทำเช่นนี้เหมือนกัน.....”

เมื่อได้กล่าวถึงตรงนี้แล้ว เจ้าเกาะกระดูกขาวยได้ถอนใจออกมาเบาๆ ทีหนึ่ง แม้ว่าทุกครั้งที่มีการพูดถึงเจ้าหนูไม่มีวันตาย เขาจะต้องกัดฟันกรอดและประกาศว่าจะต้องถลกหนังและเลาะกระดูกของเขา ความจริงแล้ว ในยุคสมัยที่เนิ่นนานมาๆ นั้น เขากับราชันเซียนไม่มีวันตายนับได้ว่าเป็นพี่น้องที่มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งมาก

“เจ้าหนูไม่มีวันตายทำสำเร็จแล้ว บางที พวกเจ้าอาจมีโอกาสดูได้พบกันอีก” หลี่ซียเอ่ หัวเราะและมองไปที่ห้องฟ้าสีครามและทะเลเขียวคราม

ความจริงแล้ว เจกเช่นบุญคุณที่ลึกล้ำมากระหว่างเจ้าเกาะกระดูกขาวยกับราชันเซียนไม่มีวันตายนั้น หลังจากที่มีชีวิตอยู่มาอย่างยาวนาน หากวันหนึ่งมีโอกาสได้พบกันอีกครั้งหนึ่งจริง สิ่งที่ควรปล่อยวางเสีย พวกเขายังคงสามารถปล่อยวางได้

ท่ามกลางความนิ่งเงียบ ในระหว่างอาการที่สงบเงียบ หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่แล้ว เจ้าเกาะกระดุกขาวได้เอ่ยปากถามว่า “ได้เท่า ยังคงมีเวลาอีกนานเท่าไร?”

สำหรับปัญหาข้อนี้ หลี่ซีเย มองดูเจ้าเกาะกระดุกขาวที่หนึ่งกล่าวว่า “เกือบแล้ว แม้ว่าข้าจะยังไม่ได้ไปที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ แต่ว่า ข้าเดาว่าคงจะเร็วๆ นี้แล้วละ การที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ได้ปรากฏมนุษยพฤษยามาแล้วอย่างยาวนาน ตามความเห็นของข้า เกรงว่าการทดลองของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์คงใกล้จะสำเร็จแล้วละ”

“ทะเลกระดุกก็เป็นเช่นนั้นรึ?” เจ้าเกาะกระดุกขาวรู้สึกอกสั่นขวัญแขวนอยู่บ้าง

หลี่ซีเยมองดูเจ้าเกาะกระดุกขาวแล้วถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า “ด้วยชาติกำเนิดของเจ้า เจ้าควรจะได้รับรู้จึงจะถูก เจ้าสมควรรับรู้ได้ถึงเปลี่ยนแปลงของทะเลกระดุกมากกว่าใครๆ ”

“เมื่อก่อนนะไซ้” เจ้าเกาะกระดุกขาวหัวเราะเฉือนๆ นิดหนึ่งและสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “หลายยุคสมัยที่ผ่านมา ข้ารู้สึกได้ว่าอ่อนแอลงเรื่อยๆ ซึ่งสิ่งนี้หาใช่เป็นเพราะข้าอ่อนแอ แต่เป็นเพราะทะเลกระดุกที่กลับกลายเป็นแข็งแกร่งมากขึ้น ข้าเองเกือบจะไม่สามารถรับรู้ได้อีกแล้ว ดังนั้น จาการคาดการณ์ส่วนตัวของข้า ทะเลกระดุกก็เกือบแล้วละ”

ครั้นเจ้าเกาะกระดุกขาวเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว ท่าทีของเขาแลดูหนักแน่นจริงจังขึ้นมา ความจริงแล้ว ตัวของเจ้าเกาะกระดุกขาวเองนั้นมีความแข็งแกร่งมาก แต่ทว่า กล่าวสำหรับเขาแล้ว ต่อให้

เขามีความแข็งแกร่งมากไปกว่านี้ เวลาเผชิญหน้ากับทะเลกระดูกแล้ว ก็ไม่มีค่าควรจะกล่าวถึง

“ถูกต้อง มันเกือบจะได้เวลาแล้วจริงๆ ตามความเห็นของข้า มันก็ขาดเหลือแคลมหายใจเฮือกเดียวเท่านั้น ขาดอยู่แค่นิดเดียวเท่านั้น” หลี่ชีย่ยกแก้วสุราขึ้นมา กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “มาคราวนี้ ข้าได้แย่งชิงเอาทวนสามง่ามนั้นมาได้ ทะเลกระดูกยังคงอดกลั้นเอาไว้ได้ มีคำกล่าวโบราณคำหนึ่งที่กล่าวเอาไว้ได้ดีมาก เรื่องเล็กหากไม่อดกลั้น ก็จะทำให้แผนการใหญ่ต้องเสียไป ในเมื่อกระทั่งข้าแย่งชิงเอาทวนสามง่ามมา ยังคงเป็นเรื่องเล็ก และสามารถอดกลั้นเอาไว้ได้ เจ้าคิดว่าแผนการใหญ่น่าจะเป็นสิ่งใดเล่า?”

เจ้าเกาะกระดูกขาวถึงกับรู้สึกอกสั่นขวัญแขวนเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชีย่ เขาอาศัยอยู่ที่ทะเลกระดูกมาอย่างยาวนาน เรียกว่าอยู่มายุคแล้วยุคเล่า เขารู้ว่าสิ่งนี้บ่งบอกอะไร

“นี่ไม่เพียงแต่ละเป็นแต่ละสมัยที่ผ่านไป แต่เป็นแต่ละยุคที่ผ่านไปอีกด้วย” หลี่ชีย่จิบสุราชั้นเลิศคำหนึ่ง กล่าวว่า “เป็นความจริงสิ่งที่ควรจะมา กำลังจะมาแล้ว คนอื่นข้าไม่รู้ แต่ทว่า เจ้านั้นต้องได้เห็นวันนี้อย่างแน่นอน สามารถมองเห็นการมาถึงของวันนี้”

“ข้ายังมีเวลาอีกนานเท่าไร?” เจ้าเกาะกระดูกขาวถึงกับกล่าวขึ้นพร้อมกับยิ้มเฉือนๆ

หลี่ชีย่ดื่มสุราชั้นเลิศคำหนึ่ง จ้องมองดูเจ้าเกาะกระดูกขาวแล้วกล่าวว่า “ตามการคาดเดาส่วนตัวของข้า ชาตินี้อาจจะยากนิดหนึ่ง แต่ ชาติหน้าต้องมาถึงอย่างแน่นอน หากจะกล่าวว่ามันสามารถมาถึงในชาตินี้ ละก็ นั่นย่อมหมายความว่าต้องมีฝ่ายใด

ฝ่ายหนึ่งที่บุกทะลวงได้ก่อน ส่วนรายละเอียดที่ว่าจะจะเป็นทะเล กระจก หรือว่าวังน้ำวนขนาดใหญ่ และหรือจะเป็นเทือกเขาต้นไม้ ศักดิ์สิทธิ์คงพูดยาก”

คำพูดของหลี่ซีเยทำให้เจ้าเกาะกระจกขาวถึงกับนั่งเงิบ ขึ้นมา ไม่ว่าเขาจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม วันนี้ก็ต้องมาถึงในที่สุด สำหรับเขาแล้ว ถึงกับยังคงได้เห็นการมาถึงของวันนั้น กล่าว สำหรับเขาแล้ว บอกไม่ได้ว่ามันคือเรื่องดีหรือเรื่องร้ายกันแน่!

“เจ้าจะไปกังวลทำไม?” หลี่ซีเย มองดูเจ้าเกาะกระจกขาวที่ หนึ่ง หัวเราะและกล่าวว่า “ข้าไม่จำเป็นต้องดูว่าเจ้าไปได้ของวิเศษ อะไรมา ข้าก็รู้ว่าเจ้าน่ะได้มามากมายเท่าไร พูดอย่างไม่เกรงใจเลย นะ ผลประโยชน์ที่เจ้าได้มาในครั้งนี้ หากเจ้าเองพยายามอีกนิด หนึ่ง ไม่แน่มันเจ้าก็สามารถไปจากที่นี่ได้ หากวันนั้นมาถึงจริงๆ เรียกว่าฟ้ากว้างทางไกลสำหรับเจ้าแล้ว!”

“บางทีอาจจะใช่” เจ้าเกาะกระจกขาวเองถึงกับพึมพำว่า “หาก สามารถไปจากสถานที่แห่งนี้ได้ก็นับว่าเป็นเรื่องดี บางทีการไป จากสถานที่แห่งนี้ไปได้ย่อมดีกว่าทุกอย่าง อย่างน้อยที่สุดก็ไม่ ต้องคอยยกสั่นขวัญแขวนอยู่ทุกวัน” ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว เขา ถึงกับหดถอนใจเบาๆ ออกมา

“เจ้าคิดที่จะไปจากที่นี่แล้ว?” หลี่ซีเยล้องมองดูเจ้าเกาะกระจก ขาวแล้วถึงกับหัวเราะออกมา

เจ้าเกาะกระจกขาวยิ้มแต่กล่าวว่า “ใต้เท้าจะรับสมัครลูกน้อง รึ? ใต้เท้าคิดว่าข้าเป็นอย่างไรบ้างล่ะ? เหมาะที่จะเป็นคนคอย รังเต้นอะไรให้กับใต้เท้าหรือไม่?”

“ช่างเถอะ” หลีซียะหัวเราะ สายหัวและกล่าวว่า “ยังไม่ต้องพูดถึงว่าเจ้าสามารถไปจากที่นี่ได้หรือไม่? ต่อให้เจ้าสามารถไปได้ เจ้าละทิ้งได้รึ? ข้าว่าไม่แน่มาก”

คำพูดเช่นนี้ของหลีซียะพลันทำให้เจ้าเกาะกระดูกขาข้างหนึ่งเงียบอยู่พักหนึ่ง การก้าวมาถึงระดับนี้เช่นเขานั้น ผู้ที่สามารถสนทนาโต้ตอบกับเขานั้นมีอยู่น้อยมากๆ แน่จนที่สุดหลีซียะคือหนึ่งในจำนวนนั้น

“นั่นสิ ตัดใจไปจากที่นี่ได้หรือไม่นะ?” เจ้าเกาะกระดูกขาถึงกับหัวเราะเจื่อนๆ กล่าวว่า “ครั้งนั้นข้าถูกเจ้าหนูไม่มีวันตายหลอกเอา ความใฝ่ฝันสูงสุดก็คือไปจากสถานที่เฮงซวยแห่งนี้! แต่ว่าการปักหลักอยู่สถานที่แห่งนี้มานานถึงเพียงนี้แล้ว ข้ายังไม่รู้เลยว่า นอกเหนือจากสถานที่แห่งนี้แล้วข้ายังจะไปที่ไหนได้อีก ต่อให้การอาศัยอยู่กับสถานที่เฮงซวยนี้มีหลายสิ่งหลายอย่างที่ไม่เป็นไปตามปรารถนาข้า แต่ ข้าก็ยังคงชื่นชอบสถานที่เฮงซวยแห่งนี้! บางที อาจเป็นเพราะข้าถือกำเนิดที่นี่ จึงถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่า จะต้องอยู่ที่นี้กรรมัง”

“สถานที่ให้กำเนิดข้า ที่ซึ่งเลี้ยงดูข้า” หลีซียะถึงกับทอดถอนใจออกมาและกล่าวว่า “เป็นความจริงที่ผู้คนจำนวนเท่าไรหลงรักผืนแผ่นดินแห่งนี้ บุคคลที่มีความยอดเยี่ยมจำนวนเท่าไรทั้งที่รู้อยู่แล้วว่า แดนวิญญานสวรรค์แห่งนี้ท้ายสุดแล้วต้องมีภัยพิบัติใหญ่มาถึงสักวัน แต่ทว่า แม้วารู้ทั้งรู้ แต่กลับยังคงตั้งรกรากถิ่นฐาน ณ ที่ตรงนี้! เป็นเพราะรักในผืนแผ่นดินนี้เป็นพิเศษ เป็นการหลงรักอย่างลึกซึ้ง!”

“บางที อาจมีสักวัน ข้าก็จะได้ตายอยู่ที่สถานที่เฮงซวยแห่งนี้ กระจก กำเนิดที่นี่ ผังร่างที่นี่ จุดจบเช่นนี้นับว่าไม่เศร้าร้ายหดอะไร มากนัก” เจ้าเกาะกระดุกขาวถึงกับหัวเราะและกล่าวออกมาเช่นนี้ ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ดูเหมือนเขาจะยอมรับในชะตาชีวิตขึ้นมา บ้างแล้ว

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1405 การตัดสินใจเลือกของเจ้าเกาะกระดุกขาว

หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะก๊ากขึ้นมา สายหน้าและกล่าวว่า “อย่าพูดให้มันดูสิ้นหวังขนาดนั้น ไม่จำเป็นต้องมองโลกในแง่ร้ายเกินไป โลกนี้ยังคงมีความหวังอยู่ ปรัชญาเมธีจำนวนเท่าไรที่ตั้งรกรากที่ตรงนี้ ยังคงมีความหวังอยู่ ปรมาจารย์พฤษภาก็ดี เทพเจ้าแห่งทะเลก็ดี ใ้เชื่อว่าทุกคนล้วนแล้วแต่ละทิ้ง พวกเขาเองก็ได้เคยพยายามมาแล้ว เพียงแต่วันนั้นยังมาไม่ถึง ผู้คนจึงมองไม่เห็นความพยายามของพวกเขาเท่านั้นเอง”

“ความหมายของใต้เท้าก็คือ.....” สายตาเจ้าเกาะกระดุกขาวเต้นกระตุกที่หนึ่ง

“ถ้าหากเจ้าสามารถมองเห็นการมาถึงของวันนั้น เจ้าก็จะเข้าใจเอง” หลี่ซีเยกล่าวทอดถอนใจออกมา “เรื่องบางเรื่องมันจนด้วยเกล้าจริง ๆ และเป็นความจริงที่จำเป็นจะต้องตัดสินใจเลือกจริง ๆ ปรมาจารย์พฤษภาก็เป็นเช่นนี้ เทพเจ้าแห่งทะเลก็เป็นเช่นนี้ บางทีพวกเขาอาจเคยตกลงกันไว้แล้ว แต่ ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า พวกเขาต่างก็เคยพยายามแล้ว ไม่ว่าจะสำเร็จหรือไม่ก็ตาม อย่างน้อยที่สุด เทพเจ้าแห่งทะเล และปรมาจารย์พฤษภาก็จำนวนไม่น้อยก็ไม่ได้ละทิ้งโลกใบนี้ไป ไม่ได้ละทิ้งลูกหลานของพวกเขา!”

เจ้าเกาะกระดุกขาวถึงกับนั่งเงิบ หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่จึงได้กล่าวว่า “เกรงว่าเทพเจ้าแห่งทะเล และปรมาจารย์พฤษภาก็ไม่แน่ว่าจะเปลี่ยนแปลงอะไรได้”

“อย่างน้อยที่สุด การมีความหวังย่อมเป็นเรื่องดี เก็บเล็กผสมน้อยก็นับว่าเป็นการเริ่มต้นที่ไม่เลวนักแล้ว” หลีซีเยกล่าวท่าที่เรียบเฉยว่า “ ถ้าหากจะกล่าวว่า สักวันหนึ่งหากผู้คนล่วงรู้ความจริงหรือไม่สามารถเข้าใจในการประนีประนอมบางอย่าง แต่ทว่า วันหนึ่งหากว่าเจ้าสามารถยืนอยู่ตรงจุดนั้นเมื่อไหร่ เกรงว่าเจ้าก็คงต้องประนีประนอมเช่นนี้เหมือนกัน เป็นเรื่องที่ปกติมาก จะอย่างไรเสีย นับแต่อดีตที่ผ่านมา ไซ้ว่าใครก็สามารถละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างได้ ลงมือกระทำการอย่างเต็มที่ โดยไม่สนใจว่าจะต้องแลกด้วยค่าตอบแทนมากมายเท่าไร! ในโลกนี้ ย่อมต้องมีบางสิ่งที่มาพันนาการเจ้าเอาไว้ ทำให้ไม่อาจไม่หยุดการก้าวเดิน”

เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว หลีซีเยถึงกับทอดถอนใจเบาๆ กับเรื่องนี้

“นั่นสิ นับแต่อดีตที่ผ่านมา จะมีสักกี่คนที่สามารถเหมือนดังเช่นไต่เท้าที่ยืนหยัดไม่มีคลาย ก้าวเดินต่อไปเรื่อยๆ เช่นนี้เล่า” เจ้าเกาะกระดูกขาาก็กล่าวทอดถอนใจออกมา

หลีซีเยถึงกับหัวเราะก๊ากออกมา สายหัวเบาๆ และกล่าวว่า “ข้าไม่ได้ยิ่งใหญ่ขนาดนั้นหรอก ความจริงแล้ว บางคนที่เป็นคนประนีประนอมอาจมีความยิ่งใหญ่กว่า เนื่องจากพวกเขาไม่ได้ประนีประนอมเพื่อตัวเอง พวกเขาทำเพื่อลูกหลานที่เป็นชนรุ่นหลังเพื่อเผ่าพันธุ์ของตนเอง แต่ข้านั้นไม่เคยคิดประนีประนอม ไซ้ว่าข้านั้นยิ่งใหญ่ ควรจะบอกว่าข้านะเห็นแก่ตัว! และนี่ก็เป็นสาเหตุว่าเพราะอะไรผู้คนในโลกต่างชอบเรียกข้าว่าเป็นจอมมารฆ่าคน”

เจ้าเกาะกระดุกขาวันึงเจียบ เขาเองก็รู้ว่า นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา ไม่ว่าใครก็ตามหากขวางทางของอิคาทมิพีก็ต้องถูกสังหารโดยไม่มีการละเว้น เผ่าพฤษาก็ดี ปีศาจทะเลก็ช่าง แม้แต่เผ่าพันธมิตรมนุษย์ก็ตาม หากหาญกล้าขวางทางเดินของเขาก็ต้องถูกสังหารโดยไม่มีการละเว้นเช่นกัน

ในเก้าแดนนี้ เคยมีคนยกย่องให้เขาเป็นผู้ช่วยเหลือโลก มีคนเห็นว่าเขาคือผู้ปกป้องคุ้มครองเก้าแดน แต่ ผู้ที่รู้จักเขาส่วนใหญ่เห็นว่าเขาคือมือมืดที่อยู่เบื้องหลัง เป็นจอมมารฆ่าคน!

“แม้ว่าใต้เท้าเคยทำให้เลือดหลังไหลเป็นธาร แต่หวาดตลอดเวลาที่ผ่านมา ใต้เท้าได้อุทิศตนให้กับเก้าแดนมากกว่าเสียอีก ความจริงแล้ว ใต้เท้าเองก็ได้ทำการเฝ้าปกป้องเก้าแดนตลอดมา” เจ้าเกาะกระดุกขาเวล่าวออกมาจากใจจริง

หลี่ซีเยกกล่าวตามใจออกมาว่า “ยังไงก็ได้ จะเป็นผู้ช่วยเหลือโลกก็ดี จอมมารฆ่าคนก็ช่าง ล้วนแล้วแต่ไม่มีความสำคัญ ก้าวเดินไปบนเส้นทางของตนเอง ปล่อยให้พวกเขาพูดไปเถอะ”

“ใต้เท้าใจกว้าง” เจ้าเกาะกระดุกขาหัวเราะและกล่าว

หลี่ซีเยมองค้อนที่หนึ่ง กล่าวว่า “อย่าทำเป็นยกยอข้า แต่ข้าว่านะ กระดุกขา หากวันนั้นมาถึงจริงล่ะก็เจ้าคิดจะทำอย่างไร? หลบหนีไป หรือว่าหลบซ่อนตัวเอาไว้ และหรือร้องขอที่นี้ช่วยเหลือแดนวิญญานสวรรค์อีกแรง? ”

เจ้าเกาะกระดุกขาถึงกับนิ่งเจียบอยู่พักหนึ่ง หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เขาหัวเราะเลือนๆ กล่าวว่า “ใต้เท้า ข้าเป็นเพียงมดปลวกตัว

หนึ่งเท่านั้น ไม่มีคำคู่ควรจะกล่าวถึง ถูกบดขยี้ให้ตายได้ในทันที ท่านคิดว่ามดปลวกอย่างข้านี้มีประโยชน์ตรงไหน? หากรู้จักรากเหง้าที่ไปมาได้ไกลแค่ไหนก็จงไล่หัวไปให้ไกลเท่านั้น”

“เจ้าเป็นแค่มดปลวก?” หลี่ซีเยมองดูเจ้าเกาะกระดูกขาที่หนึ่ง ถึงกับหัวเราะขึ้นมา กล่าวว่า “กระดูกขา เจ้ากลายเป็นคนที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเองไปตั้งแต่เมื่อไหร่กัน? ถ้าหากกระทั่งเจ้ายังเป็นมดปลวกสักก็ เช่นนั้นแล้ว ผู้บำเพ็ญตนได้เหล่าพวกเขาคืออะไร? สรรพชีวิตนับล้านๆ เป็นตัวอะไร? พวกเขาเป็นไม่ได้กระทั่งมดปลวก แม้แต่จะเป็นมดปลวกสักตัวยังไม่มีสิทธิ์! ถ้าหากเจ้าเป็นเพียงมดปลวกตัวหนึ่ง เช่นนั้นแล้ว มดปลวกอย่างเจ้าแค่มีขาเดียวก็สามารถบดขยี้พวกผู้บำเพ็ญตนจำนวนนับไม่ถ้วนที่เป็นไม่ได้แม้กระทั่งมดปลวกจนตายได้! เจ้าว่ามาซิ เทียบกับบรรดาสรรพชีวิตที่ไม่มีสิทธิ์เป็นได้กระทั่งมดปลวกแล้ว เจ้าจะยังคงเป็นมดปลวกหรือไม่?”

เจ้าเกาะกระดูกขาถึงกับหัวเราะเจื่อนๆ กล่าวว่า “ขนาดปรมาจารย์พฤกษา เทพเจ้าแห่งทะเล พวกเขายังแก้ไขอะไรไม่ได้ ข้าที่เป็นเพียงโครงกระดูกเท่านั้น สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้?”

“ยุคสมัยมันต่างกันแล้ว” หลี่ซีเยจับสุราเลิศรสไปคำหนึ่ง กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “โลกนี้ยังคงมีความหวัง แม้จะกล่าวว่าเมื่อถึงวันนั้นแล้ว ข้าอาจจะไปจากโลกนี้ไปแล้ว แต่ว่า ข้าก็ยังคงวางเดิมพันเอาไว้ ข้ารู้สึกว่าคุณค่าที่จะช่วยสักครั้ง ยังมีความหวังอยู่หลายส่วน เจ้าว่าอย่างนั้นมั๊ย” ครั้นเฝ้าถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยมองหน้าเจ้าเกาะกระดูกขาแล้วมีท่าที่ยิ้มๆ

คำพูดของหลี่ชีย่ทำเอาเจ้าเกาะกระดูกขาจนถึงกับหวั่นไหว ดวงตาคู่ นั้นของเขาเบิกกว้าง เขาถึงกับล้องมองไปที่หลี่ชีย่ และ กล่าวด้วยความตกใจระคนกับความดีใจว่า “ใต้เท้าจะลงมือให้การ ช่วยเหลือรึ? ”

“ไม่.....” หลี่ชีย่ สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “ข้าไม่อาจ รั้งอยู่โลกนี้ได้ นานมากนัก หากไม่มีอะไรผิดพลาด ข้าจะไปจาก เก้าแดน เมื่อถึงวันนั้น เก้าแดนคือเก้าแดน ข้าคือข้า แต่ทว่า ข้าจะ ช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง ถือเป็นโอกาสที่ทางหนี่ที่ไล่เอาไว้ชนิดหนึ่ง

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่หยุดชนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “สำหรับอนาคตจะเป็นอย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับความพยายามของเผ่า วิญญาณเทพ ปีศาจทะเล และเผ่าพฤษกษาแล้ว ชะตาของแดน วิญญาณสวรรค์ที่อันที่สุดยังคงอยู่ในกำมือของแดนวิญญาณ สวรรค์ ข้าแค่ให้การช่วยเหลือเพียงเล็กน้อย น้อยๆ เท่านั้น”

ภายในใจของเจ้าเกาะกระดูกขาถึงกับรู้สึกสะเทือนหวั่นไหว อารมณ์ของเขาในเวลานี้แปรปรวน แม้ว่าหลี่ชีย่จะพูดอย่าง เอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นว่าแค่ให้การช่วยเหลือเพียงเล็กน้อย น้อยๆ เท่านั้น แต่ เขาเข้าใจเป็นอย่างดีว่า ทางหนี่ที่ไล่ที่หลี่ชีย่ทิ้ง เอาไว้ต้องไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน!

“เจ้ามีแผนอย่างไรบ้างล่ะ? ” หลี่ชีย่มองดูเจ้าเกาะกระดูกขา

“ข้าเองก็ยังไม่รู้” ในที่สุด เจ้าเกาะกระดูกขายิ้มเจื่อนๆ กล่าว ว่า “กล่าวสำหรับมนุษย์ปุถุชนแล้วบางที่ข้าอาจแข็งแรงแรงมาก แต่ ทว่า ข้ารู้ตัวเองดี หากทะเลกระดูกต้องการบดขยี้ข้าให้ตายหาใช่

เป็นเรื่องยากเย็นอะไร กระทั่งอาจกล่าวได้ว่า มันง่ายเสียยิ่งกว่า ปอกกล้วยเข้าปากเสียอีก”

“ข้าไม่เคยคิดว่าเจ้าจะต้องร่วมรบอะไรนั้น หากมีวันนั้นจริงๆ เจ้าเองก็ได้รับการปลดปล่อย เจ้าอยากจะทำก็มาอยากจะทำก็ไป” หลี่ชียู่กล่าวท่าทีเฉยเมยว่า “หากมีวันนั้นจริง เจ้าจะทำงานอย่างไรบ้างก็ไม่เลวนัก เป็นต้นว่า เป็นธรรมาโฆสิตนั่น ส่งข่าวอะไรบ้างก็นับว่าไม่เลวนัก”

เจ้าเกาะกระดุกขาวถึงกับนั่งเงิบ หากวันนั้นมาถึงจริงๆ เขารู้ว่าตัวเองจะต้องเผชิญหน้ากับผู้ดำรงอยู่ในสถานะเช่นใด เขารู้ว่า จะต้องเผชิญหน้ากับจุดจบที่น่ากลัวเช่นใด

“แน่นอน ข้าก็จะไม่ฝืนบังคับเจ้า” หลี่ชียู่ยิ้มกล่าวว่า “ทุกคนย่อมจะมีวิถีทางของตนเอง ทุกคนต่างมีภาระกิจของตน ทุกคนล้วนมีหน้าที่ของตนเอง สำหรับเจ้าคิดอยากจะทำอะไรนั้น หรือคิดจะทำอะไรบ้าง ทั้งหมดอยู่ที่การเลือกของเจ้าเองเพียงคนเดียว ที่ข้ามาครั้งนี้ แค่ต้องการบอกเล่าข่าวนี้ให้กับเจ้าเท่านั้น”

กล่าวจบ หลี่ชียู่ลุกขึ้นยืนแล้วไม่ได้กล่าวมากความอีก หันหลังเดินจากไปทันที

หลังจากที่หลี่ชียู่จากไปแล้ว เจ้าเกาะกระดุกขาวเอนนอนอยู่บนม้านั่ง มองดูทะเลและท้องฟ้าสีครามแล้วเหม่อลอยอยู่เป็นเวลานาน หลังจากผ่านไปนาน นานมากๆ แล้ว เขาดูเหมือนจิตใจเหม่อลอย พิมพ์ว่า “ภัยพิบัติยิ่งใหญ่แน่นอน ข้าควรจะทำอะไรบ้างล่ะ ควรไปจาก หรือรั้งอยู่ที่นี้! ”

เวลานี้ เขาเองก็รู้สึกสับสนงงอยู่บ้าง กล่าวสำหรับเขาแล้ว ขอเพียงมีสติอยู่บ้าง หากวันนั้นมาถึงจริง ขอให้รีบหนีไป หนีไปยัง ไกลยิ่งดี

แต่ทว่า เรื่องบางเรื่องไม่อาจอาศัยสติมาเป็นตัวชีวิตได้ ยกตัวอย่างตัวเขาเอง เขาตัดใจไปจากผืนแผ่นดินแห่งนี้ได้หรือ? เกรงว่าคงตัดใจไม่ได้ เขาหลงรักผืนแผ่นดินแห่งนี้มาก!

หल्लीเย่ไม่ได้บังคับให้เขาจะต้องทำอะไร เขาแค่นำเอาข่าวมา บอกต่อเขาเท่านั้นเอง หากเปลี่ยนเป็นเมื่อก่อน เกรงว่าหากมี โอกาสเขาจะต้องจากไปอย่างแน่นอน หนีไปให้ไกล เวลานี้กลับทำให้เขารู้สึกลังเลขึ้นมา ถึงกับหวั่นไหวขึ้นมา

หल्लीเย่ไปจากเกาะกระดุกขาว มุ่งหน้าไปยังทวีปเส้นลือโจว เขาได้นัดหมายกับซูหย่งหวงพบกันที่ทวีปเส้นลือโจว

แน่นอนที่สุด การที่หल्लीเย่ไปยังทวีปเส้นลือโจวก็ไม่ได้เป็น เพราะต้องการพบกับซูหย่งหวงตามนัดทั้งหมด การไปที่ทวีป เส้นลือโจวในครั้งนี้ของเขายังต้องการไปจัดการเรื่องหนึ่งให้มันจบ เขามีของสิ่งหนึ่งที่ต้องการซึ่งอยู่ที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ของ ทวีปเส้นลือโจว!

อาจกล่าวได้ว่า ทวีปเส้นลือโจวเป็นหนึ่งในความมหัศจรรย์ ของแดนวิญญานสวรรค์ และมันยังเนแผ่นดินที่มีขนาดใหญ่ ที่สุดของแดนวิญญานสวรรค์

ทั่วทั้งแดนวิญญานสวรรค์มีแต่ทะเลอยู่ทุกหนทุกแห่ง ผืน แผ่นดินหาได้ยากมาก ทวีปเส้นลือโจวคือสถานที่ที่แตกต่างโดย

สิ้นเชิง ที่ตรงนี้มีผืนแผ่นดินที่กว้างใหญ่ไพศาล กระทั่งว่าทวีปเสินลือ
โอโจวกว้างขวางแค่ไหนนั้น ผู้คนจำนวนมากก็ไม่สามารถกล่าวได้
ชัดเจน

ในแดนวิญญานสวรรค์เคยมีผู้กล่าวเอาไว้ว่า อาศัยเพียงทวีป
เสินลือโอโจวแห่งเดียวเกรงว่าสามารถรองรับสรรพสิ่งมีชีวิตทั้งหมด
ของแดนวิญญานสวรรค์ แม้ว่าอาจจะเบียดเสียดกันบ้าง แต่
แน่นอนว่าทวีปเสินลือโอโจวสามารถรองรับได้อย่างเด็ดขาด

กล่าวสำหรับแดนวิญญานสวรรค์ที่พื้นแผ่นดินทุกตารางนิ้ว
สนมิต่างตั้งทองแล้ว ตามหลักแล้ว ผืนแผ่นดินที่กว้างใหญ่ไพศาลนี้
ควรจะมีความเจริญรุ่งเรืองและคึกคักยิ่งนัก ทุกแห่งหนเต็มไปด้วย
ผู้คนจึงจะถูก

อย่างไรก็ตาม ความจริงกลับไม่เป็นเช่นนั้น ทัวผืนแผ่นดินที่
กว้างใหญ่ไพศาลของทวีปเสินลือโอโจวกลับมีผู้คนอาศัยอยู่น้อยมาก
จนน่าสงสาร น่าสงสารจนกระทั่งในรัศมีร้อยลี้กับไม่เห็นเงาคน
แม้แต่คนเดียว!

ด้วยผืนแผ่นดินที่กว้างใหญ่ไพศาลเช่นนี้ของทวีปเสินลือโอโจว
ตามหลักแล้ว ควรจะมีมนุษย์ปุถุชนธรรมดา หรือผู้บำเพ็ญตน
จำนวนนับไม่ถ้วนอาศัยอยู่จึงจะถูก แต่ทว่า ผู้บำเพ็ญตนของแดน
วิญญานสวรรค์ตลอดจนมนุษย์ปุถุชนธรรมดายอมไปอาศัยอยู่ใน
ทะเล อาศัยอยู่ใต้ทะเล แต่พวกเขากลับไม่ต้องการอาศัยอยู่ที่ทวีป
เสินลือโอโจว

ส่วนเรื่องที่ว่าเพราะเหตุใดผู้บำเพ็ญตนทั่วหล้ากระทั้งมนุษย์
ปุถุชนไม่ต้องการอาศัยอยู่ที่ทวีปเสินลือโอโจวนั้น ผู้คนจำนวนมากก็

บอกไม่ถูกว่าเพราะอะไร บ้างบอกว่า มีมารร้ายอาศัยอยู่ที่นั่น และก็
มีคนี่พูดว่า คนที่อาศัยอยู่ทวีปเส้นลือโจวมักมีอายุสั้น โดยมี
อายุขัยสั้นกว่ามาก เมื่อเทียบกับที่อื่นๆ และก็มีคนี่พูดว่า ทวีป
เส้นลือโจวถูกสยบไปแล้ว ไม่เหมาะสำหรับสรรพสิ่งมีชีวิตทั่วหล้า
มาอาศัยอยู่ที่นี้!

บางที่อาจเป็นเพราะเหตุผลที่ไม่มีใครรู้ จึงทำให้ทวีปเส้นลือ
โจวเป็นที่ที่มีผู้คนอาศัยอยู่น้อยมาก

คล้ายตั้งชื่อของมันอย่างนั้น แม้แต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ยังห้าผ่าน แล้ว
ยังมีใครต้องการมาอาศัยอยู่กับสถานที่แห่งนี้กันแล้ว

แน่นอน ทุกสิ่งย่อมมีข้อยกเว้น แม้ว่าผู้คนทั่วหล้าต่างไม่
ต้องการอาศัยอยู่ที่ทวีปเส้นลือโจว แต่ ก็มีสำนักบางสำนักที่กลับจง
ใจตั้งอยู่ที่ทวีปเส้นลือโจว

เป็นต้นว่า สำนักอมตะ และเทพเจ้าโบราณน้ำลึก เป็นต้น!

ตอนที่ 1406 ทวีปเส้นลือโจว

หลี่ชีย่เปิดประตูมิติ ก้าวข้ามห้องฟ้าที่ว่างเปล่า มาถึงทวีปเส้นลือโจว ยามที่เขาได้เหยียบลงบนพื้นแผ่นดินของทวีปเส้นลือโจวนั้น เขาพลันรู้สึกได้ถึงกลิ่นอายที่ตึกดำบรรพ์มากสายหนึ่งเข้ามาปะทะกับใบหน้า

ทวีปเส้นลือโจวนั้นมีสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่น้อยมาก มนุษย์ปฤชชนธรรมดา ผู้บำเพ็ญตนล้วนแล้วแต่ไม่ต้องการอาศัยอยู่ที่นี้ แต่ หากจะคิดว่าทวีปเส้นลือโจวนั้นเป็นที่ที่รกร้างว่างเปล่าสภาพดินจืดไม่เหมาะแก่การทำเกษตรละก็ เป็นความคิดที่ผิดมหันต์

ความจริงแล้ว ทวีปเส้นลือโจวไม่ได้มีความรกร้างว่างเปล่าเลยแม้แต่น้อย และเป็นพื้นแผ่นดินที่ปราศจากปุ๋ย ตรงกันข้าม ทวีปเส้นลือโจวได้ชื่อว่าเป็นพื้นที่ที่กว้างใหญ่ไพศาลและมากด้วยทรัพยากร พื้นดินอุดมสมบูรณ์

อาจกล่าวได้ว่า หญ้าทิพย์ไอสถเซียนที่มีอยู่เป็นจำนวนมากไม่ถเวณของแดนวิญญาณสวรรค์ส่วนใหญ่ล้วนแล้วแต่มาจากทวีปเส้นลือโจวทั้งสิ้น ความจริงแล้ว ทวีปเส้นลือโจวก็เป็นสถานที่ที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยหญ้าทิพย์ไอสถเซียนและแร่ธาตุต่างๆ ของแดนวิญญาณสวรรค์

ยืนอยู่บนพื้นแผ่นดินของทวีปเส้นลือโจวแล้วทอดสายตามองออกไป เห็นเพียงต้นไม้โบราณที่สูงเทียมฟ้า เต็มไปด้วยสิ่งสาลา

สัตว์มากมาย เพียงได้เห็นก็รู้ว่าเป็นผืนแผ่นดินที่เปี่ยมด้วยความมีชีวิตชีวา มองดูผืนแผ่นดินที่เปี่ยมด้วยความมีชีวิตชีวาตรงหน้าแล้ว จะมีใครคาดคิดว่า มนุษย์ปุถุชนธรรมดา และผู้บำเพ็ญตบะยอมอาศัยอยู่ในทะเล แต่จะไม่ยอมอาศัยอยู่ที่ทวีปเส้นลือโจวได้อย่างไร

ปรากฏกลืนอายุที่ดึกดำบรรพ์มากเปี่ยมด้วยความน่าเกรงขาม สายหนึ่งเข้ามาปะทะกับใบหน้า เมื่อได้มายืนอยู่บนผืนแผ่นดินของทวีปเส้นลือโจว เหมือนดั่งนับตั้งแต่ชาติที่มีการเบิกฟ้าดินขึ้นมา ผ่านกาลเวลาเนิ่นนานมานับไม่ถ้วน โดยที่ทวีปเส้นลือโจวไม่เคยถูกทำลายมาก่อน และไม่ได้ผ่านการบุกเบิกพัฒนามาก่อน เราจะไม่สามารถรับรู้ถึงความรู้สึกเช่นนี้จากสถานที่อื่นได้เลย

ต่อให้สถานที่อื่นๆ ก็มีต้นไม้โบราณที่สูงสูงเทียมฟ้า และมีกลืนอายุดึกดำบรรพ์ กระทั่งมีพลังแก่นฟ้าดินที่เข้มข้น แต่ทว่า ก็ไม่ได้มีกลืนอายุดึกดำบรรพ์เช่นที่ทวีปเส้นลือโจว เป็นกลืนอายุที่ดึกดำบรรพ์มาก เหมือนว่านับตั้งแต่ยุคดึกดำบรรพ์เป็นต้นมา ทวีปเส้นลือโจวก็ได้คงสภาพเดิมเช่นนั้นตลอดมา

“นับว่าเป็นสถานที่ที่ยอดเยี่ยมจริงๆ ” หลี่ชียเอ่ ถึงกับพึมพำออกมาเมื่อก้าวเดินบนทวีปเส้นลือโจว “ผืนแผ่นดินที่สามารถบ่มพืชทุกสิ่งทุกอย่างในโลกกลับต้องถูกทิ้งร้างด้วยเหตุผลต่างๆ นานา นับว่าน่าเสียดายเหลือเกิน”

ไม่เพียงแต่หลี่ชียเอ่ที่พูดเช่นนั้นเท่านั้น ความจริงแล้วผู้คนจำนวนมากที่ได้เคยมาที่ทวีปเส้นลือโจวต่างเห็นว่า เป็นความจริงที่ทวีปเส้นลือโจวคือผืนแผ่นดินที่สามารถบ่มพืชทุกสิ่งทุกอย่างใน

โลก แต่ทว่า ต่อให้มีผู้ที่เลือกที่จะปักหลักลงฐานที่ตรงนี้ ห้ายสุดแล้ว ก็ยังคงต้องย้ายออกจากทวีปเส้นลือโจวสักวัน

แม้แต่ราชันเซียนก็ไม่เลือกทวีปเส้นลือโจวเป็นที่สำหรับก่อตั้งสำนักของตน มียกเว้นอยู่เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นก็คือ ราชันเซียนไม่มีวันตาย

สำหรับเหตุผลที่ว่าเพราะเหตุใดผู้บำเพ็ญตนจึงไม่ยอมรั้งอยู่ที่ทวีปเส้นลือโจว มีการพูดกันหลายกระแส ที่ค่อนข้างได้รับการยอมรับจากผู้คนก็คือ

ทวีปเส้นลือโจวเป็นพื้นที่ที่ถูกสยบเอาไว้ ไม่ว่าบุคคลเช่นใดมาถึงทวีปเส้นลือโจวแล้วก็ต้องถูกสยบ เป็นต้นว่า บุคคลผู้นั้นเป็นระดับปราชญ์ เมื่อมาถึงทวีปเส้นลือโจวแล้วก็จะถูกสยบด้วยพลังที่แข็งแกร่งมาก ระดับความสามารถของบุคคลผู้นั้นจะถูกสยบให้ลดลงมาอยู่ที่ระดับจอมกษัตราหรือระดับที่ต่ำกว่านั้น

การมาที่ทวีปเส้นลือโจวนั้น แต่ละคนจะถูกสยบที่แตกต่างกันออกไปแล้วแต่บุคคล กระทั่งมีบางคนอาจไม่ได้รับผลกระทบจากการสยบของทวีปเส้นลือโจว แน่นอน ผู้ที่ไม่ได้รับผลกระทบจากทวีปเส้นลือโจวนั้นมีจำนวนน้อยมากถึงน้อยที่สุด กระทั่งเรียกได้ว่ามีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

ด้วยเหตุที่ต้องได้รับการสยบเช่นนี้เอง ลือกันว่า หากทำการฝึกทักษะที่ทวีปเส้นลือโจวสักก็ จะทำให้ก้าวหน้าไปได้ช้ากว่าการฝึกจากที่อื่นเป็นอันมาก เป็นต้นว่า หากฝึกทักษะที่ทะเลมรกต ใช้เวลาสิบปีสามารถฝึกทักษะได้ขั้นหนึ่ง เมื่อเป็นเช่นนั้น หากเป็นที่

ทวีปเส้นลือโจวอาจจะต้องใช้เวลาหลายสิบปี กระทั่งหลายร้อยปี จึงสามารถก้าวไปได้ชั้นหนึ่ง

ด้วยเพราะสาเหตุนี้เอง ทุกคนต่างก็รู้ว่าทวีปเส้นลือโจวเป็นสถานที่ที่ดีแห่งหนึ่ง แต่ไม่มีใครสามารถแก้ไขปัญหาการถูกลดสยบได้ ดังนั้น ไม่ว่าผู้บำเพ็ญตนคนใดก็ตาม ล้วนแล้วแต่ไม่ต้องการอาศัยอยู่ที่ทวีปเส้นลือโจวทั้งสิ้น

ความจริงแล้ว ขณะที่หลี่ชีย่เพิ่งเหยียบลงบนทวีปเส้นลือโจว นั้น เขาก็ได้ยินเสียงดัง "แว้งค์" ขณะที่เหยียบลงบนดินของทวีปเส้นลือโจว ปรากฏเป็นประกายอ่อนๆ ขึ้นบริเวณที่เขายืนอยู่ บังเกิดพลังสายหนึ่งที่ไม่รู้ที่มาต้องการสยบตัวของเขา

แต่ว่า สิบสามลัคนาของหลี่ชีย่เด่นกระทึกทีหนึ่ง ประกายอ่อนๆ ที่ปรากฏออกมา นั้นพลันหายไปทันที พลังไร้สังกัดที่ต้องการสยบตัวเขาพลันหายไปด้วย

กล่าวสำหรับหลี่ชีย่แล้ว ทวีปเส้นลือโจวไม่มีผลใดๆ ต่อตัวเขา เขามีสิบสามลัคนาไว้ในครอบครอง สามารถก้าวข้ามได้ทุกสิ่ง

ความจริงแล้ว ต่อให้หลี่ชีย่ไม่ได้มีสิบสามลัคนาอยู่ในครอบครอง เขาก็สามารถหลุดพ้นจากการสยบของทวีปเส้นลือโจว เนื่องจากในห้วงเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา เขาค้นพบความลึกซึ้งพิสดารของทวีปเส้นลือโจวได้แล้ว

ขณะที่หลี่ชีย่ก้าวเดินอยู่บนทวีปเส้นลือโจว นั้น เขาไม่ได้ก้าวด้วยจังหวะก้าวที่เร็วมากนัก แต่เป็นการก้าวไปที่ละก้าวๆ เหมือนกำลังเดินเล่นอยู่ในสวนหลังบ้านของตนเองอย่างนั้น

หลังจากที่หลี่ชีย่ก้าวเดินอยู่ในทวีปเส้นลือโจวได้ไม่นาน ลัคนาของเขาได้มีปฏิกิริยาเกิดขึ้น หลี่ชีย่เปิดลัคนาของเขา ออกมา ปล่อยให้พวกเถาวัลย์สุริยัน และบรรพบุรุษโสมได้ออกมา

หลังจากที่เถาวัลย์สุริยันและพวกบรรพบุรุษโสมได้ออกมาแล้ว ต่างรู้สึกตื่นเต้นดีใจยิ่งนักจนมีการกระโดดโลดเต้นกัน

“นับเป็นสถานที่ที่ดีมาก สถานที่แห่งนี้รับรองว่าจะต้องเป็น ดินแดนสุขีสำหรับบรรดาไอศถทิพย์หญ้าเซียนอย่างพวกเรา” เถาวัลย์สุริยันถึงกับร้องกล่าวออกมาด้วยความยินดี และดีใจยิ่งนัก

บรรพบุรุษโสมก็กล่าวด้วยความดีใจว่า “นั่นสิ สถานที่เช่นนี้ หากให้เข้าได้หยั่งรากลงไปเข้าก็ยินดี ที่ที่วิเศษเช่นนี้หากสามารถ ได้รับความโชคชะตาฟ้าดินจากมันล่ะก็ นับว่าเป็นสุดยอดวาสนาเลย ที่เดียว”

หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะออกมากับคำพูดเช่นนี้ สายหัวและกล่าว ว่า “เป็นความจริงที่ที่ตรงนี้เป็นที่ที่ยอดเยี่ยมมาก และที่ตรงนี้ก็มิ ไรความสาวยิ่งใหญ่ เสียตาย เวียนไม่ถึงพวกเจ้าหรอกนะ ถอยไป หนึ่งหมื่นก้าว ต่อให้พวกเจ้าหยั่งรากลงที่ตรงนี้ สุดท้ายแล้ว สักวัน หนึ่งพวกเจ้าอาจจะสามารถเจริญเติบโตถึงขั้นไม่มีใครสามารถ เทียบเทียม แต่ว่า พวกเจ้าก็แค่เหนื่อยเปล่าเท่านั้นเอง.....”

“..... ที่นี้เป็นผืนดินที่ยอดเยี่ยมมาก แต่ว่า มันมีเจ้าของ ตั้งแต่ยุคที่ดึกดำบรรพ์มากมาแล้ว” สายตาของหลี่ชีย่ดูลึกล้ำยิ่ง นึก มองดูพื้นดินที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา มองเห็นป่าที่เปี่ยมด้วย ความมีชีวิตชีวา กล่าววว่า “จะมีใครเล่าสามารถแย่งชิงผืนแผ่นดินนี้ กับเขา? ถ้าหากพวกเจ้าเจริญเติบโตที่นี่ หลังจากที่มีความ

แข็งแกร่งแล้ว กล่าวสำหรับผืนแผ่นดินแห่งนี้แล้ว เป็นได้เพียงของ บำรุงร่างกายเท่านั้นเอง”

“เป็นความจริงรึ? ” พวกต้นทหารองรักษ์เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้วไม่ค่อยอยากจะทำเชื่อนัก ในเวลานี้ ต้นทหารองรักษ์ บรรพบุรุษ โสไม เกาวัลย์สุริยัน..... พวกเขาต่างทยอยกันแหงรากลงไป ในดิน เวลานี้บนตัวของพวกมันล้วนแล้วแต่ปรากฏเป็นประกายขึ้นมา ต่างสำแดงฝีมือของตนออกมา

“แปลกมาก” หลังจากที่ต้นทหารองรักษ์ได้แหงรากลงบนผืนแผ่นดินนี้แล้ว กล่าวว่า “ข้าไม่สามารถขยับชีพจรเทือกเขาของผืนดินแห่งนี้ได้ เหมือนว่าเส้นชีพจรภูเขาแห่งนี้ล้วนแล้วแต่มีการหยั่งรากเอาไว้แล้วอย่างนั้น”

เกาวัลย์สุริยัน ก็กล่าวว่า “ข้าก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน ข้าไม่สามารถแยกพลังแก่นฟ้าดินของผืนแผ่นดินนี้ออกมาได้ ทำได้เพียงแค่อิงมาที่ละนิดๆ เท่านั้น ไม่สามารถทำได้ดังปลาวาฬกลืนเหยื่ออย่างนั้น เหมือนว่าผืนดินแห่งนี้ถูกพันธนาการเอาไว้แล้วอย่างนั้น

ต้นโบทันเขียนสมานแผลถึงกับกล่าวว่า “นับว่าเป็นผืนแผ่นดินที่ประหลาดมากโดยแท้ มันไม่เหมือนเป็นผืนแผ่นดิน มันไม่มีที่สิ้นสุด ข้าไม่สามารถแหงรากลงไปจนถึงที่สุดของมัน มันกว้างขวางมาก อีกทั้ง ดินที่นี้ยังอุดมสมบูรณ์เกินไป อุดมสมบูรณ์มากจนไม่อยากจะเชื่อ มันไม่เป็นเป็นดิน เหมือนเป็นอะไรบางอย่างที่เหลือทิ้งเอาไว้แล้วอย่างนั้น.....”

.....

ในเวลาที่นี่ เหล่าต้นสมุนไพรเซียนทั้งหลายต่างแย่งกันพูดและถกกันอยู่ หากมีใครได้เห็นเหล่าสมุนไพรเซียนกลุ่มใหญ่กำลังแย่งกันพูดเพื่อถกปัญหาหากันอยู่ รับรองว่าจะต้องอ้าปากค้างอย่างแน่นอน

ไม่ว่าจะเป็นเถาวัลย์สุริยัน หรือว่าต้นทหารองครักษ์ และหรือพวกของบรรพบุรุษโสมพวกมันล้วนแล้วแต่ดำรงอยู่ในฐานะสมุนไพรเซียน ตัวของพวกมันเองมีความแข็งแกร่งมากอยู่แล้ว แต่ทว่า พวกมันยังคงจนด้วยเกล้าไม่สามารถทำอะไรในทวีปเสินลือโจวได้แม้แต่น้อย

“ผืนแผ่นดินลักษณะเช่นนี้ อย่าว่าแต่ข้าเลย เกรงว่าต่อให้เป็นสมุนไพรเซียนแท้จริงก็ยังคงทำอะไรไม่ได้ และจนด้วยเกล้าเช่นกัน เว้นแต่จะวางแผนระยะยาว อาศัยวิธีค่อยๆ ดูดซึมทีละนิดๆ ด้วยการหยั่งรากอยู่ที่ตรงนี้ผ่านยุคสมัยแล้วสมัยเล่า มิฉะนั้นล่ะก็ ใครก็ทำอะไรผืนแผ่นดินนี้ไม่ได้” สุดท้าย เถาวัลย์สุริยันได้กล่าวเป็นบทสรุปออกมา

สมุนไพรเซียนอื่นๆ หยอยกันพยักหน้า เห็นด้วยกับข้อสรุปของเถาวัลย์สุริยัน

“คุณชาย นี่มันเรื่องอะไรกันแน่?” เวลาที่นี่ บรรพบุรุษโสมยังอดที่จะเอ่ยถามหลี่ชีย่ขึ้นมา

หลี่ชีย่หัวเราะตามอารมณ์ และกล่าวว่า “พูดยากกว่าเป็นเรื่องอะไร มันไม่มีอะไรมากไปกว่าผืนดินแห่งนี้มีเจ้าของอยู่แล้ว ก็เหมือนที่ได้พูดเอาไว้ก่อนหน้านี้ว่า ต่อให้เจ้าสามารถหยั่งรากอยู่ที่

ตรงนี้ได้ งามงามสักเพียงใด มีความแข็งแกร่งเช่นใด สุดท้ายแล้วก็
ไม่พันทำงานเหนื่อยเปล่าให้กับคนอื่นเขาเท่านั้น”

“ผืนแผ่นดินผืนนี้ที่กว้างขวางถึงเพียงนี้ เทือกเขาตั้งมังกร
ทุกๆ เส้นชีพจรของเทือกเขายากต่อเนื่องกันนับหมื่นลี้ การที่
สามารถครอบครองผืนแผ่นดินผืนนี้ได้โดยสิ้นเชิงนั้น เกรงว่าสมุน
ไพโรเซียนแท้จริงก็ทำไม่ได้” ต้นทหารองครักษ์ได้วัดดินที่อยู่บน
พื้นดินแล้วกล่าวด้วยความตกใจว่า “อาศัยดูจากผืนแผ่นดินแห่งนี้
แล้ว สามารถควบคุมผืนแผ่นดินผืนนี้ได้ถึงเพียงนี้ ควรจะเป็น
เผ่าพันธุ์เดียวกันกับพวกเรา หรือจะบอกว่าเป็นพันธุ์ไม้สักอย่าง
.....”

“..... หากมันสามารถควบคุมผืนแผ่นดินนี้ได้จริงล่ะก็
ช่างน่ากลัวอะไรอย่างนั้น เพราะอยู่เหนือสมุนไพโรเซียนแท้จริงมาก
ทีเดียว สมุนไพโรเซียนเช่นนี้ หรือจะบอกว่าต้นไม้ลักษณะเช่นนี้ ไม่
เคยได้ยินมาก่อน.....” หลังจากที่ต้นทหารองครักษ์ได้
คำนวณมาแล้ว ถึงกับกล่าวด้วยความตระหนก

“พวกเจ้าไม่เคยได้ยินมาก่อน ไม่ได้หมายความว่าไม่มี” หลีซี
เย่ หัวเราะและกล่าวว่า “โลกที่กว้างใหญ่ไพศาล มีสิ่งมหัศจรรย์
มากมาย กระทั่งเรื่องราวมากมายล้วนแล้วแต่อยู่เหนือจินตนาการ
ของพวกเจ้า”

ครั้นกล่าวมาถึงตรงนี้ได้ หลีซีเย่ถึงกับล้องมองไประยะห่าง
ไกล เอ่ยขึ้นซ้ำๆ ว่า “มองจากมุมของยา หรืออาจกล่าวว่ามองจาก
มุมของการกลั่นยาแล้ว สมุนไพโรเซียนแท้จริงอาจสามารถยกย่อง
ว่าเป็นสิ่งที่อยู่สูงสุดสำหรับสิ่งมีชีวิตเช่นพวกเจ้า มันอยู่บนสวน

ปลายสุดของพีรามิด แต่ทว่า หากมองจากความหมายด้านที่กว้างกว่านั้น มันก็จะแตกต่างกันแล้ว.....”

“อยู่เหนือสมุนไพรมะเขียนแท้จริง?” บรรพบุรุษโสมถึงกับตะลึงกล่าวว่า “มันคืออะไรกันแน่? โลกนี้มีสิ่งทีว่านี้ด้วยหรือ?”

“มีสิ.....” หลี่ซีเยหัวเราะและกล่าวว่า “ไม่ว่าจะมองจากมุมมองของยาเม็ดสมุนไพรมะเขียน หรือมองจากมุมมองของพืชแล้ว มีทั้งนั้น หากจะกล่าวว่า ในเก้าแดนนั้น โอสถมะเขียนแท้จริงคือสิ่งทีอยู่ระดับสูงสุด แต่นอกเก้าแดนก็ไมม่แน่แล้ว ต่อให้มองจากมุมไหนก็ตาม มันสามารถบอกอย่างนี้ได้โดยสิ้นเชิง”

“แล้วทีตรงนี้ละ?” หลัววิญญาณโหม่มถึงกับเอ่ยขึ้น

“ทีตรงนี้ไม่ใช่โอสถทิพย์ยาสมุนไพรมะเขียนอะไร ทีนี้คือยักษ์ใหญ่” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า “มันอยู่เหนือจินตนาการของพวกเขา เป็นสิ่งทีดำรงอยู่ทีดีกดำบรรพมาก มากจนไม่สามารถไล่เรียงได้.....”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยมองไปยังทีทีห่างไกลมากๆ ในส่วนทีลึกลงไปทีสุดของทวีปเส้นลือโจวได้ซ่อนความลับทีผู้คนไม่รุ้มากมายเหลือเกิน

บรรพบุรุษโสมถึงกับคำนวน และกล่าวว่า “หากกล่าวในมุมมองของพวกเขาทีเป็นโอสถมะเขียนหญ้าทิพย์แล้ว หากมีผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะทีแข็งแกร่งถึงเพียงนี้ หากสามารถชิงเอาวาสนานั้นมาได้ มันก็เท่ากับมีอายุวัฒนะเป็นอมตะนะเนี่ย”

“มีอายุวัฒนะเป็นอมตะเกรงว่าคงยาก” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า “แต่ว่า หากสามารถได้เจ้าสิ่งนี้มาละก็ เป็นความจริงทีสามารถทำให้มี

ชีวิตอยู่ได้นานมาก แต่ สิ่งที่อยู่ในนี้ไม่สามารถเอามาได้ แม้แต่
ราชันเซียนก็ทำไม่ได้”

ถ้าหากโชควาสนาใหญ่ที่อยู่ผืนแผ่นดินนี้สามารถแย่งชิงมา
ได้ล่ะก็ หลี่ชีย่คงลงมือนานแล้ว เนื่องเพราะสถานที่แห่งนี้ไม่มีวิธีที่
จะแย่งชิงมาได้ ดังนั้น หลี่ชีย่จึงไม่ได้แย่งชิง!

ตอนที่ 1407 พบกับชื่อหมายวีเจียนอีกครั้ง

ระหว่างที่หีชีเย่เข้าไปอยู่ในเส้นลือโจวนั้น ปราบกฏขาวใหญ่ สะเทือนไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ดังออกมา

“หอเทพธิดากลับเข้าสู่ยุทธภพ เทพธิดาเก็บจันทรากลับสู่ยุทธภพ!” ขาวนี้ถูกเผยแพร่ออกมา และแพร่กระจายไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ ขาวนี้สร้างความสะเทือนหวั่นไหวจนแดนวิญญานสวรรค์ตั้งรับกันไม่ทัน

“เรื่องจริงหรือเท็จ?” บรรดาผู้ยิ่งใหญ่ของแดนวิญญานสวรรค์จำนวนมากถึงกับมึนงงกับขาวๆ นี้ รู้สึกหวั่นไหวและไม่สามารถเชื่อในคำพูดเช่นนี้ได้

“เกรงว่าจะเป็นเรื่องจริง ขาวนี้ถูกส่งออกมาจากหอเทพธิดาเองโดยตรง” มีคนยืนยันในขาวนี้ เป็นคำตอบจากผู้ที่ทรงอำนาจบารมียิ่ง

พลันที่ขาวนี้ได้แพร่ออกมา มีผู้ไปเข้าเยี่ยมคารวะหอเทพธิดาทันที

“เทพธิดาเก็บจันทราก็กลับสู่ยุทธภพแล้วจริงๆ ข้าเห็นมากับตาตัวเอง” ผู้ยิ่งใหญ่หลังกลับมาจากเข้าเยี่ยมคารวะแล้ว กล่าวด้วยท่าทีน่าเชื่อถือออกมา

ความจริงแล้ว ผู้ยิ่งใหญ่ที่ให้การยืนยันขานี้ไม่ได้มีเพียงแค่หนึ่งถึงสองคนเท่านั้น มีผู้ที่กล่าวอย่างเป็นมั่นเป็นเหมาะว่า ขณะที่พวกเขาไปเยี่ยมคารวะหอเทพธิดาอยู่นั้น ได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ใต้จันทรายามเต็มดวง นางที่ยืนอยู่ตรงนั้นตั้งก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุดในห้อง ท่วงท่าเหมือนดั่งเซียนเหิน

แม้ว่าจะไม่มีผู้ใดสามารถมองเห็นรูปลักษณะที่ชัดเจนของเทพธิดาเก็บจันทรธา ทว่าผู้คนจำนวนมากต่างหวั่นไหวกับภาพเช่นนี้ กระทั่งมีผู้กล่าวว่า แม้แต่ระดับจักรพรรดิเทพที่ได้มองเห็นภาพนี้แต่ไกลยังต้องก้มลงกราบ ท่าที่เคารพยำเกรงยิ่งนัก

“เทพธิดาเก็บจันทรธานะเนีย...” หลังจากที่เขาได้รับ การยืนยันไปแล้ว หลายคนจิตใจเหม่อลอย กระทั่งเผลอประหลาดที่หลับไหลอยู่ยังตกใจจนลืมตาตื่นขึ้นมา

แดนวิญญานสวรรค์ถือเป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยพยัคฆ์หมอบมังกรเร้นกาย ยุคนี้ถูกลิขิตเอาไว้แล้วจะต้องเจ็ดจรัสยิ่ง ในเวลานี้ มีระดับปฐมบรรพบุรุษ กระทั่งเผลอประหลาดที่อยู่ระหว่างหลับไหลจำนวนไม่น้อยต่างก็ทนต่อความยั่ววนไม่ไหว คิดจะกลับสู่ยุทธภพอีกครั้งหนึ่ง

แต่ ครั้นได้ยินว่าเทพธิดาเก็บจันทรธาได้กลับคืนสู่ยุทธภพแล้วนั้น ทำเอาบรรดาปฐมบรรพบุรุษถึงกับร่างสั่นเทิ้ม เผลอประหลาดบางส่วนที่คิดจะกลับออกมาถึงกับหนาวสะท้านจนต้องถอยกลับที่เดิมไม่ต้องการกลับสู่ยุทธภพอีกแล้ว

“กระทั่งเทพธิดาเก็บจันทรายังกลับสู่ยุทธภพแล้ว” ระดับปฐมบรรพบุรุษที่ถูกผนึกร่างและฝังไว้ใต้ดินได้ยืมขาวนี้ถึงกับเหม่อลอยอยู่นาน และพึมพำออกมา

ในยุคปัจจุบัน หรือยุคหลังๆ หลายยุคที่ผ่านมา ผู้บำเพ็ญตน ล้วนแล้วแต่ไม่รู้ว่าคำว่าเทพธิดาเก็บจันทรานั้นบ่งบอกถึงสิ่งใด แต่ ว่า ปฐมบรรพบุรุษที่เกิดใกล้ หรือยุคเดียวกันกับเทพธิดาเก็บจันทรานั้น พวกเขารู้ว่าชื่อเทพธิดาเก็บจันทรานั้นบ่งบอกถึงสิ่งใด

กระทั่งเทพธิดาเก็บจันทรานี้หลบหนีจากโลกภายนอกยังคงเข้าสู่ยุทธภพ ทำให้บรรดาปฐมบรรพบุรุษที่ผนึกร่างเอาไว้เป็นจำนวนมากต้องเหม่อลอยเป็นเวลานาน

“ແ່ແລ້ວ ຍຸກນີ້ຈະຕ້ອງມີເລື່ອງໃຫຍ່ເກີດຂຶ້ນຢ່າງແນ່ນອນ” ມີລະດັບປູມບຸຣຸຊທີ່ຈັບປູມກິຣິຍາໄດ້ຄືກັບສິ່ງເຫຼິ້ນຂຶ້ນມາ ໄມ່ຄຳລຳຄິດມາອີກຕໍ່ໄປ ຄືກັບຄຳລຳເວົ້າ ໄມ່ຕ້ອງການອອກໄປເຟ່ນຟ່ານອີກ

“ຍຸກນີ້ມັນເປັນອະໄກໄປແລ້ວເນື້ ມັນມີຄວາມແຕກຕ່າງຢ່າງໃດກໍແນ່ນະ” ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຈຳນວນຫຼາຍເມື່ອໄດ້ຍິນວ່າເທພຣິດາເກັບຈັນທຣາກັບສູ່ຍຸທຣຸຊແລ້ວຮູ້ສຶກໄມ່ເຂົ້າໃຈ ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ບາງຄົນບອກວ່າ “ເລີ່ມຈາກເມີ່ງເຈີ່ນເຫຼິ້ນກັບສູ່ຍຸທຣຸຊ ເວລານີ້ເປັນເທພຣິດາເກັບຈັນທຣາ ແລ້ວຕໍ່ໄປຍັງຈະມີປະເທພິດຍຸດກັບສູ່ຍຸທຣຸຊອີກຫຼືໄມ່?”

“ການກັບສູ່ຍຸທຣຸຊຂອງເມີ່ງເຈີ່ນເຫຼິ້ນນັ້ນສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ ຈະຢ່າງໃດເລີຍ ຍຸດກ່ອນນັ້ນເຂາຍອມຜິດຍຸດເພື່ອຣາຊັນເຊີຍນທຳຄຸງ ເປັນຄວາມຈິງທີ່ຍຸກນີ້ເຂາມີຄວາມທະເຍອທະຍານໃນອັນທີ່ຈະແຍ່ງຊິງຊະຕາຟ້າ ແຕ່ຫວ່າ ເທພຣິດາເກັບຈັນທຣາລະ ໄມ່ເຂົ້າໃຈຈິງໆ ນາງໄດ້ລຸບເນີລາກ ໂລກຢາຍນອກມາຫຼາຍແລ້ວ ໄມ່ເຄຍປຣາກຜູ້ຕົວອອກມາເລຍ ເວລານີ້

กลับมาปรากฏตัวต่อยุทธภพกะทันหัน โดยที่ไม่ได้มีคำสั่งหรณ์
แม้แต่น้อยนิด” มีผู้ที่กล่าวด้วยความประหลาดใจอย่างยิ่ง

“เทพธิดาเก็บจันทรานี้ไม่ถือว่าเป็นการผิดยุค นางจัดอยู่ใน
ประเภทหลบหนีจากโลกภายนอก” ระดับปฐมบรรพบุรุษที่มีชีวิตอยู่
มาอย่างยาวนานรู้เรื่องราวต่างๆ มากกว่า ได้กล่าวว่า “ถ้าหากนาง
อยู่ในประเภทผิดยุคละก็ คงออกมาแย่งชิงชะตาฟ้ามานานแล้ว เมื่อ
นางกลับสู่ยุทธภพช่วงชิงชะตาฟ้า แล้วจะมีใครสามารถแย่งชิงกับ
นางได้ เหตุใดนางต้องกลับสู่ยุทธภพในยุคนี เหตุใดนางต้องเลือก
ปรากฏตัวยุคนี เป็นเรื่องที่ไม่เข้าใจอย่างสิ้นเชิง!”

ปฐมบรรพบุรุษบางคนที่ผนึกร่างเอาไว้ตระหนกได้ว่า การกลับ
สู่ยุทธภพของเทพธิดาเก็บจันทรานี้จะต้องมีเหตุผลแน่ นางไม่ได้
ออกมาเพื่อแย่งชิงชะตาฟ้า แต่ทว่า หากนางไม่ออกมาเพื่อแย่งชิง
ชะตาฟ้า เช่นนั้นแล้วนางมาเพื่ออะไรล่ะ?”

ความลับที่ซ่อนอยู่ภายในไม่มีใครรู้ และไม่มีใครสามารถ
ศึกษาและพิจารณาเรื่องราวได้อย่างละเอียด

“ยุคนีไม่ยอมให้กลุ่มคนรุ่นใหม่อย่างพวกเราได้มีชีวิตอยู่อีก
แล้ว แค่มึงเจี้ยนเทียนกลับสู่ยุทธภพก็ทำให้พวกเราสิ้นหวังเสียแล้ว
แม้แต่เทพธิดาเก็บจันทราก็ออกมาด้วย ต้องการให้พวกเราฆ่าตัว
ตายหรืออย่างไร?” ยอดฝีมือกลุ่มคนรุ่นใหม่ และดาวรุ่งจำนวน
เท่าไรที่ต้องร้องไห้ฟูมฟาย เมื่อได้ยินว่าเทพธิดาเก็บจันทรานี้จะกลับ
คืนสู่ยุทธภพ

การกลับคืนสู่สภาพของเม็งเจิ้นเทียน ทุกคนถึงกับรู้สึกสิ้นหวัง เวลานี้เทพธิดาเก็บจันทรภาพลับปรากฏตัวขึ้นมา แทนจะทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องไปฆ่าตัวตาย

“ถ้าหากเทพธิดาเก็บจันทราก็มาเพื่อแย่งชิงชะตาฟ้า แล้วใครกันนะที่จะเป็นผู้ปราศจากผู้ต่อกร ใครจึงจะได้เป็นราชันเซียนล่ะ? เม็งเจิ้นเทียน หรือเทพธิดาเก็บจันทรากันแน่?” บางคนกลับคาดเดาด้วยความรู้สึกตื่นเต้นดีใจ เมื่อได้ยินข่าวเช่นนี้

“แหะ เม็งเจิ้นเทียนเจออะเจอกับคู่ต่อสู้เสียแล้ว ชาตินี้เขาคิดจะเป็นราชันเซียนคงไม่ได้ง่ายดายนัก มีเทพธิดาเก็บจันทรายู่เกรงว่าเม็งเจิ้นเทียนคงนอนหลับได้ไม่เป็นสุขนัก” บางคนรู้สึกดีใจที่เห็นผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนกล่าวออกมาเมื่อได้ยินข่าวๆ นี้แล้ว

แน่นอน ใ้ว่าทุกคนจะคิดเช่นนี้ โดยเฉพาะระดับปฐุมบรรพบุรุษที่รู้ถึงความแข็งแกร่งของเทพธิดาเก็บจันทรภาพ สายหน้าพร้อมทั้งทอดถอนใจออกมาว่า “ถ้าหากเทพธิดาเก็บจันทรามาเพื่อชะตาฟ้าจริงๆ ละก็ เกรงว่าเม็งเจิ้นเทียนคงทำอะไรไม่ได้ พลันที่เทพธิดาเก็บจันทรภาพปรากฏใครเล่าจะสู้ได้ ต่อให้เป็นผู้ดำรงไว้ซึ่งสามารถต่อกรกับราชันเซียนได้ ก็ไม่แน่ว่าจะยอมเป็นศัตรูกับเทพธิดาเก็บจันทรภาพ! ศัตรูของเทพธิดาเก็บจันทรภาพคือราชันเซียนหญิงหงเหียน!”

การกลับสู่สภาพของเทพธิดาเก็บจันทรภาพ สร้างความสับสนอลหม่านแก่แดนวิญญานสวรรค์ ทำให้ทั่วแดนวิญญานสวรรค์ถึงกับเดือดพล่าน ผู้คนจำนวนมากไม่ถ้วนต่างพูดคุยกกันถึงเรื่องนี้

แม้แต่ตัวเม็งเงินเทียนเอง เดิมทีเขาอยู่ระหว่างการกักตนอยู่พลันที่ได้ยินข่าวนี้แล้วก็ไม่อาจอยู่เฉยได้อีกต่อไป ในที่สุด เขาตัดสินใจออกจากการกักตนเร็วขึ้น และสั่งการไปว่า “เตรียมของขวัญอย่างดี เดินทางไปเสด็จโจวสั๊กครั้ง สมควรแก่เวลาที่ต้องไปเยี่ยมคารวะเทพเจ้าโบราณทะเลลึกเสียแล้ว”

ขณะที่แดนวิญญูณ สวรรค์กำลังอยู่ท่ามกลางพายุฝน กระหน่ำ แต่ หลี่ซีเย่ยังไม่ได้รับข่าวนี้ในเวลานี้ เขาเดินอยู่ในเสด็จโจวสั๊ก ค่อยๆ ก้าวเดินไปที่ละก้าวๆ ดูไปแล้วเหมือนกำลังเดินชมวิวดังงามของเสด็จโจวสั๊กอยู่อย่างนั้น

หลี่ซีเย่เดินทางอยู่นานมาก สุดท้าย เขาได้หยุดลงและหันหลังกลับไป กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ออกมาเถอะ หากยังไม่ออกมาอีก ข้าจะลงมือด้วยตัวเอง”

พลันที่หลี่ซีเย่กล่าวขาดคำ เห็นร่างเงาสายหนึ่ง คนผู้หนึ่งปรากฏตัวอยู่ด้านหน้าห่างจากหลี่ซีเย่ไม่กี่ก้าว ด้วยปณิธานการฆ่าที่อบอวล

“ชื่อหม่ายวีเจี้ยน” ผู้ที่ปรากฏตัวขึ้นอย่างกะทันหันก็คือชื่อหม่ายวีเจี้ยน นั่นเอง นักฆ่าที่มีชื่อเสียงโด่งดังของแดนวิญญูณ สวรรค์ในยุคปัจจุบัน

ชื่อหม่ายวีเจี้ยนยังคงไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลง ยังคงเปี่ยมล้นไปด้วยปณิธานการฆ่า ความเป็นศัตรูที่แผ่ออกมาจากตัวของนาง ทำให้ผู้คนรู้สึกกลัวตัวสั่นดังลูกนก เป็นที่หวาดหวั่นยิ่งนัก

หลี่ชียेमองดูชื่อหม่ายวีเจี้ยนกล่าวท่าที่เรียบเฉยว่า “เจ้ายังไม่เลิกล้มความตั้งใจอีกหรือ? คราวก่อนข้าไว้ชีวิตเจ้านั้นมีเหตุผล แต่ไม่ได้หมายความว่าคราวนี้ข้าจะยังมีอีก”

ชื่อหม่ายวีเจี้ยนเพียงล้องมองหลี่ชีย่ด้วยท่าที่เย็นชา “ข้าไม่ได้มาเพราะเจ้า! เพียงเดินทางผ่านมาเท่านั้น!”

เป็นความจริงที่ชื่อหม่ายวีเจี้ยนไม่ได้มาเพราะหลี่ชีย่ การมาเส้นลือโจวของนางเป็นเพราะภารกิจอื่น เพียงแต่ว่า หลังจากที่นางเดินทางมาถึงเส้นลือโจวแล้ว กลับพบว่าหลี่ชีย่ก็มาที่เส้นลือโจวเช่นกัน

กล่าวสำหรับนักฆ่าแล้วไม่ควรมิจิตใจของความอยากรู้ อยากเห็น จะอย่างไรเสียนางมีฐานะเป็นนักฆ่าคนหนึ่ง นอกจากเรื่องฆ่าคนแล้ว นางควรจะไม่สนใจในเรื่องอื่นๆ ทั้งสิ้น

แต่ทว่า การปรากฏตัวของหลี่ชีย่ที่เส้นลือโจวกะทันหัน ทำให้ชื่อหม่ายวีเจี้ยนอดรู้ สึกแปลกใจไม่ได้ ถึงกับทำให้นางต้องสะกดรอยตามว่า หลี่ชีย่ต้องการทำอะไรกันแน่

“ข้ายังเข้าใจว่า หลังจากลงมือพลาดครั้งหนึ่งแล้วจะไปกักตุนสำนัก” หลี่ชีย่ล้องมองดูชื่อหม่ายวีเจี้ยนทีหนึ่ง ยิ้มชนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ไม่นึกเลยว่าเจ้าจะปรากฏตัวออกมาอีก”

“นักฆ่าไม่เคยทำงานโดยไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงอยู่แล้ว!” ชื่อหม่ายวีเจี้ยนกล่าวด้วยท่าที่เย็นเยือกไร้ซึ่งความปราณี

ชื่อหม่ายวีเจี้ยนไม่เข้าใจในตัวเองเหมือนกันว่าเพราะเหตุใดถึงพูดจาโต้ตอบกับหลี่ชียเอ่ได้ นางที่ก้าวเดินบนถนนสายนักฆ่าเป็นต้นมาจะไม่พูดโต้ตอบกับผู้อื่น แต่ทว่า มาวันนี้นางกลับกระทำผิดกฎความเป็นนักฆ่าอย่างมหันต์ ไม่เพียงสะกดรอยตามหลี่ชียเอ่เท่านั้น ยังพูดจาโต้ตอบกับหลี่ชียเอ่อีกด้วย

ความจริงแล้ว ตัวของชื่อหม่ายวีเจี้ยนเองก็รู้สึกฉงนอยู่เหมือนกัน เพียงแต่นางเป็นนักฆ่าคนหนึ่ง บวกกับนิสัยที่เย็นชา และทะนงตนของนาง ต่อให้ภายในใจของนางมีข้อฉงนสนเท่ห์ที่ไม่สามารถอธิบายได้ นางก็จะไม่ขอคำชี้แนะจากหลี่ชียเอ่

“มันก็ถูก” หลี่ชียเอ่พยักหน้ากับคำพูดของชื่อหม่ายวีเจี้ยน กล่าวว่ “นักฆ่า สิ่งสมประสงค์จากความตาย มีเพียงชำระล้างกายด้วยเลือดและความตายเท่านั้น จึงทำให้ก้าวหน้าได้”

ครั้นหลี่ชียเอ่กล่าวถึงตรงนี้แล้ว มองดูชื่อหม่ายวีเจี้ยน ยิ้มกล่าวว่า “ในเมื่อเจ้ามาที่นี่เพื่อขัดเกลาตัวเอง และไม่ได้มาเพราะต้องการสังหารข้า จ้ะเจ้ามาเพื่อฆ่าใคร? เป็นใครกันที่กล้าตอบแทนอย่างงามให้เจ้ามาฆ่าคนละ?”

“ไม่มีคำตอบ!” ชื่อหม่ายวีเจี้ยนที่เย็นเยือกไร้ซึ่งความปราณี ได้ปฏิเสธที่จะตอบคำถามของหลี่ชียเอ่

สำหรับท่าทีของชื่อหม่ายวีเจี้ยนนั้น หลี่ชียเอ่ยังงักก็ได้ ในฐานะที่เป็นนักฆ่า การที่นางไม่ยอมบอกก็ถือเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล

“ถ้าหากข้ามีอารมณ์อยากจะรู้ ต่อให้เจ้าไม่บอก ข้าก็สามารถค้นหาคำตอบได้ ขึ้นอยู่กับว่าข้าอยากจะติดตามเรื่องนี้หรือไม่เท่านั้น” หลีชีเย่ยมักกล่าวท่าทีเฉยเมย

คำพูดของหลีชีเย่ทำให้ดวงตาของซือหม่ายวีเจี้ยนกระตุกที่หนึ่ง นางไม่สงสัยในความสามารถของหลีชีเย่ ความจริงก็คือ นางรู้แล้วว่าหลีชีเย่นั้นมีความแข็งแกร่งมาก เกินกว่าที่นางจะเทียบทันได้

“เทพเจ้าโบราณทะเลลึก” สุดท้าย หลังจากที่ซือหม่ายวีเจี้ยนนั่งเงียบอยู่พักหนึ่ง นางที่เย็นยะเยือกไร้ซึ่งความปราณก็ได้บอกจุดหมายปลายทางของตนออกมาในที่สุด

การที่ซือหม่ายวีเจี้ยนบอกกล่าวเป้าหมายของตนต่อหลีชีเย่นั้น เป็นเพียงการเลือกเอาสิ่งที่จะส่งผลกระทบต่อนางน้อยที่สุดเท่านั้นเอง แทนที่ให้หลีชีเย่ไปสืบเสาะ มีผู้พูดออกมาเองจะดีกว่า เนื่องจากนางเข้าใจว่า หากหลีชีเย่ต้องการสืบเสาะเรื่องนี้จริงละก็ จะต้องได้คำตอบแน่นอน และหากปล่อยให้หลีชีเย่ไปสืบเสาะ เกรงว่าภารกิจครั้งนี้ของนางจะต้องล้มเหลว

“ใช่ว่าข้าจะดูถูกเจ้า” หลีชีเย่สายหัวเบาๆ และกล่าวว่า “ถ้าหากเจ้ารู้ว่าอะไรควรไม่ควรละก็ เจ้าควรจะเข้าใจ การไปฆ่าคนที่เทพเจ้าโบราณทะเลลึกหาใช่การกระทำที่ชาญฉลาด ฝีมือการเป็นนักฆ่าของเจ้ายังไม่ถึงขั้นระดับสุดยอด...”

“...ถ้าหากว่า เจ้ามีคุณสมบัติเพียงพอที่จะควบคุมกระบี่มังกรขดได้ ข้าเชื่อ เชื่อว่าเจ้าต้องทำได้สำเร็จแน่นอน ต่อให้เป็นเทพเจ้าโบราณทะเลลึก เจ้าก็มีโอกาสสังหารเป้าหมายได้เป็นผลสำเร็จ

สำหรับเจ้าในตอนนี่รี? ทำไม่ได้ เกรงว่าการไปในครั้งนี้ของเจ้าจริง แต่จะเป็นการรณหาที่ตาย ไม่มีทางทำได้สำเร็จ”

“เทพเจ้าโบราณทะเลลึกไม่เพียงแข็งแรงแรงเท่านั้น มันยังสามารถทำให้เจ้าไม่สามารถหลบซ่อนกายาได้” ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียู่กล่าวอย่างจริงจังและหนักแน่นว่า “เดินผิดเพียงก้าวเดียว เจ้าต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย!”

ตอนที่ 1408 พบกับเยเสี้ยวเสี้ยวอีกแล้ว

ชื่อหมายวีเจียนไม่ค่อยมีปฏิกิริยาโต้ตอบกับคำพูดของหลี่ซีเยมากนัก นางเพียงพูดอย่างเย็นยะเยือกว่า “นักฆ่า ไม่เคยเกรงกลัวต่อความตาย!”

คำพูดของชื่อหมายวีเจียนนับว่ามีเหตุผล ถ้าหากเกรงกลัวต่อความตาย คงไม่มาเป็นนักฆ่า

“ผิด” หลี่ซีเยส่ายหน้า กล่าวว่า “หลักการของนักฆ่าคืออะไร? ข้อแรก ต้องให้ตัวเองนั้นมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ ข้อสอง ต้องทำภารกิจให้ลุล่วง ขอเพียงเจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไป จึงสามารถบรรลุภารกิจได้!”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยพูดขึ้นมาซ่าๆ ว่า “นักฆ่าคนใดก็ตาม ก่อนลงมือสังหารเป้าหมายนั้น ต้องมีการเตรียมตัวอย่างละเอียดรอบคอบ เป็นต้นว่า ซาติกำเนิดของเป้าหมาย กำลังความสามารถของเป้าหมาย อุปนิสัยของเป้าหมาย จุดอ่อนของเป้าหมาย...ต่างๆ เป็นต้น ขอเพียงรู้เขารู้เรา จึงสามารถบร้อยครั้งชนะบร้อยครั้ง...”

“...การเป็นนักฆ่า ใช่ว่าเพียงแต่บรรลุเป้าหมายเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ถ้าหากเพื่อให้บรรลุเป้าหมายกระทั่งเสียสละได้แม้แต่ตัวเอง เช่นนั้นแล้ว นักฆ่าเช่นนี้มีความหมายอะไร? เจ้าก็เป็นเพียงหุ่นเชิดเท่านั้นเอง เป็นเครื่องมือฆ่าคนๆ หนึ่งเท่านั้น! ซึ่งมันตรงกันข้ามกับหลักการที่สมบูรณ์แบบของความเป็นนักฆ่าอย่างสิ้นเชิง...”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว ท่าทีของหลี่ซีเยแลดูสง่าผ่าเผยยิ่ง เขากล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า “ข้าจะไม่ไปวิจารณ์ถึงนักฆ่ากลุ่มอื่นๆ แต่ทว่าในมุมมองของข้ามองว่า วิธีแห่งความเป็นนักฆ่าเป็นการบำเพ็ญตนอย่างหนึ่ง เป็นการเสาะแสวงหาอย่างหนึ่ง กระทั่งเรียกว่าเป็นยุทธศาสตร์อย่างหนึ่ง ใ้ชื่อว่าเพียงแค่สังหารเป้าหมายหนึ่งเท่านั้น หรืออาจกล่าวได้ว่า เพื่อสังหารเป้าหมายหนึ่งถึงกับยอมแลกมาซึ่งค่าตอบแทนทุกอย่าง...”

“...ในแง่หลักการสังหารของนักฆ่าคนหนึ่ง ที่ต้องคำนึงให้มากก็คือ สังหารเป้าหมายให้ได้ ในแง่ของยุทธศาสตร์ทั้งหมดสามารถบรรลุถึงเป้าหมายอย่างไรก็ได้ หรือกล่าวสำหรับฝ่ายของตนเองแล้ว การที่จะสังหารเป้าหมายหนึ่งให้ได้ จะต้องแลกมาด้วยค่าตอบแทนเช่นใดจึงคุ้มค่าที่จะไปดำเนินการ...” เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเยมองหน้าซือหม่ายวีเจี้ยนที่หนึ่ง กล่าวอย่างจริงจังว่า “นี่แหละคือหลักการของกองกำลังราตรีพิฆาตเทพที่แท้จริง! และคือหนึ่งในเหตุผลที่ทำให้กองกำลังราตรีพิฆาตเทพสามารถสร้างผลงานการรบที่ยอดเยี่ยมขึ้นมาได้”

คำพูดของหลี่ซีเยปล้นทำให้สีหน้าของซือหม่ายวีเจี้ยนเปลี่ยนไป ไม่เพียงเพราะหลี่ซีเยสามารถวิจารณ์เกี่ยวกับนักฆ่าได้อย่างลึกซึ้ง ที่น่ากลัวกว่านั้นก็คือ หลี่ซีเยสามารถบอกถึงต้นสังกัดของนางได้ในทันที ในแดนวิญญูณสวรรค์ไม่มีใครสามารถพูดต้นสังกัดของพวกนางออกมาได้อย่างถูกต้อง เว้นแต่พวกเดียวกันเองเท่านั้น

แต่ทว่า หลี่ซีเยในเวลานี้ก็กลับมีทัศนคติที่ฟังดูคุ้นเคยขนาดนั้น ทั้งยังบ่งบอกถึงต้นสังกัดของพวกนาง แล้วจะไม่ให้ซือหม่ายวีเจี้ยนที่เย็นยะเนือกไรซึ่งความปราณีต้องตกใจได้อย่างไร

จะไม่ให้หลี่ซีเยมีทัศนคติที่ฟังดูคุ้นเคยได้รึ? ในเมื่อกองกำลังราตรีพิฆาตเทพก่อตั้งขึ้นมาด้วยมือของเขาเอง ในโลกนี้ยังจะมีผู้ที่เข้าใจและคุ้นเคยกับหลักการของกองกำลังราตรีพิฆาตเทพมากกว่าเขาอย่างนั้นรึ?

“ข้าได้เตรียมการมาแล้วอย่างพร้อมสรรพ!” ซือหม่ายวีเจี้ยนยังคงเย็นยะเยือกไรซึ่งความปราณี “ไม่หวั่นไหวต่อคำพูดของหลี่ซีเย ความจริงแล้ว ในฐานะนักฆ่าที่สอบผ่านจะมีจิตที่ไม่หวั่นไหวต่อคำพูดของผู้อื่นโดยง่ายอยู่แล้ว

“ไม่ว่าเจ้าจะสังหารคนระดับไหนของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกก็ตาม” หลี่ซีเยหัวเราะและส่ายหน้า แล้วกล่าวว่า “บอกได้คำเดียวว่า เจ้ายังไม่เข้าใจเทพเจ้าโบราณทะเลลึกดีพอ ข้าไม่รู้หรอกว่ากองกำลังราตรีพิฆาตเทพของพวกเจ้าใครเป็นผู้กุมบังเหียนอยู่ในขณะนี้ ยังคงห่างไกลอีกมาก...”

“...หลังจากที่เจ้าเหยียบย่างเข้าไปภายในเทพเจ้าโบราณทะเลลึกแล้ว ย่อมบ่งบอกว่าร่องรอยของเจ้าจะถูกเปิดเผยอย่างง่ายดาย การสังหารศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกในเทพเจ้าโบราณทะเลลึกเป็นการกระทำที่ไม่ฉลาดเอาเสียเลย การที่เทพเจ้าโบราณทะเลลึกสามารถหยั่งรากลึกอยู่ในเส้นจื่อโจว บ่งบอกถึงการมีธาตุแท้ภายในที่บุคคลภายนอกไม่สามารถจินตนาการได้!” เรียกได้ว่า หลี่ซีเยได้พยายามอย่างมากในการอธิบายต่อนาง

ชื่อหม่ายวีเจียนเพียงล่องมองหลี่ชีย่ด้วยท่าทีที่เย็นยะเยือกไร้ซึ่งความปราณีโดยไม่พูดอะไรสักคำ หันหลังจากไปทันที แม้ว่านางเข้าใจถึงความแข็งแกร่งของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกเช่นกัน แต่ในเมื่อนางได้รับมอบหมายภารกิจนี้มาแล้ว นางก็ต้องทำให้สำเร็จ ต่อให้รู้ว่าทำไม่ได้ก็ต้องหาทางพลิกกลับให้สำเร็จลงได้!

อีกอย่าง นางกับหลี่ชีย่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน อีกทั้งก่อนหน้านี้หลี่ชีย่ยังตกเป็นเป้าสังหารของนาง เป็นไปได้อย่างไรที่นางจะละทิ้งภารกิจของนางเพียงเพราะคำพูดสองสามคำของหลี่ชีย่เท่านั้น

“เจ้าเอาเลือดหยดนี้ติดตัวไปด้วย” หลี่ชีย่ได้เรียกชื่อหม่ายวีเจียนเอาไว้ นำเอาเลือดหยดหนึ่งของตนออกมา กล่าวท่าทีเรียบเฉยว่า “ถ้าหากเจ้ามีอันตรายสามารถมาหาข้าได้ หรือบอกกล่าวต่อข้าผ่านหยดเลือดหยดนี้”

ชื่อหม่ายวีเจียนเพียงล่องมองหลี่ชีย่ท่าทีเยือกเย็น นางที่เย็นชาไร้ซึ่งความปราณีไม่พูดไม่จาสักคำ

หลี่ชีย่ก็นั่งนิ่งๆ ได้อยู่แล้วไม่สนใจว่าชื่อหม่ายวีเจียนจะมีท่าทีอย่างไร นำขวดที่บรรจุเลือดหยดหนึ่งยึดใส่มือของชื่อหม่ายวีเจียน

“เพราะอะไร?” ชื่อหม่ายวีเจียนยังคงเย็นชาไร้ซึ่งความปราณีเอ่ยขึ้น นางเองรู้สึกแปลกใจ และไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดหลี่ชีย่จึงได้ทำดีกับนางเช่นนี้

แน่นอน ชื่อหม่ายวีเจียนไม่ได้คิดว่าหลี่ชีย่จะมาขอบตน เนื่องจากดูจากท่าทีแล้ว หลี่ชีย่หาใช่เป็นคนที่ขาดแคลนเรื่อง

ผู้หญิง ยิ่งไปกว่านั้นนางยังเป็นนักฆ่าคนหนึ่ง จะมีใครเล่าที่ชอบนักฆ่าคนหนึ่งได้

แน่นอน นางก็ไม่คิดว่าหลี่ชียเอะจะไม่มีวัตถุประสงค์ กล่าวสำหรับนักฆ่าแล้ว ขอเพียงจ่ายค่าตอบแทนให้ได้ ก็สามารถฆ่าคนแทนให้ได้!

“เพราะกองกำลังราตรีพิฆาตเทพ” หลี่ชียเอะกล่าวด้วยท่าทีที่เรียบเฉยมาก “แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว”

หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นกล้ำมาสังหารเขาเช่นนี้ล่ะก็ หลี่ชียเอะคงจัดการสังหารนางไปนานแล้ว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าจะให้การช่วยเหลือนาง แต่ สำหรับชื่อหม่ายวีเจี้ยนแล้ว หลี่ชียเอะยังคงละเว้นให้

การที่ชื่อหม่ายวีเจี้ยนสามารถสืบทอดวิชาของกองกำลังราตรีพิฆาตเทพได้ เวลานี้สิ่งที่นางขาดก็คือประสบการณ์และความรู้ความชำนาญ ถ้าหากนางสามารถบรรลุทั้งสองสิ่งนี้ได้ วันหนึ่งข้างหน้านางก็สามารถสร้างกองกำลังราตรีพิฆาตเทพให้เจริญรุ่งเรืองได้

ครั้งนั้น กองกำลังราตรีพิฆาตเทพได้สร้างผลงานการรบที่โดดเด่นให้กับหลี่ชียเอะ พวกเขาแอบซ่อนตัวอยู่หลังฉากตลอดมา ในยุคหลังนี้ จะมีสักกี่คนที่รู้ว่า การที่เก้าแดนสามารถให้การต้อนรับกับแสงอาทิตย์แรกอรุณอีกครั้งได้นั้น ยังมีผลงานที่ไม่สามารถลบเลือนได้ของนักฆ่ากลุ่มหนึ่งที่แอบซ่อนตัวอยู่ในเงามืดกันเล่า?

หลังจากสิ้นสุดยุคของอเวจีแล้ว กองกำลังราตรีพิฆาตเทพได้ ปลีกตัวออกจากโลกภายนอก สำหรับกองกำลังที่มีผลงานอันโด่งดังเช่นนี้ พวกเขาไม่เคยเรียกร้องหรือต้องการสิ่งใดเลย บรรดานักฆ่าของกองกำลังราตรีพิฆาตเทพหากไม่ถอนตัวไปเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดา ก็ละทิ้งสังขารไปในทำนั้งกรรมฐาน หรือไม่ก็หลบไปใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางป่าเขา ไม่กลับสู่ยุทธภพอีกตลอดกาล

มาในยุคนี้ ได้พบกับชื่อหมายวีเจี้ยนที่อยู่ในสถานะสามารถ สืบทอดกองกำลังราตรีพิฆาตเทพต่อไปได้ ดังนั้น หากสถานการณ์อำนวย เขาพร้อมจะช่วยเหลือชื่อหมายวีเจี้ยนอีกแรง

ชื่อหมายวีเจี้ยนยังคงมีท่าทีเย็นเยือกไร้ซึ่งความปราณี สายตาที่เย็นชาจ้องมองไปที่หลี่ซีเย่ ฉากนั้นหันหลังจากไปทันที โดยไม่พูดอะไรสักคำ

แต่ ชื่อหมายวีเจี้ยนไปได้ไม่ไกลนัก นางหยุดลงแล้วหันหลังกลับมา จากนั้นกล่าวด้วยท่าทีที่เย็นเยือกไร้ซึ่งความปราณีว่า "เทพธิดาเก็บจันทรธาของหอเทพธิดาได้กลับคืนสู่ยุทธภพแล้ว นางจะต้องเป็นศัตรูคนสำคัญของเจ้า!" ขาดคำ เห็นร่างเงาแวบหนึ่ง ล่องลอยจากไป

การที่ชื่อหมายวีเจี้ยนนำเอาชานี้บอกกล่าวต่อหลี่ซีเย่ นางเพียงเข้าใจว่าเทพธิดาเก็บจันทรธาจะต้องแย่งชิงชะตาฟ้ากับหลี่ซีเย่ เป็นแน่แท้! เจกเช่นเทพธิดาเก็บจันทรธาที่ดำรงไว้ซึ่งความน่ากลัว ถึงเพียงนี้ ไม่ว่าใครคิดเป็นศัตรูกับนาง ก็ต้องหวั่นเกรงนางอยู่สามส่วน!

เมื่อหลี่ซีเยได้ทราบข่าวนี้แล้วถึงกับนั่งเงิบ อดที่จะมอง ออกไปยังสถานที่ที่ห่างไกล สายตาแลดูเหมือนเลื่อนลอยอยู่บ้าง

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก หลี่ซีเยจึงกล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ที่สมควรมาอย่างไรเสียก็ต้องมา ใครก็หนีไม่พ้น” กล่าวจบคำก็มุ่งหน้าเดินทางต่อไป

หลี่ซีเยมุ่งหน้าเดินทางไปข้างหน้า ที่หมายของเขา คือ เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ แต่ การไปยังเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ใน ครั้งนี้ไม่ได้เพื่อต้องการของล้ำค่าแต่อย่างใด เพียงต้องการไป สำนวญดูเท่านั้น

หลี่ซีเยก้าวเท้ามุ่งหน้าไปยังเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่ละก้าวๆ เหมือนว่าต้องการอาศัยการก้าวเดินๆ ไปให้ทั่วทั้งเส้นลือโจวอย่าง นั้น

แต่ว่า หลี่ซีเยยังไม่ทันถึงเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ก็ต้องพบกับ การดักปล้นกลางทางขึ้น ความจริงแล้ว มันเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ อย่างยิ่งสำหรับเหตุการณ์ลักษณะเช่นนี้

เรื่องการดักปล้นกลางทางในโลกของผู้บำเพ็ญตนเกิดขึ้นได้ น้อยมาก หากจะกล่าวว่าบุคคลใดบุคคลหนึ่งถูกดักปล้นที่ เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อจริงๆ

ทุกคนต่างรู้ว่า เส้นลือโจวนั้นมีผู้คนอาศัยอยู่น้อยมาก การ มาดักปล้นที่เส้นลือโจวโอกาสที่จะได้ทรัพย์สินมีค่ามากมายมีน้อย กว่า การไปดักปล้นตามทางทั่วไปแล้วได้รยชนทองคำสักคันเสียอีก

มีเพียงคนโง่เท่านั้นจึงมาประกอบอาชีพดักปล้นกลางทางที่
เส้นลือโจว ทว่า โลกนี้กลับมีเจ้าโง่เช่นนี้อยู่จริง ๆ

"ปัง..." ขณะที่หลี่ชียู่กำลังก้าวเดินไปข้างหน้า ทันใดนั้น ร่าง
เงาขนาดใหญ่สายหนึ่งได้กระโดดลงมาขวางทางหลี่ชียู่เอาไว้

ดูเหมือนว่าผู้ที่ขวางทางหลี่ชียู่จะเป็นเผ่าพฤษกา บนตัวของ
มันเต็มไปด้วยกิ่งก้านสาขา รูปร่างสูงใหญ่ยิ่งนัก มีดวงตาคู่ปรากฏ
อยู่ที่ลำต้น ดูไปแล้วเหมือนดวงตาของวัวอย่างนั้น

"ทางเส้นนี้ข้าเป็นผู้บุกเบิก ต้นไม้ข้าเป็นผู้ปลูก คิดจะผ่านไป
ทางนี้ ทิ้งทรัพย์สินค่าผ่านทางเอาไว้!" หลังจากที่มีมนุษย์ต้นไม้
กระโดดลงมาก็กล่าวเป็นถ้อยวาจาปล้นทรัพย์สินออกมาอย่าง
คล่องแคล่วด้วยเสียงอันดัง

หลังจากที่กล่าวจบ มองไปที่หลี่ชียู่อย่างตั้งใจ ถึงกับหลุด
ปากออกมาว่า "หลี่...เจ้า เจ้า เจ้าทิ้งค่าผ่านทางเอาไว้!"

หลี่ชียู่ถึงกับเพยร่อยยิ้มออกมา มองดูเจ้ามนุษย์ต้นไม้ที่กำลัง
ดักปล้นกลางทาง โดยมองตั้งแต่บนจรดล่างอย่างละเอียด

"เจ้า เจ้า เจ้ารีบทิ้งค่าผ่านทางเอาไว้" เมื่อมนุษย์ต้นไม้เห็นหลี่
ชียู่ยืนนิ่งไม่พูดไม่จา จึงร้องเสียงดังออกมา

"หลี่ชียู่เพยร่อยยิ้มออกมา หัวเราะและกล่าวว่า "เอาละ นังหนู
น้อย อย่าแสร้งสร้างกับข้าอีกเลย"

"นังหนูน้อย นังหนูน้อยอะไร!" มนุษย์ต้นไม้นี้ทำท่ามองไป
รอบๆ ท่าที่เหมือนงุนงง ไม่รู้ว่าหลี่ชียู่กำลังพูดถึงอะไรอยู่

“นังหนูน้อยที่มีชื่อว่าเยเสี่ยวเสี่ยว” หลี่ชียเอถึงกับยิ้มสายหัวและกล่าวว่า “แม้ว่าเจ้าจะปกปิดร่างที่แท้จริงเอาไว้ แต่ ไม่สามารถหลอกตาทั้งสองของข้าได้”

“ฮึ ไม่สนุกเลยแม้แต่หน่อย!” เมื่อมนุษย์ต้นไม้ได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอแล้ว ส่งเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา แวบ นางแปลงร่างกลับมาเป็นร่างแท้จริงในทันที นางก็คือคุณหนูแห่งเกาะสุวรรณนามเยเสี่ยวเสี่ยวนั่นเอง!

หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะและสายหน้า มองดูนังหนูที่มีอายุราวสิบสามสิบสี่ที่อยู่ตรงหน้า

“นี่ เจ้าจับพิรุณข้าได้อย่างไรกัน?” ท่าทีเยเสี่ยวเสี่ยวดูจะไม่พอใจต่อหลี่ชียเอเป็นอันมาก จ้องมองหลี่ชียเอแล้วกล่าวว่า “เจ้าคงไม่ใช้วิธีหลอกข้านะสิ ข้าปล้นผู้บำเพ็ญตบมาแล้วตั้งหลายคน พวกเขาล้วนแล้วแต่ไม่รู้ประวัติความเป็นมาของข้าเลย”

“ในโลกนี้ยังมีสิ่งใดสามารถหลอกสายตาคู่นี้ของข้าไปได้”

“ถูย ยกยอตัวเอง หน้าไม่อาย” เยเสี่ยวเสี่ยวพูดดูถูกว่า “เรื่องซีโม้ใครไม่เป็น ฮึ ข้าว่าเจ้าจะต้องอาศัยวิธีหลอกข้า วิชาอำพรางของข้าเป็นหนึ่งในหล้าแน่นอน เป็นไปไม่ได้ที่ใครจะจับพิรุณข้าได้”

หลี่ชียเอเพียงยิ้มๆ กับคำพูดที่ต้องการเอาชนะของเยเสี่ยวเสี่ยว กล่าวท่าทีเอ้อระเหยว่า “เจ้ามาอยู่ที่นี่ก็ดีแล้ว ประหยัดเวลาของข้าได้เยอะทีเดียว”

ความจริงแล้ว หลี่ซีเยเคยคิดจะพาเย่เสี่ยวเสี่ยวไปยังเทือกเขา
ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์อยู่แล้ว เพียงแต่เขายังไม่รีบเร่งเท่านั้นเอง เวลานี้เย่
เสี่ยวเสี่ยวถึงกับมาถึงเส้นจี้โอโจวเอง ย่อมเป็นการดีที่สุด

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1409 เล็กพริกชี้หนู

“เจ้าพูดแบบนี้หมายความว่าอะไร?” เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ่แล้วจึงทำท่าเห่าสะเอวและกล่าวด้วยท่าที่ดูตันว่า “เจ้าคิดมิดีมิร้ายกับข้าใช่หรือไม่?”

“คิดมิดีมิร้าย?” หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะขึ้นมา กล่าวด้วยท่าที่เอ้อระเหยว่า “ไม่รู้ว่ามีใครร้องให้พุ่มพายต้องการแต่งงานกับข้ากันนะ เจ้าพูดเองว่าข้าคือสามีของเจ้า ในเมื่อข้าเป็นสามีของเจ้า เจ้าคิดว่าข้าจะคิดมิดีมิร้ายกับเจ้าอย่างนั้นรึ? ทุกอย่างล้วนแล้วแต่สมเหตุสมผลทั้งนั้น”

“อู๋ อู๋ อู๋...” เย่เสี่ยวเสี่ยวกล่าวอย่างดูตุกๆว่า “เจ้าอย่าได้ฝันกลางวันให้มันมากนักเลย ใครต้องการแต่งงานกับเจ้า? เซอะ ข้าไม่เห็นว่าคุณชายอย่างเจ้าจะพิเศษกว่าคนอื่น ฮี ข้าเพียงต้องการยิวโมโหพวกจ้าวเจี้ยนชือเท่านั้น ฮี คิดแยงผู้ชายกับข้า ไม่มีทางหรอกนะ”

นั่งหนูคนนี้แม้ว่าอายุยังน้อย แต่ทว่า นิสัยกลับดูเดียดเผ็ดร้อนมาก กล่าวพูดกล้าทำ ไร้ซึ่งข้อแป

“เอ่อ โชคดี โชคยังดี โชคดีที่เจ้าไม่แต่งงานกับข้า” ท่าทีของหลี่ชียเอ่ที่ทำท่าเอามือตบอก เหมือนขวัญไม่อยู่กับเนื้อกับตัวอย่างนั้น หัวเราะกล่าวว่า “โชคดีที่เจ้าไม่แต่งงานกับข้า ถ้าหากเจ้าร้องให้พุ่มพายต้องการแต่งงานกับข้าละก็แย่งแน่ๆ เลย เฮ้อ นั่งหนูน้อย

อย่างเจ้าพูดถึงด้านตรงตรงแล้วไม่มีตรง พูดถึงด้านความอ่อนโยนไม่มีความอ่อนโยน สำหรับความเป็นผู้หญิงนั้น ยิ่งไม่มีอยู่ในตัวเลย ถ้าหากข้าแต่งงานกับเด็กผู้หญิงที่ไร้รสชาติแบบนี้กลับไปละก็ ครึ่งหลังของชีวิตข้าคงอนาถน่าดูเลย”

หลี่ซีเยแก้มทำเป็นพิจารณาทุกส่วนบนตัวของเย่เสี่ยวเสี่ยว จากนั้นส่งเสียงจู้จู้ออกมา ท่าที่เหมือนดูถูกรูปร่างของเย่เสี่ยวเสี่ยวจนไร้ค่าอย่างนั้น

แม้ว่าเย่เสี่ยวเสี่ยวจะรู้ว่าหลี่ซีเยกำลังกลั่นแกล้งนาง แต่ด้วยนิสัยที่ดุเด็ดเผ็ดร้อนของนางไหนเลยจะอดกลั้นเอาไว้ได้ นางวิ่งไปยืนอยู่ตรงหน้าของหลี่ซีเย ยึดอกที่พอมองเห็นร่องอกขึ้นมาบ้าง จ้องมองดูหลี่ซีเยอย่างโกรธเคือง

“ไหนเจ้าว่ามา เจ้าว่ามาซิ ข้ามันไม่ดีตรงไหน? ฤย ข้านี้แหละคือสาวงามอันดับหนึ่งแห่งทะเลมรกต ใครเห็นใครรัก มวลบุปผาเห็นแล้วยังต้องเบ่งบาน...” เย่เสี่ยวเสี่ยวกล่าวไปพลางใช้นิ้วจิ้มไปที่บริเวณหน้าอกของหลี่ซีเย เผยท่าที่ความเป็นเล็กริวกซ์หนูให้เห็น โดยไม่มีการซ่อนเร้นออกมา

ความจริงแล้ว หน้าตาของเย่เสี่ยวเสี่ยวนับว่างดงามยิ่งนัก แม้ว่าคำกล่าวที่ว่านางคือสาวงามอันดับหนึ่งแห่งทะเลมรกตนั้นจะเกินเลยไปบ้าง แต่ หากนางเติบโตใหญ่ขึ้นมากก็นับเป็นสาวงามคนหนึ่งได้อย่างแท้จริง

เย่เสี่ยวเสี่ยวในเวลานี้ก็นับว่ามีความงดงามยิ่งนัก ดวงตาคู่นั้นที่สดใสบริสุทธิ์ จมูกโด่งเล็ก ๆ นั้นงดงามยากจะหาที่ติติง ด้วยอายุเพียงสิบสามสิบสี่ ก็เริ่มปรากฏเป็นร่องอกให้เห็นแวบ ๆ ไม่ว่าจะมอง

จากมุมไหนก็ตาม นางก็คือสาวงามคนหนึ่ง หลังจากเป็นสาวแล้ว ต่อให้ไม่ใช่สาวงามอันดับหนึ่งของทะเลมรกต ก็ต้องเป็นผู้ที่งามหยาดเยี่ยมคนหนึ่ง

ที่หลี่ชีย่พูดไปนั้นเป็นเพียงลงใจพูดให้นางเสียหายเท่านั้น

“คนอย่างข้าชื่นชอบผู้หญิงที่มีอกโต แนนอน ถ้าหากนิสัยอ่อนโยนด้วยก็ยิ่งดี” หลี่ชีย่ไม่ได้สนใจกับการอาละวาดของเย่เสี่ยวเสี่ยว กล่าวพร้อมกับเอามือลูบคาง

“เจ้าคนวิปริต เจ้าบ้ากาม! คอยดูนะว่าข้าจะจัดการกับเจ้าอย่างไร ขจัดภัยให้กับหมู่มวลประชาชน!” เย่เสี่ยวเสี่ยวปล้นอาละวาดขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชีย่ ใบหน้าของนางในเวลานี้แดงก่ำ มือเท้าลั่นแล้วแต่ถูกประเคนเข้าหาตัวของหลี่ชีย่ นางเกลียดที่สุดก็คือมีใครมาหาว่านางมีหน้าอกเล็ก ดังนั้นนางพยายามทำท่ายียดอกของตนอย่างเต็มที่เข้าไป

“เออละ นังหนูน้อย แค่อ้อเล่นกับเจ้าเท่านั้นเอง” หลี่ชีย่หัวเราะปรามเย่เสี่ยวเสี่ยวที่กำลังอาละวาด สายหน้าและยิ้มกล่าวว่า “ทำไมเจ้าถึงมาอยู่ที่นี้?”

“ทำไมจะต้องบอกเจ้า?” ท่าทีของเย่เสี่ยวเสี่ยวที่ไม่สบอารมณ์กับหลี่ชีย่ จ้องมองค้อนหลี่ชีย่อย่างเคืองๆ

“งั้นก็ช่างเถอะ ข้าก็ไม่ได้อยากรู้นั้” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวว่าพร้อมกับทำท่ายักไหล่ทีหนึ่ง

“ในเมื่อเจ้าไม่ต้องการรู้ ข้าก็จะบอกให้ได้” เย่เสี่ยวเสี่ยวลงใจเป็นปฏิปักษ์กับหลี่ชีย่ กล่าวว่า “เดิมทีข้าต้องการเดินทางไป

ทะเลปีศาจมังกร แต่มานึกดูอีกทีแล้วทะเลปีศาจมังกรมีแต่ปีศาจทะเลอยู่ฝูงหนึ่ง ไม่มีอะไรน่าสนใจ เลยมาเที่ยวเล่นที่เส้นลือโจว พบว่าเส้นลือโจวมีอะไรที่น่าสนใจมากมายหลายอย่างเลย”

“คงไม่ใช่ว่าหลงทางมาผิดที่ละมัง” หลี่ชียะยิ้มและแก้มองพูดออกไป

“ถูย ถูย ถูย เจ้านะสิหลงทาง ไปผิดที่” เย่เสี่ยวเสี่ยวมีสีหน้าที่แดงก่ำทันที กล่าวออกมาอย่างเคื่องๆ

สิ่งที่หลี่ชียะพูดมานั้นกลับกลายเป็นเรื่องจริง เดิมทีเย่เสี่ยวเสี่ยวได้ยืนยันว่าทะเลกระดูกนั้นคึกครื้นมาก จึงตั้งใจจะไปเล่นที่ทะเลกระดูกสักหน่อย แต่ไม่นึกเลยว่านางได้กำหนดเป้าหมายประตุมิติผิดพลาด จึงถูกส่งตรงมายังเส้นลือโจว

แม้ว่าจะผิดที่ผิดทาง แต่เย่เสี่ยวเสี่ยวก็ไม่มีปัญหาอะไร นางอย่างไรก็ได้ ถือโอกาสตระลอนไปสุขุมๆอยู่ในเส้นลือโจวนี้แหละ ทั้งยังทำตัวเป็นผู้ดักปล้นกลางทางกับผู้ที่เดินผ่านไปผ่านมา ได้ดักปล้นผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยมาแล้ว โดยเฉพาะศิษย์ของเทพเจ้าโบราณน้ำลึก

หลี่ชียะรู้ว่านังหนูคนนี้หวังแต่เรื่องเล่นอย่างเดียวถึงกับต้องสายหน้า แม้จะไปผิดที่ก็ไม่มีปัญหา ถึงกับเที่ยวเล่นสุขุมไป แต่ทว่าสำหรับหลี่ชียะแล้วนับเป็นเรื่องดี การมาของเย่เสี่ยวเสี่ยวทำให้เขาประหยัดเวลาไปได้มากทีเดียว

“นี่ ทำไมเจ้าถึงมาที่เส้นลือโจวได้ละ?” เย่เสี่ยวเสี่ยวจ้องหน้าและกล่าวกับหลี่ชียะว่า “เจ้ากำลังแสดงอำนาจอยู่ที่ทะเลปีศาจมังกร

อยู่มิใช่รี? โอ้าว ได้ยินว่ามีสาวงามเคียงข้างอยู่ทั้งวันมิได้ขาด แล้ว ลู่ๆ ถึงละทิ้งแล้วมาที่เส้นลือโจว สถานที่ที่ไม่มีผู้คนได้? "

"ทำไมรี หิ่งหรือ?" หลี่ชีย่ยมองหน้าเย่เสี่ยวเสี่ยวที่หนึ่ง ยิ้ม กล่าวเอ้อระเหยออกมา

"ถูย ถูย ถูย..." เย่เสี่ยวเสี่ยวกล่าวดุถูกว่า "หลงตัวเอง อย่า หลงตัวเองอย่างนี้ไปวันๆ ได้มัย คนบ้าเท่านั้นที่จะไปหิ่งเจ้า"

หลี่ชีย่ยยิ้มๆ เขาเคยชินกับนิสัยที่ดุเด็ดเผ็ดร้อนของเย่เสี่ยว เสี่ยวเสี่ยวแล้ว

"นี่ รีบอกมาเร็ว เจ้ามาทำอะไรที่เส้นลือโจว? หรือว่าเส้นลือโจวมีของวิเศษอะไรจะปรากฏอย่างนั้นรี?" เย่เสี่ยวเสี่ยวจ้องเขม็งไปที่หลี่ชีย่ยและกล่าวว่า "ได้ยินว่าทะเลกระดูกมีของวิเศษปรากฏ เจ้าไปได้มากี่ชิ้นล่ะ?"

ความจริงแล้ว ก่อนหน้านี้เย่เสี่ยวเสี่ยวต้องการไปร่วมสนุกที่ทะเลกระดูก เพียงแต่ ไม่นึกว่าจะมาผิดที่ นางก็เลยถือโอกาสไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว

"ข้อแรก ข้าไม่ได้ชื่อว่าเป็น" หลี่ชีย่ยสายหน้าและยิ้มกล่าวว่า "ข้อสอง เส้นลือโจวจะมีของวิเศษปรากฏหรือไม่นั้น ข้าไม่มีความชัดเจนในเรื่องนี้"

"ฮึ เจ้าไม่ได้ชื่อนี้ แล้วชื่อว่าอะไร? "

"ข้าไม่ถือสาหรอกนะ ถ้าหากเจ้าจะเรียกข้าว่าท่านพี่อะไร ท่านองนั้น คนอย่างข้ามีอารมณ์ความคิดที่ยิ่งใหญ่เสมอ ถูกผู้อื่น

เอารัตเอาเปรียบบ้างข้ายังพอจะรับได้ ผู้คนจำนวนมากได้ทำเพื่อข้า ข้าก็สมควรทำอะไรเพื่อคนอื่นบ้าง” หลี่ชียเอ่หลุดหัวเราะออกมา

“อู๋ อู๋ อู๋ เจ้าหน้าไม่อายหรือเปล่านี้” หลี่ชียเอ่เหยียบลงบนเท้าของหลี่ชียเอ่ จากนั้น นางกรอกตาที่หนึ่งหัวเราะเสียงนาร์กว่า “ต่อไปข้าไม่เรียกเจ้าว่านี่ก็ได้ งั้นข้าเรียกเจ้าว่าคนหลงตัวเองก็แล้วกัน มีเพียงคนที่หลงตัวเองเช่นเจ้าเท่านั้นที่อวดบารมีอยู่ทุกวี่ทุกวัน”

หลี่ชียเอ่มึนๆ โดยไม่ได้ใส่ใจว่าเย่เสี่ยวเสี่ยวจะเรียกเขาว่าอะไร ความจริงแล้วเขาแค่ต้องการแห่นางหนูเล่นเท่านั้นเอง

“เล่นล้อโจวสนุกหรือไม่?” หลี่ชียเอ่มองอย่างตามอารมณ์ เอ่ยขึ้นพร้อมกับมองไปยังที่ๆ ห่างไกล

“แน่นอน ที่เล่นล้อโจวมีเรื่องราวที่น่าสนุกเหลือเกิน” เย่เสี่ยวเสี่ยวกะพริบตาที่หนึ่ง มีท่าทีที่ออกจะตื่นเต้นดีใจและลึบลมคมในอยู่บ้าง กล่าววว่า “ยังดีที่ข้าไม่ได้ไปที่ทะเลกระดูก มิฉะนั้นล่ะก็คงพลาดเรื่องราวที่น่าสนุกไปมากมายแล้ว”

“เนื่องจากเจ้าไม่ได้ถูกสยบ ดังนั้น จึงรู้สึกว่่าสนุกมากเป็นพิเศษ” หลี่ชียเอ่มกล่าวและมองดูเย่เสี่ยวเสี่ยวที่ดูมีท่าทีที่ตื่นเต้นดีใจและลึบลมคมในอยู่ทีหนึ่ง

“เจ้ารู้ได้อย่างไร!” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกตกใจเมื่อได้ยินหลี่ชียเอ่พูดออกมาเช่นนี้ จ้องมองดูหลี่ชียเอ่ด้วยความประหลาดใจ

“เจ้าพบว่าทักษะยุทธของตนไม่ได้ถูกพลังสยบ ดังนั้น จึงรู้สึกว่่ามันน่าสนุกเป็นพิเศษ จึงตั้งตนเป็นโจรที่ดักปล้นกลางทาง เจ้า

คิดว่าหากอยู่ในเส้นลือโจวแห่งนี้ ต่อให้ระดับจักรพรรดิเทพเจ้าก็สามารถสังหารเขาได้” หลี่ซีเยหลุดหัวเราะขึ้นมา มองดูเย่เสี่ยวเสี่ยวที่กำลังตกตะลึง กล่าวว่า “รู้สึกอย่างไรบ้างก็การเป็นหัวหน้าโจร?”

“เจ้าคงไม่ได้แอบตามอยู่ด้านหลังของข้า แอบดูว่าข้าทำอะไร” หลี่ซีเยจ้องมองหลี่ซีเยตั้งแต่หัวจรดเท้า กล่าวด้วยท่าทีฉงนอย่างยิ่ง

ความจริงแล้ว เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกแปลกใจมากตอนที่มาถึงเส้นลือโจวใหม่ๆ เนื่องจากทุกคนต่างพูดว่า บุคคลภายนอกที่มาถึงเส้นลือโจวจะต้องถูกพลังสยบ แต่ว่า นางไม่ได้รับผลกระทบเลยแม้แต่หน่อย ไม่เพียงไม่ได้รับผลกระทบ นางยังสามารถเรียกต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ในอดีตนางไม่สามารถเรียกได้อีกด้วย เป็นอะไรที่น่าอัศจรรย์และแข็งแกร่งยิ่งนัก!

หลังจากที่เย่เสี่ยวเสี่ยวค้นพบความลับนี้แล้วให้รู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่ง นางจึงรั้งอยู่ที่นี้และตั้งตนเป็นโจรขึ้นมา เนื่องจากนางรู้สึกว่าไม่มีใครที่แข็งแกร่งมากไปกว่านางในเส้นลือโจวแห่งนี้

ต่อให้ระดับจักรพรรดิเทพเจ้ามาถึง นางก็สามารถจับเป็นฝ่ายตรงข้ามได้ จากนั้นก็จะปล้นจนเขาหมดตัว ด้วยเหตุนี้เอง จึงทำให้นางหนูเล็กๆ ผู้ที่รู้สึกดีใจกับการได้เป็นโจร กระทั่งศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกลับก็ถูกนางปล้นไปตามระเบียบไม่มีละเว้น

“นั่งหนูน้อย เจ้าคิดมากเกินไปแล้ว จำเป็นด้วยวิธีที่ข้าต้องแอบดูเจ้า?” หลี่ซีเยหยิกแก้มหยอกที่ใบหน้าของนาง หัวเราะและกล่าวว่า “เรื่องเล็กน้อยแค่นี้ ข้าดีดนิ้วคำนวณดูก็รู้แล้วละ”

“อะไรคือตีนีวค่านวน” เย่เสี่ยวเสี่ยวกล่าวด้วยท่าทีดูถูกว่า “มันก็คงเกี่ยวข้องกับสายเลือดของข้านั่นแหละ เจ้าต้องรู้เกี่ยวกับสายเลือดของข้า เพียงแต่เจ้าสามารถครุ่นคิดได้ละเอียดมากกว่า ดังนั้นจึงรู้ถึงความลับที่อยู่ภายใน

หลี่ซีเยถึงกับเพยร่อยยิ้มออกมาให้เห็น มองดูนั่งหนูน้อยที่อยู่ตรงหน้า แม้ว่าเขาไม่ได้ตอบคำถาม แต่ก็ได้หยักหน้าเบาๆ ในใจเป็นความจริงที่เกี่ยวกับสายเลือดของเย่เสี่ยวเสี่ยว อีกทั้งสายเลือดดังกล่าวยังได้ซ่อนความลับที่ยิ่งใหญ่อยู่ภายใน

“บอกมา สายเลือดของข้าคือสายเลือดอะไร!” เย่เสี่ยวเสี่ยวที่จ้องมองหลี่ซีเย กล่าวด้วยท่าทีที่ดูดันยิ่งนัก

ความจริงแล้ว สายเลือดของเย่เสี่ยวเสี่ยวเป็นความลับตลอดมา เกาะสุวรรณค์ในฐานะเป็นสายสำนักปรมาจารย์พฤษกษาที่มีปรมาจารย์พฤษกษามาแล้วถึงสองคน เรียกได้ว่ามีความเข้าใจในเผ่าพฤษกษาของตนเป็นอันมาก แต่กับสายเลือดของเย่เสี่ยวเสี่ยวแล้ว กระทั่งระดับบรรพบุรุษของเกาะสุวรรณเองก็ไม่เข้าใจ

“อยากรู้?” หลี่ซีเย หัวเราะเอ้อระเหยและกล่าวว่า “อยากรู้ก็ไม่ต้องติดตามข้าและเชื่อฟังข้าแต่โดยดี เมื่อถึงเวลานั้นเจ้าก็จะรู้เอง”

“ถูย เจ้าคิดจะหลอกข้าอย่างนั้นรึ ข้าไม่หลงกลเจ้าหรอกนะ” เย่เสี่ยวเสี่ยวส่งเสียงฮือออกมา

“ถ้าหากเจ้าจะคิดอย่างนั้นข้าก็ช่วยอะไรไม่ได้” หลี่ซีเยทำท่าผายมือ “ถ้าหากเจ้าเชื่อข้า เมื่อถึงเวลานั้นข้าสามารถพาเจ้าไปยังสถานที่ลับแห่งหนึ่งที่เทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์ได้ เมื่อถึงเวลา

นั่น บางทีเจ้าอาจจะรู้ถึงความลึกซึ้งพิสดารทั้งหมดของสายเลือดตนเองก็เป็นได้”

“เรื่องจริงหรือเรื่องเท็จ?” หลี่ชีย่รู้สึกเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งกับคำกล่าวของหลี่ชีย่

“ข้าจำเป็นต้องหลอกเจ้าหรือ?” หลี่ชีย่ยิ้มเฉยเมยและกล่าวว่า “ถ้าหากข้าจะหลอกเจ้าจริงล่ะก็ ข้ารับเจ้าเข้ามาอยู่ด้วยแล้วตั้งแต่เมื่อครั้งยังอยู่ที่เกาะสุวรรณแล้ว พ่อของเจ้ายินดีอย่างยิ่งที่จะให้เจ้าได้แต่งงานกับข้า”

ตอนที่ 1410 เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์

“เหอะ...” เย่เสี่ยวเสี่ยวกล่าวดูถูกว่า “คนหลงตัวเอง อย่าหลงตัวเองทั้งวันได้หรือไม่ ใครต้องการแต่งงานกับเจ้า ต่อให้ข้าต้องแต่งงานกับนายหมานายแมวก็น่าจะไม่แต่งงานกับเจ้า”

“เอาล่ะ ข้ารู้แล้ว งั้นเจ้าก็ไปแต่งงานกับนายหมานายแมวก็น่าแล้วกัน” หลี่ชีย่อดหัวเราะออกมาไม่ได้

“มีปัญหารึ!” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกโกรธจนต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กระทีบใส่หลังเท้าหลี่ชีย่อย่างแรงทีหนึ่ง มองหน้าหลี่ชีย่ด้วยความโกรธเคือง

หลี่ชีย่อาศัยมือข้างเดียวโอบนางเอาไว้ ยิ้มกล่าวว่า “เอาละ นิ่งหน่อยอย่าดื้อ พวกเราไปที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์กัน”

“ไปก็ไปสิ ใครกลัวเจ้า” เย่เสี่ยวเสี่ยวส่งเสียงฮึที่หนึ่ง ดันหลุดจากมือของหลี่ชีย่ และกระโดดลงมา

“เอาละ พวกเราไปกันเถอะ” หลี่ชีย่ไม่สนใจเดินทางไปข้างหน้าต่อไป

“พวกเราไปทำอะไรที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์?” เย่เสี่ยวเสี่ยวรีบไล่ตามให้ทันหลี่ชีย่ เหมือนเด็กน้อยที่ช่างสงสัยอย่างนั้น

“ไปสำรวจดูสักหน่อย” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวเรียบเฉย

“สำรวจอะไร?” สายตาของเย่เสี่ยวเสี่ยวพลันลุกวาว กล่าวว่า “มีของวิเศษปรากฏออกมาหรือ? คนหลงตัวเอง คงเป็นไปได้ที่เจ้าจะถ่อไปที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์โดยไม่มีสาเหตุกระมัง”

“ใครบอกว่ามีของวิเศษปรากฏละ ข้าจะไปเดินชม ไปชื่นชม ทิวทัศน์ที่นั่นไม่ได้หรือ” หลี่ชียเอ่กล่าวพร้อมกับยิ้มอย่างมีเลศนัย และกะพริบตาที่หนึ่ง

“อู๋ ข้าไม่เชื่อคำพูดของเจ้าหรอกนะ” เย่เสี่ยวเสี่ยวส่งเสียงแสดงความไม่พอใจออกมา นางก้าวเดินตามหลี่ชียเอ่ไปติดๆ ท่าทางเอาแน่ นางได้ตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่า หลี่ชียเอ่ไปถึงไหน นางก็จะตามไปถึงที่นั่น นางอยากจะรู้แน่ว่า การที่หลี่ชียเอ่มาที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มีจุดประสงค์อะไรกันแน่

หลี่ชียเอ่หัวเราะที่หนึ่ง และไม่ได้พูดอะไรออกมาอีก นำพาเย่เสี่ยวเสี่ยวเดินทางมุ่งหน้าต่อไป เป้าหมายอยู่ที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์

เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ถือเป็นหนึ่งในสิบสองสุสาน มันมีชื่อชั้นเสมอด้วยทะเลกระดูกในแดนวิญญานสวรรค์ ในฐานะที่เป็นหนึ่งในสิบสองสุสาน เมื่อเปรียบเทียบกับทะเลกระดูกแล้วดูเหมือนจะมีอันตรายน้อยกว่า

กระทั่งมีคนกล่าวว่า ในบรรดาสุสานทั้งสิบสองแห่ง นอกเหนือจากที่ราบสูงฝั่งพุทธรักษาแล้ว ดูเหมือนเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์จะเป็นสุสานที่มีอันตรายอยู่ในระดับต่ำที่สุด

ความจริงแล้ว การที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ในฐานะเป็นหนึ่งในสิบสองสุสาน หากจะกล่าวว่าเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ไม่ค่อยจะอันตรายเสียเท่าไรนั้น นั้นมันเป็นเพียงสภาพภายนอกที่เห็นเท่านั้น ความจริงแล้ว ระดับอันตรายของมันไม่ได้ด้อยไปกว่าสุสานใดๆ เลย

ไม่นานนัก หลี่ชีย่ได้พาเย่เสี่ยวเสี่ยวก้าวเข้าสู่อาณาเขตของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แล้ว หลังจากที่เหยียบย่างเข้าไปในบริเวณเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แล้ว จะรู้สึกได้ถึงกลิ่นอายที่แตกต่างโชนเข้ามาปะทะใบหน้า

ไม่ว่าใครก็ตามที่เคยมาเดินลือโจวมาก่อน หลังจากก้าวเข้าไปในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แล้วจึงได้ค้นพบว่า กลิ่นอายสายหนึ่งที่ทำให้ความรู้สึกว่ามีความหนาแน่นมากของเดินลือโจวนั้น แท้จริงแล้วก็มาจากเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์นั่นเอง

ที่ตรงนี้ กลิ่นอายที่มีความหนาแน่นเปี่ยมล้นประดุจดั่งน้ำทะเลที่กว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตาปราศจากขอบเขตสิ้นสุด ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ ณ เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ มีพลังชีวิตสายหนึ่งที่มีกำลังฮึกเหิมมาก การได้มายืนอยู่ที่ใดที่หนึ่งของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ล้วนแล้วแต่สามารถรับรู้ได้ว่า ตนเองนั้นได้ยืนอยู่ท่ามกลางทะเลที่เต็มไปด้วยกลิ่นอายแห่งชีวิตอย่างนั้น กลิ่นอายแห่งชีวิตที่เต็มเปี่ยมและน่าเกรงขามสายนี้ที่เข้ามาปะทะกับใบหน้า ทำให้รู้สึกสบายผ่อนคลายไปทั้งตัว

ไม่ว่าคนผู้นั้นจะอ่อนล้าเพียงใดก็ตาม หรือเป็นผู้อ่อนแอเท่าไรก็ช่าง ไม่ว่าจะเป็นผู้เฒ่าที่แก่หง่อมเช่นใด ยามที่ได้มายืนอยู่ตรง

เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ รู้สึกได้ทันทีว่าทุกอย่างกลับกลายเป็นไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

การได้มายืนอยู่ ณ ที่ตรงนี้ ความอ่อนล้าทุกอย่างที่อยู่บนตัว จะหายเป็นปลิดทิ้ง การยืนอยู่ตรงนี้ทำให้รู้สึกได้ว่าตัวเองนั้นมีความแข็งแกร่งเพิ่มมากขึ้น การยืนอยู่ตรงนี้ทำให้รู้สึกว่าตัวเองนั้นอ่อนวัยมากขึ้น

“ถ้าหากไม่ได้รู้มาก่อนว่า เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์คือหนึ่งในสิบสองสุสานแล้ว จะมีใครเชื่อหรือไม่ว่าผืนแผ่นดินผืนนี้คือที่ฝังศพกันเล่า” เย่เสี่ยวเสี่ยวที่ติดตามหลี่ชีย่เข้าไปยืนอยู่บนยอดเขาแห่งหนึ่ง หอดถอนใจออกมาด้วยความรู้สึกที่สบายยิ่งนัก นางอาบอยู่ท่ามกลางกลิ่นอายพลังชีวิตสายนี้แล้วรู้สึกเหมือนตัวของนางแช่อยู่ในน้ำทะเลที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตาทั้งตัว ความรู้สึกบ่งบอกว่ามันช่างนุ่มนวล สบาย เปี่ยมด้วยพลังชีวิตอะไรอย่างนั้น...

หลี่ชีย่เพียงยิ้มๆ มองไปยังหมู่บ้านที่ตั้งอยู่บริเวณตีนเขาแห่งนั้น สายตาของเขากลับกลายเป็นลึกล้ำยิ่งนักเมื่อมองเห็นหมู่บ้านลักษณะเช่นนี้

ถ้าหากจะมีคนที่สามารถมองเห็นหลี่ชีย่ที่ยืนอยู่ตรงนั้นในเวลานี้แล้ว ต้องรู้สึกตกใจอย่างยิ่งแน่นอน

มันคือเทือกเขาที่มีความใหญ่โตสุดเปรียบเปรยยิ่งนัก ท่ามกลางเทือกเขาลักษณะเช่นนี้มียอดเขาแต่ละลูกที่ขึ้นลงสลับไม่มีสิ้นสุด บนยอดเขาเห็นเป็นสีเขียวชอุ่ม เปี่ยมด้วยความมีชีวิตชีวา

ความจริงแล้ว การที่เทือกเขาขนาดใหญ่โตมากๆ เช่นนี้หากจะมียอดเขาลำนวนนับไม่ถ้วนก็นับเป็นเรื่องปกติไม่ว่าจะมองในแง่มุมใดก็ตาม

แต่ทว่า เมื่อมาถึงเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มันกลายเป็นเรื่องไม่ปกติเสียแล้วเนื่องจากเทือกเขาขนาดยักษ์นี้ไม่ได้ทอดไปตามแนวพื้นดิน แต่มีลักษณะที่ปักลงกับพื้นดิน

ลองจินตนาการดู การที่เทือกเขาลูกหนึ่งที่ยาวนับพันลี้กระทั่งถึงหมื่นลี้เช่นนี้ มันมีด้านหนึ่งปักลงไปกับพื้นดิน ส่วนอีกด้านหนึ่งกลับชี้ไปยังท้องฟ้า ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่สามารถจินตนาการได้อย่างสิ้นเชิง

อย่างไรก็ตาม ท่ามกลางผืนแผ่นดินที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา เฉกเช่นเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์นี้ เทือกเขาที่มีลักษณะเช่นนี้ไซ้ว่าจะมีเพียงลูกเดียวเท่านั้น แต่เป็นเทือกเขาแต่ละลูกที่ปักอยู่กับพื้นดินเช่นนี้ และบรรดาเทือกเขาที่ด้านหนึ่งปักลงกับพื้นอีกด้านหนึ่งชี้ขึ้นไปบนท้องฟ้า นั้นยังมีเทือกเขาขนาดเล็กที่แตกออกมาเป็นลักษณะของง่ามไม้

เมื่อมองดูแล้ว ก็จะเห็นเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แต่ละลูกเหมือนเป็นกิ่งไม้แต่ละกิ่งอย่างนั้น เสมือนว่าเทือกเขาแต่ละลูกที่ปักอยู่กับผืนแผ่นดินก็คือกิ่งไม้แต่ละกิ่งที่งอกออกมาจากต้นไม้ขนาดยักษ์อย่างนั้น!

เกรงว่าความอลังการ และภาพที่เหลือเชื่อเช่นนี้คงมิให้เห็นได้ เฉพาะที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เพียงที่เดียวเท่านั้น ด้วยสภาพ

ของความอสังการเช่นนี้ ทำให้บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่เคยมา
เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แล้ว ล้วนแล้วแต่รู้สึกว่ามันอัศจรรย์ยิ่ง

สำหรับสภาพที่สุดอสังการของมันเช่นนี้ ในห้วงพันล้านปีที่ผ่านมา
ก็มีผู้คนได้ทำการศึกษาสำรวจมาแล้ว แต่ทว่า ไม่สามารถ
ค้นหาคำตอบที่ละเอียดได้

อีกทั้งยังมีคำกล่าวเกี่ยวกับความอสังการของเทือกเขาต้นไม้
ศักดิ์สิทธิ์อยู่มากมาย บ้างเห็นว่าตัวของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์
เองเดิมทีก็คือต้นไม้มที่มีขนาดยักษ์สุดเปรียบเปรยอยู่แล้ว และเกิด
ล้มลงกับพื้นแล้วกลายเป็นสภาพอย่างที่เราเห็น ดังนั้น จึงมีสภาพ
อัศจรรย์และอสังการเช่นนี้

แต่ก็มีผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับคำพูดเช่นนี้ มองว่าน่าจะเป็น
เรื่องมาจากยุคดึกดำบรรพ์ที่ไม่สามารถสืบค้นได้ ครั้งนั้นได้เคย
เกิดสงครามระหว่างเซียนกับเซียนด้วยกัน ท่ามกลางสงครามใน
ลักษณะเช่นนี้ บนท้องฟ้าที่ห่างไกลได้มีเซียนถอนเอาเทือกเขา
ขนาดใหญ่โตมโหฬารแต่ละลูกมาเป็นทวน แล้วขว้างมันไปยังศัตรู
ฝ่ายตรงข้าม

ต่อมาภายหลัง บรรดาเทือกเขาขนาดยักษ์เหล่านี้จึงได้ปักอยู่
บนเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงได้กลายเป็นภาพ
ความอสังการของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้

ไม่ว่าจะเป็นการพูดในลักษณะเช่นใดก็ตาม ล้วนแล้วแต่ไม่
สามารถหาข้อสรุปที่ถูกต้องได้ และไม่มีใครสามารถให้คำตอบ
ถูกต้องชัดเจนได้

ในแดนวิญญานสวรรค์ ทุกคนต่างว่ากันว่าผีฟ้าพันธุ์ใหญ่ๆ อยู่สามผีฟ้าพันธุ์ด้วยกัน คือ ผีฟ้าวิญญานเทพ ผีฟ้าพฤกษา และผีฟ้าปีศาจทะเล!

แต่ ก็มีผู้ที่บอกว่า ในแดนวิญญานสวรรค์มีอยู่สี่ผีฟ้าพันธุ์ใหญ่ด้วยกัน นั่นก็คือผีฟ้าวิญญานเทพ ผีฟ้าพฤกษา ผีฟ้าปีศาจทะเล และผีฟ้ามนุษย์ต้นไม้!

แน่นอนที่สุด มีผู้ไปปฏิเสธคำกล่าวเช่นนี้ เนื่องจากเห็นว่าผีฟ้าต้นไม้มันไม่ใช่สิ่งมีชีวิตอยู่แล้ว พวกมันเป็นสิ่งที่ตายไปแล้วไม่สามารถนำมานับเป็นผีฟ้าพันธุ์ได้!

มนุษย์ต้นไม้คือผีฟ้าพันธุ์เพียงหนึ่งเดียวที่มีอยู่ของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ และเป็นผีฟ้าพันธุ์เพียงหนึ่งเดียวที่สามารถอาศัยอยู่ในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ได้!

ในฐานะที่เป็นหนึ่งในสิบสองสุสานกลับมีผู้คนอาศัยอยู่ มันเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อจริงๆ แน่แน่นอน หลายคนไม่ยอมรับว่ามนุษย์ต้นไม้คือสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่ง และผู้คนจำนวนมากกว่าที่เห็นว่า มนุษย์ต้นไม้เป็นเพียงซากศพเท่านั้นเอง

บนยอดเขาที่หลิขิเย่ และเย่เสี่ยวเสี่ยวยืนอยู่นั้น บริเวณเชิงเขาแห่งนี้เองได้มีหมู่บ้านขนาดเล็กตั้งอยู่ หมู่บ้านนี้มีขนาดไม่ใหญ่และมีคนอาศัยอยู่เพียงร้อยกว่าคนเท่านั้นเอง

แต่ ด้วยหมู่บ้านขนาดเล็กเช่นนี้เอง มองไปแล้วกลับเห็นควันดำที่ลอยม้วนตัวขึ้นไป มีทั้งเสียงขันของไก่และเสียงเห่าหอนของ

สุนัข ขณะที่ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ก็มีการทำงานยามพระอาทิตย์ขึ้น และหยุดพักผ่อนยามพระอาทิตย์ตก

แลดูแล้ว ลักษณะของหมู่บ้านเช่นนี้นับว่าไม่มีอะไรแตกต่างไป จากสภาพของหมู่บ้านทั่วๆ ไปและไม่มีอะไรเป็นพิเศษ หมู่บ้าน ลักษณะเช่นนี้มีอยู่ทุกที่ในแดนวิญญานสวรรค์

แต่หากจะกล่าวว่า ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ภายในหมู่บ้านนี้คือ มนุษย์ต้นไม้ละก็ เช่นนั้นแล้ว หนึ่งในเดียวที่แตกต่างไปจากหมู่บ้าน อื่นๆ ในแดนวิญญานสวรรค์ คงแบ่งแยกได้โดยอาศัยลักษณะของ สิ่งปลูกสร้างเป็นตัวชี้วัดแล้ว

ท่ามกลางหมู่บ้านลักษณะเช่นนี้ ไม่ว่าจะเป็นตัวของบ้านเรือน หรือสิ่งปลูกสร้างอื่นใดก็ตาม ล้วนแล้วแต่ให้ความรู้สึกว่ามันถูก สร้างขึ้นมาอย่างหยาบๆ บ้านทุกหลังล้วนแล้วแต่บ่งบอกถึงความ เหมาะสมในการใช้งานที่แท้จริง ไม่ค่อยจะมีลักษณะของการ ประดับตกแต่งอะไรนัก

ครั้นมองเห็นสิ่งปลูกสร้างในลักษณะเช่นนี้แล้ว ทำให้นึกถึง บรรพชนรุ่นบุกเบิกที่อยู่ใต้นาน สิ่งมีชีวิตเผ่าพันธุ์ต่างๆ ในยุคที่ ดึกดำบรรพ์มากๆ ก็ผ่านการมีลักษณะความเป็นอยู่เช่นนี้มาก่อน

เหมือนว่ามนุษย์ต้นไม้เหล่านี้ที่อยู่ตรงหน้าก็มีชีวิตความเป็น อยู่เฉกเช่นยุคของบรรพชนรุ่นบุกเบิกอย่างนั้น พวกมันยังไม่ รู้จักศิลปะ ไม่รู้จักความสวยงาม ไม่รู้จักชื่นชม ทุกสิ่งทุกอย่าง อาศัยหลักการเหมาะแก่การใช้ที่แท้จริงเป็นตัวตั้ง!

“มนุษย์ต้นไม้ คือเผ่าพันธุ์ลักษณะเช่นใดกันแน่?” เย่เสี่ยวเสี่ยวมองดูหมู่บ้านที่อยู่ด้านล่างแล้วเอ่ยถามขึ้นมาด้วยความสงสัย

หลี่ซีเย่มองหน้าเย่เสี่ยวเสี่ยวทีหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “เจ้ามาอยู่ที่เส้นลือโจวตั้งนาน หรือว่าไม่เคยเห็นการแปรเปลี่ยนสภาพของมนุษย์ต้นไม้บ้างเลย?”

“การแปรเปลี่ยนสภาพของมนุษย์ต้นไม้ แล้วมันแปรเปลี่ยนอย่างไรกัน?” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกแปลกใจ

“ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วก็นับว่าน่าเสียดาย ขั้นตอนการการแปรเปลี่ยนสภาพของมนุษย์ต้นไม้ นั้น เป็นขั้นตอนที่น่าสนใจมากเลยทีเดียว” หลี่ซีเย่มึ่มๆ แล้วกล่าวว่า “วันหน้าหากมีโอกาส รับรองจะให้เจ้าได้เห็นการแปรเปลี่ยนสภาพของมนุษย์ต้นไม้คนหนึ่งว่าเป็นอย่างไร”

“ขั้นตอนมันเป็นยังไงรีบบอกมาให้ฟังหน่อยสิ” เย่เสี่ยวเสี่ยวจ้องมองหลี่ซีเย่ด้วยความไม่พอใจ

แม้ว่าเย่เสี่ยวเสี่ยวนางได้มาอยู่ที่เส้นลือโจวค่อนข้างนานแล้ว แต่ทว่าเวลาส่วนใหญ่ของนางหมดไปกับการดักปล้นคนอื่น เรียกว่าติดใจกับการเป็นโจรสลัดแล้ว จึงไม่ค่อยได้ไปที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์สักเท่าไร

“มีโอกาสนะพาเจ้าไปดู” หลี่ซีเย่มึ่มแล้วก็เดินลงไปยังเชิงเขา

เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกเคืองมากแต่ก็จั้นด้วยเกล้า ได้แต่เดินตามหลี่ซีเย่ไป

อย่างไรก็ตาม หลี่ชียเอ และเย่เสี่ยวเสี่ยวเพิ่งจะเดินลงจากยอดเขาได้ไม่กี่ไกล พวกเขาทั้งสองก็ถูกคนผู้หนึ่งเข้ามาขวางทางเอาไว้

ผู้ที่เข้ามาขวางทางของพวกเขาทั้งสองเป็นผู้บำเพ็ญตนที่ดีมีอายุไม่มากนัก พลันที่มองเห็นผู้บำเพ็ญตนนี้แล้วก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นเผ่าวิญญานเทพ แต่เขาดูแตกต่างจากเผ่าวิญญานเทพโดยทั่วไป คือ บนตัวของผู้บำเพ็ญตนผู้นี้เปล่งประกายออกมาจางๆ ทำให้เขาแลดูศักดิ์สิทธิ์บริสุทธ์อยู่หลายส่วน

“พวกเจ้าสองคนหยุดอยู่ตรงนั้น!” เผ่าวิญญานเทพผู้นี้พลันเห็นหลี่ชียเอ และเย่เสี่ยวเสี่ยวได้ร้องทวาดออกมาพร้อมกับเข้าขวางทางพวกเขาเอาไว้ทันที ท่าที่อันธพาลและหยิ่งยโสยิ่งนัก

ท่าที่เช่นนี้ของเผ่าวิญญานเทพผู้นี้ได้ทำให้สีหน้าของเย่เสี่ยวเสี่ยวดูไม่ดีทันที นางคือคุณหนูแห่งเกาะสุวรรณ ประกติแล้วไม่มีใครกล้าทวาดใส่นางมาก่อน

หลี่ชียเอถึงกับเพยร่อยยิ้มออกมากับเผ่าวิญญานเทพที่เข้ามาขวางทางพวกเขา เขยื้อยได้ส่งเข้าปากเองเสียแล้ว

ถ้าหากเป็นผู้ที่เข้าใจในตัวของหลี่ชียเอ พลันที่ได้เห็นรอยยิ้มเช่นนี้แล้วก็ต้องหวาดกลัวจนตัวสั่นตั้งลูกนก ถ้าหลี่ชียเอเพยร่อยยิ้มเช่นนี้ออกมา ย่อมต้องมีผู้ที่ต้องเคราะห์ร้ายอย่างแน่นอนแล้ว

น่าเสียดาย เผ่าวิญญานเทพผู้นี้กลับไม่รู้อะไรเลยสักนิดเดียว เขายังคงแสดงท่าทีที่หยาบคาย ตะคอกใส่หลี่ชียเอ และเย่เสี่ยวเสี่ยวว่า “พวกเจ้าเห็นเผ่าพฤษกาที่คล้ายสัตว์ประหลาดหรือไม่ มันสูง

ราวๆ เท่านั้น มีตาที่คล้ายดังตาของวัวคู่หนึ่ง!" กล่าวพลาง เขาแสดงท่าทางประกอบถึงรูปร่างหน้าตาของเผ่าพฤษภานั่น

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1411 หยาบคายและอวดดี

เย่เสี่ยวเสี่ยวอยากจะทำอะไรบางอย่างที่การบรรยายของเผ่าวิญญาณเทพผู้นี้ เนื่องจากเผ่าพฤษชาติที่เผ่าวิญญาณเทพผู้นี้บรรยายมานั้นก็คือลักษณะของนางขณะที่ทำการดักปล้นนั่นเอง แต่ว่า เย่เสี่ยวเสี่ยวได้อุดกั้นเอาไว้

“เผ่าพฤษชาติเป็นอย่างไรหรือ?” เย่เสี่ยวเสี่ยวอดกั้นความซนเอาไว้ กล่าวน้ำเสียงเป็นงานเป็นการออกไป

เผ่าวิญญาณเทพผู้นี้ปล้นชกสีหน้า ท่าทางใช้อำนาจบาตรใหญ่อย่างไม่มีเหตุผล กล่าวน้ำเกรงขามออกมาว่า “เรื่องนี้เจ้าไม่จำเป็นต้องถามให้มากความ ถ้าพบเห็นมันเมื่อไหร่ให้รายงานร่องรอยของมันให้เทพเจ้าโบราณทะเลลึกราบทันที เทพเจ้าโบราณทะเลลึกพวกเราจะมึรางวัลให้”

ดูจากท่าทีของเผ่าวิญญาณเทพผู้นี้แล้วไม่เหมือนเป็นทวงท่าที่ให้รางวัลนำจับ แต่ มันคือการบังคับให้คนอื่นไปทำงานให้เท่านั้น

จะโทษว่าเผ่าวิญญาณเทพผู้นี้มีท่าทีที่ใช้อำนาจบาตรใหญ่อย่างไม่มีเหตุผลก็ไม่ถูก ถามว่าในเส้นลือโจวใครแข็งแรงแรงมากที่สุด? ย่อมเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากเทพเจ้าโบราณทะเลลึกแล้ว

อีกทั้งที่น่าประหลาดมากที่สุดก็คือ ศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกจะไม่ถูกพลังสยบ ไม่ว่าจะอยู่สถานที่ใดของเส้นลือโจวก็น่า

ตาม ดังนั้น สำหรับเทพเจ้าโบราณทะเลลึกแล้ว เส้นลือโจวก็คือแผ่นดินของพวกเขา!

สำหรับเรื่องที่ว่าเพราะอะไรศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกไม่ถูกสยบที่เส้นลือโจว เป็นความลับที่ไม่มีใครล่วงรู้ และเทพเจ้าโบราณทะเลลึกก็จะไม่เปิดเผยต่อบุคคลภายนอกอยู่แล้ว

ทุกคนได้แต่คาดเดากันไปว่า การที่เทพเจ้าโบราณทะเลลึกไม่ถูกสยบอาจเกี่ยวกับสายเลือดของพวกเขา

สำนักที่เป็นของเผ่าวิญญาณเทพในแดนวิญญาณสวรรค์มีอยู่เป็นจำนวนมาก แต่ทว่า มีเพียงไม่กี่สำนักที่กล้ายกย่องตนเองว่ามีสายเลือดที่เก่าแก่ดีกดำบรรพ์ที่สุด แต่ เทพเจ้าโบราณทะเลลึกกลับกล้าที่จะพูดเช่นนี้

ในแดนวิญญาณสวรรค์ เทพเจ้าโบราณทะเลลึกยกย่องตัวเองว่าเป็นเผ่าวิญญาณเทพในแดนวิญญาณสวรรค์ที่มีสายเลือดเก่าแก่ดีกดำบรรพ์มากที่สุด กระทั่งกล้ายกย่องว่าพวกเขาคือต้นกำเนิดของเผ่าวิญญาณเทพ

แน่นอนที่สุด เผ่าวิญญาณเทพจำนวนมากต่างปฏิเสธกับคำกล่าวอ้างเช่นนี้เผ่าวิญญาณเทพส่วนใหญ่ล้วนแล้วแต่ไม่ยอมรับว่าเทพเจ้าโบราณทะเลลึกคือต้นกำเนิดของเผ่าวิญญาณเทพ แต่ว่าสำหรับกรณีที่เทพเจ้าโบราณทะเลลึกได้กล่าวว่า พวกเขามีสายเลือดที่เก่าแก่โบราณมากที่สุดในบรรดาเผ่าวิญญาณเทพทั้งหมด กลับได้รับการยอมรับจากสำนักที่เป็นของเผ่าวิญญาณเทพจำนวนมาก

บางทีอาจเป็นเพราะเทพเจ้าโบราณทะเลลึกมีสายเลือดเก่าแก่ ดึกดำบรรพ์นั่นเอง จึงทำให้บรรดาศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกไม่ถูกสยบในเส้นลือโจว และส่งผลให้ศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกสามารถทำตัวแคะกะเกรในเส้นลือโจวได้

ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะเป็นยอดฝีมือเช่นใด เมื่อมาอยู่ที่เส้นลือโจว ก็มีโอกาสดังถูกพลังสยบเอาไว้ ไม่นานก็อาจมีสักวันที่ต้องไปขอความช่วยเหลือจากเทพเจ้าโบราณทะเลลึกก็เป็นได้

ดังนั้น หากเป็นสถานที่อื่นของแดนวิญญานสวรรค์ เทพเจ้าโบราณทะเลลึกอาจส่งผลกระทบต่อนักหรือมืออยู่อย่างจำกัด แต่ทว่า เมื่อมาอยู่ที่เส้นลือโจวแล้วมันก็คือแผ่นดินของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกเขาแล้ว ไม่ว่าจะป็นสำนักใด ยอดฝีมือใด ก็ต้องให้เกียรติเทพเจ้าโบราณทะเลลึกหลายส่วน

แน่นอน คนอื่นอาจจะยอมรับกับความหยาบคายของศิษย์จากเทพเจ้าโบราณทะเลลึกได้ แต่ไม่ใช่กับเย่เสี่ยวเสี่ยว ในฐานะที่เป็นคุณหนูของเกาะสุวรรณ นางไม่มีลักษณะทางทางที่ให้ความเคารพนอบน้อมต่อหน้าศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกอย่างเด็ดขาด

เดิมทีเย่เสี่ยวเสี่ยวจะหัวเราะออกมา แต่ เมื่อเห็นท่าที่ที่หยาบคายของศิษย์จากเทพเจ้าโบราณทะเลลึกแล้ว จึงมีสีหน้าที่ดูไม่สู้ดีนัก กล่าวนำเกรงขามออกมากว่า "อาศัยอะไรต้องไปรายงานเทพเจ้าโบราณทะเลลึกพวกเจ้า"

เนื่องจากเย่เสี่ยวเสี่ยวเคยปล้นเอาทรัพย์สินของศิษย์จากเทพเจ้าโบราณทะเลลึก ทำให้เทพเจ้าโบราณทะเลลึกรู้สึกโกรธเคืองอย่างยิ่ง ใครกันที่บังอาจกล้าปล้นศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเล

ลึก? ที่นี่คือแผ่นดินเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขา ไม่ว่าใครก็ตามหากมาที่นี่แล้ว เป็นมังกรก็ต้องขดตัวให้เรียบร้อย เป็นเสือกก็จงนอนหมอบกับพื้นเสียแต่โดยดี!

เวลานี้ถึงกับมีคนหาญกล้าล้างคองูเห่า ดักปล้นศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก แล้วจะไม่ให้พวกเขาโกรธได้อย่างไร

เมื่อเป็นเช่นนี้ เจ้าสำนักของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกจึงถ่ายทอดคำสั่งออกไป ให้บรรดาศิษย์เทพเจ้าโบราณทะเลลึกที่อยู่ภายนอกสำนักทั้งหมดทำการตรวจค้นหาร่องรอยของเผ่าพฤกษาคณนั้น อีกทั้งยังให้ผู้บ่าเพ็ญตนคนใดก็ตามที่มายังเส้นลือโจวหากพบเห็นร่องรอยของเผ่าพฤกษาผู้นี้แล้วให้รายงานต่อเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขาทันที เทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขาจะมีรางวัลให้อย่างงาม

“อาศัยอะไรนั่นหรือ?” สีหน้าของศิษย์จากเทพเจ้าโบราณทะเลลึกพลันพาลขึ้นมา กล่าวอย่างถืออำนาจบาตรใหญ่ว่า “ใครกล้าไม่รายงานต่อเทพเจ้าโบราณทะเลลึกก็คือพวกเดียวกับมันจะต้องรับการลงโทษจากเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของเรา!”

ศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกไม่รู้จักเย่เสี้ยวเสี้ยว ความจริงแล้วบรรดาศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกเคยชินกับการใช้อำนาจบาตรใหญ่ในเส้นลือโจว กล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว ไม่ว่าใครจะมาก็ไม่มีปัญหา ต่อให้ผู้ที่แข็งแกร่งมากกว่านี้หากมาที่เส้นลือโจวแล้ว ก็ต้องทำตัวให้เจียมเนื้อเจียมตัวกับเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขาแต่โดยดี

“วาจาสามหาวมาก!” เย่เสี้ยวเสี้ยวพลันมีอารมณ์โคล้งขึ้นมาทันที นางที่อยู่ในฐานะคุณหนูไม่เคยเกรงกลัวต่อใครอยู่แล้ว นางจึงกล่าวนำเกรงขามออกมาว่า “เทพเจ้าโบราณทะเลลึกคิดจะลงโทษก็ลงโทษได้อย่างนั้นรี คิดหรือว่าเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเจ้าสามารถทำอะไรก็ได้ตามอำเภอใจอย่างนั้นรี?”

“เจ้าพูดได้ถูกต้องแล้ว! อยู่ในเส้นลือโจวเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเราว่าอย่างไรก็เป็นอย่างนั้น ใครกล้าไม่ทำตาม ก็คือศัตรูของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเรา!” ศิษย์เทพเจ้าโบราณทะเลลึกผู้นี้ก็ไม่ยอมอ่อนข้อให้แม้แต่น้อย หยาบคายยิ่งนักเวลานี้ ดวงตาของเขาส่งประกายน่ากลัวขึ้นมา กล่าวนำเกรงขามออกมาว่า “ดูท่าพวกเจ้าสองคนจะต้องเป็นพวกเดียวกันกับเผ่าพฤษาน้าน้อยอย่างแน่นอน พวกเจ้าจะให้ข้าลงมือ หรือจะยอมให้จับแต่โดยดี!”

เย่เสี้ยวเสี้ยวรู้สึกผิดคาด นางเคยพบเจอคนหยาบคายไร้เหตุผลมาเป็นจำนวนมาก แต่ทว่า ไม่นึกเลยว่าจะเจอเจอกับคนที่หยาบคายและไร้เหตุผลได้ถึงเพียงนี้

“ใครบอกว่าพวกเราเป็นพวกเดียวกันกับเผ่าพฤษานาที่เป็นโจรนั้น!”

ศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกถึงกับหลุดหัวเราะออกมาท่าที่เหมือนเป็นผู้อยู่สูงเด่น มองเย่เสี้ยวเสี้ยวด้วยท่าที่เหยียดหยามว่า “นั่งหนูน้อย เจ้าคงมาที่เส้นลือโจวเป็นครั้งแรกนะสิ? คำพูดของพวกเราเทพเจ้าโบราณทะเลลึกในเส้นลือโจวก็คือกฎหมายสูงสุด

ข้าบอกว่าพวกเจ้าคือพวกเดียวกันกับ โจรเผ่าพฤกษา พวกเจ้าก็คือพวกเดียวกันกับ โจรเผ่าพฤกษา!”

“เทพเจ้าโบราณทะเลลึกนี้พาลอย่างไม่มีเหตุผลเหลือเกิน!” เย่เสี่ยวเสี่ยว โกรธจัดจนหัวเราะขึ้นมา

เทียบกับเย่เสี่ยวเสี่ยวที่โกรธจัด หลี่ชียเอกลับมีท่าทีที่เอือระเหย เขายืนอยู่ตรงนั้นไม่รู้สึกริโกรธแม้แต่น้อย ในเวลานี้เขายิ้มกล่าวด้วยท่าทีเอือระเหยว่า “นั่งหนูน้อย เจ้าอยากจะทำอะไร มนุษย์ต้นไม้แปรเปลี่ยนสภาพมาได้อย่างไรไม่ใช่หรือ?”

ศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกอาศัยอยู่ในเส้นลือโจวมาโดยตลอด เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้แล้วพลันเข้าใจทันทีว่ามันหมายความว่าอะไร พลันมีสีหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องกล่าวเสียงดังออกมา “เจ้าคนไม่รู้จักคำว่าตาย ถึงกับพูดจาโอ้อวดไร้ยางอาย ดูว่าข้าจะจัดการพวกเจ้าอย่างไร ข้าจะหักขาทั้งสองข้างของพวกเจ้าก่อน...” พลันที่กล่าวขาดคำ ลงมือคว้าตัวหลี่ชียเอในทันที

ศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกประมาทมาก โดยไม่เห็นหลี่ชียเอและเย่เสี่ยวเสี่ยวอยู่ในสายตาเลย เขามองว่าหลี่ชียเอนั้นดูธรรมดาจนไม่รู้ว่าเป็นธรรมดาอย่างไร ขณะที่เย่เสี่ยวเสี่ยวเป็นเพียงนั่งหนูน้อยคนหนึ่งเท่านั้น ไม่มีค่าคู่ควรจะกล่าวถึง

ความจริงแล้ว จากสายตาของศิษย์เทพเจ้าโบราณทะเลลึกผู้นี้มองว่า ต่อให้หลี่ชียเอ และเย่เสี่ยวเสี่ยวแข็งแกร่งมากปานใดก็ตามแต่ทว่า ขอเพียงเหยียบย่างเข้ามาในเส้นลือโจวก็ต้องถูกสยบเอาไว้ ดังนั้น การที่ศิษย์เทพเจ้าโบราณทะเลลึกจะวางอำนาจก็ต้องมีความมั่นใจอยู่

ทว่า พลันที่ศิษย์เทพเจ้าโบราณทะเลลึกลับผู้นี้ลงมือ ทุกอย่างก็เหมือนถูกลิขิตเอาไว้แล้ว เขาไม่สามารถแต่ต้องกระทั่งชายเสื้อของหลี่ชีย่ด้วยซ้ำ ตัวของเขาก็ถูกหลี่ชีย่ล็อคคั่นคอเอาไว้จนตัวลอยขึ้นเหนือพื้นดิน

ศิษย์ศิษย์เทพเจ้าโบราณทะเลลึกลับเมื่อถูกหลี่ชีย่คั่นคอเอาไว้ จึงกระดิกตัวไม่ได้ แม้แต่หายใจก็ยังลำบาก เวลานี้ถึงกับมีสีหน้าที่แดงกำ

“ข้ากำลังคิดจะพานั่งหนูน้อยไปดูการเปลี่ยนแปลงสภาพของมนุษย์ต้นไม้ พอดีเลยที่เจ้ามาหาถึงที่” หลี่ชีย่กล่าวด้วยท่าทีเอื้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ศิษย์เทพเจ้าโบราณทะเลลึกลับผู้นี้ไม่นึกไม่ฝันเลยว่า ตัวเองพลันลงมือก็เจอกับของแข็ง ทั้งตกใจระคนกับความโกรธ แต่ ยังคงมีความมั่นใจอยู่ กล่าวว่ “พวก พวกเจ้ากล้าแต่ต้องข้าแม่เพียงเส้นผม พวก พวกเทพเจ้าโบราณทะเลลึกลับของข้าจะไม่ปล่อยพวกเจ้าเอาไว้แน่ พวกเจ้าอย่าหวังจะได้มีชีวิตรอดไปจากเส้นจื่อโจวเลย...”

“คร้ากก” เสียงกระดุกแตกหักดังขึ้น ศิษย์เทพเจ้าโบราณทะเลลึกลับผู้นี้กล่าวยังไม่ทันจบก็ถูกหลี่ชีย่บีบจนกระดุกคอแตกละเอียดเสียชีวิตในทันที

ดวงตาทั้งสองของศิษย์เทพเจ้าโบราณทะเลลึกลับผู้นี้เบิกโพลง เขาไม่นึกไม่ฝันเลยว่า ในฐานะศิษย์เทพเจ้าโบราณทะเลลึกลับถึงกับมีผู้ที่หาญกล้าสังหารเขาในเส้นจื่อโจว ถึงกับมีผู้กล้าเป็นปฏิปักษ์กับเทพเจ้าโบราณทะเลลึกลับของเขา

“เทพเจ้าโบราณทะเลลึกนะหรือ?” หลีซีเยยิ้มเฉยเมยและกล่าวว่า “ถ้าหากพวกเจ้าอยู่อย่างเฉยเมยเนื้อเฉยเมยตัวยอมเป็นการดีที่สุด แต่หากเป็นศัตรูกับข้าล่ะก็ พอดีเลย ข้าจะได้ทำการขุดเอาสุดยอดสมบัติขึ้นมา

ศิษย์เทพเจ้าโบราณทะเลลึกผู้นี้ถึงตายก็อนตายตาไม่หลับ เขาไม่อาจรู้ได้เลยว่าตัวเองนั้นไปเหย่เอาผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นใดเข้า

“นั่งหนู อยากจะเห็นไม่ใช่รี ว่ามนุษย์ต้นไม้มีการแปรเปลี่ยนสภาพอย่างไร”

“อยากเห็นแน่นอน พวกมันแปรเปลี่ยนสภาพแบบไหนกัน?” เย่เสี่ยวเสี่ยวก็ไม่สนใจว่าจะต้องล่วงเกินต่อเทพเจ้าโบราณทะเลลึกต่อให้หลีซีเยไม่ลงมือ อาศัยท่าทีของศิษย์เทพเจ้าโบราณทะเลลึกผู้นี้แล้ว นางก็จะลงมือสั่งสอนเขาอยู่แล้ว!

“ที่ตรงนี้อยู่ใกล้กับหมู่บ้านของมนุษย์ต้นไม้มาก ต้องมีเมล็ดพันธุ์แน่นอน” หลีซีเย มองดูสภาพรอบๆ ตัว จากนั้นโยนศพของศิษย์เทพเจ้าโบราณทะเลลึกลงไปบนพื้นอย่างนั้น ยิ้มกล่าวว่า “คอยดูก็แล้วกัน เดี่ยวจะมีของดีให้ดู” กล่าวพลาง ดึงตัวเย่เสี่ยวเสี่ยวไปอยู่ด้านข้าง

เพียงชั่วพริบตาเดียวที่หลีซีเยได้โยนศพลงบนพื้นก็ได้ยินเสียงแฉะแฉะแฉะดังขึ้น

“ดูท่าบริเวณนี้มีเมล็ดพันธุ์ไม่น้อยทีเดียวนะเนี่ย” เมื่อหลี่ซีเย่ได้ยินเสียงดังชะชะพล้นแผยรอยยิ้มออกมาทันที กล่าวกับเย่เสี่ยวเสี่ยวว่า “ตั้งใจดูให้ดีละ ให้สังเกตตำแหน่งบริเวณหน้าผากของศพ”

“ปุ” เวลานี้ เสียงที่เบาบางเสียงหนึ่งดังขึ้น ฟังจากเสียงแล้ว คล้ายเป็นเสียงของถั่วที่สุกงอมได้ที่แล้วปริแตกออกอย่างนั้น เมื่อเปลือกแตกออกก็จะมีเม็ดถั่วดีดออกมาจากเปลือกถั่ว ซึ่งหากไม่ตั้งใจฟังเป็นพิเศษแล้วก็จะไม่ได้ยินเสียงดังกล่าวนี้นะ

ในเวลาตัวเอง เห็นเมล็ดพันธุ์เม็ดหนึ่งออกมาจากใต้ดิน แล้วกระโดดไปอยู่ทีกลางหน้าผากของศพ ลักษณะของเมล็ดนี้มีขนาดเล็กมาก เท่าๆ กับเม็ดงาอย่างนั้น หากไม่ตั้งใจจะไม่ทันสังเกตเห็นเมล็ดพันธุ์เม็ดนี้ที่กระโดดไปอยู่บริเวณกลางหน้าผากของศพ

ในเสี่ยววินาทีนี้เอง เมล็ดพันธุ์เม็ดที่มีขนาดเท่าเม็ดงานี้พลันมุดหายเข้าไปกลางหน้าผากในทันที

เย่เสี่ยวเสี่ยวที่มองดูเมล็ดพันธุ์นี้มุดเข้าไปกลางหน้าผาก จนเวลาผ่านไปชั่วครู่แล้วยังไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ เกิดขึ้น อุดถามขึ้นมาไม่ได้ว่า “เท่านี้เองหรือ?”

“ชี่ว ต้องมีความอดทนหน่อย” หลี่ซีเย่ พุดเสียงแผ่วเบาออกมา

พลันที่หลี่ซีเย่กล่าวขาดคำ ศพนี้ถึงกับมีการขยับที่หนึ่ง เริ่มจากนิ้วของศพมีการเคลื่อนไหวเบาๆ จากนั้นแรงมากขึ้นๆ

หลังจากนั้นถึงกับสั่นไปทั้งร่าง เหมือนเป็นร่างของคนเป็นที่กำลัง
เกิดอาการลมชักขึ้นมาอย่างนั้น!

จากนั้น ศพนี้เกิดชักกระตุกขึ้นมา อาการชักกระตุกของมัน
คล้ายดังเป็นคนเป็นๆ ที่พลันมีอาการป่วยที่กำลังชักขึ้นมาอย่าง
กะทันหัน

เย่เสียวเสียวที่ได้มองเห็นภาพนี้แล้วแทบไม่อยากจะเชื่อ หาก
ไม่เป็นเพราะก่อนหน้านี้นางเห็นคนผู้นี้ถูกหีชีเย่บีบคอจนตาย
มากับตาตนเอง ละก็ เวลานี้นางยังเข้าใจว่าคนผู้นี้ยังมีโอกาส
ช่วยเหลือให้ฟื้นได้

อาการชักกระตุกของศพนี้ดูจะทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ
กระทั่งท้ายที่สุด ร่างของศพนี้ถึงกับโก่งขึ้นตั้งคั่นธนูที่มีการนำว
สายเต็มที โดยมีสวนของอกหันไปบนท้องฟ้า

ตอนที่ 1412 การแปรสภาพของมนุษย์ต้นไม้

การที่ได้เห็นศพนี้ทำร่างกายของตนแอนขึ้นสูงเช่นนี้ ทำให้ผู้คนเป็นห่วงว่ามันจะทำให้กระดูกสันหลังของมันต้องหัก

“คร้ากก คร้ากก คร้ากก...” ในเวลานี้เอง เสียงหนึ่งได้ดังขึ้นแต่ไม่ใช่เสียงแตกหักของกระดูก มันเหมือนข้อต่อระหว่างกระดูกแต่ละข้อมีการขยับเขยื้อนอย่างนั้น

หลังจากที่ข้อต่อระหว่างกระดูกมีการขยับตัวหลวมขึ้นและบังเกิดเสียงเหมือนกำลังคว่ำไปแล้ว ผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ ศพที่นอนอยู่กับพื้นปล้นลุกขึ้นนั่งกับพื้น

การที่ศพของคนที่ตายไปแล้วลุก ลุกพรวดพราดขึ้นมา นั่ง ทำเอาเย่เสียวเสียวเกือบจะร้องเสียงดังออกมาด้วยความตกใจ หากเป็นคนที่ยังอ่อนคงตกใจกับการที่ศพลุกขึ้นนั่งเช่นนี้จนขวัญหนีดีฝ่อเป็นแน่แท้

แต่ นี่หาใช่เป็นเพียงการลุกขึ้นนั่งของศพ แต่มันคือการฟื้นคืนชีพ! ศิษย์เทพเจ้าโบราณทะเลลึกลงถึงกับฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้ ตาทั้งสองของเขาลืมขึ้น ลักษณะเหมือนเป็นคนเป็นๆ คนหนึ่ง ไม่เหมือนคนตายแม้แต่แต่น้อยนิด

“นี่ นี่มันรู้สึกน่ากลัวอยู่นะ” เย่เสียวเสียวไม่อาจปฏิเสธสิ่งนี้ได้ แม้ว่าเรื่องราวตำนานเกี่ยวกับมนุษย์ต้นไม้ นางก็เคยได้ยินได้ฟังมา

บ้าง แต่ทว่า เป็นครั้งแรกที่นางได้เห็นการแปรเปลี่ยนสภาพเป็นมนุษย์ต้นไม้กับตาตนเอง

“นี่ นี่ นี่มันพื้คนชีพขึ้นมาจริงๆ หรือ?” แม้จะกล่าวว่า เย่เสียวเสียวจะเห็นการแปรเปลี่ยนสภาพเป็นมนุษย์ต้นไม้กับตา แต่ ยังคงไม่อยากจะเชื่อสายตาของตนเองนัก

“ลองไปที่ตาของเธอ” หลี่ชียเอ่ขึ้นช้าๆ กับเย่เสียวเสียวว่า “เฝ้ามองที่ตาของเธอก็จะรู้ว่าเขายังมีชีวิตหรือตายแล้ว ดวงตาคือหน้าต่างของหัวใจ มันสามารถมองเห็นลึกเข้าไปได้ถึงจิตใจ”

เมื่อได้รับการเตือนสติจากหลี่ชียเอ่ เย่เสียวเสียวจึงได้ลองมองตาของมนุษย์ต้นไม้ที่เพิ่งพื้คนชีพนี้อย่างละเอียด ตอนแรกอาจจะไม่ทันเห็น แต่ทว่าเมื่อมองดูให้ละเอียดแล้ว ก็พบว่าดวงตาคู่นี้ของเขามีข้อแตกต่างจริงๆ

ตาดำของดวงตาคู่นี้แตกต่างจากปรกติทั่วไป สีของมันจะออกเป็นสีไม้ เหมือนสีของใบไม้ที่เป็นเขียวอมเหลือง ดูประหลาดยิ่งนัก

ที่แตกต่างไปจากทุกๆ ไปก็คือ หากลองมองดวงตาคู่นี้อย่างละเอียดแล้ว ก็พบว่าลึกเข้าไปภายในดวงตาคู่นี้ออกเป็นสีเทาหม่นๆ ไม่มีความเป็นชีวิตชีวา เหมือนมองไม่เห็นความมีชีวิต มองไม่เห็นความหวัง

“มันยังคงเป็นคนตายรึ?” แม้จะกล่าวว่าศิษย์เทพเจ้าโบราณทะเลลึกผู้นี้ได้พื้คนชีพ และแปรสภาพกลายเป็นมนุษย์ต้นไม้ไป

แล้ว แต่ทว่า เมื่อเยเสี้ยวเสี้ยวมองเห็นสีเทาหม่นในส่วนที่ลึกเข้าไปของดวงตาทั้งสองแล้ว รู้สึกว่ามันไม่เหมือนเป็นคนเป็น

“ข้อนี้ขึ้นอยู่กับเจ้าว่าจะนิยามคำว่าเป็นหรือตายอย่างไร” หลีชีเย่ย์ยิ้มและกล่าวว่า “กล่าวในฐานะที่เป็นศิษย์เทพเจ้าโบราณทะเลลึก มันได้ตายไปแล้ว แต่ทว่า สำหรับแง่ของมนุษย์ต้นไม้ใหม่ถอดด้ามแล้ว มันยังคงมีชีวิตอยู่ แม้ว่าภายในดวงตาของมันจะไม่มีชีวิตชีวาเลย แต่ทว่าหากมันได้หยั่งรากลงบนศพนี้ยังนานวันเท่าไร มันก็จะไปจุดติดความมีชีวิตชีวาของกายเนื้อร่างนี้ ทำให้ดวงตาคู่นั้นของมันค่อยๆ เปี่ยมด้วยความมีชีวิตชีวาขึ้นมา”

ครั้นเอ่ยมาถึงตรงนี้แล้ว หลีชีเย่ย์ชี้ให้เห็นว่า “เจ้าดูสิ ดวงตาทั้งสองของมันไม่ดูมีชีวิตชีวาขึ้นมาบ้างแล้วรึ? เริ่มมีความหวังน้อยๆ ขึ้นมาแล้วใช่หรือไม่?”

เมื่อได้รับการชี้แนะจากหลีชีเย่ย์แล้ว เยเสี้ยวเสี้ยวจึงได้พิจารณาดูอย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่ง เป็นจริงตามที่หลีชีเย่ย์พูดเอาไว้ ก่อนหน้านั้น ดวงตาคู่นี้ยังดูเป็นสีเทาหม่นๆ อยู่ แต่ทว่าเวลานี้กลับดูเหมือนเริ่มมีพลังชีวิตขึ้นมาบ้างแล้ว

พลังชีวิตเพียงน้อยนิดเท่านั้นแลดูไร้ค่าคู่ควรจะกล่าวถึง มันเปรียบประดุจเหมือนต้นไม้ต้นเล็กๆ ที่อยู่ท่ามกลางทะเลทราย แต่ทว่า แค่พลังชีวิตอันน้อยนิดนี้แหละ กลับจุดประกายให้กับดวงตาคู่นี้ นำมาซึ่งความหวังให้กับคู่ดวงตาที่มีสีเทาหม่นคู่นี้

ในเวลานี้เอง มนุษย์ต้นไม้ที่นั่งกับพื้นท่าที่เหมือนสับสนงุนงง และรู้สึกแปลกใจ มันมองไปรอบๆ เหมือนว่ามันเพิ่งจะมีโอกาสได้มาถึงโลกนี้เป็นครั้งแรกอย่างนั้น

หลี่ชียเอ๋อจ้องเขม็งไปที่มนุษย์ต้นไม้ผู้นี้ หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ จึงได้พูดกับเย่เสี่ยวเสี่ยวว่า “เริ่มจะเปลี่ยนแปลงแล้ว”

เป็นไปตามคาด ในเวลาตัวเองได้ยินเสียงดัง “ลึด” บนตัวของมนุษย์ต้นไม้มีการเปลี่ยนแปลงบางอย่างเกิดขึ้น บางส่วนของร่างกายเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงสภาพเป็นเนื้อไม้ หรือจะกล่าวว่าเป็นการงอกในสิ่งที่เป็นเนื้อไม้ออกมา

เป็นต้นว่า แขนทั้งสองข้างของมนุษย์ต้นไม้บางช่วงได้กลายเป็นไม้ มีลักษณะเหมือนเปลือกไม้อย่างนั้น

ขณะเดียวกัน กล้ามเนื้อบางส่วนของแขนคู่นี้กลับแตกออกมา เป็นกิ่งก้านสาขาขึ้นมา แลดูคล้ายกับบนร่างกายของคนเป็นๆ มีต้นไม้ที่มีลักษณะเหมือนกาฝากงอกออกมา เป็นลักษณะที่ดูไปแล้วแปลกประหลาดมาก

มองเห็นมนุษย์ต้นไม้ที่เริ่มกลับกลายเป็นไม้ บนตัวมีกิ่งไม้แตกเป็นแขนงออกมา เกรงว่าหลายคนที่ได้เห็นภาพนี้แล้วก็ต้องรู้สึกขนลุกขนพอง เป็นความรู้สึกที่อธิบายไม่ถูก

“หรือว่าผู้ที่เสียชีวิตในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ล้วนแล้วแต่ต้องกลายเป็นมนุษย์ต้นไม้อย่างนั้นหรือ?” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับเอ่ยถามกับหลี่ชียเอ๋อเมื่อเห็นมนุษย์ต้นไม้เริ่มมีการแปรเปลี่ยนสภาพตัวมัน

“จะว่าอย่างนี้ก็ได้” หลี่ชียเอ๋อมองดูมนุษย์ต้นไม้ที่กำลังแปรสภาพหัวเราะแล้วกล่าวว่า “ถ้าหากไม่ใช่สถานที่ที่อันตรายมาก มีเพียงตายไปแล้วจึงแปรเปลี่ยนเป็นมนุษย์ต้นไม้ แต่ถ้าเป็นสถานที่ที่

อันตรายมันก็ไม่แน่ ขอเพียงเจ้าได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย เมื่อเลือดของเจ้าหยดลงบนเมล็ดพันธ์ุ เจ้าก็ต้องถูกเมล็ดพันธ์ุนี้ติดตามเหมือนเงาตามตัว และมันพร้อมที่จะมุดเข้าไปในหน้าผากของเจ้า ทำให้เจ้ากลายเป็นมนุษย์ต้นไม้ไป”

“ยังมีสถานที่ที่อันตรายมากกว่านี้อีก ถ้าหากเจ้าลึกลงเข้าไปภายในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เรื่อยๆ หลังจากลึกลงไปได้ระดับหนึ่งแล้ว ต่อให้เจ้ามีร่างกายที่สมบูรณ์ทุกอย่างไม่มีบาดแผลใดๆ และแม้จะมีความแข็งแกร่งมากก็ตาม เมล็ดพันธ์ุเช่นนี้ก็มีความเป็นไปได้ที่จะมุดเข้าไปภายในหน้าผากของเจ้าในทันทีเพื่อแย่งเอาร่างกายของเจ้าไป” หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าว

“ฝันบ้างคับมุดเข้าไปในหน้าผาก?” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับหวาดกลัวขึ้นมาเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้

“ทำไม?” หลี่ซีเย่พูดทีเล่นทีจริงว่า “กลัวแล้วสิโซ่มัย? ถ้าหากกลัวเวลานี้กลับไปบ้านยังทันนะ”

“ฮิ ดูถูกกันให้มันน้อยๆ หนอย ช้านะหรือกลัว?” เย่เสี่ยวเสี่ยวจ้องหน้าหลี่ซีเย่ด้วยความไม่พอใจในทันที กล่าวว่า “ข้าไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดินอยู่แล้ว!”

หลี่ซีเย่ถึงกับหลุดหัวเราะก๊ากออกมา ทำเอาเย่เสี่ยวเสี่ยวโกรธจนรู้สึกมันขี้ขาว จึงตรงเข้าหุบหลี่ซีเย่ไปหลายหมัดทันที

“เมล็ดพันธ์ุนี้มันคืออะไรกันแน่? ยึดครองร่างกายของมนุษย์ไปเพื่ออะไร?” เย่เสี่ยวเสี่ยว มองดูมนุษย์ต้นไม้ที่ที่ท่าทีประหลาดและสับสนงุนงงอยู่บ้าง อดไม่ได้เอย่ถามด้วยความแปลกใจ

“เรื่องเกี่ยวกับเมล็ดพันธุ์นี้มีการพูดกันไปหลายทาง” หลีซีเยยิ้มกล่าวว่า “แต่ว่า รายละเอียดว่ามันคืออะไรนั้นล้วนไม่มีความสำคัญ ที่สำคัญก็คือ พวกมันต้องการแพร่ขยายพันธุ์ขึ้น ต้องการให้สืบสานต่อไปเรื่อยๆ จากรุ่นสู่รุ่น”

“คิดจะขยายพันธุ์เพิ่มขึ้น?” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับกล่าวว่า “ถ้าหากพวกมันคิดขยายพันธุ์เพิ่มขึ้นมันก็ไม่ยากนี่ พวกมันสามารถใช้วิธีของต้นไม้เจริญเติบโตไปเรื่อยๆ นี้ แล้วอย่างนี้มันไม่เป็นการขยายพันธุ์เพิ่มขึ้นรี? ต้นไม้เองก็อาศัยเมล็ดพันธุ์ในการสืบทอดต่อไปรุ่นต่อรุ่นมิใช่รี?”

“นั่นมันไม่เหมือนกัน” หลีซีเยยิ้มกล่าวว่า “ต้นไม้จะอย่างไรเสียก็คือต้นไม้ ในความหมายที่เข้มงวดแล้ว พวกเขาไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นสิ่งมีชีวิต อย่างน้อยที่สุดพวกมันไม่ได้มีสติปัญญาเหมือนดังเช่นพวกเรา พวกมันจำเป็นต้องมีการเบิกปัญญา พวกมันต้องการกลายเป็นเผ่าพันธุ์หนึ่งให้ได้ โดยหาใช่เป็นเพียงต้นไม้ที่เติบโตอย่างไร้จุดหมาย!”

“กลายเป็นเผ่าพันธุ์?” เย่เสี่ยวเสี่ยว กล่าวว่า “ต้นไม้ก็สามารถเป็นเผ่าพันธุ์ได้มิใช่รี? ต้นไม้สามารถอาศัยการฝักฝน จากนั้นก็กลายเป็นเผ่าปืศาจไม่ไช่รี?”

“นั่นมันไม่เหมือนกัน” หลีซีเยสายหน้า กล่าวว่า “ความเป็นมาของพวกมันได้ถูกลีขิตเอาไว้แล้วว่าไม่สามารถเป็นได้เช่นเผ่าปืศาจอย่างนั้น พวกมันต้องการเป็นเผ่าพันธุ์ที่ใหม่ทั้งหมด! เนื่องจากต้นกำเนิดของพวกมันต้องการทดลองดู ต้องการการ

เปลี่ยนแปลง หรือหากพูดถึงด้านความหมายที่เข้มงวดแล้ว เมล็ดพันธุ์เหล่านี้เป็นเพียงการทดลองอย่างหนึ่งเท่านั้น”

“แล้วมันคืออะไรกันแน่? เป็นไปไม่ได้ที่อยู่ๆ เมล็ดพันธุ์เหล่านี้จะปรากฏออกมา แล้วต้นกำเนิดของพวกมันคืออะไร?” เย่เสี่ยวเสี่ยวในเวลานี้เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“เกรงว่าคงไม่มีใครสามารถให้คำตอบข้อนี้กับเจ้าได้” หลี่ชียเอ่หัวเราะและกะพริบตาที่หนึ่ง กล่าวว่ “แต่ว่า สำหรับเจ้านั้นไม่เหมือนกัน บางทีข้าอาจพาเจ้าไปไซปรีสนานี้ออกมา”

“เจ้าคงไม่ใช่คิดมิดิมีร้ายกับข้านะสิ?” เย่เสี่ยวเสี่ยวล้องหน้าหลี่ชียเอ่และกล่าวด้วยความสงสัย แม้ว่าเย่เสี่ยวเสี่ยวจะพูดเช่นนี้ก็ตามแต่ในความเป็นจริงแล้ว ภายในใจของนางไม่ได้มีใจที่ระแวงและป้องกันตัวเองอย่างแท้จริง นางไม่คิดว่าหลี่ชียเอ่จะทำร้ายนาง

หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะกับคำพูดของเย่เสี่ยวเสี่ยว กล่าวว่ “คิดมิดิมีร้ายอย่างไร? ถ้าหากข้าคิดมิดิมีร้ายจริงๆ ละก็ คงแต่งงานกับเจ้าไปนานแล้ว เมื่อถึงตอนนั้น ข้าที่ในฐานะสามีคิดจะทำอะไรก็ทำอะไรได้แล้วไม่ใช่รึ?”

กล่าวพลาง หลี่ชียเอ่ทำท่ากะพริบตาใส่เย่เสี่ยวเสี่ยว เผยให้เห็นถึงท่าทีของความใคร่ออกมา

“เจ้าคนวิปริต ไปตายเสีย!” เย่เสี่ยวเสี่ยวล้องตาเขม็งอย่างเคื่องๆ โต้เถียงไร้สาระด้วยท่าทีดุตันว่ “เชื่อหรือไม่ว่ข้าจะอัดเจ้าจนไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองไม่ได้!”

หลี่ชียเอ่เพียงยิ้มๆ กับท่าทีที่ดุตันของเย่เสี่ยวเสี่ยว

ในเวลาตัวเอง มนุษย์ต้นไม้ไม่ได้ลุกขึ้นยืน เหมือนว่ามันจะไม่
คุ้นเคยกับร่างใหญ่ร่างนี้ อย่างนั้น พลันที่ลุกขึ้นมาก็เซและล้มลง
ทันที แต่ทว่า มันได้ลุกขึ้นมาอีกครั้ง

เจ้ามนุษย์ต้นไม้ผู้นี้ทำที่เหมือนเด็กที่กำลังหัดเดินอย่างนั้น หกล้ม
ล้มช่นี่นั้นไปเรื่อย แต่ว่า มันเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว ไม่นานนักมัน
ก็เริ่มคุ้นเคยกับร่างใหม่นี้ได้แล้ว แม้ว่าท่าเดินของมันยังดูเก้งก้าง
และไม่เป็นธรรมชาติมากนัก แต่ทว่า อย่างน้อยที่สุดมันสามารถ
เดินไปได้อย่างมั่นคง อีกทั้งยังเดินยิ่งเร็วอีกด้วย

ในขณะที่ หลีชีเย่พาเย่เสี่ยวเสี่ยวเดินตามหลังมนุษย์ต้นไม้ที่
กำลังเดินมุ่งหน้าไปยังหมู่บ้านที่ตั้งอยู่บนเชิงเขานั้น

“มันไปทำอะไรที่หมู่บ้านนั้น?” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกแปลกใจ ขณะ
เดินตามหลีชีเย่มองดูมนุษย์ต้นไม้ที่มุ่งหน้าไปยังหมู่บ้านที่อยู่ติด
เขานั้น

“ต้องการเป็นเผ่าพันธุ์ๆ หนึ่งจะต้องมีอะไรบ้าง? นอกจากแพร่
พันธุ์แล้ว พวกมันยังต้องการกลายเป็นกลุ่มก้อน มีบ้าน มี
วัฒนธรรมของตน เหมือนเช่นชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเราอย่าง
นั้น มิฉะนั้นแล้ว หากปราศจากสิ่งเหล่านี้แล้วจะเป็นเผ่าพันธุ์ที่มี
สติปัญญาได้อย่างไรกัน? หากไม่มีวัฒนธรรมมันก็ไม่ต่างอะไรกับ
เดรัจฉาน!”

“พวกมันสามารถแพร่พันธุ์ต่อไปได้รึ?” เย่เสี่ยวเสี่ยวกล่าว
ขณะมองดูมนุษย์ต้นไม้ที่เคลื่อนไหวเก้งก้างด้านหน้า

“การที่จะกลายเป็นเผ่าพันธุ์ใดเผ่าพันธุ์หนึ่งไซ้จะเป็นเรื่อง
ง่ายตาย?” หลี่ซีเยหัวเราะแล้วกล่าวว่า “พวกมันเป็นตัวอะไร? แค่
คนตายเท่านั้น! เจ้าคิดว่าคนตายคนหนึ่งสามารถกลับกลายเป็น
เผ่าพันธุ์หนึ่งได้อย่างนั้นรึ? หลักการเบื้องต้นมันเป็นเรื่องที่เป็นไป
ไม่ได้ แต่ทว่า พวกมันยังคงมีโอกาสอยู่”

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1413 ต้นกำเนิดเผ่าพันธุ์

“รูปแบบนี้หมายความว่าอย่างไร?” เย่เสี่ยวเสี่ยวอดที่ถามไม่ได้

หลี่ซีเย่กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ว่ากันตามหลักการจริงๆ แล้ว ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถสร้างเผ่าพันธุ์เผ่าหนึ่งกลางอากาศขึ้นมาได้ เรื่องเช่นนี้หาใช่เป็นเพียงการฝืนลิขิตสวรรค์เท่านั้น เรื่องแบบนี้ต้องได้รับการต่อต้านและสยบจากพลังทั้งหมดอย่างแน่นอน! แต่เรื่องราวบางเรื่องกลับแตกต่างกันเมื่อมาอยู่ที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์”

“มันไม่เหมือนกันอย่างไร?”

หลี่ซีเย่กล่าวว่า “ยกตัวอย่างกรณีของมนุษย์ต้นไม้อันเจ้าวาหากพวกมันต้องการกลายเป็นเผ่าพันธุ์ใดเผ่าพันธุ์หนึ่ง แต่พวกเขาไม่ได้ถูกสร้างขึ้นมากลางอากาศลอยๆ พวกมันอาศัยเมล็ดพันธุ์เป็นสื่อ แล้วอาศัยศพคนตายเป็นแกน พวกมันคิดจะหยั่งรากลงบนซากศพและเจริญเติบโตเป็นชีวิตที่เป็นของพวกมันเอง...”

“...แม้แต่พวกเมล็ดพันธุ์เองก็ตาม ว่ากันตามหลักแล้ว พวกมันก็เป็นเพียงสายที่แยกออกมาเท่านั้น พวกมันก็คล้ายตั้งเป็นกิ่งที่อยู่ส่วนปลายของต้นไม้อันสูงเทียมฟ้าเท่านั้นเอง เป็นเพียงส่วนที่เล็กน้อยมากส่วนหนึ่งของต้นกำเนิดของพวกมัน ดังนั้น ในแง่ของความหมายที่แท้จริงแล้ว พวกมันไม่นับว่าถูกสร้างขึ้นมาลอยๆ”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลีซีย่หยุดนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “แต่
ว่า เรื่องนี้มันก็ไปเกี่ยวข้องกับทดลองวิธีใหม่ทั้งหมดวิธีหนึ่ง
เป็นร่างกายใหม่ทั้งหมด เป็นต้นว่าเจ้ากำลังโกล้จะตายอยู่แล้ว เจ้า
จึงทำการแยกร่างของตนออก ให้ร่างกายของเจ้ากลายเป็นอีกส่วน
หนึ่ง แล้วจากส่วนนี้มาเริ่มต้นนับหนึ่งใหม่ ทำการแพร่ขยายพันธุ์
ใหม่ กระทั่งใช้มันเป็นต้นแบบพิมพ์เขียวใหม่ ในอนาคตสามารถให้
เจ้านำมาใช้ศึกษาและปฏิบัติตามได้”

“ถ้าเช่นนั้น พวกมนุษย์ต้นไม้ล้วนแล้วแต่เป็นหุ่นเชิดนะสิ
สุดท้ายแล้วยังคงต้องไต่เรียงไปถึงต้นกำเนิดของพวกมัน” เย่เสี่ยว
เสี่ยวถึงกับพูดออกมาเช่นนี้หลังจากไตร่ตรองแล้ว

“ถูกต้อง และก็ไม่ต้องถูกต้อง” หลีซีย่ส่ายหน้า และกล่าวว่า “แม้
จะกล่าวว่าเมล็ดพันธุ์เหล่านี้มีแหล่งต้นกำเนิดของพวกมัน แต่ หา
ใช่แหล่งต้นกำเนิดพวกมันที่คอยชักใยบงการพวกมัน แต่เป็น
แหล่งต้นกำเนิดที่ปล่อยให้พวกมันไปทดลองกันเอง ให้พวกมันได้
ถือกำเนิดขึ้นใหม่ ให้พวกมันกลับกลายเป็นเผ่าพันธุ์ใหม่ ก่อเกิด
วัฒนธรรมใหม่ ขณะที่ต้นกำเนิดของพวกมันเพียงอาศัยพวกมัน
มาทำการศึกษาและปฏิบัติตามเท่านั้นเอง ส่วนมนุษย์ต้นไม้
สามารถแพร่ขยายพันธุ์ไปอยู่ที่ใดได้นั้น ยังเป็นเรื่องที่พูดยาก”

“แล้วมนุษย์ต้นไม้สามารถกลายเป็นเผ่าพันธุ์หนึ่งได้หรือไม่?”
เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกแปลกใจมาก

จากเมล็ดพันธุ์เม็ดหนึ่งแพร่ขยายพันธุ์จนกลายเป็นเผ่าพันธุ์
หนึ่ง ช่างเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อเหลือเกิน มีบ้าน มีวัฒนธรรมเป็นของ

ตนเอง เช่นเดียวกันกับเผ่าวิญญาณเทพ ปีศาจทะเล เผ่าพฤษกา
เป็นต้น

“พูดยาก” หลีซีเยมองดูมนุษย์ต้นไม้ที่เดินอยู่ข้างหน้า กล่าว
อย่างช้าๆ ว่า “ถ้าหากพวกเขาจะสำเร็จกลายเป็นเผ่าพันธุ์ได้ อย่าง
น้อยต้องผ่านถึงสามรุ่น ถ้าหากพวกเขาไม่สามารถสืบทอดถึงรุ่นที่
สามได้ก็เท่ากับทำไม่สำเร็จ อย่างน้อยตามหลักการแล้วจะเป็น
เช่นนี้”

“สามรุ่น? สามรุ่นอย่างไร?”

หลีซีเยทำท่าครุ่นคิดหนึ่ง กล่าวหาว่า “รุ่นที่หนึ่งคือรุ่นบุกเบิก
แจกเช่นประเภทที่อยู่ตรงหน้าก็คือรุ่นบุกเบิก เมื่อเมล็ดพันธุ์มุดเข้า
ไปในซากศพ จากนั้นแปรเปลี่ยนสภาพเป็นมนุษย์ต้นไม้!”

“แล้วรุ่นที่สองล่ะ?”

“รุ่นที่สองเกิดจากการผูกพันของรุ่นบุกเบิกทั้งสอง ซึ่งจะต้อง
อาศัยขั้นตอนระยะเวลาที่ยาวนานมาก แม้ว่าจะได้แปรสภาพเป็น
มนุษย์ต้นไม้แล้วก็ตาม หากมันต้องการแพร่พันธุ์ต่อไป จำเป็น
ที่มันจะต้องจุดประกายชีวิตที่เป็นของตนบนร่างนี้ให้ได้ มีเพียงวิธี
ทำให้ร่างนั้นบังเกิดชีวิตของตน กำเนิดสายเลือดที่เป็นของตน
ขึ้นมา แล้วจัดการทำให้สายเลือดนี้แพร่ขยายพันธุ์ต่อไป ซึ่ง
อัตราส่วนตรงนี้ต่ำมากจนยากจะจินตนาการ” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้
แล้ว สายตาของหลีซีเย กลับกลายเป็นลึกล้ำมาก

“พวกมันหาคนเป็นๆ ก็ได้ นี่ มุดเข้าไปในร่างของคนเป็นๆ ก็
จบแล้วไม่ใช่หรือ?”

“นั่นมันไม่เหมือนกัน” หลีชีเย่สายหน้า และยิ้มกล่าวว่า “วิธีการที่เจ้าพูดมันเป็นการอาศัยร่าง แต่ไม่ได้ทำให้สายเลือดและร่างกายกลับกลายเป็นของๆ ตน การที่เมล็ดพันธุ์ไปอาศัยร่างเป็นๆ อยู่ มันจะได้รับการต่อต้านจากเจ้าของร่าง ต่อให้มนุษย์ต้นไม้ต้องการแพร่ขยายพันธุ์ต่อไป สายเลือดของเจ้าของร่างก็สามารถสังหารสายเลือดของพวกเขาโดยสัญชาตญาณได้อย่างง่ายดาย! ดังนั้น ต่อให้เมล็ดพันธุ์หลุดเข้าไปในร่างของคนเป็น พวกเขาก็ต้องฆ่าเจ้าของร่างให้ตายเสียก่อน จึงสามารถแปรเปลี่ยนสภาพได้”

“...เรื่องนี้มันก็ใกล้เคียงกับการช่วงชิงกายเนื้ออย่างนั้น ถ้าหากสามารถแย่งชิงเอามาได้ง่ายดายละก็ “ไม่รู้ว่า”มีระดับจักรพรรดิเทพ หรือราชันเซียนคงสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้เรื่อยๆ เหมือนดังผู้บำเพ็ญตนอย่างนั้น ทุกคนจะมีชะตาแท้ที่แตกต่างกันไป ต่อให้มีคนแย่งชิงเอาชะตาแท้ของเจ้าไปแล้วแทนที่ด้วยชะตาแท้ของตนเอง แต่ทว่าลัคนาของเจ้าก็ต้องต่อต้านชะตาแท้ของเขา สามจิตเจ็ดวิญญาณแต่ละคนเป็นมาแต่กำเนิด ซึ่งสิ่งนี้หาใช่ใครคิดอยากจะแย่งชิงไปก็สามารถแย่งชิงไปได้...”

“...ดังนั้น เจ้าคิดว่าเมล็ดพันธุ์เม็ดเล็กๆ เม็ดหนึ่งสามารถแย่งชิงเอากายเนื้อไปได้อย่างนั้นหรือ?” หลีชีเย่สายหน้า และกล่าวว่า “มันจะต้องฆ่าเจ้าของร่างให้ตาย หรือพูดให้เข้าใจง่ายๆ ก็คือ อาศัยร่างของเจ้าของที่ไปอาศัยด้วยมาเป็นปุย เพื่อให้ตัวเองได้เจริญเติบโตขึ้นมา นั่นแหละคือแก่นแท้”

“แล้วรุ่นที่สองจะเป็นอย่างไรล่ะ?”

“รุ่นที่สองรี ยาก ยากมากที่จะก่อกำเนิดรุ่นที่สองขึ้นมาได้” หลีชีเย่สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “แม้มนุษย์ต้นไม้รุ่นบุกเบิกสามารถจุดติดไฟแห่งชีวิตขึ้นมาได้ แต่ ที่สุดแล้วพวกมันยังคงไม่สามารถหลุดพ้นจากร่างกายของคนตายไปได้ หรือในอีกความหมายก็คือ พวกมันยังคงเป็นคนตาย ต่อให้ไม่เป็นคนตายก็ตายไปแล้วครึ่งหนึ่ง!”

“คนกิ่งเป็นกิ่งตายคิดจะถือกำเนิดชีวิตใหม่ โดยหลักการแล้ว เป็นสิ่งที่เป็นไปได้โดยสิ้นเชิง!” หลีชีเย่กล่าวว่า “โอกาสที่รุ่นที่สองจะให้กำเนิดชีวิตใหม่ทั้งหมด อัตราส่วนความเป็นไปได้แน่นอนมองข้ามมันไปได้ ดังนั้น เมื่อสืบทอดมาถึงรุ่นที่สองหากพวกมันไม่สามารถกลายเป็นชีวิตที่มีสติปัญญา เช่นนั้นแล้ว ความล้มเหลวจากการสืบทอดต่อมาจะทำให้พวกมันกลายเป็นศพต้นไม้! ซึ่งเป็นอีกประเภทหนึ่ง”

“ศพต้นไม้!” เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวได้ยินชื่อนี้แล้วถึงกับต้องรู้สึกใจหายใจคว่ำขึ้นมา

หลีชีเย่พยักหน้า และกล่าวว่า “ถูกต้อง เป็นศพต้นไม้! พวกมันเป็นผลผลิตแห่งความล้มเหลวของมนุษย์ต้นไม้ แต่ทว่า พวกมันมีความแข็งแกร่งมาก หากเจออะเจอกับศพต้นไม้เข้าล่ะก็ มีโอกาสถูกมันฆ่าตายได้ง่ายๆ ศพต้นไม้จะปราศจากสติปัญญา พวกมันเป็นเพียงซากศพที่เดินได้!”

“ถ้าหากรุ่นที่สองสามารถสืบทอดต่อได้สำเร็จล่ะ?” เย่เสี่ยวเสี่ยว ตั้งสมมุติฐานขึ้นมา

“ถ้าหากการสืบทอดต่อมาของรุ่นที่สองประสบผลสำเร็จ พลันที่พวกเขาเกิดก็จะกลายเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีเลือดมีเนื้อ ในแง่ของ

ความหมายที่เคร่งครัดแล้ว พวกมันเกิดมาพร้อมกับมีวิญญาณ ซึ่งจะเป็นข้อแตกต่างมากที่สุดเมื่อเทียบกับพ่อแม่ของพวกมัน! รุ่นที่สองถือได้ว่าเป็นต้นแบบของเผ่าพันธุ์ใดเผ่าพันธุ์หนึ่ง แน่อน ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขว่าทำได้สำเร็จ” หลี่ซิเย่กล่าวหนักแน่น

“ถ้ามีรุ่นที่สามเท่ากับบ่งบอกว่าสำเร็จแล้ว?”

หลี่ซิเย่พยักหน้ากล่าวว่า “หากมีรุ่นที่สามจริง ย่อมสามารถกล่าวได้ว่าเผ่าพันธุ์ที่ใหม่เอี่ยมได้ถือกำเนิดขึ้นมาแล้วจริงๆ หากการแพร่พันธุ์สืบทอดต่อในรุ่นที่สามประสบผลสำเร็จ พวกมันก็จะมีเอกลักษณ์ของเผ่าพันธุ์ตนเอง พวกมันจะหลุดพ้นจากการพันนาการด้านสายเลือดของมนุษย์ต้นไม้ หากวันนั้นมาถึงจริง พวกมันจะมีอิสระอย่างแท้จริง พวกมันสามารถไปจากเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ได้!”

“ไปจากเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์?” เย่เสี่ยวเสี่ยวกล่าวด้วยความตกใจ “หรือว่ามนุษย์ต้นไม้สามารถมีชีวิตอยู่ได้เฉพาะที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เท่านั้นหรือ?”

“ถูกต้อง เจ้าเคยเห็นมนุษย์ต้นไม้ปรากฏตามสถานที่อื่นๆ ของเขตวิญญาณสวรรค์หรือไม่? ไม่มีใช่ไหม” หลี่ซิเย่ยิ้มกล่าวว่า “เจ้าลองคิดดู อาศัยเมล็ดพันธุ์เม็ดหนึ่ง กับซากศพอีกหนึ่ง เจ้าทำอย่างไรจึงสามารถให้พวกมันสามารถมีชีวิตอยู่ได้หลายสิบปี กระทั่งหลายร้อยปีหรือหลายพันปี? ไซ้ว่าพลังที่พวกมันหยั่งรากลงไปก็มีสติปัญญาเพื่อการอยู่รอด พวกมันนอกจากต้องทำการย่อยสลายร่องรอยความทรงจำบางส่วนของศพแล้ว พวกมันยังต้องพึ่งพาอาศัยแหล่งต้นกำเนิดในระดับที่สูงมาก เมื่อออกจากแหล่ง

ต้นกำเนิดพวกมันจะไม่สามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ พวกมันไม่สามารถแบกรับการสืบทอดความมีชีวิตทั้งหมดต่อไปได้ด้วยตนเอง”

ครั้นหลี่ชียเอ๋อถึงตรงนี้ ยิ้มเรียบเฉยและกล่าวว่า “คิดจะกลายเป็นสายเลือดใหม่ทั้งหมดก็ต้องหลุดพ้นจากการควบคุมด้านสายเลือด หากไม่สามารถไปจากเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ได้ ก็ไม่สามารถกลายเป็นเผ่าพันธุ์ใหม่ที่แท้จริงได้ตลอดไป”

“เคยมีมนุษย์ต้นไม้ที่สามารถออกไปได้หรือไม่?” เย่เสี่ยวเสี่ยวที่อยู่ในอาการเหม่อลอยชั่วขณะ เมื่อได้สติกลับมาจึงเอ่ยถามขึ้น

“ณ ตอนนี้ยังไม่เคยได้ยิน” หลี่ชียเอ๋อสายตา กล่าวหาว่า “ความจริงในรอบพันล้านปีที่ผ่านมา เคยปรากฏรุ่นที่สอง นับว่ามีจำนวนที่น้อยมาก”

“พูดแบบนี้แสดงว่า เป็นไปไม่ได้ที่พวกมันจะทำได้สำเร็จนะสิ?”

“ก็ไม่แน่” สายตาของหลี่ชียเอ๋อกลับกลายเป็นลึกล้ำยิ่งนัก กล่าวหาว่า “พวกมันสามารถพัฒนาไปเรื่อยๆ กระทั่งถึงจุดที่เหมาะสมความจริงแล้ว มนุษย์ต้นไม้รุ่นใหม่ๆ ที่กำเนิดขึ้นล้วนแล้วแต่มีการปรับปรุงอยู่ตลอดเวลา”

ในเวลานี้เอง มนุษย์ต้นไม้ผู้นี้ได้เดินไปจนถึงหมู่บ้านที่ตั้งอยู่บริเวณเชิงเขานั้นแล้ว เวลานี้ได้มีชาวบ้านจำนวนไม่น้อยทยอยกันก้าวเดินออกมา

มองดูชาวบ้านเหล่านี้ พวกมันยังคงรักษารูปลักษณ์ความเป็นเจ้าของร่างเดิมเอาไว้ เพียงแต่บนตัวของพวกมันได้กลายเป็นเนื้อ

ไม้ไปบางส่วน อีกทั้งตามส่วนต่างๆ ของร่างกายก็ปรากฏเป็นงาม ไม้งอกออกมาอยู่บ้าง

“พวกเขากำลังจะทำอะไรกัน?” เย่เสี่ยวเสี่ยวเอ่ยถามเมื่อเห็น ชาวบ้านพากันเดินออกมาจากหมู่บ้าน

“ให้การต้อนรับสมาชิกใหม่ครอบครัวใหญ่ของพวกมัน มนุษย์ ต้นไม้ผู้นี้จะถูกรับเข้าไปรวมอยู่ในครอบครัวใหญ่นี้” หลี่ซีเยกกล่าว ขึ้นมาช้าๆ เมื่อมองเห็นภาพนี้แล้ว

เวลานี้ มนุษย์ต้นไม้เกิดใหม่มีท่าทีงุนงงอยู่บ้างทำอะไรไม่ถูก แต่สัญชาตญาณเป็นตัวขับเคลื่อนตัวของเขาให้ก้าวเดินมุ่งไปยัง หมู่บ้านที่อยู่ข้างหน้า เดินเข้าหาชาวบ้านเหล่านั้น

เวลานี้ ผู้เฒ่าคนหนึ่งทีแลดูรูปร่างสูงใหญ่และทรงกำลังอำนาจ ผู้เฒ่าผู้นี้คงไว้ซึ่งลักษณะดั้งเดิมได้สมบูรณ์แบบมาก เว้นแต่ บริเวณหน้าผากที่กลายเป็นเนื้อไม้แล้ว ส่วนอื่นๆ ของร่างกายยาก จะดูรู้ว่าเขาแตกต่างจากมนุษย์ตัวเป็นๆ ตรงไหน

“เขาน่าจะมีชาติกำเนิดเป็นนิกายสุริยันขณะยังมีชีวิตอยู่ น่าจะเป็นบุคคลที่อยู่ในระดับผู้อาวุโส” เย่เสี่ยวเสี่ยวกล่าวด้วยความ ตกใจ เมื่อเห็นเครื่องแต่งกายของผู้เฒ่าที่ยังคงสวมใส่อยู่เหมือน เช่นยามมีชีวิตอยู่ รวมทั้งเครื่องประดับบริเวณเอวของเขา

ดูจากท่าทางของผู้เฒ่าแล้วคงเป็นผู้ใหญ่บ้านของหมู่บ้านแห่งนี้ ทำหน้าที่เป็นผู้นำ นำพาชาวบ้านให้การต้อนรับมนุษย์ต้นไม้คน ใหม่

“ระวังตัวด้วย พวกมันมีเคล็ดวิชาอยู่กับตัว” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า
กับเย่เสี่ยวเสี่ยว

“พวกมันฝึกวิชาได้ด้วยหรือ?” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกเหนือความ
คาดคิด

“พวกมันย่อยสลายร่องรอยต่างๆ ของเจ้าของร่างที่มันเข้าไป
อาศัยอยู่ แล้วสืบทอดบางสิ่งบางอย่างของเจ้าของร่างเดิม” หลี่ซีเย
กล่าวว่า “เป็นต้นว่าทักษะยุทธของเจ้าของร่าง ความทรงจำ
บางส่วนของเจ้าของร่าง แน่นอน ไขว่ถามมนุษย์ต้นไม้ทุกคนล้วน
แล้วแต่สามารถสืบทอดเช่นนี้ได้ อีกทั้งสิ่งที่พวกมันสืบทอดเป็น
เพียงบางช่วงบางตอนไม่ใช่ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็ความทรงจำหรือ
เคล็ดวิชา”

เวลานี้ ผู้ใหญ่บ้านผู้นี้ได้พาชาวบ้านเดินเข้าไปให้การต้อนรับ
โดยผู้ใหญ่บ้านได้ยื่นมือไปเกาะกุมมือทั้งสองของมนุษย์ต้นไม้คน
ใหม่ เผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่ปีติยินดีออกมา

นับว่าเป็นเรื่องที่สุดจะจินตนาการ ดูจากมนุษย์ต้นไม้ที่
แปรเปลี่ยนสภาพจากซากศพในเวลานี้ พวกเขาไม่ได้แตกต่าง
อะไรกับคนเป็นๆ ของเผ่าพันธุ์อื่นสักเท่าไร พวกมันก็มีอารมณ์
ความรู้สึกเหมือนกัน

นับว่าเป็นภาพที่น่าประหลาด และน่ากลัวยิ่งนัก!

ตอนที่ 1414 วิวัฒนาการ

ขณะที่ผู้ใหญ่บ้านกำลังจะนำพามนุษย์ต้นไม้คนใหม่เข้าไปในหมู่บ้านนั้น หลีชีเย่ได้เดินเข้าไปหา

จังหวะที่หลีชีเย่ซึ่งเป็นคนนอกเดินไปถึงปากทางเข้าหมู่บ้านปรากฏว่าบรรดาชาวบ้านต่างมีท่าทีระแวงระวังขึ้นมาทันที พวกเขาไม่ได้ปิดบังซ่อนเร้นความเป็นศัตรูเอาไว้เลยแม้แต่น้อย

“ท่านทั้งหลาย ต้องขออภัยด้วยนะที่มารบกวนงานมงคลของพวกท่าน ข้าต้องการทำอะไรบางอย่าง หากจะเป็นการรบกวนสักก็บอกได้แต่เพียงเสียใจด้วย” หลีชีเย่กล่าวด้วยท่าทียิ้มแต่

พวกของผู้ใหญ่บ้านต่างจ้องเขม็งที่หลีชีเย่ ท่าทีไม่เป็นมิตรอย่างยิ่ง

หลีชีเย่ยิ้มไม่ใส่ใจกับท่าทีที่ไม่เป็นมิตรของพวกเขาอยู่แล้ว พลันลงมือไปคว้าตัวมนุษย์ต้นไม้ที่เพิ่งถือกำเนิดขึ้นมาใหม่ ด้วยสัญชาตญาณมนุษย์ต้นไม้ผู้นี้ถึงกับหลบเป็น โดยสำแดงท่วงท่าการเคลื่อนไหวของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกออกมา แต่ทว่า ท่วงท่าการเคลื่อนไหวของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกที่เขาสำแดงออกมานั้น ดูแก้งก้างไม่มีความชำนาญ กระทั่งเต็มไปด้วยช่องโหว่

มนุษย์ต้นไม้เกิดใหม่ไหนเลยจะหลบหลีชีเย่ไปได้ พลันถูกหลีชีเย่จับตัวเอาไว้ได้

“ย้ายก...” ผู้ใหญ่บ้านส่งเสียงคำรามออกมาทันทีและพุ่งเข้าไปใส่หลี่ชียเอ่ดั่งราชสีห์ ด้วยท่าที่ที่ว่องไวมาก พร้อมกับเสียงที่แหวกอากาศเข้ามา พลันลงมือก็สำแดงสุดยอดวิชาของนิกายสุริยันที่ไม่ธรรมดาออกมา

“ข้าจะจับเจ้าด้วยเหมือนกัน” หลี่ชียเอ่ยิ้มพร้อมกับยื่นมือคว้าออกไป จับพลันก็สามารถสยบผู้ใหญ่บ้านผู้นี้เอาไว้ แม้ว่าการลงมือของผู้ใหญ่บ้านจะไม่ธรรมดาเลย แต่ ไม่อาจเปรียบเทียบกับหลี่ชียเอ่ได้อยู่แล้ว จึงถูกสยบโดยพลันไม่สามารถกระดิกตัวได้

เวลานี้ ชาวบ้านคนอื่นๆ ต่างร้องคำรามเสียงดังออกมาด้วยท่าที่โกรธแค้นอย่างยิ่งทั้งหมดพุ่งเข้าโจมตีต่อหลี่ชียเอ่ในทันที

หลี่ชียเอ่ไม่ได้สนใจที่จะมองพวกเขาสักนิดด้วยซ้ำ นิ้วที่ชี้ออกไปตามอารมณ์ พลันทำให้เกิดเป็นช่องว่างกั้นขวางระหว่างหลี่ชียเอ่กับบรรดาชาวบ้านเหล่านั้น จากสายตาดูว่าพวกเขาอยู่ห่างจากหลี่ชียเอ่ไกลมาก แต่ทว่า กลับถูกขวางเอาไว้ด้านนอกของช่องว่าง พวกเขาไม่สามารถเข้าใกล้หลี่ชียเอ่ได้เลย

“ตั้ง ตั้ง ตั้ง” ในเสี้ยววินาทีนั่นเอง หลี่ชียเอ่ได้อาศัยหลักกฎเกณฑ์ทำการตรึงมนุษย์ต้นไม้กับผู้ใหญ่บ้านเอาไว้กับต้นไม้

หลี่ชียเอ่พลันเสกเอาเตาหมื่นเตาเหวะออกมา มือที่โบกสะบัดไปตามอารมณ์ ปรารภภูมิิดเพลิงอยู่ในมือ เมื่อมีดเล็กๆ นีตกอยู่ในมือของหลี่ชียเอ่แล้ว หลี่ชียเอ่ได้ทำการผ่าตัดมนุษย์ต้นไม้เกิดใหม่และผู้ใหญ่บ้านนั้นทันที

“เจ้าจะทำอะไร?” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกได้ถึงกลิ่นคาวเลือดจน เบือนหน้าหนีไม่อยากดู เมื่อเห็นหลี่ชีย่กำลังทำการฆ่าเหล่าฝาตัด มนุษย์ต้นไม้เกิดใหม่และผู้ใหญ่บ้าน

เรื่องนี้ใช่ว่าเป็นเพราะเย่เสี่ยวเสี่ยวนั้นใจเสาะ ซึ่งความจริงแล้ว ในฐานะที่เป็นคุณหนูของเกาะสุวรรณ นางได้ผ่านการฝึกเกี่ยวกับ ด้านนี้มาก่อน นางไม่เกรงกลัวต่อความตายอย่างแน่นอน และไม่ กลัวที่จะต้องฆ่าคน ยิ่งไม่กลัวเรื่องของเลือด

เพียงแต่ ขณะที่หลี่ชีย่มีมิดขนาดเล็กอยู่ในมือนั้น ด้วยท่วงท่า ที่ชำนาญชาญของหลี่ชีย่ได้ทำให้เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกสยอง ทุกครั้งที่ ลงมิดไม่เพียงมีความแม่นยำมาก อีกทั้งยังเป็นไปตามปรารถนา ชำนาญจนถึงขั้นสูงสุด

ดูไปแล้ว เหมือนว่าหลี่ชีย่คงทำงานลักษณะเช่นนี้อยู่เสมอ ซึ่ง เขามักทำการฆ่าตัดผู้คนที่มีชีวิตและหรือเผ่าพันธุ์อื่นๆ เช่นนี้เป็น ประจำอยู่แล้ว

หลี่ชีย่ที่มีมิดอยู่ในมือนั้น ไม่เพียงให้ความรู้สึกถึงความ เป็นคนฆ่าสัตว์เท่านั้น แต่ยังให้ความรู้สึกถึงการเป็นคนฆ่าสัตว์ระดับ ปรมาจารย์ ประดุจว่าภายใต้มิดที่อยู่ในมือของเขาทุกอย่างมันช่าง สมบูรณ์แบบอะไรอย่างนั้น เป็นความรู้สึกที่ทำให้ต้องสั่นเหมือนลูก นก ทำให้รู้สึกถึงกลิ่นคาวเลือด

ความจริงแล้ว ลางสังหรณ์ของเย่เสี่ยวเสี่ยวนั้นนับว่าแม่นยำ มาก เนื่องจากในห้วงเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา หลี่ชีย่ได้ทำเช่นนี้ มามากมายเหลือเกิน เขาเคยฆ่าตัดฆ่าเหล่าเผ่าอเวจีมาไม่รู้เท่าไร

โดยเฉพาะการผ่าตัดกระดูกเขียนของเผ่าอเวจี เขาได้ทำการผ่าตัดศึกษาวิจัยทุกตารางนิ้วมาแล้ว!

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น หลี่ชีย่ก็ได้ทำการผ่าและเปิดกะโหลกของผู้ใหญ่บ้านและมนุษย์ต้นไม้เกิดใหม่ออกมา ฝีมือการผ่าตัดของหลี่ชีย่ นั้นเรียกว่าสมบูรณ์แบบไร้ที่ติ ยามที่เขาเริ่มต้นการผ่าตัดจากบริเวณหน้าผากกระทั่งถึงหัวกะโหลกนั้น กลับไม่ได้สร้างความเสียหายให้กับกระดูกหรือเอ็นแต่อย่างใด สามารถมองเห็นกระดูกแต่ละชิ้น เส้นเอ็นแต่ละเส้นที่ยังคงความสมบูรณ์อย่างนั้น

ที่น่ากลัวยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ขณะที่หลี่ชีย่ทำการผ่าตัดเปิดกะโหลกของมนุษย์ต้นไม้เกิดใหม่และผู้ใหญ่บ้านอยู่นั้น พวกมันเหมือนยังมีชีวิตอยู่และไม่มีอาการเจ็บปวดแม้แต่น้อยนิด ตาของพวกมันกะพริบอยู่เป็นระยะๆ

หลังจากที่หลี่ชีย่ได้ผ่าตัดเปิดกะโหลกของพวกมันแล้ว ได้ทำการศึกษาอย่างละเอียด หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ ได้ยิ้มกล่าวกับเย่เสี่ยวเสี่ยวว่า "เจ้าเห็นข้อแตกต่างอะไรหรือไม่?"

เดิมทีเย่เสี่ยวเสี่ยวไม่ต้องการเห็น แม้ว่าการลงมือผ่าเปิดกะโหลกของหลี่ชีย่จะไม่ได้มีเลือดไหลออกมาแม้แต่หยดเดียว แต่ได้ให้ความรู้สึกถึงกลิ่นคาวเลือดที่รุนแรงยิ่งนัก

เวลานี้ เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชีย่แล้ว จึงอดที่จะหันไปมอง เมื่อได้เห็นกะโหลกที่ถูกผ่าเปิดออกแล้ว นางถึงกับรู้สึกเสียวสันหลังวาบ

จะเป็นผู้ใหญ่บ้านก็ดี หรือมนุษย์ต้นไม้เกิดใหม่ก็ช่าง หัวกะโหลกของพวกเขาต่างก็มีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกันงอกขึ้นมา เป็นพืชที่ดูไปแล้วคล้ายพวกต้นโสมอย่างนั้น มีรากแก้วรากฝอย ที่ประหลาดมากไปกว่านั้นก็คือ เจ้าพืชที่คล้ายต้นโสมนี้มีหน้ามีตาคล้ายมนุษย์มาก

ด้วยสิ่งนี้ที่ยังรากลงไปในสมองของมนุษย์ต้นไม้เกิดใหม่และผู้ใหญ่บ้านนั้น เหมือนว่าเจ้าสิ่งนี้อาศัยรากของพวกมันแทงเลื้อยเข้าไปทุกสัดส่วนทั่วร่างกายอย่างนั้น

“นี่มันคืออะไร?” เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวมองเห็นสิ่งนี้แล้ว ถึงกับรู้สึกคลื่นไส้ขึ้นมา

“เจ้าสามารถคิดเสียว่ามันคือวิญญาณของมนุษย์ต้นไม้คล้ายๆ กับชะตาแท้ของพวกเรา” หลี่ชีย่ย์มกล่าวเรียบเฉยว่า “กายเนื้อก็เป็นเพียงร่างเท่านั้นเอง สำหรับพวกเราแล้วสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือชะตาแท้!”

“พวกมันมีข้อแตกต่างตรงไหน?” เย่เสี่ยวเสี่ยวมองดูอย่างละเอียด ในเวลานี้นางมองไม่ออกว่ามีข้อแตกต่างที่ตรงไหน ซึ่งจะโทษเย่เสี่ยวเสี่ยวก็ไม่ถูก เพราะนางไม่ได้มีความรู้ทางด้านนี้เลย

ความจริงแล้ว จะมีสักกี่คนที่มีความรู้ทางด้านนี้กันเล่า การที่หลี่ชีย่ย์เข้าใจก็เป็นเพราะว่าเขาได้ให้ความสนใจในมนุษย์ต้นไม้ตลอดมาเท่านั้นเอง ขอเพียงเขาได้มาที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ เขาก็จะทำการผ่าตัดมนุษย์ต้นไม้สักครั้งหนึ่ง

“มีการเปลี่ยนแปลงไปมากทีเดียว ตามความเห็นของข้า ในหนึ่งถึงสองยุคสมัยที่ผ่านมา พวกมันได้มีการปรับปรุงไปมาก” หลีชีเย๋มและวิเคราะห์ให้เย่เสี่ยวเสี่ยวฟัง “เจ้าดูสองคนนี่สิ วิญญาณของผู้ใหญ่บ้านให้ได้อย่างชัดเจนว่ามันเจริญเติบโตโดยอาศัยสัญชาตญาณ อาศัยท่าทีการเจริญเติบโตของมันสามารถมองออก มันอาศัยการหยั่งรากลงไปยังข้อต่อทุกส่วนของร่างกาย...

“...ขณะที่มนุษย์ต้นไม้ที่เกิดใหม่กลับแตกต่างกัน แม้ว่ามันก็มีการเจริญเติบโตแบบแผ่ขยายไปยังข้อต่อทุกส่วนของร่างกายชัดเจนเหมือนกัน แต่ทว่า มันได้ก่อเกิดการหมุนเวียนขึ้นบริเวณส่วนของสมอง เจ้าสามารถดูได้ว่า บริเวณที่มันมีการเจริญเติบโตมีการแบ่งเขตเอาไว้ได้อย่างชัดเจน ซึ่งสิ่งนี้มีลักษณะคล้ายกับสามวิญญาณเจ็ดจิตของพวกเราอยู่บ้าง วิญญาณของพวกมันเริ่มมีความสมบูรณ์แบบมากขึ้น พวกมันสามารถก่อกำเนิดสามวิญญาณเจ็ดจิตที่คล้ายกับชะตาแท้ของพวกเรา” หลีชีเย๋อธิบายพลางมีการชี้ให้เห็นไปพลาง

หลังจากที่เย่เสี่ยวเสี่ยวได้รับการชี้แนะจากหลีชีเย๋แล้ว ในที่สุดนางจึงเข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างทั้งสองคนนี้ได้แล้ว

“สิ่งนี้บ่งบอกถึงอะไร?” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับเอ่ยถามขึ้นเมื่อมองเห็นสิ่งที่ออกอยู่ในสมองนั้น

“มันบ่งบอกว่กำลังจะสำเร็จแล้ว” สายตาของหลีชีเย๋กลับกลายเป็นลึกล้ำยิ่งนัก กล่าวว่ “ถ้าหากพวกมันเหมือนพวกเราสามารถมีสามวิญญาณเจ็ดจิต มีชะตาแท้เหมือนพวกเรา เมื่อเป็น

เช่นนั้นแล้ว ขั้นตอนการแปรเปลี่ยนสภาพทั้งหมดก็จะกลายเป็น
สมบูรณ์ไว้ที่ตี”

“เผ่าพันธุ์ต้นไม้กำลังจะสำเร็จแล้วอย่างนั้นรี?”

สายตาของหลี่ซีเยถึงกับมองไปยังที่ๆ ห่างไกลมาก หลังจาก
ผ่านไปครู่ใหญ่ เขาจึงยิ้มเฉยเมยและกล่าวว่า “สำหรับเผ่าพันธุ์
ต้นไม้จะสำเร็จได้หรือไม่นั้น ข้ากลับไม่รู้จริงๆ บางที ข้าอาจจะ
ไม่ได้เห็นวันนั้น แต่ทว่า หากมันทำได้สำเร็จ เป็นการบ่งบอกว่าวัน
นั้นจะมาถึงแล้ว”

“วันนั้นอะไร?” เมื่อเยเสี่ยวเสี่ยวได้ยินคำพูดที่ไม่สามารถ
อธิบายได้ จึงเอ่ยถามขึ้นมา

หลี่ซีเยเผยให้เห็นถึงรอยยิ้ม กล่าวว่า “ภัยพิบัติของแดน
วิญญาณสวรรค์ หรือบางที่อาจเป็นโชคดีของแดนวิญญาณ
สวรรค์ ส่วนที่ว่าจะเป็นภัยพิบัติหรือโชคของแดนวิญญาณสวรรค์
คงพูดยาก”

“ภัยพิบัติของแดนวิญญาณสวรรค์ ภัยพิบัติแบบไหน?” เย
เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกแปลกใจ การพูดลักษณะเช่นนี้นางไม่เคยได้ยินมา
ก่อน

หลี่ซีเยหลุดหัวเราะออกมา สายหน้าและกล่าวว่า “เจ้าไม่ต้อง
ไปรู้หรอก เพราะว่าสักวันเจ้าต้องติดตามข้าไปอยู่แล้ว ต่อให้มีวัน
นั้นมาถึง เจ้าก็จะไม่เห็น”

“อุย ใครจะตามเจ้าไป อย่าหลงตัวเองได้มัย!” เยเสี่ยวเสี่ยว
กล่าวอย่างเคื่องๆ และจ้องมองหลี่ซีเยอย่างโมโห

หลี่ชีย่เพียงยิ้มๆ โดยไม่ได้ใส่ใจ ยื่นมือออกไปตามอารมณ์ดึงเอาด้ายเพลิงออกมาเส้นหนึ่ง จัดการเย็บแผลของหัวกะโหลกที่ถูกผ่าเปิดออกนั้น

การกระทำของหลี่ชีย่สร้างความโกรธแค้นยิ่งกับบรรดาชาวบ้าน ร้องคำรามอย่างบ้าคลั่งเพื่อทำการโจมตีหลี่ชีย่ แต่ทว่าพวกเขาถูกกันขวางเอาไว้ด้วยช่องว่างจึงไม่สามารถโจมตีถึงตัวหลี่ชีย่ได้ แม้ว่าจากการมองเห็น หลี่ชีย่นั้นอยู่ใกล้พวกเขาแค่เอื้อม แต่การโจมตีของพวกเขาได้แค่อากาศที่ว่างเปล่าเท่านั้น

หลังจากที่หลี่ชีย่ทำการเย็บบาดแผลหัวกะโหลกเรียบร้อยแล้ว ปรากฏว่ากลับไม่เหลือร่องรอยของบาดแผลแม้แต่รอย เหมือนว่าไม่เคยเกิดเรื่องอะไรขึ้นมาก่อนอย่างนั้น

“เจ้าคนลิตวิปริต เจ้าคงไม่จะทำเรื่องแบบนี้บ่อยๆ ใช่หรือไม่?” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับสงสัยเมื่อเห็นท่าที่ชำนาญของหลี่ชีย่เช่นนี้

“เจ้าตายถูกต้องแล้ว” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวว่า “คนที่ถูกข้าผ่าตัดไม่มีล้านหนึ่งก็ต้องมีแปดแสนคน”

“ถุย ถุย ถุย” เย่เสี่ยวเสี่ยวทำท่าสะอิดสะเอียน กล่าวว่า “เจ้าคนลิตวิปริตอยู่ห่างๆ ข้าหนอย เห็นท่าจะต้องมีลิตวิปริตเป็นนิสัยแน่เลย!”

หลี่ชีย่หัวเราะโดยไม่ได้พูดอะไรออกมา ปล่อยตัวมนุษย์ต้นไม้เกิดใหม่และผู้ใหญ่บ้านให้เป็นอิสระ หัวเราะและกล่าวว่า “หากมีสิ่งใดรบกวน ขอได้โปรดอภัย ข้าขอลาละ”

เยเสี้ยวเสี้ยวถึงกับอึ้งกับท่าทีของหลี่ซีเย ก่อนหน้านั้นยังเพิ่งจะ ผ่าตัดเปิดกะโหลกคนอื่นเขา เวลานี้ กลับพูดได้เกรงใจกันมาก เรียกว่าไม่สามารถอธิบายถึงเหตุผลได้เลย

จังหวะที่ผู้ใหญ่บ้านและมนุษย์ต้นไม้เกิดใหม่ยังงุนงงอยู่ หลี่ซีเย ก็ล่องลอยจากไปแล้ว

แม้ว่าเยเสี้ยวเสี้ยวจะบอกว่าไม่ขออยู่กับหลี่ซีเย แต่เมื่อหลี่ซีเย ล่องลอยจากไป นางก็รีบติดตามไปทันที

เมื่อเยเสี้ยวเสี้ยว และหลี่ซีเยล่องลอยจากไปแล้ว ทิ้งไว้เพียง ผู้ใหญ่บ้านและมนุษย์ต้นไม้เกิดใหม่ที่ยังคงมีท่าทีงุนงงอยู่ตรงนั้น บรรดาชาวบ้านต่างรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง เมื่อเห็นว่าพวกมันไม่ได้ รับอันตราย จึงรีบพากันนำมนุษย์ต้นไม้เกิดใหม่เข้าไปในหมู่บ้าน

หลี่ซีเยพาเยเสี้ยวเสี้ยวเดินทางต่อไป ระหว่างทางได้พบเห็น หมู่บ้านกระทั่งเมืองเล็กๆ จำนวนไม่น้อย อีกทั้งหมู่บ้านและเมือง เล็กๆ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นที่อยู่อาศัยของมนุษย์ต้นไม้ทั้งสิ้น

อย่างไรก็ตาม บรรดามนุษย์ต้นไม้เหล่านี้ล้วนแล้วแต่สืบทอด ความทรงจำ สัญชาตญาณ หรือกระทั่งทักษะยุทธบางส่วนเอาไว้ ดังนั้น บรรดาตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านหรือเจ้าเมืองล้วนแล้วแต่มียอด ฝีมือมนุษย์ต้นไม้เป็นผู้ดำรงตำแหน่งนั้นๆ

จากการติดตามหลี่ซีเยก้าวเดินไปข้างหน้าเรื่อยๆ กระทั่งที่ เมืองๆ หนึ่ง เยเสี้ยวเสี้ยวเห็นเจ้าเมืองที่เป็นยอดฝีมือซึ่งมีกำลัง ความสามารถระดับปราชญ์ เนื่องจากขณะที่เขามีชีวิตอยู่ เขาคือ ระดับอ่องเทพที่แข็งแกร่งคนหนึ่ง!

“ยอดฝีมือที่ตายอยู่ในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์คงมีอยู่ไม่น้อย ได้ยินมาว่ามีระดับจักรพรรดิเทพจำนวนไม่น้อยที่เสียชีวิตอยู่ตรงนี้ ถ้าหากผู้ที่แข็งแกร่งถึงเพียงนี้ยังกลายเป็นมนุษย์ต้นไม้ หากให้พวกมันรวมตัวกันคงแข็งแกร่งจนน่ากลัวแน่เลย” เย่เสี่ยวเสี่ยวที่เห็นภาพนี้แล้วถึงกับพูดเช่นนั้นออกมา

“ความแข็งแกร่งของตัวมันเองยังไม่น่าหวาดกลัวสักเท่าไร ที่น่ากลัวคือพวกมันอิงอยู่กับเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเป็นพลังที่แข็งแกร่งที่สุด” หลี่ชียู่กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “ความจริงแล้ว มนุษย์ต้นไม้ไม่ได้น่ากลัว พวกมันแค่ต้องการได้อยู่ต่อไป แม้ว่าพวกมันไม่อยู่ร่วมกับสิ่งมีชีวิตอื่นๆ และปฏิเสธผู้บำเพ็ญตนเข้าไปอยู่ในวิถีชีวิตของพวกเขา แต่ โดยปรกติแล้ว พวกมันจะไม่โจมตีผู้คนโดยพลการ ที่น่ากลัวที่สุดกลับเป็นศพต้นไม้ พวกมันแข็งแกร่งยิ่งกว่ามนุษย์ต้นไม้เสียอีก อีกทั้งพวกมันยังมีจำนวนมากมายจนน่ากลัว”

“ศพต้นไม้?” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกตะลึง กล่าวว่า “ศพต้นไม้คือทายาทที่เกิดจากมนุษย์ต้นไม้ไม่ใช่ไร? มนุษย์ต้นไม้รุ่นสองที่ล้มเหลว พวกมันไม่ได้อาศัยอยู่กับมนุษย์ต้นไม้ไร?”

“ไม่ ศพต้นไม้จะไม่อาศัยอยู่กับมนุษย์ต้นไม้” หลี่ชียู่หัวเราะและส่ายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ถ้าหากจะถือว่ามนุษย์ต้นไม้คือผู้ที่เสียชีวิตไปแล้วครึ่งหนึ่ง เช่นนั้นแล้ว ศพต้นไม้ก็คือคนตายที่แท้จริง! คนตายกับคนที่ตายไปแล้วครึ่งหนึ่งจะไม่มีทางอาศัยอยู่ด้วยกัน ศพต้นไม้จึงรวมตัวอยู่ด้วยกันและออกห่างจากมนุษย์ต้นไม้!”

“ทำไมพวกเราไม่เคยเห็นศพต้นไม้?”

“ไม่ต้องใจร้อน ต้องได้เห็นอยู่แล้ว” หลี่ชีย่ย์มกล่าวเรียบเฉย
กล่าวว่า “ถึงเวลานั้นแล้ว เจ้าจะได้เห็นศพต้นไม้จำนวนมากมาย!
พวกมันน่ากลัวเสียยิ่งกว่ามนุษย์ต้นไม้เสียอีก อีกทั้งหากเจ้าเฉียด
เข้าไปใกล้สถานที่ที่อยู่อาศัยของพวกมัน พวกมันก็จะโจมตีต่อ
เจ้า”

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1415 เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์

เย่เสี่ยวเสี่ยวติดตามหลี่ชีย่เดินทางต่อไปข้างหน้า หลี่ชีย่ไม่ได้ก้าวเดินด้วยความรวดเร็ว ไม่เพียงก้าวเดินไม่เร็วแล้ว ดูเหมือนเขากำลังทำการรังวัดผืนแผ่นดินนี้อยู่อย่างนั้น

ที่น่าแปลกมากกว่าก็คือ ขณะที่หลี่ชีย่ก้าวเดินไป เหมือนต้องการทำให้ผืนแผ่นดินผืนนี้กลับกลายเป็นของเขาอย่างนั้น ทุกๆ ก้าวที่ก้าวเท้าออกไป คล้ายดังต้องการประทับรอยประทับของตนเอาไว้

ขณะเดียวกัน เมื่อหลี่ชีย่เดินทางผ่านหมู่บ้านหรือเมืองของมนุษย์ต้นไม้แล้ว ก็จะต้องทำการศึกษาวิเคราะห์พวกมันสักครั้งหนึ่ง

“คนหลงตัวเอง เจ้ากำลังศึกษาอะไรอยู่?” เย่เสี่ยวเสี่ยวเห็นหลี่ชีย่จะต้องหยุดบริเวณหมู่บ้านหรือเมืองทุกๆ แห่งครู่หนึ่ง ทำให้รู้สึกสงสัย นางจึงเอ่ยขึ้นมาว่า “เจ้านี้มีจุดประสงค์อะไรกันแน่?”

“จะมีจุดประสงค์อะไรได้ เพียงแค่ต้องการศึกษาอย่างเดียวเท่านั้นเอง” หลี่ชีย่ยิ้มตามอารมณ์ไปอย่างนั้น กล่าวหาว่า “ความจริงแล้ว มนุษย์ต้นไม้เป็นอะไรที่น่าศึกษาค้นคว้ามาก ตั้งแต่ไม่มีอะไรกระทั่งมีอะไรขึ้นมา ตั้งแต่เมล็ดพันธุ์เม็ดหนึ่งจนกำเนิดเป็นเผ่าพันธุ์ขึ้นมา แม้จะกล่าวว่ามันมีข้อบกพร่องต่างๆ นานา มีความ

ไม่พอतीयมากมาย แต่ทว่า พวกมันยังคงทรงคุณค่าในการที่จะศึกษาค้นคว้าสูงมากทีเดียว”

“แล้วยังไง?” เยเสียวเสียวรู้สึกสงสัย ความจริงแล้ว เรื่องนี้หากเปลี่ยนเป็นผู้บ้ำเพ็ญตนคนใดก็ตาม จะไม่ไปให้ความสนใจปัญหาข้อนี้ กล่าวสำหรับผู้บ้ำเพ็ญตนจำนวนมากแล้ว ต่อให้รู้ว่ามีมนุษย์ต้นไม้นั้นถือกำเนิดขึ้นมาจากเมล็ดพันธุ์เม็ดหนึ่งจนกระทั่งกลับกลายเป็นเผ่าพันธุ์หนึ่งก็ตาม

ซึ่งก็จะเหมือนกับที่เยเสียวเสียวพูดว่าแล้วยังไง? ความจริงแล้ว เกรงว่าคงมีผู้บ้ำเพ็ญตนน้อยคนนักที่ไปให้ความสนใจปัญหาข้อนี้ กล่าวสำหรับผู้บ้ำเพ็ญตนจำนวนมากแล้ว พวกเขาสนใจว่าจะได้มาซึ่งของวิเศษอย่างไร หรือฝึกเคล็ดวิชาได้อย่างไรมากกว่า! ส่วนเรื่องที่ว่ามนุษย์ต้นไม้อะจะเป็นอย่างไร เผ่าพันธุ์ใดเผ่าพันธุ์หนึ่งเกิดขึ้นมาได้ได้อย่างไร ใครเขาจะไปให้ความสนใจกับเรื่องที่ไม่มีความสำคัญเช่นนี้

“ไม่อย่างไร” หลี่ซีเยยิ้มตามอารมณ์ไปอย่างนั้น กล่าวว่า “บอกได้แต่เพียงมนุษย์ต้นไม้มันมีคุณค่าแก่การศึกษาค้นคว้าที่สูงมาก การถือกำเนิดขึ้นของเผ่าพันธุ์เผ่าหนึ่ง มันจำเป็นต้องผ่านอะไรมาบ้าง จำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร ในนั้นมีอะไรมากมายล้วนแล้วแต่ประเมินค่าไม่ได้ มนุษย์ต้นไม้ที่เป็นประเภทถือกำเนิดขึ้นมาโดยอาศัยหีบยืมร่างกายของผู้อื่นนั้น นับว่ามีปัญหาอย่างมากเลยทีเดียว พวกมันจากหนึ่งเดียวกลายเป็นประชากร ซึ่งประสบการณ์และการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น เป็นอะไรที่ผู้คนไม่สามารถจินตนาการได้...”

“...การเปลี่ยนผ่านของประชากรลักษณะเช่นนี้ จำเป็นต้องอาศัยการสั่งสมมาเป็นพันล้านปี ซึ่งประสบการณ์ที่สั่งสมมานี้ เป็นสิ่งที่ไม่สามารถแลกด้วยกับสิ่งของอื่นๆ” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว ดวงตาทั้งสองของหลี่ชียเอ่ได้กลับกลายเป็นลึกล้ำยิ่งนัก กล่าวว่ “เผ่าพันธุ์มนุษย์ก็ดี เผ่าพฤษาก็ช่าง แม้จะกล่าวว่ การถือกำเนิดขึ้นของเผ่าพันธุ์มนุษย์และเผ่าพฤษาจะไม่ได้ดูย่าแย่ ดูปราศจากศักดิ์ศรีเหมือนมนุษย์ต้นไม้ จะอย่างไรเสีย มนุษย์ต้นไม้ไม่ได้รับข้อได้เปรียบจากสวรรค์ที่ประทานมาให้เหมือนเผ่าพันธุ์มนุษย์ หรือเผ่าวิญญูณเทพ เนื่องจากเผ่าพันธุ์อย่างพวกเราถือกำเนิดขึ้นโดยสืบทอดจากฟ้าดิน...”

“...สำหรับมนุษย์ต้นไม้รี พวกมันมาจากแหล่งต้นกำเนิดหนึ่ง ซึ่งไม่ได้รับการปกป้องคุ้มครองจากฟ้าดิน ไม่ได้รับความรักและเมตตาจากฟ้าดิน ดังนั้น พวกมันจึงได้แต่ถือกำเนิดขึ้นบนโลกใบนี้ โดยอาศัยวิธีการเช่นนี้ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เริ่มตั้งแต่พวกมันถือกำเนิดขึ้นมากระทั่งอาศัยอยู่รวมกันเป็นกลุ่มประชากร แล้วค่อยๆ กลายเป็นเผ่าพันธุ์อย่างช้าๆ พวกมันมีอะไรมากมายที่คุ้มค่าควรแก่การไปค้นหาและไต่ตรอง” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ่ถึงกับปลงอนิจจังและทอดถอนใจออกมา

“หรือว่าเจ้าต้องการสร้างเผ่าพันธุ์ๆ หนึ่งขึ้นมาอย่างนั้นรี?” ท่าทีของเย่เสี่ยวเสี่ยว ถึงกับแปรเปลี่ยนไป เมื่อจ้องมองดูหลี่ชียเอ่

แม้ว่าเย่เสี่ยวเสี่ยวอายุยังน้อย แต่ทว่าจะอย่างไรเสียนางก็มีชาติกำเนิดมาจากสายสำนักปรมาจารย์พฤษา นางรู้ว่าสิ่งนี้บ่งบอกถึงอะไร เป็นเรื่องทีผู้คนไม่สามารถจินตนาการได้ เหมือนดั่ง

ที่หลี่ชียเอากล่าวว่า จากไม่มีอะไรเลยจนเกิดขึ้น การสร้างสรรค์ชีวิต เป็นเรื่องของสวรรค์!

ถ้าหากหลี่ชียเอจะทำเช่นนี้ล่ะก็ ช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวเหลือเกิน แม้แต่ราชันเซียนก็ไม่เคยทำเรื่องเช่นนี้มาก่อน

“ใครบอกว่าข้าต้องการสร้างเผ่าพันธุ์ขึ้นมาใหม่?” หลี่ชียเอ หัวเราะทีหนึ่ง สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “ข้าเพียงต้องการดูว่าฟ้า ดินมันเป็นอย่างไรเท่านั้นเอง ข้าเพียงต้องการรู้เพียงผิวเผินเท่านั้น โดยอาศัยสืบค้นศึกษาจากวิธีการถือกำเนิดของมนุษย์ต้นไม้ เพื่อให้รู้ว่าสวรรค์โจรอาศัยอะไรในการพิจารณาเรื่องนี้”

คำพูดที่พูดออกไปตามอารมณ์เช่นนี้ของหลี่ชียเอ กลับสร้างความสะเทือนหัวนไหวให้กับผู้คน เย่เสี่ยวเสี่ยวหาใช่เป็นเด็กผู้หญิงธรรมดา ประสบการณ์ของนางใช้ว่าผู้บำเพ็ญตนทั่วไปสามารถเทียบเคียงได้ ถึงแม้ว่าอายุน้อย แต่ทว่า คำพูดของหลี่ชียเอพลันทำให้นางรับรู้ถึงอะไรบางอย่าง

ต้องการค้นหาให้รู้ว่าสวรรค์โจรอาศัยอะไรในการพิจารณาเรื่องนี้! คำพูดที่ตามอารมณ์มาก แต่ สะเทือนใจผู้คนเป็นอย่างยิ่ง

ลองคิดดู จะมีผู้บำเพ็ญตนสักกี่คนที่จะไปสืบค้นว่าสวรรค์โจรอาศัยอะไรในการพิจารณาเรื่องนี้? เพราะระดับนี้มันเกินกว่าขอบเขตของผู้บำเพ็ญตนไปแล้ว บางที อาจต้องเป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะราชันเซียนเท่านั้นที่ไปสืบค้นปัญหาเช่นนี้

“ค้นหาให้รู้ว่าสวรรค์โอรออาศัยอะไรในการพิจารณาเรื่องนี้?” เย่เสียวเสียวถึงกับดวงตาเบิกกว้าง ล้องมองหลี่ชียเออย่างแปลกใจ กล่าวว่ “นี่เจ้าคิดจะทำอะไรกันแน่? ต้องการแทนที่อย่างนั้นรึ?”

“ใครบอกว่าข้าต้องการเข้าไปแทนที่?” หลี่ชียเอหัวเราะและส่ายหน้า กล่าวว่ “เป็นสวรรค์โอรมีอะไรดี? จิตใจสูงส่งเกินจนปราศจากความผูกพัน ไม่เห็นจะดีตรงไหน!”

“แต่ว่ เรื่องบางเรื่องอย่างไรเสียก็ต้องมีคนไปทำ มีคนไปสืบค้น!” กล่าวถึงตรงนี้แล้ว สายตาของหลี่ชียเอได้กลับกลายเป็นลึกล้ำยิ่งนัก “ไม่มีใครสามารถมองออกได้อย่างชัดเจน

มนุษย์ต้นไม้ได้สร้างหมู่บ้านและเมืองต่างๆ ในเทือกเขาต้นไม้ ศักดิ์สิทธิ์เอาไว้เป็นจำนวนมาก แต่ทว่ มนุษย์ต้นไม้ที่อาศัยอยู่ตามหมู่บ้านและเมืองต่างๆ ล้วนแล้วแต่มีความเป็นศัตรูต่อบุคคลภายนอก กระทั่งปฏิเสธที่จะให้ผู้คนเข้าไปอยู่ในโลกของพวกเขา

แต่ มีสถานที่ที่ยกเว้นอยู่แห่งหนึ่ง นั่นก็คือเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์! เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เรียกได้ว่ายอมรับได้กับทุกอย่าง มันไม่เพียงให้การต้อนรับบุคคลภายนอกที่เข้ามา อีกทั้งมนุษย์ต้นไม้ของเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ยังยินดีทำการค้าขายแลกเปลี่ยนกับทุกคน และสิ่งที้นำมาซื้อขายแลกเปลี่ยนก็มีหลากหลายชนิด

ขณะเดียวกัน เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ก็เป็นเมืองที่ใหญ่ที่สุดในบรรดาเมืองทั้งหมดที่สร้างขึ้นโดยมนุษย์ต้นไม้ กระทั่งกล่าวได้ว่ เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์คือหนึ่งในเมืองที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของเส้นลือโจว

เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ตั้งอยู่บนจุดตัดของเทือกเขาสองลูก ถ้าหากสามารถมองเห็นเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ด้วยสายตาของตนเอง ต้องถูกทำให้สะเทือนหัวน้ไหวกับภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้าอย่างแน่นอน

บนผืนแผ่นดินบริเวณนี้มีเทือกเขาที่มีขนาดใหญ่สองลูกปักอยู่บนพื้นดินในแนวตั้งเฉียงขึ้นและมีจุดตัดไขว้กันระหว่างเทือกเขาทั้งสองบนท้องฟ้า

จุดตัดระหว่างเทือกเขาทั้งสองนี้แหละที่มนุษย์ต้นไม้ได้สร้างเป็นกำแพงและเมืองขนาดใหญ่ที่ดูลงการยิ่งอยู่บนท้องฟ้า

มองดูเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่ตั้งอยู่สูงจากพื้นดินขึ้นไปบนท้องฟ้า กระจกสามารถมองเห็นผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยที่เข้าออกเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ สร้างความดีใจให้กับเย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับกล่าวว่า "ที่แท้เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ตั้งอยู่ตรงนี้เอง ข้ายังคิดเสมอว่ามันตั้งอยู่บนพื้นดินนะเนี่ย"

หลี่ชียี่มพาเย่เสี่ยวเสี่ยวขึ้นไปตามทางของเทือกเขา ระหว่างทางที่ขึ้นไปยังเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้มีเพียงหลี่ชียี่เท่านั้น ยังมีมนุษย์ต้นไม้จำนวนไม่น้อยที่มุ่งหน้าไปยังเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เช่นกัน

"เพราะอะไรมนุษย์ต้นไม้ของเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์จึงไปมาหาสู่กับบุคคลภายนอก กระจกมีการติดต่อซื้อขายแลกเปลี่ยนกันล่ะ?" เย่เสี่ยวเสี่ยวถามหลี่ชียี่ด้วยความสงสัย

กระทั่งเวลานี้ ยามเมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวพบเจอปัญหาที่ไม่เข้าใจก็จะเอ่ยถามกับหลี่ชียเอ่ นางรู้สึกว่สิ่งที่หลี่ชียเอ่ล่วงรู้มานั้นมากกว่าปฐมบรรพบุรุษของเกาะสุวรรณเสี่ยอีก

“มันคือขั้นตอนที่เผ่าพันธุ์หนึ่งๆ จะต้องก้าวผ่าน” หลี่ชียเอ่หัวเราะและกล่าวว่า “อารยธรรมจากต่ำไปหาสูงจะต้องผ่านประสบการณ์เช่นนี้ทั้งสิ้น จากหมู่บ้านสุขุมชนเมือง แล้วเป็นเมืองขนาดใหญ่ล้วนแล้วแต่ต้องผ่านขั้นตอนนี้มาทั้งนั้น กล่าวสำหรับมนุษย์ต้นไม้แล้ว หมู่บ้านขนาดเล็กโดยทั่วไปก็จะให้การรับรองผู้ที่เพียงจะแปรเปลี่ยนสภาพเป็นมนุษย์ต้นไม้ใหม่ๆ หลังจากทีมนุษย์ต้นไม้ค่อยๆ แปรเปลี่ยนสภาพจนมีความสมบูรณ์มากขึ้น เมื่อพวกมันสามารถเป็นอิสระได้ด้วยตนเองแล้ว พวกมันก็จะมุ่งไปยังชุมชนเมือง กระทั่งเมืองขนาดใหญ่เช่นเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่ว่านี้

“การที่จะให้กลายเป็นเผ่าพันธุ์ใดเผ่าพันธุ์หนึ่งที่แท้จริงนั้น หากไม่มีการซื้อขายแลกเปลี่ยน ไม่มีการไปมาหาสู่กัน มันจะกลายเป็นเผ่าพันธุ์ที่แท้จริงได้อย่างไรกัน?” หลี่ชียเอ่กล่าวว่า “เหมือนดั่งสำนักต่างๆ ทั้งหมดของเผ่าวิญญาณเทพ หรือเผ่าพันธุ์มนุษย์อย่างนั้น ต่อให้สามารถอยู่ได้ด้วยตนเอง ก็จำเป็นต้องมีการซื้อขายแลกเปลี่ยนกัน มีการไปมาหาสู่ มันคือการผสมผสานอย่างหนึ่ง มิฉะนั้นแล้วก็ไม่สามารรถเข้มแข็งขึ้นมาได้”

เย่เสี่ยวเสี่ยวพยักหน้าเหมือนเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้างในคำพูดของหลี่ชียเอ่ จะอย่างไรเสียนางอายุยังน้อย ต่อให้มีประสบการณ์มากกว่านี้ สิ่งที่หลี่ชียเอ่พูดมานั้นยังคงไกลตัวของนางมากเกินไป

ในที่สุด หลี่ชียเอ่ได้พาเย่เสี่ยวเสี่ยวมาถึงด้านนอกประตูเมือง ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ มองเห็นประตูเมืองถูกปกป้องรักษาโดยต้นไม้ขนาดยักษ์ต้นหนึ่ง ต้นไม้ยักษ์ต้นนี้มีขนาดที่สูงใหญ่มาก ทะลุไปถึงบนชั้นฟ้า ต้นไม้ยักษ์ต้นนี้ปรากฏรากแก่ที่มีขนาดใหญ่มาก จำนวนสี่เส้นที่ทิ้งตัวลงมา ทุกเส้นจะแยกออกไปและหยั่งรากคอยเฝ้าประตูเมืองเอาไว้ทุกประตู

เมื่อแหงนหน้ามองขึ้นไปบนต้นไม้ต้นนี้แล้ว จะเห็นว่าบนลำต้นของต้นไม้ยักษ์ต้นนี้มีใบหน้าของผู้เฒ่าที่แลดูมีความเมตตา ยิ่งปรากฏอยู่ มีหนวดสีขาวที่ยาวมาก เป็นรูปหน้าที่เปี่ยมด้วยความเมตตา ยิ่งดูไปแล้วก็เหมือนเป็นปู่ผู้เฒ่าที่อาศัยอยู่ข้างบ้านอย่างนั้น

เวลานี้ ใบหน้าที่เป็นผู้เฒ่าบนลำต้นของต้นไม้ขนาดยักษ์หลับตาอยู่ เหมือนกำลังนอนหลับอย่างนั้น

เย่เสี่ยวเสี่ยวเองรู้สึกประหลาดใจยิ่งนัก กล่าวว่ “นี่คืออะไร เป็นมนุษย์ต้นไม้เหมือนกันรึ?”

“จะบอกว่าใช่ก็ใช่ จะบอกว่าไม่ใช่ก็ไม่ใช่” หลี่ชียเอ่มองดูต้นไม้ขนาดยักษ์ตรงหน้าที่มีใบหน้าของผู้เฒ่าปรากฏอยู่ ยิ้มกล่าวว่า “จะบอกว่าเป็นมนุษย์ต้นไม้ก็ได้ แต่ ก็แตกต่างกันไปจากมนุษย์ต้นไม้ มันคือเจ้าเมืองของเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ และเป็นเทพผู้พิทักษ์ของมนุษย์ต้นไม้”

“มนุษย์ต้นไม้มีเทพผู้พิทักษ์ด้วยรึ?” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกตะลึง

“มันแตกต่างกันไปจากมนุษย์ต้นไม้ทั่วไป มนุษย์ต้นไม้ทั่วไป ล้วนแล้วแต่ผ่านการแปรเปลี่ยนสภาพจากซากศพ” หลี่ชียเอ่หัวเราะ

และกล่าวว่า “สมัยที่มันยังไม่ได้กลายเป็นเทพผู้พิทักษ์ของมนุษย์ ต้นไม้ นั้น นับว่าเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังมาก เวลานั้นได้รับขนานนามว่า จิวจุงเสินจู (ปรมาจารย์ [สำเร็จ] เก้าส่วน) เคยมีชื่อเสียงโด่งดังไปเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน”

“จิวจุงเสินจู!” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับตกใจเมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ แม้ว่านางจะไม่รู้จักกับมนุษย์ต้นไม้ที่อยู่ตรงหน้า แต่ทว่า ชื่อจิวจุงเสินจูชื่อนี้ นางรู้สึกคุ้นมาก นางเคยได้ยินชื่อนี้บ่อยครั้งมาก

เย่เสี่ยวเสี่ยวมองดูต้นไม้ขนาดยักษ์ตรงหน้า ร้องกล่าวด้วยความตกใจว่า “มันเป็นหนึ่งในดาวรุ่งเผ่าพฤษชาติที่แข็งแกร่งที่สุดในยุคของปรมาจารย์พฤษชาติไฟทองคำ?”

ในที่สุด เย่เสี่ยวเสี่ยวก็รู้แล้วว่า จิวจุงเสินจูก็คือคู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในการแย่งชิงความเป็นปรมาจารย์พฤษชาติกับปรมาจารย์ไฟทองคำ ซึ่งเป็นปฐมบรรพบุรุษของเกาะสุวรรณ

แม้ว่าท้ายที่สุดแล้ว จิวจุงเสินจูไม่ได้เป็นปรมาจารย์พฤษชาติ แต่ทว่า มันมีชื่อเสียงที่โด่งดังสยบไปทั่วเก้าแดน

เนื่องเพราะเย่เสี่ยวเสี่ยวมีชาติกำเนิดมาจากเกาะสุวรรณ นางจึงได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับปฐมบรรพบุรุษของตนมาตั้งแต่เด็ก ดังนั้น จึงคุ้นหูกับชื่อของจิวจุงเสินจู เป็นอันมาก

“ถูกต้อง มันก็คือจิวจุงเสินจู ผู้ซึ่งเคยแย่งชิงตำแหน่งปรมาจารย์พฤษชาติกับปรมาจารย์ไฟทองคำ” หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าวว่า “เมื่อเขาไม่ได้เป็นปรมาจารย์พฤษชาติ จึงเดินทางมาที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ และเป็นผู้ที่อาสาผูกพันร่วมกับเมลิ็ดพันธ์ุเอง และ

ที่ไม่น่าเชื่อก็คือ เขาเป็นคนเดียวเท่านั้นที่รวมกับเมล็ดพันธุ์แล้วยังมีชีวิตอยู่ สุดท้าย จึงได้หยั่งรากอยู่ที่ตรงนี้และกลายเป็นเทพผู้พิทักษ์ของมนุษย์ต้นไม้ ทำการปกปักรักษาเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เอาไว้!”

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1416 จิวจุงเสินจู่

“ไม่มีใครเอ่ยถึงชื่อนี้มานานมากแล้ว” พลันที่หลี่ชียู่กล่าวขาดคำ ไบหน่าที่แก่เฒ่าบนต้นไม้ขนาดยักษ์นั้นพลันลืมตาทั้งสองขึ้นและเพยรอยยิ้มออกมา

เย่เสี่ยวเสี่ยวมองดูต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ขนาดยักษ์นั้น มองดูไบหน่าที่แก่เฒ่าไม่มีความโดดเด่นแม้แต่น้อย กล่าวด้วยความแปลกใจว่า “ถูกเมล็ดพันธุ์แห่งรากลงไปแล้วมันเป็นความรู้สึกอย่างไรกันนะ มีความรู้สึกเหมือนว่าจะกลายเป็นหุ่นเชิดอย่างนั้นหรือไม่?”

“ไม่ ข้าไม่ใช่หุ่นเชิด” จิวจุงเสินจู่ได้เพยรอยยิ้มที่มีอหยาศัยไมตรีเหมือนดังเป็นคุณปู่ผู้เฒ่าที่อาศัยอยู่ข้างบ้านอย่างนั้น กล่าว “ข้าเพียงทดลองดูเท่านั้น สำหรับเรื่องความรู้สึกนั้น รู้สึกดีมากเหมือนหนึ่งได้กลับบ้านเกิดในวัยชราอย่างนั้น คนเราจะอย่างไรเสียก็ต้องตาย ส่วนจะตายที่ไหน ตายแล้วไปอยู่ที่ไหนนั้น อยู่ที่การตัดสินใจเลือกของแต่ละคนที่แตกต่างกันไป”

“ดังนั้นท่านจึงเลือกที่จะอยู่ที่นี้” เย่เสี่ยวเสี่ยวพินิจพิจารณาจิวจุงเสินจู่ด้วยความประหลาดใจ กล่าวสำหรับเผ่าพฤกษาแล้ว มีเพียงสำเร็จเป็นปรมาจารย์พฤกษาแล้วเท่านั้น จึงสามารถหยั่งรากลงสู่พื้นแผ่นดินได้ แต่ทว่า เวลานี้ลักษณะของจิวจุงเสินจู่ดูประหลาดมาก เขาไม่ใช่ปรมาจารย์พฤกษาแต่หยั่งรากลงสู่พื้นแผ่นดินได้ นับว่าแปลกมาก

“ถูกต้อง” แม้ว่าจิวจุงเส้นจู่จะเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงโด่งดัง กระทั่งเป็นศัตรูตัวฉกาจของปรมาจารย์ไฟทองคำ แต่ ดูเหมือน เขาจะเป็นคนช่างคุย เหมือนเช่นคุณปู่ผู้เฒ่าที่อาศัยอยู่ข้างบ้าน ยิ้มกล่าวว่า “การอาศัยอยู่ที่นี้ก็ไม่เห็นว่ามีตรงไหนที่ไม่ดี อย่างน้อยที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ได้ให้ความรู้สึกเหมือนได้กลับไปอยู่บ้านอย่างนั้น คนเราแก่แล้ว ย่อมคิดถึงเรื่องเก่าๆ”

หลี่ชีย่เพียงมีท่าทียิ้มๆ กับคำพูดของจิวจุงเส้นจู่ แน่นอน เรื่องนี้ไม่ได้ง่ายอย่างที่จิวจุงเส้นจู่พูดออกมา การที่จิวจุงเส้นจู่ตัดสินใจเลือกเช่นนี้ มันมีสาเหตุอยู่หลายประการ

“สาวน้อย เจ้าคือทายาทของปรมาจารย์ไฟทองคำนะเนี่ย ไม่นึกเลยว่าหลังจากผ่านไปหลายปี ยังสามารถพบเห็นทายาทของเพื่อนเก่า” จิวจุงเส้นจู่มองดูเย่เสี่ยวเสี่ยวอย่างละเอียด

“ทายาทของเพื่อนเก่า” เย่เสี่ยวเสี่ยว กะพริบตาที่หนึ่ง กล่าวว่า “หรือจะพูดว่าเป็นทายาทของศัตรูตัวฉกาจมากกว่า ท่านคงไม่ลงมือต่อผู้เยาว์เช่นข้าเพียงเพราะปรมาจารย์ไฟทองคำของพวกเรา กระมัง”

จิวจุงเส้นจู่ถึงกับหลุดหัวเราะขึ้นมาเมื่อได้ยินคำพูดของเย่เสี่ยวเสี่ยว เสียงหัวเราะของเขาก้องกังวานมาก เขายิ้มกล่าวว่า “สาวน้อย เรื่องบางเรื่องหาใช่เป็นอย่างที่คนรุ่นหลังเข้าใจ ถูกต้อง ข้าเป็นศัตรูตัวฉกาจของบรรพบุรุษพวกเจ้า และเป็นความจริงที่ข้าเคยแย่งชิงตำแหน่งปรมาจารย์พิทักษ์กับเขา เพียงแต่ คนรุ่นหลังเช่นพวกเจ้าไม่เคยรู้เลยว่า ข้ากับบรรพบุรุษของพวกเจ้าก็เป็น

เพื่อนรักกัน ข้ากับเขาต่างมีนิสัย ความชอบที่เหมือนกัน ต่างรัก
เห็นใจ และให้การสนับสนุนกันและกัน...”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว จีวจุ่งเสินจู่ถึงกับปลงอนิจจังขึ้นมา ผ่าน
มาเนิ่นนานเท่าไรแล้ว เขาอดที่จะนึกถึงวันเวลาที่เขาได้ผิงาด
ขึ้นมา เรื่องราวมากมายก่อกอบจะลืมนไปหมดแล้ว วันนี้เมื่อ
มีการหยิบยกขึ้นมา อดที่จะนึกถึงอารมณ์อันเร้าร้อนยามโกรธ
ขณะที่ยังอยู่ในวัยหนุ่ม ท่วงท่ายามโมโหและอวดดีของวัยหนุ่มนั้น

“จริงหรือเท็จ?” เย่เสี่ยวเสี่ยวหัวเราะคิกคัก กล่าวด้วยความ
แปลกใจ

“ข้าไม่มีความจำเป็นต้องหลอกลวงเจ้า” เมื่อจีวจุ่งเสินจู่พูดถึง
ตรงนี้แล้ว เขาอดที่จะพิณิจพิเคราะห์ในตัวของเธอเสี่ยวเสี่ยวอีก
ครั้ง หลังจากผ่านไปชั่วครู่ เขาร้องด้วยความตกใจว่า “สาวน้อย นี่
สายเลือดของเจ้า...”

“สายเลือดของข้าเป็นอย่างไร?” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกดีใจเมื่อได้
ยินคำพูดของจีวจุ่งเสินจู่ นางมองออกถึงอะไรบางอย่าง จึงรีบกล่าว
ว่า “ท่านรู้ประวัติความเป็นมาสายเลือดของข้าไหม?”

เนื่องจากบรรดาบรรพบุรุษของเกาะสุวรรณไม่สามารถเข้าใจ
ถึงสายเลือดที่มีความลึกลับพิสดารของนางมาโดยตลอด แม้ว่า
เหล่าบรรพบุรุษจะรู้ว่าสายเลือดของนางล้ำค่ายิ่งนัก แต่ ไม่
สามารถบอกได้ชัดเจนว่าล้ำค่าที่ตรงไหน

เวลานี้ จิวจุงเสินลู่สามารถมองออกถึงความน้อยอะไรบางอย่างแล้วจะไม่ให้เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกดีใจได้อย่างไร ไม่แน่นัก จิวจุงเสินลู่อาจช่วยคลายปริศนาเกี่ยวกับสายเลือดให้กับนางก็เป็นได้

“สายเลือดของเจ้า” จิวจุงเสินลู่มองดูเย่เสี่ยวเสี่ยวครู่หนึ่ง กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “สายเลือดอันนี้ของเจ้านับว่าดีกตำบรรพ์โดยแท้ หากบรรพบุรุษของเจ้ายังมีชีวิตอยู่ รับรองว่าจะต้องดีใจแน่นอน”

“ถ้าเช่นนั้น สายเลือดของข้ามันคือสายเลือดใดกันแน่? มันมีความลึกลับล้าพิสดารอย่างไรบ้าง?” เย่เสี่ยวเสี่ยวรีบเอ่ยถามขึ้นด้วยความดีใจ เมื่อเห็นจิวจุงเสินลู่สามารถรู้ถึงความลึกลับล้าพิสดารเกี่ยวกับสายเลือดของนางอยู่บ้าง

จิวจุงเสินลู่มองดูเย่เสี่ยวเสี่ยว ทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง กล่าวว่า “สายเลือดของเจ้าข้าเองก็ไม่กล้ายืนยัน เนื่องจากข้าเองก็ไม่เคยเห็นสายเลือดที่ดีกตำบรรพ์เช่นนี้มาก่อน แต่ทว่า ข้ารู้ว่ามิสสถานี่แห่งหนึ่ง...”

“มิสสถานี่เช่นนั้นอยู่จริงๆ” จิวจุงเสินลู่ยังไม่ทันพูดจบ หลี่ซีเย่ยิ้มนิดหนึ่งกละกล่าวด้วยท่าที่เอ้อระเหยว่า “สถานี่แห่งนี้ก็ดำรงอยู่จริง แต่ว่า ก็ต้องดูว่าใครเป็นคนพานางไป”

การที่หลี่ซีเย่ พูดตัดบทจิวจุงเสินลู่ขึ้นมาอย่างฉับพลัน ทำให้จิวจุงเสินลู่ถึงกับล้องมองไปที่หลี่ซีเย่ เขามองดูหลี่ซีเย่แล้วสายตาระตุกขึ้นมาที่หนึ่ง

หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น และรู้ถึงประวัติความเป็นมาที่แท้จริงของจิวจุงเสินจู่แล้วละก็ ถูกจิวจุงเสินจู่จ้องมองดูเช่นนี้ เกรงว่าจะต้องกลัวด้วยความหวาดระแวง

แต่ว่า หลีซีเย่นั้นมีท่าทีเอือระเหยและดูเป็นธรรมชาติ ไม่ได้ใส่ใจแม้แต่น้อย เพียงยิ้มเฉยเมยเท่านั้น

หลังจากมองดูหลีซีเย่อยู่ครู่หนึ่ง สายตาของจิวจุงเสินจู่พลันเปลี่ยนไป เขาริบละสายตากลับมา จากนั้นไม่ยอมพูดอะไรออกมาอีกเลย อยู่ในอาการนิ่งเงียบทันที

“มีสถานที่แห่งหนึ่งอะไร?” เยเสี่ยวเสี่ยวเปี่ยมด้วยความทสนใจเอ่ยถามกับจิวจุงเสินจู่

“เหอะ เหอะ เหอะ...” จิวจุงเสินจู่หัวเราะเหอะเหอะกล่าวว่า “สถานที่แห่งนี้รี ข้าเองก็เคยได้ยินมา มันเป็นตำนานเรื่องหนึ่ง แต่ว่า ข้ายังร่ากอยู่ที่ตรงนี้ไม่สามารถไปจากที่ตรงนี้ได้ ยิ่งไม่มีวิธีที่จะพาเจ้าไปได้ ข้าเชื่อว่าคุณชายที่อยู่ข้างกายเจ้าต้องสามารถพาเจ้าไปได้แน่นอน”

เมื่อเยเสี่ยวเสี่ยวได้ยินคำพูดเช่นนี้ของจิวจุงเสินจู่แล้ว นางถึงกับจ้องมองดูหลีซีเย่ แล้วก็จ้องมองไปที่จิวจุงเสินจู่ จากนั้นทำตาดูเห่าสะเอว กล่าวด้วยท่าทีดูตันว่า “เจ้าคนหลงตัวเอง เจ้าใช้วิธีการสกปรกอีกแล้วไซ้มัย ฮี ฮี ฮี ต้องเป็นเจ้าที่คอยเล่นตลกตีกอยู่ด้านหลังแน่นอน”

หลี่ชียเอมีท่าที่ยิ้มๆ กับท่าทางที่ชิงชังของเยเสี่ยวเสี่ยว กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “ข้าใช้วิธีสกปรกอะไรอีกล่ะ? ข้าเล่นตุ๊กตีกอะไรอีกล่ะ?”

“ฮึ ยังจะบอกว่าไม่มี!” เยเสี่ยวเสี่ยวจ้องตาเขม็งไปที่หลี่ชียเอ กล่าวว่่า “เห็นได้ชัดว่าเมื่อครู่เขากำลังจะบอกข้าถึงสถานที่แห่งนั้นเวลานี้เขาหยุดพูดกะทันหันขึ้นมา หากไม่ใช่เพราะเจ้าที่ทำมิดิมีร้ายยังจะมีใครทำ? รีบสารภาพมาแต่โดยดี เจ้าเล่นตุ๊กตีกอะไร!”

แม้ว่าเยเสี่ยวเสี่ยวอายุน้อย แต่ นางไม่ได้โง่ การที่ลู่ๆ จิวจุงเสินลู่เปลี่ยนคำพูดอย่างกะทันหัน นางจึงรู้ว่าเรื่องนี้จะต้องมีสาเหตุอย่างแน่นอน

“เจ้าคิดว่าข้าทำมิดิมีร้าย ก็ถือเสียว่าข้าทำก็แล้วกัน” ท่าทีของหลี่ชียเอเอ้อระเหยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ยิ้มกล่าวว่า “แต่ว่าเจ้ากำลังทำให้คนดีต้องได้รับวิบากกรรมไม่เป็นธรรม จิวจุงเสินลู่ระดับไหนกันแล้ว? เขาหยิ่งร่ากอยู่ตรงนี้ไม่เคยเกรงกลัวต่อใครอยู่แล้ว หรือว่าเขาจะกลัวผู้เยาว์อย่างข้าจนเปลี่ยนคำพูดได้อย่างนั้นรึ? แม้แต่ผู้ชายดีๆ ที่มีจิตใจเมตตาอย่างข้ายังต้องได้รับความยุติธรรมเช่นนี้ ช่างไม่มีเหตุผลเสียเหลือเกิน”

แม้ว่าเยเสี่ยวเสี่ยวจะรู้สึกว่ามีความเป็นไปได้ที่หลี่ชียเอกำลังทำมิดิมีร้ายอยู่ แต่ทว่า เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอแล้ว ลองไตร่ตรองให้ดีก็รู้สึกว่ามันใช่จะเป็นไปไม่ได้ จิวจุงเสินลู่คือใคร? เขาคือศัตรูตัวฉกาจของปรมาจารย์ไฟทองคำซึ่งเป็นปฐมบรรพบุรุษของพวกเขา เขาไม่จำเป็นต้องเกรงกลัวต่อหลี่ชียเอที่เป็นเพียงผู้เยาว์คนหนึ่งเท่านั้น

หลี่ซีเยมองดูเย่เสี่ยวเสี่ยวที่กำลังรู้สึกกังวลอยู่บ้าง ถึงกับหัวเราะออกมา ตบป้าของเย่เสี่ยวเสี่ยวเบาๆ กล่าวว่า “เอาล่ะ นั่งหนูน้อย นี่ข้าหวังดีแท้ๆ กลับถูกเข้าใจผิดเสียนี้ ในเมื่อเจ้าคิดว่าเป็นข้าที่คิดมิดิมีร้าย เจ้าสามารถอยู่พูดคุยกับจิวจุงเสินจู่ให้เต็มที่ เฮ้อ ช่างทำร้ายจิตใจกันเหลือเกิน” กล่าวพลางหันหลังเดินจากไปทันที

“เอาล่ะ ๆ เจ้าคนหลงตัวเอง” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกว่าจะเป็นไปได้ที่ไม่เป็นธรรมสำหรับหลี่ซีเยเหมือนกัน จึงรีบวิ่งไล่ตามไป แล้วกล่าวว่า “ถือว่าข้าผิดจะได้มั๊ย เจ้าจะรีบเดินไปไหน!”

หลี่ซีเยหยุดเดินแล้วหันมองดูเย่เสี่ยวเสี่ยว ทำท่ายิ้มๆ และบีบจมูกโด่งน้อยๆ ของนาง กล่าวท่าที่เอ้อระเหยว่า “รู้ว่าผิดแล้วแก้ไขไม่มีอะไรที่จะดีไปกว่านี้อีกแล้ว”

“อู๋ พอทำดีเข้าหน้อย ก็ทำเป็นอวดเก่งอีกแล้ว!” เย่เสี่ยวเสี่ยว ทำตาดู กระทีบลงบนเท้าของหลี่ซีเยทีหนึ่ง ทำท่าเท้าสะเอว กล่าวว่า “เจ้าคนหลงตัวเอง ข้าติดตามเจ้าไปก็ได้ แต่ทว่า เจ้าจะต้องพาข้าไปยังสถานที่ที่เจ้าพูดถึงนั่น!”

สถานที่ที่เย่เสี่ยวเสี่ยวพูดถึง ก็คือสถานที่ที่จิวจุงเสินจู่พูดถึงความจริงแล้วนางเองก็ไม่รู้หรอกว่าคือที่ใด แต่สัญชาตญาณบอกนางว่า สถานที่แห่งนั้นสำคัญต่อนางอย่างยิ่ง

“ได้อยู่แล้ว” หลี่ซีเยยิ้มกล่าวว่า “ไม่อย่างนั้นแล้วข้าจะพาเจ้ามาที่เทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์ทำไม? แต่ว่า ขณะนี้เรายังไม่รีบร้อนจะไป เมื่อถึงเวลาแล้วข้ายอมจะพาเจ้าไปเอง”

“ฮึ ฮึ ฮึ อย่างนี้ค่อยยังชั่ว” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกพึงพอใจ และ
ภูมิใจเล็กๆ เมื่อรู้สึกว่าเขาชนะมาได้ครั้งหนึ่ง จึงทำท่าเชิดคางใส่
ท่าที่เหมือนเป็นการโอ้อวดกำลังของตนต่อหลี่ชียเออย่างนั้น

หลี่ชียเอยิ้มชนิดหนึ่งกับท่าที่ภาคภูมิใจเล็กๆ ของเย่เสี่ยวเสี่ยว
กล่าวว่า “พวกเราสมควรเข้าเมืองได้แล้ว”

“ท่านปู่ ลาก่อนนะ” เย่เสี่ยวเสี่ยวได้โบกมือกล่าวคำอำลาต่อ
จิวจุงเสินจู่ เพื่อเตรียมเข้าไปในเมืองกับหลี่ชียเอ นางที่มีนิสัยแสน
ร้อนแต่ก็มีด้านที่น่ารักเช่นกัน

จิวจุงเสินจู่ก็เผยรอยยิ้มที่อ่อนโยนออกมา นำเอากิ่งไม้สีเขียว
บนตัวกิ่งหนึ่งมอบให้กับเย่เสี่ยวเสี่ยว กล่าวว่าน้ำเสียงอ่อนโยนว่า
“ยินดีต้อนรับการมาเยือนเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าทุกเมื่อ
ถ้าหากเจ้าประสบปัญหาใดๆ ในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ สามารถ
บอกข้าได้ทุกเวลา”

“ตกลง” เย่เสี่ยวเสี่ยวไม่ได้คิดมาก รับเอากิ่งไม้สีเขียวกิ่งนี้
เอาไว้ตามอารมณ์

เย่เสี่ยวเสี่ยวยอมไม่รู้ว่าเจ้ากิ่งไม้สีเขียวกิ่งนี้มีความสำคัญ
อย่างไร การที่จิวจุงเสินจู่มีฐานะเป็นเทพผู้พิทักษ์ของมนุษย์ต้นไม้
และเป็นเทพผู้พิทักษ์ของเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวมีกิ่ง
ไม้สีเขียวไว้ในครอบครอง ย่อมบ่งบอกว่า เย่เสี่ยวเสี่ยวสามารถ
ผ่านเข้าออกกับสถานที่หลายแห่งในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ได้
อย่างสะดวกโดยไม่ถูกขัดขวาง และยังสามารถรับประกันถึงความ
ปลอดภัยให้กับเย่เสี่ยวเสี่ยวได้อย่างแน่นอน

หลี่ชียเอเพียงยิ้มๆ นิดหนึ่งกับเรื่องเช่นนี้โดยไม่ได้พูดอะไรออกมา พาเย่เสี่ยวเสี่ยวออกเดินทางเข้าไปในเมือง

“ไม่ทราบว่าคุณชายท่านนี้ต้องการมาอยู่ที่เทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์นานแค่ไหน?” ลังหวะที่หลี่ชียเอกำลังจะพาเย่เสี่ยวเสี่ยวเข้าไปในเมือง ลิวจุงเสินลู่ถึงกับเอ่ยถามขึ้นมา

“เรื่องนี้ ข้ากลับไม่ได้คิด” หลี่ชียเอหัวเราะที่หนึ่ง กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “แต่ว่า ข้าอยากจะพบคนๆ หนึ่ง ไม่รู้ว่ายังคงมีชีวิตอยู่หรือไม่ หากเป็นไปได้ ข้าอยากจะให้เจ้าช่วยวางแผนให้ จะได้พบหน้ากันอะไรทำนองนั้น หากข้าได้ของที่ต้องการแล้วก็จะไปจากทันที”

ลิวจุงเสินลู่หุบปากลงทันที เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียเอ ไม่ยอมพูดอะไรอีก

หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะ และไม่ได้พูดอะไรอีก พาเย่เสี่ยวเสี่ยวเดินทางเข้าไปในเมืองตันไม้ศักดิ์สิทธิ์

ลิวจุงเสินลู่มองตามเย่เสี่ยวเสี่ยว และหลี่ชียเอเข้าไปในเมืองตันไม้ศักดิ์สิทธิ์ เขาถึงกับพึมพำออกมาว่า “สายเลือดที่ยอดเยี่ยมตาเดมาไฟทองค่านับว่ามีผู้สืบทอดแล้ว” ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้วเขาก็ถึงกับทอดถอนใจออกมาทีหนึ่ง

ตอนที่ 1417 ขั้นตอนการวิวัฒนาการของเผ่าพันธุ์ หนึ่ง

แม้ว่าจิวจุงเสินลู่ไม่กล้ายืนยันหนักแน่นถึงประวัติความเป็นมาเกี่ยวกับสายเลือดของเย่เสี่ยวเสี่ยว แต่ว่า เขารู้ว่าสายเลือดนี้มีความยอดเยี่ยมอย่างแน่นอน

กล่าวสำหรับจิวจุงเสินลู่แล้ว หากเป็นยามปรกติ เขาจะต้องให้คำแนะนำต่อเย่เสี่ยวเสี่ยวแน่นอน แต่ มาวันนี้เขากลับไม่กล้าทำเช่นนั้น

เนื่องจากจิวจุงเสินลู่ได้เข้าใจแล้วว่า เย่เสี่ยวเสี่ยวถูกคนเขาเลือกเอาไว้แล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม ต่อให้เขามีความแข็งแกร่งมากไปกว่านี้ก็ไม่กล้าแย่งตัวเย่เสี่ยวเสี่ยวกับเขา!

กระทั่งกล่าวสำหรับจิวจุงเสินลู่แล้ว ต่อให้ราชันเซียนมากก็ทำอะไรเขาไม่ได้ จะอย่างไรเสีย การที่เขาหยั่งรากอยู่ในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ หากราชันเซียนคิดจะสังหารเขา ณ ที่ตรงนี้ก็ไม่สามารถกระทำได้!

แต่ทว่าจิวจุงเสินลู่กลับรู้ว่า บางครั้งสิ่งที่น่ากลัวที่สุดบนโลกใบนี้ไม่ใช่ราชันเซียน ในบางครั้ง สิ่งที่ทำให้ผู้คนต้องสั่นเทาไม่ใช่ความโกรธของราชันเซียน

จิวจุงเสินจู้รับรู้ถึงเรื่องราวเกี่ยวกับความมืดมาบ้างเหมือนกัน มีเพียงผู้ที่ก้าวมาถึงระดับเช่นเขาแล้วเท่านั้น ที่สามารถสัมผัส ความลับที่น่ากลัวเช่นนี้ได้

ยิ่งสัมผัสถึงความลับเช่นนี้ได้มากเท่าไร ยิ่งจะรู้ว่าข้อห้ามบน โลกนี้หมายถึงสิ่งใด ขณะเดียวกันก็รู้ว่า อะไรจึงนับเป็นการขัดแย้ง ที่แท้จริง!

ด้วยเหตุนี้เอง แม้ว่าจิวจุงเสินจู้รู้ว่าสายเลือดของเย่เสี่ยวเสี่ยว นั้นไม่ธรรมดา แต่ทว่า เขาไม่กล้าแย่งคน!

“หวังว่าแดนวิญญานสวรรค์จะมีแต่ความสงบและปลอดภัย” จิวจุงเสินจู้ถึงกับพึมพำออกมาว่า “คนบางคนต้องขอให้ตัวเองโชค ดีก็แล้วกัน ใครที่ไม่ดูตาม้าตาเรือ ย่อมต้องถูกทำลายจนสูญสิ้น เผ่าพันธุ์ไป!

จิวจุงเสินจู้เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้วต้องทอดถอนใจออกมาเบาๆ ความจริงแล้ว เขาหวังจะให้เรื่องราวบางเรื่องมันสิ้นสุดไวๆ ขอให้ ผ่านพ้นไปเร็วๆ

แม้ว่าเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์คือหนึ่งในสิบสองสุสานก็จริง แต่ทว่าไม่ได้หมายความว่าสามารถคุกคามทุกคนได้ สำหรับคน บางคนแล้ว สุสานมีไว้แย่งชิงของล้ำค่า เป็นต้นว่ามีอมิตข่างนั้นที่ อยู่ในตำนาน!

เย่เสี่ยวเสี่ยวติดตามหลี่ชีย่เข้าไปภายในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ นางรู้สึกเปี่ยมด้วยความแปลกใจเสียทุกสิ่งกับการมาเมืองต้นไม้ ศักดิ์สิทธิ์เป็นครั้งแรก ถึงกับเฝ้าสังเกตทุกอย่างที่เห็นอยู่ตรงหน้า

เมื่อเข้าไปยังเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ทำให้ดูเหมือนว่าเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่ตั้งอยู่บนท้องฟ้าสูงนี้ ก็ไม่ได้แตกต่างอะไรมากมายกับเมืองอื่นๆ ที่อยู่ในแดนวิญญานสวรรค์สักเท่าไรนัก

คฤหาสน์ และตึกรามบ้านช่องแต่ละหลังที่ถูกสร้างขึ้นภายในเมืองนี้นั้น แม้ว่าไม่ได้ดูประณีตอะไรเป็นพิเศษ แต่ว่า มันดูดีกว่ามากเมื่อเทียบกับสิ่งปลูกสร้างที่สร้างขึ้นอย่างหยาบๆ ตามหมู่บ้านเหล่านั้น

อย่างไรก็ตาม มนุษย์ต้นไม้ที่อาศัยอยู่ในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มีอยู่เป็นจำนวนมาก ดูไปแล้วก็ไม่ได้แตกต่างอะไรกับเผ่าพันธุ์อื่นๆ มากมายนัก พวกเขาต่างวุ่นอยู่กับการดำรงชีวิตอยู่ที่นั่นของพวกเขาเอง

สิ่งที่แตกต่างจากเมืองต้นไม้เมืองอื่นๆ ก็คือ มนุษย์ต้นไม้ที่อาศัยอยู่ในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้กลับรู้จักทำการค้าเหมือนกัน กระทั่งมนุษย์ต้นไม้บางคนมีความชำนาญในด้านนี้เป็นอย่างยิ่ง เมื่อเทียบกับเผ่าพันธุ์อื่นๆ แล้ว ดูไม่ออกเลยว่าพวกเขา ยังคงเป็นเผ่าพันธุ์ที่ถือกำเนิดขึ้นมาใหม่เท่านั้น!

“เปรียบเทียบกับมนุษย์ต้นไม้ตามหมู่บ้านและเมืองอื่นๆ แล้ว ดูเหมือนมนุษย์ต้นไม้ที่อยู่ในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์จะมีความฉลาดมากกว่า พวกเขาทำเป็นทุกอย่าง” เย่เสี่ยวเสี่ยวเอ่ยขึ้นหลังจากเฝ้าสังเกตบรรดามนุษย์ต้นไม้ที่อยู่ในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์อย่างละเอียด

มนุษย์ต้นไม้ของเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ทำการค้าได้ กระทั่งพูดได้คล่องแคล่วไม่ด้อยไปกว่าผู้ค้าผู้ขายของเผ่าพันธุ์อื่นๆ เลย

เย่เสี่ยวเสี่ยวติดตามหลี่ชียเอมาถึงเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาเคยเห็นมนุษย์ต้นไม้ของเมืองและหมู่บ้านต่างๆ มาไม่น้อย แต่ทว่าเมืองและหมู่บ้านต่างๆ จำนวนมาก โดยเฉพาะมนุษย์ต้นไม้ที่อยู่ตามหมู่บ้าน โดยพื้นฐานแล้วพวกเขาจะไม่พูดอะไร หรือต่อให้พูดก็จะเป็นการสื่อสารที่ง่ายๆ เท่านั้นเอง

ซึ่งแตกต่างจากมนุษย์ต้นไม้ที่อาศัยอยู่ในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาสามารถพูดได้อย่างไพเราะน่าฟัง ไม่มีเรื่องติดขัดด้านการสื่อสารเลยแม้แต่น้อย

“นี่เป็นเรื่องปรกติ หลังจากที่มีมนุษย์ต้นไม้มีการแปรเปลี่ยนสภาพและกำเนิดขึ้นมาใหม่ พวกเขาต้องมีขั้นตอนในการปรับให้เข้ากับสภาพการณ ซึ่งระหว่างการปรับสภาพนี้ขึ้นอยู่กับพรสวรรค์ของแต่ละบุคคล เหมือนดังพวกเราที่เมื่อแรกคลอดออกมา ทุกคนก็จะพูดไม่ได้ ต่อมาภายหลังมีการพัฒนาการอย่างไรวนั้น ก็แล้วแต่พรสวรรค์ของแต่ละคน พรสวรรค์ที่ต่างกัน ผลที่ได้ก็จะแตกต่างกัน”

เย่เสี่ยวเสี่ยวติดตามหลี่ชียเอท่องไปในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ตามอัธยาศัย ในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มีร้านรวงอยู่จำนวนมาก ซึ่งจำนวนมากดำเนินการโดยมนุษย์ต้นไม้ อีกทั้งธุรกิจที่มนุษย์ต้นไม้ดำเนินการนั้นมีหลากหลายธุรกิจ แต่ทว่า ที่มีมากที่สุดก็คือซื้อขายเกี่ยวกับไอสทธิพิยยาเม็ดสมุนไพร

เหตุที่มีการซื้อขายไอสทธิพิยยาเม็ดสมุนไพรกันมากที่สุดก็เพราะเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มีผลผลิตไอสทธิพิยยาเม็ดสมุนไพรมากที่สุดใช่หรือไม่? ” เย่เสี่ยวเสี่ยวถามขึ้นด้วยมองเห็นช่องทางนี้

“นี่เป็นเพียงเหตุผลหนึ่งเท่านั้น” สำหรับปัญหาของเย่เสี่ยวเสี่ยวนั้น หลี่ชีย่ย์มกล่าวว่ “ยังมีอีกหนึ่งเหตุผลก็คือ มนุษย์ต้นไม้ซ่าของในการค้นหาสถานที่ที่มีหญ้าทิพย์สมุนไพรวิเศษขึ้นชุกชุม พวกเขา มีพรสวรรค์ทางด้านนี้ที่แตกต่างจากผู้อื่น ยิ่งไปกว่านั้น ในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ยังมากไปด้วยผีดิบต้นไม้”

“แล้วมันไปเกี่ยวอะไรกับผีดิบต้นไม้?” เย่เสี่ยวเสี่ยวเอ่ยถามด้วยความสงสัย

“ผีดิบต้นไม้จะอยู่กันเป็นฝูงเป็นหมู่คณะ พวกมันก็เป็นพวกที่อาศัยอยู่ด้วยกันเป็นชุมชน อีกทั้งผีดิบต้นไม้ชอบอาศัยรวมอยู่กับหญ้าทิพย์สมุนไพรวิเศษ ยิ่งที่ใดอุดมสมบูรณ์ไปด้วยหญ้าทิพย์สมุนไพรที่ล้ำค่ามากเท่าไร ก็จะมีผีดิบต้นไม้อาศัยอยู่ตรงนั้นมากเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เอง ในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์จึงมีการพูดถึงรังผีดิบ และชุมชนผีดิบ”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่ย์นึ่งเงียบอยู่พักหนึ่ง จากนั้นได้กล่าวต่อว่า “ขณะที่ผีดิบต้นไม้คือทายาทของมนุษย์ต้นไม้ ถึงแม้ว่าพวกมันคือทายาทที่เกิดจากความล้มเหลว แต่ มนุษย์ต้นไม้ก็คือพ่อแม่ของพวกมัน! ด้วยเหตุนี้เอง มนุษย์ต้นไม้สามารถค้นพบผีดิบต้นไม้ได้ง่ายกว่าใครๆ และเป็นการบ่งบอกว่า ในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มนุษย์ต้นไม้สามารถค้นหาหญ้าทิพย์สมุนไพรวิเศษได้ง่ายกว่าคนอื่น”

“ที่แท้ก็เป็นอย่างนี้เอง” หลังจากทีเย่เสี่ยวเสี่ยวได้ฟังคำอธิบายของหลี่ชีย่ย์แล้ว จึงคิดได้ทันที

แน่นอน มนุษย์ต้นไม้ในเมืองไม่ได้ค้าขายเฉพาะไอศกรีมพายาเม็ดสมุนไพรเท่านั้น กระทั่งมีมนุษย์ต้นไม้ที่ทำการค้าอาวุธอีกด้วย แต่ว่า มนุษย์ต้นไม้ที่มาก้าขายอาวุธมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้น

“มนุษย์ต้นไม้ฝึกวิชาได้ด้วยรึ?” สิ่งนี้ได้สร้างความประหลาดใจให้กับเย่เสี่ยวเสี่ยวจนมองว่ามันไม่น่าเป็นไปได้ เนื่องจากภายในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ถึงกับมีอยู่ร้านหนึ่งที่ชื่อขายเคล็ดวิชาโดยเฉพาะ

“เรื่องนี้พูดยาก” หลี่ซีเย่เข้าใจคำถามของเย่เสี่ยวเสี่ยว กล่าวว่า “ความจริงแล้ว มนุษย์ต้นไม้ทุกรุ่นที่เกิดจากการแปรเปลี่ยนสภาพ ล้วนแล้วแต่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา พวกมันมีการปรับเปลี่ยนให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้นในทุกยุคทุกสมัย พวกมันฝึกวิชาได้หรือไม่นั้นยังไม่สามารถสรุปได้ แต่ว่า พวกมันถือกำเนิดขึ้นโดยอาศัยซากศพมาแปรเปลี่ยนสภาพ ดังนั้น บนตัวของพวกมันยังคงยังคงไว้ซึ่งความทรงจำและร่องรอยต่างๆ อยู่บ้างจากเจ้าของร่างเดิม เป็นต้นว่าพวกมันยังสามารถจดจำเคล็ดวิชาได้บ้าง หรือยังคงสำแดงท่วงท่าได้บ้าง”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเย่ พาเย่เสี่ยวเสี่ยวเข้าไปชมร้านประเภทนี้ หลังจากที่ได้เดินชมไปตามอารมณ์แล้ว กล่าวว่า “เคล็ดวิชาเหล่านี้อาศัยการรวบรวมมาจากมนุษย์ต้นไม้อื่นๆ เนื่องจากมนุษย์ต้นไม้บางคนยังคงมีความทรงจำของเจ้าของร่างเดิมเหลืออยู่ ดังนั้น พวกมันจึงรู้เคล็ดวิชาต่างๆ อยู่ไม่น้อย แต่ทว่าส่วนมากจะไม่สมบูรณ์ ซึ่งเคล็ดวิชาที่ไม่สมบูรณ์เช่นนี้หากนำมาใช้กับมนุษย์ต้นไม้ที่ครึ่งเป็นครึ่งตายบางที่อาจพอจะใช้ได้ แต่ สำหรับผู้บำเพ็ญ

ตอนอย่างพวกเราแล้ว หากไม่ทันระวังก็จะถูกธาตุไฟเข้าแทรกเอา
ง่าย ๆ ”

หลี่ชีย่พาเย่เสี่ยวเสี่ยวท่องไปทั่วเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเมือง
ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์นั้นมีขนาดใหญ่มาก ทำให้เย่เสี่ยวเสี่ยวเดินชม
จนลabyrinthไปหมด กล่าวสำหรับเย่เสี่ยวเสี่ยวแล้ว เมืองต้นไม้
ศักดิ์สิทธิ์ดูจะมีความหมายมากกว่าสถานที่อื่นๆ

ความจริงแล้ว ใ้จะจะมีเพียงเย่เสี่ยวเสี่ยว และหลี่ชีย่ที่เป็นผู้
บำเพ็ญตนในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น ยังมีผู้บำเพ็ญตนคนอื่นๆ
อีกด้วย มีทั้งศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก ยังมีผู้บำเพ็ญตน
ที่มาจากทั่วทุกสารทิศ จำนวนนี้เป็นยอดฝีมือจำนวนไม่น้อยทีเดียว

ผู้บำเพ็ญตนที่มายังเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้
นอกเหนือจากส่วนหนึ่งที่มาผจญภัยแล้ว ยังมีจำนวนไม่น้อยที่มา
เพราะไอศทธิพิภย์ยาเม็ดสมุนไพรร

ทุกคนต่างรู้ว่า เส้นจื่อโจวนั้นมีหญ้าทิพย์สมุนไพรวินิจฉัยขึ้น
ชุกชุม สำหรับเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นสุสานนั้น ยิ่งนับเป็น
สถานที่ที่ชุกชุมไปด้วยหญ้าทิพย์สมุนไพรวินิจฉัย กระทั่งมีผู้คน
จำนวนมากกล่าวว่า ที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มีสมุนไพรรเซียน
ขึ้นอยู่ที่นั่น

ย่อมไม่ต้องสงสัย ทว่าทั้งแดนวิญญานสวรรค์ไม่มีที่ใดสามารถ
หาซื้อหญ้าทิพย์สมุนไพรวินิจฉัยได้มากไปกว่าที่เทือกเขาต้นไม้
ศักดิ์สิทธิ์อีกแล้ว

แม้ว่ามนุษย์ต้นไม้ไม่ได้แข็งแกร่งเป็นพิเศษ พวกมันไม่ได้มีธาตุแท้ภายในเฉกเช่นสำนักของเทพเจ้าแห่งทะเล หรือสายสำนักราชันเซียน แต่ทว่า ไม่มีใครกล้าทำอะไรบูมบ่ามในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ทุกคนล้วนแล้วแต่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์การซื้อขายของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งสิ้น

จะอย่างไรเสีย การที่เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ได้รับการปกป้องคุ้มครองจากเทพผู้พิทักษ์ลี้ลับลึกลับเช่นนี้ หากใครกล้าทำอะไรบูมบ่ามเท่ากับเป็นการรณหาที่ตายเอง

ถ้าหากคิดจะทำการซื้อขายด้วยการบังคับในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ถือเป็นเรื่องที่ไม่ฉลาดอย่างยิ่ง แม้แต่เทพเจ้าโบราณทะเลลึกที่สามารถวางอำนาจบาตรใหญ่ในเส้นลือโจว เมื่อมาถึงเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แล้วก็ต้องทำตัวสงบเสงี่ยมเฉยๆ ไม่กล้าทำอะไรบูมบ่าม

หลี่ซีเยตั้งใจศึกษาสำรวจเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้น เขาไม่เพียงแต่พาเย่เสี่ยวเสี่ยวท่องไปทั่วทุกหนทุกแห่งภายในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น เขายังพักอาศัยอยู่ในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์อีกด้วย เพื่อสังเกตการณ์ต่อมนุษย์ต้นไม้ที่อาศัยอยู่ในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์

ความจริงแล้ว ในห้วงวันเวลาที่สุดแสนยาวไกลที่ผ่านมา ขอเพียงหลี่ซีเยได้มีโอกาสมาที่แดนวิญญานสวรรค์แล้วละก็ เขาจะต้องมาที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อทำการจดบันทึกและวิเคราะห์เกี่ยวกับมนุษย์ต้นไม้อย่างรอบด้าน

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว มนุษย์ต้นไม้ปราศจากคุณค่าเพียงพอที่จะใช้อ้างอิงได้ แต่ กับหลี่ซีเยมันกลับมีความแตกต่าง

แต่เดิม การสร้างสรรค์สิ่งมีชีวิตนั้นเป็นหน้าที่ของสวรรค์ แต่ ที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แล้ว ด้วยเหตุผลต่างๆ นานา กลับสามารถทำให้กำเนิดเผ่าพันธุ์ใหม่ขึ้นมาได้ แม้ว่าเผ่าพันธุ์ดังกล่าวจะเต็มไปด้วยความบกพร่อง พวกมันกระหังไม่ได้รับการคุ้มครองจากฟ้าดินเฉกเช่นเผ่าพันธุ์มนุษย์ หรือเผ่าวิญญาณเทพ

แต่ว่า ด้วยเผ่าพันธุ์ที่เต็มไปด้วยจุดบกพร่องเช่นนี้ กลับสามารถอยู่รอดและดำรงคงอยู่มายุคแล้วยุคเล่า

แม้ว่ากระหังปัจจุบัน มนุษย์ต้นไม้ยังคงไม่สามารถบ่มพีกรุ่นที่สามออกมา ยังไม่มีมนุษย์ต้นไม้ใดสามารถสลัดพ้นจากการพันธนาการไปได้ ยังคงไม่สามารถไปจากเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์!

แต่ว่า จากการเปรียบเทียบกับบันทึกทุกครั้งของหลี่ชีย่ที่ผ่านมาก็จะพบว่า มนุษย์ต้นไม้มีการเปลี่ยนแปลงค่อนข้างมาก พวกมันค่อยๆ ก้าวไปสู่ความสมบูรณ์แบบอย่างช้าๆ ถ้าหากพวกมันมีเวลาที่มากพอ คงมีสักวันที่พวกมันจะให้กำเนิดรุ่นที่สามขึ้นมาได้

ถ้าหากมีวันนั้นมาถึงจริง ย่อมเป็นการบ่งบอกถึงการถือกำเนิดเผ่าพันธุ์ใหม่ที่ไม่เคยมีมาก่อน เผ่าพันธุ์เช่นนี้ก็จะไม่เป็นมนุษย์ต้นไม้อีกต่อไป เผ่าพันธุ์ใหม่ที่ไม่เคยมีมาก่อนเช่นนี้ เกรงว่าคงไม่แตกต่างไปจากเผ่าพันธุ์มนุษย์ เผ่าวิญญาณเทพ เผ่าปีศาจทะเลเหล่านั้นสักเท่าไร

เป็นที่ทราบกันดีว่า การสรรสร้างชีวิตเป็นเรื่องของสวรรค์ แต่หากว่าเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์สามารถให้กำเนิดเผ่าพันธุ์ใหม่ที่ไม่เคยมีมาก่อนขึ้นมาได้จริง ย่อมเป็นสิ่งที่สุดจะจินตนาการได้แล้ว

ดังนั้น กล่าวสำหรับหลี่ชียเอ่แล้ว การจดบันทึกการเปลี่ยนแปลงของมนุษย์ต้นไม้มีผลต่อการชี้นำเป็นอย่างยิ่ง เพราะสิ่งนี้เกี่ยวพันถึงความลึกลับพิสดารของสิ่งมีชีวิต!

อีกทั้งหลี่ชียเอ่ยังรู้มาอยู่เรื่องหนึ่ง ถ้าหากรุ่นที่สามของมนุษย์ต้นไม้สำเร็จจริง ย่อมหมายถึงมีการปฏิรูปเกิดขึ้น กระทั่งเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์อาจทำลายความสมดุลของแดนวิญญูญาณสวรรค์ กุมความได้เปรียบล้ำหน้าต่อทะเลกระดูก และวังน้ำวนขนาดใหญ่ไปได้ก้าวหนึ่ง!

“เจ้าคงไม่คิดที่จะจับมนุษย์ต้นไม้คนหนึ่งมาทำการศึกษาค้นคว้ากรรมัง” เย่เสี่ยวเสี่ยว หัวเราะและกล่าวกับหลี่ชียเอ่ เมื่อเห็นหลี่ชียเอ่ที่พักอาศัยอยู่ในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มาหลายวัน เอาแต่ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับมนุษย์ต้นไม้

ตอนที่ 1418 ผิดบั้นไม้

หลี่ซีเย่หัวเราะและส่ายหน้าสำหรับคำพูดของเย่เสี่ยวเสี่ยว กล่าวว่่า “การจับมนุษย์ต้นไม้เป็นๆ สักคนกลับมาสำหรับช้ำในเวลานี้ มันไม้ได้มีคุณค่าต่อการศึกษาค้นคว้่าสักเท่าไร มนุษย์ต้นไม้เป็นพวกที่อาศัยอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม จะต้องทำการศึกษาทั้งเผ่าพันธุ์”

“ทำไมเจ้าถึงให้ความสนใจต่อมนุษย์ต้นไม้มากมายถึงเพียงนี้?” เย่เสี่ยวเสี่ยวถามด้วยความสงสัยว่่า “เจ้าไม่สามารถสร้างเผ่าพันธุ์ใหม่ขึ้นมาได้อยู่แล้ว อีกอย่าง ต่อให้เจ้ามีโอกาສที่จะสร้างเผ่าพันธุ์ใหม่ขึ้นมาได้ การที่เผ่าพันธุ์หนึ่งนับตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงการแพร่ขยายพันธุ์ เกรงว่่าคงต้องอาศัยเวลาที่ยาวนานมาก เช่นเดียวกับมนุษย์ต้นไม้ที่ก้าวข้ามมายุคแล้วยุคเล่า เจ้ารอไม่ถึงวันนั้นอยู่แล้ว”

มีผู้บ้ำาเพ็ญตนมาที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เป็นจำนวนมาก พวกเขาจะไม่ไปศึกษาค้นคว้่าเกี่ยวกับมนุษย์ต้นไม้อยู่แล้ว พวกเขามุ่งไปที่สมุนไพรวិเศษหญ้าทิพย์ของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มากกว่า

สำหรับปัญหาข้อนี้ของเย่เสี่ยวเสี่ยว หลี่ซีเย่อมยิ้มแต่ไม่ตอบ ความลึกลับที่อยู่ภายในยอมไม้ใช่ผู้ที่มีอายุน้อยอย่างเย่เสี่ยวเสี่ยว จะสามารถเข้าใจได้อย่างลึกซึ้ง และไม้ใช่สิ่งทีเย่เสี่ยวเสี่ยวจำเป็นต้องไปเผชิญกับมัน

หลี่ซีเย พาเย่เสี่ยวเสี่ยวพักอาศัยอยู่ที่เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์อยู่หลายวัน ในหลายวันที่ผ่านมา หลี่ซีเยไม่ได้สนใจในเรื่องหญ้าทิพย์สมุนไพรวินิจฉัย และไม่ได้อยู่เพื่อต้องการของวิเศษ การรังอยู่ที่เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ของเขาเพื่อต้องการเฝ้าสังเกตมนุษย์ต้นไม้อย่างเดียวล้วนๆ

วันนี้หลี่ซีเยได้พาเย่เสี่ยวเสี่ยวเดินเที่ยวเตร่อยู่ในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ไปเรื่อยๆ พวกเขาได้ไปหยุดพักเหนื่อยอยู่ที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งที่เปิดดำเนินการโดยมนุษย์ต้นไม้

อย่างไรก็ตาม ผู้ที่เข้าไปนั่งพักผ่อนดื่มกินไม่ได้มีเพียงหลี่ซีเยและเย่เสี่ยวเสี่ยวเท่านั้น ยังมีผู้บำเพ็ญตบธรรมที่มาจากทั่วทุกสารทิศ ผู้บำเพ็ญตบธรรมเหล่านี้นั่งรวมกระจุกกันเป็นกลุ่มคนเล็กๆ และพูดคุยถึงเรื่องสัพเพเหระกันไป

หลี่ซีเยเลือกนั่งอยู่กับตำแหน่งที่ติดกับหน้าต่างอยู่เงียบๆ มองดูคนเสิร์ฟสุราอาหาร เถ้าแก่ร้าน และบรรดาลูกจ้างที่กำลังง่วนกับงานของตนด้วยความสนใจยิ่ง

ความจริงแล้ว เรื่องเช่นนี้ไม่ได้น่าสนใจแม้แต่น้อย ร้านอาหารธรรมดาเช่นนี้มีอยู่ทั่วไปในแดนวิญญานสวรรค์ อีกทั้งร้านอาหารเช่นนี้ก็ไม่ได้มีจุดเด่นอะไรเป็นพิเศษ

แม้ว่าจะเป็นเช่นนี้ก็ตาม หลี่ซีเยกลับมองดูด้วยความสนใจเป็นอย่างยิ่ง เหมือนว่าข้างในนั้นมีความลับอะไรบางอย่างซ่อนอยู่อย่างนั้น

“รีบไปกันเร็ว ไปเร็ว พวกศิษย์พีใหญ่ได้พบรังผีดิบอยู่แห่งหนึ่ง” ขณะที่หลี่ชีย่กับเย่เสี่ยวเสี่ยว กำลังพักผ่อนอยู่ที่ร้านอาหารแห่งนี้ ปรากฏผู้บ่าเพ็ญตนคนหนึ่งเดินเข้ามาอย่างเร่งรีบ และกล่าวกับผู้บ่าเพ็ญตนโต๊ะหนึ่งที่กำลังนั่งดื่มกินอยู่

ผู้บ่าเพ็ญตน โต๊ะนี้เมื่อได้ยินคำกล่าวเช่นนี้ เร่งรีบจ่ายค่าอาหารแล้วก็จากไปทันที ขณะที่บรรดาผู้บ่าเพ็ญตนคนอื่นๆ ก็ได้ยินคำพูดของผู้บ่าเพ็ญตนผู้นี้เช่นกัน พลันรู้สึกคึกคักขึ้นมา

“ค้นพบรังผีดิบแล้ว?” มีผู้บ่าเพ็ญตนที่รู้สึกตื่นเต้นดีใจพลันลุกขึ้นยืนและกล่าวว่า “มันต้องมีหญ้าทิพย์สมุนไพรวินิจฉัยที่ล้ำค่าอย่างแน่นอน พวกเราตามไป” กล่าวพลางก็นำพรรคพวกจ่ายค่าอาหารแล้วออกจากร้านไปทันที

ในเวลานี้ บรรดาผู้บ่าเพ็ญตนคนอื่นๆ ก็ได้ทยอยกันลุกขึ้นแล้วจ่ายค่าอาหารจากไป กล่าวสำหรับผู้บ่าเพ็ญตนจำนวนมากที่มายังเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แล้ว เดิมความตั้งใจของพวกเขา ก็เพื่อหญ้าทิพย์สมุนไพรวินิจฉัยของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์อยู่แล้ว เวลานี้มีผู้ค้นพบรังผีดิบ นั่นย่อมเป็นการบ่งบอกว่าภายในรังผีดิบจะมีสุดยอดหญ้าทิพย์สมุนไพรวินิจฉัยอยู่นั่น

“พวกเราไปดูด้วยดีมั๊ย?” เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวเห็นบรรดาผู้บ่าเพ็ญตนต่างทยอยกันจ่ายค่าอาหารแล้วก็จากไป จึงรู้สึกตื่นเต้นไปกับเขาด้วย และเฝ้ากับหลี่ชีย่ขึ้นมา

เย่เสี่ยวเสี่ยวยังไม่เคยได้เห็นผีดิบต้นไม้มาก่อน ยิ่งไม่เคยเจออะเลอริงผีดิบ เวลานี้เมื่อปรากฏมีผู้พบอะเลอริงผีดิบเข้า หนูน้อยที่มีความอยากรู้อยากเห็นมาโดยตลอดมีรีจะไม่ตื่นเต้นดีใจ?

“ตกลง ไปดูสักหน่อยก็แล้วกัน” หลีชีเย่หัวเราะและลุกขึ้นมา
จ่ายค่าอาหาร

สถานที่ที่ค้นพบรังผีดิบนั้นอยู่ท่ามกลางหุบเขาที่ห่างจากเมือง
ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ไม่ไกลนัก โดยที่หุบเขาแห่งนี้ตั้งอยู่บริเวณที่มีดและ
เงียบมาก มีเถาวัลย์ขึ้นปกคลุม มีต้นไม้ดึกดำบรรพ์ที่สูงเทียมฟ้า
ทั่วทั้งหุบเขาแลดูเขียวขจี หุบเขาลึกลับปกคลุมไปด้วยต้นไม้ดึกดำ
บรรพ์และเถาวัลย์ ทำให้ไม่สามารถมองเห็นสภาพภายในหุบเขาได้
ทั้งหมด

หลีชีเย่พาเย่เสี่ยวเสี่ยวยืนอยู่บนยอดเขาแห่งหนึ่งนอกหุบเขา
ดังกล่าว พวกเขาอดดูหุบเขาแห่งนั้นจากระยะไกล แม้จะเป็น
เช่นนี้ก็ตาม ยังคงไม่สามารถมองเห็นสภาพภายในของหุบเขาได้
อย่างชัดเจนจากการดูบดบังเอาไว้ด้วยต้นไม้ดึกดำบรรพ์และ
เถาวัลย์

ขณะที่หลีชีเย่และเย่เสี่ยวเสี่ยวมาถึงนั้น ด้านนอกหุบเขา
ปรากฏผู้บำเพ็ญตนจำนวนไม่น้อยที่ได้มาถึงก่อนหน้า ผู้บำเพ็ญ
ตนเหล่านี้ชุมนุมอยู่ด้านนอกหุบเขา พวกเขาต่างล่องไปยังหุบเขาแบบ
ไม่กระพริบตา

เวลานี้ มีผีดิบต้นไม้จำนวนไม่น้อยมาจากด้านนอกเดินเข้าไป
ภายในหุบเขา ไม่มีใครรู้ว่าบรรดาผีดิบต้นไม้เหล่านี้มาจากไหนกัน
พวกมันรวมตัวเป็นกลุ่มเล็กๆ หยอຍกันเดินเข้าไปภายในหุบเขา
นั้น ดูจากท่าทีของผีดิบต้นไม้แล้ว เหมือนว่าพวกมันเดินทางมา
เพื่อร่วมงานสังสรรค์อะไรซักอย่าง เนื่องจากดูจากผีดิบต้นไม้ที่มา

เป็นกลุ่มเล็กๆ เหล่านี้แล้วสามารถมองออกได้ว่า พวกมันไม่ได้มาจากสถานที่เดียวกัน

ดูไปแล้ว ผิดิบต้นไม้ไม่ได้แตกต่างกันอะไรจากมนุษย์ต้นไม้รุ่นแรกสักเท่าไร พวกมันมีลักษณะเหมือนกับมนุษย์ต้นไม้ที่ส่วนใหญ่ยังคงรักษาลักษณะของความเป็นคนเอาไว้ บนตัวของพวกเขามีลักษณะของการกลายสภาพเป็นเนื้อไม้เช่นกัน แต่ แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตาม ผิดิบต้นไม้ยังคงมีข้อแตกต่างกับมนุษย์ต้นไม้ค่อนข้างมากอยู่

การกลายสภาพเป็นเนื้อไม้บนร่างของผิดิบต้นไม้จะแลดูเป็นไปโดยกำเนิด มีความเป็นธรรมชาติ ซึ่งแตกต่างจากมนุษย์ต้นไม้รุ่นแรกที่มีการแปรสภาพเป็นเนื้อไม้เกิดขึ้นจากกล้ามเนื้อและเอ็นกระดูกของศพเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น

ขณะที่ความเป็นเนื้อไม้บนตัวของผิดิบต้นไม้ดูแล้วเหมือนเป็นมาแต่กำเนิด เป็นต้นว่า ในส่วนที่เป็นท่อนแขน หากเป็นของมนุษย์ต้นไม้จะดูที่อู่ๆ เหมือนเป็นการใช้วิธีเลี่ยมเอา เหมือนว่ามันไม่ใช่เป็นส่วนหนึ่งของร่างกายอย่างนั้น

แต่ทว่า ของผิดิบต้นไม้จะต่างกัน การแปรสภาพเป็นเนื้อไม้บนท่อนแขนจะดูเหมือนเป็นกิ่งไม้ที่เจริญงอกงาม ไม่เพียงเปี่ยมด้วยพลังชีวิต ทั้งยังแลดูเป็นธรรมชาติมาก

เย่เสียวเสียวที่มองเห็นผิดิบต้นไม้ซึ่งรวมตัวเป็นกลุ่มเล็กๆ เดินเข้าไปภายในหุบเขาแล้วก็รู้สึกแปลกใจ จึงเอ่ยถามหลี่ชียู่ว่า " ผิดิบต้นไม้มีความแตกต่างกับมนุษย์ต้นไม้รุ่นที่สองอย่างไรบ้าง? "

“ดูจากรูปลักษณะภายนอกแล้วไม่ได้แตกต่างอะไรมาก” หลีชิเย่มองดูผีดิบต้นไม้ซึ่งรวมตัวเป็นกลุ่มเล็กๆ นั้นแล้วกล่าวว่า “แม้จะกล่าวว่าผีดิบต้นไม้คือคนตาย แต่นั่นมันก็คือมองจากมุมมองอีกมุมหนึ่งเท่านั้น ความจริงแล้วพวกมันไม่ใช่ศพ ร่างกายของพวกมันก็มีชีวิตชีวาอยู่เหมือนกัน แต่ หากจะต้องทำการแบ่งแยกระหว่างผีดิบต้นไม้กับมนุษย์ต้นไม้รุ่นที่สองออกมาให้ได้มันก็ไม่ยาก ให้ดูที่ดวงตาของพวกมัน หากไม่มีชีวิตชีวาก็คือผีดิบต้นไม้”

เมื่อได้รับการกล่าวเตือนจากหลีชิเย่แล้ว เย่เสี่ยวเสี่ยวจึงทำการสังเกตอย่างละเอียด และพบว่า เป็นความจริงที่ผีดิบต้นไม้มีคู่ดวงตาที่ไม่เหมือนกัน ดวงตาของผีดิบต้นไม้ดูกลมวงโบยยิ่งนัก เหมือนว่าว่างเปล่าไม่มีสิ่งใดอยู่เลย ดวงตาคู่นี้ของมันเต็มไปด้วยความตาย ที่น่ากลัวยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ดวงตาของพวกมันเหมือนมีกลิ่นอายมรณะกระปริบแวบวับ ซึ่งตามหลักแล้ว กลิ่นอายมรณะแบบนี้ควรจะมีกับศพเท่านั้น

“พวกมันไม่มีวิญญาณ!” เย่เสี่ยวเสี่ยวพิมพ์ำออกมาขณะมองดูผีดิบต้นไม้เหล่านั้น

ก่อนหน้านี้ เย่เสี่ยวเสี่ยวไม่เคยพบเห็นมนุษย์ต้นไม้รุ่นที่สองมาก่อน จะอย่างไรเสีย โอกาสที่จะวิวัฒนาการจนกลายเป็นมนุษย์ต้นไม้รุ่นสองนั้นต่ำมากๆ ท่ามกลางเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตาแห่งนี้คิดจะพบเจอมนุษย์ต้นไม้รุ่นที่สองสักคนเป็นเรื่องที่ยากมาก ยิ่งไปกว่านั้น เล่าลือกันว่า ต่อให้มีมนุษย์ต้นไม้รุ่นที่สองถือกำเนิดขึ้นมาได้เป็นผลสำเร็จ พวกมันก็จะถูกมนุษย์ต้นไม้ปกป้องเอาไว้ โดยที่บุคคลภายนอกไม่มีโอกาสได้เห็น

“ถูกต้อง พวกมันไม่มีวิญญาณ” หลีซีเยพยักหน้า กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ทุกคนต่างบอกว่าดวงตาคือหน้าต่างของจิตวิญญาณ มีวิญญาณหรือไม่นั้น อาศัยดูจากดวงตาก็สามารถดูออก ซึ่งเหมือนกับโครงกระดูกอย่างนั้น เพราะอะไรเวลาที่โครงกระดูกฟื้นคืนชีพขึ้นมาแล้วปรากฏดวงตาทั้งสองมีไฟสีแดงออกมา นั่นเป็นเพราะไฟแห่งวิญญาณ!”

“แม้ว่าผีดิบต้นไม้จะมีกายเนื้อ และความจริงแล้วกายเนื้อของพวกมันก็ไม่ได้แตกต่างอะไรไปจากกายเนื้อของเผ่าพันธุ์อื่นๆ มากนัก ปัญหาอยู่ที่ว่าพวกมันไม่มีวิญญาณ เมื่อไม่มีวิญญาณแล้วจะมีสายเลือดได้อย่างไรกัน และจะสืบสานต่อเนื้อได้อย่างไร พวกมันเป็นได้แค่ซากศพที่เดินได้เท่านั้นเอง” หลีซีเยเอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ

“เพราะอะไรพวกมันจึงเกิดขึ้นมาพร้อมกับกายเนื้อ แต่กลับไม่มีวิญญาณ?”

หลีซีเยยิ้มและกล่าวว่า “ประสบความสำเร็จก็เพราะมนุษย์ต้นไม้รุ่นแรก ล้มเหลวก็เพราะมนุษย์ต้นไม้รุ่นแรกเช่นกัน การแปรเปลี่ยนสภาพของมนุษย์ต้นไม้รุ่นแรกนั้น มันถือกำเนิดขึ้นโดยอาศัยซากศพ โดยเมล็ดพันธุ์ได้หยั่งรากลงที่สมอง จากนั้นเมล็ดพันธุ์เกิดการแปรเปลี่ยนสภาพกลายเป็นวิญญาณของมนุษย์ต้นไม้รุ่นแรก ต่อให้มนุษย์ต้นไม้รุ่นแรกมีวิญญาณ แต่ทว่า มนุษย์ต้นไม้รุ่นแรกยังคงไม่สามารถเรียกได้ว่าเป็นสิ่งมีชีวิตที่สมบูรณ์ได้ พวกมันยังคงเป็นคนตายอยู่ครึ่งหนึ่ง ด้วยความที่เป็นคนตายอยู่ครึ่งหนึ่ง ในขณะที่ให้กำเนิดรุ่นที่สองแล้วคิดจะให้รุ่นที่สองพลันถือ

กำเนิดขึ้นมา ก็มีวิญญาณเลยนั้น โอกาสอันนี้ต่ำมากจนไม่ต้องไปคำนึงถึง”

หลังจากที่เย่เสี่ยวเสี่ยวได้ฟังคำจากหลี่ซีเย่แล้วถึงกับนั่งเงิบทำให้นางเข้าใจอะไรต่างๆ มากมาย นางสามารถเข้าใจถึงการแปรเปลี่ยนนสภาพ และการถือกำเนิดขึ้นมาของมนุษย์ต้นไม้ได้ทั้งหมด และทำให้นางเข้าใจได้ว่า การกำเนิดของเผ่าพันธุ์ใดเผ่าพันธุ์หนึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลย

“ยังคงเป็นคำๆ นั้น การสรรสร้างชีวิตเป็นเรื่องของสวรรค์ ใช่ว่าเจ้าสามารถสร้างกายเนื้อได้แล้วก็สามารถสร้างชีวิตขึ้นมาได้มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เหมือนดังเช่นผู้บำเพ็ญตบะอย่างนั้น เพราะอะไรเมื่อกายเนื้อของผู้บำเพ็ญตบะถูกทำลายแล้วสามารถสร้างขึ้นมาได้ใหม่ แต่ หากชะตาแท้ถูกทำลาย เจ้าก็ต้องตายอย่างแท้จริง เมื่อปราศจากชะตาแท้ เจ้าก็ปราศจากทุกสิ่งทุกอย่าง.....”

“..... กายเนื้อสร้างขึ้นได้ใหม่ แต่ชะตาแท้สร้างขึ้นใหม่ไม่ได้ เนื่องจากเจ้าไม่ใช่สวรรค์ เจ้าไม่สามารถสร้างชะตาแท้ได้เนื่องจากมันเป็นขอบเขตการสร้างสรรค์ชีวิต!” น้อยครั้งที่จะได้เห็นท่าทีการพูดที่จริงจังของหลี่ซีเย่

เย่เสี่ยวเสี่ยวฟังอย่างตั้งใจ นางถึงกับพยักหน้าเงิบๆ เมื่อได้ฟังคำกล่าวเช่นนี้ของหลี่ซีเย่

ความจริงแล้ว มันเป็นการเร็วเกินไปที่เย่เสี่ยวเสี่ยวเข้ามาสัมผัสกับหัวข้อสนทนาเช่นนี้ จะอย่างไรเสียอายุของนางยังน้อย ที่สำคัญว่านั่นก็คือขอบเขตปัญหาข้อนี้โดยปรกติแล้วมีเพียงราชัน

เขียนเท่านั้นที่สัมผัสได้ มีเพียงระดับราชันเขียนเท่านั้นจึงจะ
ไต่ตรงและสืบค้นปัญหาข้อนี้ได้

“น่าแปลก” ขณะที่น้อยครั้งนักที่เยเสียวเสียวจะตั้งใจรับฟังอยู่
นั้น หลีซีเยมองดูผิบบนไม้ที่รวมตัวเป็นกลุ่มเล็กๆ เดินเข้าไป
ภายในหุบเขาแล้วถึงกับพึมพำออกมา

“ทำไมรี?” เยเสียวเสียวที่ได้สติกลับมา จึงถามด้วยความ
สงสัย

“เกรงว่าที่ตรงนี้จะไม่ใช่รังผีดิบ”

“เพราะอะไร?” เยเสียวเสียวก็รู้สึกแปลกใจ กล่าวว่า “ไหน
บอกว่าผิบบนไม้ชอบอยู่รวมกันไม่ใช่รี? เวลา นี้ มีผิบบนไม้
จำนวนมากที่เดินทางมาจากภายนอก เกรงว่าที่ตรงนี้จะป็นรังของ
พวกมันกระมัง”

“ไม่.....” หลีซีเยส่ายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ผิบบนไม้
แตกต่างจากมนุษย์ต้นไม้ พวกมันคือลูกรักของเทือกเขาต้นไม้
ศักดิ์สิทธิ์ ต่อให้พวกมันไม่มีวิญญาณ แต่ทว่า พวกมันสามารถ
หยั่งรากลงกับพื้นดินตรงนี้ ผิบบนไม้มีความใกล้ชิดกับเทือกเขา
ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มาก ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า พวกมันสามารถอาศัยอยู่
ในรังผีดิบโดยไม่ต้องออกมาอีกตลอดกาล เว้นแต่มีคนไปโจมตี
พวกมัน มิฉะนั้นแล้ว เมื่อใดที่ผิบบนไม้รวมตัวจนกลายเป็น
ลักษณะของรังแล้ว พวกมันก็จะอาศัยอยู่ที่นั่นจนกระทั่งตาย
.....”

“นี่คือหนึ่งในเหตุผลที่รังผึ้งไม่ถูกค้นพบได้โดยง่ายดาย ในสภาพปรกติแล้ว ผึ้งต้นไม้อาจจะไม่ไปจากรังผึ้งของพวกมัน เว้นแต่รังของพวกมันถูกทำลาย หรือถูกโจมตีจากศัตรูที่แข็งแกร่งเวลานี้กลับปรากฏผึ้งต้นไม้อจำนวนมากมายังหุบเขาแห่งนี้ มันเป็นเรื่องน่าแปลกโดยแท้” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว เขาอดที่จะมีท่าทีไตร่ตรองเรื่องนี้ไม่ได้

ตอนที่ 1419 ร่องรอยความทรงจำ

“หรือเป็นเพราะว่ารังผีดิบอื่นๆ ถูกทำลายไปแล้ว บรรดาผีดิบต้นไม้ที่เหลือรอดมาได้จึงเคลื่อนย้ายมารวมกันที่ตรงนี้?” เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวได้ฟังคำของหลี่ชียเอ่แล้ว จึงเอ่ยขึ้นมา

หลี่ชียเอ่หัวเราะและส่ายหน้า กล่าวว่า “รังผีดิบของผีดิบต้นไม้ไซ้จะค้นพบได้ง่ายดายเช่นนั้น ยิ่งเป็นไปไม่ได้ที่รังผีดิบจำนวนมากจะถูกค้นพบได้ในคราเดียว กระทั่งถูกทำลาย เว้นแต่ว่าจะกระทำโดยกองทัพของราชันเซียน มิฉะนั้นแล้ว ต่อให้เป็นสายสำนักราชันเซียนทั่วไป ก็ไม่สามารถทำลายรังผีดิบจำนวนมากในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ลงได้ในคราเดียว”

“หรือว่าด้านในหุบเขานี้มีของวิเศษที่ยอดเยี่ยมมาก ดังนั้น จึงมีผีดิบต้นไม้จำนวนมากเร่งรุดมายังสถานที่แห่งนี้” เย่เสี่ยวเสี่ยวได้นึกไปถึงความน่าจะเป็นอีกอย่าง ดวงตาทั้งสองถึงกับส่งประกายออกมาและกล่าวด้วยความตื่นเต้นดีใจว่า “เจ้าเป็นคนพูดเองว่าโดยปรกติแล้วผีดิบต้นไม้โดยทั่วไปจะอยู่กับหญ้าทิพย์สมุนไพรวิเศษไม่ใช่รึ? เวลานี้มีผีดิบต้นไม้จำนวนมากรุดมาที่นี่ ไม่แน่ว่าภายในหุบเขานี้อาจมีโอสถเซียนก็เป็นได้”

“เจ้าคิดมากไปแล้ว” หลี่ชียเอ่ยิ้มและดีดลมุกโด่งของนางที่หนึ่งกล่าวว่า “ต่อให้เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มีสมุนไพรเซียน มันไม่ได้หมายความว่าสมุนไพรเซียนจะยินดีอยู่ร่วมกับผีดิบต้นไม้ หรือต่อให้สมุนไพรเซียนยินดีที่จะอยู่ร่วมกับผีดิบต้นไม้ เกรงว่าคงถูกผีดิบ

ต้นไม้ที่แข็งแรงยิ่งนักชิงตัดหน้าไปก่อนแล้ว ผิดิบต้นไม้อื่นๆ ไม่สามารถเข้าไปยุ่งเกี่ยวได้ด้วยอยู่แล้ว”

“แล้วมันเป็นเพราะอะไร? ถึงได้ทำให้ผิดิบต้นไม้จำนวนมากเร่งรุดมาถึงหุบเขาแห่งนี้” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับผิดหวัง เมื่อถูกหลี่ซีเย่ทำลายความกระตือรือร้นไป

“อีกสักครู่เข้าไปในนั้นก็จะรู้เอง ดูนั่นสิ มีผู้ที่ต้องการบุกโจมตีเข้าไปไม่ใช่หรื? คอยดูว่าพวกมันจะตายอย่างไร” หลี่ซีเย่มองดูที่หุบเขา กล่าวพร้อมกับเพยรอยยิ้มออกมา

ความจริงแล้ว บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่ซุ่มอยู่บริเวณด้านนอกหุบเขาก็รู้สึกแปลกใจเช่นกัน เมื่อเห็นผิดิบต้นไม้จำนวนมากพากันเข้าไปภายในหุบเขา รู้สึกงงงวยอยู่เหมือนกัน

“หรือว่า ภายในหุบเขามีสมุนไพรมะเร็งเหียนตั้งจุดให้ผิดิบต้นไม้จำนวนมากหลังไหลเข้ามา? ” มีผู้บำเพ็ญตนที่มีแนวคิดเดียวกันกับเย่เสี่ยวเสี่ยว ถึงกับกล่าวด้วยความตื่นเต้นดีใจ

“สมุนไพรมะเร็งเหียน.....” บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่อยู่ในเหตุการณ์ถึงกับมีกำลังวังชาขึ้นมาทันที เมื่อได้ยินความน่าจะเป็นเช่นนี้ จากนั้นสมุนไพรมะเร็งเหียนติดตามด้วยความตื่นเต้นดีใจ ตาทั้งสองเปล่งเป็นประกายออกมา กระทั่งกลับกลายเป็นความโลภ ขาดแต่เพียงไม่ได้มีน้ำลายไหลยืดออกมาเท่านั้น

“เป็นความจริงที่อาจมีความเป็นไปได้ ถ้าหากไม่เป็นเพราะสมุนไพรมะเร็งเหียนแล้ว ทำไมถึงมีผิดิบต้นไม้พากันมาที่นี่ตั้งมากมาย

ขนาดนี้” ผู้บ่าเพ็ญตนผู้หนึ่งถึงกับต้องกลืนน้ำลายเอือก และกล่าว
ว่า “ถ้าหากเป็นสมุนไพรมะเร็งจริงล่ะก็ พวกเรารวยแล้ว”

“พวกเราลุยเข้าไป” กลุ่มคนอีกกลุ่มหนึ่งมีปฏิกิริยาไวกว่า ร้อง
กล่าวเสียงทุ้มต่ำออกมา และชิงลงมือก่อนคนอื่น บุคเข้าไปยังปาก
ทางเข้าหุบเขา

“ฆ่า.....” ผู้บ่าเพ็ญตนอื่นๆ เมื่อเห็นมีคนชิงตัดหน้าบุคเข้าไป
ก่อน จึงคำรามเสียงดังออกมาพร้อมกับบุคตามเข้าไปโดยไม่ยอม
อ่อนข้อให้

“ฆ่ามัน.....” ในเวลานี้ บรรดาผู้บ่าเพ็ญตนทั้งหมดที่เดิมชุ่ม
อยู่บริเวณด้านนอกหุบเขาไม่ชุ่มโถมตีอีกต่อไป ต่างคำรามเสียงดัง
และบุคเข้าไปยังหุบเขา ทุกคนต่างแย่งกันด้วยกลัวว่าจะตกขบวน
แล้วช้ากว่าคนอื่นก้าวหนึ่ง

กล่าวสำหรับผู้บ่าเพ็ญตนไม่ว่าคนใดก็ตาม สมุนไพรมะเร็งนั้น
ช่างดึงดูดใจเสียเหลือเกิน ไม่ว่าจะเป็ใคร หากสามารถได้
สมุนไพรมะเร็งมาครอบครองจะต้องร่ำรวยมหาศาล และก้าวสู่
ตำแหน่งสูงส่งต่อไป

“ฮิว ฮิว ฮิว.....” จังหวะที่บรรดาผู้บ่าเพ็ญตนทำการบุค
โถมตีต่อหุบเขาแห่งนี้ ทันใดนั้น ใต้พื้นดินปรากฏเภาวัลย์ขนาด
ยาวแต่ละเส้นที่พุ่งขึ้นมา โดยที่เภาวัลย์ขนาดยาวแต่ละเส้นคล้าย
ตั้งงูที่มีความว่องไวพุ่งเข้าไปพันตัวผู้บ่าเพ็ญตน เหล่านั้น
ขณะเดียวกัน ก็มีเภาวัลย์ขนาดยาวที่เหมือนเกาทัณฑ์พุ่งเข้าใส่
ร่างของผู้บ่าเพ็ญตนเช่นกัน

ในเวลานี้ ผิดิบต้นไม้ที่อยู่ภายในหุบเขาก็ได้ลงมือต่อผู้บ่าเพ็ญตนเหล่านี้เช่นกัน อีกทั้งไม่อาจดูถูกต่อพลาณภาพการลงมือของผิดิบต้นไม้ได้เลย

เหมือนดังเช่นหลี่ชียเอ่ได้กล่าวเอาไว้ว่า แม้ผิดิบต้นไม้จะปราศจากวิญญาน แม้ว่าพวกมันเป็นเพียงซากศพที่เดินได้ แต่ทว่า ในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์นี้ผิดิบต้นไม้มีฐานะเป็นลูกรักพวกมันได้รับความคุ้มครองจากเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ต่อให้พวกมันไม่เคยฝึกยุทธมาก่อน แต่ทว่า สัญชาตญาณของพวกเขามีความแข็งแกร่งมาก

“อ้ากก.....” ในเวลานี้ มีเสียงนำเวหนาดังขึ้น ผู้บ่าเพ็ญตนบางคนถูกเถาวัลย์ขนาดยาวพุ่งเข้าแทงทะลุร่างกาย เมื่อศพของพวกเขาล้มลงกับพื้นแล้ว ปราบภูเมล็ดพันธ์ที่มีขนาดคล้ายเม็ดงาพล้นมุดเข้ากลางหน้าผากของพวกมัน

“ซ่า.....” ผู้บ่าเพ็ญตนบางคนเมื่อเห็นศพพรรคพวกของตนถูกเมล็ดพันธ์มุดเข้ากลางหน้าผาก กำลังจะแปรเปลี่ยนสภาพกลายเป็นมนุษย์ต้นไม้ ทั้งตกใจระคนกับความโกรธ คำรามเสียงดังพร้อมกับจัดการทำลายศพของพรรคพวกในทันที

“อ้ากก.....” เสียงนำเวหนาดังขึ้น ในเวลานี้เอง บนพื้นดินปราบภูเมล็ดพันธ์จำนวนไม่น้อยที่โผล่ขึ้นมา มีผู้บ่าเพ็ญตนที่เลือดของตนหยดลงไปเมล็ดพันธ์นั้น ทำให้เมล็ดพันธ์เมื่อนั้นพุ่งเข้าเจาะกลางหน้าผากของผู้บ่าเพ็ญตนคนนั้นทันที ผู้บ่าเพ็ญตนบางคนไม่สามารถหลบได้พ้น จึงต้องถูกเมล็ดพันธ์เจาะและมุดเข้ากลางหน้าผากไป

ผู้บำเพ็ญตนที่ถูกเมล็ดพันธุ์มุดเข้ากลางหน้าผากพลันล้มลง ร่างของเขาชักกระตุก ได้ยินเสียง “คร้ากก คร้ากก” เป็นเสียงข้อ ต่อที่ดังออกมา ขณะเดียวกัน เสียงร้องอันน่าเวทนาของผู้บำเพ็ญ ตนผู้นี้ได้ดังก้องไปทั่วทั้งหุบเขาแห่งนี้ ทำให้ผู้ที่ได้ยินต้อง หวาดกลัวจนตัวสั่นตั้งลูกนก

“มันช่างน่ากลัวเสียเหลือเกิน” เย่เสียวเสียวถึงกับร่างสั่นเทิ้มที่ หนึ่ง เมื่อเห็นผู้บำเพ็ญตนถูกเมล็ดพันธุ์มุดเข้าไปอยู่ในร่างกาย ขณะยังมีชีวิตอยู่ ย่อมไม่ต้องสงสัย หลังจากเมล็ดพันธุ์ได้มุดเข้า ไปในร่างกายแล้วจึงได้ฆ่าผู้บำเพ็ญตนผู้นั้นจนถึงแก่ความตาย

“ที่ที่มีผีดิบต้นไม้อยู่เป็นจำนวนมาก ที่นั่นก็จะมีเมล็ดพันธุ์มาก เช่นกัน อีกทั้งยังมีความแข็งแกร่งและดุร้ายมากกว่าอีกด้วย ตรงกัน ข้าม ที่ที่มนุษย์ต้นไม้อาศัยอยู่นั้น เมล็ดพันธุ์จะไม่เป็นฝ่ายเข้า โจมตีต่อมนุษย์ที่มีชีวิตโดยตรง ต้องรอให้คนผู้นั้นเสียชีวิตก่อน แล้วค่อยมุดเข้าไปในหน้าผากอีกที” หลี่ชียู่กล่าวด้วยท่าทีเรียบ เฉย โดยไม่ได้มองว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าแปลกแต่อย่างใด

ในเวลานี้ ปราบกฏเสียงที่เกิดจากการเผาไหม้ดังออกมา มีผีดิบ ต้นไม้ที่ถึงกับสามารถอ้าปากแล้วก็พ่นเป็นไฟออกมาได้

ไม่เพียงมีผีดิบต้นไม้ที่พ่นไฟเป็นเท่านั้น ยังมีผีดิบต้นไม้ที่พลัน ลงมือก็สำแดงเป็นน้ำแข็งที่สยบไปทั่วทุกทิศ ได้ยินเสียง “จืด จืด จืด” ผู้บำเพ็ญตนบางคนถูกน้ำแข็งห่อหุ้มร่างเอาไว้

เย่เสียวเสียวถึงกับงงัน เมื่อเห็นผีดิบต้นไม้บางคนสามารถพ่น เป็นไฟได้ บ้างสามารถสำแดงเป็นน้ำแข็งที่สยบแปดทิศได้ กล่าว

กับหลี่ชียเยว่า “ไหนเจ้าเคยบอกว่าผิติดันไม้ฝักยุทธไม่เป็นไม่ใช่รี? เวลาที่เห็นไม้ไขเคล็ดวิชาแล้วจะเป็นอะไรไปได้? ”

“ไม่ นี่คือสัญชาตญาณ” หลี่ชียเยหัวเราะและสายหน้ากล่าววว่า “การที่พวกมันฟันไฟออกมา และสยบด้วยน้ำแข็งนั้น เหล่านี้หาใช่เป็นเพราะพวกมันเคยฝึกเคล็ดวิชามาก่อน แต่เป็นเพราะพวกเขามีสัญชาตญาณนี้มาตั้งแต่แรกเกิดเลยทีเดียวน”

“มัน มันเป็นไปได้อย่างไร? ” เยเสี้ยวเสี้ยว ถึงกับงงงัน ถ้าหากมีผู้บำเพ็ญตนที่ปล้นถือกำเนิดขึ้นมาก็คงมีสัญชาตญาณเช่นนี้ ในอนาคตมิแข็งแกร่งยิ่งนักอย่างแน่นอนรี

“เรื่องนี้ก็ต้องขึ้นอยู่กับผู้ที่ป็นพ่อแม่ของพวกมันแล้วละ” หลี่ชียเยกล่าวว่า “เนื่องจากมนุษย์ต้นไม้อุ่นแรกในขณะที่แปรเปลี่ยนสภาพอยู่นั้น จะมากหรือน้อยย่อมต้องคงไว้ซึ่งร่องรอยความทรงจำของผู้บำเพ็ญตนผู้นั้นขณะยังมีชีวิตอยู่ เป็นต้นว่า ผู้บำเพ็ญตนบางคนขณะมีชีวิตอยู่ได้ฝึกวิชาเกี่ยวกับเคล็ดน้ำแข็งอะไรสักอย่าง เมื่อมนุษย์ต้นไม้อุ่นแรกถูกแปรสภาพขึ้นมาโดยอาศัยศพของผู้บำเพ็ญตนผู้นั้น.....”

“..... เมื่อพวกมันให้กำเนิดมนุษย์ต้นไม้อุ่นที่สองนั้น เป็นไปได้ว่าจะสามารถถ่ายทอดร่องรอยความทรงจำของผู้บำเพ็ญตนผู้นั้นไปให้กับมนุษย์ต้นไม้อุ่นที่สองได้ จึงทำให้มนุษย์ต้นไม้อุ่นที่สองปล้นที่ถือกำเนิดขึ้นมาก็คงมีสัญชาตญาณของวิชาหิมะสยบแปดทิศอยู่ในครอบครอง

“ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้เอง” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับพึมพำออกมาว่า “ถ้าหากมนุษย์ต้นไม้ประสบความสำเร็จได้จริง และพวกมันสามารถฝึกยุทธ์ได้ล่ะก็ มันกลายเป็นผู้ที่มีความแข็งแกร่งมากเลยรี”

“นี่นับว่าเป็นเรื่องดี แต่ ก็เป็นเรื่องร้าย สรุปภาพรวมแล้วมีผลเสียมากกว่าผลดี” หลี่ชีย่กล่าวท่าที่เรียบเฉยว่า “เรื่องแบบนี้ไม่มีอะไรต้องไปอิจฉา สัญชาติญาณที่มีมาแต่กำเนิดไม่แน่นอนไปว่า จะเป็นเรื่องดี”

“ทำไมถึงพูดอย่างนี้?” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับตะลึง

“เนื่องเพราะการที่มนุษย์ต้นไม้รุ่นแรกได้พกพาเอาร่องรอยความทรงจำของร่างที่มันอาศัยมาด้วยนั้น ส่งผลให้เป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้มนุษย์ต้นไม้รุ่นที่สองไม่ประสบความสำเร็จ” หลี่ชีย่กล่าวว่า “ต่อให้มนุษย์ต้นไม้รุ่นที่สองประสบความสำเร็จ มีวิญญาณไว้ในครอบครอง กระทั่งมีเคล็ดวิชาน้ำแข็งสยบแปดทิศที่เป็นสัญชาติญาณติดตัวมา แต่ มันไม่ได้หมายความว่า เป็นเรื่องดี.....”

“..... เนื่องจากมันคือร่องรอยความทรงจำที่เป็นของเผ่าพันธุ์อื่น ส่งผลให้สติปัญญาของมนุษย์ต้นไม้รุ่นที่สองลดลงไปในระดับหนึ่ง” ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชีย่ได้หยุดนิดหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า “ขณะเดียวกัน เนื่องจากมนุษย์ต้นไม้รุ่นที่สองที่ เกิดมาพร้อมทั้งร่องรอยความทรงจำของเจ้าของร่างเดิม ต่อให้มนุษย์ต้นไม้รุ่นที่สองสามารถฝึกยุทธ์ได้.....”

“..... อย่างไรก็ตาม การที่พวกมันมีร่องรอยความทรงจำที่ไม่ใช่เป็นของเผ่าพันธุ์ของตน ดังนั้น มันทำให้การเข้าหาสัจธรรม

ของพวกมันกลับกลายเป็นห่างไกลมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม ดังนั้น เวลาที่พวกมันฝึกยุทธก็จะทำให้ฐานเต้าของตนกลับกลายเป็นสับสน วุ่นวาย กระทั่งถูกธาตุไฟเข้าแทรกได้โดยง่าย”

อาจกล่าวได้ว่า หลี่ชียะนั้นได้ทำการศึกษาค้นคว้ามนุษย์ต้นไม้มายุคแล้วยุคเล่า ในเรื่องนี้สามารถบอกได้ว่าเขานั้นคือผู้ที่ทรงอำนาจมากที่สุด ผู้บำเพ็ญตนในเก้าแดนไม่มีใครเข้าใจมนุษย์ต้นไม้มากไปกว่าเขาอีกแล้ว

“แต่ว่า เผ่าพันธุ์ต่างๆ ในแดนวิญญานสวรรค์ก็มีการแต่งงานข้ามพันธุ์กันนะ” เยเสี่ยวเสี่ยวถึงกับกล่าวว่า “การแต่งงานข้ามเผ่าพันธุ์ของแต่ละเผ่าไม่เห็นมีปัญหาใดๆ เกิดขึ้น กระทั่งสามารถทำให้สายเลือดแข็งแรงแรงมากยิ่งขึ้น เจกเช่นเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่แต่งงานกับเผ่าวิญญานเทพเป็นต้น กลับสามารถทำให้สายเลือดของเผ่าวิญญานเทพสามารถขยายพันธุ์ได้ง่ายยิ่งขึ้น”

“เรื่องนี้กับการแต่งงานข้ามพันธุ์เป็นคนละเรื่องกัน” หลี่ชีย่ สายหน้า และกล่าวว่า “การแต่งงานกันระหว่างเผ่าพันธุ์สองเผ่า เป็นการหลอมรวมเอาสายเลือดสองฝ่ายเข้าด้วยกัน ขณะที่มนุษย์ต้นไม้รุ่นแรกมาจากการอาศัยศพแล้วแปรสภาพ พวกมันไม่สามารถหลอมรวมร่องรอยความทรงจำที่อยู่นอกเหนือตัวของพวกมันเองไปได้ ดังนั้นร่องรอยความทรงจำที่ยังคงอยู่ของเจ้าของร่างเดิมหาใช่เป็นของพวกมัน มนุษย์ต้นไม้รุ่นแรกไม่สามารถทำการหลอมรวมเอาร่องรอยความทรงจำเช่นนี้เข้าไปในสายเลือดของตนได้”

“ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง” คำพูดของหลี่ชียเอทำให้เย่เสี่ยวเสี่ยวได้มีความเข้าใจในตัวของมนุษย์ต้นไม้ที่ลึกซึ้งมากขึ้น

““อ้ากก.....” เสียงร้องน่าเวทนาดังสะท้อนก้องอยู่ในหุบเขาเวลานี้การต่อสู้ได้ดำเนินมาถึงช่วงสุดท้ายแล้ว ผู้บำเพ็ญตนกลุ่มนี้ประเมินกำลังของตนสูงเกินไป พวกเขายังไม่ทันโหมตีเข้าไปในหุบเขาก็ถูกสังหารสิ้นทั้งกองทัพ หลังจากตายแล้ว ศพของพวกเขาทั้งหมดได้กลายเป็นมนุษย์ต้นไม้รุ่นแรกต่อไป

“ได้เวลาพวกเราเข้าไปได้แล้ว” หลังจากหลี่ชียเอได้มองเห็นภาพนี้แล้ว เขาก็รีบฉวยเมฆออกมา กล่าวว่า “พวกเราเข้าไปดูสิ ว่าพวกมันกำลังเล่นกลอะไรกันอยู่”

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น หลี่ชียเอได้จูงมือเย่เสี่ยวเสี่ยวก้าวเดินมาถึงด้านหน้าหุบเขา ขณะที่พวกเขายืนอยู่ด้านหน้าหุบเขาบรรดาผีดิบต้นไม้ที่อยู่ภายในหุบเขาก็ได้แสดงออกว่าเปี่ยมด้วยท่าทีความเป็นศัตรูทันที

“ข้า ข้าต้องเตรียมตัวอะไรก่อนไหม” เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวมองเห็นผีดิบต้นไม้จำนวนมากแล้ว ถึงกับกล่าวว่า “ถ้าหาก ถ้าหากมีเมล็ดพันธุ์หลุดเข้าไปอยู่ในหน้าผากล่ะก็แย่เลย”

เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวนึกถึงภาพของคนเป็นๆ ยังสามารถกลับกลายเป็นสภาพเป็นมนุษย์ต้นไม้รุ่นแรกได้ ต้องรู้สึกเกรงกลัวยิ่งนัก กระทั่งสะอิดสะเอียน

“วางใจเถอะ ถึงแม้จะมีเมล็ดพันธุ์ที่แข็งแกร่งมากกว่านี้ ก็ไม่กล้าแตะต้องเจ้าแม่แต่น้อย” หลี่ชียเอยิ้มกล่าวว่า “เจ้ามีสุดยอด

สายเลือดที่สูงส่งปราศจากผู้เทียบเทียม ในเทือกเขาต้นไม้
ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ไม่มีใครสามารถแตะต้องเจ้าได้! สายเลือดของเจ้า
สามารถบดขยี้พวกมันจนแหลกละเอียดได้อย่างแน่นอน!”

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1420 วิวัฒนาการของผิบบัตนม้า

“สายเลือดของข้าคือสายเลือดอะไร?” เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้ว ถึงกับล้องมองไปที่หลี่ชียเอ่และกล่าวว่า “เจ้าต้องรู้แน่นอน รีบบอกข้ามาเร็ว”

หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะออกมา กล่าวว่า “ใช่ข้าไม่ยอมบอกเจ้า เพียงแต่โอกาสยังไม่สุกงอม อีกหน่อย ข้าจะพาเจ้าไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว ไม่ต้องให้ข้าบอกเจ้าก็จะรู้เองว่าสายเลือดของตัวเองคือสายเลือดอะไร ของบางสิ่งไม่จำเป็นต้องสื่อด้วยคำพูด ขอเพียงเจ้าอาศัยหัวใจไปรับรู้มัน” กลางพลางซีไปที่หัวใจของตน

“มีเพียงอาศัยหัวใจไปรับรู้ เจ้าจึงจะรู้ว่าสายเลือดของตนคืออะไร ความลึกซึ้งพิสดารคืออะไร หากเจ้าไม่สามารถรับรู้ได้ถึงสิ่งที่สืบทอดอยู่ในสายเลือดของตนแล้ว ต่อให้ข้าพูดไปพันคำหมิ่นวลก็ไร้ประโยชน์” คำพูดของหลี่ชียเอ่พูดได้จริงจังมาก ไม่ได้มีท่าทีของการโกหกเย่เสี่ยวเสี่ยวแม้แต่น้อย

“ฮึ ไม่บอกก็ช่างเถอะ” เย่เสี่ยวเสี่ยวล้องตาเขม็งแล้วก็กระพือลงบนหลังเท้าของหลี่ชียเอ่ที่หนึ่ง

หลี่ชียเอ่หัวเราะแล้วกล่าวว่า “เอาล่ะ นั่งหนูน้อย เตรียมตัวให้พร้อม พวกเราจะเข้าไปแล้วนะ” ขาดคำ จับมือน้อยๆ ของเย่เสี่ยวเสี่ยวเอาไว้ จับพลับนุกเข้าไปภายในหุบเขา

ความเร็วของหลี่ชียเอ่นั้นรวดเร็วมาก เมื่อสำแดงกายเซียนเหินออกมา มันจึงรวดเร็วจนไม่มีสิ่งใดสามารถเทียบเทียม แม้แต่เย่เสี่ยวเสี่ยวเองก็รับไม่ทัน

จังหวะที่หลี่ชียเย่บุกเข้าไปภายในหุบเขานั้น ผิดิบต้นไม้ที่อยู่ในหุบเขาต่างลงมือพร้อมกัน มีเถาวัลย์ยาวที่พุ่งออกมาดั่งเกาทัณฑ์ มีผิดิบต้นไม้ที่อ้าปากพ่นเป็นไฟออกมา และมีผิดิบต้นไม้ที่สำแดงวิชาน้ำแข็งสยบแปดทิศ.....

แต่ทว่า พวกมันเพิ่งจะลงมือ หลี่ชียเย่ก็บุกเข้าไปถึงภายในหุบเขาแล้ว ความเร็วของหลี่ชียเย่ไวกว่าพวกมันหลายเท่าตัว ดังนั้นการโจมตีของผิดิบต้นไม้ทั้งหมดจึงพบแต่ความว่างเปล่า ออย่าว่าแต่ทำอันตรายให้กับหลี่ชียเย่เลย แม้แต่ชายผ้าของหลี่ชียเย่ยังแตะไม่ได้เสียด้วยซ้ำ

ก่อนหน้านี้ เย่เสี่ยวเสี่ยวยังเห็นตนเองนั้นยืนอยู่ด้านนอกของหุบเขา แต่พริบตาเดียวเท่านั้น ภาพตรงหน้ากลับเปลี่ยนไป พวกเขาได้ยืนอยู่บริเวณด้านในของหุบเขาเสียแล้ว จากด้านนอกหุบเขาเข้าไปยังด้านในหุบเขาเพียงพริบตาเดียวเท่านั้น ความเร็วนั้นแข่งล้ำหน้ากาลเวลาไปแล้ว ไม่มีสิ่งใดสามารถก้าวแข่งหน้ามันไปได้

ภายในส่วนลึกของหุบเขาเป็นลานกว้างเรียบขนาดเล็กลงตรงกลางมีหินอยู่ก้อนหนึ่ง ในเวลานี้ปรากฏผิดิบต้นไม้แต่ละตัวนั่งล้อมวงอยู่ สังเกตเห็นได้ชัดเจนว่า ผิดิบต้นไม้ที่สามารถนั่งล้อมวงอยู่ตรงนั้นล้วนแล้วแต่มีอายุมากกว่าผิดิบต้นไม้ที่อยู่ด้านนอก อีกทั้งผี

ดิบตันไม้ที่สามารถนั่งล้อมวงอยู่ที่ตรงนี้เห็นได้ชัดว่ามีความ
แข็งแกร่งมากกว่าผิดิบตันไม้ที่อยู่ด้านนอก

ผิดิบตันไม้กว่าสิบตัวที่นั่งล้อมวงอยู่ตรงนี้ ไม่ได้เป็นเพราะก้อน
หินก้อนนั้นมีความล่ำค่าอะไรนัก ก้อนหินที่ตั้งอยู่กับพื้นราบก้อนนี้
ดูไปแล้วก็เหมือนเป็นโต๊ะตัวหนึ่งมากกว่า

บางที ผิดิบตันไม้อาจจะไม่รู้เลยว่าอะไรคือโต๊ะ ดังนั้น พวกเขา
จึงหาก้อนหินอะไรก็ได้สักก้อนหนึ่งมาแทนโต๊ะก็เท่านั้น

ผิดิบตันไม้สิบกว่าตัวที่นั่งล้อมวงกันอยู่ดูไปแล้วก็รู้สึกแปลก
มาก พวกมันไม่เหมือนกำลังเฝ้ารักษาหญ้าทิพย์สมุนไพรวิเศษ
อะไร ดูจากท่าทีของพวกมันแล้ว เหมือนเป็นการประชุมหารือเรื่อง
บางเรื่องอย่างนั้น

ภาพเช่นนี้นับว่าสร้างความรู้สึกเหลือเชื่ออย่างยิ่ง เนื่องจากผิ
ดิบตันไม้นั้นไม่มีวิญญาณ พวกมันกระหังเรียกได้ว่าไม่มี
สติปัญญา การกระทำต่างๆ ของพวกมันบ่อยครั้งเป็นการอาศัย
สัญชาตญาณเท่านั้นเอง

เวลานี้ บรรดาผิดิบตันไม้มารวมตัวกันอยู่ที่นี่ ดูเหมือนกำลัง
จัดการประชุมของผู้บริหารระดับสูงอย่างนั้น ภาพเช่นนี้ แม้แต่หลี
ซีย่ที่ทำการศึกษาผิดิบตันไม้มาโดยตลอดยังต้องรู้สึกตกใจ

“พวกมันกำลังทำอะไรกันอยู่?” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกแปลกใจยิ่ง
นักเมื่อเห็นผิดิบตันไม้สิบกว่าตัวที่นั่งล้อมวงอยู่ตรงนั้น

หลีซีย่เองก็รู้สึกเหนือความคาดคิด เมื่อเห็นผิดิบตันไม้สิบกว่า
ตัวที่นั่งล้อมวงอยู่ พิมพ์้าออกมาว่า “ตลอดเวลาที่ผ่านมา ข้าศึกษา

คิดว่าแต่มนุษย์ต้นไม้ หุ่นเหตความสนใจอยู่ที่มนุษย์ต้นไม้ และมองข้ามผิดิบต้นไม้ไป เห็นทีในห้วงระยะเวลาอันยาวไกลที่ผ่านมามีผิดิบต้นไม้ก็ได้มีการวิวัฒนาการขึ้นมาเสียแล้ว พวกมันมีสติปัญญาในระดับหนึ่งไว้ในครอบครองเสียแล้ว”

ภาพตรงหน้านั้นมีความชัดเจนมากที่สุด สามารถรวมตัวกันได้ แลดูคล้ายเป็นการจัดการประชุมหารืออะไรสักอย่าง อาศัยภาพที่เห็นสามารถมองออกว่า ผิดิบต้นไม้ไม่ได้เป็นแค่ซากศพที่เดินได้เหมือนเช่นในอดีตอีก พวกมันเริ่มมีการวิวัฒนาการเกิดขึ้นแล้ว

หลี่ชีย่ได้เฝ้าสังเกตการวิวัฒนาการของมนุษย์ต้นไม้ตลอดมา กล่าวสำหรับหลี่ชีย่แล้วเขาคิดว่ามนุษย์ต้นไม้มีสิทธิ์วิวัฒนาการจนกลายเป็นเผ่าพันธุ์ใหม่เผ่าพันธุ์หนึ่ง

แต่กับผิดิบต้นไม้หลี่ชีย่กลับสนใจไปศึกษามันน้อยกว่า อย่างมากก็แค่สังเกตนิดหนึ่งเท่านั้น

เนื่องจากผิดิบต้นไม้เมื่อเปรียบเทียบกับมนุษย์ต้นไม้แล้วมันห่างไกลกันมาก เนื่องจากผิดิบต้นไม้ไม่มีแม้กระทั่งวิญญาณ พวกมันไม่ต่างอะไรกับซากศพที่เดินได้ สิ่งที่น่าประหลาดจากวิญญาณเหล่านี้ยิ่งไม่สามารถมีสติปัญญาได้ ดังนั้น โอกาสที่มนุษย์ต้นไม้จะวิวัฒนาการจนกลายเป็นเผ่าพันธุ์หนึ่งจึงมีมากกว่าผิดิบต้นไม้ไม่รู้กี่เท่าตัว

จากการศึกษาค้นคว้าของหลี่ชีย่มองว่า หากแม้มนุษย์ต้นไม้รุ่นที่สองยังไม่มีโอกาสสืบทอดต่อไปถึงรุ่นที่สามได้ ไม่มีโอกาสแพร่ขยายพันธุ์ให้กลายเป็นเผ่าพันธุ์หนึ่งได้ เช่นนั้นแล้ว ผิดิบ

ต้นไม้ยังเป็นไปไม่ได้ที่จะกลายเป็นเผ่าพันธุ์ใหม่ได้ มันยังเป็นไปไม่ได้ที่คนตายจะกลายเป็นเผ่าพันธุ์ใหม่ได้

เวลานี้ มองดูภาพที่อยู่ตรงหน้าเป็นสิ่งที่อยู่เหนือความคาดคิดของหลี่ชียเออย่างแท้จริง เขาเองก็นึกไม่ถึงว่าผีดิบต้นไม้ก็มีสติปัญญาเท่ากับเขาบ้างเหมือนกัน แม้ว่าดูจากสิ่งต่างๆ แล้วสติปัญญาของผีดิบต้นไม้ยังคงมีอยู่จำกัด แต่อย่างน้อยมันคือการเริ่มต้นที่ไม่เลวนัก

หลังจากที่หลี่ชียเอ และเย่เสี่ยวเสี่ยวได้บุกเข้าไปภายในหุบเขาแล้ว ผีดิบต้นไม้ก็กว้าสืบคนที่นั่งล้อมวงอยู่ได้ลุกขึ้นยืนพร้อมกัน พวกมันต่างจ้องเขม็งไปที่หลี่ชียเอ และเย่เสี่ยวเสี่ยว

“น่าสนใจ คิดจะลงมือรึ?” หลี่ชียเอพูดขึ้นพร้อมกับยิ้มแต่ เมื่อเห็นผีดิบต้นไม้สืบกว่าคนที่ลุกขึ้นยืน

ผีดิบต้นไม้สืบกว่าคนที่อยู่ตรงหน้ามีความแข็งแกร่งมากกว่าผีดิบต้นไม้อื่นๆ เป็นอันมาก เวลานี้ ผีดิบต้นไม้ทั้งหมดที่อยู่ในหุบเขาได้ล้อมหุบเขาเอาไว้ได้อย่างแน่นหนา เหมือนว่าพร้อมจะบุกเข้าโจมตีต่อหลี่ชียเอ และเย่เสี่ยวเสี่ยวได้ทุกเมื่อ

หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น เมื่อถูกผีดิบต้นไม้มากมายเช่นนี้ล้อมเอาไว้รับรองจะต้องตกใจจนขวัญหนีดีฝ่ออย่างแน่นอน แต่ทว่า หลี่ชียเอยังคงไม่สะทกสะท้านและแผงร่อยยิ้มที่เรียบเฉยบนใบหน้า

ในเวลานี้ สายตาจำนวนมากได้จ้องมองไปที่หลี่ชียเอและเย่เสี่ยวเสี่ยว สร้างความหวาดกลัวให้กับเย่เสี่ยวเสี่ยวอยู่บ้าง

สิ่งนี้หาใช่เป็นเพราะเย่เสี้ยวเสี้ยวเป็นคนใจเสาะ แต่เหตุการณ์ลักษณะเช่นนี้นับว่าประหลาดเหลือเกิน ทำให้ผู้คนต้องรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก

ถ้าหากถูกจ้องมองด้วยสายตาของคนเป็นๆ จำนวนนับไม่ถ้วนเกรงว่าเย่เสี้ยวเสี้ยวคงรู้สึกแคว่อย่างไรก็ได้ไม่มีปัญหา แต่เมื่อต้องมาถูกจ้องมองด้วยสายตาของคนตายจำนวนนับไม่ถ้วนความรู้สึกย่อมแตกต่างกัน คู่สายตาแต่ละคู่ที่เปี่ยมด้วยกลิ่นอายแห่งความตาย สองตาที่กลวงโป่ปราศจากสิ่งใด ท่ามกลางดวงตาในลักษณะเช่นนี้ เหมือนว่ามีแต่ความตายเท่านั้น

“ซวบบ ซวบบ ซวบบ.....” เสียงหนึ่งดังขึ้น ในขณะที่เย่เสี้ยวเสี้ยวเข้าใจว่าผีดิบต้นไม้ทั้งหมดจะทำการโจมตีต่อพวกเขาอยู่นั้น ปรากฎผีดิบต้นไม้ทั้งหมดที่อยู่ในหุบเขากลับหายตัวด้วยการมุดลงไปใต้ดินโดยจับพลันทันที เพียงชั่วพริบตาเดียวก็หายไปอย่างไรร่องรอย

“พวกมันเป็นอะไรกันเนี่ย?” ภาพนี้นับว่าอยู่เหนือความคาดคิดของเย่เสี้ยวเสี้ยวยิ่งนัก เมื่อลู่ๆ บรรดาผีดิบต้นไม้ต่างพากันมุดหายเข้าไปอยู่ใต้ดิน โดยไม่เข้าโจมตีต่อพวกเขา

“พวกมันหนีไปแล้วละ” หลี่ซีเย่ยิ้มกล่าวเฉยเมย เดินตรงไปยังก้อนหินก้อนนั้นที่ตั้งอยู่บนพื้นเรียบนั้น

“หลบหนีไปแล้ว?” เย่เสี้ยวเสี้ยวรู้สึกประหลาดใจกับเรื่องนี้กล่าวว่า ทำไมพวกมันถึงได้หนีไป? หรือพวกมันกลัวพวกเราอย่างนั้นรึ?” แต่ที่นางรู้สึกว่ามันไม่น่าจะเป็นไปได้ ก้อนหินนั้นผีดิบ

ต้นไม้ทั้งหมดยัง โจมตีบรรดาผู้บำเพ็ญตนที่ต้องการเข้าไปในหุบเขาอยู่เลย

“แม้ว่าพวกผีดิบต้นไม้จะไม่มีวิญญาณ แต่ทว่า พวกมันมีสัญชาตญาณที่ไวและยอดเยี่ยมมาก พวกมันรู้ว่าคนแบบไหนยุ่งด้วยได้ คนแบบไหนยุ่งไม่ได้” หลี่ชียะยิ้ม ๆ และรู้ว่าในใจของเย่เสี่ยวเสี่ยวคิดอะไรอยู่

ในเวลานี้ หลี่ชียะปล้นลูกสิ่งที่อยู่บนก้อนหินก้อนนั้นดังดูดเอาไว้ เขามองดูอย่างสนใจเหมือนว่าบนก้อนหินก้อนนั้นมียางของลำค่าอะไรอยู่อย่างนั้น

“มันคืออะไรหรือ?” เย่เสี่ยวเสี่ยวเองก็รู้สึกแปลกใจ รีบยื่นหน้าเข้าไปดูเมื่อเห็นหลี่ชียะดูดเอาไว้ในทันที

เย่เสี่ยวเสี่ยวมองดูก้อนหินก้อนนั้น ความจริงก็คือมันไม่ได้มีอะไรอยู่บนก้อนหินก้อนนั้น ที่เห็นก็มีเพียงร่องรอยบางๆ ไม่ก็แห้ง ดูจากร่องรอยบางๆ เหล่านี้แล้วเหมือนว่าเกิดจากการใช้หินก้อนเล็กขีดลงไป อีกทั้งร่องรอยนั้นใหม่มาก เห็นแล้วรู้ได้ทันทีว่าเพิ่งจะมีการฝากร่องรอยเอาไว้โดยผีดิบต้นไม้เหล่านั้น

ผู้คนไม่สามารถมองออกว่าร่องรอยบางๆ เหล่านี้หมายถึงอะไร ดูแล้วมันไม่ใช่ลาวดลายเต่า และไม่ใช่คาถา แต่เหมือนเป็นการร่างหรือวาดอะไรบางอย่างที่ดูแล้วไม่มีความชัดเจน ด้วยร่องรอยที่บางๆ ไม่ก็รอยนี้เหมือนเป็นการขีดเขียนไปตามอารมณ์อย่างนั้น

เย่เสี่ยวเสี่ยวดูไม่รู้ถึงร่องรอยจางๆ ที่ปรากฏอยู่ ซึ่งตรงกันข้ามกับหลี่ชียะที่มองดูอย่างสนใจ เหมือนว่ามันมีความลึกลับที่

ยิ่งใหญ่ซ่อนนออยู่อย่างนั้น หลีชีเย่ เดินวนก້อนหินก້อนนี้รอบแล้ว รอบเล่า เหมือนไม่ได้ยินคำพูดของเย่เสี่ยวเสี่ยวเลย

เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกว่ามันน่าแปลกเมื่อมองเห็นท่าทีเช่นนี้ของหลีชีเย่ ร่องรอยบางเบาไม่ก็รอยมันไม่สามารถดูรู้ได้ว่าเป็นอะไรอยู่แล้ว กระทั่งการขีดเขียนไปตามอารมณ์ของเด็กๆ ยังจะดูน่าสนใจมากกว่าเสียอีก

“สิ่งนี้มันคืออะไรกันแน่?” เย่เสี่ยวเสี่ยวอดที่จะเอ่ยถามขึ้นมาอีกครั้งไม่ได้ หลังจากเวลาผ่านไปครูใหญ่หลีชีเย่ยังคงมองดูอย่างใจจดใจจ่อ

หลังจากผ่านไปครูหนึ่ง หลีชีเย่จึงได้สติกลับคืนมา แต่ เขาไม่ได้เงยหน้าขึ้นมา สายตายังคงจ้องอยู่กับร่องรอยบางเบา เหล่านั้น กล่าวเรียบเฉยว่า “มันคือตัวหนังสือ”

“ตัวหนังสือ? ตัวหนังสืออะไร? ตัวหนังสือของผีดิบต้นไม้รี?” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับพูดขึ้นด้วยความตะลึง

“จะพูดแบบนี้ก็ได้” หลีชีเย่ทำการศึกษาค้นคว้าร่องรอยบางเบาเหล่านั้นอย่างจริงจัง กล่าวว่า “ความจริงแล้วกระทั่งตอนนี้จะบอกว่ามันคือตัวหนังสือดูจะเร็วไป แต่ว่า อย่างน้อยทำให้รู้ว่า นอกจากผีดิบต้นไม้จะอาศัยสัญชาตญาณในการสื่อสารแล้วพวกมันยังมีอีกวิธีหนึ่ง ตัวหนังสือของพวกมันยังอ่อนหัดมาก อีกทั้งยังอยู่ในช่วงระยะเริ่มต้น ยังไม่ได้เป็นรูปเป็นร่างจริงๆ แต่ ไม่แน่มันอาจจะมิตัวหนังสือที่แท้จริงเกิดขึ้นก็เป็นได้”

สิ่งนี้คือสิ่งที่แม่เป็นเพียงร่องรอยบางเบาสามารถดึงดูดความสนใจของหลี่ชีย่ได้ มนุษย์ต้นไม้ก็มีตัวหนังสือเหมือนกัน แต่ตัวหนังสือที่มนุษย์ต้นไม้ใช้เป็นตัวหนังสือที่มาจากเผ่าพันธุ์อื่นๆ พวกมันสืบทอดตัวหนังสือที่มีใช้กันอยู่ในเก้าแดน พวกมันเรียนรู้ภาษาที่มีใช้กันอยู่ในเก้าแดนได้

แต่ทว่า แตกต่างจากผีดิบต้นไม้ พวกมันเริ่มต้นขึ้นจากศูนย์ทุกอย่าง เหมือนตั้งตัวหนังสือนี้ก็เช่นกัน ด้วยร่องรอยบางเบาที่ปรากฏอยู่บนก้อนหินก้อนนี้ กลับสามารถทำให้ผีดิบต้นไม้สื่อไปถึงเรื่องๆ หนึ่งได้

“ตัวหนังสือเหล่านี้ได้บันทึกเรื่องอะไรเอาไว้?” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับแปลกใจ แนนอน เพียงอาศัยรอยขีดที่เป็นเส้นบางเบาเช่นนี้นางมองไม่ออกอยู่แล้วว่ามันมีความหมายเช่นใด

“ไม่รู้เหมือนกัน” หลี่ชีย่สายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “ตัวหนังสือแบบนี้เป็นเพียงตัวหนังสือที่ริเริ่มขึ้นมาเท่านั้น แม้แต่โครงร่างเริ่มต้นยังไม่สำเร็จ เกรงว่านอกเหนือจากพวกมันเองแล้วบุคคลภายนอกคงยากที่จะเข้าใจในสิ่งที่พวกเขาต้องการสื่อสารได้อย่างแท้จริง”

ตอนที่ 1421 แผนลับของผีดิบต้นไม้

“อย่าพูดมั่วซั่ว ดูลีว่ามันหมายความว่าอะไร” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับพูดออกมา

หลี่ซีเย่หัวเราะและส่ายหน้า กล่าวว่า “อย่างน้อยมันก็ได้บ่งบอกว่าผีดิบต้นไม้อยู่ระหว่างการวิวัฒนาการเป็นเรื่องจริง เป็นความจริงที่พวกมันเริ่มมีสติปัญญา นอกจากตัวหนังสือแล้ว พวกมันยังมีการสื่อสารด้วยวิธีอื่นๆ มิฉะนั้นล่ะก็ คงไม่มีผีดิบต้นไม้จำนวนมากมาymarวมตัวกันเพื่อประชุมปรึกษากัน”

“มันก็ใช่ พวกมันอาศัยวิธีการอะไรมารวมพลอยู่ด้วยกันอย่างนี้กันล่ะ?” เย่เสี่ยวเสี่ยวเองก็รู้สึกสงสัย

“น่าจะเป็นสัญชาตญาณอะไรสักอย่าง ผ่านสัญชาตญาณนี้เรียกหาให้พวกเดียวกันมารวมพลกันที่ตรงนี้” หลี่ซีเย่กล่าวว่า “ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตามความจริงก็คือพวกมันกำลังอยู่ระหว่างการวิวัฒนาการอยู่ พวกมันได้ก้าวทะลุผ่านคำว่าสัญชาตญาณ คือมีอย่างอื่นที่นอกเหนือจากสัญชาตญาณ เป็นต้นว่าตัวหนังสือ ดูไปแล้ว ยิ่งผีดิบต้นไม้ที่มีความแข็งแกร่งมากเท่าไร ยิ่งมีโอกาสก้าวทะลุและวิวัฒนาการได้มากยิ่งขึ้น ที่ผ่านมามีเห็นที่ข้าจะมองข้ามการวิวัฒนาการของผีดิบต้นไม้เสียแล้ว”

“พวกมันกำลังประชุมปรึกษาเรื่องสำคัญอะไรกันแน่นะ? ในเมื่อผีดิบต้นไม้คือคนตาย พวกมันถึงกับรู้จักประชุมหารือ นั่นย่อม

หมายความว่า เป็นเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่ สะเทือนฟ้าแผ่นดิน เลยน่ะสิ” เย่เสี่ยวเสี่ยวเองก็มีความสนใจมากกับเรื่องของผิติดต้นไม้ขึ้นมาเหมือนกัน

จากการที่เย่เสี่ยวเสี่ยวติดตามหลี่ซีเย่หลายวันมานี้ จากมนุษย์ต้นไม้จนกระทั่งถึงผิติดต้นไม้ ทำให้นางรู้สึกว่ตนเองมีโอกาสดัเป็นประจักษ์พยานถึงการถือกำเนิดของเผ่าพันธุ์ใหม่ขึ้นมา

“ไม่รู้” หลี่ซีเย่สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “แต่เจ้าพูดได้ถูกต้อง ในเมื่อสิ่งที่ดำรงอยู่เช่นผิติดต้นไม้ นี้ถึงกับรู้จักรวมตัวประชุมปรึกษาด้วยกันได้ ย่อมหมายความว่า มีเรื่องที่ใหญ่มากเกิดขึ้นในโลกของผิติดต้นไม้ของพวกเขา”

“งั้นพวกเราตามไปดูกัน” เย่เสี่ยวเสี่ยวพลันรู้สึกสนใจขึ้นมาทันที เรื่องนี้กล่าวสำหรับเขาแล้ว มันน่าสนใจเสียยิ่งกว่าการได้รับของล้ำค่าเสียอีก

“แน่นอน พวกมันยังคงต้องมีการรวมตัวกันอีก ขอเพียงพบเจอรังผิติดอื่นๆ ได้อีก ก็ไม่ยากที่จะค้นหาสถานที่ชุมนุมของพวกเขา เมื่อถึงเวลานั้น บางทีอาจสามารถเข้าใจได้ว่าพวกมันกำลังปรึกษาเรื่องอะไรกันอยู่” หลี่ซีเย่เห็นด้วยกับความคิดของเย่เสี่ยวเสี่ยว

เดิมทีการมาที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ของหลี่ซีเย่นั้นมีภารกิจอย่างอื่นที่ต้องสะสาง แต่ทว่า เกิดเหตุการณ์เกี่ยวกับผิติดต้นไม้เช่นนี้ขึ้น ได้สร้างความสนใจเป็นอันมากต่อหลี่ซีเย่ถึงกับปล่อยวางภารกิจต่างๆ เอาไว้ก่อน แล้วหันมาให้ความสนใจศึกษาในเรื่องนี้ก่อน

“พวกเราจะไปหารังผีดิบอื่นๆ ได้ที่ไหน?” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับอยากลองดูเต็มที่ ไปค้นหารังผีดิบเสียเดี๋ยวนี้เลยให้มันรู้แล้วรู้รอดไป

“มีข้าวอยู่ทั้งคน ยังจะต้องกลัวหารังผีดิบไม่เจออย่างนั้นรี? ” หลี่ชีย่หัวเราะแล้วจูงมือน้อยๆ ของเย่เสี่ยวเสี่ยว แวบเดียวก็หายตัวไปทันที

หลายวันจากนี้ หลี่ชีย่ได้พาเย่เสี่ยวเสี่ยวไปรังผีดิบขนาดใหญ่มาหลายแห่ง ซึ่งรังผีดิบขนาดใหญ่เหล่านี้ตั้งอยู่ในที่ที่ลึกลับมาก ยากแก่การค้นพบ และปากทางที่จะเข้าไปยังรังผีดิบเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นสถานที่ที่อันตรายอย่างยิ่ง ต่อให้รู้ว่ารังผีดิบตั้งอยู่ที่ใดก็ไม่สามารถเข้าไปได้

แต่ทว่า สิ่งเหล่านี้หาใช่เป็นอุปสรรคต่อหลี่ชีย่เลย เขาสามารถเข้าไปในรังผีดิบขนาดใหญ่ได้อย่างง่ายดาย

การพาเย่เสี่ยวเสี่ยวเข้าไปในรังผีดิบขนาดใหญ่แต่ละครั้งของหลี่ชีย่ เขาจะทำตัวไม่ให้เป็นที่สนใจ ทุกครั้งหลังจากเข้าไปภายในรังผีดิบแล้ว หลี่ชีย่ก็จะอาศัยเปิดช่องว่างซ่อนแฝงมิดชิด และซ่อนตัวอยู่ในช่องว่างดังกล่าวทุกครั้ง ไม่ให้ผีดิบต้นไม้วัวใดได้พบเห็นพวกเขา

เมื่อหลี่ชีย่เปิดช่องว่างซ่อนแฝงมิดชิดออกมา อย่างว่าแต่ผีดิบต้นไม้วัวเลย ต่อให้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลก็อยากที่จะพบเห็นพวกเขาได้

สาเหตุที่หลี่ชีย่เข้าไปตามรังผีดิบเหล่านี้ก็เพื่อสังเกตการณ์ว่า ผีดิบต้นไม้ต้องการจะทำอะไรกันแน่ ดังนั้น เขาจึงได้พาเย่เสี่ยวเสี่ยวหลบเข้าไปภายในช่องว่างซ่อนแฝงมิดชิดนั้น

หลังจากที่ได้เข้าไปยังรังผีดิบเหล่านี้แล้ว ในที่สุดก็ทำให้หลี่ชีย่พบเงื่อนงำอะไรบางอย่าง

รังผีดิบขนาดใหญ่หลายแห่งที่จัดประชิดกัน บรรดาผีดิบต้นไม้ที่มีความแข็งแกร่งมากที่สุดของรังผีดิบก็จะรวมตัวกันเพื่อประชุมปรึกษาเรื่องราวด้วยกัน

แม้ว่าผีดิบต้นไม้ไม่ได้อาศัยภาษาหรือคำพูดมาแสดงออก แต่ทว่า พวกมันสามารถอาศัยสัญชาตญาณมาสื่อสารกัน บางครั้งก็จะขีดเขียนเป็นสัญลักษณ์บนพื้น ซึ่งสัญลักษณ์เหล่านี้ก็คือตัวหนังสือของผีดิบต้นไม้นั่นเอง

.หลังจากได้เฝ้าสังเกตการประชุมหารือของผีดิบต้นไม้มาหลายแห่งแล้ว ทำให้หลี่ชีย่ค่อยๆ จับประเด็นได้ว่าผีดิบต้นไม้ต้องการจะทำอะไร

“พวกมันต้องการทำอะไร?” แม้ว่าเย่เสี่ยวเสี่ยวจะติดตามหลี่ชีย่ไปสังเกตการณ์ด้วยกัน แต่ว่า นางดูไม่ออกว่าผีดิบต้นไม้ต้องการจะทำอะไรกันแน่

“ส่วนหนึ่งของพวกมันจะมีการย้ายถิ่นฐาน” หลี่ชีย่ได้มีข้อสรุปที่น่าเชื่อถือแล้ว จึงเอ่ยขึ้นมาช้าๆ

“ย้ายถิ่นฐาน? ย้ายไปไหน? ทำไมจะต้องย้าย?” เย่เสี่ยวเสี่ยว เป็นเด็กน้อยที่อยากรู้อยากเห็นเช่นนี้แหละ จึงได้เอ่ยถามขึ้นมาทันที

“อีกไม่ช้าแล้วก็จะรู้เองแล้วละ” หลี่ซีเย่หัวเราะที่หนึ่ง พาหลี่ซีเย่ เดินจากไป

หลี่ซีเย่พาเย่เสี่ยวเสี่ยวมาถึงยังสถานที่แห่งหนึ่ง เป็นหุบเขาที่ ลึกและเงียบมาก ทางเข้าของหุบเขาแห่งนี้ไม่เพียงลึกกลับมากทั้งยัง มีความอันตรายมากอีกด้วย ถ้าหากมีผู้บำเพ็ญตบะมาถึงที่นี่ กระทบ เขาไม่จำเป็นต้องได้รับบาดเจ็บก็จะมีเมล็ดพันธูจำนวนมากเข้ามา โจมตีอย่างบ้าคลั่ง เพื่อต้องการมุดเข้าไปกลางหน้าผากของบุคคล ผู้นั้นอย่างบ้าระห่ำ

หลี่ซีเย่พาเย่เสี่ยวเสี่ยวเข้าไปภายในหุบเขาที่ลึกและเงียบยิ่ง แห่งนี้ เมื่อพวกเขาเข้าไปในหุบเขาแล้วซ่อนตัวเอาไว้ พบว่าภายใน หุบเขาแห่งนี้ได้มีผีดิบต้นไม้มารวมตัวเป็นจำนวนมากอยู่ก่อนแล้ว

อย่างไรก็ตาม สามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่าผีดิบต้นไม้ เหล่านี้จะมีความแข็งแกร่งกว่าผีดิบต้นไม้อื่นๆ เป็นอันมาก เย่เสี่ยว เสี่ยวสังเกตดูอย่างละเอียด นางพบว่าผีดิบต้นไม้ที่มารวมตัวอยู่ที่ หุบเขาแห่งนี้มีจำนวนหนึ่งคือผีดิบต้นไม้ที่พวกเขาได้เคยพบเจอว่า เป็นผู้มีสิทธิ์เข้าร่วมประชุมหารือในรังผีดิบที่อื่นมาก่อน

ย่อมไม่ต้องสงสัย ผีดิบต้นไม้ที่สามารถเข้าร่วมประชุมในหุบ เขาแห่งนี้คือผู้ที่อยู่ในระดับยอดฝีมือที่สุดยอดที่สุดของพวกเขา

เวลานี้ ผิดิบต้นไม้เหล่านี้ได้เดินไปยังสวนที่ลึกกว่านี้ของหุบเขา แต่ มองดูผิดิบต้นไม้ที่เดินไปยังหุบเขาที่ลึกเข้าไปแล้ว ทำให้เย่เสี่ยวเสี่ยวพบเห็นภาพที่สุดประหลาดขึ้นมา

มีผิดิบต้นไม้จำนวนไม่น้อยที่แบกสิ่งของที่แลดูแปลกประหลาดมาก ผิดิบต้นไม้บาง

ตัวได้แบกสิ่งที่เหมือนเก้าอี้ซึ่งทำมาจากท่อนไม้สองท่อน และมีผิดิบต้นไม้ที่แบกแผ่นไม้ที่ทำขึ้นมาจากการถักทอของกิ่งไม้ โดยแผ่นไม้เช่นนี้อาจฝันเข้าใจได้ว่าเป็นเตียง ยังมีผิดิบต้นไม้ที่กอดหินที่ผ่านการเจาะจนกลายเป็นเก้าอี้ขนาดเล็ก.....

ที่ไร้เหตุผลยิ่งไปกว่านั้นก็คือ มีผิดิบต้นไม้สิบกว่าคนช่วยกันแบกสิ่งที่มีขนาดใหญ่มากชิ้นหนึ่ง ซึ่งสิ่งของดังกล่าวที่ว่านั้นดูเหมือนเป็นบ้านหลังหนึ่ง เป็นบ้านที่เกิดจากการนำเอาท่อนไม้แต่ละท่อนมาต่อเข้าด้วยกัน

ไม่ว่าจะเป็นแผ่นไม้กระดาน หรือเก้าอี้หิน และหรือเป็นบ้านหลังเล็กก็ตาม ทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่ทำกันแบบหยาบๆ ทั้งสิ้นเหมือนเป็นผลงานที่เกิดจากการเอาดินมาปั้นเป็นตัวคนอย่างนั้น

อาศัยสิ่งที่ได้เห็นสามารถมองออกได้โดยไม่ต้องสงสัยว่าสิ่งของเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ทำขึ้นมาด้วยมือของผิดิบต้นไม้เองทั้งสิ้น

“พวกมันถึงกับทำสิ่งของขึ้นมาได้เอง” เย่เสี่ยวเสี่ยวเองก็รู้สึกน่าสนใจยิ่ง เมื่อมองดูบรรดาผิดิบต้นไม้ที่กำลังเคลื่อนย้ายสิ่งของเหล่านั้นอยู่ แม้ว่ามันจะถูกสร้างขึ้นมาอย่างหยาบๆ และอัปลักษณ์มาก แต่ทว่า มันก็คือน้ำพุกน้ำแรงจากผิดิบต้นไม้เหล่านี้

“เป็นความจริงที่ผิดิบตันไม้กำลังวิวัฒนาการตัวเองอยู่ แม้ว่า การวิวัฒนาการของพวกเขาจะเป็นไปด้วยความเชื่องช้า แต่ว่า ไม่นั่นพวกมันยังคงมีโอกาส” หลี่ชียเอ่ที่มองดูผิดิบตันไม้ที่กำลังขนของเหล่านี้ ถึงกับหดถอนใจออกมา

“พวกมันเคลื่อนย้ายของเหล่านี้ต้องการทำอะไร?” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกแปลกใจ เมื่อเห็นผิดิบตันไม้เหล่านี้ทำการขนย้ายบ้านไม้เตี้ยนอนอะไรเหล่านี้ลึกลงเข้าไปด้านใน และกล่าวว่า “หรือว่าพวกมันต้องการใช้ของเหล่านี้?”

แต่ เย่เสี่ยวเสี่ยวพลันรู้สึกว่ามันไม่น่าเป็นไปได้ เนื่องจากผิดิบตันไม้จะอาศัยอยู่ในรังผิดิบอยู่แล้ว และอาศัยอยู่กับฟ้าดิน

“มีชีวิตใหม่จะถือกำเนิดขึ้นมาแล้ว” หลังจาก หลี่ชียเอ่ได้นั่งเงยไปพักใหญ่ สุดท้ายจึงได้เอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ

หลังจากที่เฝ้าสังเกตการณ์การประชุมของผิดิบตันไม้มาหลายรอบ และมองจากเนื้อหาของการประชุมหารือของผิดิบตันไม้แล้ว หลี่ชียเอ่รู้แล้วว่า ได้เกิดเรื่องอะไรขึ้นภายใน

“มีชีวิตใหม่จะถือกำเนิดขึ้น?” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกตกใจยิ่งนัก กล่าว “มันคือชีวิตอะไร? เป็นการให้กำเนิดทายาทของผิดิบตันไม้เช่นนั้นหรือ? ผิดิบตันไม้สามารถให้กำเนิดทายาทได้ด้วยหรือ?”

เรื่องมนุษย์ต้นไม้สามารถให้กำเนิดทายาทเป็นเรื่องที่ผู้คนต่างรับรู้กันมา แต่ทว่าผิดิบตันไม้สามารถให้กำเนิดทายาทหรือไม่ นั่นไม่มีใครรู้ การกำเนิดเกิดขึ้นมาของผิดิบตันไม้มาจากมนุษย์ต้นไม้

เพียงแต่พวกมันถือเป็นคนมนุษย์ต้นไม้รุ่นที่สองที่เรียกว่าตลกเกรดเท่า
นั่นเอง

“บางทีอาจเป็นไปได้กรรมัง” หลีชีเยถึงกับนั่งเงิบ และเอ่ย
ขึ้นมาซ่าๆ ว่า “โลกที่กว้างใหญ่ไพศาล เรื่องบางเรื่องได้เกินกว่า
ความคาดคิดของผู้คนไปแล้ว แม้แต่สวรรค์โฉลกก็มีหลายเรื่องที่คิด
ไม่ถึงเหมือนกัน บางที อาจเป็นเพราะเหตุนี้ มันจึงได้กลายเป็นเรื่อง
ยิ่งใหญ่คับฟ้าสำหรับโลกของผีดิบต้นไม้ จะอย่างไรเสีย นี่คือการ
ถือกำเนิดขึ้นใหม่ทั้งหมดของชีวิตๆ หนึ่ง!”

“ถ้าหากจะพูดถึงทายาทรุ่นหลังของผีดิบต้นไม้มันจะเป็นชีวิต
ที่มีลักษณะอย่างไรกันนะ? เหมือนกับผีดิบต้นไม้อย่างนั้นหรือ
เปล่า?” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับรู้สึกใจหายใจคว่ำ พิมพ์พ้อออกมาว่า
“ก่อนหน้านี้ เจ้าเป็นคนบอกว่า คนตายยอมไม่สามารถให้กำเนิด
ชีวิตได้ไม่ใช่หรือ? มนุษย์ต้นไม้ที่ตายไปแล้วครึ่งหนึ่งยังไม่กำเนิด
ชีวิตอย่างผีนั้นๆ เท่านั้นเอง อีกทั้งมนุษย์ต้นไม้รุ่นที่สองก็มักจะ
ล้มเหลวเสียส่วนใหญ่”

“โลกที่มีขนาดกว้างใหญ่ไพศาลอย่างไรเสียก็ต้องมีรั้วไหลกัน
บ้าง แม้แต่สวรรค์โฉลกก็มีโอกาสคำนวณผิดพลาดกันได้ อย่างไรก็ตาม
ตาม ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกยอมต้องมีเรื่องบางเรื่องที่อยู่เหนือความ
คาดคิดอยู่แล้ว ถ้าหากคนตายสามารถให้กำเนิดทายาทได้จริงๆ
ล่ะก็.....” เมื่อหลีชีเย เอ่ยถึงตรงนี้แล้วถึงกับนั่งเงิบขึ้นมา

เนื่องจากทำให้หลีชีเยนึกถึงเผ่าพันธุ์ๆ หนึ่งขึ้นมา เรื่องราว
เกี่ยวกับเผ่าพันธุ์นี้มีข่าวลือกันมากมาย แม้ว่ากาลเวลาได้ผ่าน

มาแล้วอย่างยาวนาน ก็ยังคงมีข่าวลือว่าทายาทของเผ่าพันธุ์นี้ถือกำเนิดขึ้นมาโดยคนที่ตายไปแล้ว!

ถ้าหากว่า ผิดิบต้นไม้ได้มีการให้กำเนิดทายาทขึ้นมาจริง เป็นชีวิตที่เรียกว่าชีวิตใหม่ทั้งหมด บางทีมันอาจจะเป็นการปฏิรูปครั้งหนึ่งที่ไม่สามารถจินตนาการได้เลย

เวลานี้ บรรดาผิดิบต้นไม้ได้ขนย้ายสิ่งของต่างๆ มากถึงหุบเขาลึกและเงียบที่เป็นส่วนที่ลึกที่สุด ด้านโน้นไม่มีสิ่งของอื่นใดนอกจากเป็นผนังหินเท่านั้น

นับว่าเป็นเรื่องแปลก เมื่อบรรดาผิดิบต้นไม้เดินมาถึงหน้าผนังหินแล้วกลับไม่ได้หยุดชะงัก ยังคงมุ่งหน้าต่อไปเหมือนเดิม

ผู้ที่มองเห็นภาพนี้ต้องเข้าใจว่าผิดิบต้นไม้จะต้องพุ่งเข้าชนกับผนังหินอย่างแน่นอน แต่ทว่า นึกไม่ถึงเลยพวกมันกลับก้าวเดินผ่านทะลุเข้าไปในผนังหินนั้น และหายไปอย่างไร้ร่องรอย

“พวกมันได้ไปยังสถานที่แห่งใดกันแล้ว?” เมื่อเยเสี้ยวเสี้ยวเอ่ยถามขึ้นมา เมื่อได้มองเห็นภาพของผิดิบต้นไม้ที่ทยอยกันหายเขาไปในผนังหิน

“โลกอีกโลกหนึ่ง” หลี่ซีเยมองดูเหล่าผิดิบต้นไม้ที่ทยอยหายเข้าไปในผนังหิน จึงพูดขึ้นมาอย่างซ้าๆ ว่า “เป็นโลกอีกโลกหนึ่งที่อยู่ภายในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งบุคคลภายนอกไม่มีใครล่วงรู้ ว่ากันตามหลักการแล้ว มันคือโลกที่คงมีแต่ผิดิบต้นไม้ที่อยู่ในสภาพของผิดิบที่เดินได้เท่านั้นที่สามารถเข้าไปได้!”

“โลกที่มีแต่ผิติดต้นไม้เท่านั้นที่เข้าไปได้?” เย่เสียวเสียว ถึงกับตะลึงงันไปนิดหนึ่ง กล่าวว่ “หากมีโลกเช่นนี้อยู่จริง แล้วทำไมผิติดต้นไม้ไม่ไปอาศัยอยู่ที่นั่นล่ะ?”

“เรื่องนี้ไม่ได้ง่ายอย่างที่เจ้าเข้าใจ” หลี่ซีเย่สายหน้าและกล่าวว่ “โลกที่มีลักษณะเช่นนี้ใช้ว่ามใครอยากละอาศัยอยู่ก็สามารถทำได้ มันคือโลกภายในโลกหนึ่ง!”

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1422 อำนาจบาตรใหญ่ของเทพเจ้าโบราณ ทะเลลึก

“โลกภายใน?” เย่เสี่ยวเสี่ยวอดถามขึ้นมาไม่ได้ว่า “มันเป็นโลกที่มีลักษณะเช่นใด?”

“นี่แหละคือความลึกลับพิสดารของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ กระทั่งกล่าวได้ว่า นี่แหละคือเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่แท้จริง” หลี่ชียเอ๋ถึงกับเพยร่อยยิ้มออกมา กล่าวว่ “มีเพียงที่ตรงนั้นเท่านั้นที่เรียกว่าเป็นแก่นสารที่แท้จริงของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์”

“พวกเราสามารถเข้าไปได้หรือไม่?” ท่าทีของเย่เสี่ยวเสี่ยวอยากลองเข้าไปเต็มทีแล้ว

หลี่ชียเอ๋ยิ้มกล่าวว่า “ขอเพียงเจ้าติดตามข้า ย่อมเข้าไปได้อย่างแน่นอน อีกทั้งข้ายังต้องพาเจ้าไปยังสถานที่ที่หนึ่ง เป็นที่ที่มีเพียงเจ้าเท่านั้นที่สามารถเข้าใจถึงความลึกลับซึ่งพิสดารที่อยู่ภายในได้”

“มันเกี่ยวข้องกับสายเลือดของข้าใช่มั๊ย?” เย่เสี่ยวเสี่ยวไม่ได้โง่ แต่ฉลาดหลักแหลมมาก พลันสามารถจับประเด็นได้ทันที จึงรุกต่อหลี่ชียเอ๋

“ถูกต้อง เกี่ยวข้องกับสายเลือดของเจ้า” หลี่ชียเอ๋พยักหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “ถึงเวลาที่ต้องไล่เรียงถึงต้นกำเนิดแล้วละ เมื่อไป

ถึงที่ตรงนั้นแล้ว เจ้าก็จะเข้าใจถึงความลึกลับพิสดารในสายเลือด
ของตนเอง บางที หลังจากที่เจ้าเข้าใจลึกซึ้งอย่างแท้จริงแล้ว เจ้าก็
น่าจะเข้าใจถึงต้นกำเนิดปราชญ์พฤษภษาของพวกเจ้าด้วย”

“ฉันยังจะรออะไรอยู่อีกล่ะ พวกเราเข้าไปเดี๋ยวนี้เลย” เย่เสี่ยว
เสี่ยวพลันรู้สึกตื่นเต้นดีใจ กล่าวด้วยท่าที่ไม่สามารถรอได้อีกต่อไป

“ไม่ใช่ตรงนี้” หลี่ซีเยี่ยมและสายหน้า กล่าวว่า “พวกเราไม่
สามารถผ่านจากตรงนี้เข้าไป พวกเราจะต้องไปอีกที่หนึ่ง มีเพียงที่
ตรงนั้นพวกเราจึงจะเข้าไปได้ กระทั่งกล่าวได้ว่า สถานที่ตรงนั้น
เป็นทางเข้าเพียงทางเดียวที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าไปยังโลกที่
อยู่ภายในได้เป็นการชั่วคราว”

“ทำไมผีดิบต้นไม้เข้าไปไม่ได้ แต่พวกเราเข้าไปไม่ได้?” เย่เสี่ยว
เสี่ยวเอ่ยถามขึ้นเมื่อมองดูจุดที่ผีดิบต้นไม้หายตัวไป

“เพราะว่าพวกมันเป็นผีดิบต้นไม้ พวกมันคือคนตาย” หลี่ซีเย
กล่าวว่า “ที่สำคัญ ในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์พวกเขาถูกรัก
ได้รับการคุ้มครองจากเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ด้วยเหตุนี้เอง
สถานที่จำนวนไม่น้อยในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ผีดิบต้นไม้
สามารถเข้าออกได้โดยตรง พวกเราไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ โลก
ที่อยู่ด้านในปฐพีเสธบุคคลภายนอกเข้าไป เว้นแต่จะสามารถค้นพบ
ทางเข้าที่แท้จริง”

“ตกลง พวกเราก็คงไปสถานที่ที่วากี้แล้วกัน” เย่เสี่ยวเสี่ยวได้แต่
กล่าวว่า “เวลานี้พวกเราสมควรไปที่ใด?”

หลี่ซีเยี่ยมนึกหนึ่ง กล่าวว่า “สำนักอมตะ”

“สำนักอมตะ?” เย่เสี่ยวเสี่ยวตะลึงนิดหนึ่ง กล่าวว่า “สำนักอมตะได้เสื่อมอำนาจลงแล้วนี่ พวกเขายังคงมีกำลังเช่นนั้นอยู่อีกหรือ?”

สายตาของหลี่ชียემองไปยังที่ที่อยู่ห่างไกลมาก สุดท้าย เขา เพยรอยยิ้มเรียบเฉยออกมาและกล่าวว่า “นี่แหละคือความลึกลับพิสดารของสำนักอมตะ มีเพียงสำนักอมตะเท่านั้น ถ้าหากเจ้าเข้าใจในความลึกลับพิสดารของสำนักอมตะแล้วละก็ เจ้าก็จะเข้าใจได้ว่าเพราะเหตุใดราชันเซียนไม่มีวันตายถึงได้สร้างสำนักอมตะขึ้นที่เส้นลือโจวแล้ว”

“ฮิ เจ้าก็ดีแต่สร้างสถานการณืไปเรื่อย” เย่เสี่ยวเสี่ยว รู้สึกไม่พอใจในท่าทีของหลี่ชียเออย่างยิ่ง มองค้อนหลี่ชียเอด้วยอาการโกรธ

หลี่ชียเอได้แต่ยิ้มๆ กล่าวว่า “เรื่องบางอย่างเจ้าไม่จำเป็นต้องรู้กล่าวสำหรับเจ้าแล้ว สิ่งเดียวที่จำเป็นต้องรับรู้ก็คือความลึกลับพิสดารของสายเลือดตนเอง เพียงเท่านี้ก็เพียงพอแล้ว และจะทำให้เจ้าได้ประโยชน์อย่างมากหันต์ไปชั่วชีวิต”

“ฮิ เอาละ งั้นพวกเราออกเดินทางกันเถอะ” เย่เสี่ยวเสี่ยวจ้องมองหลี่ชียเอด้วยความโกรธ แต่ก็จนด้วยเกล้า

หลี่ชียเอพาเย่เสี่ยวเสี่ยวออกเดินทางจากเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มุ่งหน้าไปยังสำนักอมตะ

สำนักอมตะนั้นเรียกได้ว่าเป็นเพียงหนึ่งในสองสำนักที่มีอยู่ในเส้นลือโจว ท่ามกลางพื้นที่ที่กว้างใหญ่ไพศาลของเส้นลือโจวกลับมีสำนักตั้งอยู่เพียงแค่สองสำนักเท่านั้น หนึ่งในนั้นคือสำนักเทพ

เจ้าโบราณทะเลลึก อีกหนึ่งก็คือสำนักอมตะ หากเปลี่ยนไปเป็นสถานที่อื่น เรื่องเช่นนี้นับว่าเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ แต่ทว่า ด้วยเรื่องที่เหลือเชื่อนี้แหละที่เกิดขึ้นได้เฉพาะที่เส้นลือโจวเท่านั้น

หลี่ชีย่พาเย่เสี่ยวเสี่ยวเดินทางมุ่งหน้าไปยังสำนักอมตะ แต่แล้ว ยังไม่ทันที่พวกเขาจะไปถึงสำนักอมตะก็ได้พบกับคนๆ หนึ่ง

ระหว่างทางที่เดินไป ทันใดนั้น ปราบกฏคนหนึ่งลงมาจากบนท้องฟ้าบริเวณด้านหน้าของหลี่ชีย่

"ใคร....." การที่ลู่ๆ มีคนผู้หนึ่งตกลงมาตรงหน้า ทำเอาเย่เสี่ยวเสี่ยวตกใจและร้องเสียงอันดังออกมา

ผู้ที่ปราบกฏตัวอย่างกะทันหันตรงหน้าก็คือซือหม่ายวีเจี้ยนนั่นเอง สีหน้าของนางในเวลานี้ขาวซีด แม้ว่าปรกติซือหม่ายวีเจี้ยนก็มีสีหน้าที่เย็นชาไร้ความปราณีอยู่แล้ว ประดุจดั่งหิมะที่ขาวและเยือกเย็น

แต่ทว่า สีหน้าที่ขาวซีดในเวลานี้เป็นเพราะได้รับบาดเจ็บสาหัสและเสียเลือดไปมาก พลันที่ได้เห็นก็รู้ได้ทันทีว่าสภาพการณ์ของนางไม่สู้จะดีนัก นางต้องผ่านการบุชายันต์ด้วยเลือดว้ฒนะมาก่อน

บนตัวของซือหม่ายวีเจี้ยนเต็มไปด้วยเลือด ไม่รู้ว่าเป็นเลือดของนางเอง หรือเลือดของศัตรู

ซือหม่ายวีเจี้ยนยังคงเยือกเย็น ท่าทีเย็นชายิ่งนัก สายตาที่ปราศจากความปราณีคู่่นั้น พลันที่เห็นหน้าหลี่ชีย่ นางทำท่าจะพูด

อะไรออกมา แต่ ยังไม่ทันได้พุดร่างของนางก็แซ่ตรงตัวไม่ได้จน
เกือบล้มลง

หลี่ซีเย พยุงร่างของนางเอาไว้ฝ่ามือกดไปที่ศีรษะถ่ายทอด
พลังลมปราณเข้าไปภายในกายของนางอย่างต่อเนื่อง ทำให้ชื่อห
ม่ายวีเจี้ยนสามารถหายใจลึกๆ ได้ทีหนึ่ง

“จะหนีไปไหน!” ในเสี้ยววินาทีนี้เอง คนกลุ่มหนึ่งได้ตามติด
มาทัน พวกเขาเห็นลงมาจากบนท้องฟ้าและล้อมพวกของหลี่ซีเย
สามคนเอาไว้

กลุ่มคนที่ล้อมพวกของหลี่ซีเยสามคนจนกระทั่งน้ำยังเล็ดรอด
ไปไม่ได้แล้วแล้วแต่สวมชุดที่เหมือนกัน พวกเขามีพลังลมปราณที่
พลุ่งพล่าน เปี่ยมด้วยพละานุภาพ อีกทั้งพวกเขายังไม่มีการเก็บงำ
พลังลมปราณและพละานุภาพของตนแม้แต่น้อย ปล่อยให้พลัง
ลมปราณที่รุนแรงแผ่กระจายออกมาตามปรารถนา ท่าทางกำเริบ
เสิบสานและถืออำนาจบาตรใหญ่ยิ่งนัก มีท่าทีที่พร้อมกระทำการ
ทุกสิ่งตามอำเภอใจ โดยไม่เห็นใครอยู่ในสายตาเลย

ในบรรดาผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดที่ล้อมพวกของหลี่ซีเยเอาไว้ นำ
โดยผู้เฒ่าคนหนึ่ง ผู้เฒ่าคนนี้มีพลังลมปราณที่น่าตกใจ เขาไม่
เพียงเปล่งประกายศักดิ์สิทธิ์ออกมาจากตัว ยังปรากฏเป็นเสียงดัง
ดังฟ้าร้องขึ้นรอบๆ ตัวของเขา ทำให้ผู้คนรู้ได้ทันทีว่า เขาอยู่ใน
ระดับปราชญ์ที่แข็งแกร่งมากคนหนึ่ง

เวลานี้ หลังจากที่เหล่ายอดฝีมือได้ล้อมพวกของหลี่ซีเยเอาไว้
แล้ว สายตาของพวกเขาดูไม่เป็นมิตรอย่างยิ่ง กระทั่งมีท่าทีที่พร้อม
จะลุยเข้าสังหารพวกเขาได้ทุกเวลา พวกเขาไม่สนใจว่าพวกของห

ลี้ชีย่เป็นใครมาจากไหน ขอเพียงกล้าขัดขืนพวกเขาแม้เพียงน้อย
นิด พวกเขาจะกรูเข้าสังหารโดยไม่สนใจว่าจะเป็นใครในทันที

“ดูซิว่าเจ้าจะยังหนีไปไหนพ้น!” ผู้เฒ่าที่อยู่ในฐานะหัวหน้า
ล่องเขม็งไปที่ชื่อหม่ายวีเจี้ยนและกล่าวน่าเกรงขามออกมา

ท่าทาของชื่อหม่ายวีเจี้ยนเย็นชาไร้ความปราณี นางได้รับการ
ประคองตัวเอาไว้โดยลี้ชีย่ ท่าที่เย็นชาและไม่พูดอะไรสักคำ

“พวกเจ้าสองคนหากรู้จักกาลเทศะล่ะก็ มอบตัวนางออกมา
เดี๋ยวนี้ อย่าได้เสຍงเรื่องคนอื่น” เวลานี้ ผู้เฒ่าผู้นี้กวาดตามองดูห
ลี้ชีย่และเยเสี่ยวเสี่ยว ออกคำสั่งด้วยท่าที่หยิ่งยโสยิ่งนัก

ลี้ชีย่เผยรอยยิ้มออกมากับท่าที่ที่อวดดีหยิ่งยโสของผู้เฒ่าผู้
นี้ อย่าวว่าแต่เขาจะไม่ยอมปล่อยให้เกิดอะไรขึ้นกับชื่อหม่ายวีเจี้ยน
ต่อให้ไม่เคยรู้จักกับชื่อหม่ายวีเจี้ยนมาก่อน ด้วยท่าที่เช่นนี้ของผู้
เฒ่าผู้นี้ เขาจะยงเรื่องนี้อย่างแน่นอน

“พวกเขาเป็นคนของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก” เยเสี่ยวเสี่ยว
อาศัยเครื่องแต่งกายของพวกเขา จึงรู้ว่าพวกเขาเป็นใคร

“ถูกต้อง ข้านี้แหละผู้อาวุโสของสำนักเทพเจ้าโบราณทะเล
ลึก” ท่าที่ของผู้เฒ่าเยอหยิ่งย้งนัก กล่าวด้วยท่าที่โอหังอวดดีว่า
“ผู้หญิงคนนี้เป็นนักฆ่าที่มีชื่อเสียงร้ายกาจ พวกเจ้าอย่าได้ยงเรื่อง
นี้รีบๆ ไปจากที่นี่เสีย พวกเราจะไม่หาความพวกเจ้า!”

การลอบสังหารของชื่อหม่ายวีเจี้ยนในคราวนี้ประสบความสำเร็จ ร่องรอยถูก
เปิดเผยและถูกขอดฝีมือของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกล้อมเอาไว้

ใช่ที่กำลังความสามารถของชื่อหมายวีเลียนไม่แข็งแรงแรงพอ ด้วยกำลังความสามารถที่นางมีอยู่ ลอบสังหารระดับอ่องเทพก็ไม่ใช่เรื่องยากแต่อย่างใด การลอบสังหารในครั้งนี้ของนางนับว่าได้มีการเตรียมการมาอย่างดี ต่อให้ทักษะยุทธของนางต้องถูกสยบในเส้นลือโจวก็ตาม นางยังคงมั่นใจว่าสามารถทำงานได้สำเร็จ

แต่ว่า สุดท้ายแล้วนางยังคงประเมินเทพเจ้าโบราณทะเลลึกต่ำเกินไป ดังเช่นหลี่ชียเอ่ได้เคยพูดเอาไว้ ที่เทพเจ้าโบราณทะเลลึกจะทำให้นางไม่สามารถหนีไปไหนได้ วิชาพรางตัวที่นางภูมิใจที่สุดกลับใช้ไม่ได้ผลที่เทพเจ้าโบราณทะเลลึก

ในขณะที่นางถูกล้อมปราบโดยเทพเจ้าโบราณทะเลลึกนั้น เรียกได้ว่าโอกาสรอดตายแทบจะหนึ่งในร้อย แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตามนับว่านางเป็นนักฆ่าที่โหดเหี้ยมมาก ภายใต้วิธีการและกับดักหลุมพรางต่างๆ นานา นางยังคงตีฝ่าวงล้อมออกมาจนได้

นางที่ได้รับบาดเจ็บสาหัส ปราศจากเรี่ยวแรงที่จะหนีไปจากเส้นลือโจวได้อีกแล้ว ภายใต้สถานการณ์ที่ปราศจากการช่วยเหลือใดๆ นางนึกถึงหลี่ชียเอ่ อาศัยหยุดเลือดหยุดนั้นของหลี่ชียเอ่ จึงได้พบเจอกับหลี่ชียเอ่!

หลี่ชียเอ่ถึงกับเผยรอยยิ้มที่เรียบเฉยออกมากับท่าทีที่โอหังอวดดีของผู้อาวุโสเทพเจ้าโบราณทะเลลึก กล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหยว่า “คนอย่างข้านี้ละนะมีชื่อเสียงอยู่อย่างหนึ่ง คนอื่นไม่ต้องการให้ข้ายุ่ง แต่ ข้ากลับยังต้องการยุ่งเรื่องคนอื่นเขา”

“อย่างนั้นรี?” เมื่อผู้อาวุโสของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ่แล้ว พลันดวงตาทั้งสองเบิกกว้าง หัวเราะและ

กล่าวนำเกรงขามออกมาว่า "จันนับแต่วันนี้เป็นต้นไป เจ้าสมควร แก่นิสัยนี้เสีย! มาอยู่ที่เส้นลือโจวจะทำตามอำเภอใจเจ้าไม่ได้ เมื่อ ถึงเวลานั้นห้กขาสองข้างของเจ้า ให้เจ้าคุกเข่าอยู่กับพื้น จากนั้น ค่อยให้เจ้าลองคิดดูอีกทีว่าสมควรจะยุ่งเรื่องคนอื่นหรือไม่! "

"ห้กขาสองข้างของขา? " หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะก๊ากออกมา กล่าวว่ "คนที่สามารถห้กขาสองข้างของข่า ในเทพเจ้าโบราณ ทะเลลึกพวกเจ้าคนนั้นยังไม่เกิด ต่อให้เป็นเก้าแดนคนนั้นก็ยังไม่ เกิด"

"เจ้าคนไม่รู้จักคำว่าตาย การเป็นศัตรูกับเทพเจ้าโบราณทะเล ลึก ข่าไม่มีละเว่น! " บรรดาศิษย์สำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกที่ ล้อมหลี่ชียเอ่เอาไว้วันนั้น มีบางคนไม่สามารถอดกลั้นได้ จึงร้องกล่าว เสียงดังออกมา

ที่เส้นลือโจว เทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขาถือเป็นผู้ ดำรงอยู่ในฐานะสูงสุด คำพูดของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกพวกเขา คือประกาศิต ใครผู้ใดบังอาจขัดเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขา จะถูกข่าโดยไม่มี การละเว่นโดยไม่สนใจว่าคนผู้นั้นจะเป็นใคร!

"ใจกล้าไม่เบาเลยนี่" ผู้อาวุโสเทพเจ้าโบราณทะเลลึกยิ้มเยาะ กล่าวว่ "เดาว่าเจ้าคงเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในแดนวิญญานสวรรค์กระมัง เสียตาย ที่ตรงนี้ไม่ใช่สถานที่ใดๆ ของแดนวิญญานสวรรค์ ที่นี่คือ เส้นลือโจว! ไม่ว่าเจ้าเป็นตัวอะไรก็ตาม เมื่อมาถึงเส้นลือโจวแล้ว เป็นมังกรก็จงขดตัวให้เรียบร้อย เป็นเสือกก็จงหมอบแต่โดยดีเมื่ออยู่ ต่อหน้าเทพเจ้าโบราณทะเลลึก มิฉะนั้นละก็ มังกรก็ตี เสือกก็ช่าง

เทพเจ้าโบราณทะเลลึกพวกเราจะเลาะเอาเอ็นและกระดูกของมันออกมา!

นับว่าผู้อาวุโสของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกมีลักษณะเป็นอันธพาลยิ่ง ทั้งยังหยาบคายสุดเปรี้ยบเปรย ความจริงแล้ว ต้องบอกว่าเทพเจ้าโบราณทะเลลึกมีกำลังเพียงพอที่จะพาลเช่นนี้ได้ ไม่ว่าจะเป็นสำนักใด หรือदारุงเช่นใดก็ตาม เมื่อมาอยู่ที่เส้นลือโจวแล้วก็ต้องถูกสยบ และมีโอกาสต้องร้องขอความช่วยเหลือจากเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขา

เทพเจ้าโบราณทะเลลึกมีความได้เปรียบอย่างเด็ดขาดที่เส้นลือโจว! ไม่เพียงเพราะความแข็งแกร่งของพวกเขาเองเท่านั้น อีกทั้ง บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่มาจากที่อื่นจะถูกสยบทักษะที่เส้นลือโจว ทำให้พวกเขาต้องกลายเป็นเนือบนเขียงของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกอยู่เนืองๆ !

ในเมื่อพวกเขามีความได้เปรียบอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ทั้งยังมีกำลังที่กล้าแข็ง ในฐานะเจ้าของสถานที่เส้นลือโจว จะไม่ให้เทพเจ้าโบราณทะเลลึกไม่พาลอย่างไม่มีเหตุผลได้รึ? และไม่ใช้ว่าจาช่มแห่งผู้คนได้รึ?

เรียกได้ว่าในเส้นลือโจวนี้ เทพเจ้าโบราณทะเลลึกไม่มีคำว่าเหตุผลอย่างเด็ดขาด กล่าวสำหรับคนของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก คำพูดของพวกเขาก็คือเหตุผล คำพูดของพวกเขาก็คือกฎหมาย!

ตอนที่ 1423 มดปลวกใต้ฝาเห่า

เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกสนุกขึ้นมาเมื่อเห็นท่าที่ผู้อาวุโสของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก นางมองหน้าหลี่ชียเอ่ที่หนึ่ง แล้วก็มองดูผู้อาวุโสของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกที่หนึ่ง จากนั้นหัวเราะและกล่าวว่า “เจ้ารู้หรือไม่ว่าเขาเป็นใคร? เขาคือผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง จอมโหดหลี่ชียเอ่!”

“หลี่ชียเอ่?” ผู้อาวุโสของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกหัวเราะขึ้นมาเมื่อได้ยินคำพูดของเย่เสี่ยวเสี่ยว กล่าวว่า “เลื่อมใส เลื่อมใส คนหนุ่มมีพลังน่าเคารพเลื่อมใส ๆ ”

ท่าทีของผู้อาวุโสของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกดูยังไงก็ไม่เหมือนเป็นการเลื่อมใส แต่เป็นการเยาะเย้ยเสียมากกว่า เป็นการยั่วเย้าอย่างหนึ่ง โดยที่ไม่ได้ใส่ใจแต่อย่างใด

“แต่ ที่นี่คือเส้นลือโจว!” ผู้อาวุโสของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกเก็บงำรอยยิ้มเมื่อครู่ ท่าที่ยังคงหยิ่งยโส กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “ในเส้นลือโจว ไม่ว่าเจ้าจะเป็นหลี่ชียเอ่ก็ดี หรือหลี่ปาเย่ก็ช่างทางที่ดีทำตัวเจียมเนื้อเจียมตัวให้ดีต่อเทพเจ้าโบราณทะเลลึกพวกเราจะดีกว่า! ต่อให้เจ้าแข็งแกร่งมากกว่านี้ หรือเป็นมังกรข้ามถิ่นกล้าเป็นศัตรูกับเทพเจ้าโบราณทะเลลึกพวกเราในเส้นลือโจว ถึงจะเป็นมังกรข้าก็จะเลาะเอ็นของมันหักกระดูกมันตามระเบียบ ให้มันต้องคุกเข่าอยู่ตรงนั้น!”

แดนวิญญาณสวรรค์ในยุคปัจจุบัน เกรงว่าผู้ที่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับหลี่ซีเยคงมีไม่กี่คนที่กล้าแสดงท่าทีที่เยอหยิ่งโอหังเช่นนี้ และหาญกล้ากล่าววาจาที่ขี้โสเช่นนี้ออกมา

แต่ว่า ผู้อาวุโสของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกกลับกล้าที่จะทำเช่นนี้ ในสายตาของผู้อาวุโสของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกมองว่าไม่ว่าจะเป็นผู้มีอำนาจบารมีสูงสุดก็ตาม เมื่อมาถึงเส้นลื่อโจวแล้วก็ต้องเจียมเนื้อเจียมตัวอ่อนน้อมต่อเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขา ไม่ว่าจะเป็นदारุงที่ยอดเยี่ยมปานใดก็ตาม เมื่อมาเส้นลื่อโจวแล้วก็ต้องอยู่ภายใต้กฎของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกพวกเขา

กระทั่งระดับเมิ่งเจิ้นเทียนขณะมาที่เส้นลื่อโจวยังต้องไปคารวะต่อเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขา และแสดงท่าทีที่อ่อนน้อมอย่างยิ่ง ดังนั้น ผู้อาวุโสของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกจึงไม่เกรงกลัวต่อหลี่ซีเยเลยแม้แต่น้อย

ในเส้นลื่อโจว เทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขาเปรียบเสมือนราชาที่ปราศจากมงกุฎ เทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขาดำรงอยู่ในฐานะสูงส่ง เว้นแต่ราชันเขียนมาด้วยตนเอง มิฉะนั้นแล้ว เทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขาไม่เคยเกรงกลัวต่อผู้ใด!

“วาจาสามหาบไม่ใช่เล่น” เยเสี่ยวเสี่ยวเองรู้สึกเหนื่อความคาดคิดอยู่เหมือนกัน เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้จากผู้อาวุโสของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก จึงกล่าวว่า “ระวังนำมาซึ่งภัยถูกล้างสำนึก!”

คำพูดของเย่เสี่ยวเสี่ยวหาใช่เป็นการพูดประหลาดเอาใจหลีซีเย่เพียงแต่นางมั่นใจว่าหลีซีเย่นั้นมีความแข็งแกร่งอย่างแท้จริงเท่านั้นเอง

“ภัยจากการถูกล้างสำนึก!” สีหน้าของผู้อาวุโสของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกพลันเย็นชาขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ กล่าวอย่างน่าเกรงขามว่า “ดาวรุ่งที่ยอดเยี่ยมมากกว่านี้ ในขณะที่ยังไม่ได้เป็นราชันเซียน เมื่อมาเสินลือโจวแล้วก็ต้องเจียมเนื้อเจียมตัวกับเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเรา หลีซีเย่แล้วไง เขานับเป็นตัวอะไร.....”

คำพูดของผู้อาวุโสของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกนับว่ายโสมาก การพูดลักษณะเช่นนี้เท่ากับเป็นการชี้หน้าด่าต่อหลีซีเย่

“อาศัยคำพูดคำนี้ข้าก็สามารถพิจารณาทำลายล้างเทพเจ้าโบราณทะเลลึกพวกเจ้าได้แล้ว” หลีซีเย่หัวเราะออกมาพร้อมกับมือขนาดใหญ่ที่ยื่นเข้าหาผู้อาวุโสของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก

“มาได้จังหวะ อยากรู้รึไม่ว่ายังมีพลังวัตรเหลืออยู่เท่าไร!” ผู้อาวุโสของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกคำรามเสียงดังเมื่อเห็นมือขนาดใหญ่ที่ยื่นเข้ามาคว่ำตัวโดยไม่ได้หวั่นเกรงแต่อย่างใด พลังลมปราณพลุ่งพล่าน พลันลงมือด้วยภูเขามหาขนาดยักษ์ที่พุ่งเข้าใส่หลีซีเย่!

ในสายตาของผู้อาวุโสของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกมองว่าแม้หลีซีเย่จะมีความแข็งแกร่งเป็นอันมาก แต่หลังจากมาถึงเสินลือโจวแล้วหากไม่ได้รับความช่วยเหลือจากเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขาแล้ว จะต้องถูกสยบอย่างเด็ดขาด ผู้บำเพ็ญตนที่ถูกล้าง

สยบจะไม่สามารถสำแดงฤทธิ์เดชอะไรได้มากมายนัก ดังนั้น เขา
เข้าใจว่าพลังลงมือก็สามารถสังหารหฺลื่อชื่อได้แล้ว

“บิ่ง.....” มือขนาดใหญ่ของหฺลื่อชื่อเพียงสั้นกระตุกเบๆ นิด
หนึ่ง ภูเขาขนาดยักษ์ที่พุ่งเข้ามาภายใต้หมัดเหวี่ยงสยบอเวจื่อพลัง
ถูกทำลาย ทันที

“บุ” ผู้อาวุโสของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกปล้นตกไปอยู่ในมือ
ของหฺลื่อชื่อ ถูกหฺลื่อชื่อบีบคอเอาไว้ได้อย่างง่ายดาย

“เจ้า.....” สีหน้าของผู้อาวุโสของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก
ปล้นแปรเปลี่ยนไป เมื่อถูกหฺลื่อชื่อบีบคอเอาไว้กะทันหัน

“ผู้เยาว์ อย่าได้ทำกำเริบเสิบสาน ธิบปล่อยคนเดียวนี้! ”
บรรดาศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกส่งเสียงคำรามออกมา
แม้ว่าปากจะพูดออกมาเช่นนี้แต่กลับลงมือปราศจากความปราณี
ตุม ตุม ตุม ศิษย์เหล่านี้ลงมือเพื่อสังหารหฺลื่อชื่อในทันที

“แค่มดปลวกเท่านั้น” หฺลื่อชื่อเพียงยิ้มนิดหนึ่ง หนึ่งในนิ้วที่ชี้
ออกไปได้ยินเสียง “บุ บุ บุ” ทุกๆ ท่วงท่าการโจมตีลั่นแล้วแต่ถูก
ทำลาย บรรดาศิษย์เทพเจ้าโบราณทะเลลึกทั้งหมดที่อยู่ใน
เหตุการณ์ลั่นแล้วแต่หงายหลังตั้ง ปราบกฏูที่นำกลัวบริเวณ
หน้าผากและมีเลือดไหลออกมา

“เจ้าไม่ได้ถูกสยบ!” สีหน้าของผู้อาวุโสของเทพเจ้าโบราณ
ทะเลลึกปล้นแปรเปลี่ยนไปเมื่อได้เห็นภาพนี้ และในวินาทีนี้เองเขาจึง
รับรู้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น

“ตายถูกแล้ว เสียตาย ไม่มีรางวัลให้” หลีชีเยถึงกับหัวเราะ
ขึ้นมา

สีหน้าของผู้อาวุโสของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกเวลานี้ดูไม่จัด
จนขีดสุด เขาไม่นึกไม่ฝันเลยว่าหลีชีเยกลับไม่ได้ถูกสยบ

กล่าวสำหรับเขาแล้ว เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้ ใน
เส้นลือโจว หากไม่ได้รับความช่วยเหลือจากเทพเจ้าโบราณทะเล
ลึกของพวกเขาแล้ว ไม่ว่าจะใครก็ตามก็ต้องถูกสยบโดยเส้นลือโจว
เว้นแต่คนผู้นั้นจะเป็นราชันเซียน

เป็นไปได้ที่หลีชีเยจะได้รับการช่วยเหลือจากเทพเจ้า
โบราณทะเลลึก แต่ เขากลับไม่ได้รับการสยบ ซึ่งเป็นเรื่องที่เป็นไป
ไม่ได้

“ไม่ได้ถูกสยบแล้วเป็นอย่างไร?” ผู้อาวุโสของเทพเจ้าโบราณ
ทะเลลึกได้สติกลับมา เขายังคงพูดอย่างน่าเกรงขามว่า “เทพเจ้า
โบราณทะเลลึกไม่เคยกลัวใครในเส้นลือโจวอยู่แล้ว ถ้าหากเจ้า
รู้จักกาลเทศะล่ะก็ รีบมอบตัวนักฆ่าสาวผู้นี้ออกมายังทัน หาไม่แล้ว
ช้าหรือเร็วเจ้าก็ต้องเสียใจ เมื่อถึงวันนั้นเจ้าค่อยมาขอให้เทพเจ้า
โบราณทะเลลึกละเว้นเจ้ามันก็จะสายเกินไปแล้ว”

แม้ว่าผู้อาวุโสเทพเจ้าโบราณทะเลลึกจะตกอยู่ในมือของหลี
ชีเยแล้ว แต่ยังคงมีท่าทีที่พาลยิ่งนัก ยังคงไม่ได้มีความหวาดกลัว
เขามีความมั่นใจในเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของเขาอย่างเต็มเปี่ยม
กล่าวสำหรับเขาแล้ว หากหลีชีเยหาญกล้าเป็นศัตรูกับเทพเจ้า
โบราณทะเลลึกพวกเขา ช้าหรือเร็วก็ต้องถูกเทพเจ้าโบราณทะเล
ลึกพวกเขาสังหาร ขอเพียงยังคงอยู่ในเส้นลือโจว!

“เจ้ารู้หรือไม่?” หลีชีเย่ถึงกับเพยรอยยิ้มออกมา มองดูผู้
อาวูโสเทพเจ้าโบราณทะเลลึกที่ยังคงมีท่าทีที่พาลยิ่งนัก และกล่าว
ว่า “เทพเจ้าโบราณทะเลลึกที่ตัวเองภูมิใจนักหนานั้น ในสายตา
ของข้ามันก็ไม่ได้แตกต่างอะไรกับรังมดสักเท่าไร ต่อให้ระดับบรรพ
บุรุษที่อยู่ในทะเลตรงส่วนที่ลึกที่สุดของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก
พวกเจ้าคลานออกมา แล้วคุกเข่าอยู่ใต้เท้าของข้า เช็ดรองเท้าให้
ข้าบ้าง หรือเลียฝ่าเท้าอะไรนั้น ข้ายังรู้สึกว่าคุณพันธุ์ผสมเช่นเทพ
เจ้าโบราณทะเลลึกพวกเจ้า ไม่มีคุณสมบัติแม้แต่จะเลียฝ่าเท้า
ให้กับข้า”

“เจ้า.....” คำพูดของหลีชีเย่ทำเอาผู้อาวูโสเทพเจ้าโบราณ
ทะเลลึกโมโหจนแทบกระอักเลือดออกมา เบือนหน้าไปอีกข้างหนึ่ง
และสีหน้าที่แดงก่ำ

ผู้อาวูโสเทพเจ้าโบราณทะเลลึกมีความหยิ่งยโสในตัว แต่ทว่า
หลีชีเย่กลับไม่มองพวกเขาว่าเป็นมดปลวก หรือจะกล่าวว่า แม้แต่
มดปลวกยังไม่ใช่ เหมือนดังที่หลีชีเย่ได้พูดว่า แม้แต่บรรพบุรุษของ
เทพเจ้าโบราณทะเลลึกมาเช็ดรองเท้าให้เขา เขายังรู้สึกน่าขยัก
แขยงและไม่มีคุณสมบัติเพียงพอ!

“ดี ดี ดี เจ้าคนแซ่หลี อยากรู้รึ้นกว่าเจ้าจะอวดดีไปได้นานสัก
แค่ไหน เทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเราจะทำให้เจ้าต้องรู้สึก
เสียใจอย่างแน่นอน.....” ผู้อาวูโสเทพเจ้าโบราณทะเลลึกโกรธ
จัดจนต้องหัวเราะออกมา เขาหัวเราะกล่าวอย่างบ้าคลั่ง

“คร้ากก” ผู้อาวูโสเทพเจ้าโบราณทะเลลึกพูดยังไม่ทันจบ หลี
ชีเย่ก็จัดการบิบบทำลายฐานเต้าของเขาเสีย

เมื่อฐานเต่าถูกทำลาย พลังมปราณของผู้อาวุโสเทพเจ้าโบราณทะเลลึกพลันสลายไป ตัวของเขาได้กลับกลายเป็นแก๊งมยิ้งนั๊ก ผมเผ้าขาวโพลน ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่น ผู้อาวุโสเทพเจ้าโบราณทะเลลึกจากเดิมเป็นยอดฝีมือที่อยู่สูงเด่น กลับกลายเป็นตาเต๋มาที่เหมือนดั่งเปลวเทียนที่อยู่ท่ามกลางพายุ และมอดไหม้จนใกล้จะหมดแล้ว

“เจ้าทำอะไรของเจ้า.....” ผู้อาวุโสเทพเจ้าโบราณทะเลลึก ถึงกับร้องเสียงแหลมดังออกมาด้วยความหวาดผวาเมื่อฐานเต่าของเขาถูกทำลาย เขาถึงกับตกใจจนไม่อาจเรียกสติกลับมาในเวลา

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนแล้ว พวกเขาไม่กลัวความตาย แต่หวา หากฐานเต่าของพวกเขาถูกทำลาย นั่นเท่ากับตายเสียดีกว่ามีชีวิตอยู่!

โดยเฉพาะบุคคลอย่างผู้อาวุโสเทพเจ้าโบราณทะเลลึกแล้วยิ่งไม่ต้องพูดถึง ปรกติแล้วเขามีฐานะสูงเด่นเสมอมา ไม่ว่าจะบุคคลระดับเช่นใดเมื่อมาถึงเส้นลือโจวแล้ว ก็ต้องแสดงท่าทีที่เจียมเนื้อเจียมตัวเมื่ออยู่ต่อหน้าของเขา ต้องนอบน้อมถ่อมตน

เรียกได้ว่า ผู้อาวุโสเทพเจ้าโบราณทะเลลึกเคยชินอยู่กับชีวิตที่อยู่ในฐานะสูงเด่นนั้นเสียแล้ว เคยชินกับการประจบประแจงเยินยอจากผู้อื่น เวลานี้ฐานเต่าของเขาพลันถูกทำลาย ทำให้เขาต้องกลายเป็นคนพิการในทันที เทียบไม่ได้กระทั่งมนุษย์ปุถุชนธรรมดาคนหนึ่ง ปราศจากเรี่ยวแรงแม้แต่หน่อย!

การที่เหมือนดั่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ร่วงหล่นลงมาจากบนหิ้งโดยพลัน ช่วงความแตกต่างนี้ยากจะจินตนาการได้ และเป็นความแตกต่างที่ผู้อาวุโสเทพเจ้าโบราณทะเลลิกไม่สามารถยอมรับมันได้

หลี่ซีเยจัดการโยนร่างของผู้อาวุโสเทพเจ้าโบราณทะเลลิกลงบนพื้นดั่งโยนทิ้งขยะอย่างนั้น กล่าวน้ำเสียงเรียบเฉยว่า “ข้าเพียงไว้ชีวิตเจ้าเพื่อให้เจ้าได้ถ่ายทอดคำพูดของข้ากับเทพเจ้าโบราณทะเลลิกของพวกเจ้า เมื่อข้ามาถึงเส้นจื่อโจวแล้ว ทางที่ดีเทพเจ้าโบราณทะเลลิกของพวกเจ้าจงอยู่อย่างเฉื่อยมเนื้อเฉื่อยมตัวเสียแต่โดยดี! มิฉะนั้นล่ะก็ ข้าจะทำลายเทพเจ้าโบราณทะเลลิกพวกเจ้าเสีย! แค่ลูกพันธุ์ผสมผุงหนึ่งเท่านั้นนับเป็นตัวอะไรได้ บังอาจหาญกล้ามาทำเต้ันแรงเต้ันกาต่อหน้าข้า!”

“เจ้าคนแซ่หลี่ แน่จริงก็ฆ่าข้าเสียสิ เจ้าไม่กล้าฆ่าข้า เจ้าก็คือชาติชั่ว!” ไม่ถ่างนัยกว่าผู้อาวุโสเทพเจ้าโบราณทะเลลิกจะได้สติคืนยกกลับมาจากความรู้สึกที่สิ้นหวัง และร้องออกมาด้วยเสียงที่แหลมและดั่ง

“ข้าจะไม่ฆ่าเจ้า” หลี่ซีเยมองดูผู้อาวุโสเทพเจ้าโบราณทะเลลิกที่อยู่ท่ามกลางความสิ้นหวัง ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า “หากเจ้ามีความกล้า เจ้าก็ไปหาที่ที่หนึ่งแขวนคอฆ่าตัวตายเองเสียสิ”

“เจ้าคนแซ่หลี่ เจ้าแน่จริงก็เข้ามาสิ ฆ่าข้าเสียสิ” ผู้อาวุโสเทพเจ้าโบราณทะเลลิกร้องเสียงแหลมว่า “เจ้าคนถ่อย เจ้าหนูซี่ขลาดรีบลงมือฆ่าข้าเสียสิ!”

กล่าวสำหรับผู้อาวุโสเทพเจ้าโบราณทะเลลึกแล้ว เขาไม่อาจยอมรับกับผลลัพธ์เช่นนี้ได้ เขากอดขาสองข้างของหลี่ชียเอเอาไว้พร้อมกับร้องเอะอะไวยวาย ด้วยท่าทีที่ต้องการจบชีวิตสถานเดียว

หลี่ชียเอเพียงแต่ให้เขาออกห่างไปตามอารมณ์อย่างนั้น กล่าวเรียบเฉยว่า “เทพเจ้าโบราณทะเลลึกพวกเจ้าหยิ่งยโสมากไม่ใช่รี? ข้ายังคงเป็นคำพูดเดิม อย่าว่าแต่เจ้าเลย ต่อให้ระดับบรรพบุรุษที่อยู่ในสวนที่ลึกที่สุดของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกคลานออกมา และต้องการเลียรองเท้าให้กับข้า ข้ายังรังเกียจเลย มันคือตัวอะไร!”

กล่าวจบ หลี่ชียเอไม่สนใจผู้อาวุโสเทพเจ้าโบราณทะเลลึกอีกต่อไป พยุงตัวชื่อหมายวีเจี้ยนเดินจากไปทันที โดยมีเย่เสี่ยวเสี่ยวตามไปด้วย

“เจ้าพันธมิตรผสม เจ้าเดรัจฉานน้อย ทำไม ไม่กล้าฆ่าปู่ของเจ้าหรือไง? ข้าก็คือปู่ของเจ้า แน่จริงก็เข้ามาฆ่าปู่ของเจ้าเสีย.....” ผู้อาวุโสเทพเจ้าโบราณทะเลลึกถึงกับร้องเสียงแหลมออกมาด้วยความสิ้นหวัง เมื่อเห็นหลี่ชียเอเดินจากไป

เวลานี้ เขากระหายยิ่งต้องการให้หลี่ชียเอมีความเด็ดขาดและสังหารเขาให้ตายในทันที กล่าวสำหรับเขาแล้วมันคือการพันทุกซ์อย่างหนึ่ง

หลี่ชียเอไม่สนใจเขาอยู่แล้ว เขาชอบที่จะทำลายความหยิ่งยโสของผู้อาวุโสเทพเจ้าโบราณทะเลลึกลงอย่างง่ายดายอย่างนี้แหละ!

“จะให้ฆ่าเขาหรือไม่?” เย่เสี่ยวเสี่ยวที่อายุยังน้อยอดที่จะหันกลับไปมองและรู้สึกใจไม่แข็งพอ

“แค่หมดปลวกเท่านั้น ไม่มีค่าที่จะต้องใส่ใจ” หลี่ชีย่ลู่บไล้เส้นผมของนางแพ้วเบา กล่าวว่า “บนโลกทารุณโหดร้ายเช่นนี้เสมอเทพเจ้าโบราณทะเลลึกลับถือว่าตนนั้นอยู่สูงเด่นตลอดมา ไม่เคยเห็นใครอยู่ในสายตา ให้พวกเขาได้ลิ้มลองรสชาติของความสิ้นหวังเสียบ้าง แค่พวกที่เพิ่งคลานออกมาจากใต้พื้นดินผุ่หนึ่งเท่านั้นหลงตัวเองว่าเป็นบรรพบุรุษต้นกำเนิดเผ่าวิญญาณเทพนะเนี่ยเข้าใจว่าตนเป็นลูกรักของสวรรค์จริงๆ ”

เมื่อหลี่ชีย่พูดออกมาเช่นนี้ เย่เสี่ยวเสี่ยวจึงไม่พูดอะไรต่อ นางย่อมนรู้ดีถึงความโหดร้ายทารุณของโลกใบนี้ ผู้เป็นศัตรูไม่เคยปราณีอยู่แล้ว

ตอนที่ 1424 ภาพมายา

หลังจากที่หลี่ชีย่พาเย่เสี่ยวเสี่ยว และชื่อหม่ายวีเจี้ยนจากไปแล้ว เขาไม่ได้เดินทางไปสำนักอมตะในทันที แต่พาชื่อหม่ายวีเจี้ยนไปหาที่ที่ลับตาคนมากแห่งหนึ่ง เพื่อทำการรักษาให้กับชื่อหม่ายวีเจี้ยน

แม้ว่าชื่อหม่ายวีเจี้ยนจะได้รับบาดเจ็บสาหัสมาก แต่ว่า ด้วยครีมประสานฟ้าของหลี่ชีย่ ต่อให้อาการบาดเจ็บที่สาหัสมากไปกว่านี้ก็ไม่เป็นปัญหาแต่อย่างใด

หลังจากที่ชื่อหม่ายวีเจี้ยนได้รับประทานครีมประสานฟ้าเข้าไปแล้ว พลันทำให้นางรู้สึกได้ว่า อาการบาดเจ็บของนางกำลังฟื้นฟูกลับคืนอย่างรวดเร็ว น่าอัศจรรย์ ไม่ว่าจะเป็นอาการบาดเจ็บภายนอกหรือภายในก็สามารถหายเป็นปกติได้ภายในระยะเวลาอันสั้น กระทั่งไม่เหลือทิ้งร่องรอยให้เห็นแม้แต่น้อย

สิ่งนี้ได้สร้างความสะเทือนหวั่นไหวให้กับชื่อหม่ายวีเจี้ยนยิ่งนัก นางเข้าใจได้ทันทีว่า ยาที่หลี่ชีย่นำมาให้นางรับประทานนั้นจะต้องเป็นยาวิเศษที่สุดยอดที่สุด

แม้ว่าอาการบาดเจ็บของชื่อหม่ายวีเจี้ยนจะกลับคืนสู่ปกติแล้ว แต่หลี่ชีย่ยังคงเสกเตาหมิ่นเตาเหวะออกมา และเริ่มทำการควบคุมไฟที่เผาผลาญอยู่ในเตา ภายใต้เคล็ดวิชาการควบคุมของหลี่ชีย่ปรากฏว่าไฟในเตาถึงกับค่อยๆ กลายสภาพเป็นของเหลว เป็น

เพลิงเหลวที่คล้ายดั่งอำพัน เพลิงเหลวที่อยู่ในเตาทั้งหมดเปล่งประกายระยิบระยับออกมา แลดูงดงามยิ่งนัก

จากไฟกลับกลายเป็นของเหลว มันช่างเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อจริงๆ ด้วยฝีมือการควบคุมไฟที่อยู่ในเตาเช่นนี้ นับว่าเป็นอะไรที่ชำนาญมากเลยทีเดียว

เมื่อเพลิงเหลวเปล่งประกายวิเศษออกมาแล้ว หลีซีเย่ได้สั่งการกับชื่อหม่ายวี๋เจี้ยนว่า “ถอดเสื้อผ้าออกให้หมด แล้วเข้าไปในนั้น”

พลันที่หลีซีเย่พูดออกมาเช่นนี้ ทำให้ชื่อหม่ายวี๋เจี้ยนล่องเขม็งไปที่หลีซีเย่ทันที แม้ว่าสายตาของนางในขณะนี้จะไม่มีปณิธานการชำออกมาให้เห็น แต่ท่าทีเย็นชามาก นางล่องมองหลีซีเย่อย่างเยือกเย็น

“นี่ เจ้ากลายเป็นคนอวดดีมาเป็นคนบ้ากามตั้งแต่เมื่อไหร่!” เย่เสี่ยวเสี่ยวออกหน้าถึงความไม่เป็นธรรมแทนชื่อหม่ายวี๋เจี้ยนทันที ล่องมองหลีซีเย่ด้วยท่าทีที่รู้สึกถึงความไม่เป็นธรรม กล่าว “เจ้านี่ถือโอกาสอ้างว่าจะรักษาอาการบาดเจ็บมาเอาเปรียบผู้หญิง! เจ้าคนบ้ากาม คอยดูว่าข้าจะจัดการอย่างไรกับเจ้า!” กล่าวพลาถยีนขาออกไปเหยียบปลายเท้าของหลีซีเย่ทันที

หลีซีเย่เพียงงอนิ้วนิดหนึ่งแล้วดีดออกไปเบาๆ พลันดีดให้เย่เสี่ยวเสี่ยวถอยห่างออกไป และกล่าวท่าทีเรียบเฉยว่า “หากข้าต้องการเอาเปรียบนางสะกี้ มันง่ายยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปากเสียอีก ไม่ต้องอาศัยข้ออ้างใดๆ ทั้งนั้น

“อาการบาดเจ็บข้าหายดีแล้ว” ชื่อหม่ายวีเจี้ยนนพุดออกมาอย่างเย็นชา นางยังคงเมินเฉย ยังคงเย็นชาไร้ความปราณี

“ข้ารู้” หลี่ชียู่กล่าวน้ำเสียงเรียบเฉยว่า “นี่ไม่ใช่เป็นการรักษาอาการบาดเจ็บของเจ้า แต่เป็นการขับออกให้กับเจ้า! มิฉะนั้นล่ะก็ เจ้าอย่าหวังจะเข้าไปในเทพเจ้าโบราณทะเลลึกได้อีกตลอดไป เมื่อไรที่เจ้าก้าวเท้าเข้าไปในเทพเจ้าโบราณทะเลลึก เจ้าจะไม่สามารถซ่อนตัวได้อีกเลย!”

ชื่อหม่ายวีเจี้ยนนิงเงียบไปพักหนึ่ง นางไม่เข้าใจในความหมายของหลี่ชียู่

“ฮึ เจ้าอ่อนหัดเกินไป แม้แต่กระบี่มังกรขดยังไม่สามารถเรียนรู้ถึงแก่นได้ ยังกล้าเหยียบเข้าไปในเทพเจ้าโบราณทะเลลึก” หลี่ชียู่กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “เจ้ายังไม่รู้ว่าภายใต้ทะเลลึกของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกมีอะไรอยู่!”

“มีอะไรอยู่?” แม้ว่าชื่อหม่ายวีเจี้ยนจะเย็นชา แต่ ยังคงอดที่จะถามคำๆ นี้ออกมา ความจริงแล้วการลอบสังหารในครั้งนี้ นางได้ทำการศึกษาถึงเทพเจ้าโบราณทะเลลึกมาอย่างลึกซึ้ง นับว่านางรู้เรื่องราวเกี่ยวกับเทพเจ้าโบราณทะเลลึกเป็นอันมากทีเดียว

“มันคือสิ่งที่เจ้าไม่สามารถไปแหยมมันได้” หลี่ชียู่เพียงกล่าวด้วยท่าที่เรียบเฉยว่า “เมื่อไหร่ที่เจ้าเหยียบย่างเข้าไปภายในเทพเจ้าโบราณทะเลลึก เจ้าก็จะถูกประกายสาดสอง ด้วยกำลังของเจ้าในเวลานี้ ยังคิดจะซ่อนกายได้อีกอย่างนั้นรึ? ภายใต้ประกายของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก เจ้าไม่สามารถซ่อนกายได้อยู่แล้ว เจ้าก็

เป็นเหมือนดั่งเงาที่อยู่ในกระจก เทพเจ้าโบราณทะเลลึกสามารถมองเห็นเจ้าได้อย่างชัดเจน! ”

คำพูดดังกล่าวทำเอาชื่อหมายวีเลียนที่เย็นชาไร้ซึ่งความปราณีถึงกับนิ่งเงียบ นางประสบความสำเร็จอย่างสิ้นเชิงกับการลอบสังหารในครั้งนี้ ในความเป็นจริง นางเองก็รู้สึกไม่ค่อยจะเข้าใจนักว่าตนเองนั้นล้มเหลวได้อย่างไร

หากจะพูดกันถึงกำลังแล้ว ต่อให้นางถูกสยบก็ตาม อาศัยเคล็ดพิฆาตเทพและวิธีการลอบสังหารของนาง บวกกับกลลวงและของวิเศษต่างๆ ที่นางมี นางมั่นใจว่าสามารถสังหารเป้าหมายได้สำเร็จ

ในความเป็นจริงจะว่าไปแล้วก็นับเป็นเรื่องแปลก ขณะที่นางเข้าสังหารเป้าหมายนั้น เหมือนว่าฝ่ายตรงข้ามรู้ตัวแล้วว่านางจะมา และมีการวางข่ายฟ้าเหดินเอาไว้รออยู่แล้ว

ซึ่งสร้างความฉงนให้กับชื่อหมายวีเลียนเป็นอย่างยิ่งนัก เนื่องจากปฏิบัติการลอบสังหารมีเพียงนางรู้อยู่คนเดียวเท่านั้น เหตุใดเป้าหมายถึงล่วงรู้ถึงร่องรอยของนางได้อย่างชัดเจน

“รีบเข้าไป! ” หลี่ชีย่ไม่คิดจะกล่าวมากความกับชื่อหมายวีเลียน จึงพูดออกคำสั่งไป

เมื่อหลี่ชีย่ชักสีหน้าขึ้นมาจริงๆ แม้แต่เย่เสี่ยวเสี่ยวที่กล้าทำกำเริบเสิบสาน และได้รับการโปรดปรานมาโดยตลอดก็ไม่กล้าพูดอะไรออกมา

ชื่อหมายวีเจียน ทำท่าล้งเลินดหนึ่ง ในที่สุดยังคงค่อยๆ เปลื้อง
ผ้าของตนออก ท่าทีของนางแข็งกระด้างไม่เป็นธรรมชาติมาก ต่อ
ให้นักฆ่าที่เยือกเย็นไร้ความปราณีเช่นนางก็ไม่แคล้วมีจังหวะที่ต้อง
เหนียมอายเหมือนกัน

ต้องรู้ว่า นางยังคงบริสุทธิ์ผุดผ่อง อย่างว่าแต่แก้ผ้าต่อหน้า
ผู้ชายเลย แม้แต่ใกล้ชิดกับผู้ชายยังไม่เคย การที่ให้นางต้องแก้ผ้า
ต่อหน้าหลီးชียะเช่นนี้ ช่างเป็นอะไรที่เก้อเขินและน่าอายยิ่งนัก

แม้ว่าภายในใจของชื่อหมายวีเจียนจะรับไม่ได้กับสิ่งนี้ เป็น
อะไรที่เก้อเขินและน่าอายอย่างบอกไม่ถูก แต่ทว่า นางยังคงปฏิบัติ
ตามในที่สุด

หลังจากที่นางได้เปลื้องผ้าออกจนหมดแล้ว ความลับทุกอย่าง
ก็ถูกเปิดเผย ทุกคนที่สามารถมองเห็นภาพที่อยู่ตรงหน้า ต่างรู้สึก
ดวงตาทั้งสองสุกใสขึ้นมา

ยามที่ชื่อหมายวีเจียนเปลือยกายล่อนจ้อนยืนอยู่ตรงหน้านั้น
ทำให้ผู้คนถึงกับร้องอุทานออกมาด้วยความตกตะลึง โฉมตรูที่อยู่
ตรงหน้าช่างดงามเสียเหลือเกิน

ภาพวิวทิงดงามตรงหน้าเรียกว่ารับกันไม่ไหว ทำให้ผู้คนถึงกับ
ต้องร้องอุทานออกมาด้วยความตกตะลึง ทำให้หัวใจเต้นตุ้มตาม

การใช้คำว่าผิวพรรณงามตั้งหยกมาพรรณนาความงดงาม
ของชื่อหมายวีเจียนนับว่าไม่เกินเลยแม้แต่น้อย ผิวพรรณที่เกลี้ยง
เกลาของนางให้ความรู้สึกเย็นชุ่มชื้นและเยือกเย็น เสมือนหนึ่ง
ผิวพรรณของนางแกะสลักขึ้นมาจากน้ำแข็งและหยกขาวอย่างนั้น

เรือนร่างที่มองเห็นอยู่ตรงหน้าทำให้ผู้คนถึงกับรู้สึกว้า ซื่อซื่อ
อหม่ายวีเจี้ยนตั้งได้เหมาะสมยิ่งนัก เพราะเรือนร่างของนางคล้าย
ตั้งเป็นหยกขาวชิ้นหนึ่งงดงามจนอดใจไม่ไหว

“งามจริงๆ โห่โตมากจริงๆ ” เย่เสี่ยวเสี่ยวเมื่อได้เห็นเรือนร่าง
ของอหม่ายวีเจี้ยนแล้วถึงกับอุทานออกมาด้วยความชื่นชม
หัวเราะนาร์กออกมาและกล่าวว่า “ขอขำลูปคล่าหน้อยได้มัย”
กล่าวพลางยื่นมือออกไปต้องการสัมผัสเรือนร่างของอหม่ายวี
เจี้ยน

แต่ว่า อหม่ายวีเจี้ยนรีบหลบเลี่ยงทันที ด้วยท่าทีที่เขินอาย
ในฐานะนักแสดงสาวคนหนึ่งที่ยึดมั่นไว้ความปราณีมาโดยตลอด
ก็มีความเป็นผู้หญิงเช่นคนอื่นเขาเหมือนกัน

“เข้าไปเถอะ อย่าเสียเวลาให้มากนัก” หลี่ชียემองดูเรือนร่างที่
งดงามยิ่งนักของอหม่ายวีเจี้ยนแล้ว เพียงเอ่ยขึ้นด้วยความเรียบ
เฉย

กล่าวสำหรับหลี่ชีย่แล้ว แม้ว่าเรือนร่างของอหม่ายวีเจี้ยนจะ
งดงามยิ่งนัก แต่ทว่า เรือนร่างที่งดงามสุดเปรียบเปรยในหล้าเขา
เคยเห็นมานานักต่อนักแล้ว งดงามกว่าและเข้ายวนใจยิ่งกว่าเรือนร่าง
ของอหม่ายวีเจี้ยนไม่รู้มากมายเท่าไร ดังนั้น ในสายตาของหลี่
ชีย่แล้ว ความงดงามของอหม่ายวีเจี้ยนจึงไม่นับว่ามีอะไรมากนัก

อหม่ายวีเจี้ยนเยือกเย็นปราศจากคำพูดใดๆ นางก้าวเข้าไป
ในเตาและปล่อยให้ร่างจมลงไปใต้น้ำที่แปลงมาจากไฟของเตา
อย่างเงียบๆ จนมืดทวมหัว

กล่าวสำหรับชื่อหม่ายวีเจี้ยนแล้ว นางรู้สึกแปลกๆ ในใจ นางที่มีฐานะเป็นนักฆ่าคนหนึ่ง ไม่เคยสนใจเนื้อหนังมังสาของตนเองอยู่แล้ว แต่ หลี่ซีเย่เพียงมองดูเรือนร่างของนางไปตามอารมณ์อย่างนั้น นางกลับมีความรู้สึกบางอย่างที่บอกไม่ถูก หรือบางทีอาจเป็นความรู้สึกของความฟ่ายแพ้ที่อยู่ลึกๆ ในใจ

แม้ว่าชื่อหม่ายวีเจี้ยนจะไม่ได้ให้ความสนใจในความงามของตนเอง แต่ทว่า ชั่วดีอย่างไรนางก็นับเป็นสุดยอดโฉมตรูคนหนึ่ง ด้วยความงามของนาง ในแดนวิญญูณาสวรรค์นางต้องติดอันดับหนึ่งในสิบอย่างแน่นอน

เวลานี้นางเปลือยกายล่อนจ้อนยืนอยู่ตรงหน้าหลี่ซีเย่ หลี่ซีเย่กลับมองดูด้วยความเฉยเมยที่หนึ่งเท่านั้น เหมือนว่านางไม่ได้มีข้อแตกต่างอะไรกับสรรพสิ่งบนโลกนี้ อย่างนั้น คล้ายเป็นต้นหญ้าที่ขึ้นอยู่ริมทาง เป็นอะไรที่ธรรมดามากๆ

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม มันทำให้ชื่อหม่ายวีเจี้ยนรู้สึกถึงความฟ่ายแพ้ไม่ว่าจะมากหรือน้อยก็ตาม ความรู้สึกเช่นนี้ยากจะลืมเลือนเสียยิ่งกว่าการประสบความล้มเหลวจากการลอบสังหารเสียอีก

ในขณะนี้ หลี่ซีเย่ทำการควบคุมเตาหมิ่นเตาเหวะอยู่ ไฟของเตาที่กลับกลายเป็นของเหลวไปแล้วนั้นเหมือนเคลื่อนไหวได้ ดุลตั้งกำลังชำระกายาให้กับชื่อหม่ายวีเจี้ยนอยู่ เหมือนต้องการขับบางสิ่งออกไปจากร่างของชื่อหม่ายวีเจี้ยนอย่างนั้น

หลังจากเวลาผ่านไปครู่หนึ่ง เห็นประกายเป็นสายยาวต่อเนื่อง ลอยขึ้นมา แต่หากจะกล่าวให้ถูกต้องควรจะเป็นเศษประกายเสียมากกว่า เหมือนว่ามันคือประกายที่แตกละเอียดอย่างนั้น

ดูเหมือนเศษประกายเหล่านี้จะฝังซ่อนตัวอยู่ภายในร่างกายของชื่อหม่ายวีเจี้ยนตลอดมา ภายใต้ไฟจากเตาทำให้มันถูกขับออกมาในที่สุด

“เตรียมตัวให้พร้อม ปกป้องจิตเอาไว้ ควบคุมลมปราณให้มันอย่าได้หวั่นไหว” เวลานี้ หลี่ชี่เย่ร้องเสียงหุ้มต่าออกไป

ชื่อหม่ายวีเจี้ยนสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ป้องกันจิตและควบคุมลมปราณเอาไว้มัน

“บุ” ในเวลานี้เอง ของเหลวในเตาที่แปลงมาจากไฟนั้นได้กลายเป็นเหมือนด้ายยาวแต่ละเส้นที่มีขนาดเท่าใยไหม เหมือนว่ามันถูกยิงผ่านทะลุร่างกายของชื่อหม่ายวีเจี้ยนอย่างนั้น

จากนั้น เห็นร่างกายของชื่อหม่ายวีเจี้ยนสั้นไหวที่หนึ่ง ปราบความเจ็บปวดขึ้นมา ในเวลานี้เอง ด้ายยาวขนาดเล็กถึงกับไปลากเอาสิ่งของสิ่งหนึ่งออกมาจากร่างกายของนาง

มันเป็นเพียงลวดลายเต๋าขนาดเล็กเท่านั้นเอง มันถูกล็อคเอาไว้ด้วยเส้นด้ายขนาดเล็กแต่ละเส้นจนกระดิกตัวไม่ได้

“นี่คืออะไร?” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกตกใจ เมื่อเห็นลวดลายเต๋าที่ถูกลากออกมาจากร่างกายของชื่อหม่ายวีเจี้ยน

ชื่อหม่ายวีเจียนรู้สึกหวั่นไหว นางถูกลวดลายเต้าแทรกเข้าร่าง โดยที่ไม่รู้สึกตัวเลย ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่น่าจะเป็นไปได้!

“ขณะที่เจ้าเหยียบย่างเข้าไปในเทพเจ้าโบราณทะเลลึกนั้น ปรกาศศักดิ์สิทธิ์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกก็ได้ครอบร่างของเจ้าเอาไว้ หากไม่ได้รับอนุญาตจากเทพเจ้าโบราณทะเลลึกล่ะก็ ปรกาศศักดิ์สิทธิ์เทพเจ้าโบราณทะเลลึกก็จะฝังร่องรอยที่ไม่สามารถทำลายเอาไว้นบนตัวของเจ้า ดังนั้น หลังจากที่เจ้าก้าวเท้าเข้าไปยังเทพเจ้าโบราณทะเลลึกแล้ว ก็ไม่สามารถพรางตัวได้อีก ไม่ว่าเจ้าจะหลบหลีกหรือซ่อนตัวอย่างไร เทพเจ้าโบราณทะเลลึกก็สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน”

ในใจของชื่อหม่ายวีเจียนรู้สึกสะท้านขึ้นมา นางคาดไม่ถึงว่า เทพเจ้าโบราณทะเลลึกจะมีอะไรที่ลึกลับเช่นนี้ ในเวลานี้ นางเข้าใจแล้วว่า เพราะอะไรถึงได้ประสบความสำเร็จในการลอบสังหาร

“ออกมาเถอะ” หลี่ซีย่สั่งการออกไป

ชื่อหม่ายวีเจียนลุกขึ้นยืน ประดุจดั่งดอกบัวที่โผล่พ้นน้ำ ช่างเย้ายวนใจเหลือเกิน

“สวยเหลือเกิน” เย่เสี่ยวเสี่ยวจ้องมองอย่างสนใจ ขณะที่หลี่ซีย่กลับเรียบเฉย ตรงกันข้าม เด็กผู้หญิงคนหนึ่งกลับจ้องมองดูจนเหม่อลอย

การที่ต้องขึ้นมาจากน้ำต่อหน้าผู้ชายเป็นครั้งแรก ย่อมทำให้ชื่อหม่ายวีเจียนรู้สึกอับอาย นางรีบคว้าเสื้อผ้ามารวมใส่อย่างรวดเร็ว

“ตุม” ไฟที่อยู่ในเตาเหมือนระเบิดขึ้นอย่างฉับพลัน คล้ายตั้งเป็นการปะทุของภูเขาไฟอย่างนั้น พลันจัดการเผาผลาญเศษประกายและลวดลายเต้าจนหมดสิ้น ไม่เหลือทิ้งร่องรอยเอาไว้

ตอนที่ 1425 สยบอยู่ใต้อำนาจ

หลังจากที่ชื่อหม่ายวีเจี้ยนสวมใส่เสื้อผ้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว นางยิ่นเฉยเมยและนิงเจียบอยู่ตรงนั้น แม้วานางอยากจะเอ่ยคำว่าขอบคุณสักคำ แต่ กลับไม่สามารถพูดออกมาได้

นางมีท่าทีที่เยือกเย็นเช่นนี้มาโดยตลอด นับตั้งแต่ก้าวเดินบนถนนนักฆ่าสายนี้แล้ว นางยิ่งเย็นชาไร้ความปราณี คำว่า "ขอบคุณ" ยิ่งเป็นคำที่นางยากจะหลุดออกมาจากปาก ยิ่งไปกว่านั้น นางพึ่งตนเองมาโดยตลอด มุมานะและยิ่นหยัดด้วยตัวเอง

"มานี้" หลี่ชีย่กวักมือชื่อหม่ายวีเจี้ยนให้เข้ามาหา

ชื่อหม่ายวีเจี้ยนถึงกับลังเลนิดหนึ่ง แต่ ยังคงเดินไปหยุดหยุดตรงหน้าของหลี่ชีย่

ภายในใจของนางหลี่ชีย่ถึงกับหดถอนใจเบาๆ เมื่อมองดูชื่อหม่ายวีเจี้ยน เขายื่นมือขวาออกไป ทำให้ชื่อหม่ายวีเจี้ยนถึงกับก้าวถอยหลังก้าวหนึ่งหลบไปทันที จะอย่างไรเสียนางก็เป็นสาวโดยไม่ได้ผ่านเรื่องนี้มาก่อน

"สิ่งที่ควรจะได้เห็นก็เห็นจนหมดแล้ว" หลี่ชีย่มองหน้านางที่หนึ่ง และกล่าวน้ำเสียงเรียบเฉยออกมาว่า "หากข้าต้องการเอาเปรียบเจ้าละก็ยังต้องรอจนถึงเวลานี้รึ?"

ชื่อหม่ายวีเจียนนั้นมีท่าทีที่เย็นชาไร้ความปราณีเสมอมา นางเสมือนหนึ่งถูกแกะสลักขึ้นมาจากน้ำแข็ง ในฐานะที่นางเป็นนักฆ่าน้อยครั้งนักที่จะมีอารมณ์หวั่นไหว แต่ทว่า เมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชีย่แล้ว ภายใต้อใจของนางถึงกับรู้สึกเคืองๆ อยากจะอัดหลี่ชีย่เสียให้ نرم บอกได้แต่เพียงคำพูดของหลี่ชีย่ นั้นเหมือนว่าไม่เคยโดนอัดมาก่อน

สุดท้าย ชื่อหม่ายวีเจียนยังคงสุดลมหายใจลึกๆ เข้าไปที่หนึ่งก้าวเดินไปข้างหน้าก้าวหนึ่ง ไปยืนอยู่ตรงหน้าหลี่ชีย่อีกครั้งหนึ่ง

เวลานี้ มือขวาของหลี่ชีย่ได้วางไว้บนตัวของนาง ในเวลาตัวเองจิตใจของชื่อหม่ายวีเจียนถึงกับสะท้อนขึ้นมาที่หนึ่ง

จากการที่มีเสื้อผ้าบางๆ กั้นขวางอยู่ ทำให้นางสามารถรับรู้ได้ถึงฝ่ามือที่ทรงพลังยิ่งของหลี่ชีย่ได้อย่างชัดเจน สะเก็ดด้านบนฝ่ามือที่สัมผัสกับผิวหนังของนางดูจะหยาบกร้านอยู่บ้าง แต่ว่า กลับมีพลังยิ่งนัก ให้ความรู้สึกถึงความปลอดภัย

ขณะที่มือขนาดใหญ่กดทับอยู่บนตัวนางนั้น นางถึงกับสะท้อนขึ้นมา รู้สึกเหมือนร่างกายบังเกิดอาการชาจากบริเวณอกไล่ลามไปทั่วทั้งร่าง ซึ่งนางไม่เคยมีความรู้สึกเช่นนี้มาก่อน

“แวงค์.....” เวลานี้ มือขนาดใหญ่ของหลี่ชีย่สว่างไสวขึ้นเหมือนดังเป็นโคมไฟที่สว่างไสว หลังจากที่มีมือขนาดใหญ่สว่างขึ้นมาแล้ว ร่างกายของชื่อหม่ายวีเจียนก็เริ่มสว่างไสวขึ้นมาเช่นกัน เหมือนว่าร่างของนางได้ถูกจุดติดขึ้นมาอย่างนั้น

“แกร้งค์ แกร้งค์ แกร้งค์.....” คล้ายเสียงของโลหะดังขึ้น
เวลานี้มือขนาดใหญ่ของหลิชิเย่ ปราบกฏหลักกฏเกณฑ์แต่ละข้อ
ถักทอเข้าด้วยกัน จากนั้น ช่องว่างเหมือนมีการสลับตำแหน่ง
ช่องว่างที่ชื่อหม่ายวีเจี้ยนอยู่ได้กลับกลายเป็นแหววรับขึ้นมา
ท่ามกลางช่องว่างลักษณะเช่นนี้ ชื่อหม่ายวีเจี้ยนมองเห็นหลัก
กฏเกณฑ์แต่ละข้อที่ดูลึกลับยิ่ง โดยที่หลักกฏเกณฑ์ลึกลับเช่นนี้
เหมือนเป็นเครื่องพันธนาการที่พันธนาการช่องว่างของชื่อหม่ายวี
เจี้ยนไว้ และทำการสยบชื่อหม่ายวีเจี้ยนเอาไว้

แต่ทว่า ในเวลานี้เอง หลักกฏเกณฑ์บนมือขนาดใหญ่ของหลิ
ชิเย่ได้แทรกตัวเข้าไปภายในร่างกายของชื่อหม่ายวีเจี้ยน ทำการ
จุดช่องว่างภายในร่างกายของชื่อหม่ายวีเจี้ยนให้สว่างขึ้นมา จาก
การที่ถูกจุดให้สว่างแล้ว ช่องว่างภายในร่างกายกลับค่อยๆ ดัน
ช่องว่างที่อยู่ภายนอกซึ่งถูกพันธนาการเอาไว้ให้เปิดออกอย่างช้าๆ

“ติง ติง ติง.....” เสียงคล้ายลือคดังขึ้น ขณะที่ร่างกายของชื่
อหม่ายวีเจี้ยนสว่างไสวจนคล้ายกับคอมไฟนั้น หลักกฏเกณฑ์
ของหลิชิเย่ได้มุดเข้าไปภายในเครื่องพันธนาการที่อยู่ในช่องว่าง
และทำการคลายลือกแต่ละอันออกมาภายในระยะเวลาอันสั้น

เมื่อเครื่องพันธนาการลึกลับเหล่านี้ถูกคลายออกแล้ว หลัก
กฏเกณฑ์ลึกลับที่ซ่อนตัวอยู่ในช่องว่างกลับเหมือนดังงูที่
เคลื่อนไหวได้อย่างคล่องแคล่วล่าถอยหายไปอย่างรวดเร็วโดย
ปราศจากร่องรอยภายในชั่วพริบตาเดียว

ในพริบตาเดียวกันนี้ ร่างกายของชื่อหม่ายวีเจี้ยนสะท้อน
หวั่นไหวนิดหนึ่ง นางพลันรู้สึกได้ว่าเครื่องพันธนาการขนาดยักษ์ที่

กดทับและพันธนาการนางเอาไว้ได้หายไปอย่างกะทันหัน “ตุ้ม” เสียงพลั่งลมปราณส่งเสียงดังตุ้มตาม พลั่งลมปราณที่น่าเกรงขามเหมือนดั่งมังกรของนางได้กลับสู่ร่างกายของนางอีกครั้ง

ในใจของซือหม่ายวีเจี้ยนสะเทือนหัวน้ําไหวขึ้นมา ในเวลานี้ นางจึงได้เข้าใจแล้วว่า หลี่ชียเอถึงกับช่วยคลายสิ่งที่ได้สยบนางเอาไว้ออก ทำให้นางไม่ต้องถูกพลังของเส้นลือโจวสยบอีกต่อไป กำลังของนางได้กลับสู่ภาวะปกติที่เคยเป็น

“เย่เสี่ยวเสี่ยวที่ได้เห็นภาพนี้ ล้วงเข็มไปที่หลี่ชียเอ และกล่าวว่า “เจ้าถึงกับสามารถคลายพลังสยบของเส้นลือโจวได้รึ?”

หลี่ชียเอมองหน้าเย่เสี่ยวเสี่ยวที่หนึ่ง กล่าวท่าที่เรียบเฉยว่า “มันน่าแปลกตรงไหน ไม่ว่าจะเส้นลือโจว หรือเทือกเขาตันไม้ ศักดิ์สิทธิ์ล้วนแล้วแต่มีความลับ และมีหลักเกณฑ์ที่สามารถปฏิบัติตามทั้งสิ้น เพราะอะไรจึงมีผู้คนจำนวนมากเมื่อมาถึงเส้นลือโจวแล้วต้องไปง้อเทพเจ้าโบราณทะเลลึกกัน? เพราะว่าเทพเจ้าโบราณทะเลลึกสามารถคลายพลังสยบของเส้นลือโจวได้ แต่ว่า มันมีข้อแตกต่างที่วิธีการ การคลายล็อกของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกเป็นการอาศัยของวิเศษชิ้นหนึ่ง”

“แล้วเจ้าล่ะ?” แม้แต่ซือหม่ายวีเจี้ยนที่เยือกเย็นดั่งน้ำแข็งยังอดทนไม่ไหวต้องถามคำๆ นี้ออกไป

“ความลับ” หลี่ชียเอยิ้มเรียบเฉย กล่าวว่า “ขอเพียงมีกฎเกณฑ์ให้ทำตามได้ ทุกอย่างก็สามารถคลี่คลายได้ ในเส้นลือโจวมีความลับหลายสิ่งหลายอย่างที่ไม่มีการรู้ ขอเพียงเจ้า

สามารถบรรลุถึงความลึก้าพิสดารที่ซ่อนอยู่ภายในได้ เจ้าก็สามารถคลายพลังสยบของมันได้”

แน่นอน คิดจะบรรลุถึงความลึกลับของเส้นลือโจวไซเป็นเรื่องง่าย ลำพังแค่ความลึกลับของพลังสยบหลี่ซิเย่ในฐานะอิกาทมิพ์ในครั้งนั้น ได้เสียเวลาอย่างยาวนาน และมายังสถานที่แห่งนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า ท้ายที่สุดจึงสามารถบรรลุถึงความลึกลับที่ซ่อนอยู่ภายในได้

ชื่อหม่ายวีเจี้ยนไม่ยอมพูดอะไรออกมา ยังคงให้ความรู้สึกเยือกเย็นดุดันแข็ง เป็นความรู้สึกที่เหมือนมีเส้นทึมดำ ความเย็นชาของนางทำให้ผู้คนไม่ต้องการเข้าใกล้นาง

“แม้ว่าข้าไม่รับศิษย์” หลี่ซิเย่มองดูชื่อหม่ายวีเจี้ยนที่เยือกเย็นดุดันแข็งแล้วกล่าวว่า “แต่ นับแต่วันนี้เป็นต้นไปเจ้ามาอยู่ข้างกายข้า นับแต่วันนี้เป็นต้นไป ข้าจะเป็นผู้ชี้แนะเคล็ดพิฆาตเทพให้กับเจ้าด้วยตนเอง”

คำพูดของหลี่ซิเย่ทำให้ชื่อหม่ายวีเจี้ยนล่องเขม็งไปที่หลี่ซิเย่ นางเป็นผู้ที่พูดน้อยไม่ค่อยพูดไม่ค่อยจา เวลานี้นางถึงกับอยากถามหลี่ซิเย่ด้วยความสงสัย

นางไม่เชื่อว่าหลี่ซิเย่สามารถชี้แนะเคล็ดพิฆาตเทพให้กับนางได้ อย่างไรก็ตาม หลี่ซิเย่เป็นเพียงบุคคลภายนอกคนหนึ่งเท่านั้น ไม่น่าเป็นไปได้ที่จะมาชี้แนะให้กับนางได้

“ข้าฝึกเองได้” ชื่อหม่ายวีเจี้ยนกล่าวเฉยเมย ปฏิเสธคำพูดของหลี่ซิเย่

“เจ้าฝึกเอง?” หลีชีเยมองหน้านางทีหนึ่ง กล่าวว่า “ข้าเกินไปแล้ว! เจ้าคิดว่าข้าอยากจะมีภาระอย่างนั้นรึ อาศัยเคล็ดพิฆาตเทพอย่างนี้ถึงกับหาญกล้ามาปฏิบัติการลอบสังหารเทพเจ้าโบราณทะเลลึกได้ อย่าได้ทำให้ชื่อเสียงของ ‘กองกำลังราตรีพิฆาตเทพ’ ต้องถูกทำลาย! เจ้ามันอ่อนเกินไป การที่ให้เจ้าเป็นผู้สืบทอด ‘กองกำลังราตรีพิฆาตเทพ’ ดุจะทำให้ชื่อเสียงเคล็ดพิฆาตเทพต้องเสียหาย”

“เจ้า.....” คำพูดของหลีชีเยทำเอาชื่อหมายวีเจี้ยนที่เยือกเย็นดูจน่าแข็งทังโมโหทังโกรธเคือง ในฐานะที่นางเป็นนักฆ่าคนหนึ่ง ความจริงแล้วไม่ควรมียุทธวิธีที่ห้วนไหว แต่ทว่า เวลานี้นางถึงกับล้งมองหลีชีเยด้วยความโกรธ

“ไม่ต้องแสดงความไม่พอใจ และไม่ต้องล้งมองข้าด้วยความโกรธ” หลีชีเยยิ้มเฉยเมยและกล่าวว่า “ถ้าหากเจ้าสามารถเข้าใจเคล็ดพิฆาตเทพถึงแก่นและพลิกแพลงใช้มันได้อย่างแท้จริงละก็ วันนี้เจ้าจะไม่ประสบความล้มเหลว อีกทังเจ้าก็ต้องมีกระบี่มังกรขุดอยู่ในมือ พวกเจ้าก็มีกฎเกณฑ์ของพวกเจ้า แม้ว่าเจ้าได้รับการคัดเลือกให้เป็นผู้สืบทอด แต่ทว่า หากยังก้าวไปไม่ถึงขั้นนั้น ก็ไม่สามารถสืบทอดกระบี่มังกรขุดได้ เนื่องจากกระบี่เล่มนี้แทนเกียรติยศสูงสุดของเคล็ดพิฆาตเทพ!”

คำพูดของหลีชีเยทำให้ชื่อหมายวีเจี้ยนต้องนิ่งเงียบ แม้ว่าภายในใจของนางจะรู้สึกโกรธอยู่บ้าง แต่ทว่า คำพูดของหลีชีเยก็ได้เติมเต็มในสิ่งที่นางขาดไปได้อย่างแท้จริง

“เข้ามา ให้ข้าได้ดูทะเลแห่งความรู้ของเจ้า” หลีซีเยได้ออกคำสั่งกับซือหม่ายวีเจียน

พลันที่หลีซีเยกล่าวคำนี้ออกมา ซือหม่ายวีเจียนถึงกับก้าวถอยหลังไปหลายก้าว กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนคนใดก็ตาม ทะเลแห่งความรู้ไม่สามารถให้ใครดูได้โดยง่ายตาย แม้จะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมากก็ตาม

เมื่อหลีซีเยเห็นท่าทีระวังตัวของซือหม่ายวีเจียนแล้ว กล่าวเรียบเฉยว่า “เจ้าคิดว่าท่าระวังตัวเช่นนี้กับข้ามันมีประโยชน์รึ? ถ้าหากข้าตั้งใจจะดูทะเลแห่งความรู้ของเจ้าให้ได้ เจ้าจะหลบเลี่ยงอย่างไรก็ไม่เป็นผล! เจ้าไม่สามารถต้านข้าได้อยู่แล้ว! อีกอย่าง ถ้าหากข้าต้องการเคล็ดวิชาและความลับ ‘กองกำลังราตรีพิฆาตเทพ’ ของพวกเจ้า ข้าไม่จำเป็นต้องหาเจ้า! สิ่งที่เจ้ารู้ยังมีอยู่อย่างจำกัดมาก! แค่คำพูดคำเดียวของข้า หัวหน้าของพวกเจ้าก็จะบอกกล่าวต่อข้าทั้งหมดอย่างละเอียด”

ซือหม่ายวีเจียนยืนอยู่ตรงนั้นด้วยท่าทีเหมินเฉยโดยไม่ได้ขยับกายแม้แต่หน่อย ยังคงเตรียมการป้องกันตัวต่อหลีซีเย ยังคงเปี่ยมด้วยการระแวดระวัง

“รีบเดินเข้ามา!” ตาทั้งสองของหลีซีเยเบิกกว้าง แม้ไม่โกรธแต่มากรด้วยอำนาจบารมี เมื่อเขาแสดงท่าทีล้องตรงไปข้างหน้า นั้นสามารถสยบจิตใจของผู้คนได้ ไม่ว่าใครก็ตามล้วนแล้วแต่รู้สึกตระหนกและคิดป้องกันตนเองขึ้นมา ตัวเขาในเวลานี้คือผู้ดำรงอยู่ในฐานะสูงสุดที่สั่งการลงมา!

จิตใจของชื่อหม่ายวีเจียนรู้สึกสะท้านที่หนึ่ง ขณะที่หลี่ชียเอแสดงท่าทีที่ไม่โกรธแต่เปี่ยมด้วยอำนาจบารมี พลันสามารถสยบจิตใจของนางเอาไว้ได้ ไขว่ว่าชื่อหม่ายวีเจียนแข็งแกร่งไม่พอ แต่ไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะอะไร ทันใดนั้นนางไม่อาจปฏิเสธหลี่ชียเอได้ เหมือนต้องมนต์สะกดอย่างนั้น ก้าวเดินเข้าหาหลี่ชียเอ

หลี่ชียเออาศัยคำพูดคำเดียวเท่านั้น ด้วยท่าทีหนักแน่นจริงจัง ทำให้ผู้คนไม่สามารถปฏิเสธได้ เวลานี้ ชื่อหม่ายวีเจียนรู้สึกกลัวหลี่ชียเอนั้นเหมือนดังเป็นเจ้าแห่งความมืด เสมือนว่าตัวเขานั้นแหละที่เป็นผู้ปกครองโลกแห่งความมืด เขามีพลังดึงดูดที่สูงส่งยิ่งอยู่ในครอบครอง ทำให้นางไม่สามารถขัดขืนได้

ความจริงแล้ว ชื่อหม่ายวีเจียนนั้นมีความแข็งแกร่งมาก กระทั่งเป็นไปไม่ได้ที่จักรพรรดิเทพจะอาศัยคำพูดเพียงคำเดียวแล้วสามารถสยบจิตใจของนางเอาไว้ได้

เสียดาย ชื่อหม่ายวีเจียนกลับต้องมาเจอกับหลี่ชียเอ กล่าวได้ว่า เขาคือผู้สร้างเคล็ดพิฆาตเทพ และเรียกได้ว่าเป็นราชาผู้มีอำนาจสูงสุดของ "กองกำลังราตรีพิฆาตเทพ" เป็นผู้บงการที่แท้จริง

บนวิถีทางสายนี้ มีสัญลักษณ์ที่ไม่อาจหลบเลี่ยงได้ของหลี่ชียเอที่ได้สลักเอาไว้ ในเมื่อครั้งนั้นหลี่ชียเอสามารถปกครอง "กองกำลังราตรีพิฆาตเทพ" ทั้งหมด แล้วจะเป็นไปได้อย่างไรที่ชื่อหม่ายวีเจียนในวันนี้จะขัดขืนเจ้าแห่งความมืดอย่างเขาได้อย่างไร!

ความจริงแล้ว ผู้ที่ถูกหลี่ชียเอสยบจิตใจเอาไว้ไซ้จะมีเพียงชื่อหม่ายวีเจียนเท่านั้น แม้แต่เย่เสี่ยวเสี่ยวก็ได้รับผลกระทบอย่างมากเช่นกัน ขณะที่หลี่ชียเอแสดงท่าทีที่ไม่โกรธแต่เปี่ยมด้วยอำนาจ

บารมี ยามที่เขาทำที่ที่หนักแน่นจริงจังสูงสุด จิตใจของเยเสียวเสียวก็ถูกทำให้ต้องหวั่นไหว ไม่อาจขัดขืนต่ออำนาจของหลี่ชียเอได้ มีความรู้สึกต้องการสยบอยู่ใต้อำนาจอย่างนั้น

เสมือนหนึ่งหลี่ชียเอคือผู้บงการที่มีอำนาจสูงสุด ไม่ว่าบุคคลนั้นจะแข็งแรงแรงเพียงใดก็ตาม ยามที่เขาโกรธขึ้นมาจริงๆ ทุกคนก็ต้องรู้สึกอ่อนระทวยก้มลงกราบอยู่กับพื้น

เพียงชั่วพริบตาเดียว ชื่อหม่ายวีเจี้ยนได้มายืนอยู่ตรงหน้าหลี่ชียเอ ห่างจากหลี่ชียเอแค่เอื้อม เวลานี้หลี่ชียเอได้ระคองใบหน้าที่งดงามดั่งหยก สายตาคู่ นั้นของเขาจ้องมองนางอย่างลึกซึ้ง

ชื่อหม่ายวีเจี้ยนรู้สึกว่ตนเองตั้งต้องมนต์สะกด เงยหน้าขึ้นอย่างว่าง่าย และรับกับสายตาของหลี่ชียเอ

“แว้งค์” ในเวลานี้ประกายตาของหลี่ชียเอได้จุดติดทะเลแห่งความรู้ของนางให้สว่างไสวขึ้นมา พลันสองประกายลึกเข้าไปภายในส่วนที่ลึกที่สุดของจิตใจ!

แต่ เรื่องที่เหลือเชื่อมากกว่านี้ได้เกิดขึ้นแล้ว อาณาจักรทะเลแห่งความรู้ของชื่อหม่ายวีเจี้ยน ที่ถูกปิดกั้นเอาไว้ นั้น กลับปรากฏเสียงคล้ายลือกดั่ง “ตึง” ทำให้อาณาจักรทั้งหมดที่ปิดกั้นเอาไว้ถูกเปิดออก

ควรจะรู้ว่า ทุกๆ สำนักล้วนแล้วแต่มีวิธีการของตน บรรดาศิษย์ของแต่ละสำนักก็ได้ฝึกเคล็ดวิชาใดวิชาหนึ่งแล้ว ทะเลแห่งความรู้ของพวกเขาจะมีอาณาจักรต้องห้ามที่ถูกปิดกั้นเอาไว้ ซึ่งบุคคลภายนอกจะไม่สามารถบังคับห้หาญเปิดมันออกมา หากมี

การกระทำดังกล่าว อาณาจักรทะเลแห่งความรู้ดังกล่าวก็จะระเบิด
ทำลายไปเอง

ลักษณะของอาณาจักรที่มีการปิดกั้นเอาไว้เช่นนี้ หลักสำคัญ
ก็เพื่อป้องกันหากศิษย์ผู้นั้นของตนตกไปอยู่ในกำมือของยอดฝีมือ
แล้ว ฝ่ายตรงข้ามต้องการหักหาญเข้าไปดูเพื่อลักจำความทรงจำ

เมื่อมีลักษณะของอาณาจักรที่มีการปิดกั้นเอาไว้เช่นนี้แล้ว
คิดจะหักหาญเข้าไปลักจำเคล็ดวิชาที่อยู่ในทะเลแห่งความรู้โดย
พื้นฐานไม่สามารถกระทำได้ เพราะจะทำให้ทะเลแห่งความรู้นั้น
ระเบิดทำลายตัวเอง

ตอนที่ 1426 ความหมายที่ลึกซึ้งของเคล็ดพิฆาตเทพ

วิญญาณชื่อหมายวีเจี้ยนแหบออกจากร่าง ขณะที่ถูกหลีชีเย่ สองเข้าไปในทะเลแห่งความรู้ มีความรู้สึกที่เรียกว่าลึกลับก็ไซ่ เรียกว่ายอดเยี่ยมก็ถูก

อาณาจักรของทะเลแห่งความรู้ที่มีการปิดกั้นเอาไว้ถูกหลีชีเย่ คลายออก ทำให้นางมีความรู้สึกเหมือนอยู่ในสภาพเปลือยเปล่า กระทั่งขัดแย้งยิ่งกว่าเปลือยเปล่าเสียอีก! เหมือนว่าภายใต้ประกายที่สาดส่องนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างของนางล้วนปรากฏแก่สายตาของหลีชีเย่ โดยที่หลีชีเย่สามารถมองเห็นทุกซอกทุกมุม

อย่าว่าแต่ในฐานะที่เป็นนักฆ่าคนหนึ่งเลย ต่อให้เป็นเพียงผู้ บำเพ็ญตนคนหนึ่งก็เข้าใจเป็นอย่างดีว่า ทะเลแห่งความรู้ไม่สามารถให้ใครดูได้ตามปรารถนา แม้แต่กับคนที่สนิทใกล้ชิดที่สุด ก็ไม่สามารถให้ดูได้

ชื่อหมายวีเจี้ยนอยากขัดขึ้น แต่ หลีชีเย่กลับเหมือนมีสุดยอดพลังดึงดูดใจทำให้ชื่อหมายวีเจี้ยนรู้สึกว่าตัวเองเหมือนต้องมนต์สะกดอย่างนั้น มีความรู้สึกเหมือนแมลงเม่าที่บินเข้าหากองไฟด้วยความเต็มใจ ซึ่งความรู้สึกเช่นนี้ไม่สามารถบรรยายได้ด้วยน้ำหมึก

ระหว่างที่หลีชีเย่ได้เปิดเข้าไปในบริเวณอาณาจักรที่มีการปิดกั้นของทะเลแห่งความรู้นั้น ชื่อหมายวีเจี้ยนอดรู้สึกเขินอายไม่ได้

เนื่องจากลักษณะเช่นนี้มันชัดเจนเสียยิ่งกว่าการเปลือยกายยืนอยู่ตรงหน้าหลี่ชียเอ่ เสียอีก โดยไม่มีสิ่งใดปกปิดซ่อนเร้นแม้แต่น้อย

ในที่สุด หลี่ชียเอ่ได้ปล่อยชื่อหม่ายวีเจี้ยนให้เป็นอิสระ ชื่อหม่ายวีเจี้ยนต้องใช้เวลาอยู่พักใหญ่จึงได้สติกลับมา หลังจากที่นางได้สติกลับมาแล้ว เกิดความหวาดผวาวอย่างยิ่ง ก้าวถอยหลังไปหลายก้าวติดต่อกัน มองหลี่ชียเอ่ด้วยท่าทางเหมือนมองเห็นผีอย่างนั้น ตกใจหวาดหวั่นพรึ่นพริงยิ่งนัก

“เจ้า เจ้ารู้จักวิชาमार! ” ชื่อหม่ายวีเจี้ยนรู้สึกสะเทือนหวั่นไหวยิ่งนัก กล่าวสำหรับนางแล้ว เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย

ในฐานะที่นางเป็นนักฆ่าคนหนึ่ง นางจะมีวิธีการที่จะรักษาจิตเอาไว้ให้มั่นคง นางที่มีทักษะยุทธเช่นนี้จะไม่ถูกสะกดจิตได้ง่ายดายอย่างเด็ดขาด มันเหมือนถูกหลี่ชียเอ่ดึงดูดใจเอาไว้อย่างเฉียบพลัน และต้องมนต์สะกดอย่างนั้น ไม่สามารถขัดขืนหลี่ชียเอ่ได้อย่างสิ้นเชิง

สิ่งที่ทำให้ชื่อหม่ายวีเจี้ยนรู้สึกหวาดกลัวมากกว่านั้นก็คือ หลี่ชียเอ่ถึงกับสามารถเปิดเข้าไปในอาณาจักรที่มีการปิดกั้นของทะเลแห่งความรู้ของนางได้ ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ควรจะรู้ว่าอาณาจักรที่มีการปิดกั้นนั้นไม่สามารถเปิดเข้าไปได้ มิฉะนั้นแล้วทะเลแห่งความรู้ของนางจะระเบิดขึ้น และตัวของนางก็ต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไปด้วย!

แต่ทว่า คราวนี้หลี่ชียเอ่กลับเปิดเข้าไปในอาณาจักรที่มีการปิดกั้นของทะเลแห่งความรู้ได้อย่างง่ายดาย เหมือนว่าอาณาจักรที่มีการปิดกั้นนั้นไม่ได้ทำการป้องกันหลี่ชียเอ่ ที่ทำให้ชื่อหม่ายวีเจี้ยน

รู้สึกหวาดกลัวก็คือ นางมีความรู้สึกต่อหลีชีเยอย่างหนึ่ง เหมือนว่า
ในก้นบึ้งของหัวใจจะมีความสุขยิ่งกับความรู้สึกเช่นนี้

เนื่องจากขณะที่หลีชีเยเปิดประตูเข้าไปอาณาจักรที่มีการปิด
กั้นของนางนั้น มันเหมือนเป็นการไขประตูใหญ่ของห้องโถงที่
มีสถานะสูงสุดของเคล็ดพิฆาตเทพของนางให้เปิดออก เหมือนว่าห
ลีชีเยได้มอบกุญแจที่มีความลึกลับมหัศจรรย์ที่สุดดอกหนึ่ง ซึ่ง
สามารถไขไปสู่ห้องโถงใหญ่ที่มีฐานะสูงสุดของเคล็ดพิฆาตเทพ
ให้กับมือของนาง

ในช่วงเวลานับพันทันทันนั้น ชื่อหมายวีเจี้ยนรู้สึกว่ตนเองนั้น
เต็มใจอย่างยิ่ง เป็นการละทิ้งการต่อต้านที่มีต่อหลีชีเยอย่างสิ้นเชิง
เหมือนว่าหลีชีเยสามารถมอบแก่นางทุกสิ่งทุกอย่าง หลีชีเยประดุจ
ดั่งเป็นตะเกียงสองสว่างบนวิถิทางที่ยาวไกลไร้ขอบเขต สามารถ
ส่องสว่างให้กับชีวิตของนาง

เหมือนว่านางสามารถมองเห็นอนาคตของตนเองภายใต้การ
ส่องสว่างจากหลีชีเย คล้ายดั่งนางได้อาบอยู่ท่ามกลางความสุข
และความอบอุ่นจากหลีชีเย

“ยินดีต่อการกลับมาของเจ้า” หลีชีเยเพียงกล่าวด้วยท่าที
เรียบเฉยว่า “สิ่งนี้จึงจะเป็นเคล็ดพิฆาตเทพ เจ้าคิดว่าการเป็นนัก
ฆ่าก็คือเครื่องจักรฆ่าคนจริงรึ? ปราศจากอารมณ์ความรู้สึกและ
ความปรารถนาเช่นมนุษย์ปุถุชนทั่วไป ไม่มีความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น?
เห็นทีคนที่ชี้แนะเจ้ามีความเข้าใจในเคล็ดพิฆาตเทพที่เป็ยงเบนไป
มากทีเดียว ความเข้าใจในเคล็ดพิฆาตเทพของเจ้ายังคงอยู่ใน
ระดับที่ค่อนข้างต่ำ”

ชื่อหมายวีเลียนล่องมองหลี่ชีย่ด้วยท่าที่เหมือนวิญญานยังไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ลังหวะที่หลี่ชีย่พูดเช่นนี้ออกมานั้น หันไตนั้น นางรู้สึกเหมือนจับอะไรได้บางอย่าง เหมือนว่าวินาทีนั้นมีประกายสายหนึ่งแวบผ่านสายตาของนางไปอย่างนั้น หันไตนั้น นางรู้สึกได้ว่ามันคือความอบอุ่นอย่างหนึ่ง

หันไตนั่นเอง ดูเหมือนในใจของนางเปี่ยมด้วยความรู้สึกร้อยแปดพันเก้า เหมือนว่าเสียวินาทีนี้ได้กลับไปอดีตเมื่อครั้งครานั้น เหมือนว่าหัวใจของนางที่ถูกห่อหุ้มเอาไว้ถูกแกะออกทีละชั้นๆ

ชื่อหมายวีเลียนแตกต่างกับไปเจี้ยนเจิน ไปเจี้ยนเจินนั้นก้าวสู่เส้นทางกระบี่ที่ปราศจากความปรารถนีสอดขั้วมาตั้งแต่เด็ก ดังนั้นตัวของนางเองจึงมีความเย็นเยือกดุจน้ำแข็ง เป็นปณิธานการฆ่าของกระบี่ เป็นความเย็นเยือกที่เป็นมาแต่กำเนิด

ขณะที่ในอดีต ชื่อหมายวีเลียนหาใช่เป็นคนประเภทเย็นเยือกปราศจากความปรารถนา จริ่งอยู่ในอดีตนางเป็นคนที่เป็นชา แต่ยังไม่ถึงขั้นเย็นเยือกดุจน้ำแข็งปราศจากความปรารถนา

เพียงแต่ว่า หลังจากทีนางประสบความพ่ายแพ้ต่อเทพสวรรค์ เร่งสังฆกรรมครั้งช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักแล้ว จับพลัดจับผลูก้าวเดินไปบนเส้นทางพิฆาตเทพสายนี้ ส่งผลให้นางจากสตรีผู้สูงส่งกลายเป็นนักฆ่าสาว แล้วทำการห่อหุ้มและผนึกหัวใจของตนเอาไว้ระหว่างที่ถูกฝึกให้เป็นนักฆ่านางจึงได้เย็นเยือกขึ้น กลายเป็นกระบี่ที่อยู่ในมือ กลายเป็นอาวุธเล่มหนึ่ง ไม่ว่าจะป็นอาวุธใดก็ได้ทั้งสิ้น ขอเพียงสามารถฆ่าคนได้เท่านั้น!

แต่ว่า นาทีนี่นางรู้สึกว่าได้กลับไปสู่จุดเดิมเมื่อในอดีตอย่างนั้น
ทันใดนั้น นางเหมือนรับรู้ถึงหัวใจของนางกำลังเต้น เหมือนว่านาง
ไม่ได้เป็นเพียงนักแสดงคนหนึ่งเท่านั้น!

“จะอย่างไรเสียก็ต้องผ่านมาด้วยตนเอง” หลีชีเยมองดูท่าที
ของของชื่อหม่ายวีเจี้ยนแล้ว มันเป็นลักษณะท่าทางที่เขาคุ้นเคย
อย่างมาก ถึงกับส่ายหัวเบาๆ กล่าวว่า “วิถีพิฆาตเทพ การก้าวเดิน
บนเส้นทางสายนี้ แรกทีเดียวหลายคนเข้าใจว่าการเป็นนักแสดงที่อยู่
ท่ามกลางความมืดนั้น เท่ากับเป็นอาวุธที่ใช้ฆ่าคน เช่นฆ่า
ปราศจากความปราณี!”

“แต่ นั่นไม่ได้หมายความว่า การเป็นอาวุธที่ฆ่าคนจะต้องเป็น
อะไรที่เย็นยะเยือกปราศจากความปราณีเสมอไป” หลีชีเยหัวเราะ
และกล่าวว่า “นักแสดง ก่อนอื่นเขาต้องเป็นคน จากนั้นจึงกลายเป็น
อาวุธที่ฆ่าคน แต่หากว่าเจ้าแม่แต่คนยังไม่ใช่ เจ้าจะประสบความสำเร็จบนเส้นทางสายนี้ได้
อย่างไรกัน?”

ชื่อหม่ายวีเจี้ยนอ้าปากทำท่าจะพูด แต่ นางเลือกที่จะนิ่งเงียบ

“ข้ารู้ว่าเจ้าอยากจะทำอะไร” หลีชีเย มองดูท่าทีของชื่อหม่ายวีเจี้ยน
แล้วกล่าวว่า “ถูกต้อง นักฆ่าต้องไม่มีอารมณ์ที่
หวั่นไหว โดยเฉพาะล้างหะล่าเหยื่อต้องปราศจากความปราณีไร
อารมณ์! แต่ คนจำนวนมากกลับเข้าใจในเรื่องนี้เพียงแบบไปมาก
ทีเดียว”

“รู้หรือไม่ ว่าปัญหาอยู่ที่ตรงไหน?” หลีชีเยมองดูชื่อหม่ายวี
เจี้ยน และกล่าวอย่างจริงจังว่า “ที่กล่าวไว้ว่าต้องไม่มีอารมณ์ที่
หวั่นไหว ความจริงแล้วก็เหมือนกับ การบำเพ็ญเพียร หรือจิต

บำเพ็ญเพียรของเจ้านั้นง่ายต่อการถูกสั่นคลอนได้อย่างนั้นรึ? จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของเจ้าถูกโยกคลอนได้ง่ายอย่างนั้นรึ? เจ้าสามารถมองจิตที่ไม่หวั่นไหวเป็นจิตใจที่แข็งแกร่งเหลือไว้ความรู้สึกได้ แต่ การที่จิตแห่งการบำเพ็ญเพียรของเจ้าแข็งแกร่งเหลือไว้ไม่ได้หมายความว่าเจ้าจะต้องเย็นเยือกไร้ซึ่งความปราณี และไม่ได้หมายความว่าเจ้าก็คืออาวุธที่ปราศจากความปราณีเล่มหนึ่ง!

“

ครั้นชื่อหม่ายวีเจียนได้ฟังสิ่งที่หลี่ชีย่พูดแล้ว นางถึงกับตั้งอกตั้งใจฟังอย่างละเอียดกระทั่งเคลิบเคลิ้ม

“เคล็ดพิฆาตเทพ และกองกำลังราตรีพิฆาตเทพ” หลี่ชีย่มองดูชื่อหม่ายวีเจียนที่กำลังฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “เจ้าในฐานะนักฆ่าคนหนึ่ง เจ้าสามารถคิดว่าตัวเองคือราชาที่ท่องอยู่ท่ามกลางความมืด แต่ทว่า เจ้าต้องไม่ลืมว่า การท่องอยู่ท่ามกลางความมืดไม่ได้หมายความว่าเจ้าก็คือความมืด หากแต่เจ้ากำลังค้นหาแสงสว่างของตนท่ามกลางความมืด กระทั่งเป็นการค้นหาแสงสว่างของโลก”

“อะไรคือแสงสว่าง!” หลังจากผ่านไปชั่วครู่ ชื่อหม่ายวีเจียนที่ตั้งอกตั้งใจฟังถึงกับเอ่ยถามขึ้นมา

“พวกเราจะไม่พูดถึงเหตุผลใหญ่ ไม่พูดถึงการปกป้องเก้าแดนหรือช่วยเหลือโลกนี้ ซึ่งเป็นเหตุผลด้านศีลธรรมจรรยาและคุณธรรมเมตตาธรรม” หลี่ชีย่ยิ้มและกล่าวว่า “พวกเราจะพูดถึงแต่เฉพาะตัวเอง พูดถึงตัวเจ้า ในฐานะที่เป็นผู้สืบทอดของเคล็ด

พิฆาตเทพ แสงสว่างของเจ้าคืออะไร? หรือจะเป็นเพียงการฆ่าคนเท่านั้น? ” คำพูดของหลี่ชียเอทำให้ชื่อหม่ายวีเจี้ยนถึงกับนั่งเงิบไม่สามารถโต้ตอบได้ในเวลานี้

“หรือบางทีก็กล่าวสำหรับเจ้าแล้ว แสงสว่างของเจ้าคือวันหนึ่งข้างหน้าเจ้าสามารถแข่งล้ำหน้าศิษย์น้องของเจ้าเทพสวรรค์เรืองสัจธรรมได้? ”

ชื่อหม่ายวีเจี้ยนอ้าปากทำท่าจะพูด แต่ นางนิงเจียบอีกเช่นเคย

คำพูดของหลี่ชียเอก็เข้าไปกลางใจของนาง จนลึกเข้าไปถึงด้านใน แรกเริ่มทีเดียวที่นางเลือกก้าวเดินบนเส้นทางสายนี้ นั่นเป็นความจริงที่นางคาดหวังว่าสักวันตัวเองสามารถก้าวไปถึงจุดสูงสุด และแข่งล้ำหน้าเทพสวรรค์เรืองสัจธรรมศิษย์น้องของนางนางเพียงต้องการพิสูจน์ให้เห็นว่า ตัวนางมีความแข็งแกร่งยิ่งกว่าศิษย์น้องเสียอีก

แต่ทว่า เมื่อก้าวเดินไปยังไกลเท่าไร นางกลับรู้สึกสับสนมากยิ่งขึ้น เนื่องจากสิ่งที่เคล็ดพิฆาตเทพได้ให้กับนาง กับสิ่งที่นางแสวงหาดูเหมือนจะแตกต่างกัน มันเป็นเส้นทางสายหนึ่งที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

“บอกได้แต่เพียงคำว่า เหลวไหล!” หลี่ชียเอสายหิวแล้วกล่าวว่า “ถ้าหากเจ้าเพียงเพราะต้องการฆ่าคน หรือต้องการล้ำหน้าศิษย์น้องของเจ้า จึงเลือกเส้นทางพิฆาตเทพล่ะก็ ถือว่าเป็นความผิดมหันต์ ถ้าหากความคิดของเจ้าไม่สามารถตกผลึก เจ้าจะไม่มีวันก้าวข้ามวิบากเท่านั้นไปได้ เจ้าไม่มีวันได้ครอบครองกระบี่มังกรขุดนั้นได้! ”

“ข้า.....” ชื่อหมายวีเลียนอ้าปากทำท่าจะพูด แต่พันถ้อยคำหมิ่นวลี นางไม่รู้ว่าควรจะเริ่มต้นอย่างไรดี ความเป็นคนที่เย็นชาเช่นนาง ยิ่งเป็นการยากที่จะสรรหาคำพูดใดเพื่อพูดออกมา

“ดูท่า อาจารย์ของเจ้าแม้ว่าจะทุ่มเทอย่างเต็มความสามารถชี้แนะการฝึกให้กับเจ้า แต่ กลับไม่สามารถทำให้เจ้าตื่นรู้ถึงชีวิตได้” หลีชีเย่สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “เขาเพียงสอนเคล็ดวิชา และเทคนิคให้เจ้าเท่านั้น ส่วนเรื่องการบรรลุถึงหลักสัจธรรมกลับไม่สามารถถ่ายทอดให้เจ้า บอกได้แต่เพียงเขาเป็นอาจารย์ที่มีความรับผิดชอบเต็มที่ แต่ไม่ใช่อาจารย์ที่ดี”

“ข้าไม่อนุญาตให้เจ้าพูดเช่นนี้!” ชื่อหมายวีเลียนตอบโต้หลีชีเย่ทันที กล่าวว่าน่าเกรงขามออกมา นางให้ความเคารพในตัวของอาจารย์เป็นอันมาก เนื่องจากในห้วงที่ชีวิตของนางตกต่ำถึงขีดสุด เขาเป็นผู้ทำให้นางมีความกล้าหาญที่จะก้าวเดินต่อไปได้ นางจึงให้ความเคารพต่ออาจารย์ของตนมาก!

“ข้าแค่พูดไปตามความสัตย์จริงเท่านั้นเอง” หลีชีเย่กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “เคล็ดพิฆาตเทพไม่ได้เป็นเพียงเคล็ดวิชาแขนงหนึ่งเท่านั้น และก็ไม่ได้เป็นเพียงกรรมวิธีการฆ่าคนอะไรนั้น ที่สำคัญที่สุดคือ มันยังเป็นสัจธรรมสายหนึ่ง เป็นสัจธรรมสูงสุดสายหนึ่ง

ยากนักที่หลีชีเย่จะมาถ่ายทอดประสบการณ์จริงให้กับชื่อหมายวีเลียนเช่นนี้ กล่าวว่า “หลักของสัจธรรมนั้น ก่อนอื่นเจ้าจะต้องมีจิตบำเพ็ญเพียร เป็นจิตที่แสวงหาความเพียร ดังนั้น การมีจิตแห่งการบำเพ็ญเพียรแล้วจึงจะมีสัจธรรม แต่หากว่าเจ้ามองตัวเองว่าเป็นเพียงเครื่องมือฆ่าคนเท่านั้น เป็นเพียงอาวุธมีคมที่เย็น

ยะเยือกปราศจากความปราณี ในเมื่อแม้กระทั่งใจยังไม่มีแล้วสัง
กรรมจะบังเกิดได้อย่างไร? ”

วิธีทางไร้ความปราณี ไม่ได้หมายความว่าให้เจ้าต้องกลับ
กลายเป็นคนไร้ความปราณี เพียงแต่ตัวของวิธีทางสายนั้นที่ไร้
ความปราณีเท่านั้น” หลี่ชียเอ่กล่าวว่า “บนวิธิต่างของการพิฆาต
เทพ จะฆ่าคนก็ดี ฝึามองเหยือกก็ดี ไม่ว่าในนั้นจะมีสิ่งที่เป็นกลยุทธ์
การวางแผนต่างๆ กล่าวสำหรับภาพรวมของเคล็ดพิฆาตเทพแล้ว
เป็นเพียงวิธีขัดเกลาร่างตนเองอย่างหนึ่งเท่านั้น ให้ตนเองนั้นสามารถ
ก้าวเดินบนเส้นทางสายนี้ได้ไกลมากขึ้นๆ สุดท้ายก้าวขึ้นไปถึง
จุดสูงสุด”

“ความจริงแล้ว การก้าวเดินบนเส้นทางพิฆาตเทพด้วยการเป็น
นักฆ่าคนหนึ่ง มันไม่ได้แตกต่างอะไรกับการฝึกวิชาของเจ้าสัก
เท่าไร เมื่อเจ้ามีความแข็งแกร่งมากขึ้น ก็สามารถสังหารผู้ที่
แข็งแกร่งกว่า หรือจะกล่าวว่า เจ้าสามารถผ่านการสังหารหรือลอบ
สังหารมาบรรลุนิติศาสตร์ที่เป็นวัตถุประสงค์ของเจ้า” หลี่ชียเอ่ทำ
การถ่ายทอดให้กับซือหม่ายวีเจี้ยนว่า “สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็น
เพียงขั้นตอนหนึ่งเท่านั้น เมื่อก้าวไปจนถึงที่สุดแล้ว แค่ทำให้เจ้าได้
ก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุด กลายเป็นผู้ได้รับการยกย่องสูงสุด แต่ไม่ใช่ให้
เจ้าเป็นเพียงเครื่องมือฆ่าคนที่ตื่นเขินเช่นนี้”

“สิ่งนี้เสมือนดั่งการฝึกเคล็ดวิชาน้ำแข็งหิมะอย่างนั้น เมื่อเจ้า
ได้ฝึกเคล็ดวิชาน้ำแข็งหิมะแล้ว เจ้าก็สามารถทำให้น้ำแข็งปกคลุม
ทั่วหิ้ง สามารถอาศัยน้ำแข็งสยบหมื่นอาณาจักร หรือว่า
จุดมุ่งหมายของการที่เจ้าฝึกเคล็ดวิชาน้ำแข็งหิมะเพื่อต้องการ

กลายเป็นมนุษย์น้ำแข็งอย่างนั้นหรือ? ย่อมไม่ใช่ แต่ต้องการให้เจ้าได้กลายเป็นราชันเซียน หรือกลายเป็นยอดฝีมือ นี่แหละคือสัจธรรม เป็นสัจธรรมที่แท้จริง หากไม่เป็นเช่นนี้ มันก็จะเป็นเพียงกรรมวิธีอย่างหนึ่ง กรรมวิธีล้วนๆ เท่านั้น และเจ้าก็จะมีวันได้ก้าวสู่จุดสูงสุดตลอดไป! ” ยากนักจะได้เห็นหลี่ชียู่พร่ำสอนใครสักคนด้วยความตั้งใจยิ่งเช่นนี้

หลี่ชียู่ไม่เคยคิดอยากจะได้รับใครเป็นศิษย์ เพียงแต่ว่าเป็นความจริงที่ว่าชื่อหม่ายวี๋เจี้ยนนั้นมีพรสวรรค์ทางด้านนี้จริงๆ อีกทั้งเขายังคงมีความเป็นห่วงกองกำลังราตรีพิฆาตเทพในใจตลอดมา

มาวันนี้เขาให้ชื่อหม่ายวี๋เจี้ยนมาอยู่ข้างกายเขา และถ่ายทอดความรู้จากประสบการณ์จริงให้กับชื่อหม่ายวี๋เจี้ยนด้วยความอดทน เป็นเพราะต้องการส่งมอบบางสิ่งคืนให้กับกองกำลังราตรีพิฆาตเทพเท่านั้น เป็นการจัดการความตั้งใจของตนให้มันจบสิ้น

“ดังนั้น หากเจ้าต้องการเอาชนะตนเอง ก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุดของเคล็ดพิฆาตเทพ ก่อนอื่น เจ้าต้องไม่เป็นเพียงเครื่องมือฆ่าคนที่ปราศจากความปราณีเท่านั้น อันดับต่อมา การก้าวเดินบนเส้นทางสายนี้ของเจ้า หาใช่เพียงเพราะต้องการแข่งล้ำหน้าเทพสวรรค์เร่งสัจธรรมศิษย์น้องของเจ้าเท่านั้น” หลี่ชียู่กล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า “มันไม่เพียงเป็นกรรมวิธีอย่างหนึ่งเท่านั้น เจ้าสามารถถือเสียว่ามันคือสัจธรรมสูงสุดที่รอเจ้าไปบรรลุ เหมือนดังเช่นการฝึกทักษะอย่างนั้น เช่นนี้แล้ว เจ้าจึงสามารถก้าวขึ้นไปยืนอยู่จุดสูงสุดได้! ”

ตอนที่ 1427 สำนักอมตะ

ชื่อหมายวีเจียนได้ฟังคำของหลี่ชียเอ่แล้ว ถึงกับเหม่อลอยอยู่นาน ทันใดนั้น เหมือนว่าหลี่ชียเอ่ได้ทำการเปิดประตูบานใหญ่บานหนึ่งให้กับนาง เป็นประตูบานใหญ่ที่ไม่เคยได้เปิดออกมา ก่อน เห็นเส้นทางสายใหม่เอี่ยมปรากฏอยู่ตรงหน้าของนาง

ความจริงแล้ว แม้แต่เย่เสี่ยวเสี่ยวก็ฟังอย่างเพลิดเพลิด นางเซยคางนั่งฟังจนเคลิบเคลิ้ม คล้ายดังถูกคำพูดเหล่านี้สะกดเอาไว้

จังหวะที่ชื่อหมายวีเจียนกำลังวิเคราะห์ถึงคำพูดของหลี่ชียเอ่อย่างละเอียดอยู่นั้น เย่เสี่ยวเสี่ยวได้สติคืนกลับมา นางใช้แขนกระทุ้งไปที่หลี่ชียเอ่ทีหนึ่ง จ้องตาเขม็งไปที่หลี่ชียเอ่แล้วกล่าวว่า “คนอวดดีในอดีตเจ้าทำงานลับๆ ล่อๆ ด้วยการเป็นนักฆาตมาก่อนใช่ไหม?”

หลี่ชียเอ่ถึงกับหัวเราะออกมากับคำพูดของเย่เสี่ยวเสี่ยว กล่าวว่า “ใครบอกว่าข้าทำงานลับๆ ล่อๆ ด้วยการเป็นนักฆาต! หรือว่าหากไม่เคยทำ ก็ไม่สามารถเห็นเรื่องแบบนี้มาก่อน!

“เซอะ ข้าไม่เชื่อคำพูดปรี้นปรี้นของเจ้าหรอกนะ” เย่เสี่ยวเสี่ยวจ้องมองหลี่ชียเอ่ตาเขม็ง กล่าวว่า “ฟังดูก็รู้เป็นเรื่องโกหกทั้งนั้น ฮี ฮี ฮี อดีตเจ้าต้องเป็นยอดนักฆาตคนหนึ่งอย่างแน่นอน ไม่นั่นก็อาจเป็นนักฆาตวิปริตอีกด้วย” กล่าวพลาง นางหัวเราะทำให้น่ารักขึ้นมา

ที่เย่เสี่ยวเสี่ยวสงสัยไซ้จะไม่มีเหตุผล แม้แต่ชื่อหม่ายวีเจี้ยนก็รู้สึกสงสัยเช่นกัน กระทั่งชื่อหม่ายวีเจี้ยน ถึงกับสงสัยว่า เป็นไปได้ที่หลี่ชีย่อาจมีชาติกำเนิดมาจากกองกำลังราตรีพิฆาตเทพของพวกเขา หรือบางทีหลี่ชีย่อาจเป็นนักแสดงที่มีฐานะสูงสุดที่ได้รับการอบรมจากกองกำลังราตรีพิฆาตเทพของพวกเขาอย่างลับๆ

“ไม่ต้องคิดให้มันไกลขนาดนั้น” หลี่ชีย่มองดูท่าทีของชื่อหม่ายวีเจี้ยนก็รู้แล้วว่านางกำลังคิดอะไรอยู่ สายหน้าและกล่าววว่า “ข้าไม่ใช่นักแสดงที่มีฐานะสูงสุดซึ่งได้รับการอบรมจากกองกำลังราตรีพิฆาตเทพของพวกเขาอย่างลับๆ ยิ่งไม่ใช่นักแสดงอะไรนั้น ข้าก็คือข้า หลี่ชีย่ ก็เท่านั้นเอง”

เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชีย่แล้ว ชื่อหม่ายวีเจี้ยนถึงกับหน้าแดงด้วยความเขิน แต่ นางได้ปรับอารมณ์กลับสู่เย็นยะเยือกขึ้นมาทันที ความจริงแล้ว หลังจากที่นางทำงานเป็นนักแสดงมานานแล้ว นางไม่ค่อยเหมาะที่จะมีอารมณ์และท่าทีเฉกเช่นหญิงสาวเช่นนี้

“เออละ พวกเราไปเถอะ ไปสำนักอมตะ”

“ออกเดินทางแล้ว” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกดีใจยิ่งนักเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชีย่ นางอยากจะเข้าไปยังโลกภายในของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ให้มันรู้แล้วรู้รอดมานานแล้ว

จังหวะที่หลี่ชีย่และเย่เสี่ยวเสี่ยวกำลังจะออกเดินทาง ชื่อหม่ายวีเจี้ยนถึงกับลังเลขึ้นมา

กล่าวสำหรับนางแล้ว ไม่สมควรติดตามหลี่ชียเอ๋ออยู่แล้ว ยังไม่ต้องพูดถึงก่อนหน้าที่หลี่ชียเอ๋อคือเป้าสังหารของนาง ที่สำคัญมากกว่าก็คือ นางไม่สนิทกับหลี่ชียเอ๋ออยู่แล้ว และหลี่ชียเอ๋อก็ไม่ใช่สมาชิกกองกำลังราตรีพิฆาตเทพของพวกเขา

ถ้าหากนางยังคงติดตามหลี่ชียเอ๋อต่อไป ไม่แน่มันนางไม่เพียงไม่สามารถซ่อนเร้นกายาได้เท่านั้น กระทั่งทุกอย่างล้วนแล้วแต่ถูกเปิดเผยออกมาจนเปลือยเปล่าล่อนจ้อนต่อหน้าหลี่ชียเอ๋อ

“ทำไม เจ้าคิดว่าข้ากำลังคิดไม่ซื่อกับเจ้าอย่างนั้นรึ? ” ในขณะที่ชื่อหม่ายวีเจี้ยนกำลังทำท่าลิ่งเลอยู่ หลี่ชียเอ๋อได้หันหลังกลับมากล่าวอย่างเรียบเฉยออกมา

ชื่อหม่ายวีเจี้ยนอ้าปากเหมือนต้องการพูดอะไรออกมา แต่ “ไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นอย่างไรดี

“ตามมา” หลี่ชียเอ๋อไม่กล่าวอะไรมากความ พูดเสียงทุ้มต่ำเชิงออกคำสั่ง

เมื่อหลี่ชียเอ๋อ มีท่าทีที่หนักแน่นจริงจังและน่าเกรงขาม จิตใจของชื่อหม่ายวีเจี้ยนพลันเกิดอาการสะเทือนหัวนไหว เหมือนต้องมนต์สะกดอย่างนั้น อดที่จะเดินอยู่ข้างกายตามหลี่ชียเอ๋อไปไม่ได้

ในฐานะที่เป็นนักฆ่าคนหนึ่ง นางย่อมรู้ดีอยู่แล้วว่ามันเป็นการไม่สมควรที่จะเดินตามคนแปลกหน้าเช่นนี้ แต่ ขาทั้งสองข้างกลับไม่ทำตามคำสั่งของตนเอง เหมือนว่าหลี่ชียเอ๋อมีเสน่ห์อย่างแรงกล้าอย่างนั้น ทำให้นางไม่สามารถปฏิเสธได้ ต้องติดตามหลี่ชียเอ๋อไปด้วยความเต็มใจ

หลี่ชีย่พาเย่เสี่ยวเสี่ยว และซือหม่ายวีเจี้ยนมุ่งหน้าไปยังสำนัก
อมตะ ระหว่างที่เดินทางไปในั้น คนส่วนใหญ่สามารถมองเห็นเพียง
แค่สองคน คือหลี่ชีย่ กับเย่เสี่ยวเสี่ยวเท่านั้นที่กำลังเดินอยู่

ความจริงแล้ว ซือหม่ายวีเจี้ยนเดินเคียงข้างหลี่ชีย่มาโดย
ตลอด เพียงแต่ในฐานะที่นางคือผู้สืบทอดของกองกำลังราตรี
พิฆาตเทพ นางจึงมีวิชาอำพรางตัวที่ยอดเยี่ยมมาก ต่อให้นาง
ติดตามอยู่ข้างกายของหลี่ชีย่ หากบุคคลอื่นที่ไม่ได้มีทักษะยุทธ
อยู่ในระดับแข็งแกร่งเพียงพอ ย่อมไม่สามารถมองเห็นการดำรงอยู่
ของนาง

ไม่นานนัก พวกของหลี่ชีย่ทั้งสามคนก็ได้เดินทางถึงยังสำนัก
อมตะ จังหวะที่มองเห็นสำนักอมตะจะระยะห่างไกล เย่เสี่ยวเสี่ยวเอ่ย
ขึ้นด้วยความดีใจว่า “พวกเราถึงแล้ว”

หลี่ชีย่ที่มองเห็นสำนักอมตะเพียงแค่อ้อมๆ เท่านั้นเอง

สำนักอมตะก่อตั้งขึ้นโดยราชันเซียนไม่มีวันตาย พวกเขาเคย
มีชื่อเสียงที่โด่งดังมาก ในฐานะเป็นสายสำนักราชันเซียน
โดยเฉพาะในยุคของราชันเซียนไม่มีวันตาย สำนักอมตะเรียกได้ว่า
บารมีสยบใต้หล้า

ในพื้นแผ่นดินที่กว้างใหญ่ไพศาลของเส้นลือโจวมีสำนักตั้งอยู่
เพียงแค่สองสำนักเท่านั้น หนึ่งในนั้นคือเทพเจ้าโบราณทะเลลึก อีก
หนึ่งก็คือสำนักอมตะ!

มาวันนี้ สำนักอมตะได้เสื่อมลงแล้ว ความโด่งดังนั้นเทียบไม่ได้
กับเทพเจ้าโบราณทะเลลึก แต่ทว่า เคยมีอยู่หลายยุค โดยเฉพาะ

ยุคของราชันเซียนไม่มีวันตาย ชื่อเสียงของสำนักอมตะหาใช่เทพเจ้าโบราณทะเลลึกจะสามารถเทียบเคียงได้เลย

ในอดีต ขณะที่สำนักอมตะยังไม่ได้ตกต่ำเช่นนี้ บรรดายอดฝีมือที่มายังเส้นลือโจว สำนักที่พวกเขาจะต้องไปเยี่ยมคารวะก่อนไม่ใช่เทพเจ้าโบราณทะเลลึก แต่เป็นสำนักอมตะ น่าเสียดายหลังจากที่สำนักอมตะเสื่อมลงแล้ว สภาพการณ์ในวันนั้นก็ไม่น่าหวนคืนกลับมาอีกเลย

ไม่ว่าใครก็ตาม หากเดินทางมาที่เส้นลือโจวจะต้องถูกสยบโดยพลังของเส้นลือโจว อีกทั้งยังมีคำล่ำลือว่า หากใครมาฝึกยุทธ์ที่เส้นลือโจวก็จะก้าวหน้าได้อย่างเชื่องช้า

ด้วยเหตุนี้เอง แม้ว่าเส้นลือโจวจะมีพื้นที่กว้างขวางใหญ่โต แต่ไม่มีใครต้องการมาอาศัยอยู่ ยกเว้นสำนักอมตะและเทพเจ้าโบราณทะเลลึก

จะว่าไปแล้วก็นับเป็นเรื่องแปลก ทั้งสำนักอมตะและเทพเจ้าโบราณทะเลลึกกลับไม่ได้รับผลกระทบจากพลังสยบของเส้นลือโจว บรรดาศิษย์ของสำนักอมตะและเทพเจ้าโบราณทะเลลึกไม่เพียงไม่ได้รับผลกระทบเท่านั้น การฝึกยุทธ์ของพวกเขายังเหมือนเช่นผู้คนในสถานที่อื่นๆ ไม่หยุดหรือก้าวหน้าได้ช้าลงในจุดเส้นลือโจวแห่งนี้

เรื่องที่ว่าเพราะเหตุใดเทพเจ้าโบราณทะเลลึกจึงไม่ได้รับผลกระทบนั้น ชาวที่ค่อนข้างเชื่อถือได้ ซึ่งผู้ได้รับการเคารพยก

ย่องสูงสุดจำนวนไม่น้อยมองว่า การที่ศิษย์ของเทพเจ้าโบราณ ทะเลลึกไม่ได้รับผลกระทบจากพลังสายบงเสินลือโจว นอกจากพวกเขา มีของวิเศษชิ้นหนึ่งที่ยอดเยี่ยมมากอยู่ในครอบครองแล้ว ขณะเดียวกัน ยังได้เกี่ยวข้องกับสายเลือดของพวกเขาอีกด้วย เนื่องจากพวกเขาได้รับการยกย่องว่ามีสายเลือดที่ดึกดำบรรพ์มากที่สุดของเผ่าวิญญาณเทพ ดังนั้น พวกเขาจึงไม่ได้รับผลกระทบ

สำหรับสำนักอมตะที่ไม่ได้รับผลกระทบนั้น เป็นปัญหาที่ไม่มีใครสามารถระบุให้ชัดเจนได้

สำนักอมตะนั้นแตกต่างจากเทพเจ้าโบราณทะเลลึก เทพเจ้าโบราณทะเลลึกได้ก่อตั้งสำนักขึ้นที่เสินลือโจวมาตั้งแต่ยุคสมัยดึกดำบรรพ์มาก ดังนั้น พวกเขาจึงกล้ายกย่องตัวเองว่าเป็นผู้มีสายเลือดดึกดำบรรพ์มากที่สุดของเผ่าวิญญาณเทพ

สำนักอมตะนั้นถือกำเนิดขึ้นในภายหลัง มันสร้างขึ้นโดยฝีมือของราชันเซียนไม่มีวันตาย นับหลังจากที่สำนักอมตะถูกก่อตั้งโดยราชันเซียนไม่มีวันตายแล้ว มันก็ได้สร้างความมหัศจรรย์ขึ้นที่เสินลือโจว ศิษย์ของสำนักอมตะก็ไม่ได้รับผลกระทบใดๆ จากเสินลือโจวเช่นกัน อีกทั้งบุคคลภายนอกที่มาเป็นแขกและพำนักอยู่ในสำนักอมตะ ก็จะไม่ได้รับพลังสายบงเสินลือโจว

ด้วยสภาพเช่นนี้เอง ผู้คนจำนวนมากจึงเข้าใจว่า สำนักอมตะต้องมีของล้ำค่าอะไรสักอย่างที่สามารต่อต้านกับพลังสายบงเสินลือโจวได้

แต่ทว่า เพราะเหตุใดศิษย์ของสำนักอมตะจึงไม่ได้รับผลกระทบจากพลังสยบในทุกๆ ที่ของเส้นลือโจวนั้น กลับเป็นเรื่องที่ผู้คนไม่สามารถเข้าใจได้

ถ้าหากจะกล่าวว่า ศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกที่ไม่ถูกสยบนั้นเป็นเพราะพวกเขา มีสายเลือดเผ่าวิญญาณเทพดึกดำบรรพ์อยู่ในกาย เช่นนั้นแล้ว สำนักอมตะก็จะไม่เข้าใจเรื่องนี้

เนื่องจากศิษย์ของสำนักอมตะมีศิษย์มากมายหลากหลาย ในยุคที่เฟื่องฟูสุดขีดนั้น พวกเขา มีศิษย์มากจนนับไม่ถ้วน อีกทั้งศิษย์เหล่านี้ยังมีชาติกำเนิดที่แตกต่างกันทุกรูปแบบ มีทั้งเผ่าพันธุ์มนุษย์ เผ่าวิญญาณเทพ ปีศาจทะเล.....

ดังนั้น การที่ศิษย์ของสำนักอมตะไม่ถูกสยบโดยพลังของเส้นลือโจว ต้องไม่ใช่เป็นเพราะสายเลือดอย่างเด็ดขาด

สุดท้าย ปัญหาข้อนี้ได้มีการคาดเดากันอย่างอกอากที่สุด ผู้คนจำนวนมากต่างลงความเห็นว่าการที่ศิษย์สำนักอมตะไม่ถูกสยบใจเส้นลือโจวนั้น มีความเป็นไปได้ว่าอาจเป็นเพราะราชันเซียนไม่มีวันตายได้คิดค้นยเคล็ดวิชาเอาไว้ กระทั่งเซียงโงงไปถึงความลึกลับยากที่จะเข้าใจซึ่งราชันเซียนไม่มีวันตายได้กุมเอาไว้ในมือ

ตำนานเรื่องราชันเซียนไม่มีวันตายได้กุมความลับเอาไว้ นั้น เป็นเรื่องที่รำลือกันมานานแล้ว อีกทั้งความมหัศจรรย์ของสำนักอมตะก็ได้รับการยืนยันถึงคำรำลือนี้จากมุมมองอีกด้านหนึ่ง

ด้วยเหตุนี้เอง หลังจากที่สำนักอมตะตกต่ำลงแล้ว ได้เคยมี ยอดฝีมือและระดับผู้ยิ่งใหญ่จำนวนมากนับไม่ถ้วนที่มายังสำนักอมตะ เพื่อมาตามหาเคล็ดวิชาอมตะที่อยู่ในตำนาน

.ท่ามกลางภัยพิบัติเช่นนี้ สำนักอมตะเกือบจะต้องถูกทำลาย ล้างสำนัก เกือบจะต้องกลายเป็นเถ้าธุลีไป แต่ สุดท้ายแล้วสำนักอมตะก็รอดพ้นมาได้ ถึงแม้สำนักอมตะจะรอดพ้นจากภัยพิบัติ ทำลายล้างสำนักมาได้ แต่ทว่า หลังจากนั้นเป็นต้นมา สำนักอมตะก็ไม่สามารถฟื้นตัวได้อีกเลย กลายเป็นสำนักที่ไม่มีค่าคู่ควรจะ กล่าวถึง และศิษย์ภายในสำนักก็มีอยู่ไม่กี่คน

ขณะที่พวกของหลี่ชีย่สามคนยืนอยู่ด้านนอกของสำนักอมตะ นั้น มองดูสำนักอมตะจากระยะห่างไกล เย่เสี่ยวเสี่ยว และซือหม่ายวีเจี้ยนต่างชมเปาะด้วยความตื่นตะลึงในความอลังการของ สำนักอมตะ

สำนักอมตะนั้นตั้งอยู่บนพื้นที่ที่สูงชะโงกและเต็มไปด้วย อันตราย ทิวทัศน์บริเวณของสำนักอมตะถูกปกคลุมด้วยไอหมอกและ เมฆหมอก ทำให้มองเห็นสำนักอมตะได้ไม่ชัดเจนสักเท่าไร

เทือกเขาของสำนักอมตะยิ่งดูปาฏิหาริย์ นัก เหมือนว่า เทือกเขาแต่ละเทือกเขากำเนิดขึ้นบนหน้าผาที่ใหญ่โตมโหฬาร และสูงชันจนไม่สามารถจินตนาการได้ โดยที่เทือกเขาแต่ละ เทือกเขาเหล่านี้เหมือนเป็นจับมาแขวนเอาไว้บนท้องฟ้าอย่างนั้น กระทั่งมีเทือกเขาจำนวนมากไม่น้อยที่มีการสลับไขว้กันไปมาระหว่าง กันบนท้องฟ้า!

เกรงว่าคงมีผู้คนจำนวนมากต้องหวั่นไหวกับภาพความ
อลังการเช่นนี้ที่อยู่ตรงหน้า ภายในสำนักอมตะสามารถมองเห็น
น้ำตกขนาดใหญ่ที่ตกลงมาจากปากฟ้า และสร้างความหวั่นไหว
ต่อจิตใจยิ่งนักกับเทือกเขาที่เขavnอยู่บนท้องฟ้านั้น

“เป็นทำเลที่อลังการและแปลกประหลาดมาก” เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยว
ได้เห็นผืนแผ่นดินเช่นนี้แล้ว ถึงกับต้องอุทานออกมาด้วยความตื่น
ตะลึง

หลี่ซีเย่หัวเราะและกล่าวว่า “เรื่องนี้มีความพิถีพิถันอยู่นะ
สำนักอมตะไม่เพียงแต่ตั้งอยู่ที่เส้นลือโจว อีกทั้งยังอยู่ใกล้กับ
เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มากที่สุด ความจริงแล้วเทือกเขาต้นไม้
ศักดิ์สิทธิ์กำเนิดขึ้นที่ตรงนี้ ที่ตรงนี้จึงเป็นต้นกำเนิดของเทือกเขา
ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์”

“ที่ตรงนี้คือต้นกำเนิดของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์?” เมื่อเย่
เสี่ยวเสี่ยวได้ยินคำพูดเช่นนี้แล้วไม่ค่อยอยากจะทำเชื่อนัก กล่าวว่า
“ขณะที่ทุกคนมายังเส้นลือโจว ไม่ได้เริ่มต้นจากจุดนี้นี่”

“ใช้ว่าทุกคนสามารถมองเรื่องนี้ได้ขาด” หลี่ซีเย่สายหน้า และ
ยิ้มกล่าวว่า “ที่ตรงนี้แหละคือจุดเริ่มต้นของเทือกเขาต้นไม้
ศักดิ์สิทธิ์ การที่ครั้งครานั้นราชันเซียนไม่มีวันตายเลือกที่จะก่อตั้ง
สำนักอมตะขึ้นที่นี้เป็นเพราะมีความลึกลับมากที่สุด ความจริง
แล้ว หากจะกล่าวว่าเส้นลือโจวสามารถใช้เป็นสถานที่ก่อตั้งสำนัก
ได้ละก็ ในเส้นลือโจวมีสถานที่ที่ดีที่สุดอยู่เพียงแค่สองแห่งเท่านั้น
หนึ่งนั้นคือเทพเจ้าโบราณทะเลลึก ส่วนอีกหนึ่งก็คือสำนักอมตะที่
อยู่ตรงหน้า!” พื้นที่ทั้งสองแห่งนี้คือพื้นที่ทำเลทองอย่างแน่นอน

“แน่นอนที่สุด สิ่งนี้คือความเยียมยอดของราชันเซียนไม่มีวันตาย” หลี่ชียเอ่ที่มองดูสำนักอมตะแล้วยิ้มกล่าวว่า “ราชันเซียนไม่มีวันตายได้ใช้ความพยายามมานานมาก เขาแอบส่องจนพบความลับบางอย่างของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เข้า หลังจากพยายามอยู่เป็นเวลานาน ในที่สุดก็ได้ก่อตั้งสำนักอมตะขึ้นที่ตรงนี้”

แน่นอน มีเรื่องๆ หนึ่งที่หลี่ชียเอ่ไม่ได้พูดถึง ซึ่งเป็นความลับที่เกี่ยวกับราชันเซียนไม่มีวันตายสามารถล่วงรู้ถึงความลับบางอย่างได้นั้น มีส่วนสัมพันธ์อย่างมากกับชาติกำเนิดของราชันเซียนไม่มีวันตาย

ขณะที่พวกของหลี่ชียเอ่สามคนยืนอยู่ด้านหน้าสำนักอมตะอยู่นั้น ปราบกฏผู้เฒ่าผู้หนึ่งได้นำศิษย์สองสามคนออกมาให้การต้อนรับ

“ข้าน้อยคือเจ้าสำนักของสำนักอมตะ ข้าแห่หวาง ชื่อเหิงเฉวียน” พลันที่ผู้เฒ่าผู้นี้มองเห็นหลี่ชียเอ่ และเย่เสี่ยวเสี่ยว จึงแสดงคารวะแบบจีนทันที

ตอนที่ 1428 แรกเยือนสำนักอมตะ

หลี่ชีย่ย์มึนเฉยเมื่อได้ยินการแนะนำตัวเองของเจ้าสำนักอมตะ และได้ตอบไปว่า “หลี่ชีย่ย์ คนว่างงานคนหนึ่ง”

สีหน้าของหวงเหิงเฉียวถึงกับเปลี่ยนไป เมื่อได้ยินชื่อ “หลี่ชีย่ย์” ด้วยจิตใต้สำนึก ทำให้เขาก้าวถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ประหนึ่งเหยียบบ่อางูตัวหนึ่งอย่างนั้น

“เห็นที่ชื่อเสียงของข้าคงไม่สู้จะดีนัก” ท่าทางของหวงเหิงเฉียวเจ้าสำนักอมตะล้วนอยู่ในสายตาของหลี่ชีย่ย์ เขาถึงกับยิ้มกล่าวด้วยท่าที่เมินเฉยขึ้นมา

เจ้าสำนักอมตะรีบตีสีหน้ายิ้มแฉ่ง กล่าวว่า “ไม่ ไม่ ไม่ คุณชายหลี่ท่านเข้าใจผิดแล้ว ท่านเข้าใจผิดแล้ว ชื่อของคุณชายหลี่ดังก้องอยู่ในหู ข้าน้อยนั้นเลื่อมใสยิ่งนัก ไม่นึกเลยว่าวันนี้คุณชายหลี่จะมาเยือนสำนักอมตะของพวกเราได้ นับว่าเป็นเกียรติอย่างยิ่งกับสำนักอมตะของพวกเรา การมาเยือนของคุณชายหลี่ทำให้สำนักของพวกเราแลดูมีสง่างามยิ่งขึ้น สง่างามยิ่งขึ้น”

แม้ว่าเจ้าสำนักอมตะจะปั้นหน้ายิ้มแฉ่งเต็มที่ แต่ภายในใจของเจ้าสำนักอมตะกลับทุกข์ใจยิ่งนัก แม้ว่าเจ้าสำนักอมตะของพวกเขาจะอยู่ห่างไกลจากทะเลปีศาจมังกรค่อนข้างห่างไกล แต่

ทว่า เคยมีผู้บำเพ็ญตนได้มาที่เส้นลือโจวเหมือนกัน เขาจึงได้ยินเรื่องความโหดของหลี่ชีย่มาบ้าง

สำหรับคนโหดที่ไม่หันโรก็ทำลายสำนักเช่นฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เสมอๆ เช่นนี้ เจ้าสำนักอมตะรู้สึกลัวหวาดกลัวต่อเขาจริงจัง ต่อให้การมาของคนโหดอย่างเขาไม่ได้มาหาเรื่องสำนักอมตะของพวกเขา เขาก็จริง ความเป็นคนโหดเช่นเขาเต็มไปด้วยศัตรู ถ้าหากเขามาพักอาศัยอยู่ในสำนักอมตะของพวกเขาละก็ ไม่นานนักสำนักอมตะของพวกเขาอาจจะกลายเป็นสนามรบก็เป็นได้

สำนักอมตะของพวกเขาไม่เหมือนครั้งก่อนนั้นอีกแล้ว สำนักอมตะของพวกเขาได้ตกต่ำลงแล้ว ไม่สามารถรับมือกับสิ่งใดได้อีกต่อไป หากกลายเป็นสนามรบจริง ไม่นานนักเจ้าสำนักอมตะของพวกเขาอาจต้องมลายกลายเป็นเถ้าธุลีไปก็เป็นได้

“อย่างนั้นรี? ” หลี่ชีย่ มองดูเจ้าสำนักอมตะที่ปั้นรอยยิ้มอยู่เต็มหน้า กล่าวด้วยท่าทีจะว่ายิ้มก็ไม่เชิง

เจ้าสำนักอมตะรีบทำตัวให้แลดูมีชีวิตชีวาโดยไม่ชักช้า กล่าว ว่า “จริงแท้แน่นอนๆ คุณชายหลี่คือความภาคภูมิใจของเผ่าพันธุ์มนุษย์เรา เป็นศักดิ์ศรีของเผ่าพันธุ์มนุษย์ บรรดาเผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนวิญญานสวรรค์ล้วนแล้วแต่ภูมิใจในตัวคุณชายหลี่ วันหน้าหากคุณชายหลี่ได้ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งราชันเซียน มันคือเกียรติยศสูงสุดของเผ่าพันธุ์มนุษย์ เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหลายต้องดีใจกับสิ่งนี้แน่นอน! ”

แม้ว่าคำพูดก่อนหน้าของเจ้าสำนักอมตะจะฝืนใจอยู่บ้าง แต่คำพูดที่กล่าวออกมาเวลานี้กลับออกมาจากภายใน แม้จะความ

จริงแล้ว ลึกลง ในใจของเจ้าสำนักอมตะจะกลัวคนโหดอย่างหลี่ชียเอ นำพาความยุ่งยากมาให้กับสำนัก

แม้ว่าจะเป็นเช่นนี้ก็ตาม ในฐานะที่เจ้าสำนักอมตะก็เป็น เผ่าพันธุ์มนุษย์คนหนึ่งเหมือนกัน ภายในใจของเขาก็กระหาย อยากจะให้หลี่ชียเอได้เป็นราชันเซียนเหมือนกัน หากยุคนี้แดน วิญญาณสวรรค์จะมีราชันเซียนที่มาจากเผ่าพันธุ์มนุษย์ละก็ เผ่าพันธุ์มนุษย์ในแดนวิญญาณสวรรค์ก็สามารถขีดหน้าชูตาได้ อย่างน้อยก็ไม่ต้องเป็นเหมือนดังเช่นในปัจจุบันที่ต้องยืมจมูกคนอื่นหายใจ!

หลี่ชียเอหัวเราะกับคำพูดของเจ้าสำนักอมตะ กล่าวว่า "ในเมื่อ เป็นเช่นนี้ แล้วไม่คิดจะเชิญข้าเข้าไปนั่งข้างในรี?"

เจ้าสำนักอมตะได้สติกลับมา หัวเราะเจื่อนๆ รีบกล่าวว่า "คุณชายหลี่และแม่นางเซียนด้านใน เชิญเข้าไปด้านใน" กลาง พลังโค้งคำนับและเดินนำทางไป

แม้ว่าเจ้าสำนักอมตะจะมีฐานะเป็นถึงเจ้าสำนัก แต่ก็แสดงออก ด้วยท่าทีที่อ่อนน้อมมาก โดยนำทางให้กับหลี่ชียเอ และเย่เสี่ยวเสี่ยว ด้วยตนเอง

ความจริงแล้ว ชื่อหมายวีเจี้ยนก็อยู่ข้างกายหลี่ชียเอเหมือนกัน เพียงแต่นางได้พรางตัวเอาไว้ เจ้าสำนักอมตะจึงมองไม่เห็นตัวนาง เท่านั้น

เมื่อเข้าไปด้านในของสำนักอมตะแล้ว จะเห็นได้ว่าสำนักอมตะ มีพื้นที่ที่กว้างขวางใหญ่โตมาก มีทิวทัศน์ที่งดงาม เรียกได้ว่ามีความประณีตละเอียดอ่อนยิ่ง

เทือกเขาจำนวนมากไม่ถ้วนถูกแขวนไว้บนหน้าผาที่สูงชัน ยอดเขาจำนวนมากไม่ถ้วนที่แขวนอยู่บนท้องฟ้า ท่ามกลางฟ้าดินที่มียอดเขาสลับแลดูอัศจรรย์ยิ่งมีไอหมอกที่กระจายออกมาตั้งแต่เน สวรรค์กลายเป็น

ถ้าหากได้ยืนอยู่บนท้องฟ้าของเส้นลือโจวในตำแหน่งที่สูงพอแล้วมองไปทั่วทั้งเส้นลือโจวก็จะพบว่า แม้เส้นลือโจวจะมีพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลก็จริง แต่ ความจริงแล้ว เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ได้กินพื้นที่ส่วนใหญ่ของเส้นลือโจวไปแล้ว

จะพูดอย่างนี้ก็ได้ กล่าวได้ว่าเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์คือ ศูนย์กลางของเส้นลือโจวทั้งหมด แม้ว่าเส้นลือโจวจะมีเทือกเขาจำนวนมากไม่น้อยที่ตั้งอยู่นอกเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ แต่ทว่า เทือกเขาเหล่านี้ล้วนแล้วแต่ออกมาจากเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งสิ้น

เมื่อยืนอยู่บนที่ที่มีความสูงเพียงพอแล้วทอดสายตามอง ออกไป ก็จะพบว่า เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์คล้ายตั้งเป็นต้นไม้ขนาดยักษ์ที่ไม่สามารถประเมินได้ โดยที่ต้นไม้ดังกล่าวได้ล้มลงที่ เส้นลือโจว

หากจะเปรียบเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เป็นต้นไม้ขนาดยักษ์ที่ล้มลงกับเส้นลือโจว เช่นนั้นแล้ว ที่ตั้งของสำนักอมตะก็คือส่วนที่เป็นรากของต้นไม้ยักษ์นั้น บรรดาเทือกเขาที่แขวนอยู่บนท้องฟ้า

และไขว่กันไปมากก็กลายเป็นรากแต่ละเส้นที่ใหญ่โตจนสุดจะจินตนาการได้ เหมือนว่าเป็นเพราะรากที่มีขนาดใหญ่โตสุดจินตนาการนี้แหละที่กลายเป็นเทือกเขาที่สลับไปมาอยู่บนท้องฟ้านั่นเอง

เจ้าสำนักอมตะได้พาพวกของหลี่ซีเย เข้าไปยังสำนักอมตะหลังจากเข้าไปแล้ว ปรากฏกลิ่นอายที่วังเวงเข้ามาปะทะกับใบหน้า

แม้จะกล่าวว่า สำนักอมตะมีพื้นแผ่นดินที่อลังการและงดงามยิ่งนัก แต่ทว่า สำนักอมตะอยู่ในสภาพของการเสื่อมโทรมอย่างสิ้นเชิง มีภาพของภูเขาที่หักและแตกร้าว ดูแล้วเหมือนถูกผู้คนขุดค้นไปทั่ว ทั้งยังมีตำหนักใหญ่ และหอศักดิ์สิทธิ์จำนวนมากถูกโค่นล้ม

ต่อให้ภูเขาที่ดูประหลาดยังคงรักษาอยู่ในสภาพสมบูรณ์ได้รวมทั้งตำหนักใหญ่ และหอศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่ได้ถูกโค่นล้มทำลาย แต่มันยังคงอยู่ในสภาพเสื่อมโทรมเวลานี้

บรรดาตำหนักใหญ่และหอศักดิ์สิทธิ์จำนวนมากมีหญ้าขึ้นรกร้างเนื่องจากไม่มีผู้พักอาศัย กระทั่งมีตำหนักใหญ่ และหอศักดิ์สิทธิ์จำนวนมากไม่น้อยเนื่องจากขาดการบำรุงรักษา เริ่มมีบางส่วนพังทลายลงมาบ้างแล้ว

อาศัยภูเขาประหลาดจำนวนมากมายของสำนักอมตะสามารถดูรู้ว่า สถานที่ตรงนี้เคยเจริญรุ่งเรืองยิ่งนัก โดยสามารถมองเห็นขนาดของความเจริญรุ่งเรืองได้จากความเสื่อมโทรมเหล่านี้

เกรงว่าในยามที่สำนักอมตะอยู่ในยุครุ่งเรือง ตำหนักใหญ่ และหอศักดิ์สิทธิ์น่าจะมีจำนวนมากกว่าหมื่นหลัง และมีศิษย์ที่อยู่ภายในสำนักจำนวนหลายแสนคน

แต่ทว่ามาถึงวันนี้ แม้ว่าสำนักอมตะยังคงมีพื้นแผ่นดินที่อลังการและงดงามยิ่งนักก็จริง แต่ไม่ได้มีความแข็งแกร่งเช่นวันวานอีกแล้ว เรียกได้ว่าบรรยากาศในครานั้นไม่มีย้อนกลับมาอีกแล้ว!

ท่ามกลางเทือกเขาสูงและหุบเขาลึกของสำนักอมตะในครั้งครานั้น ไม่รู้ว่ามีศิษย์จำนวนมากเท่าไรที่ฝึกตนอยู่ และท่ามกลางเทือกเขาที่เขavnอยู่บนท้องฟ้าเหล่านั้น มีการสร้างเป็นสะพานเชื่อมถึงกันจำนวนนับไม่ถ้วน หวนนึกไปถึงครั้งนั้น มีศิษย์ที่เป็นหนุ่มสาวจำนวนเท่าไรที่พบปะกันบนสะพานเหล่านี้ และพลอดรักกันใต้แสงจันทร์.....

มาวันนี้ แม้ว่าศิษย์ของสำนักอมตะยังคงมีอยู่หลักร้อยคน และอาศัยอยู่บริเวณที่เป็นมูมรินสุด

ในวันนี้ ศิษย์ของสำนักอมตะ มีอยู่หลายร้อยคนก็จริง แต่ส่วนใหญ่จะออกท่องไปตามที่ต่างๆ ที่เหลืออยู่ภายในสำนักอมตะมีอยู่น้อยมากๆ ดังนั้น จึงทำให้สำนักอมตะที่มีพื้นที่กว้างขวางดูจะเงียบเหงาวังเวงเป็นพิเศษ

เจ้าสำนักอมตะได้นำหลี่ชียเอ ไปยังห้องโถงใหญ่ ยกน้ำชาเสิร์ฟให้กับหลี่ชียเอ และเย่เสี่ยวเสี่ยวด้วยตนเอง

สถานที่ที่บรรดาศิษย์สำนักอมตะพักอยู่ในเวลานี้ ในครั้งนั้น มันคือพื้นที่ที่เป็นส่วนสำคัญของสำนักอมตะ มีเพียงระดับบรรพบุรุษเท่านั้นที่มีสิทธิ์เข้าพักได้

น่าเสียดาย เวลานี้ศิษย์ของสำนักอมตะเหลืออยู่เพียงไม่เท่าไร ดังนั้น ศิษย์ของสำนักอมตะจึงได้ย้ายมาอาศัยอยู่ในพื้นที่บรรพชนเสีย

หลังจากที่มีการพูดคุยถามไถ่ทุกซ่สุขไปตามมารยาทระหว่างเจ้าบ้านและแขกผู้มาเยือนแล้ว เจ้าสำนักอมตะกล่าวอย่างนอบน้อมว่า “ไม่ทราบว่าคุณชายหลี่มาที่สำนักอมตะของพวกเราทำอะไรจะซีแฉะรี? ขอเพียงสามารถรับใช้คุณชายหลี่ได้ขอได้โปรดส่งการมาได้เลย”

เจ้าสำนักอมตะได้คิดถึงเหตุการณ์ที่เลวร้ายที่สุดเอาไว้แล้วกับการมาของคนโหดอย่างหลี่ซีเย หากจำเป็นจริงๆ เขาก็ยอมรับความพ่ายแพ้แล้ว จะอย่างไรก็ตาม การแข็งข้อชนกับคนโหดเช่นนี้เท่ากับรันทาที่ตาย เขาไม่ต้องการให้สำนักอมตะต้องมาสิ้นสุดในมือของเขา

“เจ้าตื่นเต้นเกินไปแล้ว” หลี่ซีเยถึงกับหัวเราะออกมาเมื่อเห็นท่าทีของเจ้าสำนักอมตะ กล่าวว่า “แม้ว่าข้าจะเป็นคนโหดคนหนึ่ง แต่ ยังไม่ถึงกับต้องกลืนสำนักอมตะของพวกเจ้าหรอกนะ”

“เหอะ เหอะ เหอะ.....” เจ้าสำนักอมตะหัวเราะแห้งๆ กล่าวว่า “คุณชายหลี่คือผู้อยู่ในระดับสุดยอด สูงส่งปราศจากผู้เทียบเทียม สำนักอมตะพวกเราเป็นแค่กึ่งฝอยตัวเล็กในทะเลเท่านั้น ไม่เข้าตามังกรแท้จริงเช่นคุณชายหลี่อยู่แล้ว”

หลี่ชีย่เพียงยิ้มท่าที่เรียบเฉย เขาย่อมรู้ว่าเจ้าสำนักอมตะคิดอะไรอยู่ เขาหัวเราะทีหนึ่งแล้วกล่าวว่า “เจ้าสำนัก วางใจเถอะ ที่เข้ามาสำนักอมตะก็แค่เดินเล่นนิดหนึ่ง จากนั้นก็พักอยู่สักไม่กี่วัน”

“แค่พักอยู่ไม่กี่วัน?” เจ้าสำนักอมตะถึงกับงงงัน เขาไม่นึกไม่ฝันเลยว่าหลี่ชีย่จะมาพักอยู่แค่ไม่กี่วัน

ความจริงแล้ว เจ้าสำนักอมตะได้เตรียมการสำหรับกรณีที่แย่ที่สุดเอาไว้แล้ว หากถึงคราวจำเป็น ที่ควรยอมก็จะยอมให้หมด หลี่ชีย่ต้องการอะไรก็จะให้สิ่งนั้น

“ทำไม ไม่ต้อนรับหรืออย่างไร?” หลี่ชีย่จ้องมองดูเจ้าสำนักอมตะที่ไม่อยากเชื่อหูตัวเอง ยิ้มกล่าวด้วยท่าที่เรียบเฉย

“ไม่ ไม่ ไม่ ต้อนรับแน่นอน ต้อนรับแน่นอน เป็นเกียรติของผู้น้อย มันก็เป็นเกียรติของผู้น้อย ” เมื่อเจ้าสำนักอมตะได้สติกลับมา จึงรีบกล่าวตอบ

“วางใจเถอะ กฎเกณฑ์ของสำนักอมตะข้าจะรู้ดี ที่เข้ามาที่นี่ก็ไม่ได้ต้องการมาพักฟรีๆ ข้าขอเช่าอยู่ที่ยอดเขาปากกระเรียนสักหลายวันก็พอ” หลี่ชีย่กล่าวพลางพร้อมกันโยนถุงดำเล็กๆ ที่บรรจุศิลาแกร่งใบหนึ่งกับโต๊ะ

เจ้าสำนักอมตะรู้สึกผิดคาดมากเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ เมื่อได้สติกลับมาแล้วไม่กล้าเปิดดูว่าถุงเล็กดำใบนั้นจะบรรจุศิลาแกร่งไว้จำนวนเท่าไร รีบนำไปยื่นส่งมอบคืนให้กับหลี่ชีย่ กล่าวว่า “คุณชายหลี่กล่าวนี้ออกจะห่างเหินเกินไปแล้ว ท่านกับองค์หญิงเยมาเยือนสำนักอมตะของพวกเรา ก็คือเกียรติของสำนักอมตะ

คุณชายหลี่คือแขกของสำนักอมตะ จะกล้าบอกว่าเป็นการเข้าอาศัยอยู่ได้อย่างไรกัน.....”

ช่วงที่สำนักอมตะเริ่มตกต่ำลงใหม่ๆ เคยมีผู้คนจำนวนมากคิดไม่ซื่อกับสำนักอมตะ ดังนั้น จึงมียอดฝีมือที่แข็งแกร่งจำนวนมากน้อยเข้าโจมตีสำนักอมตะ แม้สำนักอมตะเคยตอบโต้และสามารถทำให้ศัตรูที่แข็งแกร่งต้องล่าถอยกลับไป

แต่ว่า จากการศึกษาที่สำนักอมตะได้ตกต่ำลงเรื่อยๆ ทำให้สำนักอมตะเริ่มรู้สึกว่าคุณเองมีใจแต่ปราศจากกำลัง ขณะที่บุคคลภายนอกยังคงล้องสำนักอมตะตาเป็นมันอยู่ ทุกคนต่างเข้าใจว่า พื้นที่ของสำนักอมตะต้องฝังสิ่งที่สุดยอดปราศจากผู้ต่อกรซ่อนเอาไว้อย่างแน่นอน

ภายหลัง โชคดีที่สำนักอมตะได้เปิดพื้นที่สวนใหญ่ของพวกเขา ใครก็ตามขอเพียงสนใจในสำนักอมตะ สามารถจ่ายเงินเพื่อขอเช่ายอดเขาหรือเทือกเขาใดเทือกเขาหนึ่งก็ได้ สำนักอมตะจะไม่สนใจว่าผู้เช่าพื้นที่จะทำอะไรในที่ที่ตนได้เช่าเอาไว้ ต่อให้ชุดลึกเข้าไปใต้พื้นดินสำนักอมตะก็จะทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นทั้งสิ้น

แน่นอน เรื่องค่าเช่าที่ว่านั้น ทางสำนักอมตะแค่อ้างไปอย่างนั้นเอง เมื่อต้องพบกับผู้บำเพ็ญตนหรือสำนักที่แข็งแกร่งแล้วไม่ต้องการจ่ายค่าเช่า สำนักอมตะก็ไม่สามารถทำอะไรได้

แต่ทว่า สำหรับผู้บำเพ็ญตนหรือสำนักที่แข็งแกร่งจริงๆ แล้ว พวกเขาก็คงไม่ถึงกับไม่ยอมจ่ายกับค่าเช่าเพียงแค่นี้ จะอย่างไรเสียพวกเขาก็นับว่าเป็นผู้มีฐานะหน้าตา แต่ศิลาแกร่งเพียงเท่านั้น ยังไม่อยู่ในสายตาของพวกเขา

สำหรับคำพูดของเจ้าสำนักอมตะนั้น หลีชีเย่เพียงยิ้มๆ โดยไม่ได้มีท่าทีต้องการรับคืนถุงดำนั้นแต่อย่างใด

เมื่อเจ้าสำนักอมตะมองเห็นท่าทีเช่นนี้ของหลีชีเย่แล้วก็เข้าใจเป็นอย่างดี เขาริบโค้งทำความเคารพ กล่าวว่ “เช่นนั้นแล้ว ข้าน้อยก็เคารพมิสู้ทำตามคำสั่งแล้ว” จากนั้น จึงเก็บถุงดำใบเล็กของหลีชีเย่เอาไว้

“ไม่ขอปิดบังคุณชายหลี ยอดเขาปากกระเรียนถูกทิ้งร้างไปนานมากแล้ว ข้าน้อยจะสั่งให้ศิษย์ไปทำการเก็บกวาดสักหน่อย คุณชายโปรดนั่งรอสักครู่”

เจ้าสำนักอมตะไม่รู้หรือกว่าหลีชีเย่ต้องการไปทำอะไรที่ยอดเขาปากกระเรียน แต่ว่า เขาไม่อยากจะถามให้มากความ เพื่อป้องกันไม่ให้สำนักอมตะของพวกเขาต้องประสบกับภัยจากการถูกทำลายล้างสำนัก

ตอนที่ 1429 การตกต่ำของสำนักอมตะ

“งั้นก็เดินเล่นหน้อยก็แล้วกัน เดินชมทิวทัศน์สำนักอมตะของพวกเจ้าบ้างก็ดี” หลี่ชีย่เพียงยิ้มๆ กับคำพูดของเจ้าสำนักอมตะ

เจ้าสำนักอมตะไม่กล้าชักช้า จึงรีบเดินนำชมให้กับหลี่ชีย่ ด้วยการเป็นมัคคุเทศก์ด้วยตนเอง

ความจริงแล้ว นี่ไม่ใช่การมาสำนักอมตะเป็นครั้งแรกของหลี่ชีย่ ต่อให้ไม่มีเจ้าสำนักอมตะนำทาง หลี่ชีย่ก็มีความคุ้นเคยกับสภาพของสำนักอมตะในทุกๆ จุดอยู่แล้ว

หลี่ชีย่เดินตามเจ้าสำนักอมตะเดินดูไปทั่ว เขาแค่ดูชมไปตามอารมณ์เท่านั้น ขณะที่เย่เสี่ยวเสี่ยวกลับรู้สึกน่าสนใจไปทุกที่ โดยเฉพาะพวกเทือกเขาที่เขว่นสลับกันไปมาอยู่บนท้องฟ้าเหล่านั้น ยังมีสะพานขนาดใหญ่แต่ละแห่งที่เชื่อมถึงกันระหว่างเทือกเขาทั้งหมดล้วนแล้วแต่สร้างความสนใจอย่างมากให้กับเย่เสี่ยวเสี่ยว

ภายในสำนักอมตะมียอดเขาที่สูงเสียดฟ้าทะลุเข้าไปเมฆาอยู่เป็นจำนวนมาก และมีหุบเหวที่ลึกและมีดสุดประมาณอยู่เป็นจำนวนมากเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็ดยอดเขาที่สูงเสียดฟ้าทะลุเข้าไปเมฆา หรือจะเป็นหุบเหวที่ลึกและมีดสุดประมาณ ล้วนมีการสร้างตำหนักหรือหอศักดิ์สิทธิ์เอาไว้เป็นจำนวนมาก แม้ว่าตำหนักหรือหอศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้จะถูกทิ้งร้างไปแล้วก็ตาม แต่ว่า ยังคงสามารถมองเห็นร่องรอยความยิ่งใหญ่ในครั้งครานั้นได้

“ดูท่าสำนักอมตะพวกเจ้ามีสวรรค์บนดินอยู่ไม่น้อยเลยนะ” เย่ เสี่ยวเสี่ยวที่เดินตามเที่ยวชมถึงกับพูดขึ้นมา

“ตามบันทึก ช่วงที่สำนักอมตะพวกเราอยู่ในยุคที่เฟื่องฟูที่สุด นั้น มีจำนวนศิษย์มากถึงล้านคน กระจายไปทั่วทุกหนทุกแห่ง ศิษย์ของสำนักประกอบด้วยเผ่าพันธุ์ทุกเผ่าพันธุ์ในเก้าแดน ภายในสำนักอมตะมีตึกขนาดใหญ่ราวแปดหมื่น โดยมีศิษย์ที่ประจำอยู่ในสำนักเป็นการถาวรนับแสน”

เจ้าสำนักอมตะเองก็รู้สึกตื่นเต้นดีใจอยู่บ้างเมื่อเอ่ยถึงเกียรติยศของสำนักอมตะ จะอย่างไรเสีย ในครั้งนั้นสำนักอมตะนับได้ว่าเป็นสำนักที่มีชื่อเสียงอยู่ในอันดับต้นๆ ของแดนวิญญานสวรรค์ มีชื่อเสียงโด่งดังมาก

โดยเฉพาะในยุคของราชันเซียนไม่มีวันตาย เก้าแดนมาเข้าเผ่า หมื่นเผ่าพันธุ์ถวายเป็นเครื่องราชบรรณาการ ช่างเจริญรุ่งเรืองและแข็งแกร่ง และเป็นเกียรติยิ่งนัก เสียตาย เมื่อมาถึงวันนี้แล้ว ทุกอย่างเหมือนดั่งบุปผาที่โรยรา เกียรติยศทุกอย่างล้วนแล้วแต่กลายเป็นเถ้าธุลีไป

ท้ายที่สุด เจ้าสำนักอมตะยังคงทอดถอนใจออกมาเบาๆ แม้ว่าสำนักอมตะเคยรุ่งเรืองมาก่อน เสียตาย วันนี้สิ่งที่เห็นคือภาพของความเสื่อมโทรม

พวกของหลี่ชีย่เดินไปหยุดไป ได้เห็นยอดเขาจำนวนไม่น้อยที่ถูกหักโค่นลงมา ตำหนักและห้องหอต่างๆ ที่พังทลายลง พลันที่มองเห็นภาพดังกล่าวก็รับรู้ได้ทันทีว่าเกิดจากฝีมือของมนุษย์ มี

ผู้คนจำนวนมากมายู่เพื่อค้นหาสิ่งที่เรียกว่าของวิเศษที่อยู่ในตำนานในครั้งนั้น ถึงกับขุดค้นไปทั่ว

“เล่าลือกันว่า ครั้งนั้นสำนักอมตะพวกเจ้าถูกผู้คนขุดค้นไปทั่ว สำนักอมตะพวกเจ้ายังคงยืนหยัดมาได้ถึงวันนี้ นับว่าเป็นเรื่องมหัศจรรย์ยิ่งนัก” เย่เสี่ยวเสี่ยวปากกับใจตรงกันจึงพูดออกมาตรงๆ โดยไม่ได้คิดมาก

“ทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่เป็นเพราะบรรพบุรุษที่ให้การคุ้มครอง” เจ้าสำนักอมตะกล่าวพร้อมกับหัวเราะเล็กน้อย

“สายสำนักราชันเซียนยอมเป็นสายสำนักราชันเซียน ถ้าหากสำนักอมตะไม่ไปแห่ศัตรูที่มีความแข็งแกร่งอย่างแท้จริงเข้าล่ะก็ ผู้ใดคิดจะทำลายล้างสำนักคงไม่ใช่เรื่องง่ายตาย จะอย่างไรเสีย สำนักอมตะก็ยังคงมีธาตุแท้ภายในอยู่บ้าง มันไม่ถนัดสำหรับยอดฝีมือทั่วไปคิดจะทำลายล้างสำนักอมตะ ต่อให้เป็นระดับจักรพรรดิเทพที่มีความแข็งแกร่งอย่างแท้จริง คงไม่ว่างนักรบไม่มิงานทำเพื่อมาทำลายล้างสำนักอมตะ” หลี่ชียู่กล่าวพร้อมกับยิ้มเฉยเมย

เย่เสี่ยวเสี่ยวได้ฟังรู้สึกมีเหตุผล จะอย่างไรเสียสำนักอมตะก็คือสายสำนักราชันเซียน พวกมันได้รับการปกป้องคุ้มครองจากราชันเซียน ต่อให้สำนักอมตะตกต่ำแล้วก็ตาม แต่ สถานที่แห่งนี้ยังได้รับการดูแลจากราชันเซียน ยอดฝีมือทั่วไปไม่สามารถกวาดล้างสำนักอมตะจนหมดสิ้นได้อย่างสิ้นเชิง

ขณะที่ระดับจักรพรรดิเทพที่มีกำลังในอันที่จะทำลายล้างสำนักอมตะได้อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดนั้น หากไม่ได้มีความกดดันต่อ

กันอย่างมหัศจรรย์ จะมีใครที่อยู่ๆ นึกสนุกเพื่อทำลายล้างสายสำนัก
ราชันเซียนเสียอย่างนั้น

จะอย่างไรก็ตาม วันนี้เจ้าทำลายล้างสำนักผู้อื่นได้ วันหน้าเกิด
สายสำนักราชันเซียนดังกล่าวได้ฟื้นตัวขึ้นมาใหม่อีกครั้ง ก็ยอม
สามารถทำลายล้างครอบครัวของเจ้าได้เช่นกัน ดังนั้น หากไม่เป็น
เพราะมีความแค้นใหญ่หลวงแล้วละก็ ใครกันที่ลุ่มๆ ไปทำลายล้าง
สำนักอมตะที่อยู่ในสภาวะตกต่ำเช่นนี้ ยิ่งไปกว่านั้น สถานที่ตั้งของ
สำนักอมตะอยู่ไกลถึงเส้นลือโจว กล่าวสำหรับผู้คนจำนวนมาก
แล้ว ยกเว้นเคล็ดวิชาอมตะที่อยู่ในตำนาน ก็ไม่มีสิ่งใดที่มีค่าอีก
เลย

“ที่พูดมาก็ถูก รากฐานของราชันเซียน ระดับจักรพรรดิเทพ
ทั่วไปก็ไม่เห็นว่าพวกเขาสามารถสั่นคลอนได้” เย่เสี่ยวเสี่ยวกล่าว
พร้อมกับพยักหน้าเห็นด้วย

ครั้นเย่เสี่ยวเสี่ยวเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว จ้องมองไปที่เจ้าสำนักอมตะ
ด้วยท่าทีอยากรู้อยากเห็น หัวเราะคิกๆ กล่าวว่ “เล่าลือกันว่า ทุก
คนที่มายังสำนักอมตะก็เพื่อต้องการค้นหาสิ่งที่จะทำให้เป็นอมตะ
หรือไม่ก็เคล็ดวิชาอมตะ ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องเท็จ!”

“ไม่มีเรื่องเช่นนี้เด็ดขาด ไม่มีเรื่องเช่นนี้เด็ดขาด” สีหน้าของ
เจ้าสำนักอมตะเปลี่ยนไปทันที รีบเร่งกล่าวว่า “เป็นเพียงการพูดกัน
ไปปากต่อปากเท่านั้น สำนักอมตะของพวกเราไหนเลยจะมีอะไรที่
เป็นอมตะ ยิ่งไม่มีเคล็ดวิชาอมตะที่ว่า”

คำพูดนี้ได้สร้างความตระหนกให้กับเจ้าสำนักอมตะไม่เบาเลย
ทีเดียว จะอย่างไรเสียเรื่องนี้ก็นับเป็นเรื่องที่ใหญ่มาก หากถูกรื้อ

ฟื้นขึ้นมาใหม่คงสร้างความยุ่งยากอย่างใหญ่หลวงให้กับสำนัก
อมตะของพวกเขาแล้ว

“เรื่องจริงหรือโกหก?” เย่เสี่ยวเสี่ยวจ้องมองเจ้าสำนักอมตะ
ด้วยท่าที่ไม่ค่อยอยากเชื่อ

“จริงแท้แน่นอนจริงแท้แน่นอน” เจ้าสำนักอมตะรีบพูดสาบาน
ขึ้นมาว่า “พันล้านปีที่ผ่านมา ไม่เพียงเทพเจ้าแห่งทะเล ประมาจารย์
พฤกษาเท่านั้นที่เคยมาสำนักอมตะของพวกเรา แม้แต่ราชันเซียน
ก็เคยมา ถ้าหากสำนักอมตะของพวกเรามีสิ่งที่เรียกว่าเป็นอมตะคง
ถูกคนเขาเอาไปนานแล้ว”

เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวได้ฟังคำของเจ้าสำนักอมตะแล้วก็รู้สึกว่ามี
เหตุผลเหมือนกัน ต่อให้สำนักอมตะได้ซ่อนสิ่งที่ทำให้เป็นอมตะไว้
จริง พวกเขาสามารถหลอกเทพเจ้าแห่งทะเล ประมาจารย์พฤกษา
หรือกระทั่งราชันเซียนคนแล้วคนเล่าได้อย่างนั้นรึ?”

เจ้าสำนักอมตะหัวเราะเจื่อนๆ และกล่าวว่า “มันเป็นเรื่องที่ลือ
กันไปหากต่อปากเท่านั้นเอง ไม่มีเรื่องเช่นนี้อย่างแน่นอน ครั้งนั้น
ภายใต้การรับรองของราชันเซียนหวู่โก้ว ได้เคยดูความลับของ
สำนักอมตะพวกเราทั้งหมดมาแล้ว สำนักอมตะของพวกเราไม่เคย
มีเคล็ดวิชาอมตะแต่อย่างใด”

เย่เสี่ยวเสี่ยวทำท่าไตร่ตรองดูแล้วก็ตบมือหัวเราะกล่าวว่า
“เรื่องนี้ข้าเคยได้ฟังมาก่อน เหมือนว่าราชันเซียนหวู่โก้วเคยให้
การรับรองจริงๆ ”

ครั้งนั้น สำนักอมตะเสื่อมลง ชาวเกี่ยวกับสำนักอมตะมีเคล็ดวิชาอมตะไว้ในครอบครองได้แพร่ไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ ผู้คนจำนวนมากล้วนแล้วแต่ต้องการได้เคล็ดวิชาดังกล่าวอย่างมากเพื่อเคล็ดวิชาอมตะแล้ว หลายคนถึงกับต้องการทำลายสำนักอมตะเสีย

แต่ว่า ในยุคนั้นบังเอิญมีราชันเซียนหวู่โก้วเป็นผู้ปกครองเก้าแดน บงการจักรวาล ในเวลาคับขัน สำนักอมตะได้เชิญราชันเซียนหวู่โก้วมาให้ความเป็นธรรม และประกาศต่อใต้หล้า

ครั้งนั้น สำนักอมตะได้เปิดเผยเคล็ดวิชา ความลับของสำนักตลอดจนตำราโบราณทั้งหมดต่อราชันเซียนหวู่โก้วได้อ่านตามต้องการ เพื่อเป็นการยืนยันว่าสำนักอมตะของพวกเขาไม่ได้มีเคล็ดวิชาอมตะจริง ๆ

หลังจากที่ราชันเซียนหวู่โก้วได้อ่านตำราทั้งหมดไปแล้ว ไม่ปรากฏมีเคล็ดวิชาอมตะจริง ๆ ซึ่งความจริงแล้ว สำนักอมตะก็ไม่ได้ปิดบังแต่อย่างใด อีกอย่าง คิดจะปิดบังสิ่งใดต่อหน้าราชันเซียนก็ไม่สามารถทำได้อยู่แล้ว

เนื่องเพราะได้รับการรับรองจากราชันเซียนหวู่โก้วนี้เอง ทำให้ชาวสี่เรื่องที่สำนักอมตะมีเคล็ดวิชาอมตะในครอบครองได้สงบลงช่วงหนึ่ง

แม้ว่ายังคงมีผู้ที่มองว่าสำนักอมตะอาจจะมีเคล็ดวิชาอมตะอยู่ในครอบครอง แต่ทว่า ไม่สามารถได้รับการยืนยันได้

“ความจริงแล้ว ไม่เพียงแต่ราชันเซียนหวู่โก้วที่เคยได้ดูตำรา และเคล็ดวิชาลับต่างๆ ของสำนักอมตะเท่านั้น ภายหลัง ราชันเซียนองค์อื่นๆ ก็เคยดูแล้วเช่นกัน พวกเราไม่ได้มีเคล็ดวิชาอมตะที่ว่าจริงๆ ”

ในความเป็นจริง มันเป็นเรื่องที่ฉงนด้วยเกล้าจริงๆ กับการที่สายสำนักราชันเซียนสำนักหนึ่งต้องนำเอาเคล็ดวิชา และเคล็ดลับของตนเปิดเผยต่อคนอื่น แต่ โชคดีตรงที่ระดับราชันเซียนยังไม่ถึงขั้นต้องไปแอบฝึกวิชาของสำนักอมตะ ซึ่งราชันเซียนจะไม่ทำเรื่องเช่นนี้อยู่แล้ว

“มันก็ไม่แน่นะ” เย่เสี่ยวเสี่ยวหัวเราะและกล่าวว่า “ทุกคนต่างบอกว่าพวกเจ้ามีเคล็ดวิชาอมตะอยู่ในครอบครอง เพียงแต่ ถ้าไม่เป็นเพราะราชันเซียนไม่มีวันตายไม่ได้ถ่ายทอดเอาไว้ ก็คือพวกเจ้าทำมันหายไป จึงไม่มีการสืบทอดต่อมา”

ไม่มีใครสงสัยในคำรับรองของราชันเซียนหวู่โก้ว แม้ว่าผู้คนยังคงซุบซิบการลับๆ ว่าสำนักอมตะมีเคล็ดวิชาอมตะอยู่ในครอบครอง หรือว่าเคยมีอยู่ในครอบครอง แต่ทว่า บนโลกใบนี้น่าจะมี “เคล็ดวิชาอมตะ” ที่เป็นสุดยอดวิชาดำรงคงอยู่

การที่ทุกคนลงความเห็นเช่นนี้ไซ้จะไม่มีเหตุผล การที่ราชันเซียนไม่มีวันตายได้ตายไปครั้งแล้วครั้งเล่า สุดท้ายยังคงฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้ก็คือหลักฐานที่ดีที่สุด

แต่ หลังจากยุคของราชันเซียนไม่มีวันตายแล้ว ดูเหมือนจะไม่เคยได้ยินว่ามีคนของสำนักอมตะที่ตายแล้วสามารถฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้ใหม่

ด้วยสาเหตุนี้เอง คนรุ่นหลังจึงคาดว่าเป็นไปได้ที่ราชันเซียนไม่มีวันตายไม่ได้ถ่ายทอดวิชานี้อาไว้ หรือไม่ก็สำนักอมตะได้ทำเคล็ดวิชาอมตะหายสาบสูญไป ดังนั้น ตั้งแต่บัดนั้นมาสำนักอมตะจึงไม่มีเคล็ดวิชาอมตะไว้ในครอบครองอีก

“เหอะ เหอะ เรื่องนี้ข้าไม่อาจทราบได้แล้ว” เจ้าสำนักอมตะหัวเราะเหอะเหอะ กล่าวว่่า “บรรพบุรุษจะมีเคล็ดวิชาอมตะในครอบครองหรือไม่ คนรุ่นหลังอย่างพวกเราไม่อาจรู้ได้”

ความจริงแล้ว เจ้าสำนักอมตะไม่คาดหวังให้สำนักอมตะของพวกเขายังคงมีเคล็ดวิชาอมตะอีก ของสิ่งนี้แม้เปี่ยมด้วยความเข้ายวนใจ แต่ มันจะนำมาซึ่งสำนักอมตะของพวกเขาต้องถูกทำลายได้

ไม่ว่าเจ้าสำนักอมตะจะพูดเช่นใดก็ตาม เย่เสี่ยวเสี่ยวยังคงสนใจในสำนักอมตะเป็นอันมาก นางมองดูบรรดาเทือกเขาที่แขวนอยู่บนห้องฟ้า กล่าวว่่า “ต่อให้สำนักอมตะพวกเจ้าไม่มีเคล็ดวิชาอมตะ แต่สำนักอมตะไม่ได้ถูกพลังสยบเอาไว้”

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สองของสำนักอมตะที่ผู้คนอยากได้เป็นอันมาก ทั้งแดนวิญญานสวรรค์มีเพียงเทพเจ้าโบราณทะเลลึกและสำนักอมตะที่ไม่ถูกพลังสยบในเส้นลือโลว การที่เทพเจ้าโบราณทะเลลึกไม่ถูกสยบเป็นเพราะพวกเขามีของวิเศษที่ยอดเยี่ยมมาก และสายเลือดที่ดึกดำบรรพ์ของพวกเขา

แต่ การไม่ต้องถูกสยบของสำนักอมตะเป็นปริศนามาโดยตลอด ไม่มีใครสามารถไขปริศนานี้ออกมาได้ มีคนกล่าวว่า เป็นเพราะสาเหตุจากเคล็ดวิชาอมตะ แต่ว่า ผู้คนส่วนใหญ่เดาว่า

สำนักอมตะก็มีสุดยอดของวิเศษในครอบครองเช่นเดียวกับเทพเจ้าโบราณทะเลลึก แต่ทว่า ไม่มีใครค้นพบเจ้าสิ่งนี้ได้

“เรื่องนี้.....” เจ้าสำนักอมตะหัวเราะเลือนๆ ทีหนึ่ง สุดท้ายได้แต่กล่าวว่า “องค์หญิงเยคงไม่ทราบ ในวันนี้ทุกอย่างไม่ได้เป็นดังอดีตอีกแล้ว ในอดีตที่นานมากๆ มานั้น สำนักอมตะของพวกเราไม่ได้ถูกสยบโดยพลังนั้นเป็นเรื่องจริง แต่ทว่า เวลานี้ก็มีข้อจำกัดเสียแล้ว ถ้าหากว่าพวกเราไม่ออกไปจากสำนักอมตะ พวกเราก็ไม่ถูกสยบ แต่หากศิษย์ของสำนักอมตะออกจากสำนักแล้ว ไปอยู่ตามสถานที่ต่างๆ ของเส้นลือโลวก็จะต้องถูกสยบเช่นกัน”

“เป็นความจริงหรือ?” เย่เสี่ยวเสี่ยวเอ่ยถามด้วยความสงสัย

“จริงแท้แน่นอน ความจริงแล้ว เรื่องนี้ได้เคยมีคนทดลองมาแล้วหลายคน สำนักอมตะพวกเราไม่จำเป็นต้องหลอกลวงทุกคน” เจ้าสำนักอมตะกล่าวท่าทีจริงจังว่า “แม้ว่าการอยู่ภายในสำนักอมตะพวกเราจะไม่ถูกสยบ แต่การบำเพ็ญเพียรของพวกเราก็ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว การบำเพ็ญเพียรของพวกเราทุกวันนี้ก็ช้าลงกว่าเดิมไม่น้อยทีเดียว”

“สำนักอมตะของพวกเราไม่มีของวิเศษอะไรจริงๆ หาไม่แล้วคงถูกราชันเขียนเอาไปจนหมดแล้วละ” เจ้าสำนักอมตะกล่าวด้วยท่าทีหนักแน่นจริงจัง

ความจริงแล้ว เจ้าสำนักอมตะก็ไม่ต้องการให้ใครมาเข้าใจผิด ถ้าหากเป็นสำนักขนาดเล็กโดยทั่วไปยังพอว่า แต่หากเป็นผู้ยิ่งใหญ่เข้าใจว่าสำนักอมตะของพวกเขามีของวิเศษเช่นนี้ละก็ จะนำมาซึ่งภัยถูกล้างสำนักได้

“เช่นนั้นแล้ว เพราะอะไรสำนักกอมตะพวกเจ้าจึงไม่ถูกสยบล่ะ?
อย่างน้อยที่สุดในอดีตไม่ได้ถูกสยบโดยสิ้นเชิง” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึก
สงสัยมาก กล่าวว่่า “เพราะอะไรเวลานี้กลับค่อยๆ ถูกสยบแล้ว?”

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1430 ความลับของสำนักอมตะ

สำหรับปัญหาข้อนี้ เจ้าสำนักอมตะหัวเราะเจื่อนๆ แล้วกล่าวว่า “เรื่องนี้ข้าเองก็‘ไม่รู้แน่ชัดนัก ในอดีตนานมากๆ มาแล้ว ศิษย์ของสำนักอมตะพวกเรานั้นไม่ได้รับผลกระทบจากพลังสยบที่เสินลือโจวนั้นเป็นความจริง ต่อมาภายหลังก็ค่อยๆ ‘ได้รับผลกระทบแล้วเวลานี้พวกเราจะไม่ได้รับผลกระทบต่อเมื่ออยู่ในพื้นที่บรรพชนเท่านั้น หากออกจากพื้นที่ก็จะได้ อีกทั้งการฝึกต้องพลอยช้าลงด้วยรายละเอียดเกิดจากอะไรนั้นไม่สามารถรู้ได้”

“คำพูดนี้ของเจ้าไม่ได้พูดความจริงทั้งหมด” หลี่ชีย่ที่ทอดสายตามองไประยะห่างไกลโดยตลอดได้ละสายตากลับมา ยิ้มเฉยเมยและกล่าวว่า “ถ้าหากจะกล่าวว่า เพราะเหตุใดพื้นที่บรรพชนของพวกเจ้าจึงไม่ถูกพลังสยบ ปัญหาข้อนี้เจ้าไม่รู้ข้าสามารถเข้าใจได้ ส่วนเรื่องที่เจ้าไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไรที่พวกเจ้าเริ่มได้รับผลกระทบในเสินลือโจวนั้น มันโกหกกันเกินไปแล้ว”

“คุณชายหลี่เข้าใจผิดแล้ว ข้าไม่รู้จริงๆ ” เจ้าสำนักอมตะรีบชี้แจงว่า “ข้าในฐานะเจ้าสำนัก ข้ายอมกระหายอยากให้ศิษย์ในสำนักไม่ได้รับผลกระทบจากพลังสยบที่เสินลือโจว และคาดหวังให้การฝึกของศิษย์ในสำนักจะไม่ถูกชะลอ เสียตายข้าไม่สามารถช่วยอะไรได้”

“การรับรู้กับไม่สามารถช่วยอะไรได้เป็นคนละเรื่องกัน” หลีซีเย ยิ้มเฉยเมยและกล่าวว่า “การที่เจ้าช่วยอะไรไม่ได้ไม่ได้หมายความว่าเจ้าไม่รู้”

“เหอะ เหอะ เหอะ” เจ้าสำนักอมตะหัวเราะเลือนๆ กล่าวว่า “ข้าน้อยก็อยากจะรู้เหมือนกัน และต้องการรู้ว่าจริงๆ แต่ สำหรับเรื่องนี้ข้าไม่รู้อะไรจริงๆ ”

หลีซีเยที่มองดูเทือกเขาซึ่งแขวนอยู่บนท้องฟ้าและไขว่กันไป มา หัวเราะและกล่าวว่า “ที่นี่ไม่ได้มีผู้อื่นอยู่ด้วย งั้นข้าจะบอกเล่าให้บ้างก็แล้วกัน”

“เชิญคุณชายชี้แนะด้วย” เจ้าสำนักอมตะกล่าวด้วยความนอบ น้อม

“การที่พื้นที่บรรพชนพวกเจ้าไม่ถูกพลังสยบนั้น เหตุผลง่าย มาก เนื่องจากภูมิประเทศของที่นี่ ทำให้พื้นที่บริเวณที่เป็นพื้นที่ บรรพชนสำนักอมตะแตกต่างกับที่อื่น เนื่องจากที่ตรงนี้คือ จุดเริ่มต้นของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์” หลีซีเยกล่าวพลางได้ละ สายตากลับมา กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ภูมิประเทศของสถานที่แห่งนี้มี ความแตกต่างจากที่อื่น.....”

“..... ราชันเซียนไม่มีวันตาย ปฐมบรรพบุรุษพวกเจ้าได้ บรรลุถึงความลึกลับบางอย่างของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ทำการ แลกเปลี่ยนอะไรบางอย่าง สุดท้ายได้สร้างสถานการณ์โดยรวมขึ้น ที่นี่ เป็นการวางรากฐานความเป็นราชันที่ยอดเยี่ยมมาก ส่งผลให้ พื้นที่บรรพชนของสำนักอมตะไม่ได้รับพลังสยบจากเส้นลือโจว และเป็นหนึ่งในสาเหตุที่สำนักอมตะไม่ถูกทำลาย ต่อให้สำนักอื่นๆ

สามารถเข้ามายึดครองสำนักอมตะได้ พวกเขาก็ต้องได้รับผลกระทบในการฝึก เนื่องจากพวกเขาไม่ใช่ชนรุ่นหลังของสำนักอมตะ! ”

ในเวลานี้ หลี่ชียเอ๋อจ้องมองไปที่เจ้าสำนักอมตะ และกล่าวว่า “สำหรับเรื่องที่ว่าเพราะอะไร ในอดีตศิษย์ของสำนักอมตะไม่ได้รับผลกระทบจากพลังสยบในเส้นลือโจว แต่เวลานี้กลับถูกสยบนั้น เรื่องนี้ดูจะไม่ค่อยชอบมาพากลแล้ว”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอ๋อหัวเราะก๊ากขึ้นมา กล่าวว่า “อย่างไรก็ตาม เหตุผลข้อนี้เจ้าต้องรู้อย่างแน่นอน พื้นดินแห่งนี้มีพลังแก่นฟ้าดินที่แตกต่างกับที่อื่น อย่างน้อยอดีตเป็นเช่นนั้น ในอดีต ราชนัเซียนไม่มีวันตายเคยเข้าไปข้างใน และได้ทำการเปลี่ยนแปลงบางอย่างในส่วนของโลกภายใน และชีพจรพื้นดิน

“..... เขาได้อาศัยวิธีการที่ฝืนลิขิตสวรรค์ ทำการสลักรอยประทับสำนักของตนเอาไว้ในชีพจรของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ส่งผลให้ทายาทหรือชนรุ่นหลังศิษย์ภายในสำนักอมตะได้รับพลังแก่นฟ้าดินที่แตกต่างจากผู้อื่นขณะฝึก ด้วยเหตุนี้เอง ศิษย์ของสำนักอมตะจึงไม่ถูกสยบโดยพลังขณะอยู่ในพื้นที่ต่างๆ ของเส้นลือโจว”

ขณะที่หลี่ชียเอ๋อพูดมาถึงตรงนี้ สีหน้าของเจ้าสำนักอมตะได้เปลี่ยนไปแล้ว

“เสียดาย ภายหลังจากได้เกิดการเปลี่ยนแปลงบางอย่างกับสำนักอมตะของพวกเขา ทำให้พลังแก่นฟ้าดินที่ไม่มีใครเหมือนนี่ค่อยๆ

เงื่อนงำลงเรื่อยๆ ด้วยสาเหตุนี้เองทำให้การฝึกของพวกเขาเจ้าค่อยๆ เชื่องช้าลง ขณะเดียวกัน เมื่อไปอยู่สถานที่อื่นในเส้นลือโจวกก็ถูก พลังสยบด้วยเช่นกัน

หลี่ชีย่หัวเราะแล้วกล่าวว่า “เสียดายชนรุ่นหลังอย่างพวกเจ้า ไม่ได้มีความสามารถที่ฝืนลิขิตสวรรค์เช่นราชันเซียนไม่มีวันตาย อีกแล้ว จึงไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้”

เจ้าสำนักอมตะมีสีหน้าที่ขาวซีดเมื่อได้ฟังหลี่ชีย่พูดจนจบ ถึงกับก้าวถอยหลังไปหลายก้าว

หลี่ชีย่มองดูเจ้าสำนักอมตะที่มีสีหน้าขาวซีด หัวเราะและ กล่าวว่า “เจ้าสำนัก ที่ข้าพุดมามีเหตุผลหรือไม่?”

เจ้าสำนักอมตะในเวลานี้ถึงกับพูดอะไรไม่ออก เขาถูกทำให้ ตระหนกตกใจจนพูดอะไรไม่ออก กระทั่งรู้สึกเย็นวาบที่สันหลัง และมีเหงื่อเย็นที่ไหลซึมออกมา

“ความลับเรื่องนี้สำนักอมตะของพวกเขาเจ้าไม่เคยมีการจดบันทึก แต่ว่า กลับมีการถ่ายทอดปากต่อปากรุ่นสู่รุ่น” หลี่ชีย่ยิ้มตาม อารมณ์และกล่าวว่า “ภายในเจ้าสำนักอมตะของพวกเขา เจ้า อย่างน้อยจะต้องมีคนหนึ่งคนรูถึงความลับในเรื่องนี้!”

เจ้าสำนักอมตะไม่สามารถพูดอะไรออกมาได้เป็นเวลานาน เขารู้สึกสะเทือนหัวน้ไหวเหลือเกิน ที่หลี่ชีย่พูดมานั้นถูกต้อง ความลับเรื่องนี้มีการถ่ายทอดปากต่อปากในแต่ละรุ่น และความลับ เรื่องนี้ ในรุ่นของเขามีเพียงตัวเขาคนเดียวเท่านั้นที่รู้

แต่แล้ว หลี่ชียเอ่ในฐานะบุคคลภายนอกคนหนึ่งกลับรู้เรื่องความลับที่ยิ่งใหญ่สะท้อนฟ้าได้ แล้วจะไม่ให้เจ้าสำนักอมตะต้องตระหนักตกใจได้อย่างไร

เจ้าสำนักอมตะสาบานได้ว่า เป็นไปไม่ได้ที่ความลับเรื่องนี้รั่วไหลออกไปได้ อย่างน้อยในหลายยุคให้หลังก็ไม่ได้รั่วไหลออกไปแน่นอน เมื่อเป็นเช่นนี้ มันเป็นเพราะอะไรหลี่ชียเอ่ถึงได้ล่วงรู้ความลับนี้ได้?

“ความเจริญรุ่งเรืองและตกต่ำของสำนักใดสำนักหนึ่ง ใครผู้ใดจะสามารถระบุได้ชัดเจน” หลี่ชียเอ่ที่มองไปที่ที่ห่างไกล กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “แม้ว่าราชันเซียนไม่มีวันตายได้วางสุดยอดรากฐานราชันเอาไว้ก็ตาม ภายหลังเมื่อสำนักถึงคราวเสื่อมถอยแล้ว เคยมีผู้มีความปรารถนาปรารถนาทำการโยกย้ายศิษย์ในสำนักกระจายออกไปหวังจะให้พวกเขาไปตั้งรกรากอยู่ที่ต่างๆ ทั่วทุกสารทิศ น่าเสียดายกระทั้งวันนี้สำนักอมตะของพวกเจ้ายังคงอยู่ในสภาพหายใจรวยรินอยู่”

เย่เสี่ยวเสี่ยวฟังเรื่องดังกล่าวด้วยความเพลิดเพลิดยิ่งนัก ความจริงแล้ว ชื่อหม่ายวีเจี้ยนเองก็ฟังเรื่องนี้ด้วยความสนใจเป็นอย่างยิ่ง

“ในเมื่อสถานที่แห่งนี้สามารถสร้างสำนักขึ้นมาโดยไม่ได้รับผลกระทบจากพลังสยบ เพราะอะไรราชันเซียนอื่นๆ ในอดีต หรือปรมาจารย์พิภพศึกษา เทพเจ้าแห่งทะเล พวกเขาจึงไม่สร้างขึ้นมาบ้างล่ะ?” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกแปลกใจ

“เรื่องราวหลายเรื่องนอกจากคำว่า ‘วาสนา’ แล้ว ยังมีเหตุผลนานัปการ” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวว่า “สิ่งนี้แหละคือสิ่งที่น่าสนใจของ

ราชันเซียนไม่มีวันตาย หากเปลี่ยนเป็นราชันเซียนองค์อื่น ไม่เห็นว่าพวกเขาจะมีวาสนาเช่นนี้ สำหรับเทพเจ้าแห่งทะเล ประมาจารย์พฤษภานะหรือ ยิ่งไม่ต้องไปพูดถึง.....”

“..... ทิ้งเรื่องของเหตุผลที่เทพเจ้าแห่งทะเลไม่สามารถสร้างรากฐานที่นี้แล้ว เทพเจ้าแห่งทะเล ประมาจารย์พฤษภานะแต่ละรุ่น หากปราศจากทวนสามง่าม อาวุธประมาจารย์แล้ว สามารถเคียดป่า เคียดไหล่กับราชันเซียนนั้นมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น ไม่ได้มีวิธีการที่ฝืนลิขิตสวรรค์ คิดจะทำการเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่างของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ไม่ง่ายอย่างที่คิด!” หลี่ชีย่สายหัวเบาๆ เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้

“ฮึ” ไม่แน่นเสมอไป ประมาจารย์พฤษภานะ และเทพเจ้าแห่งทะเลแต่ละยุคสมัยที่ผ่านมา ล้วนแล้วแต่เสมอราชันเซียนตลอดมา ยิ่งไปกว่านั้น หลังจากทีประมาจารย์พฤษภานะทิ้งสังขารในท่านี้กรรมฐานแล้วก็จะกลับคืนสู่พื้นแผ่นดิน แม้แต่ราชันเซียนก็ทำอะไรพวกเขาไม่ได้ ใครบอกว่าประมาจารย์พฤษภานะ หรือเทพเจ้าแห่งทะเลเทียบไม่ได้กับราชันเซียน!” เย่เสี่ยวเสี่ยวแสดงความไม่พอใจยิ่งกับคำกล่าวเช่นนี้

เย่เสี่ยวเสี่ยวมีชาติกำเนิดมาจากเผ่าพฤษภานะ อีกทั้งเกาะสวรรค์ของพวกเขาได้เคยให้กำเนิดประมาจารย์พฤษภานะแล้วถึงสองคน คำพูดของหลี่ชีย่ย่อมสร้างความไม่พอใจให้กับเย่เสี่ยวเสี่ยวอยู่แล้ว

หลี่ชีย่ยิ้มชนิดหนึ่งกับท่าทีที่เหมือนไม่ได้รับความเป็นธรรมอย่างนั้น กล่าวว่ “นั่งหนูน้อย เจ้าไม่ต้องไม่พอใจ ที่ข้าพูดเป็น

เรื่องจริง ราชันเซียนมีชะตาฟ้าอยู่ในความครอบครอง ซึ่งหาใช่เทพเจ้าแห่งทะเลหรือปรมาจารย์พฤษศาสตร์สามารถเทียบเทียมได้ ต่อให้ในมือของเทพเจ้าแห่งทะเล และปรมาจารย์พฤษศาสตร์มีทวนสามง่ามและอาวุธปรมาจารย์ก็ตาม แต่ว่า ทำได้อย่างมากแค่เสมอกับราชันเซียนเท่านั้น คิดจะเอาชนะราชันเซียนล่ะก็ ไม่มีความสามารถเช่นนั้น!

“ฮึ ใครว่า ปรมาจารย์พฤษศาสตร์ของเราต่อให้ไม่อาศัยอาวุธ ปรมาจารย์ ก็ไม่แน่ว่าจะด้อยไปกว่าราชันเซียน” เย่เสี่ยวเสี่ยวกล่าวอย่างไม่ยอมแพ้

ปรมาจารย์พฤษศาสตร์ทุกคนล้วนแล้วแต่มีอาวุธปรมาจารย์ที่เป็นของตัวเอง แต่ เมื่อปรมาจารย์พฤษศาสตร์ละทิ้งสังขารในท่ามกลางกรรมฐานแล้ว อาวุธปรมาจารย์ก็จะแตกสลายเองกลับคืนสู่ผืนแผ่นดิน เล่าลือกันว่า อาวุธปรมาจารย์ของปรมาจารย์พฤษศาสตร์นั้นสามารถอาศัยสุดยอดพลังของเทพบรรพบุรุษทำให้ปรมาจารย์พฤษศาสตร์กลับกลายมีความแข็งแกร่งขึ้นอย่างฉับพลันทันที สามารถสยบไปทั่วทุกสารทิศ

หลี่ซีเย่สายหน้าและยิ้มกล่าวว่า “นั่งหนุ ไม่ต้องทำปากแข็ง นี่คือความจริง ยกตัวอย่างเทพเจ้าแห่งทะเลหากปราศจากทวนสามง่ามแล้ว เทพเจ้าแห่งทะเลที่สามารถเทียบเคียงกับราชันเซียนได้มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น เทพเจ้าแห่งทะเลเทียบชื่อคือหนึ่งในนั้น เขามีความสามารถอย่างแท้จริง ในยุคของเขาเคยโดดเด่นเหนือราชันเซียนมู่จ้าวมาก่อน”

เทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อคือปฐมบรรพบุรุษของหอสัตตะยุทธ ลือกันว่าเขาเคยอาศัยเจ็ดกระบวนท่าเกรียงไกรไปทั่วหล้า ปราศจากผู้ต่อกร หลังจากที่เขาได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลแล้ว จึงมีชื่อเสียงสยบทั้งเก้าแดน

ในมุมมองของปีศาจทะเลมองว่า เทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อคือเทพเจ้าแห่งทะเลที่แข็งแกร่งที่สุดของปีศาจทะเล ถูกยกย่องให้เป็นผู้ได้รับการเคารพสูงสุด!

แต่ว่า ผู้คนในยุคหลังที่ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับราชันเซียนมู่จ้าว นั้นมีน้อยมากๆ ถึงแม้เขาจะเป็นถึงราชันเซียนก็ตาม แต่ว่าเรื่องราวที่เกี่ยวกับเขายากจะสืบค้น กระทั่งมีผู้กล่าวว่า ตลอดชีวิตของราชันเซียนมู่จ้าวไม่เคยได้ทำอะไรที่สะเทือนฟ้าดินเลย!

ถ้าหากจะบอกว่า ชื่อของราชันเซียนมู่จ้าวถูกพูดถึงอยู่บ่อยครั้ง นั้นเป็นเพราะราชันเซียนเยียนชื่อ เนื่องจากราชันเซียนเยียนชื่อคือ ทายาทรุ่นหลังของราชันเซียนมู่จ้าว เลือดที่ไหลรินอยู่ภายในกาย บิดาของราชันเซียนเยียนชื่อเป็นสายเลือดของราชันเซียนมู่จ้าว

คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้เย่เสี่ยวเสี่ยวยากที่จะตอบโต้ เนื่องจากสิ่งที่หลี่ชีย่พูดมานั้นล้วนแล้วแต่เป็นความจริงที่ไม่อาจปฏิเสธได้จริงอยู่เทพเจ้าแห่งทะเลและปรมาจารย์พฤษกษาสสามารถเทียบเคียงกับราชันเซียนได้ แต่หากในมือปราศจากทวนสามง่ามและอาวุธปรมาจารย์แล้ว ก็ไม่สามารถนำมาพูดเปรียบเทียบกันได้

อย่างไรก็ตาม ทวนสามง่ามและอาวุธปรมาจารย์เป็นสิ่งที่เทพเจ้าแห่งทะเลและปรมาจารย์พฤษกษาไม่สามารถตัดทอนให้กับ

ทายาทรุ่นหลังได้ หลายคนจึงมักกล่าวว่า สิ่งนี้หาใช่สิ่งที่เป็นของเทพเจ้าแห่งทะเลหรือปรมาจารย์พิศุข!

“เออละ พวกเราไปที่ยอดเขาปากกระเรียนกันเถอะ” หลี่ชียემองดูเจ้าสำนักอมตะที่กำลังเหม่อลอยและกล่าวท่าที่เรียบเฉยขึ้นมา

ร่างของเจ้าสำนักอมตะสั้นเต็มทีหนึ่ง เมื่อได้สติกลับมาจึงรีบกล่าวต่อหลี่ชีย่ว่า “ข้าน้อยจะนำทางให้กับคุณชายหลี่และองค์หญิงเย่เอง”

ยอดเขาปากกระเรียนเป็นยอดเขาประหลาดแห่งหนึ่ง แต่ท่ามกลางยอดเขาประหลาดจำนวนนับไม่ถ้วนในสำนักอมตะแล้ว เฉกเช่นยอดเขาปากกระเรียนก็ไม่ได้มีอะไรที่น่าประหลาดใจเป็นพิเศษ

ยอดเขาปากกระเรียนก็เหมือนดั่งชื่อของมัน มันมีลักษณะเหมือนปากนกกระเรียนที่ยาวยื่นออกมา มันตั้งแขวนในลักษณะขวางอยู่กับเทือกเขาแล้วยื่นสูงขึ้นไปบนท้องฟ้า ดูไปแล้วเหมือนกับปากของนกกระเรียนอย่างนั้น

บนส่วนที่เป็นปลายแหลมของปากได้สร้างเป็นศาลาเอาไว้แห่งหนึ่ง โดยที่ศาลาหลังนี้ตั้งอยู่ใกล้กับปลายของแหลม ด้านล่างคืออากาศที่ว่างเปล่าอันบอบบาง เมื่อยืนอยู่บนศาลาแห่งนี้แล้วสามารถมองเห็นทิวทัศน์อันสวยงามของยอดเขาปากกระเรียนได้ทั้งหมด

ยอดเขาปากกระเรียนถูกสำนักอมตะทิ้งร้างมาเป็นเวลานานแล้ว แม้ว่าศาลาจะยังคงอยู่ แต่มีต้นหญ้าขึ้นปกคลุมมานาน เมื่อห

ลี้ชียะต้องการพักอาศัยอยู่ที่นี่ เจ้าสำนักอมตะจึงไม่กล้าชักช้า สั่งการให้ศิษย์ภายในสำนักทำการเก็บกวาดจนสะอาดเรียบร้อย

เมื่อลี้ชียะ และเย่เสี่ยวเสี่ยวมาถึง สภาพของยอดเขาปากกระเรียนได้เปลี่ยนไปจนดูสะอาดตา ทั้งตัวศาลาเองก็มีการเช็ดถู หน้าต่างจนสะอาดเลี่ยม ทุกอย่างถูกจัดไว้เรียบร้อย

หลังจากลี้ชียะ และเย่เสี่ยวเสี่ยวได้เข้าพักเรียบร้อยแล้ว เจ้าสำนักอมตะได้กล่าวกับลี้ชียะด้วยความนอบน้อมยิ่งว่า “คุณชายหลี่ พวกเราได้จัดให้มีศิษย์คอยเฝ้าอยู่ที่เชิงเขาด้านล่าง หากคุณชายหลี่ขาดเหลือสิ่งใดสามารถส่งได้”

“ไม่ต้องแล้ว ให้พวกเขากลับไปเถอะ” ลี้ชียะโบกมือเบาๆ

เจ้าสำนักอมตะปฏิบัติตามโดยไม่กล้าพูดอะไรออกมา ความจริงแล้วเขาเองรู้สึกแปลกใจยิ่งว่าเพราะอะไรลี้ชียะถึงได้เฉาะจงเลือกยอดเขาปากกระเรียน เขาไม่เชื่อว่าลี้ชียะเพียงต้องการมาชมทิวทัศน์เท่านั้นเอง

ตอนที่ 1431 ชุดหลุม

พวกของหลี่ชียเอ่ได้พักอาศัยอยู่ในยอดเขาปากกระเรียน หลังจากเข้าพักแล้ว หลี่ชียเอ่ได้สั่งให้ชื่อหม่ายวีเจี้ยนอยู่ฝึกยุทธ์ที่ตรงนี้

“ทำไมพวกเราจะต้องมาพักอาศัยอยู่ที่นี่” เย่เสี่ยวเสี่ยวได้พูดขึ้นมาหลังจากเข้าพักเรียบร้อยแล้ว

“เพราะว่าสถานที่ที่พวกเราต้องการหามันอยู่ที่นี่ ทางเขาอยู่ตรงนี้แหละ” หลี่ชียเอ่ยิ้มกล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉย

“จริงหรือเนี่ย?” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับรู้สึกมีกำลังใจวังชาขึ้นมาเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ชียเอ่ พูดขึ้นมาด้วยท่าทีดีใจเป็นพิเศษ “อยู่ตรงไหน พวกเราเข้าไปกันเดี๋ยวนี้เลย” พลังมองเหลียวซ้ายแลขวาต้องการมองหาทางเขาที่ว่า

เย่เสี่ยวเสี่ยวอยากจะเข้าไปยังโลกอีกโลกหนึ่งของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ว่าในนั้นมีอะไร นางไม่เคยรับรู้มาก่อนว่าภายในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ยังมีโลกอีกโลกหนึ่ง

“หากแม่เจ้าสามารถหาพบโดยอาศัยตาของเจ้าละก็ คงไม่ตกมาถึงเจ้า มีผู้คนเข้าไปข้างในกันมากมายแล้ว” หลี่ชียเอ่สายหน้าและยิ้มกล่าวว่า “คิดจะเข้าไปมันไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด หากเป็นอดีตข้าก็ต้องอาศัยแรงกายแรงใจไม่น้อยเลยทีเดียว ต้องทำอะไรร

มากมายจึงสามารถเข้าไปได้ แม้ว่าเวลานี้ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว แต่ก็เชื่อว่าถ้าอาศัยแค่วันสองวันก็สามารถเข้าไปได้”

ในอดีต หลี่ชียเอเคยเข้าไปมาแล้ว เพียงแต่ หากคิดจะเข้าไปยังสถานที่แห่งนั้นมันไม่ใช่ง่ายอย่างที่คิด ต่อให้อดีตเขาเป็นผู้ปกครองเก้าแดน มีทรัพยากรมากมายอยู่ในมือ คิดจะเข้าไปยังต้องสิ้นเปลืองพลังงานอย่างมากทีเดียว

กล่าวสำหรับหลี่ชียเอในเวลานี้แล้ว คิดจะเข้าไปนั้นน่าจะง่ายกว่ากันเยอะเลย แต่ ยังคงต้องใช้เวลาในการเตรียมการพอสมควร

“เอาเถอะ งั้นพวกเรากรอหนอยก็แล้วกัน” เย่เสี่ยวเสี่ยวพูดออกมาเหมือนหมดสิ้นเรี่ยวแรงอย่างนั้น

“เจ้าก็แค่นั่งเสวยผลพวงจากความสำเร็จของผู้อื่นอยู่แล้ว ยังจะต้องการอะไรอีก” หลี่ชียเอ หยิกแก้มของนางที่หนึ่งหัวเราะพร้อมกับส่ายหน้า

วันรุ่งขึ้น หลี่ชียเอเริ่มลงมือแล้ว เขาได้ขุดหลุมลึกหลุมแล้วหลุมเล่าบนยอดเขาปากกระเรียน ดูเหมือนต้องการปลุกอะไรสักอย่าง

“เจ้าคนอวดดี เจ้าคิดจะปลุกอะไร?” เย่เสี่ยวเสี่ยวตื่นขึ้นมาแต่เช้า เห็นหลี่ชียเอกำลังวุ่นอยู่กับงาน จึงเอ่ยถามด้วยความสงสัย

หลี่ชียเอที่กำลังวุ่นกับการขุดหลุมอยู่ยิ้มกล่าวว่า “ปลุกสาวงามนะสิ ตอนนี่คือฤดูการสำหรับปลุกสาวงาม วันนี้ปลุกสาวงามสักคน พรุ่งนี้ก็สามารถเก็บเกี่ยวผลผลิตสาวงามได้มากมาย”

“อู๋ เจ้าคนวิปริต!” เย่เสี่ยวเสี่ยวกล่าวด้วยท่าทีดูแคลน

หลี่ชียเอถึงกับหัวเราะออกมา และยังคงขุดหลุมต่อไป แต่ว่า หลี่ชียเยยอมไม่ได้ต้องการปลุกสาวงามอะไรนั้น เขาได้ทำการฝังกลบอักขระยันต์ที่ประหลาดยิ่งในหลุมทุกหลุม อีกทั้งหลุมทุกหลุมยังผ่านการร้ายคาถาและพิธีกรรมจากหลี่ชียเออีกด้วย

เยเสี้ยวเสี้ยวยืนดูอยู่ข้างๆ นานมาก แต่ ยังคงดูไม่ออกว่ากำลังทำอะไร แม้ว่านางที่มีชาติกำเนิดมาจากเกาะสุวรรณ มีความรอบรู้แม้อายุยังน้อย แต่ดูจากหลุมที่หลี่ชียเอได้ขุดเอาไว้ก็แค่มองออกเพียงน้อยนิดเท่านั้น เหมือนว่าเป็นการวางค่ายกลอะไรสักอย่าง แต่รายละเอียดว่ามันคือค่ายกลอะไรนั้น นางมองไม่ออกถึงความลับที่ซ่อนอยู่ภายใน

สุดท้ายแล้ว เยเสี้ยวเสี้ยวมองดูจนรู้สึกเบื่อ จึงหาออกมาและกล่าวว่า "เอาล่ะ เจ้าขุดต่อไปเรื่อยๆ ก็แล้วกัน ข้าขอไปดูชมยังสถานที่ต่างๆ ของสำนักอมตะบ้างดีกว่า" กล่าวจบก็วิ่งไปทันที

หลังจากนี้ หลี่ชียเอเทียวขุดหลุมอยู่อย่างนี้ทุกวัน อีกทั้งยังลงมือทำโดยลำพังคนเดียวอย่างตั้งใจ โดยไม่ได้อาศัยมือของคนอื่นเลย

ความจริงแล้ว ต่อให้มีคนที่ต้องการช่วยหลี่ชียเอก็ไม่สามารถช่วยได้ อย่าคิดว่าหลี่ชียเอแค่ขุดหลุมเท่านั้น ความจริงในนั้นมีความลับอยู่มากมาย มันได้เกี่ยวข้องกับสภาพการณ์ทั้งหมดของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมด

ตำแหน่งหลุมทุกหลุมที่หลี่ชียเอขุดนั้นพิถีพิถันมาก ไม่ให้มีความต่างแม้แต่น้อย

คิดจะเข้าไปยังโลกภายในของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ไซไซเป็น เรื่องง่ายตาย ต่อให้เป็นราชันเซียน พรมาจารย์พฤษชา หรือเทพ เจ้าแห่งทะเลคิดจะเข้าไปก็ไม่แน่ว่าจะทำได้! สิ่งที่เกี่ยวข้องอยู่ ภายในนั้นมีมากมายเหลือเกิน

เย่เสี่ยวเสี่ยวเป็นคนที่อยู่เฉยไม่เป็น ขณะที่หลี่ชียู่กำลังวุ่นอยู่ กับงาน นางได้เดินสู่มๆ ไปทั่วทั้งบริเวณสำนักอมตะ นางต้องการ ค้นหาวิเศษเหมือนกัน อยากจะรู้ว่าสามารถค้นพบสมบัติที่สะท้อน ฟาดินในสำนักอมตะได้ด้วยตนเองหรือไม่

เปรียบกับเย่เสี่ยวเสี่ยวที่เอาแต่เที่ยวเล่นอย่างเดียว ชื่อหมายวี เลี่ยนกลับมีความขยันยิ่งนัก ภายใต้การชี้แนะของหลี่ชียู่ นางได้ ฝึกฝนอย่างหนักทั้งวันทั้งคืน นางไม่เพียงเอาจริงเอาจังกับการฝึก เท่านั้น ยังเข้มงวดกับการฝึกของตนอย่างมาก กระทั่งเรียกได้ว่า ทารุณ

พรสวรรค์ของชื่อหมายวีเลี่ยนนั้นสูงมาก แม้วนางจะเทียบ ไม่ได้กับเทพสวรรค์เร่งสัจธรรมศิษย์ผู้น้องของนาง แต่ทว่า เมื่อ เทียบกับดาวรุ่งจำนวนมากแล้ว ไม่รู้ว่าพรสวรรค์ของนางนั้นสูงกว่า พวกนั้นเท่าไร

แม้วชื่อหมายวีเลี่ยนจะรู้ว่าพรสวรรค์ของตนนั้นสูงมาก แต่ นางไม่เคยผ่อนและชักช้าการฝึกแม้แต่น้อย กลับมีความขยัน ในการฝึกซ้อมมากกว่าใครๆ ด้วยซ้ำ

ด้วยเหตุนี้เอง จึงส่งผลต่อความสำเร็จของชื่อหมายวีเลี่ยนใน วันนี้

ระหว่างที่หลี่ชียเอ่กำลังวุ่นอยู่กับการขุดหลุมและปลูกอักขระยันต์ รวมทั้งให้การชี้แนะด้านการฝึกให้กับซือหม่ายวีเจี้ยนอยู่นั้น เส้นลือโจวได้กลับมาคึกคักขึ้น

แม้จะกล่าวว่า มีผู้บำเพ็ญตนมาที่เส้นลือโจวตลอดเวลา เนื่องจากเส้นลือโจวนั้นขึ้นชื่อด้านหญ้าทิพย์สมุนไพรวิเศษ จึงมีผู้บำเพ็ญตนและหมอโอสถมาเลือกซื้อหาสมุนไพรเป็นจำนวนมาก

ทว่า เร็วๆ นี้เส้นลือโจวได้เปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิม ผู้บำเพ็ญตนกระทั่งสำนักที่แข็งแกร่งจำนวนไม่น้อยพากันปรากฏตัวที่เส้นลือโจวชนิดที่เรียกว่าหาค่าอธิบายไม่ได้

ผู้บำเพ็ญตนที่มายังเส้นลือโจวมีเป็นจำนวนมากไม่น้อย ที่สยบใจผู้คนมากที่สุดไม่พ้นการปรากฏตัวของเมิ่งเจิ้นเทียน!

“เมิ่งเจิ้นเทียนมาที่เส้นลือโจวเยี่ยมคารวะเทพเจ้าโบราณทะเลลึก” ข่าวนี้ได้แพร่ออกมาอย่างรวดเร็วหลังจากที่เมิ่งเจิ้นเทียนมาถึงเส้นลือโจว กระทั่งพื้นที่หลายแห่งในแดนวิญญูญาณสวรรค์ก็ได้รับทราบข่าวนี้เช่นกัน

ข่าวการเดินทางไปเยี่ยมคารวะเทพเจ้าโบราณทะเลลึกด้วยตนเองของเมิ่งเจิ้นเทียนเป็นอะไรที่อยู่เหนือความคาดคิดของผู้คนจำนวนมาก ทุกคนต่างไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดเมิ่งเจิ้นเทียนถึงต้องไปเยี่ยมคารวะเทพเจ้าโบราณทะเลลึก ถ้าหากเมิ่งเจิ้นเทียนต้องการทำให้ตัวเองแข็งแกร่งขึ้น สมควรไปตั้งสำนักเฉกเช่นพิสุทธิ์นั้รันดร์สี่สายประมาณนั้น

แม้ว่าเทพเจ้าโบราณทะเลลึกก็มีความแข็งแกร่งในระดับหนึ่ง แต่สามารถวางกรำมได้เฉพาะที่เส้นลือโจวเท่านั้น

“เจ้าชายแห่งความชั่วร้ายของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกได้ปรากฏตัวออกมาให้การต้อนรับด้วยตนเอง เพื่อสนทนาธรรมกับเมิ่งเจิ้นเทียน” ในขณะที่ผู้คนจำนวนมากกำลังสงสัยว่าเมิ่งเจิ้นเทียนไปทำอะไรที่เทพเจ้าโบราณทะเลลึก ทางแดนวิญญานสวรรค์ได้ปล่อยข่าวนี้ออกมา

ข่าวนี้มีผู้สนใจปล่อยออกมา ดังนั้น ข่าวนี้จึงแพร่ได้เร็วมาก ภายในระยะเวลาอันสั้นก็กระจายไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์

“เจ้าชายแห่งความชั่วร้ายปรากฏตัว?” แม้แต่บุคคลระดับปฐมบรรพบุรุษยังคงต้องใจหายใจคว่ำ กล่าวว่ “เรื่องราวในโลกไม่มีความแน่นอน วันเวลาที่ค่อยๆ เคลื่อนผ่านไป ห้วงเวลานานเท่าไรแล้วที่เจ้าชายแห่งความชั่วร้ายหลับไหลไม่ปรากฏตัวออกมา แล้วทำไมคราวนี้ถึงออกมาอย่างกะทันหันได้”

“เมิ่งเจิ้นเทียนหน้าใหญ่มาก ถึงกับเชิญให้เจ้าชายแห่งความชั่วร้ายปรากฏตัวออกมาได้” ระดับผู้ยิ่งใหญ่พลันเข้าใจถึงความลับภายใน ถึงกับกล่าวด้วยความตระหนกออกมา

“อย่างไรเสียก็เป็นพวกเดียวกันนะเนี่ย การที่เจ้าชายแห่งความชั่วร้ายปรากฏตัวออกมาในชาตินี้ก็ไม่น่าแปลกสักเท่าไร” ผู้ที่รู้ถึงประวัติความเป็นมาของเมิ่งเจิ้นเทียนกล่าวท่าที่จริงจังออกมา

แม้ว่าเทพเจ้าโบราณทะเลลึกจะได้ชื่อว่าตนเองนั้นมีสายเลือดของเผ่าวิญญานเทพที่เก่าแก่ดึกดำบรรพ์ที่สุด แต่ทว่า เผ่า

วิญญาณเทพจำนวนมากไม่ให้การยอมรับ เหตุผลนั้นง่ายมาก เผ่า
วิญญาณเทพจำนวนมากไม่ได้มีชาติกำเนิดมาจากเทพเจ้า
โบราณทะเลลึก

แต่ มีข้อยกเว้นอยู่หนึ่งเดียว นั่นก็คือเส้นเมิ้งเทียน มีตำนาน
เล่าลือกันว่า ปฐมบรรพบุรุษของเส้นเมิ้งเทียนซึ่งก็คือตัวของเมิ้ง
เจิ้นเทียนเอง ตัวเขามีชาติกำเนิดมาจากเทพเจ้าโบราณทะเลลึก
หลังจากที่เมิ้งเจิ้นเทียนได้ก้าวขึ้นสู่ระดับสูงสุดแล้ว เขาจึงออกจาก
เทพเจ้าโบราณทะเลลึกมาตั้งสำนักของตนเองขึ้น สำนักเส้นเมิ้ง
เทียนจึงได้ถือกำเนิดขึ้นในเวลาต่อมา

“เจ้าชายแห่งความชั่วร้ายนะเนี่ย ผู้ซึ่งดำรงอยู่ในสถานะที่ดึก
ดำยบรรพ์มาก ลือกันว่า เลือดที่หลังรินอยู่บนตัวของเขานั้นเป็น
สายเลือดดั้งเดิมที่บริสุทธิ์ยิ่งนัก” ระดับปฐมบรรพบุรุษที่รู้ถึงประวัติ
ความเป็นมาของเจ้าชายแห่งความชั่วร้าย กล่าวด้วยความรู้สึกอก
สั่นขวัญแขวนอยู่ไม่น้อย

ในเวลานี้ มีระดับผู้ยิ่งใหญ่จำนวนมากไม่น้อยที่เข้าใจแล้วว่า การ
ปรากฏตัวออกมาของเจ้าชายแห่งความชั่วร้ายในยุคนี้หาใช่เป็น
เรื่องแปลกแต่อย่างใดแล้ว จะอย่างไรเสียเส้นเมิ้งเทียนกับเทพเจ้า
โบราณทะเลลึกก็คือครอบครัวเดียวกัน เมื่อเมิ้งเจิ้นเทียนมีความ
ทะเยอทะยานต้องการเป็นราชันเซียนให้ได้ เกรงว่าการปรากฏตัว
ของเจ้าชายแห่งความชั่วร้ายคงเพื่อต้องการช่วยเหลือเขาอีกแรง
หนึ่ง

ยอดฝีมือจำนวนมากก็เข้าใจเช่นเดียวกัน ในอดีตเมิ้งเจิ้น
เทียนไม่ได้ขอความช่วยเหลือต่อเทพเจ้าโบราณทะเลลึก มาวันนี้

กลับมาเยี่ยมคารวะเทพเจ้าโบราณทะเลลึกด้วยตนเอง ทั้งเจ้าชายแห่งความชั่วร้ายยังปรากฏตัวออกมาอีกด้วย ย่อมบ่งบอกว่าเม็งเจิ้นเทียนได้ถือเอาหลี่ชีย่เป็นศัตรูที่แข็งแกร่งที่สุดเสียแล้ว

“หลี่ชีย่ออกจะแข็งแกร่งและฝืนลิขิตสวรรค์มากเกินไปเสียแล้วกรรมัง ขนาดระดับเม็งเจิ้นเทียนที่สามารถเรียกพีเรียกน้องกับราชันเซียนได้ยังคงต้องถามหาผู้สนับสนุน!” ระดับปฐุมบรรพบุรุษถึงกับพึมพำออกมา

การมาถึงของเม็งเจิ้นเทียนเป็นเพียงจุดเริ่มต้นแห่งความศึกรื่นของเส้นลือโจวเท่านั้น จากนั้นได้มีข่าวแพร่สะพัดออกมาว่าสำนักแตรสังข์ก็ได้มาที่เส้นลือโจวแล้วเช่นกัน โอรสสวรรค์ปกสมุทรของสำนักแตรสังข์ได้พาเหล่าบรรพบุรุษไปเยี่ยมคารวะเทพเจ้าโบราณทะเลลึกด้วยตนเอง

“สำนักแตรสังข์ก็จะร่วมมือกับเม็งเจิ้นเทียนอย่างนั้นรึ?” มีคนถึงกับพูดเช่นนั้นออกมาเมื่อได้ข่าวนี้แล้ว

“ก็ไม่แน่เสมอไป” บางคนคาดเดาเป็นอื่นว่า “ไม่ว่าใครก็ตามหากเดินทางไปที่เส้นลือโจวแล้วก็ต้องไปเยี่ยมคารวะเทพเจ้าโบราณทะเลลึกทั้งนั้น มีเพียงได้รับการช่วยเหลือจากเทพเจ้าโบราณทะเลลึกเท่านั้น จึงไม่ได้รับผลกระทบจากพลังสยบขณะอยู่ที่เส้นลือโจว”

หลังจากการปรากฏตัวที่เส้นลือโจวของเม็งเจิ้นเทียนและสำนักแตรสังข์แล้ว ทำให้เส้นลือโจวดูจะคึกคักยิ่งขึ้น สำนักต่างๆ จำนวนไม่น้อยต่างทยอยกันไปที่เส้นลือโจว

กระทั่งมีข่าวลือว่า หลี่ชียเอก็อยู่ที่เส้นลือโจวเช่นกัน ในเวลานี้ ทำให้เส้นลือโจวดูมีความคึกคักมากยิ่งขึ้นไปกว่าเดิมอีก มีความรู้สึกเหมือนพายุลูกำลังจะมาอย่างนั้น

หลี่ชียเอพักอาศัยอยู่ที่ยอดเขาปากกระเรียน มาหลายวัน ช่วงเวลากลางวันเขาจะขุดหลุม ส่วนเวลากลางคืนจะชี้แนะการฝึกฝนให้กับซือหม่ายวีเจี้ยน นับว่าซือหม่ายวีเจี้ยนเองไม่ได้ทำให้หลี่ชียเอต้องผิดหวัง นางไม่เพียงฝึกและก้าวหน้าได้เร็ว ทั้งยังเข้าใจได้เร็วอีกด้วย ขอเพียงหลี่ชียเอให้การชี้แนะนิดเดียว สามารถนึกคิดจากเหตุการณ์ประเภทเดียวกันและสำนึกได้ทันที

หลี่ชียเอรู้สึกพึงพอใจกับสภาพของซือหม่ายวีเจี้ยนเป็นอันมาก เขาดูคนไม่ผิด ซือหม่ายวีเจี้ยนนับว่าเป็นผู้ที่มีความเหมาะสมในการฝึกเคล็ดพิฆาตเทพโดยแท้จริง

ขณะเดียวกัน ระหว่างการฝึกได้สร้างความประหลาดใจแก่ซือหม่ายวีเจี้ยนยิ่งนัก เนื่องจากความเข้าใจในเคล็ดพิฆาตเทพของหลี่ชียเอถึงกับอยู่เหนืออาจารย์ของนาง กระทั่งเคล็ดลับบางอย่างแม้แต่อาจารย์ของนางก็ไม่รู้ แต่ หลี่ชียเอกลับรู้ มันเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อเลยจริง ๆ

หากไม่เป็นเพราะสำนักของอาจารย์นางไม่เคยมีบุคคลเช่นนี้มาก่อน นางอดที่จะสงสัยไม่ได้ว่า หลี่ชียเอคือระดับบรรพบุรุษคนใดคนหนึ่งของสำนักนางหรือไม่

แน่นอน ซือหม่ายวีเจี้ยนย่อมไม่รู้ว่า หลี่ชียเอคือผู้คิดค้นสร้างเคล็ดพิฆาตเทพ แล้วยังมีใครเข้าใจในเคล็ดพิฆาตเทพมากกว่าเขาได้อีก?

หลังจากที่หลี่ซีเยได้เข้าไปอ่านทะเลแห่งความรู้ของซือหมายวี
เจี้ยนแล้ว เขาสามารถตามหาความทรงจำเกี่ยวกับ “เคล็ดพิฆาต
เทพ” กลับคืนมาได้ทั้งหมด เมื่อมีความทรงจำของ “เคล็ดพิฆาต
เทพ” แล้ว การชี้แนะซือหมายวีเจี้ยนก็เป็นเพียงเรื่องที่เล็กน้อย
เท่านั้น

ครั้งนั้น หลี่ซีเยสามารถก่อตั้งกระทงกองกำลังราตรีพิฆาตเทพ
ขึ้นมาได้ นับประสาอะไรกับแค่ชี้แนะการฝึกให้กับซือหมายวีเจี้ยน

วันนี้หลี่ซีเยเพิ่งเสร็จสิ้นจากการขุดหลุม เจ้าสำนักอมตะก็
ได้มาเยือน ทั้งยังได้นำเอาสุราอาหารมาด้วย

“คุณชายหลี่มาเยือนสำนักอมตะของข้า ข้าน้อยยังไม่ได้ทำ
หน้าที่ของเจ้าบ้านที่ดี ต้องขออภัยอย่างยิ่ง” เจ้าสำนักอมตะจัดแจง
รินสุราให้กับหลี่ซีเยด้วยตนเอง กล่าวขออภัยว่า “วันนี้ได้จัดเตรียม
สุราอาหารพื้นๆ มาเพื่อเป็นการแสดงน้ำใจเล็กน้อย”

หลี่ซีเย เพียงยิ้มๆ กับการแสดงน้ำใจที่อบอุ่นของเจ้าสำนัก
อมตะ ยกสุราขึ้นดื่มจนหมดจอกโดยไม่ได้พูดอะไรออกมา

ตอนที่ 1432 เจ้าสำนักอมตะขอคำชี้แนะ

ระหว่างที่นั่งรับประทานสุราอาหาร เจ้าสำนักอมตะได้รินสุราให้กับหลี่ชีย่ตืดๆ ท่าที่เกรงใจและให้ความเคารพอย่างยิ่ง

ยึดตามประเพณีไว้ ผู้คนไม่ว่า ด้วยสถานภาพ ด้วยฐานะ ไม่เห็นเจ้าสำนักอมตะจะมีคุณสมบัติเพียงพอที่จะนั่งร่วมโต๊ะกับหลี่ชีย่ได้ แต่ทว่า เจ้าสำนักอมตะได้วางท่าทีของตนเอาไว้ต่ำมาก ทั้งยังแสดงออกถึงการให้ความเคารพอย่างยิ่ง ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้คนอื่นไม่ถือสาในจุดนี้

“ถ้าหากเจ้าสำนักมีเรื่องอะไรก็บอกมาตามตรงได้เลย” หลี่ชีย่ลืบสุราคำเล็กๆ คำหนึ่ง กล่าวท่าทีเรียบเฉยกับเจ้าสำนักอมตะ

เจ้าสำนักอมตะถึงกับหัวเราะเจื่อนๆ ภูมิใจไปมาด้วยท่าทีพะอืดพะอมอยู่บ้าง สุดท้ายจึงได้หัวเราะแห้งๆ และกล่าวว่า “ไม่อายที่จะเป็นที่ขบขันของคุณชายหลี่แล้วละ ถ้าหากข้าบอกที่ไม่มีเรื่องอะไรออกจะดูลวมปลอมเกินไป ไม่กล้าปิดบังคุณชาย ข้าน้อยมีเรื่องที่จะร้องขอคุณชายจริงๆ ”

“ไหนลองว่ามาซิ” หลี่ชีย่ก็ไม่ได้ถือสา เพียงเพยรอยยิ้มไปตามอารมณ์ ความจริงแล้ว มีเรื่องใดที่สามารถปิดบังดวงตาทั้งสองของเขาไปได้

เจ้าสำนักอมตะทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง จากนั้นด้วยท่าทีที่เคารพยิ่งแต่ก็กล่าวด้วยท่าทีที่ระมัดระวัง “ข้าน้อยคิดว่า คิดว่า คิด

จะขอคำชี้แนะจากคุณชายหลี่ว่า ข้าควรจะช่วยสำนักอมตะพวกเราได้อย่างไร? "

เจ้าสำนักอมตะพลันมีความรู้สึกเหมือนนกภูเขาออกจากรอกหลังจากได้พูดคำๆ นี้ออกไป ด้วยเรื่องนี้แล้ว เขาต้องพินิจพิเคราะห์ถึงการพูดออกไปว่าจะเหมาะสมหรือไม่อยู่หลายวัน คิดทบทวนอยู่หลายตลบจนไม่อาจข่มตาให้หลับได้ แต่ทว่า เพื่อสำนักอมตะแล้ว ในที่สุดเขายังคงตัดสินใจลองดูสักครั้ง ถึงจะต้องเสียค่าสตออบแทนสูงเท่าไรก็ยอม

หลี่ซิเย่ถึงกับหัวเราะขึ้นมา สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า "เจ้าสำนักอมตะถามผิดคนแล้วกรรมัง ข้าเป็นเพียงคนนอกคนหนึ่งเท่านั้นเอง เรื่องอย่างนี้เจ้าสำนักควรถามจากบรรดาผู้อาวุโสภายในสำนักจึงจะถูก"

"ข้าน้อยรู้ว่าการกระทำเช่นนี้เป็นการเล่น" เจ้าสำนักอมตะกล่าวด้วยความจริงใจมากกว่า "ใช่ว่าผู้น้อยจะเอาใจคุณชาย ความจริงแล้วในสายตาของข้าน้อยนั้น คุณชายคือผู้มีความสามารถไม่มีผู้ใดเสมอเหมือน เปี่ยมด้วยท่วงท่าของความเป็นมนุษย์เทพ คุณชายเป็นผู้ที่ความรู้ความสามารถ มีกุศโลบายและแผนการที่ยอดเยี่ยม ดังนั้น ข้าน้อยจึงไม่อายที่จะขอคำชี้แนะจากคุณชายเกี่ยวกับแผนการฟื้นฟูสำนักให้รุ่งเรืองขึ้นอีกครั้ง"

"แผนการฟื้นฟูสำนักให้รุ่งเรือง?" หลี่ซิเย่อมยิ้มและสายหน้ากล่าวว่า "ใต้หล้า มีผู้เปี่ยมด้วยปัญญาจำนวนมากไม่ถ้วน ผู้มีความรู้ความสามารถมากมาย คนอย่างข้าแม้หมางเมินทั่วหล้า แต่ว่า ขอบอกตามตรงเลยนะ เรื่องเกี่ยวกับกลยุทธ์สำนักข้าละเลยที่จะ

ไปครุ่นคิดถึงมัน ไต่ห่ามีผู้มีสติปัญญาอยู่มากมาย หากเจ้าสำนักต้องการได้แผนการฟื้นฟูสำนักให้รุ่งเรืองจริงๆ บางทีอาจจะต้องไปหาคนอื่นเสียแล้ว”

“เกรงว่าเรื่องนี้หาใช่ผู้มีปัญญาสามารถแก้ไขได้” เจ้าสำนักอมตะหัวเราะเจื่อนๆ และกล่าวว่า “การปกครองภายในสำนัก การกำหนดยุทธวิธีของสำนัก อาจขอคำชี้แนะจากผู้มีปัญญาได้ แต่สิ่งที่ได้หายไปจากสำนักอมตะนั้นหาใช่ผู้มีปัญญาสามารถแก้ไขได้ ต่อให้ผู้มีปัญญามีความคิดที่ประเสริฐเช่นใดก็ตาม เกรงว่าคงไม่สามารถพลิกฟื้นขึ้นมาได้.....”

“.....ข้าน้อยคิดว่าคุณชายหลีสามารถชี้ทางสว่างให้กับสำนักอมตะให้กับข้าได้ ที่ตรงนี้ก็ไม่มีคนนอก ข้าน้อยเองเข้าใจความลับของสำนักอมตะไม่สามารถเปิดเผยต่อบุคคลภายนอกได้ การที่คุณชายหลีสามารถล่วงรู้ย่อมเป็นการบ่งบอกว่าคุณชายเป็นผู้มีพระคุณต่อสำนักอมตะที่สวรรค์ประทานมาให้ ขอคุณชายได้โปรดชี้แนะ แนวทางสว่างให้พวกเรา สำนักอมตะพวกเรายินดีสนับสนุนคุณชายหลีตลอดไป”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว เจ้าสำนักอมตะคุกเข่ากราบกับพื้นสยบทั้งกายและใจด้วยความศรัทธาอย่างยิ่ง ย่อมไม่ต้องสงสัยว่าเจ้าสำนักอมตะมีความจริงใจที่จะรับการชี้แนะจากหลีชีย่จริงๆ

เจ้าสำนักอมตะต้องการฟื้นฟูสำนักให้รุ่งเรืองอยู่ตลอดเวลา แต่ การจะฟื้นฟูสำนักอมตะให้เจริญรุ่งเรืองใช่จะเป็นเรื่องง่าย ความจริงแล้ว เจ้าสำนักอมตะแต่ละรุ่นที่ผ่านมาแล้วล้วนแล้วแต่คิดจะฟื้นฟู

สำนักอมตะทั้งสิ้น แต่ ไม่สามารถทำได้สำเร็จ พวกเขาไม่อาจทำ
ได้อยู่แล้ว

กล่าวสำหรับสำนักอมตะของพวกเขาแล้ว คิดจะฟื้นฟูสำนัก
อมตะให้รุ่งเรืองไม่เพียงแต่มีปัญหาเรื่องของทรัพยากร ที่สำคัญยิ่ง
ไปกว่านั้น สำนักอมตะของพวกเขาได้สูญเสียดันกำเนิดทรัพยากร
ไปแล้ว เหมือนดังที่หลี่ชียเอ่ได้พูดเอาไว้ว่า เมื่อปราศจากพลังแก่น
ฟ้าดินที่ไม่มีใครเหมือน หากสำนักอมตะของพวกเขาคิดจะฟื้นฟู
ขึ้นมาใหม่ เป็นเพียงการฝืนกลางวันเท่านั้น

การมาถึงของหลี่ชียเอ่พลันสามารถชี้ถึงความลับที่ไม่มีมีการ
เปิดเผยของสำนักอมตะ ทำให้เจ้าสำนักอมตะมองเห็นความหวัง
บางที่หลี่ชียเอ่อาจจะรู้ถึงวิธีการที่จะฟื้นฟูสำนักอมตะของพวกเขาได้

หลี่ชียเอ่จิบสุราไปคำหนึ่ง มองดูเจ้าสำนักอมตะที่คุกเข่าอยู่ตรง
นั้นด้วยท่าทีที่สยบทั้งกายใจ กล่าวเรียบเฉยว่า "ลุกขึ้นมาเถอะ บาง
ที่สำนักอมตะของพวกเขาเจ้ายังมีโอกาสอยู่นะ"

"ขอบคุณคุณชายที่ชี้แนะ" เมื่อเจ้าสำนักอมตะได้ยินคำๆ นี้
แล้วรู้สึกดีใจอย่างยิ่ง โขกศีรษะเสียงดังด้วยท่าทีหนักแน่นจริงจัง
ต่อหลี่ชียเอ่เก่าที่ ท่าทีของเขาจริงใจและมีความชัดเจนยิ่ง

หลังจากที่เจ้าสำนักอมตะลุกขึ้นยืนแล้ว ได้นั่งอยู่ตรงนั้นด้วย
ท่าทีที่เครารพยิ่ง เพื่อรับฟังคำจากหลี่ชียเอ่

"สำนักอมตะของพวกเขาเจ้าคิดจะฟื้นฟูสำนักให้เจริญรุ่งเรืองใช่
จะไม่มีวิธีเสียทีเดียว ราชันเซียนไม่มีวันตายได้ทำการวางสมุดยอด
รากฐานราชันเอาไว้ใต้พื้นดินแห่งนี้ ซึ่งเป็นการลิขิตเอาไว้แล้วว่า

ต่อให้สำนักกอมตะจะเสื่อมลงก็ยังสามารถสืบสานต่อไป ขอเพียง
รากฐานราชันยังคงอยู่ พวกเจ้าก็ยากจะขาดซึ่งทายาทมาสานต่อ”
หลี่ซิเย่กล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย

ครั้งนั้น ราชันเซียนไม่มีวันตายได้สร้างอภินิหารเอาไว้ตรงนี้
เขาได้ทำการหลอมฐานรากราชันเอาไว้บนชีพจรพื้นดิน กระทั่ง
หลอมรวมให้เป็นเนื้อเดียวกัน ซึ่งราชันเซียนไม่มีวันตายได้ทุ่มเท
กำลังกายใจกับสิ่งนี้ไปไม่น้อย และเป็นการคิดการณ์ไกลของราชัน
เซียนไม่มีวันตาย กล่าวสำหรับเขาแล้ว บางทีสำนักกอมตะอาจ
นำมาซึ่งการถือกำเนิดขึ้นมาใหม่อีกครั้งของเขาก็เป็นได้

ด้วยเหตุที่ราชันเซียนไม่มีวันตายได้ทุ่มเทกำลังกายใจไปกับ
เรื่องของฐานรากราชัน ส่งผลให้ยอดฝีมือในยุคหลังต่อมาคิดจะ
ถอนรากถอนโคนสำนักกอมตะกลายเป็นเรื่องที่ทำได้ยากยิ่ง

“แต่ปัญหาก็คือ พวกเราไม่มีพลังแก่นฟ้าดินที่เหมือนเช่นใน
อดีตแล้ว”

“เรื่องแบบนี้เชื่อว่าสามารถทำให้สำเร็จในครั้งเดียว” หลี่ซิเย่
สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “ราชันเซียนไม่มีวันตายเคยนำเอา
สำนักทั้งหมดไปสลักเอาไว้ในนั้น ชนรุ่นหลังพวกเจ้าทำให้เสียหาย
มีหลายสิ่งหลายอย่างต้องเริ่มต้นกันใหม่ เชื่อว่าเจ้าต้องการพลัง
แก่นฟ้าดินที่ไม่เหมือนใครก็มีได้ทันทีทันใด”

“แล้วจะต้องทำอย่างไร?” เจ้าสำนักกอมตะไม่อายที่จะเอ่ยถาม

หลี่ซิเย่กล่าวว่า “เรื่องของฐานรากจำเป็นต้องอาศัยการกระตุ้น
ให้แน่นที่ละชั้นๆ การที่พวกเจ้าต้องการมีพลังแก่นฟ้าดินที่เหมือน

เช่นในอดีต พวกเขาจะต้องทำการเชื่อมต่อเส้นชีพจรใต้ดินเสียใหม่ ด้วยการหล่อเลี้ยงและขุดลอกปรับใหม่บนฐานรากราชันของบรรพบุรุษพวกเขาทั้งหมด

“เรื่อง เรื่องอย่างนี้พวกเราไม่สามารถทำได้” เจ้าสำนักอมตะถึงกับหัวเราะเลือนๆ คิดจะทำการเชื่อมต่อเส้นชีพจรใต้พื้นดินทั้งหมดขึ้นใหม่ มันง่ายเสียที่ไหน

สิ่งนี้เป็นสุดยอดฝีมือไร้เทียมทานของปฐมบรรพบุรุษพวกเขาที่ทิ้งเอาไว้ ยังไม่ต้องพูดถึงว่าพวกเขาไม่มีความแข็งแกร่งอย่างเพียงพอ ต่อให้พวกเขามีความแข็งแกร่งพอก็ตาม ความลึกลับมหัศจรรย์ที่ปฐมบรรพบุรุษได้ทิ้งเอาไว้ นั่น ก็หาใช่สิ่งที่รุ่นเยาว์อย่างพวกเขาสามารถบรรลุถึงได้

“เรื่องนี้ ข้ากลับสามารถชี้ทางสว่างให้กับเจ้าได้” หลี่ชีย่เผยรอยยิ้มที่เฉยเมยออกมา กล่าวว่า “เจ้าไปค้นหาม้าโครงกระดูกตัวหนึ่ง เป็นม้าโครงกระดูกที่วิ่งได้รวดเร็วเหมือนบิน บางทีมันอาจสามารถนำพาสสำนักอมตะให้กลับมาดีขึ้น หากเป็นเช่นนี้จริงๆ ไม่เพียงสำนักอมตะของพวกเขาจะฟื้นฟูสำนักกลับมาให้รุ่งเรือง ทั้งยังไม่ต้องพูดถึงว่าสามารถกลับมาแข็งแกร่งดังเดิมเหมือนเช่นครั้งก่อนอีกด้วย

“เป็นความจริงรึ?” เจ้าสำนักอมตะถึงกับดีใจสุดขีดเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ กล่าวว่า “ม้าโครงกระดูกตัวนี้มีประโยชน์ที่น่าอัศจรรย์เช่นนี้จริงหรือ?”

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้อีก” หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวว่า “แต่ จะสำเร็จหรือไม่นั้นคงพูดยาก ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแล้วแต่ขึ้นอยู่กับ

โชคชะตาของสำนักอมตะพวกเจ้า ขึ้นอยู่กับบารมีที่ยังคงเหลืออยู่
ของราชันเซียน ไม่มีวันตายบรรพบุรุษของพวกเจ้าว่าสามารถ
คุ้มครองพวกเจ้าได้หรือไม่”

คำพูดเช่นนี้ของหลี่ซีเยเสมือนหนึ่งเป็นน้ำเย็นที่ราดใส่หัวของ
เจ้าสำนักอมตะ ก่อนหน้านั้นเจ้าสำนักอมตะยังรู้สึกตื่นเต้นดีใจยิ่ง
นัก เมื่อได้ยินคำพูดนี้แล้วเจ้าสำนักอมตะถึงกับเหี่ยวเฉาลงทันที
แต่ทว่า ภายในใจของเขายังคงไว้ซึ่งความหวังอยู่ชนิดหนึ่ง อย่าง
น้อยที่สุดหลี่ซีเยก็ยังได้ชี้ทางสว่างให้กับพวกเขา

“ขอบคุณคุณชายที่ชี้แนะทางสว่าง บุญคุณอันใหญ่หลวงของ
คุณชาย สำนักอมตะพวกเราจะไม่มีวันล้ม” ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม
เจ้าสำนักอมตะยังคงมีความหวังอยู่ในใจ เมื่อได้สติกลับมาแล้ว จึง
คุกเข่าลงกราบกับพื้น กราบขอบคุณหลี่ซีเยอีกครั้งหนึ่ง

หลี่ซีเยมองดูเจ้าสำนักอมตะที่มีความศรัทธา จึงยิ้มเฉยเมยแล้ว
กล่าวว่า “เรื่องของม้าโครงกระดุกจะสำเร็จหรือไม่ยังเป็นเรื่องที่พูด
กันยาก แต่ สำนักอมตะของพวกเจ้ายังคงมีทางอีกทางหนึ่ง”

“ไม่รู้ว่าคือทางไหน?” เมื่อเจ้าสำนักอมตะได้ยินเช่นนี้ ไม่
คำนึงถึงอะไรอีกต่อไป รีบคลานเข้าเข้าไปหา และเอ่ยถามด้วยท่าที่
ร้อนรน

หลี่ซีเยยิ้มชนิดหนึ่ง กล่าวว่า “มีสถานที่อยู่แห่งหนึ่งที่คุ้มค่าให้
เจ้าไปเสี่ยงดวงดู นอกทะเลกระดุกมีเกาะกระดุกขาวอยู่เกาะหนึ่ง
เจ้าไปที่เกาะกระดุกขาวนั้น ไปบอกพวกเขาว่าต้องการพบเจ้าเกาะ
ของพวกเขา”

“เกาะกระดุกขาว? เจ้าเกาะกระดุกขาว?” เจ้าสำนักอมตะ พึมพำออกมา สำหรับชื่อเกาะกระดุกขาวเขาเคยได้ยินมาบ้าง แต่เขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเจ้าเกาะกระดุกขาวเลย

“ถูกต้อง เจ้าต้องไปหาคนที่มิชื่อว่ามีผู้เฒ่าจู้ บอกเขาว่า ต้องการพบเจ้าเกาะของพวกเขา” หลี่ชียเอ๋หัวเราะและแนะนำเจ้าสำนักอมตะว่า “ส่วนเรื่องที่ว่าเจ้าสามารถพบกับเจ้าเกาะของพวกเขาได้หรือไม่ และเจ้าเกาะของพวกเขายินดีช่วยเหลือเจ้าหรือไม่ ขึ้นอยู่กับโชคชะตาของเจ้าแล้ว”

“เจ้าเกาะกระดุกขาวสามารถแก้ปัญหาสำนักอมตะของเราได้จริงหรือ?” เจ้าสำนักอมตะอดที่จะถามด้วยความสงสัยไม่ได้

“ทำได้” หลี่ชียเอ๋กล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉยว่า “ถ้าหากจะพูดถึงว่าในโลกนี้ใครมีความเหมาะสมที่จะทำให้พวกเจ้าฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่ล่ะก็ คนหนึ่งคือปฐมบรรพบุรุษของพวกเขาเจ้า ราชันเซียนไม่มีวันตาย อีกคนหนึ่งก็คือเจ้าเกาะกระดุกขาวแล้ว”

เจ้าเกาะกระดุกขาวกับราชันเซียนไม่มีวันตายกำเนิดจากแหล่งเดียวกัน พวกเขาทั้งสองเคยร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา ถ้าหากจะกล่าวว่า โลกนี้มีใครที่เข้าใจราชันเซียนไม่มีวันตายมากที่สุดคงไม่พ้นเจ้าเกาะกระดุกขาวแล้วละ

“แต่ว่า เจ้าต้องมีการเตรียมใจเอาไว้บ้างนะ” หลี่ชียเอ๋ยิ้มกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยว่า “บางทีเจ้าอาจจะได้รับความปลอดภัยจากเจ้าเกาะกระดุกขาว นำพาความเจริญรุ่งเรืองมาสู่สำนักอมตะพวกเจ้า กระทั่งกลับไปสู่ยุคที่แข็งแกร่งในอดีต แต่ เจ้าก็อาจจะได้รับ

อันตรายจนถึงแก่ชีวิต ถ้าหากเจ้าเกาะกระดูกขาวไม่ชอบเจ้า ไม่นั่นก็เขาอาจบีบเจ้าจนตายคามือก็เป็นได้”

“เมื่อถึงเวลานั้นอย่าหาว่าข้าไม่ได้เตือนเจ้ามาก่อน ก่อนจะไปเจ้าต้องเตรียมตัวเตรียมใจพร้อมที่จะไปตาย มิฉะนั้นล่ะก็ เจ้าอาจตายโดยไม่ยินยอมพร้อมใจ แล้วมาหาว่าข้าไม่เตือนเจ้า” หลี่ชียเอ๋วจิบสุราไปคำหนึ่ง ยิ้มกล่าวเรียบเฉยออกมา

“ความตายของข้าคนเดียวไม่ต้องเสียดาย ขอเพียงสามารถนำพาความหวังให้กับสำนักอมตะ สามารถทำให้สำนักอมตะเจริญรุ่งเรืองขึ้นมาได้ ต่อให้ต้องบุกน้ำลุยไฟข้าก็ไม่เกี่ยง” เจ้าสำนักอมตะโขกศีรษะค้ำบต่อหลี่ชียเอ๋ว กล่าวอย่างนอบน้อมว่า “ขอบคุณคุณชายที่ชี้แนะ ข้าน้อยซาบซึ่งยิ่งนัก”

หลี่ชียเอ๋วเพียงอมยิ้มและพยักหน้า รับการคารวะจากเจ้าสำนักอมตะ กล่าวเรียบเฉยว่า “ไปเถอะ”

เจ้าสำนักอมตะคารวะต่อหลี่ชียเอ๋วด้วยท่าทีที่เคารพยิ่งอีกครั้ง จากนั้นอำลาถอยกลับไปอย่างเงียบๆ ไม่กล้ามารบกวนหลี่ชียเอ๋วอีก

“แดนวิญญูณ สวรรค์นะแดนวิญญูณ สวรรค์ ช่างเป็นสถานที่ที่อยู่ยากนะเนี่ย แต่ทว่า กลับมีผู้คนจำนวนเท่าไรที่หลงรักดินแดนแห่งนี้ ผู้คนจำนวนเท่าไรที่ตัดใจไปจากไม่ได้ ไม่สามารถละทิ้งไปได้ ไม่ว่าจะอันตรายเช่นใดก็ตาม” หลังจากเจ้าสำนักอมตะกลับไปแล้ว หลี่ชียเอ๋วกล่าวทอดถอนใจออกมา

ตอนที่ 1433 เข้าไปยังโลกภายใน

ในที่สุด หลี่ชียเอ่ได้จัดการชุดและฝัองกลบเสีจลั่นเรียบร้อยแล้ว ทุกอย่างพร้อมสรรพ จึงยิ้มกล่าวกับเย่เสีจเสีจว่า "หลายวันนี้เล่นจนพอใจแล้วสิ ได้เวลาออกเดินทางแล้ว"

"จริงหรือ ทำเสีจแล้วรี? " เย่เสีจเสีจรู้สึกตื่นเต้นและมีกำลังขึ้นมาทันที นางรอแทบจะไม่ไหวอยู่แล้ว เวลานี้พอได้ยินข่าวนี้แล้วจะไม่ให้นางตื่นเต้นดีใจได้อย่างไร

"เอาละ พวกเราเตรียมตัวออกเดินทางกันได้แล้ว" เมื่อหลี่ชียเอ่มองเห็นท่าทางที่ตื่นเต้นดีใจของนาง มองดูใบหน้าที่ดีใจจนออกเป็นสีแดงกล้าแล้ว ถึงกับยิ้มออกมา

หลี่ชียเอ่ได้สั่งการกับซือหม่ายวีเจี๊ยนว่า "เจ้ารออยู่ตรงนี้ชั่วคราวจนกว่าพวกเราจะกลับมา ไซ่ว่าไซ่ไม่ยอมพาเจ้าไปด้วย แต่เป็นเพราะสถานที่แห่งนี้ไม่เหมาะแก่กับเจ้า"

ซือหม่ายวีเจี๊ยนไม่กล่าวมากความ พยักหน้าเสีจเสีจ ความจริงแล้วต่อให้หลี่ชียเอ่ไม่ยอมพานางไป นางก็จะไม่ถือโทษโกรธหลี่ชียเอ่เพราะเรื่องนี้

"เริ่มแล้วนะ" สุดท้าย หลี่ชียเอ่ได้ไปยืนอยู่บริเวณริมหน้าผาของยอดเขาปากกระเรียน

เย่เสียวเสียวยืนอยู่ข้างกายหลี่ซีเย่ด้วยความดีใจ ดีใจจนอด
กลั้นความดีใจเอาไว้ไม่ได้ อยากจะลองดูเดี๋ยวนี้เสียเลย

เวลานี้ หลี่ซีเย่ได้เสกเอาต้นหมื่นกัลป์ออกมา หลังจากที่ต้น
หมื่นกัลป์ปรากฏออกมาแล้วพลังเปี่ยมล้นไปด้วยพลังชีวิต
เหมือนว่ามันเป็นต้นกำเนิดของชีวิตอย่างนั้น ไม่ว่าใครก็ตามหาก
ได้ยืนอยู่ข้างๆ ต้นหมื่นกัลป์ก็จะรู้สึกได้ว่าตัวเองพลังมีอายุอ่อนลง
หลายสิบปี กระทั่งหลายร้อยปี

ในอดีต ต้นหมื่นกัลป์อยู่ในสภาพหายใจรวยริน กำลังอยู่เส้น
แบ่งระหว่างความเป็นความตาย แต่ต้นหมื่นกัลป์ในเวลานี้กลับมี
พลังชีวิตที่กระฉับกระเฉง เหมือนหนึ่งว่าสามารถเชี่ยวชาญเช่นนี้
นิจนิรันดรอย่างนั้น

ต่อให้ผู้ที่ไม่รู้จักต้นหมื่นกัลป์ก็ตาม เมื่อรับรู้ถึงความมี
ชีวิตชีวาที่น่าเกรงขามไม่สิ้นสุดแล้ว ก็สามารถรู้ได้ทันทีว่าเป็น
ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่ปราศจากผู้เทียบเคียงต้นหนึ่ง มีเพียงต้นไม้
ศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้เท่านั้น จึงสามารถมีพลังชีวิตที่ไม่สิ้นสุดและน่าเกรง
ขามถึงเพียงนี้

ต้นหมื่นกัลป์ในเวลานี้ได้หึ่งกิ่งไม้สีเขียวแต่ละกิ่งลงมา กิ่งไม้สี
เขียวแต่ละกิ่งเสมือนดังงูที่เลื้อยได้อย่างว่องไว ทันใดนั้น กิ่งไม้สี
เขียวแต่ละกิ่งก็ได้มุดลงสู่ใต้พื้นดิน หึ่งยังแทรกตัวลึกลงไปเรื่อยๆ
เหมือนต้องการมุดลงไปให้ลึกที่สุด

ในเวลานี้อเอง หลุมลึกต่างๆ ที่มีการฝังแผ่นยันต์เอาไว้กลับมี
ต้นอ่อนผุดขึ้นมาจากใต้ดิน ต้นอ่อนแต่ละต้นที่ผุดขึ้นมาคล้ายตั้ง
เป็นชีวิตน้อยๆ ชีวิตหนึ่งอย่างนั้น

หลังจากที่ต้นอ่อนเหล่านี้ผุดขึ้นมาจากใต้ดินแล้ว ได้เจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วชนิดไม่น่าเชื่อ เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้นก็เติบโตกลายเป็นเถาวัลย์ขนาดยาวแต่ละต้น ดูเหมือนเถาวัลย์เหล่านี้จะมีความสุขอย่างยิ่งกับการได้ออกมามองดูโลกเหมือนเป็นญาติที่เพิ่งกำเนิดเกิดขึ้นมา ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกล้วนแล้วแต่น่าสนใจทั้งสิ้น

ในเวลานี้เอง หลุมลึกแต่ละหลุมที่ต้นเถาวัลย์ได้เจริญเติบโตขึ้นมา นั้นเริ่มมีประกายปรากฏขึ้นมา และเริ่มมีอีกขระยันต์ลอยขึ้นมา แล้วอีกขระยันต์เหล่านี้ก็ได้ถักทอเข้าด้วยกัน กลายเป็นวังน้ำวนขนาดเล็กจำนวนมาก

ภาพที่เห็นตรงหน้าแลดูอลังการมาก วังน้ำวนขนาดเล็กเหล่านี้กลายเป็นสุดยอดค่ายกลใหญ่ที่น่าเกรงขาม และแลดูประหลาดมาก เหมือนว่าสุดยอดค่ายกลใหญ่นี้สามารถเชื่อมต่อไปยังโลกอีกโลกหนึ่งได้อย่างนั้น

แต่ว่า สุดยอดค่ายกลใหญ่ที่เห็นไม่ใช่ทางเขา โดยสุดยอดค่ายกลใหญ่เหล่านี้ทำหน้าที่สนับสนุนพลังจำนวนมากมหาศาลให้กับเถาวัลย์แต่ละต้น สุดยอดค่ายกลใหญ่ไม่เพียงให้พลังที่ไม่มีสิ้นสุดกับเถาวัลย์ขนาดยาวแล้ว ยังให้พลังชีวิตที่น่าเกรงขามที่ไม่มีสิ้นสุดกับพวกมันอีกด้วย

เหมือนว่าภายใต้การสนับสนุนของสุดยอดค่ายกลนี้ เถาวัลย์ขนาดยักษ์แต่ละต้นสามารถงอกงามกลายเป็นเถาวัลย์ยักษ์ที่ปกคลุมฟ้าดินได้ในชั่วพริบตาเดียว

แต่ว่า เถาวัลย์ขนาดยักษ์ที่เปี่ยมด้วยพลังและพลังชีวิตที่น่าเกรงขามเหล่านี้ พวกมันไม่ได้เจริญเติบโตจนกลายเป็นเถาวัลย์ยักษ์ที่ปกคลุมห้องฟ้า แต่พวกมันกลับเลื้อยไปยังริมหน้าผายอดเขาปากกระเรียน และทำการถักทอเข้าด้วยกันที่บริเวณห้องฟ้าที่ว่างเปล่าตรงนั้น

การที่เถาวัลย์ขนาดยาวเหล่านี้เลื้อยถักทอเข้าด้วยกันไปมา ดูไปแล้วก็เหมือนหลักสี่ธรรมแต่ละข้อที่กำลังถักทอเข้าด้วยกันจนกลายเป็นบทคัมภีร์เต้าบทหนึ่งที่มีความยิ่งใหญ่มาก

เมื่อเถาวัลย์เหล่านี้ได้ถักทอจนสำเร็จแล้ว พลังก็เกิดลุกไหม้ขึ้นมา พริบตาเดียวเถาวัลย์ขนาดยาวทั้งหมดก็ถูกเผาจนกลายเป็นเถ้าธุลีไป จากนั้นปรากฏเป็นร่องรอยอยู่บนห้องฟ้า โดยที่ร่องรอยเหล่านี้เหมือนถูกสลักประทับเอาไว้ตรงนั้นด้วยอุณหภูมิที่สูงมากอย่างนั้น

“ตึง” เสียงหนึ่งดังขึ้น เหมือนว่ามีอะไรบางอย่างไปสะกิดกับความลึกลับมหัศจรรย์ของหลักสี่ธรรมอย่างนั้น ร่องรอยที่ถูกสลักประทับเอาไว้บนห้องฟ้าพลันสว่างไสวขึ้นมา เสียง “ตึง ตึง ตึง” ที่ดังขึ้น ร่องรอยที่เกิดจากการเผาไหม้ของเถาวัลย์ขนาดยาวกลับกลายเป็นหลักสี่ธรรมแต่ละข้อ โดยที่หลักสี่ธรรมแต่ละข้อปรากฏเป็นประกายสีทองระยิบระยับ ทำให้ดูเหมือนหลักสี่ธรรมแต่ละข้อนั้นถูกหล่อขึ้นมาจากทองคำอย่างนั้น

“ตึง” เสียงดังก้องเก้าชั้นฟ้า ปรากฏบทคัมภีร์เต้าที่ยิ่งใหญ่ มโหฬารต่อหน้าหลิขิเย่ บทคัมภีร์เต้าที่ลึกซึ้งพิสดารและมีความลึกลับมหัศจรรย์มาก ทำให้ผู้คนยากที่จะเข้าใจได้

ในเสี้ยววินาทีนี้เอง บทคมกิริณีพลันหมุนเป็นวงกลม ยิ่งหมุน ยิ่งเร็วขึ้นเรื่อยๆ เร็วขึ้นเรื่อยๆ สุดท้ายกลายเป็นวังน้ำวนขึ้นมา และทันใดนั้น มันได้ดูดกลืนเอาวังน้ำวนขนาดเล็กที่ประกอบเป็นสุดยอดค่ายกลเหล่านั้นเข้าไปทั้งหมด

“แว้งค์” สุดท้าย วังน้ำวนได้หายไป รวมทั้งประกายสีทองก็กระจัดกระจายหายไปสิ้น สิ่งที่เหลืออยู่บนห้องฟ้าคือประตุมิติที่มีขนาดใหญ่มาก โดยที่ประตูมิตินี้มีขนาดใหญ่ยักษ์มาก ทำให้ดูเหมือนมันสามารถเชื่อมต่อไปยังทุกๆ ที่ของเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน

หลี่ชียเอ่ถึงกับเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มที่เฉยเมย กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “ในที่สุดก็สำเร็จจนได้ ไม่ได้ผิดพลาดแม้แต่น้อย”

คิดจะเข้าไปยังโลกอีกโลกหนึ่งของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ไซ้จะเป็นเรื่องง่าย ต่อให้เป็นราชันเซียนก็ไซ้ว่าคิดอยากจะทำไปได้เข้า ในอดีต เมื่อหลี่ชียเอ่ต้องการเข้าไป ก็ต้องอาศัยการสนับสนุนจากทรัพยากรเป็นจำนวนมหาศาล ถึงแม้เขาได้กุมความลับมหัศจรรย์บางอย่างของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เอาไว้แล้ว บ้างก็ตามเขายังต้องอาศัยระยะเวลาที่ยาวนานมากในการเตรียมการ!

แต่ว่า มาตรการนี้มันแตกต่างจากอดีตแล้ว การมีต้นหมื่นกัลป์ไว้ในครอบครอง ทำให้หลี่ชียเอ่สามารถเปิดเข้าไปยังโลกอีกโลกหนึ่งของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ได้ง่ายกว่าเดิมมากทีเดียว

“เออละ พวกเราเข้าไปกันเถอะ” หลี่ชียเอ่บอกกับเย่เสี่ยวเสี่ยว

“ได้เลย” เย่เสี่ยวเสี่ยวดีใจเป็นอย่างยิ่งนึกถึงกับกระโดดโลดเต้น นางได้รอคอยเวลานี้มานานมากๆ แล้ว

หลี่ชีย่พาเย่เสี่ยวเสี่ยวก้าวเข้าไปยังประตูมิติ พริบตาเดียวทั้งสองคนก็หายตัวไป เมื่อพวกเขาสองคนหายเข้าไปในประตูมิติแล้ว จากนั้น ประตูมิติก็หายไปเช่นกัน ทุกอย่างล่องลอยไปตามสายลม เหมือนหนึ่งไม่เคยมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นอย่างนั้น

ชื่อหม้ายวีเจี้ยนรั้งอยู่ที่ยอดเขาปากกระเรียนลำพัง นางเฝ้าอยู่ที่นั่นเงียบๆ ปราศจาก шумเสียงและเงา ต่อให้มีผู้ที่ขึ้นมายังยอดเขา ปากกระเรียนก็เห็นเพียงยอดเขาปากกระเรียนที่ปราศจากผู้คน แม้แต่คนเดียว พวกเขาไม่สามารถมองเห็นชื่อหม้ายวีเจี้ยนที่เฝ้าอยู่ตรงนั้นได้อยู่แล้ว

หลี่ชีย่พาเย่เสี่ยวเสี่ยวเข้าไปยังโลกอีกโลกหนึ่งของเทือกเขา ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ขณะที่พวกเขาก้าวเข้าไปยังโลกอีกโลกหนึ่ง จังหวะนั้น ปรากฎบนท้องฟ้ามีประกายถูกเปล่งมา เหมือนดังเป็นประกายสีเงินที่เปล่งบนพื้นอย่างนั้น

เย่เสี่ยวเสี่ยวรีบแหงนหน้าขึ้นมอง เห็นเพียงท้องฟ้าที่สูงและห่างไกลมาก ท่ามกลางท้องฟ้าที่สูงมากเช่นนี้กลับมีวงแหวนสีเงินแต่ละวงที่แขวนอยู่บนนั้น ซึ่งวงแหวนสีเงินแต่ละวงมีขนาดใหญ่มาก ดูเหมือนเป็นทางช้างเผือกแต่ละสายที่ถูกแขวนเอาไว้บนนั้น

วงแหวนสีเงินแต่ละวงถูกแขวนกระจายอยู่บนท้องฟ้าอย่างเป็นระเบียบ จัดเรียงเป็นค่ายกลวงแหวนสีเงินขนาดยักษ์ขึ้นมา ค่ายกลวงแหวนสีเงินลักษณะเช่นนี้ดูไปแล้วอลังการยิ่งและสร้างความสะเทือนหวั่นไหวต่อจิตใจของผู้คนเป็นอันมาก

วงแหวนสีเงินเช่นนี้แหละที่โปรยปรายประกายสีเงินไม่มีที่สิ้นสุดลงมา ทำให้ประกายสีเงินที่ถูกเผลอมาแทรกซึมเข้าไปยังทุกๆ จุดทำให้โลกทั้งโลกอาบอยู่ท่ามกลางประกายสีเงินเช่นนี้

“มันคืออะไร?” เย่เสี้ยวเสี้ยวเต็มไปด้วยความสงสัยว่า วงแหวนสีเงินแต่ละวงที่แขวนอยู่บนท้องฟ้า นั่นคืออะไร

ในโลกอื่น ที่แขวนอยู่บนท้องฟ้าหากไม่ใช่พระอาทิตย์ก็คือ พระจันทร์ เวลานี้บนท้องฟ้ากลับเป็นวงแหวนสีเงินแต่ละวงที่แขวนอยู่บนนั้น ไม่เคยได้ยินได้เห็นมาก่อน แล้วจะไม่ให้รู้สึกแปลกใจยิ่งได้อย่างไร

“วงล้อกาลเวลา” หลีซีเย่เพียงแหงนหน้ามองดวงวงแหวนสีเงินที่อยู่บนท้องฟ้าที่หนึ่ง แล้วกล่าวท่าที่เรียบเฉย

“วงล้อกาลเวลา?” เย่เสี้ยวเสี้ยวไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน ถามว่า “วงล้อกาลเวลาคืออะไร? เป็นของวิเศษหรือ? สามารถสอยลงมาได้หรือไม่?” ครั้นเอ่ยถึงตรงนี้แล้ว ดวงตาทั้งสองของนางดูเป็นประกาย ประกายตานั้นแวบวับ

“ขึ้นอยู่กับเจ้าว่ามีความแข็งแกร่งแค่ไหน ถ้าหากเจ้าสามารถสอยมันลงมาได้จริงละก็ นับว่ายอมเยียมมากเลยทีเดียว” หลีซีเย่ถึงกับหัวเราะก๊ากขึ้นมา เขายิ้มกล่าวว่า “วงล้อกาลเวลา หรือก็คืออายุเพิ่มขึ้นหนึ่งปีคือวงรอบหนึ่งรอบ วงหนึ่งวงก็คือหนึ่งยุค”

“หนึ่งวงคือหนึ่งยุค?” เย่เสี้ยวเสี้ยวรู้สึกตกใจยิ่ง อดที่จะนับจำนวนวงล้อนั้น “หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า หก เจ็ด.....”

“เออละ ไม่ต้องไปนับแล้ว ทั้งหมดมีอยู่สามร้อยห้าสิบเอ็ดดวง”
หลี่ชีย่เชกหัวเย่เสียวเสียวทีหนึ่ง

“เจ้ารู้ได้อย่างไร?” เย่เสียวเสียวถึงกับตกใจ เมื่อหลี่ชีย่พูด
ออกมาทันที

“อาศัยการนับนิ้วเท่านั้นเอง” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวท่าที่เรียบเฉยว่า
“เรื่องตัวเลขง่าย ๆ นี่จำเป็นต้องไปนั่งนับด้วยรึ?”

ยอมไม่ใช่เป็นการอาศัยนับนิ้วของหลี่ชีย่ ในอดีตเขาเคยมา
ที่นี้บ่อยแล้ว มีรีที่เขาจะไม่รู้ว่าวงแหวนสีเงินมีจำนวนอยู่เท่าไร?

“เซอะ ข้าไม่เชื่อหรอกนะ ฮี ข้าจะลองนับดู ไม่แน่มันเจ้าพูดไป
ส่งเดชอย่างนั้นเอง” เย่เสียวเสียวไม่ยอมแพ้จึงเริ่มนับจำนวนดู นาง
คาดหวังให้หลี่ชีย่ต้องหน้าแตกในเรื่องนี้ หวังว่าวงแหวนสีเงิน
ไม่ใช่อยู่ที่สามร้อยห้าสิบเอ็ดดวง

หลังจากที่เย่เสียวเสียวนับจนครบจำนวนแล้ว ปรากฏว่าเป็นไป
ตามที่หลี่ชีย่บอกไว้อย่างนั้น สามร้อยห้าสิบเอ็ดดวง เย่เสียวเสียวไม่
เชื่อว่าจะเป็นเช่นนั้นขอนับใหม่อีกรอบ ปรากฏว่ายังคงเป็นสาม
ร้อยห้าสิบเอ็ดดวงแน่นอน

“ฮี ให้เจ้าเดาถูกแล้ว” เย่เสียวเสียวดูจะไม่ค่อยยอมหนัก แต่ว่า
ไม่อาจปฏิเสธได้ มองดูวงแหวนสีเงินที่อยู่บนห้องฟ้าแล้ว ถามว่า
“จำนวนสามร้อยห้าสิบเอ็ดดวง ตัวเลขนี้มีความหมายหรือไม่?”

“ในแง่ของความหมายอื่นใดไม่มี บอกได้เพียง มันมีชีวิตอยู่มา
ได้นานเท่านี้แล้วก็ตาย” หลี่ชีย่กล่าวเรียบเฉยว่า “แต่ว่า หากมีถึง
สามร้อยหกสิบห้าวงละก็มีความหมายแล้วละ”

“สามร้อยหกสิบห้ามีความหมายว่าอย่างไร?” เย่เสี่ยวเสี่ยวถามด้วยความสงสัย

“จำนวนของยุค” หลังจากที่หลี่ชียะนิงเงียบไปพักหนึ่ง ในที่สุดก็ได้ตอบคำถามนี้ของเย่เสี่ยวเสี่ยว เรื่องนี้ถูกนำมาพูดถึงน้อยมาก ผู้ที่สามารถพูดถึงปัญหาข้อนี้ได้ นั่น ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่ดำรงอยู่ในระดับสูงสุดและปราศจากผู้ต่อกรในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินทั้งสิ้น

“จำนวนของยุค มันคืออะไร?” นับเป็นครั้งแรกที่เย่เสี่ยวเสี่ยวได้ยินคำๆ นี้ ก่อนหน้านั้นนางไม่เคยได้ยินคำว่าจำนวนของยุคมาก่อน

การที่เย่เสี่ยวเสี่ยวไม่เคยได้ยินไม่นับเป็นเรื่องแปลก เนื่องจากปัญหาเช่นนี้แม้กระทั่งระดับจักรพรรดิเทพก็ไม่มีสิทธิ์ไปพูดถึงมัน ผู้ที่จะพูดถึงเรื่องนี้ได้ต้องเป็นระดับราชันเซียนเท่านั้น ผู้ที่ยังไม่ถึงระดับนี้ไม่มีคุณสมบัติเพียงพอไปศึกษาค้นคว้าปัญหาเรื่องนี้ได้อยู่แล้ว

ตอนที่ 1434 ศพต้นไม้ที่ตั้งครรภ

“เรื่องนี้แหละหรือ เจ้าไม้จำเป็นต้องรู้หรือคะ หลีชีเย่ยม็ตอบ
สำหรับความอยากรู้หรืออยากเห็นของเย่เสี่ยวเสี่ยว

เย่เสี่ยวเสี่ยวล้องตาเขม็งด้วยความไม่พอใจ กล่าวว่า “อี ไม่
บอกก็ไม่บอก ข้าไม่เห็นอยากจะรู้อะไรเลย ต่อให้เจ้าอยากจะทำอะไรให้ฟัง
ข้ายังไม่อยากฟังเลย”

หลีชีเย่มองดูท่าทีของเย่เสี่ยวเสี่ยวที่ปากอย่างใจอย่างถึงกับ
อมยิ้มชนิดหนึ่ง ทันใดนั้น สายตาของเขาถึงกับกระตุกทีหนึ่ง

นาที่ต่อมา หลีชีเย่พลันใช้มือข้างหนึ่งกดลงกับพื้น เสี่ยววินาที
นี้เอง ตัวของหลีชีเย่เหมือนดั่งหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับพื้นดิน
อย่างนั้น แม้ว่าเขายังยืนอยู่กับที่แต่เหมือนว่าเขาได้หายไปอย่าง
นั้น

นาที่ต่อมา หลีชีเย่ลุกขึ้นยืนดึงมือของเย่เสี่ยวเสี่ยว แล้วกล่าว
ว่า “พวกเราไป!” กล่าวพลางแวบหนึ่งพุ่งตัวระเบิดความเร็วที่
ปราศจากผู้เทียบเทียมออกไป กระทั่งกาลเวลายังเร็วไม่เท่าเขา

“จะไปไหน?” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกตกใจยิ่งกับปฏิกิริยาที่เกิดขึ้น
อย่างกะทันหันของหลีชีเย่ ท่าทีที่เข้มและจริงจังเช่นนี้ของหลีชีเย่
พบเห็นได้ไม่บ่อยนัก

“แม้ว่าหลี่ชียเอ่ไม่ได้ตอบคำถามของนาง แต่เย่เสี่ยวเสี่ยวก็รู้ว่าต้องเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแน่นอน รายละเอียดว่าเป็นเรื่องอะไรนั้น นางเองก็มีนั่งอยู่เหมือนกัน

หลี่ชียเอ่อาศัยความเร็วที่สูงมากวิ่งลดเลี้ยวไปมาอยู่ในโลกใบนี้ รวดเร็วขนาดทำให้เย่เสี่ยวเสี่ยวไม่สามารถมองเห็นสภาพรอบๆ ตัวได้อย่างชัดเจน ทุกสิ่งที่ปรากฏแก่สายตาเพียงแค่แวบผ่านไปเท่านั้น สภาพการณ์ทุกอย่างล้วนแล้วแต่ไม่มีความชัดเจน ไม่รู้เลยว่าตัวเองนั้นกำลังอยู่ท่ามกลางโลกที่เป็นเช่นใดกันแน่

ภายใต้การวิ่งฮ้อที่รวดเร็วเช่นนี้ เหมือนหนึ่งว่าหลี่ชียเอ่มีความคุ้นเคยกับสถานที่แห่งนี้เป็นอันมาก การเคลื่อนย้ายอะไรต่างๆ ท่ามกลางโลกใบนี้ไม่มีข้อผิดพลาดแม้แต่น้อย

หลังจากผ่านการวิ่งด้วยความเร็วสูงแล้ว ในที่สุดหลี่ชียเอ่ก็ได้หยุดลง หลังจากหลี่ชียเอ่ได้หยุดลงแล้ว เย่เสี่ยวเสี่ยวจึงสามารถมองเห็นสภาพที่อยู่รอบๆ ได้อย่างชัดเจนแล้ว

หลังจากที่เย่เสี่ยวเสี่ยวมองดูอย่างละเอียดแล้ว พบว่าตัวเองอยู่ท่ามกลางสถานที่ที่วิเศษดั่งวิมานที่ใหญ่โตมาก นางไม่รู้่ว่ววิมานนี้อยู่ที่ไหนกันแน่ สิ่งที่นางมองเห็นคือด้านบนสุดที่มีลักษณะของหลังคาโค้งของวิมานแห่งนี้สูงมาก รอบๆ ทั้งหมดเป็นหินที่แข็งดั่งโลหะ

ขณะที่เวลานี้ พวกเย่เสี่ยวเสี่ยวกำลังยืนอยู่บริเวณทางเข้าของวิมาน ใต้เท้าพวกเขาเป็นหน้าผาสูงชัน ขณะที่ด้านล่างของวิมานนี้เป็นหุบเขาที่มีขนาดใหญ่มาก

เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวก็มองดูไปยังหุบเขาที่อยู่ด้านล่างอย่างละเอียด นางถึงกับตื่นตระหนกยิ่งนัก เนื่องจากหุบเขาด้านล่างปรากฏศพต้นไม้ยืนอยู่เป็นจำนวนมาก

เย่เสี่ยวเสี่ยวต้องตกใจกับภาพของบรรดาศพต้นไม้ที่ได้เห็น เนื่องจากนางเคยเห็นศพต้นไม้เหล่านี้ก่อนหน้ามาแล้ว พวกมันก็คือศพต้นไม้ที่มีความแข็งแกร่งและทำการย้ายถิ่นฐานที่พบในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์นั่นเอง

เย่เสี่ยวเสี่ยวนึกไม่ถึงว่า มาวันนี้สามารถเห็นศพต้นไม้เหล่านี้ในสถานที่เช่นนี้ อีกทั้งบรรดาบ้านไม้หลังเล็ก แผ่นกระดานอะไรต่างๆ นั้นที่พวกศพต้นไม้ได้ขนย้ายมานั้นก็ถูกวางกองอยู่มุมหนึ่งของหุบเขาแห่งนี้ อย่างไรก็ตาม บริเวณมุมของหุบเขาถูกล้อมเอาไว้ด้วยรั้วไม้ เหมือนว่าศพต้นไม้ต้องการจะสร้างเป็นลานบ้านขึ้นตรงบริเวณนี้

แต่ทว่า ในเวลานี้ศพต้นไม้ทั้งหมดได้ยึนล้อมเป็นวง พวกมันยึนล้อมวางอยู่ตั้งหลายชั้น สิ่งที่บรรดาศพต้นไม้ล้อมวางอยู่เป็นต้นไม้แห่งที่มีขนาดใหญ่มาก

ในเวลานี้ ต้นไม้แห่งขนาดใหญ่ดังกล่าวได้ล้มลงแล้ว ด้วยขนาดของมันดูไปแล้วก็เหมือนเตียงขนาดใหญ่หลังหนึ่ง

ด้วยลักษณะของต้นไม้แห่งขนาดใหญ่ที่เหมือนเตียงหลังใหญ่กลับมีศพของศพต้นไม้นอนอยู่ศพหนึ่ง แม้ว่าศพต้นไม้จะได้ชื่อว่าเป็นคนที่ตายไปแล้ว แต่ พวกมันยังถูกจัดให้เป็นศพคนเป็น พวกมันยังคงมีชีวิต เพียงแต่ไม่มีวิญญาณเท่านั้นเอง

แต่ทว่า ศพต้นไม้ที่นอนอยู่บนต้นไม้แห่งนี้กลับเป็นศพอย่างแท้จริงแล้ว มันตายสนิทไม่เหลือความมีชีวิตแม้แต่น้อย

ดูจากสรีระของศพๆ นี้แล้ว มันน่าจะเป็นศพต้นไม้ผู้หญิง

ศพต้นไม้ผู้หญิงศพนี้ที่นอนอยู่ตรงนั้น ห้องของมันสูงชันสูง ทั้งใหญ่และกลม อีกข้างเห็นห้องที่ยังเคลื่อนไหวตุ๊กตุ๊กขึ้นลงไม่หยุด เหมือนว่าข้างในมีอะไรบางอย่างอยู่

“นี่มัน.....” เย่เสียวเสียวเกือบหกร้องเสียงหลงออกมาเมื่อได้เห็นภาพนี้เข้า นางถึงกับต้องเอามือปิดปากแน่น

หลี่ชีย่รู้สึกใจหายใจคว่ำเมื่อเห็นภาพที่อยู่ตรงหน้า หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ นางจึงได้สติกลับมา กล่าวด้วยความตระหนกกว่า “มัน มัน มันจะคลอດลูกอย่างนั้นรี?”

“ลูกต้อง” หลี่ชีย่พยักหน้า มองดูศพต้นไม้ที่มีห้องที่ใหญ่ มากๆ ด้วยท่าที่หนักแน่นจริงจัง กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “นับเป็น ความมหัศจรรย์ยิ่ง ข้ายังเข้าใจตลอดมาว่า ศพต้นไม้สามารถสืบทอดได้เพียงรุ่นเดียวเท่านั้น เห็นทีคงไม่เป็นเช่นนั้นเสียแล้ว ศพต้นไม้เองก็มีโอกาสให้กำเนิดชีวิตใหม่ทั้งหมดได้”

“มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่?” บริเวณโดยรอบศพต้นไม้ที่ได้ตายไปและนอนอยู่นั้น ปรางค์ศพต้นไม้จำนวนมากล้มตัวนอนอยู่ตรงนั้น ย่อมไม่ต้องสงสัย บรรดาศพต้นไม้เหล่านั้นได้ตายอนาคตอยู่ตรงนั้น

“คอยดูต่อไปแล้วเจ้าก็จะเข้าใจเอง” ดวงตาทั้งสองของหลี่ซีเย ล่องไปที่ศพต้นไม้ที่นอนอยู่บนต้นไม้แห้งอย่างไม่กระพริบตา ล้อมมองดูห้องที่หึ่งกลมทั้งใหญ่ นั่น

แม้แต่หลี่ซีเยเองยังไม่กล้าจินตนาการ การที่ศพต้นไม้ให้กำเนิดชีวิตใหม่มันหมายถึงกลางสังหรณ์อะไร? แล้วจะสร้างผลกระทบกับโลกในอนาคตอย่างไรบ้าง ความมีชีวิตต่อเนื่องไปเรื่อยๆ ศพต้นไม้จะก้าวล้ำหน้ามนุษย์ต้นไม้หรือไม่

เรื่องราวที่เกิดขึ้นเช่นนี้ สำหรับหลี่ซีเยที่ทรงไว้ซึ่งอำนาจในการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับมนุษย์ต้นไม้ และศพต้นไม้ก็ไม่ค่อยจะมั่นใจนัก แต่ สิ่งที่น่าใจได้ก็คือ ในอนาคตจะต้องเต็มไปด้วยความเปลี่ยนแปลงแน่นอน

ในเวลาตัวเอง ยอดฝีมือศพต้นไม้หลายคนได้แสดงท่าทางต่อกัน ซึ่งมีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่เข้าใจการสื่อสารด้วยท่าทางนั้น จากนั้น ในบรรดายอดฝีมือที่แข็งแกร่งของศพต้นไม้ได้ก้าวเดินออกมาสี่คน พวกมันค่อยๆ เดินเข้าหาศพต้นไม้ที่นอนอยู่บนต้นไม้แห้งอย่างช้าๆ

“พวกเขาคิดจะทำอะไร?” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกเป็นกังวลขึ้นมา เมื่อเห็นศพต้นไม้ทั้งสี่เดินเข้าหาศพต้นไม้ที่นอนอยู่ นางเป็นห่วงว่าศพต้นไม้ทั้งสี่นี้จะมีแผนการร้ายอะไรบางอย่างกับชีวิตใหม่ที่อยู่ในห้อง

“คอยดูต่อไป” หลี่ซีเยไม่ได้ขยับเพียงกดตัวเย่เสี่ยวเสี่ยวเอาไว้ไม่ให้นางทำอะไรบูมบ่าม

“เปรี้ยะ เปรี้ยะ เปรี้ยะ.....” เสียงฟ้าแลบดังขึ้นขณะศพ ต้นไม้ทั้งสี่กำลังจะเข้าใกล้ศพต้นไม้ที่นอนอยู่ ห้องที่กลมและใหญ่นั้นพลันส่งสายฟ้าแลบออกมา แต่ละสายล้วนมีขนาดใหญ่มาก และมันตรงเข้าฟาดลงบนตัวของศพต้นไม้ทั้งสี่นั้น

ศพต้นไม้ทั้งสี่ปล้นออกอาการสิ้นเทาเมื่อถูกสายฟ้าฟาดเข้าร่าง แม้ว่าพวกมันจะแข็งแรงแรง แต่ยังคงยากที่จะรองรับสายฟ้าฟาดที่น่ากลัวเช่นนี้ แต่ทว่า ศพต้นไม้ทั้งสี่กลับแข็งขึ้นไม่ยอมหลบ ทั้งยังคำรามเสียงดังออกมา

จังหวะที่ศพต้นไม้ทั้งสี่พยายามยันกับสายฟ้าที่ฟาดเข้าใส่อย่างทรหด ศพต้นไม้อีกสามที่อยู่ในกลุ่มศพต้นไม้ได้ก้าวพรวดพรวดออกมาและพุ่งเข้าหาศพต้นไม้ที่นอนอยู่ พวกมันได้มีการตกลงเอาไว้แล้ว ถือเป็นโอกาสที่ศพต้นไม้ทั้งสี่เอาตัวเข้าล่อกับสายฟ้าฟาด เข้าไปใกล้ชีวิตใหม่ที่อยู่ในห้อง

“ตูม.....” แต่แล้ว ขณะที่ศพต้นไม้ทั้งสามเพิ่งจะเข้าไปใกล้ฉับพลันนั้น ห้องที่กลมโตพลันปรากฏเปลวเพลิงที่ร้อนแรงพวยพุ่งออกมา และเปลวเพลิงร้อนแรงที่น่ากลัวก็ได้ทำให้ศพต้นไม้ทั้งสามติดไฟลุกพริบขึ้นมา

ศพต้นไม้ทั้งสามส่งเสียงร้องน่าเวทนาออกมา พวกมันถูกเผาผลาญจนกลายเป็นผงธุลีภายในระยะเวลาอันสั้น ในขณะที่เดียวกัน ศพต้นไม้ทั้งสี่ที่ยืนหยัดต้านกับสายฟ้าฟาดก็ล้มตึงลงกับพื้น บนตัวของพวกมันปรากฏเป็นควันดำลอยขึ้นมา

ยอดฝีมือศพต้นไม้ที่แข็งแกร่งทั้งเจ็ดต้องตายอนาถภายในระยะเวลาอันสั้น พลันทำให้กลุ่มของศพต้นไม้ทั้งหมดเกิดความ

วุ่นวายขึ้น แม้ว่าพวกเขาต้องการเข้าใกล้ชีวิตใหม่ที่อยู่ในห้องนั้น แต่ จนปัญญาที่จะทำได้

“พวกมันต้องการทำอะไรกันแน่? ต้องการอาศัยกำลังแย่งชิงเอาชีวิตใหม่ที่อยู่ในห้องรี? ” เย่เสี่ยวเสี่ยวพึมพำออกมาเมื่อได้เห็นภาพนี้แล้ว

“ไม่ใช่ ต้องการช่วยมัน” หลี่ซีเย่สายหน้าเบาๆ สายตาจ้องไปที่ห้องที่กลมโตอย่างไม่กระพริบตา

“ช่วยมัน? ” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกเหนือความคาดคิดเป็นอันมาก กล่าวว่ “ช่วยอย่างไร? ”

“ช่วยให้มันได้เกิดมาบนโลก” หลี่ซีเย่มองดูห้องที่หึ่งกลมทั้งใหญ่่นั้น กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “นี่คือชีวิตที่แตกต่างจากผู้อื่น เป็นความมหัศจรรย์ ชีวิตของมันมีต้นกำเนิดจากฟ้าดิน หากว่ามันสามารถถือกำเนิดขึ้นมาสำเร็จ ในอนาคตอาจจะมีเฟอ้าพันธุ์ใหม่เอี่ยมขึ้นมา”

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ซีเย่ สูดลมหายใจเข้าลึกๆ กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “มันเป็นของขวัญจากฟ้าดิน มันจำเป็นต้องรองรับจากฟ้าดิน ขณะที่มารดาของมันยังมีชีวิตอยู่ มารดาของมันเป็นตัวเชื่อม อาศัยความมีชีวิตของมารดาในการรองรับฟ้าดิน แต่เวลานี้มารดาของมันได้ตายไปแล้ว มันถูกขังเอาไว้ภายในร่างของมารดา ทำให้มันไม่สามารถรองรับฟ้าดินได้อีก หากยังคงเป็นเช่นนี้ต่อไป มันต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย”

ในเมื่อศพต้นไม้ที่อยู่ตรงนี้ทั้งหมดล้วนต้องการความช่วยเหลือมันแล้วทำไมมันถึงได้โจมตีศพต้นไม้เหล่านี้ล่ะ? "

"เนื่องจากมันเป็นชีวิตที่ถือกำเนิดขึ้นมาใหม่ มันไม่รู้อะไรเกี่ยวกับโลกนี้เลย มันมีความฉลาดต่อโลกนี้เป็นอันมาก" หลี่ชียเอกล่าว "กล่าวสำหรับตัวมันแล้ว นอกจากร่างกายของผู้เป็นมารดาแล้ว สิ่งมีชีวิตอื่นใดที่ต้องการเข้าไปใกล้ตัวมันก็คืออันตรายที่แฝงเร้นอยู่ เมื่อมันไม่ได้รับความปกป้องคุ้มครองจากผู้เป็นมารดา มันจึงเหมือนสัตว์ที่ตื่นตกใจ สิ่งมีชีวิตใดๆ ที่เข้าไปใกล้ก็จะถูกมันโจมตี"

"แล้วจะต้องทำอย่างไร? พวกศพต้นไม้ไม่สามารถเข้าไปใกล้ไม่สามารถทำให้มันออกมาดูโลกได้" เย่เสี่ยวเสี่ยวอดรู้สึกหวั่นไหวไม่ได้เมื่อได้เห็นภาพนี้

หลี่ชียเอที่มองดูเหตุการณ์ตรงหน้าด้วยท่าทีเสียบขรึม ไม่ได้พูดอะไรออกมา

"นี่ เจ้าคนหลงตัวเอง เจ้านี้ไม่มีอะไรที่ทำได้ ไม่มีอะไรที่ไม่รู้" เวลาที่ เย่เสี่ยวเสี่ยว เขย่ามือของหลี่ชียเอทันที กล่าว "คนอย่างเจ้าไม่มีอะไรทำให้ต้องจนแถมได้! เวลาที่เจ้าสมควรที่เจ้าต้องเข้าให้การช่วยเหลือชีวิตใหม่นี้ออกมาหรือไม่"

หลี่ชียเอ มองดูเย่เสี่ยวเสี่ยว ที่หนึ่ง ยิ้มกล่าวเฉยเมยว่า "เจ้าสมควรได้รู้ว่า การถือกำเนิดของชีวิตใหม่ลักษณะนี้ ไม่มีใครรู้ว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร บางทีการกำเนิดของมันคือความตั้งใจของฟ้าดิน และหรือบางทีการที่มันต้องตายทั้งกลมก็เป็นความตั้งใจของฟ้าดินเช่นกัน"

“อะไรคือความตั้งใจหรือไม่ตั้งใจของฟ้าดิน” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกไม่พอใจ ทำแบ่ปากที่หนึ่งกล่าวว่า “กับชีวิตน้อยๆ เช่นนี้ เจ้าคงไม่ถึงกับนั่งดูตายไม่ช่วยกรรมัง”

หลี่ชียี่มเฉยเมย กล่าวว่า “เจ้าไม่เข้าใจ การจะให้ชีวิตเช่นนี้ได้กำเนิดเกิดขึ้นมามันไม่ยาก แต่ เจ้าไม่รู้ว่าหากมันเกิดขึ้นมาแล้ว มันจะนำสิ่งใดมาให้กับโลกใบนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเผ่าพฤษชาของเจ้า กระทบอำนาจมาซึ่งผลกระทบที่ไม่สามารถคาดเดาได้ ถ้าหากเจ้าเข้าใจถึงความหมายที่ลึกซึ้งอย่างถ่องแท้ล่ะก็ หากมองจากมุมมองที่เห็นแก่ตัวแล้ว หากข้าเป็นเจ้า ชีวิตเช่นนี้ก็สมควรได้เกิดขึ้นมาบนโลกใบนี้”

“ฮึ เรื่องอื่นค่อยว่ากันทีหลัง” เย่เสี่ยวเสี่ยวกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “เวลานี้ช่วยมันเอาไว้ก่อน มันเป็นเพียงชีวิตน้อยๆ ชีวิตหนึ่งเท่านั้น จะดีหรือชั่วใครจะไปรู้ ไม่แน่มันอาจจะเป็นพระเจ้าที่ช่วยโลกในภายหลังก็เป็นได้”

ตอนที่ 1435 ต้อนรับชีวิตใหม่

หลี่ซีเยเพียงแค่มึนๆ โดยไม่ได้หันเหวกับคำพูดของเย่เสี่ยวเสี่ยว เขาจ้องมองดูห้องที่หึ่งกลมหึ่งใหญ่ นั่น เหมือนต้องการมองทะลุเข้าไปจนถึงชีวิตใหม่ที่อยู่ด้านในอย่างนั้น

ในเวลาตัวเอง บรรดาศพต้นไม้ที่อยู่ภายในหุบเขาได้ทำการทดลองไปอีกหลายครั้ง แต่ทว่า ล้วนแล้วแต่จบลงด้วยความล้มเหลว พวกมันไม่สามารถเข้าไปใกล้ศพต้นไม้ที่นอนอยู่ตรงนั้นได้เลย

“นี่ เจ้าคนอวดดี เจ้ายังจะลั้งเลอะไรอยู่อีก รีบช่วยคนสิ” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับร้อนรนแทนพวกศพต้นไม้ขึ้นมาเสียอย่างนั้น เมื่อเห็นพวกศพต้นไม้เหล่านี้ล้มเหลวมาแล้วหลายครั้ง ขณะที่หลี่ซีเยกลับไม่รู้สึกร้อนเหว ทำให้นางรู้สึกร้อนรนอย่างยิ่ง

หลี่ซีเยไม่ได้ให้ความสนใจต่อเย่เสี่ยวเสี่ยว ดวงตาคู่นั้นของเขาเวลานี้ดูลึกล้ำยิ่งนัก เหมือนว่าสามารถทะลุไปถึงชีวิตใหม่ นั้นได้โดยตรง เหมือนว่าเขาสามารถมองชีวิตใหม่ นั้นได้อย่างทะลุปรุโปร่ง

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ใหญ่ หลี่ซีเยจึงได้ทอดถอนใจออกมาเบาๆ เอ่ยขึ้นอย่างเชื่องช้าว่า “บางที สิ่งนี้กับข้าอาจมีวาสนาต่อกัน ยุคที่ยิ่งใหญ่ถูกลิขิตเอาไว้แล้ว ให้เริ่มต้นที่ตัวข้า”

กล่าวขาดคำ หลีชีเยดึงมือเย่เสี่ยวเสี่ยวกระโดดจากที่สูงลงไป
ยังหุบเขา

การที่หลีชีเยและเย่เสี่ยวเสี่ยวลงมาจากห้องฟ้าอย่างกะทันหัน
สร้างความแตกตื่นให้กับบรรดาศพต้นไม้ที่อยู่ภายในหุบเขา ใน
เวลานี้ ศพต้นไม้ทั้งหมดที่อยู่ในหุบเขาได้หันหลังกลับมา ดวงตา
แต่ละคู่ที่แฝงด้วยกลิ่นอายแห่งความตายล้วนจ้องเขม็งไปที่หลีชีเย
และเย่เสี่ยวเสี่ยว

หากเป็นผู้อื่นเมื่อถูกจับจ้องด้วยคู่สายตาแต่ละคู่ที่แฝงด้วย
กลิ่นอายแห่งความตายต้องหวาดหวั่นพร้อพรึงอย่างยิ่ง และสำหรับ
คนที่ใจเสาะอาจถึงขั้นช็อกตายเลยก็เป็นได้

เมื่อหลีชีเยจูงมือเย่เสี่ยวเสี่ยวเดินเข้าไปใกล้ ศพต้นไม้ที่อยู่
ใกล้พวกหลีชีเยมากที่สุดได้บุกเข้าหาในทันที ส่งเสียงคำรามด้วย
ท่าทีที่ดุร้ายยิ่ง

“พวกมันคิดจะทำอะไร?” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับก้าวถอยหลังไป
ก้าวหนึ่ง กล่าวด้วยความตระหนกกับศพต้นไม้ที่ส่งเสียงคำรามและ
บุกเข้ามา

“ปกป้องชีวิตใหม่” หลีชีเยกล่าวท่าทีเรียบเฉย “ในสายตาของ
ศพต้นไม้มองว่า พวกเราเป็นคนนอก พวกเราจะคุกคามต่อชีวิต
ใหม่ที่อยู่ในห้องนั้น ดังนั้นพวกมันจึงไม่ยอมให้เราเข้าไป”

“นี่ พวกเราเป็นคนดินนะ พวกเราต้องการมาช่วยชีวิตน้อยๆ ที่
อยู่ในห้องเหมือนกัน” เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวได้ยินเช่นนี้ จึงร้องกล่าว
ด้วยเสียงอันดังออกไปยังบรรดาศพต้นไม้ “เจ้าคนคลั่งอวดดีคนนี้

ทำได้ทุกอย่าง เขาจะต้องช่วยพวกเจ้านำเอาชีวิตน้อยๆ ที่อยู่ในห้องออกมาได้แน่นอน”

ถึงแม่เย่เสี่ยวเสี่ยวจะพูดเช่นนี้ออกมา แต่ศพต้นไม้ที่ยืนขวางอยู่ด้านหน้ายังคงส่งเสียงคำรามต่อพวกเขา ท่าทางดุร้ายเป็นยิ่งนัก ไม่ยอมให้พวกหลี่ชียเอ่ได้เข้าไปใกล้แม่เพียงครึ่งก้าว

“พวกมันฟังไม่รู้ว่าจะพูดอะไร” หลี่ชียเอ่สายหน้ายิ้มกล่าวว่า “ถ้าหากเป็นมนุษย์ต้นไม้ พวกมันยังฟังรู้ว่าเจ้าพูดอะไร แต่ กับศพต้นไม้ นั้นไม่สามารถสื่อสารกันได้”

“งั้นควรทำอย่างไรดีล่ะ?” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับร้อนรนยิ่งนัก นางอดที่จะเป็นกังวลต่อชีวิตน้อยๆ ที่อยู่ในห้องไม่ได้ หากแม่ต้องเข้าไปเพียงก้าวเดียว เกิดชีวิตน้อยๆ นั้นมีอันต้องอืดอาดจนตายอยู่ในห้อง นางคงต้องตำหนิตนเองเสียแล้ว

“เตรียมพร้อมให้ดี อย่าปฏิเสธข้า ให้ข้าได้เข้าไป” เวลานี้หลี่ชียเอ่ได้เอ่ยขึ้นอย่างช้าๆ

“เพราะอะไร?” เย่เสี่ยวเสี่ยวตะลึงนิดหนึ่ง ไม่เข้าใจความหมายของหลี่ชียเอ่

“ก้าวไปตามความรู้สึกก็พอแล้ว อย่าปฏิเสธ ข้าจะให้สายเลือดของเจ้าสีแดงด้านที่ล้ำค่าออกมา” หลี่ชียเอ่กล่าวอย่างเชื่องช้า

“ตกลง” เย่เสี่ยวเสี่ยวตอบรับหลี่ชียเอ่ในทันทีโดยไม่ต้องคิด “ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม นางเชื่อใจในตัวของหลี่ชียเอ่เต็มร้อยอยู่แล้ว

เวลานี้ มือของหลี่ชียเอ่ได้วางลงกลางศีรษะของเย่เสี่ยวเสี่ยว ทันใดนั้นพลังลมปราณของหลี่ชียเอ่ที่นำเกรงขามดั่งน้ำหลากจาก เขื่อนที่พังหลายไหลเข้าสู่ร่างกายของเย่เสี่ยวเสี่ยวอย่างบ้าคลั่ง

ในเวลานี้ ภายในร่างกายของเย่เสี่ยวเสี่ยวบังเกิดเสียงดังตุมตามขึ้นมา เย่เสี่ยวเสี่ยวไม่ได้ปฏิเสธ ปล่อยให้ตามความรู้สึก พลังลมปราณของหลี่ชียเอ่ทะลวงไปถึงไหน พลังลมปราณของนางก็ติดตามไปที่นั่น

“แวงค์ แวงค์ แวงค์” ในเวลานี้เอง หัวหึ่งตัวของเย่เสี่ยวเสี่ยวปรากฏเป็นประกายขึ้นมา เห็นรัศมีแต่ละวงออกมาจากรอบๆ ตัวของเย่เสี่ยวเสี่ยว จากนั้นมันค่อยๆ หมุนรอบตัวเองอย่างช้าๆ ท่ามกลางรัศมีแต่ละวงนั้นมีแสงที่วูบวาบออกมา แลดูอลังการมาก และเสบต่ายิ่งนัก

จากการที่รัศมีแสงแต่ละวงที่หมุนรอบตัวเองอยู่นั้น รัศมีแต่ละวงนั้นเปรียบประดุจเป็นโลกที่กว้างใหญ่ไพศาลแต่ละใบ ทุกๆ วงรัศมีเหมือนว่าได้รับสรพสิ่งมีชีวิตจำนวนหนึ่งล้านล้านชีวิต อย่างนั้น ยามเมื่อวงรัศมีแต่ละวงที่เบ่งบานออกมาทางด้านหลังของเย่เสี่ยวเสี่ยวเสมือนหนึ่งนกยูงรำแพนนั้น เหมือนได้กางโลกทั้งโลกออกมาทางด้านหลังของเย่เสี่ยวเสี่ยวอย่างนั้น

จากการที่ประกายรัศมีขยับตัว ทำให้หัวหึ่งบริเวณรอบอวลไปด้วยประกายของเย่เสี่ยวเสี่ยว เหมือนว่าประกายของเย่เสี่ยวเสี่ยวสามารถปกคลุมไปทั่วทั้งโลก และจากการที่หัวหึ่งบริเวณรอบอวลไปด้วยประกายของรัศมี ทำให้ตัวเย่เสี่ยวเสี่ยวดูสูงส่งขึ้น

“แว้งค์” นาทีนี้ ด้านหลังของเย่เสี่ยวเสี่ยวเสมือนหนึ่งได้เปิดมิติของโลกรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งยุคขึ้นมา ณ ที่ตรงนั้น ปรางค์เงาของต้นไม้ขนาดยักษ์ขึ้นมา

ต้นไม้ขนาดยักษ์ต้นนี้ใหญ่โตจนสุดจะประเมินได้ ใบไม้แต่ละใบรองรับดวงดาวแต่ละดวงเอาไว้ ทางข้างเพื่อกแต่ละสายพันล้อมรอบระหว่างกิ่งไม้แต่ละกิ่ง โลกแต่ละใบแขวนอยู่บนยอดไม้เหมือนว่ามันเป็นต้นจักรวาล ดุจดั่งโลกๆ หนึ่งได้ถือกำเนิดขึ้นนับจากนี้เป็นต้นไป

ขณะที่โลกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งยุคถูกเปิดออกมา เดิมทีกลิ่นอายของเย่เสี่ยวเสี่ยวที่ยังแผ่ไปซึ่งอ่อนวัยพลันกลับกลายเป็นเครื่องขรีมน่าเกรงขามยิ่ง ดุมีความศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก เหมือนว่าเก้าชั้นฟ้าสืบแดนดินล้วนให้นางเป็นผู้บงการอย่างนั้น

บรรดาศพต้นไม้ที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างล่องมองดูเย่เสี่ยวเสี่ยวด้วยความเคารพยำเกรงอย่างยิ่ง เมื่อมองเห็นประกายและเงาของต้นไม้ขนาดยักษ์ที่ปรากฏขึ้นที่ด้านหลังของเย่เสี่ยวเสี่ยว พวกมันทยอยกันถอยห่างออกห่างจากตัวของเย่เสี่ยวเสี่ยวให้มากที่สุด ไม่กล้าเข้าใกล้แม้แต่น้อย

การที่ศพต้นไม้ทั้งหมดถอยห่างจากเย่เสี่ยวเสี่ยวไม่กล้าเข้าใกล้ นั้น ไม่เพียงเพราะกลิ่นอายบนตัวของเย่เสี่ยวเสี่ยวที่ทำให้พวกมันรู้สึกเคารพยำเกรงเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้น พวกมันเหมือนเกรงว่า กลิ่นเหม็นบนตัวของตนจะไปติดเย่เสี่ยวเสี่ยวเข้า ประดุจว่าสำหรับพวกมันแล้ว การทำให้กลิ่นเหม็นแม้เพียงน้อยนิดไปติดบนตัวของเย่เสี่ยวเสี่ยวคือดูหมิ่นอย่างหนึ่ง

“ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ไปได้?” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกแปลกใจยิ่งนัก เมื่อมองเห็นบรรดาศพต้นไม้ต่างทยอยกันถอยออกห่างจากตนไปไกล ท่าที่เหมือนให้ความเคารพยำเกรงกับนางยิ่ง

“เพราะว่าสำหรับพวกมันแล้ว สายเลือดของเจ้ามีความศักดิ์สิทธิ์สูงส่ง พวกมันเกรงว่ากลิ่นเหม็นของตนจะไปสบประมาทต่อเจ้า หากทำให้เกิดเรื่องนี้ขึ้นมา โดยสัญชาตญาณสำหรับพวกเขามันคือการไม่ให้ความเคารพ ดังนั้น พวกมันจึงไม่กล้าเข้าใกล้ตัวเจ้า” หลี่ซีเย่กล่าวท่าที่เรียบเฉย

เวลานี้ หลี่ซีเย่ได้หุดมือกลับมา แต่ประกายบนตัวของเย่เสี่ยวเสี่ยวยังคงอยู่ หลี่ซีเย่สั่งการไปว่า “เจ้ายืนอยู่ตรงนี้อย่าเดินเข้ามาไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นก็อย่าได้เข้ามาใกล้”

เย่เสี่ยวเสี่ยวพยักหน้าและกล่าวว่า “ข้าเข้าใจแล้ว รีบไปช่วยชีวิตใหม่ที่อยู่ในห้องเถอะ”

หลี่ซีเย่มองดูห้องที่กลมใหญ่ นั่น ค่อยๆ เดินเข้าไปหา เมื่อเข้าไปใกล้กับศพต้นไม้ที่นอนอยู่ หลี่ซีเย่ได้เปิดลัคนาของตนออกจากนั้นเสาแห่งชีวิต ต้นไม้แห่งชีวิต เต่าแห่งชีวิต และน้ำพุแห่งชีวิต ล้วนแล้วแต่ปรากฏขึ้นมา ในขณะเดียวกัน หลี่ซีเย่ได้ให้เสาแห่งชีวิตและเต่าแห่งชีวิตคอยคุ้มกันอยู่ซ้ายขวา

หลังจากที่ลัคนาจตุลक्षणปรากฏออกมาแล้ว ในที่สุดหลี่ซีเย่ได้เดินเข้าไปใกล้กับศพต้นไม้ที่นอนอยู่บนต้นไม้แห่งนั้น

“เปรี้ยะ เปรี้ยะ เปรี้ยะ.....” จังหวะที่หลี่ซีเย่ เดินเข้าไปใกล้ นั่นเอง ชีวิตใหม่ที่อยู่ในห้องพลันปล่อยกระแสไฟฟ้าพุ่งออกมา

กระแสไฟฟ้าที่นำกลัวได้พาดเปรี้ยงไปบนตัวของหลี่ชียเออย่างไม่
ปราณี

แต่ว่า กระแสไฟฟ้ายังไม่ทันถึงตัวของหลี่ชียเอ ก็ถูกเสาแห่ง
ชีวิตที่เฝ้าอยู่ข้างกายหลี่ชียเอดูดไปจนสิ้น

“เปรี้ยะ เปรี้ยะ เปรี้ยะ.....” เสียงฟ้าผ่าดังขึ้นเป็นระยะ เมื่อ
สายฟ้าถูกเสาแห่งชีวิตดูดเอาไปแล้ว ชีวิตใหม่ที่อยู่ในห้องได้ปล่อย
กระแสไฟฟ้าออกมาอย่างบ้าคลั่ง เวลานี้ กระแสไฟถูกปล่อย
ออกมาตั้งน้ำหลาก มีความดุร้ายยิ่งนัก

ด้วยสายฟ้าพาดที่ดุร้ายยิ่งเช่นนี้ หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นคงถูก
ผ่าจนกลายเป็นตอตะโกไปแล้ว แต่ เสาแห่งชีวิตได้ปรากฏอักษระ
ยันต์ที่ลอยขึ้นมา ภายใต้การคุ้มครองของอักษระยันต์เหล่านี้ ไม่ว่า
สายฟ้านั้นจะมีความรุนแรงตั้งน้ำหลากที่นำกลัวเพียงใดก็ตาม ก็ไม่
สามารถทำอันตรายหลี่ชียเอได้แม้แต่น้อย

ภายใต้ดวงตรามิติโบราณ ต่อให้สายฟ้าที่รุนแรงมากกว่านี้ก็
ทำอันตรายหลี่ชียเอไม่ได้ ดวงตรามิติโบราณสามารถกลืนกิน
สายฟ้าทุกชนิด กระทั่งสามารถกลืนกินคำสาป และภัยพิบัติทุก
อย่าง

เมื่อเสาแห่งชีวิตสามารถรองรับกับสายฟ้าพาดที่รุนแรงได้แล้ว
หลี่ชียเอจึงเข้าไปใกล้มากขึ้นกว่าเดิมอีก

“ตุ้ม.....” เมื่อหลี่ชียเอขยับเข้าไปใกล้ ชีวิตใหม่ที่อยู่ในห้อง
พลันพวยพุ่งเป็นไฟที่ร้อนแรงไม่มีสิ้นสุดออกมา มันคือไฟแห่งชีวิต

ที่ปราศจากผู้เทียบเทียม ยามที่มันพวกพุ่งออกมาสามารถเผาผลาญสิ่งทุกอย่างทุกอย่างในโลก

เตาแห่งชีวิตได้ทำการดูดกลืนไฟที่รุนแรงนี้เอาไว้ทั้งหมด โดยไม่เหลือให้เห็นแม้แต่สะเก็ดไฟ

แต่ทว่า ชีวิตใหม่ที่อยู่ในห้องยังคงพวยพุ่งเปลวไฟที่รุนแรงอย่างบ้าคลั่ง เหมือนว่ามันต้องการเผาผลาญสิ่งทุกอย่างบนโลกใบนี้ ต้องการเผาทำลายทุกอย่างที่เข้าไปใกล้ตัวของมัน

“ตึง” เสียงเหมือนการลือคกุกุอย่างนั้น ไม่ว่าจะเปลวไฟที่พวยพุ่งออกมาจะมีความรุนแรงเพียงใด หรือบ้าคลั่งอย่างไรก็ตาม เมื่อบทสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มได้พันธนาการเตาแห่งชีวิตของหลี่ซีเยเอาไว้ ต่อให้เปลวไฟร้อนแรงแค่ไหนก็ทำอันตรายเตาแห่งชีวิตของหลี่ซีเยได้แม้เพียงน้อยนิด

เวลานี้ หลี่ซีเยได้เข้าไปใกล้อย่างช้าๆ ขณะที่ต้นไม้แห่งชีวิตได้ทิ้งกิ่งไม้เขียวแต่ละกิ่งห้อยลงมาลงบนหน้าห้องที่หึ่งกลมหึ่งใหญ่ นั้น

เวลานี้ กิ่งไม้สีเขียวของต้นไม้แห่งชีวิตได้ลู่ปลิวเบาๆ บนห้องที่กลมใหญ่ นั้น โดยที่กิ่งไม้สีเขียวนั้นได้นำเอากลิ่นอายแห่งชีวิตที่คล้ายตั้งพื้นดินที่กลับกลายเป็นฤดูใบไม้ผลิแล้ว ทุกๆ ครั้งที่มันปลอบประโลมเบาๆ คล้ายตั้งต้องการให้หิมะหลอมละลายไปอย่างนั้น

กิ่งไม้สีเขียวที่พกพากลิ่นอายแห่งชีวิตมาด้วยนั้น ดูช่างอ่อนโยนเหลือเกิน ช่างละเอียดอ่อนเหลือเกิน มันพกพาเอากลิ่น

อายุแห่งชีวิตทำการปลอมประโลมชีวิตใหม่ในห้องที่กำลัง
กระสับกระส่ายไม่สงบนั้น

ภายใต้การปลอมประโลมของต้นไม้แห่งชีวิตเริ่มปรากฏผล
ขึ้นมาอย่างช้าๆ ชีวิตใหม่ที่กำลังกระสับกระส่ายไม่สงบกลับค่อยๆ
สงบลง และสายฟ้าฟาดกับเปลวไฟค่อยๆ จางหายไปจนกลับสู่
สภาวะปรกติ

ในเวลานี้เอง หลี่ชียเอ่ ได้เดินเข้ายืนอยู่ตรงหน้าศพต้นไม้

เย่เสี่ยวเสี่ยว ที่มีความกังวลอย่างมากถึงกับถอนหายใจด้วยความ
โล่งอกเมื่อได้เห็นภาพนี้

แม้แต่บรรดาศพต้นไม้ที่ยืนอยู่ด้านข้างก็รู้สึกโล่งอกเหมือนกัน
เวลานี้พวกมันไม่เข้าโจมตีหลี่ชียเอ่อีกแล้ว เนื่องจากพวกมันก็รู้ว่าหลี่
ชียเอ่กำลังจะทำอะไร

ตอนที่ 1436 ชีวิตใหม่ถือกำเนิดขึ้น

หลังจากที่ชีวิตน้อยๆ ในห้องสงบลงแล้ว หลี่ชีย่ได้เสกเอาเตาหมื่นเตาเหาะออกมา "แว้งค์" เตาหมื่นเตาเหาะได้เปิดออกมา โดยมีเปลวไฟแลบออกมา

หลี่ชีย่ยื่นมือทำท่าตีดนิ้วไปตามอารมณ์ ปรากฏเปลวไฟจากเตาได้มาอยู่ในมือ ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้นเปลวไฟได้กลับกลายเป็นมิดน้ำแข็ง หลี่ชีย่เริ่มทำการผ่าตัดให้กับศพต้นไม้ เพื่อนำเอาชีวิตใหม่ออกมาจากห้อง

เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับต้องกลั้นหายใจเมื่อเห็นหลี่ชีย่ลงมือผ่าตัด อดรู้สึกตื่นเต้นไม่ได้ ขณะเดียวกัน คนที่ตื่นเต้นไซ้จะมีเพียงเย่เสี่ยวเสี่ยวเท่านั้น ความจริงแล้วบรรดาศพต้นไม้ทั้งหมดที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาเช่นกัน

บรรดาศพต้นไม้ทั้งหมดที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างจ้องเขม็งไปที่ทุกความเคลื่อนไหวของหลี่ชีย่อย่างไม่ละสายตา พวกมันถึงกับกลั้นลมหายใจไม่กล้าหายใจแรง ด้วยเกรงว่าความเคลื่อนไหวใดๆ ของตนจะไปรบกวนหลี่ชีย่

โชคดีที่ท่วงท่าของหลี่ชีย่มีความคล่องแคล่วมาก การลงมิดแต่ละครั้งล้วนแล้วแต่ชำนาญยิ่งนัก การลงมิดแต่ทุกครั้งเป็นไปอย่างสมบูรณ์แบบ ด้วยฝีมือที่ชำนาญเช่นนี้ของหลี่ชีย่ จึงทำ

ให้เยเสี้ยวเสี้ยว และบรรดาศพต้นไม้ทั้งหมดต่างรู้สึกโล่งอกตามๆ กัน

หลี่ซีเยลงมิดได้คล่องแคล่วอย่างต่อเนื่อง หลังจากผ่านการ ผ่าตัด ในที่สุดสามารถเปิดหน้าต่างที่กลมโตะออกมาได้ หลังจากที เปิดหน้าต่างออกแล้ว ปรากฏเป็นประกายสีทองที่กระจายออกมา

จากนั้น หลี่ซีเยได้อุ้มเอาสิ่งหนึ่งออกมาจากห้อง ขณะที่เจ้าสิ่ง นี้ถูกอุ้มออกมานั้น ประกายสีทองดูสับสนตายเป็นนัก ดูดั่งดวงตะวันที อยู่บนท้องฟ้าอย่างนั้น

“สำเร็จแล้ว” เยเสี้ยวเสี้ยวถึงกับถอนใจด้วยความโล่งอก เมื่อ เห็นหลี่ซีเยอุ้มสิ่งหนึ่งออกมาจากห้องอย่างสะดวก รีบก้าวเดินเข้าไปหาอย่างรวดเร็ว

ครั้นเยเสี้ยวเสี้ยวมองเห็นสิ่งที่หลี่ซีเยอุ้มออกมาจากห้องแล้ว ถึงกับตกใจยิ่ง

ชีวิตใหม่ที่หลี่ซีเยอุ้มมานั้นไม่ได้เป็นเด็กทารกที่เข้าใจ ตอน แรกเยเสี้ยวเสี้ยวยังเข้าใจว่าสิ่งมีชีวิตใหม่ที่อยู่ในห้องของศพต้นไม้ จะต้องเป็นเด็กทารก ไม่ว่าจะจะมีหน้าตาประหลาดอย่างไรก็แล้วแต่ อย่างน้อยก็ควรจะเป็นเด็กทารก

แต่ทว่า สิ่งที่หลี่ซีเยอุ้มออกมาจากห้องกลับเป็นบัวเนื้อ หรือ พุดให้ตรงก็คือดอกบัวเนื้อ โดยที่ดอกบัวเนื้อนี้ยังคงอยู่ในรูปของ ดอกบัวตูม มีกลีบดอกแต่ละกลีบหุ้มห่อเอาไว้อย่างมิดชิด ไม่รู้ว่าสิ่ง ที่ห่อหุ้มอยู่ภายในกลีบดอกบัวคืออะไร

ดอกบัวตูมเนื้อลักษณะเช่นนี้มีกลีบดอกแต่ละกลีบเหมือนกับเนื้อหนังของมนุษย์ที่อ่อนนุ่มคล้ายดังกล้ามเนื้อของเด็กทารกยังไงอย่างนั้น

อย่างไรก็ตาม ดอกบัวตูมเนื้อดอกนี้กลับสามารถหุบเข้าออกเล็กน้อยเหมือนเป็นการหายใจอย่างนั้น ที่สำคัญมากกว่านั้นก็คือนอกบัวตูมเนื้อดอกนี้สามารถส่งเสียงเต้นของหัวใจดัง "ตึก ตึก ตึก" ออกมา แม้ว่าเสียงจะไม่ดังนัก แต่ว่า ผู้คนสามารถได้ยินอย่างชัดเจน

"นี่ นี่ นี่ก็คือชีวิตใหม่อย่างนั้นหรือ? นี่ นี่ก็คือเด็กทารกหรือ?" เย่ เสี่ยวเสี่ยวกล่าวได้น้ำเสียงไม่มั่นใจนัก เมื่อเห็นดอกบัวตูมเนื้อตรงหน้าช่างแตกต่างจากชีวิตใหม่ตัวน้อยๆ ที่นางจินตนาการเอาไว้มากเหลือเกิน นางยังเข้าใจว่าศพต้นไม้อาจจะให้กำเนิดเป็นเด็กทารกนะเนี่ย

"ถูกต้อง นี่แหละคือชีวิตใหม่" มือทั้งสองของหลี่ซีเย่ได้ชูดอกบัวตูมเนื้อเอาไว้สูงเหนือศีรษะ พิจารณาดูอย่างละเอียดทุกซอกทุกมุมโดยไม่ปล่อยผ่านไปแม้แต่จุดเดียว

"นี่คือความมหัศจรรย์ของฟ้าดิน มันคือการรวมเอาผู้มีความสามารถของฟ้าดินให้ปรากฏขึ้นมาอย่างไม่ขาดสาย นี่มันไม่เพียงเป็นทายาทของศพต้นไม้อันหนึ่งเท่านั้น ยิ่งนับเป็นผลงานเยี่ยมยอดของฟ้าดินอีกด้วย" หลี่ซีเย่ถึงกับกล่าวทอดถอนใจออกมาหลังจากได้พิจารณาอย่างละเอียดครั้งหนึ่งแล้ว

ในเวลาตัวเอง บรรดาศพต้นไม้ที่อยู่ในเหตุการณ์ทั้งหมดต่างทยอยกันคุกเข่าลง พวกมันคุกเข่าก้มกราบอยู่กับพื้นทั้งหมด เงยหน้ามองดูชีวิตใหม่ที่อยู่ในมือของหลี่ซียะ

“พวกมันกำลังทำอะไร?” เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับแปลกใจ เมื่อมองเห็นศพต้นไม้ทั้งหมดคุกเข่าก้มกราบลงกับพื้น

หลี่ซียะมองดูบรรดาศพต้นไม้ที่คุกเข่าก้มกราบอยู่กับพื้นหนึ่ง กล่าวหาที่เฉยเมยว่า “พวกมันกำลังต้อนรับการจุติบนโลกใบนี้ของผู้เป็นกษัตริย์ของพวกมัน ซึ่งจะเป็นกษัตริย์ปราศจากมงกุฎ เฝ้าพันธู์ของพวกมัน เป็นผู้ที่ได้รับความเคารพสูงสุด ชีวิตใหม่จะเป็นตัวแทนต้นกำเนิดเฝ้าพันธู์ของพวกมัน บางที ชีวิตใหม่ลักษณะเช่นนี้อาจนำมาซึ่งสิ่งที่เป็นความหวังใหม่ทั้งหมด นำมาซึ่งการสืบเฝ้าพันธู์ บางที การถือกำเนิดของชีวิตใหม่บนโลกใบนี้อาจทำให้พวกมันมีโอกาสกลายเป็นเฝ้าพันธู์ที่ใหม่เยี่ยมเฝ้าหนึ่งขึ้นมา”

“แต่ นี่ นี่มันเป็นเพียงดอกบัวเนื่อดอกหนึ่งเท่านั้นนะ มันจะเป็นเฝ้าพันธู์ใหม่ขึ้นมาได้อย่างไรกัน?” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับพูดขึ้นมา ขณะมองดูดอกบัวตูมเนื่อที่หลี่ซียะใช้มือทั้งสองอุ้มเอาไว้

“ไม่ ที่เจ้าเห็นเป็นเพียงเปลือกนอกเท่านั้นเอง” หลี่ซียะที่สองมืออุ้มดอกบัวตูมเนื่อเอาไว้ สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “มันยังไม่ได้เกิดอย่างแท้จริง สิ่งมีชีวิตลักษณะเช่นนี้อาจน้อยจะต้องฟุ่มพักอีกสิบปีหรือมากกว่านั้น การถือกำเนิดของมันในครั้งนี้เป็นเพราะฉนด้วยเกล้า เป็นการคลอดก่อนกำหนดแล้ว เมื่อมันเจริญเติบโตเต็มที่อยู่อย่างแท้จริงจะไม่ใช้หน้าตาอย่างนี้”

“เช่นนั้นแล้ว หากมันเติบโตเต็มที่แล้วจะมีลักษณะอย่างไร? ”
เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกแปลกใจ นางถึงกับทำท่าพิเน็จพิจารณาดอก
บัวตูมเนื้อที่อยู่ตรงหน้า นางไม่สามารถจินตนาการได้ว่า ดอก
บัวตูมเนื้อลักษณะเช่นนี้หากเจริญเติบโตเต็มที่แล้วจะเป็นอย่างไร

หลี่ซีเย่อ้าปากกำลังจะพูด แต่ ทันใดนั้นเองสายตาของเขา
กระตุกทีหนึ่ง นาทีนี้เองปรากฏเสียงซ่าซ่าซ่าดังขึ้น

ท่ามกลางเสียงซ่าซ่าซ่านี้ กลับมีสิ่งๆที่เหมือนเป็นรากที่เล็ก
ขนาดโยโย่ใหม่ โผล่ออกมาจากใต้พื้นดิน รากแต่ละเส้นเหล่านี้
เคลื่อนที่เหมือนงูเลื้อยที่คล่องแคล่ว หลังจากที่รากเหล่านี้โผล่ออก
มาแล้ว ปรากฏว่าศพต้นไม้ทั้งหมดที่อยู่เหตุการณ์นี้จะหวาดกลัว
เป็นยิ่งนัก ต่างทยอยกันถอยหลังออกไป

“นี่มันคืออะไร? ” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกตกใจกับรากจำนวนมากที่
ปรากฏออกมา

โดยเฉพาะเมื่อได้เห็นรากจำนวนมากที่ปรากฏออกมาแล้ว
เคลื่อนไหวกันยุบยับ ยิ่งทำให้เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับหวาดหวั่นพรึ่
พริ้งยิ่งนัก

ขณะที่เย่เสี่ยวเสี่ยวกำลังตระหนกตกใจอยู่นั้น รากขนาดเล็ก
เหล่านี้พลันถักทอพันเข้าด้วยกัน เพียงชั่วพริบตาเดียว พวกมัน
กลับกลายเป็นมือขนาดยักษ์ขึ้นมา เมื่อมือยักษ์นี้ปรากฏ ได้สร้าง
ความสะท้านขึ้นภายในใจของผู้คน เหมือนว่ามีมือยักษ์เช่นนี้
สามารถยกขึ้นคว่ำเอาฟ้าดินมาได้เช่นนั้น

“มันคิดจะทำอะไร?” เย่เสียวเสียว ถึงกับมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป เมื่อมียักษ์นี้ปรากฏตัวขึ้นมา บังเกิดกลางสังหรณ์ที่ไม่ดีขึ้นมา

“มันคิดจะนำเอาชีวิตใหม่ไป” หลีชีเย่กล่าวท่าที่เรียบเฉย ขณะที่มียักษ์นี้ปรากฏออกมา

“ไม่ได้ ไม่ว่ามันจะเป็นตัวอะไรก็ไม่สามารถนำชีวิตใหม่ไป” สีหน้าของเย่เสียวเสียวเปลี่ยนไปมากทีเดียว แม้วานางจะมีอายุน้อย แต่ความเป็นแม่กลับปรากฏออกมาพลันพุ่งตัวออกไปทันที ทำท่ากวักมือทีหนึ่งเสกเอาค่ายกลต้นไม้กระบี่ขึ้นมา

“ตั้ง ตั้ง ตั้ง” ต้นไม้กระบี่หึ่งตัวลงมา กิ่งไม้ที่ตั้งกระบี่จำนวนหมื่นพันพลันกลายเป็นค่ายกลกระบี่ ด้วยท่วงท่าที่ดูร้ายยิ่งตรงเข้าสังหารมียักษ์นั้น!

“ปัง.....” มียักษ์ไม่ได้เกรงกลัวต่อค่ายกลกระบี่ที่ตรงเข้ามาหาตน หนึ่งฝ่ามือที่สยบลงมา พลันทำลายค่ายกลกระบี่จนแหลกลาญ และต้นไม้กระบี่ต้นนั้นก็ถูกทำลายไปด้วย

สิ่งนี้หาใช่เป็นเพราะเย่เสียวเสียวนั้นอ่อนด้อย แต่เป็นเพราะมียักษ์นี้แข็งแกร่งมากเหลือเกิน ระดับปราชญ์ทั่วไปไม่สามารถตีเสมอมันได้อยู่แล้ว!

“ไป.....” เย่เสียวเสียวร้องออกมาคำหนึ่ง เวลานี้ความเป็นแม่ที่ปรากฏออกมาของนาง ต่อให้ต้องเผชิญหน้ากับศัตรูที่แข็งแกร่งมากกว่านี้ก็ไม่หวั่น นางกวักมือไปตามอารมณ์อย่างนั้น เรียกต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มาหลายต้น พลันที่ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์หลายต้น ลงมาจากท้องฟ้าก็เข้าล้อมมียักษ์นั้นเอาไว้ทันที

“ปัง.....ปัง.....ปัง.....” บังเกิดเป็นเสียงดังสนั่นขึ้นมา ภายในระยะเวลาอันสั้น ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์หลายต้นถูกมือยักษ์ฟันจนขาด ไม่สามารถต้านกับพลังของมือยักษ์นี้ได้

“พวกเราพาชีวิตใหม่หนีเอาตัวรอดเถิด มันแข็งแรงแรงมาก เหลือเกิน” เย่เสี่ยวเสี่ยวที่มีสีหน้าแปรเปลี่ยนไปมากกล่าวกับหลี่ชียเย่

หลี่ชียเย่ดึงตัวเย่เสี่ยวเสี่ยวไปอยู่ด้านหลัง กล่าวหาที่เรียบเฉยว่า “เจ้าไม่ใช่คู่ต่อสู้ของมัน ปล่อยให้หน้าทีของข้าก็แล้วกัน”

หลังจากที่มือยักษ์ได้ทำการฟันต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์หลายต้นของเย่เสี่ยวเสี่ยวจนขาดแล้ว พลังมือยักษ์นั้นก็ยื่นไปคว่ำดอกบัวตูมเนื้อที่อยู่ในมือหลี่ชียเย่ทันที

“แซ่จ้.....” ทันใดนั้น ปรากฎกระบี่เล่มหนึ่งในมือของหลี่ชียเย่ จังหวะที่มือยักษ์นั้นยื่นเข้ามานั้น หลี่ชียเย่ไม่ได้มองอะไรมันมากมาย พลังระเบิดประกายกระบี่ขึ้นมา ยามที่ประกายกระบี่ปรากฏออกมา ปรากฎหลักสี่ธรรมแต่ละข้อที่หึ่งตัวลงมาตั้งน้ำตกต่างๆ หลักสี่ธรรมสามารถสยบเหล่าชั้นฟ้าเอาไว้ได้!

“แซ่จ้.....” เสียงกระบี่คำรามก้องเก้าชั้นฟ้า หนึ่งในกระบี่ที่ฟาดฟันออกไปตามอารมณ์พลังฟันฉับเข้าไปยังมือยักษ์นั้น โดยไม่ได้มีกระบวนท่าใดๆ ทั้งสิ้น ไม่มีกระบวนท่าที่เปลี่ยนแปลงพลิกแพลง กระทั่งไม่ได้อาศัยพลังอะไรมากมายนัก แค่ฟาดฟันเข้าไปใส่ตามอารมณ์ไปอย่างนั้น

แต่ว่า ภายใต้หนึ่งกระบี่ที่ฟาดฟันไปตามอารมณ์เช่นนี้ ทุกสิ่ง ล้วนแล้วแต่ต้องร้องโหยหวนให้กับสิ่งนี้ จะเป็นพลังสวรรค์ก็ดี หรือจะเป็นพลังฟ้าดินก็ช่าง หรือพลังจากสรรพสิ่งบนโลกก็เป็น เช่นนี้ พลังทุกสิ่งต้องสลายไปภายใต้คมกระบี่นี้ และต้องถูกสยบ เอาไว้

“ป.....” มือยักษ์นั้นถูกฟันจนขาดสองท่อนไปทันที ภายใต้หนึ่งกระบี่นี้ มือยักษ์ก็คล้ายดั่งไก่ที่ยัดคอให้คนเขาเชือดอย่างนั้น ภายใต้หนึ่งกระบี่นี้ ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะดำรงอยู่ในสถานะอย่างไรก็ตาม ก็ต้องยื่นคอมาให้เชือดโดยไม่สามารถขัดขืนได้แม้แต่น้อย!

เมื่อมือยักษ์ถูกฟันจนขาด รากทั้งหมดก็เหมือนดั่งเศษใยฝ้าย ปลิวร่วงลงสู่พื้นดิน

กระบี่ที่อยู่ในมือของหลี่ซีเย่คือกระบี่สวรรค์ หนึ่งกระบี่อยู่ในมือปราศจากผู้ต่อกรทั่วหล้า! ซึ่งคือความน่ากลัวของกระบี่สวรรค์ เมื่อไหร่ที่มันสำแดงพลังขึ้นมาจริงๆ มันสามารถสยบทุกสิ่ง พลังทุกสิ่งต้องสลายหายไป ภายใต้การฟาดฟันของกระบี่สวรรค์ ไม่ว่าจะ เป็นพลังอะไรก็ตาม ต้องยอมยัดคอให้เชือดแต่โดยดี!

“ซ่าซ่าซ่า.....” จังหวะที่หลี่ซีเย่เพิ่งจะจัดการสังหารมือยักษ์ นั้นไป บนพื้นดินปรากฏเสียงซ่าซ่าซ่าดังขึ้น ใต้พื้นดินซ่าซ่าซ่า ปรากฏมีรากมุดออกมาเป็นจำนวนมาก ทั้งยังมีจำนวนมากกว่า ก่อนหน้านั้นอีก สิ่งที่ทำให้ผู้คนต้องประหวั่นพรั่นพรึงก็คือ พวกรากที่ ปรากฏออกมาเหล่านี้มาด้วยท่าทีดุตันมาก ไม่เป็นมิตรเอาเสียเลย

หลี่ซีเย่ไม่ได้ใส่ใจกับรากที่มุดออกมาเหล่านี้อยู่แล้ว ไม่ได้ กระพริบกระพริบตาด้วยซ้ำ

“แข่งค์” ทันใดนั้น กระบี่สัจธรรมในมือของหลี่ชียะปะทะพลัง
ขึ้นมา จากเสียงคำรามของกระบี่ที่ดังขึ้นมา “ตั้ง” หลี่ชียะได้เอา
กระบี่ในมือปักลงบนพื้นอย่างแรง

“แว้งค์.....แว้งค์.....แว้งค์.....” นาทีนี่ เดิมกระบี่สัจ
ธรรมที่ดำเหมือนหมึกและดูไม่สะอาดตาพลันเหมือนมีชีวิต
ขึ้นมา ลวดลายเต๋าไม่มีที่สิ้นสุดพลันหลังรินออกมา

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น โดยมีกระบี่สัจธรรมเป็น
ศูนย์กลาง ลวดลายเต๋าไม่มีสิ้นสุดได้ถักทอเป็นบทคัมภีร์เต๋าขึ้นมา
บทหนึ่ง โดยที่บทคัมภีร์เต๋าทบทนี้ได้ขยายตัวขึ้นไม่หยุด
พริบตาเดียวเท่านั้น ไม่เพียงแต่ปกคลุมพื้นดินทุกหนทุกแห่งของ
หุบเขานี้เท่านั้น ทั้งยังปกคลุมไปทั่วทุกตารางนิ้วของพื้นดิน

บทคัมภีร์เต๋าดูขยายตัวอย่างบ้าคลั่ง เหมือนต้องการปกคลุม
โลกทั้งโลกเอาไว้ไว้อย่างนั้น มันต้องการให้โลกทั้งใบถูกจัดให้เข้าไป
อยู่ในบทคัมภีร์

ตอนที่ 1437 ปกป้องชีวิตใหม่

บทคัดค้านี้ของกระป๋องจักรวรรดิแผ่ขยายไปอย่างรวดเร็ว เหมือนต้องการสยบควบคุมโลกทั้งโลกเอาไว้ อีกทั้งการขยายตัวของคัมภีร์เป็นการสยบที่เบ็ดเสร็จเด็ดขาด ต่อให้เป็นพลังที่แข็งแกร่งมากกว่านี้ก็ไม่สามารถต้านทานได้!

เสียง “ซ่า ซ่า ซ่า” ดังขึ้น จากการสยบของบทคัดค้านี้ รากแต่ละเส้นที่มุดออกมาจากใต้ดินปล้นแห่งเฉาตายไปในทันที พวกมันสูญเสียการสนับสนุนจากพลังที่แข็งแกร่ง จึงแตกสลายกลายเป็นเหมือนเม็ดทรายที่ไปรยลงบนพื้นดิน

“ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม.....” นาทีนี่เอง เหมือนว่าโลกทั้งโลกเกิดสะเทือนสั่นไหว โครงสร้างขึ้นมา และโครงสร้างอย่างรุนแรงเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เหมือนโลกทั้งโลกกำลังจะถูกพลิกตลบกลับอย่างนั้น คล้ายวันสิ้นโลกกำลังจะมาถึง

ลักษณะการสั่นไหวเช่นนี้เหมือนว่ามีพลังที่แข็งแกร่งมาก ต้องการโผล่ทะลุขึ้นมาจากใต้พื้นดิน ต้องการฉีกบทคัดค้านี้ที่ทำการสยบโลกนี้เอาไว้ให้มันขาดกระจุย

“ฮึ.....” หลี่ชีย่ส่งเสียงน่าเกรงขามออกมา พลังลมปราณพวยพุ่งออกมาอย่างรุนแรง ทันใดนั้นเอง บริเวณหน้าผากของหลี่ชีย่ถูกเปิดออกและปรากฏทะเลแห่งความรู้ล่อยออกมา “ตุ้ม” หลี่

สัจธรรมแต่ละสายถูกยิงออกไปตรึงพื้นดินเอาไว้ เหมือนต้องการ
ตรึงจนพื้นดินทะเลอย่างนั้น

“ตุ้ม.....” ประกายที่ปราศจากสีสิ้นสุดพลันพวยพุ่งออกมาวง
แหวนสีเงินที่อยู่บนท้องฟ้ากลับกลายเป็นเจ็ดจ้ายิ่ง เปลวไฟสีเงินที่
ร้อนแรงสาดส่องจนสว่างไสวไปทั่วท้องฟ้า สว่างไสวไปทั้งโลก!

นาทีนี่ โลกนี้ได้บอวอลไปด้วยกลิ่นอายสายหนึ่งที่ปราศจากผู้
ต่อกรทั้งเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน กลิ่นอายลักษณะเช่นนี้มีความดีก
ดำบรรพยิ๊งนัก เหมือนว่ามันดำรงคงอยู่มาตั้งแต่ยุคที่ดึกดำบรรพ์
โบราณมากๆ นั่น

“ปัง” หลีชีเย่หยิบเอากล่องทองแดงออกมา ให้กล่องทองแดง
วางทับอยู่บนบทคัมภีร์นั้น และเพิ่มขนาดให้กับบทคัมภีร์ในทันที!

จากนั้น ตะเกียงสีเขียวเปลวไฟสีดำของหลีชีเย่ก็ถูกจัดวางอยู่
บนบทคัมภีร์นั้น นาทีนี่เปลวไฟสีดำลงโลดอยู่ เหมือนว่าขอเพียงหลี
ชีเย่ขับเคลื่อนมัน ก็สามารถเผาผลาญทุกสิ่งในฟ้าดินแห่งนี้จน
สิ้น!

“ข้าไม่สนว่าเจ้าจะหลบซ่อนตัวอยู่ที่ไหน! และไม่สนใจว่าเจ้า
สามารถวิญจักรได้หรือไม่!” หลีชีเย่กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า
“ในเมื่อได้ละทิ้งโลกใบนี้ไปแล้วก็จงไสหัวไปให้พ้นจากหน้าข้า! ใน
เมื่อข้าเป็นผู้นำพาชีวิตใหม่นี้มายังโลกใบนี้ จากนี้ไปข้าคือผู้
ปกป้องดูแลสูงสุดของมัน! ใครอย่าหวังแตะต้อง.....”

“นับจากนี้เป็นต้นไป ข้าเป็นผู้รับผิดชอบต่อชีวิตของมัน
อนาคตของมันข้าเป็นผู้กำหนด ข้าเป็นผู้ควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง!

ถ้าหากคิดจะแตะต้อง เมื่อถึงเวลานั้นข้าไม่เพียงแต่ให้บทคมภีร์นี้ สยบอยู่ตรงนี้ตลอดไปเท่านั้น! ข้าจะขุดลึกลงไปใต้ดิน ไม่ว่าจะ แข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม ข้าก็จะสังหารมันเสีย! นี่แหละคือคำพูด ของข้า ข้าพูดได้ทำได้! "

คำพูดที่อหังการของหลี่ชีย่ดังก้องสะท้อนอยู่กับฟ้าดินแห่งนี้ นี่คือคำพูดที่ใช้อำนาจบาตรใหญ่อย่างไม่มีเหตุผลมากที่สุด เป็น คำเตือนที่อันธพาลที่สุดของหลี่ชีย่

ในเมื่อหลี่ชีย่ได้ตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่าจะให้ชีวิตใหม่นี้คงอยู่ ต่อไป ใครก็ไม่สามารถเอาตัวมันไปได้ ใครกล้าพาตัวมันไปเท่ากับ ไม่ต้องการอยู่ร่วมโลกกับเขา! เขาจะทำทุกวิถีทาง และอาศัยกำลัง ทั้งหมดที่มีอยู่ ทำลายล้างศัตรูนี้ไปสิ้น!

ขอเพียงหลี่ชีย่ได้ตัดสินใจแล้ว ไม่ว่าจะเป็นผู้ดำรงอยู่ใน สถานะใดก็ตาม เป็นเหล่าเทพราชันก็ดี หรือผู้ยิ่งใหญ่ของทุกๆ อาณาจักรก็ดี ไม่อาจไม่ประหม่นหรือชิ่งน้ำหนกให้ดี

ขอเพียงเป็นผู้ที่รับรู้ถึงการดำรงอยู่ของอิกาทมิฬแล้ว ไม่ว่าจะ เป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะสูงสุด ไม่ว่าจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่เช่นใด ต่าง เข้าใจได้ว่าหากมันเขาได้ตัดสินใจไปแล้ว เขาก็จะทำมันให้สำเร็จ เทพขวางสังหารเทพ มารขวางเช่นฆาฆมาร

มือมืดที่มองไม่เห็น มือสังหารนิรันดร์กาล ผู้ปกป้องคุ้มครอง แก้วแดน..... ชื่อที่อหังการปราศจากผู้เทียบเทียมเหล่านี้ หาใช่

ได้มาด้วยการคุยโวโอ้อวด แต่ได้มาจากการทับถมของโครงการ
กระดุกจำนวนนับไม่ถ้วน แลกมาด้วยโลหิตจำนวนนับไม่ถ้วน!

สุดท้าย ภายใต้คำเตือนของหลี่ซีเย ทัวทั้งโลกก็ได้สงบ
กลับคืนสู่ปรกติ ไม่ว่าจะเป็นผู้ดำรงอยู่ในสถานะใด ล้วนแล้วแต่
ต้องเผชิญกับคำเตือนของหลี่ซีเยอย่างระมัดระวัง ขอเพียงเป็นผู้ที่
รับรู้ถึงการดำรงอยู่ของอิคาทมิฟ ใครก็ไม่กล้าบอกว่าการเปิด
ศึกกับเขาโดยง่ายตาย!

“ดีมาก นับแต่วันนี้เป็นต้นไป ข้าก็คือผู้มีอำนาจสูงสุดในการ
ดูแลปกป้องชีวิตใหม่นี้” หลี่ซีเยกล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉย

เยเสี่ยวเสี่ยวยืนเซ่ออยู่ตรงนั้น เวลานี้นางเองก็สะท้อน
หวั่นไหวกับคำพูดที่อันธพาลยิ่งของหลี่ซีเย เป็นครั้งแรกที่นางได้
เห็นด้านอีกด้านหนึ่งที่ถืออำนาจบาตรใหญ่ของหลี่ซีเย ข้าเป็น
ใหญ่แต่ผู้เดียวในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ไม่มีใครเหนือกว่าข้าเป็นนิ
รันดร!

อันธพาล ปราศจากผู้ต่อกร ก้มมองดูจากด้านบน สยบ
..... ณ ขณะนี้ เยเสี่ยวเสี่ยวทำได้แค่ใช้คำเหล่านี้มาเปรียบ
เปรยกับตัวตนของหลี่ซีเยเมื่อครุ่น

“ตูม” ในเวลานี้ ไฟสีดำในตะเกียงเขียวได้ไหลล้นทะลักออกมา
เหมือนสายน้ำ มันไหลไปตามลายเส้นต่างๆ ลายเส้นของบทกัมภีร์

“จืด จืด จืด” สุดท้าย ไฟสีดำได้ทำการสลักบทกัมภีร์นี้เอาไว้
บนโลกใบนี้!

เวลานี้ ไฟสีดำได้กลับเข้าไปยังตะเกียงเขียว หลีชีเย่เรียก ตะเกียงเขียวกลับ จากนั้น “เกร็งค์” หลีกส์จธรรมที่ปราศจากผู้ ต่อกรซึ่งตรึงอยู่บนพื้นได้กลับไปยังทะเลแห่งความรู้ของหลีชีเย่ ตามเดิม

ควรจะทราบว่า หลีกส์จธรรมที่อยู่ภายในทะเลแห่งความรู้ ของหลีชีเย่นั้น ได้รับการปกป้องรักษาโดยราชันเซียนหมิงเหริน ราชันเซียนหญิงหงเทียน ราชันเซียนเซียนหลี ราชามังกรดำ..... เป็นต้น หลีกส์จธรรมที่ผ่านการปกป้องรักษาโดยราชันเซียนแต่ละ องค์ ย่อมไม่มีวันสลายชั่วนิรันดร์ ความน่ากลัวของมันยากที่จะ จินตนาการได้

ในเวลานี้เอง หลีชีเย่ได้เรียกกล่องทองแดงกลับคืนมา จากนั้น เสียงเหมือนน้ำไหลดังขึ้น บทคมภีร์ที่แผ่ขยายตัวออกไปจากกระบี่ สัจธรรมกับไหลกลับคืนไปยังกระบี่สัจธรรม บทคมภีร์ที่ที่สยบโลก ไบนี้เอาไว้แต่เดิมาก็ได้จางหายไป

แม้ว่าบทคมภีร์ไม่ได้สยบโลกนี้อีกต่อไปแล้ว แต่ ภายใต้การ สลักของไฟสีดำ บทคมภีร์นั้นได้ฝากร่องรอยที่ไม่สามารถลบเลือน ได้ชั่วนิรันดร์ บทคมภีร์นี้จึงยังคงประทับอยู่ที่ตรงนี้ และสยบควบคุม ตรงนี้เอาไว้ แม้ว่าพลังอำนาจของมันจะลดน้อยลงไป เมื่อเทียบกับ บทคมภีร์ที่แท้จริง แต่ทว่า ยังคงน่ากลัวอย่างยิ่ง อีกทั้งยังไม่ สามารถลบเลือนมันได้

เดิมทีกระบี่สัจธรรมและตะเกียงเขียวก็คือสิ่งที่น่ากลัวและ ปราศจากผู้ต่อกรอยู่แล้ว มาวันนี้พวกมันได้ฝากร่องรอยที่ไม่

สามารถลบเลือนเอาไว้ ย่อมสามารถประเมินได้ว่ามันมีพลังอำนาจเพียงใด

ไม่ถ่างนักกว่าเย่เสี่ยวเสี่ยวจะได้สติกลับมา นางบอกต่อหลี่ชียเอ่ว่า “พวกเราไปกันเถอะ”

“ไม่ พวกเราจะต้องจัดการเรื่องที่อยู่ของชีวิตน้อยๆ นี้ให้มันเรียบร้อยเสียก่อน สร้างที่นี่ให้เป็นบ้านของมัน” หลี่ชียเอ่กล่าวท่าที่เฉยเมย

“สร้างบ้านที่นี่ให้กับมัน?” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับงงัน รู้สึกว่ามันไม่น่าเป็นไปได้ มองดูดอกบัวตูมเนื้อที่อยู่ในมือของหลี่ชียเอ่แล้วกล่าวว่า “พวกเรา พวกเราไม่พามันไปด้วยรี?”

“ไม่ มันเกิดที่นี่ มันต้องได้รับการพุ่มพักจากที่นี่ต่อไป ถ้าหากพามันไปโลกภายนอก ในอนาคตมันจะต้องกลายเป็นไม่สมบูรณ์มาแต่กำเนิด” หลี่ชียเอ่กล่าวท่าที่เรียบเฉยว่า “มันจะต้องบ่มพักต่อไปเรื่อยๆ ที่นี่ จนกว่าจะเติบโต”

“ที่ตรงนี้จะปลูกกำเนิดของมัน และก็จะเป็นแหล่งต้นกำเนิดของมันอีกด้วย มันจะต้องเจริญเติบโตอยู่กับโลกนี้ในอนาคต” หลี่ชียเอ่มองดูโลกใบนี้แล้วเอ่ยขึ้นมาอย่างเชื่องช้าในที่สุด

“แต่ว่า มัน มันเป็นเพียงชีวิตน้อยๆ เท่านั้นเองนะ การทิ้งให้มันอยู่ที่นี่เกิดมีอันตรายขึ้นมาแล้วจะทำอย่างไร?” เย่เสี่ยวเสี่ยวกล่าวด้วยความกังวล

เย่เสี่ยวเสี่ยวมองดูดอกบัวตูมเนื้อด้วยความเป็นห่วง เกิดชีวิตน้อยๆ นี้ได้รับอันตรายขึ้น แล้วจะมีสิ่งใดสามารถคุ้มครองมันได้?

“วางใจเถอะ ไม่มีที่ใดปลอดภัยมากไปกว่านี้อีกแล้ว” หลีซีเย กล่าว “ที่นี่จะเป็นบ้านของมัน” กล่าวขาดคำ หลีซีเยเริ่มลงมือทำอะไรบางอย่าง

นิ้วที่ชี้ออกไปพลันกลายเป็นน้ำพุ มือที่วาดกวาดไปตาม อารมณ์กลายเป็นธารน้ำไหล เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ได้ พื้นดินพวยพุ่งเป็นน้ำพุทองคำ เสียงน้ำไหลจ๊อกๆ ล้อมรอบหุบเขา แห่งนี้เอาไว้

หลีซีเยได้ทำการเคลื่อนย้ายฟ้าดิน จัดการเปลี่ยนแปลงสภาพ ของสถานที่แห่งนี้ชนิดพลิกฟ้าพลิกแผ่นดิน เขาได้ทำการ แปรเปลี่ยนหุบเขาทั้งหมด ไม่เพียงต้องการให้มันกลายเป็นสถานที่ ที่เหมาะแก่การพุ่มฝักชีวิตใหม่เท่านั้น เขายังปรับเปลี่ยนสถานที่ แห่งนี้ให้กลายเป็นเหมือนดั่งป้อมปราการที่แข็งแกร่งไม่สามารถตี ให้แตกได้

หลังจากที่หลีซีเยได้ทำการปรับเปลี่ยนสถานที่แห่งนี้ทั้งหมด โดยได้วางทางหนีทีไล่เป็นชั้นๆ เอาไว้ ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เตรียม เอาไว้สำหรับชีวิตใหม่ทั้งสิ้น

สุดท้าย หลีซีเยได้เรียกพวกต้นทหารองครักษ์ บรรพบุรุษโสม ออกมา หลังจากที่พวกของต้นทหารองครักษ์ได้ออกมาแล้ว พวก มันต่างสุดลมหายใจลึกๆ เข้าทีหนึ่ง

“ข้าเข้าใจแล้ว ที่นี่คือพื้นที่ต้นกำเนิด มิน่าละ พลังชีวิตที่น่า เกรงขามยิ่งของเส้นลือโจวไม่มีใครสามารถดูดเอาไปได้” ต้นบรรพ บุรุษโสมพึมพำออกมาหลังจากมองดูไปรอบๆ

หลี่ซีเยมองดูพวกของต้นทหารองครักษ์ บรรพบุรุษโสมแล้ว เอ่ยขึ้นมาเชื่องช้าว่า “บรรดาพวกเจ้าทั้งหมดให้สองคนอยู่ที่นี้คอยดูแลชีวิตใหม่ โดยถือหลักอสาสมัครเป็นเกณฑ์! แน่จนที่สุด ข้าจะไม่ให้ผู้ที่อสาอยู่ดูแลที่นี่ต้องเสียเปรียบ”

พวกของบรรพบุรุษโสมเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีเยแล้วต่างมองตากันและกัน สุดท้าย ต้นทหารองครักษ์ได้ก้าวออกมาขึ้นอสาเป็นคนแรก

“ข้าเป็นผู้เฝ้าอารักขาโดยกำเนิด การดำรงอยู่ของข้าก็เพื่อเฝ้าอารักขา ให้ข้าเป็นผู้เฝ้าดูแลก็แล้วกัน” หลังจากที่ดินทหารองครักษ์ก้าวออกมาแล้วได้กล่าวด้วยท่าทีหนักแน่น

จากนั้น หวายวัฏจักรวิญญานฟ้าก็ได้ก้าวออกมา กล่าวว่ “ข้าก็บรรลุถึงขีดสูงสุดแล้ว คิดจะก้าวหน้าให้มากไปกว่าเดิมเกรงว่าคงยากแล้ว สถานที่แห่งนี้ดูจะเหมาะแก่การพักอาศัยในยามแก่เฒ่าของข้า ไม่แน่ว่าข้าอาจจะก้าวทะลุทะลวงไปได้กับการอาศัยอยู่ที่นี้ก็เป็นได้”

“ดีมาก งั้นพวกเจ้าทั้งสองก็อยู่เสียที่นี่ วันหนึ่งในอนาคตข้างหน้า พวกเจ้าจะต้องเปล่งประกายเจิดจ้าแน่นอน พวกเจ้าต้องรอคอยจนถึงยุคที่สูญอดปราศจากสิ่งที่จะมาเทียบเทียมแน่” หลี่ซีเยพยักหน้ากล่าว

สุดท้าย หลี่ซีเยได้มอบของขวัญจำนวนไม่น้อยให้กับหยาวัฏจักรวิญญานฟ้าและต้นทหารองครักษ์ จากการทำลายสำนักต่างๆ มากมาย ของวิเศษที่อยู่บนตัวของหลี่ซีเยมีมากจนนับกันไม่ถ้วนไม่ไหว

หลังจากที่ได้จัดวางอะไรต่างๆ เรียบร้อยแล้ว หลีซีเยได้นำ บัวตูมเนื่อวางเอาไว้ในดอกบัวดอกหนึ่งที่เกิดจากการวิวัฒนาการ ของสุดยอดสัตว์ธรรม หลังจากที่ได้วางดอกบัวตูมเนื่อลงไป ใน ดอกบัวดอกนั้นแล้ว ดอกบัวได้ค่อยๆ หุบลง จากนั้น ดอกบัวค่อยๆ จมลงไปใต้น้ำพุทองคำและหายไป

สุดท้าย หลีซีเยได้ละสายตากลับมา พุดกับพวกเย่เสี่ยวเสี่ยว ว่า “พวกเราไปกันเถอะ”

ในเวลานี้ พวกบรรพบุรุษโสม ต้นโบทันเซียนสมานแผลพวก มันต่างไม่อยากจากกัน จึงมีการรำลากับต้นทหารองครักษ์และ หวายวิญจักรวิญญาณฟ้า จะอย่างไรเสีย พวกมันอยู่ด้วยกันมา ตลอดตั้งแต่ครั้งอยู่ที่สวนสมุนไพรเหลาเซียนทำหล่น

ไม่เคยจากกันเลย เกรงว่าการจากกันในวันนี้ไม่รู้ว่าจะมี โอกาสได้พบกันอีกเมื่อไร หรือบางทีอาจจากกันนิรันดร์ไม่มี โอกาสได้พบกันอีก

“ลาก่อน พี่น้องทั้งหลาย” แม้แต่ต้นทหารองครักษ์และหวายวิญ จักรวิญญาณฟ้าก็ตัดใจไม่ได้ โบกไม้โบกมืออำลากับพวกบรรพ บุรุษโสม แม้แต่สิ่งที่ดำรงอยู่ในลักษณะของสมุนไพรเซียน ยังคง น้ำตาซึมเมื่อถึงคราวต้องลาจากกัน

“รักษาตัวด้วย บางทีพวกเราอาจมีวันได้พบกันอีก” หลีซีเยก็ กล่าวอำลากับต้นทหารองครักษ์และหวายวิญจักรวิญญาณฟ้า “หากถึงวันนั้นจริง พวกเจ้าจะต้องเปล่งประกายเจิดจ้าอย่าง แน่นนอน”

การที่ต้นทหารองครักษ์และหวายวัณจักรวิญญาณฟ้าติดตามหลี่ชี่เยมาเป็นเวลานาน ย่อมต้องมีความผูกพัน หากไม่เป็นเพราะต้องการเฝ้าปกป้องคุ้มครองชีวิตใหม่ หลี่ชี่เยก็ตัดใจให้พวกมันต้องร้องอยู่ที่ตรงนี้

ในที่สุด ท่วมกลางความไม่เต็มใจ พวกบรรพบุรุษโสมได้กระโดดเข้าไปในลัคนา หลังจากหลี่ชี่เย และเย่เสี่ยวเสี่ยวได้โบกมืออำลา กับพวกต้นทหารองครักษ์แล้ว ได้ก้าวไปข้างหน้าต่อไปในที่สุด

ตอนที่ 1438 ต้นไม้เหี่ยวแห้งในน้ำตื้น

โลกภายในเป็นโลกที่อัศจรรย์ยิ่งนัก ณ ที่ตรงนี้ไม่เพียงมีภูมิประเทศที่อลังการยิ่งแล้ว ยังมีทัศนียภาพที่แปลกประหลาดจนไม่สามารถจินตนาการได้

ที่ตรงนี้สามารถมองเห็นหลุมลึกที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬารแต่ละหลุมที่เรียงรายอยู่บนพื้น ไม่เพียงแลดูอลังการมากเท่านั้น ทั้งยังทำให้เกิดแรงดึงดูดที่น่ากลัวยิ่งจากการที่หลุมลึกจำนวนมากที่เรียงรายอยู่มากมาย ทำลายสิ่งที่อยู่รอบข้างแหลกละเอียดจนหมดสิ้น

ถ้าหากเป็นที่อื่น เปลวไฟจะต้องลุกโชนขึ้นสู่ด้านบน แต่ ที่ตรงนี้เปลวไฟกลับแลบลงสู่ด้านล่าง ที่น่ากลัวยิ่งไปกว่านั้นก็คือ บนท้องฟ้าถึงกับมีฝนอัคคีตกลงมา

ฝนอัคคีที่ตกลงมาจากฟ้าคล้ายดังลาวา ยามที่มันหยุดลงบนพื้นสามารถเผาผลาญพื้นดินจนไหม้ทะลุถึงข้างล่าง ภาพของฝนอัคคีที่ตกลงมาเช่นนี้ ย่อมสามารถจินตนาการได้ว่า พื้นดินถูกเผาผลาญจนกลายเป็นหลุมเป็นบ่อเต็มไปหมด

บางแห่งบนโลกใบนี้กระทั่งมีน้ำตกที่ดูเป็นเส้นสีเงินเป็นเส้นๆ ตกลงมาจากบนท้องฟ้า เมื่อเส้นสีเงินถูกตกลงมาเป็นสายดังน้ำตกเช่นนี้ เมื่อมันไหลไปตามพื้นอย่างรวดเร็ว แลดูเหมือนเงินที่กระจายอยู่เต็มพื้น สะเก็ดสีเงินที่เล็กมากๆ ดูเหมือนเป็นญาติที่กำลังร้ายรำกัอย่างเรงรำ เป็นภาพที่อลังการมาก

แต่ทว่า ยังมีสถานที่น่ากลัวยิ่งกว่านี้อีก เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวติดตามหลี่ชีย่เดินผ่านสถานที่แห่งหนึ่งนั้น ได้ยินเสียงดังซ่าซ่าซ่า

เย่เสี่ยวเสี่ยวหันมองไปตามต้นเสียง เห็นเป็นแม่น้ำทรายที่มีทรายปริมาณมหาศาลกำลังไหลเคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ท่าที่ดูเหมือนมีความสุขเหลือเกิน

แรกเริ่มทีเดียวเย่เสี่ยวเสี่ยวไม่ได้ใส่ใจกับมันสักเท่าไร แต่เมื่อสังเกตอย่างละเอียดในครั้งที่สองนั้น นางถึงกับหวาดกลัวจนขนลุกชู

นั่นมันหาใช่เป็นแม่น้ำทรายที่ไหลเคลื่อนที่ไปข้างหน้า แต่มันคือเมล็ดพันธุ์ขนาดเล็กแต่ละเมล็ดที่เท่าเมล็ดงา! ซึ่งก็คือเมล็ดพันธุ์เดียวกันกับที่พบในเทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์ และเป็นเมล็ดตัวเดียวกันที่มุดเข้าไปภายในร่างของศพแล้วแปรเปลี่ยนสภาพเป็นมนุษย์ตันไม้ นั่นเอง

แม่น้ำเมล็ดพันธุ์ที่อยู่ตรงหน้าสายนี้ก็คล้ายตั้งแม่น้ำที่ไหลไปไม่ขาดสาย เมล็ดพันธุ์จำนวนมากนับไม่ถ้วนที่พุ่งทะยานไปข้างหน้าดูแม่น้ำสายหนึ่ง ด้วยท่าที่ที่เรียวยิ่งนัก ช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวอะไรอย่างนั้น

เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวมองเห็นเมล็ดพันธุ์จำนวนมากมายที่มุ่งหน้าไปยังเทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้แล้ว ถึงกับขนลุกขนพองขึ้นมา

“นี่ นี่ นี่มันน่ากลัวเกินไปแล้ว” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับร่างสั่นเทิ้มขึ้นมา และปรากฏเป็นอาการขนลุกขนพองขึ้นบนผิวหนัง กกล่าวว่า

“ถ้าหากเมล็ดพันธุ์ทั้งหมดล้วนแล้วแต่วิ่งออกไป เกรงว่าสิ่งมีชีวิตในเก้าแดนตายไปทั้งหมดยังไม่พอให้พวกมันได้สร้างอาณาจักรมัง!”

เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับสะท้อนขึ้นมาทีหนึ่ง เมื่อนึกถึงสิ่งมีชีวิตทั้งหมดของเก้าแดนมีโอกาสกลายเป็นมนุษย์ต้นไม้ที่เป็นครึ่งผีครึ่งคนแล้ว ถึงกับมีลมตีขึ้นเหมือนจะอาเจียนออกมา ความน่ากลัวเช่นนี้สุดที่จะจินตนาการได้

“ในโลกนี้ไหนเลยจะมีเรื่องที่ยายตายปานนั้น” หลี่ชียะยิ้มกล่าวว่า “เมล็ดพันธุ์ที่สามารถรอดและมีชีวิตอยู่ได้มีเพียงไม่เท่าไรเท่านั้น เรียกได้ว่า สามารถกลายเป็นมนุษย์ต้นไม้ได้ในท้ายที่สุดนั้นมีโอกาสเพียงไม่ถึงหนึ่งในหนึ่งล้านล้านเท่านั้นเอง”

“ฟ้าดินย่อมจะมีกฎเกณฑ์ของฟ้าดิน ถ้าหากจะมีสิ่งใดที่แหกกฎของฟ้าดินละก็ ยังมีสวรรค์โຈรที่คอยดูอยู่นะเนี่ย” หลี่ชียะหัวเราะพร้อมกับชี้นิ้วขึ้นไปบนท้องฟ้า กล่าวว่า “ต่อให้เรื่องบางเรื่อง การดำรงอยู่สิ่งบางอย่างได้ทำลายกฎเกณฑ์ของฟ้าดินไปกลายเป็นที่สุดของฝืนลิขิตสวรรค์ เช่นนั้นแล้ว สวรรค์โຈรก็ไม่อนุญาตให้สิ่งนี้ได้อยู่บนโลกนี้อีกต่อไป”

“บนโลกนี้มีสิ่งนี้อยู่จริงรึ? สวรรค์มีตาจริงหรือ?” เย่เสี่ยวเสี่ยวพลันรู้สึกน่าสนใจเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้

“จะใช่สวรรค์มีตาหรือไม่ข้าไม่รู้” หลี่ชีย่ยิ้มเฉยเมยกล่าวว่า “อีกทั้งข้าก็ไม่เชื่อในเรื่องของสวรรค์มีตา ข้าเชื่อแต่มนโธธรรม หรือจิตสำนึกที่รู้จักผิดชอบชั่วดีของสวรรค์และโลกเท่านั้น”

“มันมีข้อแตกต่างกันรึ? ” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับพูดขึ้นมาว่า “ฟ้าดินก็ดี สวรรค์ก็ดี ล้วนแล้วแต่เป็นทุกสิ่งทุกอย่างของโลก บางทีพวกมันทั้งสองต่างก็ดำรงคงอยู่เหมือนเช่นหลักสัจธรรม”

“ไม่ ฟ้าดินกับสวรรค์เป็นคนละเรื่องกัน” หลี่ชีย่หัวเราะส่ายหน้ากล่าวว่า “คำว่าสวรรค์มีตา คำพูดนี้ฟังดูออกจะน่าขันอยู่ สวรรค์ใจไม่เคยใส่ใจในความเป็นความตายของสรรพชีวิตอยู่แล้ว มีเพียงมนโธธรรมที่สามารถสืบทอดต่อไปได้อย่างแท้จริง ไม่ว่าโลกจะเปลี่ยนไปอย่างไร มีเพียงมนโธธรรมที่ไม่เปลี่ยนแปลง”

“ถ้าเช่นนั้น อะไรนับว่าเป็นมนโธธรรม” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับประหลาดใจ คำว่ามนโธธรรมในความเข้าใจของคนจำนวนมากเป็นเพียงสิ่งที่ไม่มีการชี้ชัดเจาะลงไปเท่านั้น

หลี่ชีย่ไม่ได้ตอบคำถามของเย่เสี่ยวเสี่ยว เพียงจ้องมองไปยังที่ห่างไกลมากๆ “ไม่รู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่”

หลี่ชีย่พาเย่เสี่ยวเสี่ยวเดินทางต่อไป ในที่สุด หลี่ชีย่ได้พาเย่เสี่ยวเสี่ยวมาถึงยังสถานที่แห่งหนึ่ง เป็นสถานที่ที่มหัศจรรย์มาก

เหมือนว่า ที่ตรงนี้เป็นบริเวณที่สูงที่สุดของโลกใบนี้ เหมือนว่ามันตั้งอยู่เหนือเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินอย่างนั้น ด้วยความสูงของสถานที่แห่งนี้เสมือนว่าแค่เอื้อมมือออกไปก็สามารถคว้าเอาดวงดาวที่อยู่บนท้องฟ้ามาได้เช่นนั้น

ณ สถานที่ตรงนี้ ห้องฟ้าพรราวพร่างไปด้วยดวงดาวอยู่เต็มไปหมด สถานที่แห่งนี้มองดูแล้วงดงามและดูอลังการยิ่งนัก ทำให้รู้สึกเคลิบเคลิ้มไปกับภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้า

ณ ห้องฟ้าที่สูงเด่นตรงนี้แหละ ที่ที่สามารถเอื้อมมือไปคว้าดวงดาวได้ ที่ตรงนี้เปราะากฎำหนักที่ยิ่งใหญ่สุดประเมินอยู่สิบสองตำหนัก

ตำหนักทั้งสิบสองหลังนี้มีขนาดใหญ่โตมโหฬารจนสุดจะจินตนาการ แทนที่จะเรียกว่าตำหนัก เรียกว่าเป็นเมืองขนาดยักษ์จะเหมาะสมกว่า

ถ้าหากตำหนักขนาดใหญ่โตมโหฬารนี้สามารถเปิดเข้าไปได้ล่ะก็ เกรงว่าตำหนักแต่ละหลังน่าจะจุคนได้หลายแสนคน หรือบางทีอาจสามารถรองรับผู้คนทั้งโลกได้

การที่มีสิบตำหนักขนาดใหญ่โตมโหฬารปรากฏเรียงรายอยู่บนโลกของห้องฟ้าที่พรราวพร่างไปด้วยดวงดาวเช่นนี้ แลดูน่าสะเทือนหวั่นไหว และอลังการยิ่งนัก ดุจดั่งเป็นตำหนักในตำนานที่เหล่าเซียนอาศัยอยู่

อย่างไรก็ตามตำหนักขนาดใหญ่โตมโหฬารทั้งสิบสองนี้มีสีทองอร่าม คล้ายดั่งเป็นตำหนักที่สร้างขึ้นมาจากทองคำบริสุทธิ์ทั้งหลัง แลดูเย้ายวนใจยิ่งนัก ทำให้ผู้คนต้องหัวใจเต้นตุบตาม

ตำหนักทั้งสิบสองหลังนี้ไม่เพียงปิดประตูสนิท ทั้งยังเหมือนเป็นหลังเดียวกันทั้งหมด ทำให้ผู้คนที่มองเห็นตำหนักเหล่านี้แล้วเข้าใจได้ทันทีว่าไม่สามารถเข้าไปได้อยู่แล้ว

ตำหนักทั้งสองหลังมีการจัดวางตำแหน่งคล้ายเป็นค้ายกล
อะไรสักอย่าง ท่าทางยิ่งใหญ่โตมาก แต่ เย่เสียวเสียวไม่สามารถมอง
ออกถึงความลึกกลับของค้ายกลเช่นนี้

“นี่เป็นที่สำหรับให้เขียนอาศัยอยู่รึ? ” เมื่อเย่เสียวเสียว
มองเห็นความยิ่งใหญ่ของตำหนักทั้งสองที่เรียงรายอยู่บน
ห้องฟ้าที่พรราวพร่างไปด้วยดวงดาวเช่นนี้แล้ว นางอดที่จะเอ่ยถาม
ด้วยความแปลกใจ

หลี่ซีเยหัวเราะ แล้วกล่าวว่า “บนโลกนี้มีเขียนหรือไม่ ข้ากลับ
ไม่มั่นใจนัก แต่ว่า ที่ตรงนี้ไม่ใช่ที่อยู่ของเขียนอย่างแน่นอน”

หลี่ซีเยพาเย่เสียวเสียวก้าวผ่านสิบสองตำหนักที่ตั้งเรียงรายอยู่
บนห้องฟ้าที่พรราวพร่างไปด้วยดวงดาว หลังจากที่ผ่านมาแล้วตำหนักไป
แล้ว ระหว่างตำหนักทั้งสองมีที่ว่างขนาดเล็กอยู่แห่งหนึ่ง

ที่ว่างเล็กๆ ที่ดูจะไม่มีความสะดวกตาเอาเสียเลย อย่างน้อยที่สุด
เมื่อเปรียบเทียบกับตำหนักขนาดใหญ่โตมโหฬารซึ่งตั้งอยู่โดยรอบ
แล้ว พื้นที่ขนาดเล็กนี้สามารถมองข้ามไปได้เลย

ด้วยพื้นที่ขนาดเล็กเช่นนี้แหละ มันมีสระน้ำที่ต้นเขินอยู่แห่ง
หนึ่ง สระน้ำแห่งนี้เหมือนกำลังจะแห้ง เนื่องจากน้ำที่อยู่ในสระเพียง
พอที่จะท่วมหลังเท้าเท่านั้นเอง ดูไปแล้วลักษณะของมันเหมือนเป็น
แอ่งน้ำเล็กๆ มากกว่า

ข้างๆ แอ่งน้ำเล็กๆ นี้มีต้นไม้แห่งเดียวขนาดเล็กอยู่ต้นหนึ่ง
ต้นไม้นี้สูงแค่เสมอหัวเข่าของหลี่ซีเยเท่านั้นเอง ขณะที่ลำต้นมีขนาดเท่านิ้วมือเท่านั้น

ต้นไม้แห่งเหี่ยวขนาดเล็กรนี้ได้ตายสนิทไปแล้ว แม้ว่ากิ่งที่เหี่ยวเฉาจะยังคงมีใบอยู่ แต่ทว่า ดูไปแล้วต้นไม้ต้นนี้ได้ตายสนิทไปแล้วอย่างแน่นอน

หลี่ซีเยเผยรอยยิ้มเต็มเปี่ยมออกมา เมื่อมองเห็นแอ่งน้ำเล็กๆ และต้นไม้แห่งเหี่ยวขนาดเล็กร พึมพำออกมาว่า “พื้นที่เยี่ยมยอดที่สุด ไม่เสียทีที่ข้าได้ทุ่มเทกำลังกายใจไปมากมาย”

เย่เสี่ยวเสี่ยวเข้าใจได้ทันทีเมื่อเห็นท่าทีเช่นนของหลี่ซีเย หลี่ซีเยจะต้องมาด้วยสถานที่ที่อยู่ตรงหน้าแห่งนี้

แต่ว่า ไม่ว่าเย่เสี่ยวเสี่ยวจะดูจากมุมไหน สถานที่ที่อยู่ตรงหน้าก็ไม่คู่ควรที่จะกล่าวถึง ไม่ว่าจะเป็แอ่งน้ำตื้นๆ หรือต้นกล้าแห่งตายขนาดเล็กรนั้น ทั้งหมดล้วนแล้วแต่ธรรมดาเหลือเกิน ไม่เห็นมันจะเป็นสถานที่วิเศษตรงไหน

“สถานที่ตรงนี้มีของวิเศษหรือ?” โข้วว่าเย่เสี่ยวเสี่ยวไม่เชื่อในตัวของหลี่ซีเย แต่ว่า สถานที่ที่อยู่ตรงหน้ามันไม่มีอะไรแปลกจริงๆ ไม่ว่าใครก็ตามหากได้ผ่านมายังสถานที่แห่งนี้ก็จะไม่ให้ความสนใจกับสถานที่ที่อยู่ตรงหน้า

“ใช่เพียงแคของวิเศษเท่านั้น” หลี่ซีเยเผยรอยยิ้มออกมา กล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหย ลักษณะท่าทีของเขาในเวลานี้เหมือนกำไฟตายอยู่ในมืออย่างนั้น ทุกอย่างล้วนอยู่ในกำมือของเขา

“ไหนล่ะของวิเศษ?” เย่เสี่ยวเสี่ยวมองดูรอบๆ อย่างละเอียดย ไม่เห็นมีสิ่งใดที่แลดูล้ำค่าตรงไหน อีกทั้งสถานที่ที่อยู่ตรงหน้าก็ไม่มีอะไรที่แตกต่างเป็นพิเศษ

“ของบางอย่างเชื่อว่าสายตาของมนุษย์ปุถุชนจะสามารถมองเห็นได้ ความลึกลับมหัศจรรย์ที่ซ่อนอยู่ภายในนั้น แม้แต่สุดยอดดาวรุ่งแห่งยุคยังต้องอาศัยเวลายุคแล้วยุคเล่าจึงสามารถขบคิดได้”

ความจริงแล้ว เขาได้พินิจพิเคราะห์สถานที่แห่งนี้มานานานมาก ๆ ในห้วงเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา เขาขบคิดเท่าไรก็คิดไม่ออก กระทั่งท้ายสุด เขาได้ดวงตรามิติโบราณ และบทสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มมาแล้ว เขาจึงได้ตื่นรู้ถึงความลึกลับที่ซ่อนอยู่ภายใน

แม้ว่าในห้วงเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา หลี่ซิเย่จะรู้แล้วว่า มีความลับที่สะท้อนฟ้าซ่อนอยู่ในพื้นที่ที่สุดแสนจะธรรมดาจนไม่สามารถเปรียบเทียบได้ ในนั้นมีสิ่งที่ยอดเยี่ยมที่สุดในโลกซ่อนอยู่

แต่ทว่า ด้วยเหตุผลไม่รู้อาจจะเริ่มต้นลงมืออย่างไร หลี่ซิเย่ยังไม่เข้าใจถึงความลึกลับภายในอย่างแท้จริง เขารู้เพียงว่าสิ่งที่อยู่ในนั้นล้ำค่ายิ่งนักเท่านั้นเอง

ภายหลัง หลังจากที่เขาตื่นรู้แล้ว จึงทำให้รู้ถึงความล้ำค่าที่อยู่ในภายใน! สถานที่ที่สุดแสนจะธรรมดาอันนี้แหละคือหนึ่งในเหตุผลที่หลี่ซิเย่มายังแดนวิญญูณสวรรค์

แน่นอน ไม่ว่าเย่เสี่ยวเสี่ยวจะมองดูอย่างไรก็ไม่สามารถดูรู้ถึงความลึกลับที่อยู่ใน เชื่อว่าเป็นเพราะเย่เสี่ยวเสี่ยวไม่ฉลาดพอต่อให้ราชันเซียนมาด้วยตนเองก็เป็นไปไม่ได้ที่เพียงแค่มองไม่กี่ทีก็สามารถมองเห็นความล้ำค่าที่ซ่อนอยู่ภายในได้

“เจ้าไปยืนดูอยู่ข้างๆ ”

เย่เสียวเสียวไม่พูดพล่ามทำเพลง พาตัวเองหลบห่างไกลจาก
แอ่งน้ำแห่งนี้

เวลานี้ หลี่ชีย่สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง ยืนอยู่ท่ามกลาง
แอ่งน้ำนั้น โดยที่น้ำที่ขังอยู่ในแอ่งทวมมืดหลังเท้าของหลี่ชีย่พอดี
เท่านั้น

"แว้งค์" เวลานี้ หลี่ชีย่เปิดลัคนาออกมา ปล่อยให้จตุลัษณ์
ลอยออกมาทั้งหมด ประกอบด้วยต้นไม้แห่งชีวิต เต่าแห่งชีวิต เสือ
แห่งชีวิต และน้ำพุแห่งชีวิต หลังจากที่จตุลัษณ์ออกมาแล้วได้เข้า
ควบคุมอยู่รอบๆ ทั้งสี่ด้านของแอ่งน้ำในที่นี้

เหมือนว่าต้นไม้แห่งชีวิตต้องการหยั่งรากลงบนพื้นดินแห่งนี้
น้ำพุแห่งชีวิตต้องการทำให้สถานที่แห่งนี้กลายเป็นตาน้ำ เต่าแห่ง
ชีวิตเหมือนต้องการแทรกตัวเข้าไปยังสถานที่แห่งนี้ โดยที่ตัวมัน
เองคล้ายต้องการกลายเป็นภูเขาไฟลูกหนึ่งอย่างนั้น สำหรับเสือ
แห่งชีวิตได้ปักลงที่ตรงนั้นโดยตรง เหมือนต้องการเชื่อมฟ้าดินเข้า
ด้วยกันอย่างนั้น

"ได้เวลาเริ่มต้นได้แล้ว" สายตาของหลี่ชีย่กระตุกทีหนึ่ง "ตูม"
พลังลมปราณพวยพุ่งขึ้นมาอย่างรุนแรง หันโดนั้น พลังลมปราณที่
น่ากลัวของหลี่ชีย่ได้แยกตัวออกเป็นสี่สาย แต่ละสายแยกพุ่งเข้า
ไปในต้นไม้แห่งชีวิต เสือแห่งชีวิต เต่าแห่งชีวิต และน้ำพุแห่งชีวิต

"ซ่าา ซ่าา ซ่าา....." เสียงน้ำไหลดังขึ้น จากการทำพลัง
ลมปราณของหลี่ชีย่ถูกฉีดเข้าไปในจตุลัษณ์นั้น น้ำพุแห่งชีวิต
ได้มีน้ำไหลล้อกๆ ออกมาและเติมแอ่งน้ำนั้นจนเต็มเปี่ยมภายใน
ระยะเวลาอันสั้น

ในเวลานี้ หากจะมองดูให้ละเอียดละก็ จะพบว่าหยดน้ำหยดหนึ่งที่อยู่ในน้ำพุแห่งชีวิตได้ถูกย่อยสลายไปนานแล้ว มันได้กลายเป็นส่วนหนึ่งที่ขาดไม่ได้ของน้ำพุแห่งชีวิต

ขณะที่เวลานี้ หลังจากทีน้ำพุแห่งชีวิตได้เติมน้ำในแอ่งน้ำจนเต็มแล้ว ภายในน้ำนั้นเหมือนมีการสั่นไหวจนเห็นเป็นคลื่นน้ำขนาดจิ๋วที่แผ่กระจายเป็นวงออกไป สิ่งนี้คือต้นกำเนิดชะตาลับ

ต้นกำเนิดชะตาลับที่คล้ายดั่งเป็นคลื่นเหมือนเป็นวัตถุแห่งความชุ่มชื้นที่ไร้เสียง มันได้หลอมรวมเข้าด้วยกันกับน้ำของแอ่งน้ำแต่เดิมที่เหลืออยู่น้อยนิดน่าสงสารจนกลายเป็นเนื้อเดียวกัน

หลังจากที่ต้นกำเนิดชะตาลับได้หลอมรวมเป็นเนื้อเดียวกันกับมันแล้ว น้ำที่อยู่ในแอ่งน้ำนี้ก็กลับแทรกซึมลงใต้พื้นดินอย่างเงียบเชียบ เหมือนว่าต้นไม้อื่นๆแห่งที่อยู่ข้างแอ่งน้ำกำลังดูดซึมเอาน้ำที่อยู่ในแอ่งน้ำไปอย่างนั้น มันอยู่ในสภาวะที่กระหายเต็มที่อยู่แล้ว

ตอนที่ 1439 หน้าแห่งศักราช

“แว้งค์.....” เวลานี้ ต้นไม้แห่งชีวิตที่ยังร่าเริงอยู่ข้างๆ ต้นไม้เหี่ยวแห้งได้มีกิ่งไม้แต่ละกิ่งทิ้งตัวห้อยลงมา และเวลานี้เองเรื่องที่เหลือเชื่อก็ได้เกิดขึ้นแล้ว กิ่งไม้แต่ละกิ่งของต้นไม้แห่งชีวิตถึงกับแหงเข้าไปในลำต้นเล็กๆ ของต้นไม้เหี่ยวแห้งนั้น

ควรทราบว่า กิ่งไม้แต่ละกิ่งของต้นไม้แห่งชีวิตมีขนาดใกล้เคียงกับขนาดลำต้นของต้นไม้เหี่ยวแห้งนั้น แต่ ต้นไม้เหี่ยวแห้งเล็กๆ ต้นนี้กลับกลายเป็นหลุมที่ถมไม่รู้จักเต็ม ต่อให้กิ่งไม้จำนวนมากกว่านี้มุดเข้าไปในลำต้นของมัน มันก็สามารถรองรับได้ ลึกล้ำยากจะหยั่งถึงจริงๆ

“ตุ้ม.....” เต่าแห่งชีวิตได้พวยพุ่งไฟที่อยู่ในเต่าอย่างไม่มีสิ้นสุดออกมา นาทีนี้เอง ไฟที่ไม่มีสิ้นสุดนี้ได้ไหลลงมาด้านล่างครอบคลุมต้นไม้เหี่ยวแห้งเอาไว้ทั้งหมด

ต้นไม้เหี่ยวแห้งตรงหน้ามีความแห้งเฉายิ่งนัก ทำให้ผู้คนอดที่จะสงสัยไม่ได้ว่า ขอเพียงมีสะเก็ดไฟน้อยนิดกระเด็นใส่กิ่งไม้ที่เหี่ยวแห้งนั้นก็สามารถจุดติดและเผาผลาญต้นไม้เหี่ยวแห้งเล็กๆ ต้นนี้จนเป็นจุณ

แต่ทว่า การที่ไฟแห่งชีวิตได้ไหลลงมายังต้นไม้เหี่ยวแห้งที่อยู่ด้านล่างกลับไม่ได้ทำให้ต้นไม้เหี่ยวแห้งต้นนี้ถูกจุดติดขึ้นมา อีกทั้งไฟแห่งชีวิตก็ไม่ได้เผาไหม้ต้นไม้เหี่ยวแห้งนี้เลยแม้แต่น้อย

ครั้นเมื่อไฟแห่งชีวิตได้ครอบคลุมต้นไม้เหี่ยวแห้งนี้อยู่ นั่นเสียง “แกริ่งค์ แกริ่งค์ แกริ่งค์” ดังขึ้น บทสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มที่อยู่ในเตาแห่งชีวิตได้กลายเป็นหลักสัจธรรมแต่ละข้อ และหลักสัจธรรมแต่ละข้อนี้ได้ประทับสลักลงบนต้นไม้เหี่ยวแห้ง จากเสียงของโลหะที่ดังขึ้น หลักสัจธรรมแต่ละข้อนี้ได้ประทับสลักลงบนต้นไม้เหี่ยวแห้งได้กลับกลายเป็นอักขระยันต์แต่ละตัวที่ล้ำลึกมหัศจรรย์ยิ่ง

“เปรียะ เปรียะ เปรียะ.....” ในเวลานี้ เสาแห่งชีวิตได้ปรากฏประกายไฟฟ้าแต่ละสายขึ้นมา โดยที่ประกายไฟฟ้าแต่ละสายถูกพันเอาไว้ด้วยอักขระยันต์ที่มีขนาดใหญ่มาก ซึ่งอักขระยันต์นี้เกิดจากการถักทอขึ้นมาจากหลักสัจธรรมที่ลึกลับมหัศจรรย์ที่สุด

อักขระยันต์ที่อยู่ในประกายไฟฟ้าก็คือดวงตรามิติโบราณ ในเวลานี้ดวงตรามิติโบราณได้พุ่งลงไปใต้น้ำที่อยู่ในแอ่งพร้อมกับประกายไฟฟ้า ได้ยินเสียงกระแสบไฟที่สาดกระเซ็น ทั้งประกายไฟและดวงตรามิติโบราณปล้นมุดลงใต้ดินและหายไป

“ซวบบ ซวบบ ซวบบ.....” เป็นเสียงที่ดังขึ้นฟังดูเหมือนมีอะไรบางอย่างกำลังดูดน้ำที่อยู่ในแอ่งน้ำอย่างนั้น ซึ่งความจริงก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ เพราะระดับน้ำเริ่มลดลงเรื่อยๆ ตามเสียงซวบบซวบบที่ดังขึ้นมา ภายในระยะเวลาอันสั้น น้ำทั้งหมดก็ถูกดูดจนแห้งไม่หลงเหลืออีกเลย

เย่เสียวเสียวมองดูภาพอันมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นตรงหน้า นางเดาไม่ออกเลยว่าหลီးชีย่ต้องการทำอะไร

“เปรียะ เปรียะ เปรียะ.....” ในเวลานี้เอง ต้นไม้เหี่ยวแห้งกลับดูเหมือนมีประกายไฟฟ้าวิ่งอยู่บนตัว ดูท่าคงเป็นเพราะมันได้ดูดเอาน้ำ

ในแองเข้าไปจนหมดสิ้น แม้แต่สายฟ้าของเสาแห่งชีวิตก็พลอยถูก
มันดูดเข้าไปด้วย

“ปรากฏออกมาเดี๋ยวนี้” หลี่ซีเย่คำรามเสียงยาวออกมา พลัง
ลมปราณส่งเสียงดังตุ้มตาม นาที่นี้หลี่ซีเย่ได้ระเบิดพลังที่ทรงพลัง
อำนาจแข็งแกร่งยิ่งออกมา คล้ายดังเทพมารมาจุติอย่างนั้น

“แวงค์” ทันใดนั้น ต้นไม้เหี่ยวแห้งที่อยู่ข้างแองน้ำปล้นเหมือน
ได้พลังชีวิตกลับคืนมาอย่างนั้น ทั้งที่เห็นได้ชัดว่ามันยังคงเป็น
เพียงแค่ต้นไม้เหี่ยวแห้งเล็กๆ ต้นหนึ่งเท่านั้น แต่ว่า เวลานี้มันกลับ
ทำให้ผู้คนเกิดภาพลวงตาที่บอกไม่ถูก ต้นไม้เหี่ยวแห้งต้นเล็กๆ ดู
ไปแล้วเหมือนเปี่ยมด้วยพลังชีวิตเสียแล้ว เหมือนว่าได้ผลิใบเขียว
ออกมาเต็มต้น เต็มไปด้วยพลังชีวิต

ขณะเดียวกัน ดวงตรามิติโบราณ บทสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่ม
และต้นกำเนิดชะตาลับทั้งสามสิ่งนี้ได้ปรากฏอยู่บนต้นไม้เหี่ยวแห้ง
พร้อมๆ กัน

“ปู” เสียงหนึ่งดังขึ้น เหมือนว่ามีอะไรบางอย่างเปิดออก ใน
เวลานี้เอง บนยอดไม้ที่อยู่สูงที่สุดของต้นไม้เหี่ยวแห้งกลับปรากฏ
ใบไม้สีเขียวเล็กๆ ใบหนึ่งแตกออกมา

ใบอ่อนใบเล็กๆ ใบนี้ดูจากลักษณะภายนอกแล้วไม่ได้มีอะไร
แตกต่างจากใบไม้ทั่วๆ ไปเท่าไรนัก แต่ทว่า หลังจากที่ใบไม้สีเขียว
ใบเล็กๆ นี้ปรากฏขึ้นมาแล้ว พลังทำให้โลกทั้งโลกเปี่ยมด้วยความ
มีชีวิตชีวา

เหมือนว่านาทีนี้ ผืนแผ่นดินได้ปรากฏต้นอ่อนแต่ละต้น โผล่ออกมาจากพื้นดิน กำลังเริ่มเจริญเติบโตผลิดอกออกผล ทำให้โลกทั้งโลกเต็มไปด้วยความเป็นสีเขียว ทำให้โลกใบนี้กลับมีชีวิตชีวาขึ้นมา

แค่ใบไม้เขียวใบเดียวเท่านั้น กลับเปี่ยมล้นไปด้วยความมีชีวิตชีวาเช่นนี้ ช่างเป็นเรื่องที่เหนือความคาดคิดจริงๆ

เย่เสียวเสียวอิมเอมอยู่ท่ามกลางความมีชีวิตชีวาเช่นนี้ รู้สึกได้ว่าตัวเองเหมือนเคลิบเคลิ้ม อยู่กับมหาสมุทรที่เต็มไปด้วยความมีชีวิตที่กระฉับกระเฉงอยู่ เวลานี้นางถึงกับรู้สึกใจหายใจคว่า ต่อให้นางไม่สามารถเข้าใจได้ว่าเจ้าใบสีเขียวใบเล็กๆ ที่อยู่ตรงหน้านั้นคืออะไร แต่ทว่า นางเองก็เข้าใจได้ว่า เจ้าใบสีเขียวใบเล็กๆ ที่อยู่ตรงหน้าใบนี้ จะต้องเป็นของวิเศษที่สุดยอดไร้เทียมทานอย่างแน่นอน

ในเวลานี้ กิ่งไม้ของต้นไม้แห่งชีวิตที่ได้แทงเข้าไปในลำต้นของต้นไม้เขียวแห่งพลันถอนตัวออกมา โดยกิ่งไม้ของต้นไม้แห่งชีวิตได้ประคองใบไม้สีเขียวเล็กๆ ใบนี้เอาไว้ ท่วงท่าดูเป็นธรรมชาติและนุ่มนวลมาก

ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ใบไม้สีเขียวใบนี้ได้ถูกเคลื่อนย้ายไปปลุกอยู่บนกิ่งไม้ของต้นไม้แห่งชีวิต เมื่อใบสีเขียวใบนี้ถูกย้ายไปอยู่กับต้นไม้แห่งชีวิตแล้ว มันดูช่างเป็นธรรมชาติเหลือเกิน เหมือนว่ามันควรจะอยู่กับต้นไม้แห่งชีวิตตั้งแต่แรกแตกออกมาอย่างนั้น

"ซ่าา ซ่าาา....." ในเวลานี้ ได้ยินเสียงน้ำดังขึ้น และเสียงไฟฟ้าดังเปรียะ เปรียะ น้ำแห่งชีวิตได้กลับไปยังน้ำพุแห่งชีวิต

ตามเดิม พลังสายฟ้าก็กลับไปยังเสาแห่งชีวิต ขณะที่ไฟแห่งชีวิตได้กลับเข้าไปยังเตาแห่งชีวิต

ในขณะเดียวกัน ดวงตรามิติโบราณ บทสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่ม ต้นกำเนิดชะตาลับต่างทยอยกันกลับเข้าไปยังเสาแห่งชีวิตเตาแห่งชีวิต และน้ำพุแห่งชีวิต

หลี่ชีย่ถึงกับเพยรอยยิ้มด้วยความพึงพอใจออกมา เมื่อมองดูใบไม้สีเขียวใบนั้นที่อยู่บนต้นไม้แห่งชีวิต ในห้วงเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา เขาได้ทำการขบคิดเรื่องนี้อยู่เป็นเวลานานมาก ๆ แม้ว่าท่ามกลางวันเวลาที่สุดแสนจะยาวนานเขาไม่สามารถได้ใบไม้ใบนี้มาครอบครอง แต่ว่า สิ่งที่เขาได้กระทำไปในอดีตนับว่าไม่เสียเปล่า หลังจากเวลาอันยาวนานผ่านไป ในที่สุดเขาก็ได้ของสิ่งนี้มาครอบครอง

“หน้าแห่งศักราช ในที่สุดข้าก็ได้มันมาแล้ว” หน้าของหลี่ชีย่เปี่ยมด้วยรอยยิ้ม เมื่อมองดูใบไม้สีเขียวใบนั้นที่อยู่บนต้นไม้แห่งชีวิต ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น! ต้องมีการให้ก่อนและจึงได้สิ่งตอบแทนกลับมา!

ดวงตรามิติโบราณ บทสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่ม ต้นกำเนิดชะตาลับ และหน้าแห่งศักราช สิ่งของทั้งสี่สิ่งนี้มีความลึกลับมาก ๆ ตลอดมา บันทึกที่เกี่ยวกับพวกมันมีอยู่น้อยมาก คิดจะค้นหาบันทึกเรื่องราวทั้งสี่สิ่งนี้จากตำราที่มีอยู่เป็นจำนวนมากมานั้นเปรียบเหมือนงมเข็มใต้ทะเล

ความจริงแล้ว หลังจากผ่านประสบการณ์ต่างๆ มาอย่างยาวนาน หลี่ซีย่แค่มีโอกาสดูเห็นบันทึกที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวทั้งสี่สิ่งนี้จากภาพจารึกบนผนังโบราณที่สูญหายไปเท่านั้น

อีกทั้งบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับพวกมันล้วนแล้วแต่เป็นคำบอกเล่าสั้นๆ เพียงไม่กี่คำเท่านั้น และขาดแหงไม่สมบูรณ์ กระทั่งกล่าวได้ว่า ชื่อของสิ่งของทั้งสี่นี้ไม่เคยได้ปรากฏอยู่ที่เดียวกันมาก่อนเลย

เกรงว่าในความเป็นจริงแล้ว นับแต่อดีตที่ผ่านมา ไม่เคยมีผู้ใดเคยได้รับของสี่สิ่งนี้พร้อมกันทีเดียวมาก่อน เป็นไปได้ว่าหลี่ซีย่คือคนแรกที่ได้รับทั้งสี่สิ่งในเวลาเดียวกัน

ในยุคสมัยที่ไกลโพ้น ปฐมบรรพบุรุษเผ่าโลहितเคยได้บดสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มมาครอบครอง แต่ ต่อให้เป็นปฐมบรรพบุรุษเผ่าโลहितก็ไม่รู้เหมือนกันว่า นอกจากบดสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มแล้วยังมีสิ่งอื่นๆ อีกสามสิ่งด้วยกัน

“เมื่อข้าได้บรรลุถึงความลึกซึ้งพิสดารของลัคนาจตุลัษณ์บวกกับสี่ความลับนี้แล้ว ในโลกนี้ยังจะมีใครที่สามารถควบคุมที่สุดของความลึกซึ้งพิสดารมากไปกว่าข้าได้เล่า” หลี่ซีย่มองดูหน้าแห่งศักราชที่อยู่บนต้นไม้แห่งชีวิตแล้วถึงกับพึมพำออกมา

ในเวลานี้ หลี่ซีย่ถึงกับเงยหน้าขึ้นมองไปยังท้องฟ้า มองตรงไปยังเก้าชั้นฟ้าที่อยู่เบื้องบน เผยให้เห็นรอยยิ้มที่เต็มเปี่ยม สุดท้ายเขาได้พูดได้ทำที่เรียบเฉยว่า “สุดปลายทางของโลกเอ๋ย คงมีสักวันที่ข้าจะกลับไป ต่อให้มีพลังสูงสุดข้าก็จะสังหารเจ้าเช่นกัน! ชาตินี้จะไม่มีสิ่งใดมากันขวางการก้าวเดินของข้าไปได้!”

เวลานี้ เย่เสี้ยวเสี้ยวจ้องมองหลี่ชีย่ด้วยความงงงัน ทันใดนั้น หลี่ชีย่เหมือนได้เปลี่ยนไปเป็นคนละคนอย่างนั้น แม้ว่าจะไม่ได้มีลักษณะที่เป็นอันธพาล ไม่มีอำนาจบารมี แต่ว่า การยืนอยู่ที่ตรงนั้นของเขา เหมือนว่าจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงชั่วนิรันดร์ เหมือนว่าเขาได้กลายเป็นผู้บงการทุกยุคสมัย เขาเป็นผู้ควบคุมชะตาชีวิตนับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา!

สุดท้าย หลี่ชีย่ได้ละสายตากลับมา ดูเขามีอารมณ์ดีเป็นพิเศษ กล่าวกับเย่เสี้ยวเสี้ยวว่า “ไปเถอะ ข้าจะพาเจ้าไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง”

เย่เสี้ยวเสี้ยวได้สติกลับมา จึงรีบเร่งติดตามอยู่ข้างกายของหลี่ชีย่

ขณะกำลังจะไปจากสถานที่ที่พร่าวพร่างไปด้วยดวงดาวแห่งนี้ เย่เสี้ยวเสี้ยวยังคงอดไม่ได้ที่จะมองดูตำหนักทองคำสิบสองหลังที่จัดวางเรียงรายอยู่นั้นหลายครั้ง

ตั้งแต่ต้นจนจบ หลี่ชีย่ไม่เคยเลยที่จะมองดูตำหนักทองคำสิบสองหลังนี้มากกว่าครั้งหนึ่ง เหมือนว่าตำหนักทองคำทั้งสิบสองหลังไม่มีอะไรน่าสนใจสำหรับเขาเอาเสียเลย

“ตำหนักทองคำทั้งสิบสองหลังนี้คืออะไรกันแน่?” เย่เสี้ยวเสี้ยวอดถามกับหลี่ชีย่ไม่ได้

“แล้วเจ้าคิดว่ามันคืออะไร?” เมื่อหลี่ชีย่เห็นว่าเย่เสี้ยวเสี้ยวมีความสนใจมากถึงเพียงนี้ จึงหยุดเดินและยิ้มกล่าวกับนาง

“ขอขำดูหน่อย” เย่เสี่ยวเสี่ยวยังไม่ยอมเลิกล้มความตั้งใจ รุ่งเข้าไปยืนอยู่หน้าตำหนักทองคำพินิจพิเคราะห์อย่างละเอียด ดูแล้วดูอีก กระทั่งยื่นมือไปเคาะดูผนังของตำหนักทองคำ

หลังจากผ่านการพินิจพิเคราะห์ไปครู่ใหญ่ นางรุ่งกลับไปยืนอยู่ข้างกายหลี่ชีย่

“ทำไมข้าจึงรู้สึกว่าคุณตำหนักทองคำสิบสองหลังนี้เหมือนสิบสองลัคนาอย่างนั้น” เย่เสี่ยวเสี่ยวที่ยืนอยู่ข้างกายหลี่ชีย่กล่าวด้วยท่าทีตระหนกว่า “ไม่ว่าดูจากรูปลักษณะภายนอก หรือว่าการจัดวางตำแหน่งแล้ว ข้ารู้สึกว่าคุณมันคล้ายกับเป็นลัคนาแต่ละลัคนาอย่างนั้น!”

สิ่งนี้สร้างความตื่นตระหนกยิ่งกับเย่เสี่ยวเสี่ยว เพราะถ้าหากสิ่งเหล่านี้คือลัคนาจริงๆ ละก็ นับว่าเป็นเรื่องที่น่าตกใจอย่างยิ่ง สิบสองลัคนาบ่งบอกถึงสิ่งใด?

“นับว่าเจ้ามีพรสวรรค์ที่ดีมาก” หลี่ชีย่เพียงยิ้มๆ โดยไม่ได้ตอบคำถามของเย่เสี่ยวเสี่ยว

“ไม่จำเป็นต้องให้เจ้ามาชมข้า ต่อให้เจ้าไม่ชมข้า ข้าก็รู้ว่าข้าเองมีพรสวรรค์ที่ดีมาก!” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกไม่สู้จะพอใจกับคำตอบของหลี่ชีย่ สงสัยฮึแสดงความไม่พอใจออกมา และจ้องถลึงตาใส่หลี่ชีย่

“ไปเถอะ ข้าจะพาเจ้าไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง เป็นสถานที่ที่เจ้าอยากจะไปมาตลอดเวลา” หลี่ชีย่ทำเหมือนไม่เห็นกับท่าทีไม่พอใจของเย่เสี่ยวเสี่ยว

“ที่ไหน?” พลันที่นางพูดออกมาก็ให้นึกถึงเรื่องๆ หนึ่ง ถึงกับรู้สึกตื่นตระหนก กล่าวว่ “คงไม่ใช่หมายถึงสถานที่ที่เจ้าเคยบอกไว้เมื่อคราวก่อน สถานที่ที่ว่าอยู่ในนี้จริงรึ?”

ขณะที่อยู่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ลีวจุ่งเส้นลู่เคยพูดถึงสถานที่ที่หนึ่ง แต่ ลีวจุ่งเส้นลู่ยังไม่ทันได้พูดให้ละเอียดก็ถูกหลี่ชีย่พูดแทรกขัดจังหวะเสียก่อน

เย่เสี่ยวเสี่ยวยังเข้าใจว่าคงอีกนานมากๆ กว่าหลี่ชีย่จะยอมพานางไปยังสถานที่แห่งนั้น ไม่นึกเลยว่าเขาถึงกับต้องการพานางไปยังสถานที่แห่งนั้นรวดเร็วถึงเพียงนี้ ทำให้เย่เสี่ยวเสี่ยวเหมือนตั้งตัวไม่ทัน

“สายเลือดของข้าคือสายเลือดอย่างไรกันนะ?” ท่าทีของเย่เสี่ยวเสี่ยวรู้ตื่นเต้นขึ้นมาอย่างกะทันหัน นางต้องการรู้ถึงสายเลือดของตนตลอดมา แต่ทว่า ในเวลากะทันหันเช่นนี้เมื่อรู้ว่าหลี่ชีย่จะพานางไปยังสถานที่แห่งนั้น ทำให้นางไม่ทันได้เตรียมตัวเตรียมใจเอาไว้ล่วงหน้า

หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะขึ้นมาเมื่อมองเห็นท่าทีเย่เสี่ยวเสี่ยวที่ตื่นตระหนกตกใจเช่นนี้ ลูบไล้ผมของนางเบาๆ พูดปลอบนางว่า “วางใจเถอะ มีข้าอยู่ทั้งคนไม่มีอะไรเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ขอเพียงเจ้าปล่อยทุกอย่างให้เป็นไปตามธรรมชาติก็พอแล้ว”

คำพูดของหลี่ชีย่เหมือนยาระงับอารมณ์อย่างนั้น ทำให้จิตใจและอารมณ์ที่สับสนวุ่นวายพลันสงบลงมา

ตอนที่ 1440 การฟื้นคืนมาของสายเลือด

หลี่ชีย่พาเย่เสี่ยวเสี่ยวก้าวข้ามห้องฟ้าที่พร่าวพร่างด้วยดวงดาวที่แล้วที่เล่า ท้ามกลางโลกที่กว้างใหญ่ไพศาลเช่นนี้ จักรวาลที่ไร้ขอบเขต ไม่ว่าจะมีความเร็วเพียงใดก็ตาม ก็ไม่สามารถก้าวข้ามห้องฟ้าที่พร่าวพร่างด้วยดวงดาวไปได้ทั้งหมด

สุดท้าย หลี่ชีย่ได้พาเย่เสี่ยวเสี่ยวมาถึงสถานที่แห่งหนึ่ง และหลี่ชีย่ได้หยุดลงที่ตรงนี้

จักรวาลมีความหนาแน่น อย่างน้อยที่สุดที่ตรงนี้ก็เป็นโลกที่หนาแน่น เป็นโลกที่เจียบส่งด ที่ตรงนี้ทำให้ผู้คนรับรู้ถึงกลิ่นอายหลังความตายได้

ที่ตรงนี้เป็นห้องฟ้าที่หนาแน่นคลาคล่ำไปด้วยดวงดาว ท้ามกลางห้องฟ้าที่คราคร่ำไปด้วยดวงดาวเช่นนี้ เห็นเป็นห้องฟ้าที่เลื่อนลางไม่ชัดเจน และเจียบส่งดดุจป่าช้า นอกจากทางข้างเผือกที่อยู่ตรงหน้าแล้ว สิ่งที่เห็นนอกจากความว่างเปล่าแล้วยังคงเป็นความว่างเปล่า

ท้ามกลางห้องฟ้าที่เลื่อนลางไม่ชัดเจนซึ่งคลาคล่ำไปด้วยดวงดาวมีเพียงทางข้างเผือกอยู่สายหนึ่งเท่านั้นนอกเหนือจากนี้ก็ไม่มีสิ่งอื่นใดอีกเลย ภายใต้ห้องฟ้าที่คราคร่ำด้วยดวงดาวแห่งนี้ทำให้ผู้คนรู้สึกถึงความหว่าเหวและโดดเดี่ยว การยืนอยู่กับสถานที่แห่งนี้ เหมือนว่าตัวเองนั้นได้ถูกโลกทั้งโลกลืมนไปอย่างนั้น

แม้กระทั่งทางช้างเผือกที่อยู่ตรงหน้าก็มีแต่ความเงิบงัน ทางช้างเผือกตลอดทั้งสายปราศจากความมีชีวิตชีวาเลยแม้แต่หน่วยนิด

ทางช้างเผือกที่อยู่ตรงหน้าสายนี้กว้างใหญ่มาก ดวงดาวจำนวนมากไม่ถ่วงรวมตัวกันอยู่ที่ตรงนี้ก็กลายเป็นทางช้างเผือกที่ใหญ่โตมโหฬาร และทางช้างเผือกที่ใหญ่โตมโหฬารได้รวมตัวกันกลายเป็นวังน้ำวน

แต่ทว่า ทางช้างเผือกสายนี้กลับไม่มีประกายระยิบระยับให้เห็น ไม่มีประกายของดวงดาวที่สว่างไสว ตลอดทั้งสายของทางช้างเผือกออกเป็นสีเทา พลันที่มองเห็นก็รู้ได้ทันทีว่าทางช้างเผือกสายนี้ได้ตายไปแล้ว

ทางช้างเผือกขนาดใหญ่ที่ตายไปแล้วนี้ได้รวมกันกลายเป็นวังน้ำวนขนาดใหญ่ ด้วยความที่มันได้ตายไปแล้ว ดังนั้น วังน้ำวนขนาดใหญ่ นั้นจึงหมุนด้วยอัตราความเร็วที่ช้ามาก เหมือนว่าพันล้านปีผ่านไปเพียงจะหมุนไปได้รอบเดียวเท่านั้นเอง

ทางช้างเผือกที่ตายไปแล้วเต็มไปด้วยความเงิบงัน กลิ่นอายแห่งความตายที่ตรงนี้หาใช่กลิ่นอายประเภทสามารถกัดกร่อนผู้คนแบบนั้น แต่เป็นลักษณะของความเงิบเหงาว่างเวง เป็นความเงิบที่ไม่แปรเปลี่ยนแม้พันล้านปีผ่านไป

ประหนึ่งว่าหากยังคงยืนงออยู่กับสถานที่แห่งนี้ต่อไปแม้เพียงนาทีเดียวก็ทำให้บุคคลผู้นั้นแทบเป็นบ้าขึ้นมาได้ ด้วยสถานที่ที่เงิบงันเช่นนี้ สร้างความกดดันจนแทบหายใจไม่ออก

“มันคือตรงนี้รึ?” เย่เสี้ยวเสี้ยวถึงกับรู้สึกเหนือความคาดคิด เมื่อมองเห็นทางข้างเผือกที่ตายไปแล้วตรงหน้า นางเข้าใจว่าหลี่ชีย่คงจะพานางไปยังสถานที่ที่อลังการยิ่ง หรือไม่ก็เป็นสถานที่ที่ลึกลับมากๆ

ไม่นึกเลยว่า กลับมายังสถานที่ที่เปี่ยมด้วยความเงิบงั้นอย่างนั้น สถานที่ลักษณะเช่นนี้เงิบงั้นจนแทบหายใจไม่ออก

“ถูกต้อง คือที่ตรงนี้แหละ” หลี่ชีย่มองดูสถานที่ที่ดูเงิบงั้นตรงหน้า กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “ที่ตรงนี้สามารถทำให้เจ้าไล่เรียงกลับไปยังต้นกำเนิดของเจ้าได้ มันสามารถทำให้เจ้าได้เข้าใจถึงสายเลือดที่มีความลึกลับมหัศจรรย์ของเจ้า และทำให้เจ้าได้รู้ว่าสายเลือดของเจ้าสืบทอดมาจากที่ใด”

“ทำความเข้าใจกับมันได้อย่างไร?” เย่เสี้ยวเสี้ยวถึงกับพูดขึ้นมาว่า “สถานที่ตรงนี้เป็นสถานที่แห่งความตาย ทุกสิ่งล้วนแล้วแต่ได้ตายไปแล้ว ชีวิต สัจธรรม กฎเกณฑ์ พลัง.....ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ตรงนี้ล้วนตายไปแล้วทั้งสิ้น!”

เย่เสี้ยวเสี้ยวที่ยืนอยู่ ณ ตรงนี้รู้สึกอึดอัดอยู่บ้าง เหมือนหายใจไม่ออก ความตายของที่นี่สร้างความกดดันมากมายเหลือเกิน มันสามารถทำให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งถึงขั้นเสียชีวิตได้

“ไม่มีความตาย ไหนเลยจะมีการเกิดใหม่?” หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวว่า “ความตายกับเกิดใหม่เป็นของคู่กัน กล่าวสำหรับชีวิตๆ หนึ่งแล้ว มีเพียงเจ้าตายไปแล้วจึงมีชาติหน้า ด้วยสถานที่แห่งนี้แหละที่สามารถให้เจ้าค้นหาต้นกำเนิดสายเลือดของเจ้าได้”

“ความหมายของเจ้าก็คือ สายเลือดของข้าต้องตายแล้วเกิดใหม่อย่างนั้นรี? ” เย่เสี่ยวเสี่ยวนับว่าเป็นผู้ที่มีสติปัญญาเป็นอันมาก เมื่อหลี่ชีย่พูดเช่นนี้นางสามารถตื่นรู้ได้ทันที

“เจ้าจะว่าอย่างนั้นก็ได้” หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวกับเย่เสี่ยวเสี่ยวว่า “ไปเถอะ อย่าหวั่นเลย อย่าปฎิเสธ เดินไปตามจิตของตน เดินตามความรู้สึกของตน ไม่ว่าภายในใจของเจ้ามองเห็นสิ่งใด ไม่ว่าเจ้าฝันถึงสิ่งใดก็ไม่ต้องตระหนกตกใจ ทุกอย่างมีข้าอยู่ ขอเพียงมีข้าอยู่ ไม่ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นก็ตาม ข้าก็จะคุ้มครองเจ้าให้ปลอดภัย”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้จิตใจของเย่เสี่ยวเสี่ยวสงบขึ้นทันที ไม่มีคำพูดใดๆ ทรงพลังมากไปกว่าการให้การรับรองของหลี่ชีย่อีกแล้ว

เมื่อได้รับคำปลอบประโลมของหลี่ชีย่แล้ว ทำให้เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกวางใจเต็มร้อย หลี่ชีย่ นั้นมีพลังที่แข็งแกร่งเพียงพอให้นางได้พึ่งพา ต่อให้ฟ้าถล่มลงมา นางก็ยังคงมีที่พึ่งพิงได้ ขอเพียงหลี่ชีย่ยังอยู่ ไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นมา นางก็จะปลอดภัย!

สุดท้าย เย่เสี่ยวเสี่ยวสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ก้าวเท้าเข้าไปยังวังน้ำวนนั้นอย่างช้าๆ และเดินไปยังจุดศูนย์กลางของวังน้ำวนทางข้างเผือก

เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวได้ยืนอยู่บริเวณจุดศูนย์กลางของวังน้ำวนทางข้างเผือก นางถึงกับมองดูไปทั่ว มองไม่ออกว่าสถานที่ตรงนี้สามารถให้อะไรกับนางได้ นางจึงได้ร้องเสียงดังกับหลี่ชีย่ว่า “ข้าควรทำอย่างไรต่อ? ”

“ง่ายมาก แค่เจ้าปล่อยพลังลมปราณออกมาก็พอแล้ว เอาเป็นแบบที่เป็นไปตามธรรมชาติ ไม่ต้องให้มันปะทุรุนแรงออกมา นี่ไม่ใช่เป็นการต่อสู้ เป็นเพียงการไล่เรียงย้อนกลับไปต้นกำเนิดของตนเท่านั้น ต้องการพลังลมปราณที่ค่อยๆ ไหลริน เหมือนฝนในฤดูใบไม้ผลิที่ปราศจากซุ่มเสียงแบบนั้น” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวกับเย่เสี่ยวเสี่ยว

หลังจากที่เย่เสี่ยวเสี่ยวได้ยินคำพูดของหลี่ชีย่แล้ว จึงนั่งขัดสมาธิลงกลางวังน้ำวนทางข้างเผือก ทำตามทีหลี่ชีย่ได้บอกเอาไว้ ชะตาแท้ปรากฏออกมา ลมปราณไหลริน

พลังลมปราณของเย่เสี่ยวเสี่ยวแข็งแกร่งมาก แม้ว่านางเพียงปล่อยให้ลมปราณไหลออกไปตามธรรมชาติ แต่ว่า พลังลมปราณที่ออกมา ยังคงเหมือนดั่งน้ำในแม่น้ำ เพียงแต่ไหลอย่างราบเรียบไม่พลุ่งพล่าน หุกอย่างดูเป็นธรรมชาติและสงบเสียบมาก

พลังลมปราณที่ไหลรินออกมาได้หลอมรวมเข้ากับทางข้างเผือกอย่างช้าๆ แต่ทว่า ทางข้างเผือกนี้มีขนาดใหญ่โตกว้างขวางมาก เหมือนว่าการที่จะให้พลังลมปราณทั้งหมดหลอมรวมเข้าไปอยู่ในทางข้างเผือกนั้นจำเป็นต้องอาศัยเวลาที่ยาวนานมาก

แต่ว่า เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวได้รับการรับรองจากหลี่ชีย่แล้ว นางจึงไม่รู้สึกร้อนรนแม้แต่น้อย นางนั่งอยู่ตรงนั้นปล่อยให้ลมปราณไหลออกไปเรื่อยๆ แล้วนางก็คล้ายตั้งค่อยๆ กลับไป วันเวลาที่เคลื่อนผ่านไปเรื่อยๆ จิตวิญญาณของนางถึงกับล่องลอย นางรู้สึกได้ว่าตัวเองได้ก้าวข้ามกาลเวลา ไปถึงยุคสมัยที่ดึกดำบรรพ์มาก

หลี่ซีเยถึงกับยิ้มออกมา เมื่อเห็นเย่เสี่ยวเสี่ยวอยู่ในลักษณะ
เข้ามานิ่งถือโอกาสนั่งอยู่บนท้องฟ้าที่สูงแลไกลเสียเลยอย่างนั้น
มองดูการเปลี่ยนแปลงของเย่เสี่ยวเสี่ยวอย่างเอ้อระเหย

หลี่ซีเยมีความมั่นใจในตัวของเธอเสี่ยวเสี่ยวมาก แม้ว่าอายุ
ของเธอเสี่ยวเสี่ยวยังน้อย ไม่ว่าจะเรื่องของการประสพการณ์ หรือจิตก็
ยังคงอ่อนเยาว์ ไม่สามารถเปรียบเทียบกับพวกหลิวหยูเยียน หรือ
จ้าวเจี้ยนซือได้ในเวลานี้ แต่ทว่า หลี่ซีเยเชื่อในตัวของเธอเสี่ยวเสี่ยว
ว่าเป็นหยกชิ้นงามชิ้นหนึ่ง ขอเพียงเสี่ยวระโนเพิ่มสักนิดหนึ่ง จะต้อง
ส่งประกายแวววับได้อย่างแน่นอน

และแล้ว พลังลมปราณของเธอเสี่ยวเสี่ยว ก็สามารถหลอม
รวมเข้ากับทางข้างเผือกไปกว่าครึ่งโดยไม่รู้ตัว แรกทีเดียว
ลมปราณของเธอเสี่ยวเสี่ยวยังคงไหลเอื่อยๆ ทำให้ผู้คนเข้าใจว่า
หากคิดจะหลอมรวมเข้ากับทางข้างเผือกทั้งสาย เกรงว่าคงต้อง
อาศัยเวลายาวนานมาก

แต่แล้ว ในระหว่างที่มีการไหลออกมาอย่างเอื่อยๆ กลับ
สามารถหลอมรวมเข้าไปได้แล้วกว่าครึ่งของทางข้างเผือกโดยไม่รู้
ตัว ซึ่งขั้นตอนนี้เป็นไปโดยปราศจากซุ่มเสียง และเป็นไปอย่าง
เป็นธรรมชาติ เหมือนดั่งที่หลี่ซีเยได้พูดเอาไว้ก่อนหน้านี้ ลมปราณ
ของเธอเสี่ยวเสี่ยวก็เหมือนฝนในช่วงฤดูใบไม้ผลิที่ปราศจากเสียง
อย่างนั้น และสามารถหลอมรวมเข้าไปกับทางข้างเผือกกว่าครึ่ง

ภายในระยะเวลาอันสั้น ลมปราณของเธอเสี่ยวเสี่ยว ก็สามารถ
หลอมรวมเข้าไปอยู่ในทางข้างเผือกได้ทั้งสาย ทางข้างเผือกที่เดิม
ได้ตายไปแล้วนั้นแลดูไม่ได้เป็นสีเทาอีกต่อไป หลังจากทาง

ข้างเผือกทั้งสายหลอมรวมเข้ากับลมปราณของเย่เสี่ยวเสี่ยวแล้วก็ได้กลายเป็นสีแดงทั้งสาย

สีแดงที่ว่าหาใช่เป็นสีแดงแบบสีเลือด แต่เป็นสีแดงแบบอัญมณี นาทีนี่ ดวงดาวที่อยู่ในทางข้างเผือกเหมือนอัญมณีแต่ละเม็ดที่มีสีแดงและเจิดจรัส เปล่งประกายออกมาได้งดงามมาก น่าประทับใจยิ่งนัก

นาทีนี่ ทางข้างเผือกที่เดิมเจียบงันพลันเหมือนฟื้นตื่นขึ้นมาอย่างกะทันหันอย่างนั้น เหมือนว่ามันเปี่ยมด้วยพลังชีวิต เปี่ยมด้วยพลังในทันที

หลังจากที่ผ่านกาลเวลาอย่างยาวนาน ทางข้างเผือกที่ได้ตายไปแล้วนั้นก็รอจนถึงวันที่จะมีพลังชีวิตอีกครั้ง รอโอกาสที่นิพพานแล้วกำเนิดเกิดขึ้นมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง

“ตุ้ม.....” เสียงดังสนั่น นาทีนี่ทางข้างเผือกที่เดิมเจียบงันพลันปะทุขึ้นมา ฉับพลันได้ก่อเกิดคลื่นยักษ์สูงถึงหนึ่งล้านล้านจ้ำจั่น โลกหิตลักษณะเช่นนี้พุ่งขึ้นมาอย่างรุนแรง กวาดไปทั่วทั้งจักรวาลนาทีนี่คล้ายดังสิ่งที่ตึกดำบรรพ์ยิ่งได้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอย่างนั้น

ท่ามกลางสิ่งที่เกิดขึ้นเพียงแวบเดียว เย่เสี่ยวเสี่ยวพลันลืมนตาทั้งสองขึ้นมา ยามที่นางลืมนตาทั้งสองขึ้นนั้น นางไม่ใส่ใจเด็กผู้หญิงที่อ่อนวัยอีกต่อไปแล้ว เหมือนว่านางคือผู้ที่ผ่านเหตุการณ์ของโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงวิบัติกลับตาลปัตรกลับไปกลับมาที่ผ่านมาแล้ว เป็นล้านล้านปี!

"ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม....." ในเวลานี้ ฟาดินสะเทือนหวั่นไหว ภายใต้การสะเทือนโคลงเคลงอย่างรุนแรง แม้แต่ดวงดาวที่ห้อยอยู่บนจักรวาลยังสั่นเหมือนใบไม้ที่เสียดสีกัน พร้อมที่จะร่วงหล่นลงสู่เบื้องล่างอย่างนั้น

การที่ทางช้างเผือกที่มีสีแดงฉานทั้งสายได้ระเบิดพลังอย่างรุนแรงขึ้นมาอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ดังพายุร้ายที่อาละวาดไปทั่วโลก เก้าชั้นฟ้าสับแดนดินต้องโคลงเคลงไปมา ภายใต้พลังของพายุร้ายเช่นนี้ เหมือนว่าทุกสิ่งต้องสั่นเทาเพราะมัน

ขณะที่พายุทางช้างเผือกอยู่ระหว่างการระเบิดปะทุขึ้นมาเช่นนี้ เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่โลกภายนอกก็มีการโคลงเคลงไปมาท่ามกลางเสียงดังตุมตามเช่นกัน คล้ายกำลังจะเกิดแผ่นดินไหวขึ้นอย่างนั้น

การที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เกิดโคลงเคลงขึ้นมาอย่างกะทันหันเช่นนี้ ไม่เพียงทำให้มนุษย์ต้นไม้อัจฉริยะนับไม่ถ้วนของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ต้องตกใจจนหน้าขาวซีดเท่านั้น แม้แต่บรรดาผู้บำเพ็ญตบะที่ยังเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ก็มีสีหน้าที่เปลี่ยนไปมากเมื่อเกิดเหตุสะเทือนหวั่นไหวขึ้นมาเช่นนี้

จังหวะที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เกิดการสั่นไหวโคลงเคลงอยู่นั้น ปราภฏในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์กลับปรากฏพลังชีวิตที่น่าเกรงขามและแข็งแกร่งจนไม่อาจประเมินได้พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ทำเอาเมฆที่อยู่บนท้องฟ้าแตกสลายกระจัดกระจายกันไป ด้วยพลังชีวิตที่น่าเกรงขามเช่นนี้ที่พุ่งสูงถึงเพียงนี้ เหมือนว่าต้องการกวาดเอาดวงดาวที่อยู่บนท้องฟ้าลงมาทั้งหมดอย่างนั้น

“เกิดเรื่องอะไรขึ้น?” “ไม่รู้ว่ามียอดฝีมือจำนวนเท่าไรที่ตกใจจนหน้าขาวซีด เมื่อพานพบการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นมาอย่างกะทันหัน กระทั่งระดับอองเทพเมื่อรับรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ยังต้องรู้สึกหวาดผวาเช่นกัน

“เป็นสายเลือดที่เก่าแก่โบราณมากเลย ต้นกำเนิดของเผ่าพฤษชา” ณ เมื่อต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ จีวจุณเส้นลู่ที่ได้กลายเป็นต้นไม้ยักษ์พลันล้มตาขึ้นและพึมพำออกมา

ภายในโลกที่ไม่มีใครรู้จัก ท่ามกลางจักรวาลที่สุดลูกหลุกตา หลีชีเยยังคงนั่งขัดสมาธิอยู่บนท้องฟ้าสูงนั้น เขาจ้องมองดูการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นตรงหน้าด้วยท่าทีสงบเงียบ

เวลานี้ ทางช้างเผือกได้หายไป แม้แต่พายุร้ายที่บ้าคลั่งก็หายไปเช่นกัน ทุกอย่างล้วนกลับคืนสู่ความเงียบสงบ ณ ที่ตรงนั้น กระทั่งเย่เสี่ยวเสี่ยวก็หายตัวไปเช่นกัน

ที่ตรงนั้น ปรางค์ต้นไม้เก่าแก่โบราณที่ใหญ่โตยิ่งอยู่ต้นหนึ่ง ต้นไม้ที่เก่าแก่โบราณและใหญ่โตจนสรรหาคำมาเปรียบเปรยไม่ได้ เหมือนว่ามันคือต้นไม้อันดับหนึ่งของฟ้าดินอย่างนั้น

ต้นไม้เก่าแก่โบราณต้นนี้ มีทางช้างเผือกล้อมรอบ มีดินแดนทั้งหมดที่ลอยล่องอยู่ สรรพสิ่งมีชีวิตนับล้านล้านชีวิตล้วนแล้วแต่มีชีวิตอยู่ภายใต้ต้นไม้เก่าแก่โบราณต้นนี้ เพียงแค่ใบไม้หนึ่งใบของต้นไม้เก่าแก่โบราณที่ใหญ่โตจนไม่สามารถวางวัดได้นั้น แค่ใบหนึ่งใบก็สามารถยกดวงดาวขึ้นมาได้หนึ่งดวง กิ่งไม้หนึ่งกิ่งสามารถทะลุผ่านอดีตได้

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1436 ชีวิตใหม่ถือกำเนิดขึ้น

หลังจากที่ชีวิตน้อยๆ ในห้องสงบลงแล้ว หลี่ชีย่ได้เสกเอาเตาหมื่นเตาเหาะออกมา "แว้งค์" เตาหมื่นเตาเหาะได้เปิดออกมา โดยมีเปลวไฟแลบออกมา

หลี่ชีย่ยื่นมือทำท่าดีดนิ้วไปตามอารมณ์ ปรากฏเปลวไฟจากเตาได้มาอยู่ในมือ ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้นเปลวไฟได้กลับกลายเป็นมิดน้ำแข็ง หลี่ชีย่เริ่มทำการผ่าตัดให้กับศพต้นไม้ เพื่อนำเอาชีวิตใหม่ออกมาจากห้อง

เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับต้องกลั้นหายใจเมื่อเห็นหลี่ชีย่ลงมือผ่าตัด อดรู้สึกตื่นเต้นไม่ได้ ขณะเดียวกัน คนที่ตื่นเต้นไซ้จะมีเพียงเย่เสี่ยวเสี่ยวเท่านั้น ความจริงแล้วบรรดาศพต้นไม้ทั้งหมดที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาเช่นกัน

บรรดาศพต้นไม้ทั้งหมดที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างจ้องเขม็งไปที่ทุกความเคลื่อนไหวของหลี่ชีย่อย่างไม่ละสายตา พวกมันถึงกับกลั้นลมหายใจไม่กล้าหายใจแรง ด้วยเกรงว่าความเคลื่อนไหวใดๆ ของตนจะไปรบกวนหลี่ชีย่

โชคดีที่ท่วงท่าของหลี่ชีย่มีความคล่องแคล่วมาก การลงมิดแต่ละครั้งล้วนแล้วแต่ชำนาญยิ่งนัก การลงมิดแต่ทุกครั้งเป็นไปอย่างสมบูรณ์แบบ ด้วยฝีมือที่ชำนาญเช่นนี้ของหลี่ชีย่ จึงทำ

ให้เยเสี้ยวเสี้ยว และบรรดาศพต้นไม้ทั้งหมดต่างรู้สึกโล่งอกตามๆ กัน

หลี่ซีเยลงมิดได้คล่องแคล่วอย่างต่อเนื่อง หลังจากผ่านการ ผ่าตัด ในที่สุดสามารถเปิดหน้าต่างที่กลมโตะออกมาได้ หลังจากที เปิดหน้าต่างออกแล้ว ปรากฏเป็นประกายสีทองที่กระจายออกมา

จากนั้น หลี่ซีเยได้อุ้มเอาสิ่งหนึ่งออกมาจากห้อง ขณะที่เจ้าสิ่ง นี้ถูกอุ้มออกมานั้น ประกายสีทองดูสับสนตายเป็นนัก ดูดั่งดวงตะวันที่อยู่บนท้องฟ้าอย่างนั้น

“สำเร็จแล้ว” เยเสี้ยวเสี้ยวถึงกับถอนใจด้วยความโล่งอก เมื่อ เห็นหลี่ซีเยอุ้มสิ่งหนึ่งออกมาจากห้องอย่างสะดวก รีบก้าวเดินเข้าไปหาอย่างรวดเร็ว

ครั้นเยเสี้ยวเสี้ยวมองเห็นสิ่งที่หลี่ซีเยอุ้มออกมาจากห้องแล้ว ถึงกับตกใจยิ่ง

ชีวิตใหม่ที่หลี่ซีเยอุ้มมานั้นไม่ได้เป็นเด็กทารกที่เข้าใจ ตอนแรกเยเสี้ยวเสี้ยวยังเข้าใจว่าสิ่งมีชีวิตใหม่ที่อยู่ในห้องของศพต้นไม้ จะต้องเป็นเด็กทารก ไม่ว่าจะจะมีหน้าตาประหลาดอย่างไรก็แล้วแต่ อย่างน้อยก็ควรจะเป็นเด็กทารก

แต่ทว่า สิ่งที่หลี่ซีเยอุ้มออกมาจากห้องกลับเป็นบัวเนื้อ หรือ พุดให้ตรงก็คือดอกบัวเนื้อ โดยที่ดอกบัวเนื้อนี้ยังคงอยู่ในรูปของ ดอกบัวตูม มีกลีบดอกแต่ละกลีบหุ้มห่อเอาไว้อย่างมิดชิด ไม่รู้ว่าสิ่ง ที่ห่อหุ้มอยู่ภายในกลีบดอกบัวคืออะไร

ดอกบัวตูมเนื้อลักษณะเช่นนี้มีกลีบดอกแต่ละกลีบเหมือนกับเนื้อหนังของมนุษย์ที่อ่อนนุ่มคล้ายดั่งกล่อมเนื้อของเด็กทารกยังไงอย่างนั้น

อย่างไรก็ตาม ดอกบัวตูมเนื้อดอกนี้กลับสามารถหุบเข้าออกเล็กน้อยเหมือนเป็นการหายใจอย่างนั้น ที่สำคัญมากกว่านั้นก็คือดอกบัวตูมเนื้อดอกนี้สามารถส่งเสียงเต้นของหัวใจดัง "ตึก ตึก ตึก" ออกมา แม้ว่าเสียงจะไม่ดังนัก แต่ว่า ผู้คนสามารถได้ยินอย่างชัดเจน

"นี่ นี่ นี่ก็คือชีวิตใหม่อย่างนั้นรี? นี่ นี่ก็คือเด็กทารกรี? " เย่ เสี่ยวเสี่ยวกล่าวได้น้ำเสียงไม่มั่นใจนัก เมื่อเห็นดอกบัวตูมเนื้อตรงหน้าช่างแตกต่างจากชีวิตใหม่ตัวน้อยๆ ที่นางจินตนาการเอาไว้มากเหลือเกิน นางยังเข้าใจว่าศพต้นไม้อาจจะให้กำเนิดเป็นเด็กทารกนะเนี่ย

"ถูกต้อง นี่แหละคือชีวิตใหม่" มือทั้งสองของหลี่ซีเย่ได้ชูดอกบัวตูมเนื้อเอาไว้สูงเหนือศีรษะ พิจารณาดูอย่างละเอียดทุกซอกทุกมุมโดยไม่ปล่อยผ่านไปแม้แต่จุดเดียว

"นี่คือความมหัศจรรย์ของฟ้าดิน มันคือการรวมเอาผู้มีความสามารถของฟ้าดินให้ปรากฏขึ้นมาอย่างไม่ขาดสาย นี่มันไม่เพียงเป็นทายาทของศพต้นไม้อันหนึ่งเท่านั้น ยิ่งนับเป็นผลงานเยี่ยมยอดของฟ้าดินอีกด้วย" หลี่ซีเย่ถึงกับกล่าวทอดถอนใจออกมาหลังจากได้พิจารณาอย่างละเอียดครั้งหนึ่งแล้ว

ในเวลาตัวเอง บรรดาศพต้นไม้ที่อยู่ในเหตุการณ์ทั้งหมดต่างทยอยกันคุกเข่าลง พวกมันคุกเข่าก้มกราบอยู่กับพื้นทั้งหมด เงยหน้ามองดูชีวิตใหม่ที่อยู่ในมือของหลี่ชียเอ่

“พวกมันกำลังทำอะไร?” เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับแปลกใจ เมื่อมองเห็นศพต้นไม้ทั้งหมดคุกเข่าก้มกราบลงกับพื้น

หลี่ชียเอ่มองดูบรรดาศพต้นไม้ที่คุกเข่าก้มกราบอยู่กับพื้นทีหนึ่ง กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “พวกมันกำลังต้อนรับการจุติบนโลกใบนี้ของผู้เป็นกษัตริย์ของพวกมัน ซึ่งจะเป็นกษัตริย์ปราศจากมงกุฎ เฝ้าพันธู์ของพวกมัน เป็นผู้ที่ได้รับความสำเร็จสูงสุด ชีวิตใหม่จะเป็นตัวแทนต้นกำเนิดเฝ้าพันธู์ของพวกมัน บางที ชีวิตใหม่ลักษณะเช่นนี้อาจนำมาซึ่งสิ่งที่เป็นความหวังใหม่ทั้งหมด นำมาซึ่งการสืบเฝ้าพันธู์ บางที การถือกำเนิดของชีวิตใหม่บนโลกใบนี้อาจทำให้พวกมันมีโอกาสกลายเป็นเฝ้าพันธู์ที่ใหม่เยี่ยมเฝ้าหนึ่งขึ้นมา”

“แต่ นี่ นี่มันเป็นเพียงดอกบัวเนื่อดอกหนึ่งเท่านั้นนะ มันจะเป็นเฝ้าพันธู์ใหม่ขึ้นมาได้อย่างไรกัน?” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับพูดขึ้นมา ขณะมองดูดอกบัวตูมเนื่อที่หลี่ชียเอ่ใช้มือทั้งสองอ้อมเอาไว้

“ไม่ ที่เจ้าเห็นเป็นเพียงเปลือกนอกเท่านั้นเอง” หลี่ชียเอ่ที่สองมืออ้อมดอกบัวตูมเนื่อเอาไว้ สายหน้าเบาๆ และกล่าวว่า “มันยังไม่ได้เกิดอย่างแท้จริง สิ่งมีชีวิตลักษณะเช่นนี้อาจน้อยจะต้องพุ่มพักอีกสิบปีหรือมากกว่านั้น การถือกำเนิดของมันในครั้งนี้เป็นเพราะฉนด้วยเกล้า เป็นการคลอดก่อนกำหนดแล้ว เมื่อมันเจริญเติบโตเต็มทีอย่างแท้จริงจะไม่ใช้หน้าตาอย่างนี้”

“เช่นนั้นแล้ว หากมันเติบโตเต็มที่แล้วจะมีลักษณะอย่างไร? ”
เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกแปลกใจ นางถึงกับทำท่าพิณิจพิจารณาดอก
บัวตูมเนื้อที่อยู่ตรงหน้า นางไม่สามารถจินตนาการได้ว่า ดอก
บัวตูมเนื้อลักษณะเช่นนี้หากเจริญเติบโตเต็มที่แล้วจะเป็นอย่างไร

หลี่ซีเย่อ้าปากกำลังจะพูด แต่ ทันใดนั้นเองสายตาของเขา
กระตุกทีหนึ่ง นาทีนี้เองปรากฏเสียงซ่าซ่าซ่าดังขึ้น

ท่ามกลางเสียงซ่าซ่าซ่านี้ กลับมีสิ่งๆที่เหมือนเป็นรากที่เล็ก
ขนาดโยโย่ใหม่ โพล่ออกมาจากใต้พื้นดิน รากแต่ละเส้นเหล่านี้
เคลื่อนที่เหมือนงูเลื้อยที่คล่องแคล่ว หลังจากที่รากเหล่านี้โพล่ออก
มาแล้ว ปรากฏว่าศพต้นไม้ทั้งหมดที่อยู่เหตุการณ์นี้จะหวาดกลัว
เป็นยิ่งนัก ต่างทยอยกันถอยหลังออกไป

“นี่มันคืออะไร? ” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกตกใจกับรากจำนวนมากที่
ปรากฏออกมา

โดยเฉพาะเมื่อได้เห็นรากจำนวนมากที่ปรากฏออกมาแล้ว
เคลื่อนไหวกันยุบยับ ยิ่งทำให้เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับหวาดหวั่นพรึ่น
พริ้งยิ่งนัก

ขณะที่เย่เสี่ยวเสี่ยวกำลังตระหนกตกใจอยู่นั้น รากขนาดเล็ก
เหล่านี้พลันถักทอพันเข้าด้วยกัน เพียงชั่วพริบตาเดียว พวกมัน
กลับกลายเป็นมือขนาดยักษ์ขึ้นมา เมื่อมือยักษ์นี้ปรากฏ ได้สร้าง
ความสะท้านขึ้นภายในใจของผู้คน เหมือนว่ามีมือยักษ์เช่นนี้
สามารถยกขึ้นคว้าเอาฟ้าดินมาได้เอางั้น

“มันคิดจะทำอะไร?” เย่เสียวเสียว ถึงกับมีสีหน้าที่เปลี่ยนไป เมื่อมียักษ์นี้ปรากฏตัวขึ้นมา บังเกิดกลางสังหรณ์ที่ไม่ดีขึ้นมา

“มันคิดจะนำเอาชีวิตใหม่ไป” หลีชีเย่กล่าวท่าที่เรียบเฉย ขณะที่มียักษ์นี้ปรากฏออกมา

“ไม่ได้ ไม่ว่ามันจะเป็นตัวอะไรก็ไม่สามารถนำชีวิตใหม่ไป” สีหน้าของเย่เสียวเสียวเปลี่ยนไปมากทีเดียว แม้ว่านางจะมีอายุน้อย แต่ความเป็นแม่กลับปรากฏออกมาพลันพุ่งตัวออกไปทันที ทำท่ากวักมือที่หนึ่งเสกเอาค่ายกลต้นไม้กระบี่ขึ้นมา

“ตั้ง ตั้ง ตั้ง” ต้นไม้กระบี่หึ่งตัวลงมา กิ่งไม้ที่ตั้งกระบี่จำนวนหมื่นพันพลันกลายเป็นค่ายกลกระบี่ ด้วยท่วงท่าที่ดูร้ายยิ่งตรงเข้าสังหารมียักษ์นั้น!

“ปัง.....” มียักษ์ไม่ได้เกรงกลัวต่อค่ายกลกระบี่ที่ตรงเข้ามาหาตน หนึ่งฝ่ามือที่สยบลงมา พลันทำลายค่ายกลกระบี่จนแหลกลาญ และต้นไม้กระบี่ต้นนั้นก็ถูกทำลายไปด้วย

สิ่งนี้หาใช่เป็นเพราะเย่เสียวเสียวนั้นอ่อนด้อย แต่เป็นเพราะมียักษ์นี้แข็งแกร่งมากเหลือเกิน ระดับปราชญ์ทั่วไปไม่สามารถตีเสมอมันได้อยู่แล้ว!

“ไป.....” เย่เสียวเสียวร้องออกมาคำหนึ่ง เวลานี้ความเป็นแม่ที่ปรากฏออกมาของนาง ต่อให้ต้องเผชิญหน้ากับศัตรูที่แข็งแกร่งมากกว่านี้ก็ไม่หวั่น นางกวักมือไปตามอารมณ์อย่างนั้น เรียกต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มาหลายต้น พลันที่ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์หลายต้น ลงมาจากท้องฟ้าก็เข้าล้อมมียักษ์นั้นเอาไว้ทันที

“ปัง.....ปัง.....ปัง.....” บังเกิดเป็นเสียงดังสนั่นขึ้นมา ภายในระยะเวลาอันสั้น ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์หลายต้นถูกมือยักษ์ฟันจนขาด ไม่สามารถต้านกับพลังของมือยักษ์นี้ได้

“พวกเราพาชีวิตใหม่หนีเอาตัวรอดเถิด มันแข็งแรงแรงมาก เหลือเกิน” เย่เสี่ยวเสี่ยวที่มีสีหน้าแปรเปลี่ยนไปมากกล่าวกับหลี่ชียเย่

หลี่ชียเย่ดึงตัวเย่เสี่ยวเสี่ยวไปอยู่ด้านหลัง กล่าวหาที่เรียบเฉยว่า “เจ้าไม่ใช่คู่ต่อสู้ของมัน ปล่อยให้หน้าทีของข้าก็แล้วกัน”

หลังจากที่มือยักษ์ได้ทำการฟันต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์หลายต้นของเย่เสี่ยวเสี่ยวจนขาดแล้ว พลังมือยักษ์นั้นก็ยื่นไปคว่ำดอกบัวตูมเนื้อที่อยู่ในมือหลี่ชียเย่ทันที

“แซ่กค์.....” ทันใดนั้น ปรากฎกระบี่เล่มหนึ่งในมือของหลี่ชียเย่ จังหวะที่มือยักษ์นั้นยื่นเข้ามานั้น หลี่ชียเย่ไม่ได้มองอะไรมันมากมาย พลังระเบิดประกายกระบี่ขึ้นมา ยามที่ประกายกระบี่ปรากฏออกมา ปรากฎหลักสี่ธรรมแต่ละข้อที่หึ่งตัวลงมาตั้งน้ำตกต่างๆ หลักสี่ธรรมสามารถสยบเหล่าชั้นฟ้าเอาไว้ได้!

“แซ่กค์.....” เสียงกระบี่คำรามก้องเก้าชั้นฟ้า หนึ่งในกระบี่ที่ฟาดฟันออกไปตามอารมณ์พลังฟันฉับเข้าไปยังมือยักษ์นั้น โดยไม่ได้มีกระบวนท่าใดๆ ทั้งสิ้น ไม่มีกระบวนท่าที่เปลี่ยนแปลงพลิกแพลง กระทั่งไม่ได้อาศัยพลังอะไรมากมายนัก แค่ฟาดฟันเข้าไปใส่ตามอารมณ์ไปอย่างนั้น

แต่ว่า ภายใต้หนึ่งกระบี่ที่ฟาดฟันไปตามอารมณ์เช่นนี้ ทุกสิ่ง ล้วนแล้วแต่ต้องร้องโหยหวนให้กับสิ่งนี้ จะเป็นพลังสวรรค์ก็ดี หรือจะเป็นพลังฟ้าดินก็ช่าง หรือพลังจากสรรพสิ่งบนโลกก็เป็น เช่นนี้ พลังทุกสิ่งต้องสลายไปภายใต้คมกระบี่นี้ และต้องถูกสยบ เอาไว้

“ป.....” มือยักษ์นั้นถูกฟันจนขาดสองท่อนไปทันที ภายใต้หนึ่งกระบี่นี้ มือยักษ์ก็คล้ายดั่งไก่ที่ยัดคอให้คนเขาเชือดอย่างนั้น ภายใต้หนึ่งกระบี่นี้ ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะดำรงอยู่ในสถานะอย่างไรก็ตาม ก็ต้องยื่นคอมาให้เชือดโดยไม่สามารถขัดขืนได้แม้แต่น้อย!

เมื่อมือยักษ์ถูกฟันจนขาด รากทั้งหมดก็เหมือนดั่งเศษใยฝ้าย ปลิวร่วงลงสู่พื้นดิน

กระบี่ที่อยู่ในมือของหลี่ซีเย่คือกระบี่สวรรค์ หนึ่งกระบี่อยู่ในมือปราศจากผู้ต่อกรทั่วหล้า! ซึ่งคือความน่ากลัวของกระบี่สวรรค์ เมื่อไหร่ที่มันสำแดงพลังขึ้นมาจริงๆ มันสามารถสยบทุกสิ่ง พลังทุกสิ่งต้องสลายหายไป ภายใต้การฟาดฟันของกระบี่สวรรค์ ไม่ว่าจะ เป็นพลังอะไรก็ตาม ต้องยอมยัดคอให้เชือดแต่โดยดี!

“ซ่าซ่าซ่า.....” จังหวะที่หลี่ซีเย่เพิ่งจะจัดการสังหารมือยักษ์ นั้นไป บนพื้นดินปรากฏเสียงซ่าซ่าซ่าดังขึ้น ใต้พื้นดินซ่าซ่าซ่า ปรากฏมีรากมุดออกมาเป็นจำนวนมาก ทั้งยังมีจำนวนมากกว่า ก่อนหน้านั้นอีก สิ่งที่ทำให้ผู้คนต้องประหวั่นพรั่นพรึงก็คือ พวกรากที่ ปรากฏออกมาเหล่านี้มาด้วยท่าทีดุตันมาก ไม่เป็นมิตรเอาเสียเลย

หลี่ซีเย่ไม่ได้ใส่ใจกับรากที่มุดออกมาเหล่านี้อยู่แล้ว ไม่ได้ กระพริบกระพริบตาด้วยซ้ำ

“แข่งค์” ทันใดนั้น กระบี่สัจธรรมในมือของหลี่ชียเอ่ปะทะพลัง
ขึ้นมา จากเสียงคำรามของกระบี่ที่ดังขึ้นมา “ตั้ง” หลี่ชียเอ่ได้เอา
กระบี่ในมือปักลงบนพื้นอย่างแรง

“แว้งค์.....แว้งค์.....แว้งค์.....” นาทีนี้ เดิมกระบี่สัจ
ธรรมที่ดำเหมือนหมึกและดูไม่สะอาดตาพลันเหมือนมีชีวิต
ขึ้นมา ลวดลายเต๋าไม่มีที่สิ้นสุดพลันหลังรินออกมา

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น โดยมีกระบี่สัจธรรมเป็น
ศูนย์กลาง ลวดลายเต๋าไม่มีสิ้นสุดได้ถักทอเป็นบทคัมภีร์เต๋าขึ้นมา
บทหนึ่ง โดยที่บทคัมภีร์เต๋าบทนี้ได้ขยายตัวขึ้นไม่หยุด
พริบตาเดียวเท่านั้น ไม่เพียงแต่ปกคลุมพื้นดินทุกหนทุกแห่งของ
หุบเขานี้เท่านั้น ทั้งยังปกคลุมไปทั่วทุกตารางนิ้วของพื้นดิน

บทคัมภีร์เต๋าได้ขยายตัวอย่างบ้าคลั่ง เหมือนต้องการปกคลุม
โลกทั้งโลกเอาไว้ไว้อย่างนั้น มันต้องการให้โลกทั้งใบถูกจัดให้เข้าไป
อยู่ในบทคัมภีร์

ตอนที่ 1437 ปกป้องชีวิตใหม่

บทคัดค้านของกระป๋องจักรวรรดิแผ่ขยายไปอย่างรวดเร็ว เหมือนต้องการสยบควบคุมโลกทั้งโลกเอาไว้ อีกทั้งการขยายตัวของ คัมภีร์เป็นการสยบที่เบ็ดเสร็จเด็ดขาด ต่อให้เป็นพลังที่แข็งแกร่งมากกว่านี้ก็ไม่สามารถต้านทานได้!

เสียง "ซ่า ซ่า ซ่า" ดังขึ้น จากการสยบของบทคัดค้าน รากแต่ ละเส้นที่มุดออกมาจากใต้ดินปล้นแห่งเฉาตายไปในทันที พวกมัน สูญเสียการสนับสนุนจากพลังที่แข็งแกร่ง จึงแตกสลายกลายเป็น เหมือนเม็ดทรายที่ไปรยลงบนพื้นดิน

"ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม....." นาทีนี่เอง เหมือนว่าโลกทั้งโลกเกิด สะเทือนสั่นไหวโครงเครงขึ้นมา และโครงเครงอย่างรุนแรงเพิ่ม มากขึ้นเรื่อยๆ เหมือนโลกทั้งโลกกำลังจะถูกพลิกตลบกลับอย่างนั้น คล้ายวันสิ้นโลกกำลังจะมาถึง

ลักษณะการสั่นไหวเช่นนี้เหมือนว่ามีพลังที่แข็งแกร่งมาก ต้องการโผล่ทะลุขึ้นมาจากใต้พื้นดิน ต้องการฉีกบทคัดค้านที่ ทำการสยบโลกนี้เอาไว้ให้มันขาดกระจุย

"ฮึ....." หลี่ซีย่ส่งเสียงน่าเกรงขามออกมา พลังลมปราณ พวยพุ่งออกมาอย่างรุนแรง ทันใดนั้นเอง บริเวณหน้าผากของหลี่ ซีย่ถูกเปิดออกและปรากฏทะเลแห่งความรู้ล่อยออกมา "ตุ้ม" หลี่

สัจธรรมแต่ละสายถูกยิงออกไปตรึงพื้นดินเอาไว้ เหมือนต้องการ
ตรึงจนพื้นดินทะเลอย่างนั้น

“ตุ้ม.....” ประกายที่ปราศจากสีสิ้นสุดพลันพวยพุ่งออกมาวง
แหวนสีเงินที่อยู่บนท้องฟ้ากลับกลายเป็นเจ็ดจ้อยิ่ง เปลวไฟสีเงินที่
ร้อนแรงสาดส่องจนสว่างไสวไปทั่วท้องฟ้า สว่างไสวไปทั้งโลก!

นาทีนี่ โลกนี้ได้บอวอลไปด้วยกลิ่นอายสายหนึ่งที่ปราศจากผู้
ต่อกรทั้งเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน กลิ่นอายลักษณะเช่นนี้มีความดึก
ดำบรรพยิ่งนัก เหมือนว่ามันดำรงคงอยู่มาตั้งแต่ยุคที่ดึกดำบรรพ์
โบราณมากๆ นั่น

“ปัง” หลีซีเยหยิบเอากล่องทองแดงออกมา ให้กล่องทองแดง
วางทับอยู่บนบทคัมภีร์นั้น และเพิ่มขนาดให้กับบทคัมภีร์ในทันที!

จากนั้น ตะเกียงสีเขียวเปลวไฟสีดำของหลีซีเยก็ถูกจัดวางอยู่
บนบทคัมภีร์นั้น นาทีนี่เปลวไฟสีดำลงโลดอยู่ เหมือนว่าขอเพียงหลี
ซีเยขับเคลื่อนมัน ก็สามารถเผาผลาญทุกสิ่งในฟ้าดินแห่งนี้จน
สิ้น!

“ข้าไม่สนว่าเจ้าจะหลบซ่อนตัวอยู่ที่ไหน! และไม่สนใจว่าเจ้า
สามารถวิญจักรได้หรือไม่!” หลีซีเยกล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า
“ในเมื่อได้ละทิ้งโลกใบนี้ไปแล้วก็จงไสหัวไปให้พ้นจากหน้าข้า! ใน
เมื่อข้าเป็นผู้นำพาชีวิตใหม่นี้มายังโลกใบนี้ จากนี้ไปข้าคือผู้
ปกป้องดูแลสูงสุดของมัน! ใครอย่าหวังแตะต้อง.....”

“นับจากนี้เป็นต้นไป ข้าเป็นผู้รับผิดชอบต่อชีวิตของมัน
อนาคตของมันข้าเป็นผู้กำหนด ข้าเป็นผู้ควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง!

ถ้าหากคิดจะแตะต้อง เมื่อถึงเวลานั้นข้าไม่เพียงแต่ให้บทคมภีร์นี้ สยบอยู่ตรงนี้ตลอดไปเท่านั้น! ข้าจะขุดลึกลงไปใต้ดิน ไม่ว่าจะ แข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม ข้าก็จะสังหารมันเสีย! นี่แหละคือคำพูด ของข้า ข้าพูดได้ทำได้! "

คำพูดที่อหังการของหลี่ชีย่ดังก้องสะท้อนอยู่กับฟ้าดินแห่งนี้ นี่คือคำพูดที่ใช้อำนาจบาตรใหญ่อย่างไม่มีเหตุผลมากที่สุด เป็น คำเตือนที่อันธพาลที่สุดของหลี่ชีย่

ในเมื่อหลี่ชีย่ได้ตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่าจะให้ชีวิตใหม่นี้คงอยู่ ต่อไป ใครก็ไม่สามารถเอาตัวมันไปได้ ใครกล้าพาตัวมันไปเท่ากับ ไม่ต้องการอยู่ร่วมโลกกับเขา! เขาจะทำทุกวิถีทาง และอาศัยกำลัง ทั้งหมดที่มีอยู่ ทำลายล้างศัตรูนี้ไปสิ้น!

ขอเพียงหลี่ชีย่ได้ตัดสินใจแล้ว ไม่ว่าจะเป็นผู้ดำรงอยู่ใน สถานะใดก็ตาม เป็นเหล่าเทพราชันก็ดี หรือผู้ยิ่งใหญ่ของทุกๆ อาณาจักรก็ดี ไม่อาจไม่ประหม่นหรือชิ่งน้ำหนักให้ดี

ขอเพียงเป็นผู้ที่รับรู้ถึงการดำรงอยู่ของอิกาทมิฬแล้ว ไม่ว่าจะ เป็นผู้ดำรงอยู่ในฐานะสูงสุด ไม่ว่าจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่เช่นใด ต่าง เข้าใจได้ว่าหากมันเขาได้ตัดสินใจไปแล้ว เขาก็จะทำมันให้สำเร็จ เทพขวางสังหารเทพ มารขวางเช่นฆาฆมาร

มือมืดที่มองไม่เห็น มือสังหารนิรันดร์กาล ผู้ปกป้องคุ้มครอง แก้วแดน..... ชื่อที่อหังการปราศจากผู้เทียบเทียมเหล่านี้ หาใช่

ได้มาด้วยการคุยโวโอ้อวด แต่ได้มาจากการทับถมของโครงการ
กระดุกจำนวนนับไม่ถ้วน แลกมาด้วยโลหิตจำนวนนับไม่ถ้วน!

สุดท้าย ภายใต้คำเตือนของหลี่ซีเย ทัวทั้งโลกก็ได้สงบ
กลับคืนสู่ปรกติ ไม่ว่าจะเป็นผู้ดำรงอยู่ในสถานะใด ล้วนแล้วแต่
ต้องเผชิญกับคำเตือนของหลี่ซีเยอย่างระมัดระวัง ขอเพียงเป็นผู้ที่
รับรู้ถึงการดำรงอยู่ของอิคาทมิฟ ใครก็ไม่กล้าบอกว่าการเปิด
ศึกกับเขาโดยง่ายตาย!

“ดีมาก นับแต่วันนี้เป็นต้นไป ข้าก็คือผู้มีอำนาจสูงสุดในการ
ดูแลปกป้องชีวิตใหม่นี้” หลี่ซีเยกล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉย

เยเสี่ยวเสี่ยวยืนเซ่ออยู่ตรงนั้น เวลานี้นางเองก็สะท้อน
หวั่นไหวกับคำพูดที่อันธพาลยิ่งของหลี่ซีเย เป็นครั้งแรกที่นางได้
เห็นด้านอีกด้านหนึ่งที่ถืออำนาจบาตรใหญ่ของหลี่ซีเย ข้าเป็น
ใหญ่แต่ผู้เดียวในเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ไม่มีใครเหนือกว่าข้าเป็นนิ
รันดร!

อันธพาล ปราศจากผู้ต่อกร ก้มมองดูจากด้านบน สยบ
..... ณ ขณะนี้ เยเสี่ยวเสี่ยวทำได้แค่ใช้คำเหล่านี้มาเปรียบ
เปรยกับตัวตนของหลี่ซีเยเมื่อครุ่น

“ตูม” ในเวลานี้ ไฟสีดำในตะเกียงเขียวได้ไหลล้นทะลักออกมา
เหมือนสายน้ำ มันไหลไปตามลายเส้นต่างๆ ลายเส้นของบทคัมภีร์

“จืด จืด จืด” สุดท้าย ไฟสีดำได้ทำการสลักบทคัมภีร์นี้เอาไว้
บนโลกใบนี้!

เวลานี้ ไฟสีดำได้กลับเข้าไปยังตะเกียงเขียว หลีชีเย่เรียก ตะเกียงเขียวกลับ จากนั้น “เกร็งค์” หลีกส์จธรรมที่ปราศจากผู้ ต่อกรซึ่งตรึงอยู่บนพื้นได้กลับไปยังทะเลแห่งความรู้ของหลีชีเย่ ตามเดิม

ควรจะทราบว่า หลีกส์จธรรมที่อยู่ภายในทะเลแห่งความรู้ ของหลีชีเย่นั้น ได้รับการปกป้องรักษาโดยราชันเซียนหมิงเหริน ราชันเซียนหญิงหงเทียน ราชันเซียนเซียนหลี ราชามังกรดำ..... เป็นต้น หลีกส์จธรรมที่ผ่านการปกป้องรักษาโดยราชันเซียนแต่ละ องค์ ย่อมไม่มีวันสลายชั่วนิรันดร์ ความน่ากลัวของมันยากที่จะ จินตนาการได้

ในเวลานี้เอง หลีชีเย่ได้เรียกกล่องทองแดงกลับคืนมา จากนั้น เสียงเหมือนน้ำไหลดังขึ้น บทคมภีร์ที่แผ่ขยายตัวออกไปจากกระบี่ สัจธรรมกับไหลกลับคืนไปยังกระบี่สัจธรรม บทคมภีร์ที่ที่สยบโลก ไบนี้เอาไว้แต่เดิมาก็ได้จางหายไป

แม้ว่าบทคมภีร์ไม่ได้สยบโลกนี้อีกต่อไปแล้ว แต่ ภายใต้การ สลักของไฟสีดำ บทคมภีร์นั้นได้ฝากร่องรอยที่ไม่สามารถลบเลือน ได้ชั่วนิรันดร์ บทคมภีร์นี้จึงยังคงประทับอยู่ที่ตรงนี้ และสยบควบคุม ตรงนี้เอาไว้ แม้ว่าพลังอำนาจของมันจะลดน้อยลงไป เมื่อเทียบกับ บทคมภีร์ที่แท้จริง แต่ทว่า ยังคงน่ากลัวอย่างยิ่ง อีกทั้งยังไม่ สามารถลบเลือนมันได้

เดิมทีกระบี่สัจธรรมและตะเกียงเขียวก็คือสิ่งที่น่ากลัวและ ปราศจากผู้ต่อกรอยู่แล้ว มาวันนี้พวกมันได้ฝากร่องรอยที่ไม่

สามารถลบเลือนเอาไว้ ย่อมสามารถประเมินได้ว่ามันมีพลังอำนาจเพียงใด

ไม่ถ่างนักกว่าเย่เสี่ยวเสี่ยวจะได้สติกลับมา นางบอกต่อหลี่ซีเย่ ว่า “พวกเราไปกันเถอะ”

“ไม่ พวกเราจะต้องจัดการเรื่องที่อยู่ของชีวิตน้อยๆ นี้ให้มันเรียบร้อยเสียก่อน สร้างที่นี่ให้เป็นบ้านของมัน” หลี่ซีเย่กล่าวท่าที่เฉยเมย

“สร้างบ้านที่นี่ให้กับมัน?” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับงงงัน รู้สึกว่ามันไม่น่าเป็นไปได้ มองดูดอกบัวตูมเนื้อที่อยู่ในมือของหลี่ซีเย่แล้วกล่าวว่า “พวกเรา พวกเราไม่พามันไปด้วยรี?”

“ไม่ มันเกิดที่นี่ มันต้องได้รับการพุ่มพักจากที่นี่ต่อไป ถ้าหากพามันไปโลกภายนอก ในอนาคตมันจะต้องกลายเป็นไม่สมบูรณ์มาแต่กำเนิด” หลี่ซีเย่กล่าวท่าที่เรียบเฉยว่า “มันจะต้องบ่มพักต่อไปเรื่อยๆ ที่นี่ จนกว่าจะเติบโต”

“ที่ตรงนี้จะปลูกกำเนิดของมัน และก็จะเป็นแหล่งต้นกำเนิดของมันอีกด้วย มันจะต้องเจริญเติบโตอยู่กับโลกนี้ในอนาคต” หลี่ซีเย่มองดูโลกใบนี้แล้วเอ่ยขึ้นมาอย่างเชื่องช้าในที่สุด

“แต่ว่า มัน มันเป็นเพียงชีวิตน้อยๆ เท่านั้นเองนะ การทิ้งให้มันอยู่ที่นี่เกิดมีอันตรายขึ้นมาแล้วจะทำอย่างไร?” เย่เสี่ยวเสี่ยวกล่าวด้วยความกังวล

เย่เสี่ยวเสี่ยวมองดูดอกบัวตูมเนื้อด้วยความเป็นห่วง เกิดชีวิตน้อยๆ นี้ได้รับอันตรายขึ้น แล้วจะมีสิ่งใดสามารถคุ้มครองมันได้?

“วางใจเถอะ ไม่มีที่ใดปลอดภัยมากไปกว่านี้อีกแล้ว” หลี่ซีเย กล่าว “ที่นี่จะเป็นบ้านของมัน” กล่าวขาดคำ หลี่ซีเยเริ่มลงมือทำอะไรบางอย่าง

นิ้วที่ชี้ออกไปพลันกลายเป็นน้ำพุ มือที่วาดกวาดไปตาม อารมณ์กลายเป็นธารน้ำไหล เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ได้ พื้นดินพวยพุ่งเป็นน้ำพุทองคำ เสียงน้ำไหลจ๊อกๆ ล้อมรอบหุบเขา แห่งนี้เอาไว้

หลี่ซีเยได้ทำการเคลื่อนย้ายฟ้าดิน จัดการเปลี่ยนแปลงสภาพ ของสถานที่แห่งนี้ชนิดพลิกฟ้าพลิกแผ่นดิน เขาได้ทำการ แปรเปลี่ยนหุบเขาทั้งหมด ไม่เพียงต้องการให้มันกลายเป็นสถานที่ ที่เหมาะแก่การพุ่มผักชีวิตใหม่เท่านั้น เขายังปรับเปลี่ยนสถานที่ แห่งนี้ให้กลายเป็นเหมือนดั่งป้อมปราการที่แข็งแกร่งไม่สามารถตี ให้แตกได้

หลังจากที่หลี่ซีเยได้ทำการปรับเปลี่ยนสถานที่แห่งนี้ทั้งหมด โดยได้วางทางหนีทีไล่เป็นชั้นๆ เอาไว้ ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เตรียม เอาไว้สำหรับชีวิตใหม่ทั้งสิ้น

สุดท้าย หลี่ซีเยได้เรียกพวกต้นทหารองครักษ์ บรรพบุรุษโสม ออกมา หลังจากที่พวกของต้นทหารองครักษ์ได้ออกมาแล้ว พวก มันต่างสุดลมหายใจลึกๆ เข้าทีหนึ่ง

“ข้าเข้าใจแล้ว ที่นี่คือพื้นที่ต้นกำเนิด มิน่าละ พลังชีวิตที่น่า เกรงขามยิ่งของเส้นลือโจวไม่มีใครสามารถดูดเอาไปได้” ต้นบรรพ บุรุษโสมพึมพำออกมาหลังจากมองดูไปรอบๆ

หลี่ซีเยมองดูพวกของต้นทหารองครักษ์ บรรพบุรุษโสมแล้ว เอ่ยขึ้นมาเชื่องช้าว่า “บรรดาพวกเจ้าทั้งหมดให้สองคนอยู่ที่นี้คอยดูแลชีวิตใหม่ โดยถือหลักอสาสมัครเป็นเกณฑ์! แน่จนที่สุด ข้าจะไม่ให้ผู้ที่อสาอยู่ดูแลที่นี่ต้องเสียเปรียบ”

พวกของบรรพบุรุษโสมเมื่อได้ยินคำพูดของหลี่ซีเยแล้วต่างมองตากันและกัน สุดท้าย ต้นทหารองครักษ์ได้ก้าวออกมาขึ้นอสาเป็นคนแรก

“ข้าเป็นผู้เฝ้าอารักขาโดยกำเนิด การดำรงอยู่ของข้าก็เพื่อเฝ้าอารักขา ให้ข้าเป็นผู้เฝ้าดูแลก็แล้วกัน” หลังจากที่ดินทหารองครักษ์ก้าวออกมาแล้วได้กล่าวด้วยท่าทีหนักแน่น

จากนั้น หวายวัณจักรวิญญานฟ้าก็ได้ก้าวออกมา กล่าวว่ “ข้าก็บรรลุถึงขีดสูงสุดแล้ว คิดจะก้าวหน้าให้มากไปกว่านี้เกรงว่าคงยากแล้ว สถานที่แห่งนี้ดูจะเหมาะแก่การพักอาศัยในยามแก่เฒ่าของข้า ไม่แน่ว่าข้าอาจจะก้าวทะลุทะลวงไปได้กับการอาศัยอยู่ที่นี้ก็เป็นได้”

“ดีมาก งั้นพวกเจ้าทั้งสองก็อยู่เสียที่นี่ วันหนึ่งในอนาคตข้างหน้า พวกเจ้าจะต้องเปล่งประกายเจิดจ้าแน่นอน พวกเจ้าต้องรอคอยจนถึงยุคที่สูญอดปราศจากสิ่งที่จะมาเทียบเทียมแน่” หลี่ซีเยพยักหน้ากล่าว

สุดท้าย หลี่ซีเยได้มอบของวิเศษจำนวนไม่น้อยให้กับหยาวัณจักรวิญญานฟ้าและต้นทหารองครักษ์ จากการทำลายสำนักต่างๆ มากมาย ของวิเศษที่อยู่บนตัวของหลี่ซีเยมีมากจนนับกันไม่ถ้วนไม่ไหว

หลังจากที่ได้จัดวางอะไรต่างๆ เรียบร้อยแล้ว หลีซีเยได้นำ บัวตูมเนื่อวางเอาไว้ในดอกบัวดอกหนึ่งที่เกิดจากการวิวัฒนาการ ของสุดยอดสัตว์ธรรม หลังจากที่ได้วางดอกบัวตูมเนื่อลงไป ใน ดอกบัวดอกนั้นแล้ว ดอกบัวได้ค่อยๆ หุบลง จากนั้น ดอกบัวค่อยๆ จมลงไปใต้น้ำพุทองคำและหายไป

สุดท้าย หลีซีเยได้ละสายตากลับมา พุดกับพวกเย่เสี่ยวเสี่ยว ว่า “พวกเราไปกันเถอะ”

ในเวลานี้ พวกบรรพบุรุษโสม ต้นโบทันเซียนสมานแผลพวก มันต่างไม่อยากจากกัน จึงมีการรำลากับต้นทหารองครักษ์และ หวายวิญจักรวิญญาณฟ้า จะอย่างไรเสีย พวกมันอยู่ด้วยกันมา ตลอดตั้งแต่ครั้งอยู่ที่สวนสมุนไพรเหลาเซียนทำหล่น

ไม่เคยจากกันเลย เกรงว่าการจากกันในวันนี้ไม่รู้ว่าจะมี โอกาสได้พบกันอีกเมื่อไร หรือบางทีอาจจากกันนิรันดร์ไม่มี โอกาสได้พบกันอีก

“ลาก่อน พี่น้องทั้งหลาย” แม้แต่ต้นทหารองครักษ์และหวายวิญ จักรวิญญาณฟ้าก็ตัดใจไม่ได้ โบกไม้โบกมืออำลากับพวกบรรพ บุรุษโสม แม้แต่สิ่งที่ดำรงอยู่ในลักษณะของสมุนไพรเซียน ยังคง น้ำตาซึมเมื่อถึงคราวต้องลาจากกัน

“รักษาตัวด้วย บางทีพวกเราอาจมีวันได้พบกันอีก” หลีซีเยก็ กล่าวอำลากับต้นทหารองครักษ์และหวายวิญจักรวิญญาณฟ้า “หากถึงวันนั้นจริง พวกเจ้าจะต้องเปล่งประกายเจิดจ้าอย่าง แน่นนอน”

การที่ต้นทหารองครักษ์และหวายวัณจักรวิญญาณฟ้าติดตามหลี่ชี่เยมาเป็นเวลานาน ย่อมต้องมีความผูกพัน หากไม่เป็นเพราะต้องการเฝ้าปกป้องคุ้มครองชีวิตใหม่ หลี่ชี่เยก็ตัดใจให้พวกมันต้องร้องอยู่ที่ตรงนี้

ในที่สุด ท่วมกลางความไม่เต็มใจ พวกบรรพบุรุษโสมได้กระโดดเข้าไปในลัคนา หลังจากหลี่ชี่เย และเย่เสี่ยวเสี่ยวได้โบกมืออำลา กับพวกต้นทหารองครักษ์แล้ว ได้ก้าวไปข้างหน้าต่อไปในที่สุด

ตอนที่ 1438 ต้นไม้เหี่ยวแห้งในน้ำตื้น

โลกภายในเป็นโลกที่อัศจรรย์ยิ่งนัก ณ ที่ตรงนี้ไม่เพียงมีภูมิประเทศที่อลังการยิ่งแล้ว ยังมีทัศนียภาพที่แปลกประหลาดจนไม่สามารถจินตนาการได้

ที่ตรงนี้สามารถมองเห็นหลุมลึกที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬารแต่ละหลุมที่เรียงรายอยู่บนพื้น ไม่เพียงแลดูอลังการมากเท่านั้น ทั้งยังทำให้เกิดแรงดึงดูดที่น่ากลัวยิ่งจากการที่หลุมลึกจำนวนมากที่เรียงรายอยู่มากมาย ทำลายสิ่งที่อยู่รอบข้างแหลกละเอียดจนหมดสิ้น

ถ้าหากเป็นที่อื่น เปลวไฟจะต้องลุกโชนขึ้นสู่ด้านบน แต่ ที่ตรงนี้เปลวไฟกลับแลบลงสู่ด้านล่าง ที่น่ากลัวยิ่งไปกว่านั้นก็คือ บนท้องฟ้าถึงกับมีฝนอัคคีตกลงมา

ฝนอัคคีที่ตกลงมาจากฟ้าคล้ายดังลาวา ยามที่มันหยุดลงบนพื้นสามารถเผาผลาญพื้นดินจนไหม้ทะลุถึงข้างล่าง ภาพของฝนอัคคีที่ตกลงมาเช่นนี้ ย่อมสามารถจินตนาการได้ว่า พื้นดินถูกเผาผลาญจนกลายเป็นหลุมเป็นบ่อเต็มไปหมด

บางแห่งบนโลกใบนี้กระทั่งมีน้ำตกที่ดูเป็นเส้นสีเงินเป็นเส้นๆ ตกลงมาจากบนท้องฟ้า เมื่อเส้นสีเงินถูกตกลงมาเป็นสายดังน้ำตกเช่นนี้ เมื่อมันไหลไปตามพื้นอย่างรวดเร็ว แลดูเหมือนเงินที่กระจายอยู่เต็มพื้น สะเก็ดสีเงินที่เล็กมากๆ ดูเหมือนเป็นญาติที่กำลังร้ายรำกัอย่างเรงรำ เป็นภาพที่อลังการมาก

แต่ทว่า ยังมีสถานที่น่ากลัวยิ่งกว่านี้อีก เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวติดตามหลี่ชีย่เดินผ่านสถานที่แห่งหนึ่งนั้น ได้ยินเสียงดังซ่าซ่าซ่า

เย่เสี่ยวเสี่ยวหันมองไปตามต้นเสียง เห็นเป็นแม่น้ำทรายที่มีทรายปริมาณมหาศาลกำลังไหลเคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ท่าที่ดูเหมือนมีความสุขเหลือเกิน

แรกเริ่มทีเดียวเย่เสี่ยวเสี่ยวไม่ได้ใส่ใจกับมันสักเท่าไร แต่เมื่อสังเกตอย่างละเอียดในครั้งที่สองนั้น นางถึงกับหวาดกลัวจนขนลุกชู

นั่นมันหาใช่เป็นแม่น้ำทรายที่ไหลเคลื่อนที่ไปข้างหน้า แต่มันคือเมล็ดพันธุ์ขนาดเล็กแต่ละเมล็ดที่เท่าเมล็ดงา! ซึ่งก็คือเมล็ดพันธุ์เดียวกันกับที่พบในเทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์ และเป็นเมล็ดตัวเดียวกันที่มุดเข้าไปภายในร่างของศพแล้วแปรเปลี่ยนสภาพเป็นมนุษย์ตันไม้ นั่นเอง

แม่น้ำเมล็ดพันธุ์ที่อยู่ตรงหน้าสายนี้ก็คล้ายตั้งแม่น้ำที่ไหลไปไม่ขาดสาย เมล็ดพันธุ์จำนวนมากนับไม่ถ้วนที่พุ่งทะยานไปข้างหน้าดูแม่น้ำสายหนึ่ง ด้วยท่าที่ที่เรียวยิ่งนัก ช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวอะไรอย่างนั้น

เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวมองเห็นเมล็ดพันธุ์จำนวนมากมายที่มุ่งหน้าไปยังเทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้แล้ว ถึงกับขนลุกขนพองขึ้นมา

“นี่ นี่ นี่มันน่ากลัวเกินไปแล้ว” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับร่างสั่นเทิ้มขึ้นมา และปรากฏเป็นอาการขนลุกขนพองขึ้นบนผิวหนัง กล่าวว่

“ถ้าหากเมล็ดพันธุ์ทั้งหมดล้วนแล้วแต่วิ่งออกไป เกรงว่าสิ่งมีชีวิตในเก้าแดนตายไปทั้งหมดยังไม่พอให้พวกมันได้สร้างอาณาจักรมัง!”

เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับสะท้อนขึ้นมาทีหนึ่ง เมื่อนึกถึงสิ่งมีชีวิตทั้งหมดของเก้าแดนมีโอกาสกลายเป็นมนุษย์ต้นไม้ที่เป็นครึ่งผีครึ่งคนแล้ว ถึงกับมีลมตีขึ้นเหมือนจะอาเจียนออกมา ความน่ากลัวเช่นนี้สุดที่จะจินตนาการได้

“ในโลกนี้ไหนเลยจะมีเรื่องที่ยายตายปานนั้น” หลี่ชียะยิ้มกล่าวว่า “เมล็ดพันธุ์ที่สามารถรอดและมีชีวิตอยู่ได้มีเพียงไม่เท่าไรเท่านั้น เรียกได้ว่า สามารถกลายเป็นมนุษย์ต้นไม้ได้ในท้ายที่สุดนั้นมีโอกาสเพียงไม่ถึงหนึ่งในหนึ่งล้านล้านเท่านั้นเอง”

“ฟ้าดินย่อมจะมีกฎเกณฑ์ของฟ้าดิน ถ้าหากจะมีสิ่งใดที่แหกกฎของฟ้าดินละก็ ยังมีสวรรค์โຈรที่คอยดูอยู่นะเนี่ย” หลี่ชียะหัวเราะพร้อมกับชี้นิ้วขึ้นไปบนท้องฟ้า กล่าวว่า “ต่อให้เรื่องบางเรื่อง การดำรงอยู่สิ่งบางอย่างได้ทำลายกฎเกณฑ์ของฟ้าดินไปกลายเป็นที่สุดของฝืนลิขิตสวรรค์ เช่นนั้นแล้ว สวรรค์โຈรก็ไม่อนุญาตให้สิ่งนี้ได้อยู่บนโลกนี้อีกต่อไป”

“บนโลกนี้มีสิ่งนี้อยู่จริงรึ? สวรรค์มีตาจริงหรือ?” เย่เสี่ยวเสี่ยวพลันรู้สึกน่าสนใจเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้

“จะใช่สวรรค์มีตาหรือไม่ข้าไม่รู้” หลี่ชีย่ยิ้มเฉยเมยกล่าวว่า “อีกทั้งข้าก็ไม่เชื่อในเรื่องของสวรรค์มีตา ข้าเชื่อแต่มนโธธรรม หรือ จิตสำนึกที่รู้จักผิดชอบชั่วดีของสวรรค์และโลกเท่านั้น”

“มันมีข้อแตกต่างกันรึ? ” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับพูดขึ้นมาว่า “ฟ้า ดินก็ดี สวรรค์ก็ดี ล้วนแล้วแต่เป็นทุกสิ่งทุกอย่างของโลก บางที พวกมันทั้งสองต่างก็ดำรงคงอยู่เหมือนเช่นหลักสัจธรรม”

“ไม่ ฟ้าดินกับสวรรค์เป็นคนละเรื่องกัน” หลี่ชีย่หัวเราะส่าย หน้ากล่าวว่า “คำว่าสวรรค์มีตา คำพูดนี้ฟังดูออกจะน่าขันอยู่ สวรรค์ใจไม่เคยใส่ใจในความเป็นความตายของสรรพชีวิตอยู่แล้ว มีเพียงมนโธธรรมที่สามารถสืบทอดต่อไปได้อย่างแท้จริง ไม่ว่าโลก จะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร มีเพียงมนโธธรรมที่ไม่เปลี่ยนแปลง”

“ถ้าเช่นนั้น อะไรนับว่าเป็นมนโธธรรม” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับ ประหลาดใจ คำว่ามนโธธรรมในความเข้าใจของคนจำนวนมากเป็น เพียงสิ่งที่ไม่มีการชี้ชัดเจาะลงไปเท่านั้น

หลี่ชีย่ไม่ได้ตอบคำถามของเย่เสี่ยวเสี่ยว เพียงจ้องมองไปยังที่ ที่ห่างไกลมากๆ ไม่รู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่

หลี่ชีย่พาเย่เสี่ยวเสี่ยวเดินทางต่อไป ในที่สุด หลี่ชีย่ได้พาเย่ เสี่ยวเสี่ยวมาถึงยังสถานที่แห่งหนึ่ง เป็นสถานที่ที่มหัศจรรย์มาก

เหมือนว่า ที่ตรงนี้เป็นบริเวณที่สูงที่สุดของโลกใบนี้ เหมือนว่า มันตั้งอยู่เหนือเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินอย่างนั้น ด้วยความสูงของ สถานที่แห่งนี้เสมือนว่าแค่เอื้อมมือออกไปก็สามารถคว้าเอา ดวงดาวที่อยู่บนท้องฟ้ามาได้เช่นนั้น

ณ สถานที่ตรงนี้ ห้องฟ้าพรราวพร่างไปด้วยดวงดาวอยู่เต็มไปหมด สถานที่แห่งนี้มองดูแล้วงดงามและดูอลังการยิ่งนัก ทำให้รู้สึกเคลิบเคลิ้มไปกับภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้า

ณ ห้องฟ้าที่สูงเด่นตรงนี้แหละ ที่ที่สามารถเอื้อมมือไปคว้าดวงดาวได้ ที่ตรงนี้เปราะากฎำหนักที่ยิ่งใหญ่สุดประเมินอยู่สิบสองตำหนัก

ตำหนักทั้งสิบสองหลังนี้มีขนาดใหญ่โตมโหฬารจนสุดจะจินตนาการ แทนที่จะเรียกว่าตำหนัก เรียกว่าเป็นเมืองขนาดยักษ์จะเหมาะสมกว่า

ถ้าหากตำหนักขนาดใหญ่โตมโหฬารนี้สามารถเปิดเข้าไปได้ล่ะก็ เกรงว่าตำหนักแต่ละหลังน่าจะจุคนได้หลายแสนคน หรือบางทีอาจสามารถรองรับผู้คนทั้งโลกได้

การที่มีสิบตำหนักขนาดใหญ่โตมโหฬารปรากฏเรียงรายอยู่บนโลกของห้องฟ้าที่พรราวพร่างไปด้วยดวงดาวเช่นนี้ แลดูน่าสะเทือนหวั่นไหว และอลังการยิ่งนัก ดุจดั่งเป็นตำหนักในตำนานที่เหล่าเซียนอาศัยอยู่

อย่างไรก็ตามตำหนักขนาดใหญ่โตมโหฬารทั้งสิบสองนี้มีสีทองอร่าม คล้ายดั่งเป็นตำหนักที่สร้างขึ้นมาจากทองคำบริสุทธิ์ทั้งหลัง แลดูเย้ายวนใจยิ่งนัก ทำให้ผู้คนต้องหัวใจเต้นตุบตาม

ตำหนักทั้งสิบสองหลังนี้ไม่เพียงปิดประตูสนิท ทั้งยังเหมือนเป็นหลังเดียวกันทั้งหมด ทำให้ผู้คนที่มองเห็นตำหนักเหล่านี้แล้วเข้าใจได้ทันทีว่าไม่สามารถเข้าไปได้อยู่แล้ว

ตำหนักทั้งสิบสองหลังมีการจัดวางตำแหน่งคล้ายเป็นค่ายกลอะไรสักอย่าง ท่าทางยิ่งใหญ่มาก แต่ เย่เสียวเสียวไม่สามารถมองออกถึงความลึกกลับของค่ายกลเช่นนี้

“นี่เป็นที่สำหรับให้เซียนอาศัยอยู่รึ? ” เมื่อเย่เสียวเสียวมองเห็นความยิ่งใหญ่ของตำหนักทั้งสิบสองที่เรียงรายอยู่บนห้องฟ้าที่พราวพร่างไปด้วยดวงดาวเช่นนี้แล้ว นางอดที่จะเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ

หลี่ซีเยหัวเราะ แล้วกล่าวว่า “บนโลกนี้มีเซียนหรือไม่ ข้ากลับไม่มั่นใจนัก แต่ว่า ที่ตรงนี้ไม่ใช่ที่อยู่ของเซียนอย่างแน่นอน”

หลี่ซีเยพาเย่เสียวเสียวก้าวผ่านสิบสองตำหนักที่ตั้งเรียงรายอยู่บนห้องฟ้าที่พราวพร่างไปด้วยดวงดาว หลังจากที่ผ่านมาแล้วตำหนักไปแล้ว ระหว่างตำหนักทั้งสิบสองมีที่ว่างขนาดเล็กอยู่แห่งหนึ่ง

ที่ว่างเล็กๆ ที่ดูจะไม่มีความสะดวกตาเอาเสียเลย อย่างน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับตำหนักขนาดใหญ่โตมโหฬารซึ่งตั้งอยู่โดยรอบแล้ว พื้นที่ขนาดเล็กนี้สามารถมองข้ามไปได้เลย

ด้วยพื้นที่ขนาดเล็กเช่นนี้แหละ มันมีสระน้ำที่ต้นเขินอยู่แห่งหนึ่ง สระน้ำแห่งนี้เหมือนกำลังจะแห้ง เนื่องจากน้ำที่อยู่ในสระเพียงพอที่จะท่วมหลังเท้าเท่านั้นเอง ดูไปแล้วลักษณะของมันเหมือนเป็นแอ่งน้ำเล็กๆ มากกว่า

ข้างๆ แอ่งน้ำเล็กๆ นี้มีต้นไม้แห่งเดียวขนาดเล็กอยู่ต้นหนึ่ง ต้นไม้เขียวแห่งต้นเล็กๆ ต้นนี้สูงแค่เสมอหัวเข่าของหลี่ซีเยเท่านั้นเอง ขณะที่ลำต้นมีขนาดเท่านิ้วมือเท่านั้น

ต้นไม้แห่งเหี่ยวขนาดเล็กรนี้ได้ตายสนิทไปแล้ว แม้ว่ากิ่งที่เหี่ยวเฉาจะยังคงมีใบอยู่ แต่ทว่า ดูไปแล้วต้นไม้ต้นนี้ได้ตายสนิทไปแล้วอย่างแน่นอน

หลี่ซีเยเผยรอยยิ้มเต็มเปี่ยมออกมา เมื่อมองเห็นแอ่งน้ำเล็กๆ และต้นไม้แห่งเหี่ยวขนาดเล็กร พึมพำออกมาว่า “พื้นที่เยี่ยมยอดที่สุด ไม่เสียทีที่ข้าได้ทุ่มเทกำลังกายใจไปมากมาย”

เย่เสี่ยวเสี่ยวเข้าใจได้ทันทีเมื่อเห็นท่าทีเช่นนของหลี่ซีเย หลี่ซีเยจะต้องมาด้วยสถานที่ที่อยู่ตรงหน้าแห่งนี้

แต่ว่า ไม่ว่าเย่เสี่ยวเสี่ยวจะดูจากมุมไหน สถานที่ที่อยู่ตรงหน้าก็ไม่คู่ควรที่จะกล่าวถึง ไม่ว่าจะเป็แอ่งน้ำตื้นๆ หรือต้นกล้าแห่งตายขนาดเล็กรนั้น ทั้งหมดล้วนแล้วแต่ธรรมดาเหลือเกิน ไม่เห็นมันจะเป็นสถานที่วิเศษตรงไหน

“สถานที่ตรงนี้มีของวิเศษหรือ?” โข้วว่าเย่เสี่ยวเสี่ยวไม่เชื่อในตัวของหลี่ซีเย แต่ว่า สถานที่ที่อยู่ตรงหน้ามันไม่มีอะไรแปลกจริงๆ ไม่ว่าใครก็ตามหากได้ผ่านมายังสถานที่แห่งนี้ก็จะไม่ให้ความสนใจกับสถานที่ที่อยู่ตรงหน้า

“ใช่เพียงแคของวิเศษเท่านั้น” หลี่ซีเยเผยรอยยิ้มออกมา กล่าวด้วยท่าทีเอ้อระเหย ลักษณะท่าทีของเขาในเวลานี้เหมือนกำไฟตายอยู่ในมืออย่างนั้น ทุกอย่างล้วนอยู่ในกำมือของเขา

“ไหนละของวิเศษ?” เย่เสี่ยวเสี่ยวมองดูรอบๆ อย่างละเอียด ไม่เห็นมีสิ่งใดที่แลดูล้ำค่าตรงไหน อีกทั้งสถานที่ที่อยู่ตรงหน้าก็ไม่มีอะไรที่แตกต่างเป็นพิเศษ

“ของบางอย่างเชื่อว่าสายตาของมนุษย์ปุถุชนจะสามารถมองเห็นได้ ความลึกลับมหัศจรรย์ที่ซ่อนอยู่ภายในนั้น แม้แต่สุดยอดดาวรุ่งแห่งยุคยังต้องอาศัยเวลายุคแล้วยุคเล่าจึงสามารถขบคิดได้”

ความจริงแล้ว เขาได้พินิจพิเคราะห์สถานที่แห่งนี้มานานานมาก ๆ ในห้วงเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา เขาขบคิดเท่าไรก็คิดไม่ออก กระทั่งท้ายสุด เขาได้ดวงตรามิติโบราณ และบทสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มมาแล้ว เขาจึงได้ตื่นรู้ถึงความลึกลับที่ซ่อนอยู่ภายใน

แม้ว่าในห้วงเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา หลี่ซิเย่จะรู้แล้วว่า มีความลับที่สะท้อนฟ้าซ่อนอยู่ในพื้นที่ที่สุดแสนจะธรรมดาจนไม่สามารถเปรียบเทียบได้ ในนั้นมีสิ่งที่ยอดเยี่ยมที่สุดในโลกซ่อนอยู่

แต่ทว่า ด้วยเหตุผลไม่รู้อาจจะเริ่มต้นลงมืออย่างไร หลี่ซิเย่ยังไม่เข้าใจถึงความลึกลับภายในอย่างแท้จริง เขารู้เพียงว่าสิ่งที่อยู่ในนั้นล้ำค่ายิ่งนักเท่านั้นเอง

ภายหลัง หลังจากที่เขาตื่นรู้แล้ว จึงทำให้รู้ถึงความล้ำค่าที่อยู่ในภายใน! สถานที่ที่สุดแสนจะธรรมดานี้แหละคือหนึ่งในเหตุผลที่หลี่ซิเย่มายังแดนวิญญูณสวรรค์

แน่นอน ไม่ว่าเย่เสี่ยวเสี่ยวจะมองดูอย่างไรก็ไม่สามารถดูรู้ถึงความลึกลับที่อยู่ใน เชื่อว่าเป็นเพราะเย่เสี่ยวเสี่ยวไม่ฉลาดพอต่อให้ราชันเซียนมาด้วยตนเองก็เป็นไปไม่ได้ที่เพียงแค่มองไม่กี่ทีก็สามารถมองเห็นความล้ำค่าที่ซ่อนอยู่ภายในได้

“เจ้าไปยืนดูอยู่ข้างๆ ”

เย่เสียวเสียวไม่พูดพล่ามทำเพลง พาตัวเองหลบห่างไกลจาก
แอ่งน้ำแห่งนี้

เวลานี้ หลี่ชีย่สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง ยืนอยู่ท่ามกลาง
แอ่งน้ำนั้น โดยที่น้ำที่ขังอยู่ในแอ่งทวมมิดหลังเท้าของหลี่ชีย่พอดี
เท่านั้น

“แว้งค์” เวลานี้ หลี่ชีย่เปิดลัคนาออกมา ปล่อยให้จตุลัษณ์
ลอยออกมาทั้งหมด ประกอบด้วยต้นไม้แห่งชีวิต เต่าแห่งชีวิต เสือ
แห่งชีวิต และน้ำพุแห่งชีวิต หลังจากที่จตุลัษณ์ออกมาแล้วได้เข้า
ควบคุมอยู่รอบๆ ทั้งสี่ด้านของแอ่งน้ำในที่

เหมือนว่าต้นไม้แห่งชีวิตต้องการหยั่งรากลงบนพื้นดินแห่งนี้
น้ำพุแห่งชีวิตต้องการทำให้สถานที่แห่งนี้กลายเป็นตาน้ำ เต่าแห่ง
ชีวิตเหมือนต้องการแทรกตัวเข้าไปยังสถานที่แห่งนี้ โดยที่ตัวมัน
เองคล้ายต้องการกลายเป็นภูเขาไฟลูกหนึ่งอย่างนั้น สำหรับเสือ
แห่งชีวิตได้ปักลงที่ตรงนั้นโดยตรง เหมือนต้องการเชื่อมฟ้าดินเข้า
ด้วยกันอย่างนั้น

“ได้เวลาเริ่มต้นได้แล้ว” สายตาของหลี่ชีย่กระตุกทีหนึ่ง “ตูม”
พลังลมปราณพวยพุ่งขึ้นมาอย่างรุนแรง หันโดนั้น พลังลมปราณที่
น่ากลัวของหลี่ชีย่ได้แยกตัวออกเป็นสี่สาย แต่ละสายแยกพุ่งเข้า
ไปในต้นไม้แห่งชีวิต เสือแห่งชีวิต เต่าแห่งชีวิต และน้ำพุแห่งชีวิต

“ซ่าา ซ่าา ซ่าา.....” เสียงน้ำไหลดังขึ้น จากการทำพลัง
ลมปราณของหลี่ชีย่ถูกฉีดเข้าไปในจตุลัษณ์นั้น น้ำพุแห่งชีวิต
ได้มีน้ำไหลล้อกๆ ออกมาและเติมแอ่งน้ำนั้นจนเต็มเปี่ยมภายใน
ระยะเวลาอันสั้น

ในเวลานี้ หากจะมองดูให้ละเอียดละก็ จะพบว่าหยดน้ำหยดหนึ่งที่อยู่ในน้ำพุแห่งชีวิตได้ถูกย่อยสลายไปนานแล้ว มันได้กลายเป็นส่วนหนึ่งที่ขาดไม่ได้ของน้ำพุแห่งชีวิต

ขณะที่เวลานี้ หลังจากที่น้ำพุแห่งชีวิตได้เติมน้ำในแอ่งน้ำจนเต็มแล้ว ภายในน้ำนั้นเหมือนมีการสั่นไหวจนเห็นเป็นคลื่นน้ำขนาดจิ๋วที่แผ่กระจายเป็นวงออกไป สิ่งนี้คือต้นกำเนิดชะตาลับ

ต้นกำเนิดชะตาลับที่คล้ายดังเป็นคลื่นเหมือนเป็นวัตถุแห่งความชุ่มชื้นที่ไร้เสียง มันได้หลอมรวมเข้าด้วยกันกับน้ำของแอ่งน้ำแต่เดิมที่เหลืออยู่น้อยนิดน่าสงสารจนกลายเป็นเนื้อเดียวกัน

หลังจากที่ต้นกำเนิดชะตาลับได้หลอมรวมเป็นเนื้อเดียวกันกับมันแล้ว น้ำที่อยู่ในแอ่งน้ำนี้ก็กลับแทรกซึมลงใต้พื้นดินอย่างเงียบเชียบ เหมือนว่าต้นไม้อื่นๆแห่งที่อยู่ข้างแอ่งน้ำกำลังดูดซึมเอาน้ำที่อยู่ในแอ่งน้ำไปอย่างนั้น มันอยู่ในสภาวะที่กระหายเต็มที่อยู่แล้ว

ตอนที่ 1439 หน้าแห่งศักราช

“แว้งค์.....” เวลานี้ ต้นไม้แห่งชีวิตที่ยังร่าเริงอยู่ข้างๆ ต้นไม้เหี่ยวแห้งได้มีกิ่งไม้แต่ละกิ่งทิ้งตัวห้อยลงมา และเวลานี้เองเรื่องที่เหลือเชื่อก็ได้เกิดขึ้นแล้ว กิ่งไม้แต่ละกิ่งของต้นไม้แห่งชีวิตถึงกับแหงเข้าไปในลำต้นเล็กๆ ของต้นไม้เหี่ยวแห้งนั้น

ควรทราบว่า กิ่งไม้แต่ละกิ่งของต้นไม้แห่งชีวิตมีขนาดใกล้เคียงกับขนาดลำต้นของต้นไม้เหี่ยวแห้งนั้น แต่ ต้นไม้เหี่ยวแห้งเล็กๆ ต้นนี้กลับกลายเป็นหลุมที่ถมไม่รู้จักเต็ม ต่อให้กิ่งไม้จำนวนมากกว่านี้มุดเข้าไปในลำต้นของมัน มันก็สามารถรองรับได้ ลึกล้ำยากจะหยั่งถึงจริงๆ

“ตุ้ม.....” เต่าแห่งชีวิตได้พวยพุ่งไฟที่อยู่ในเต่าอย่างไม่มีสิ้นสุดออกมา นาทีนี้เอง ไฟที่ไม่มีสิ้นสุดนี้ได้ไหลมาด้านล่างครอบคลุมต้นไม้เหี่ยวแห้งเอาไว้ทั้งหมด

ต้นไม้เหี่ยวแห้งตรงหน้ามีความแห้งเฉายิ่งนัก ทำให้ผู้คนอดที่จะสงสัยไม่ได้ว่า ขอเพียงมีสะเก็ดไฟน้อยนิดกระเด็นใส่กิ่งไม้ที่เหี่ยวแห้งนั้นก็สามารถจุดติดและเผาผลาญต้นไม้เหี่ยวแห้งเล็กๆ ต้นนี้จนเป็นจน

แต่ทว่า การที่ไฟแห่งชีวิตได้ไหลมายังต้นไม้เหี่ยวแห้งที่อยู่ด้านล่างกลับไม่ได้ทำให้ต้นไม้เหี่ยวแห้งต้นนี้ถูกจุดติดขึ้นมา อีกทั้งไฟแห่งชีวิตก็ไม่ได้เผาไหม้ต้นไม้เหี่ยวแห้งนี้เลยแม้แต่น้อย

ครั้นเมื่อไฟแห่งชีวิตได้ครอบคลุมต้นไม้เหี่ยวแห้งนี้อยู่ในเสียง “แกริ่งค์ แกริ่งค์ แกริ่งค์” ดังขึ้น บทสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่มที่อยู่ในเตาแห่งชีวิตได้กลายเป็นหลักสัจธรรมแต่ละข้อ และหลักสัจธรรมแต่ละข้อนี้ได้ประทับสลักลงบนต้นไม้เหี่ยวแห้ง จากเสียงของโลหะที่ดังขึ้น หลักสัจธรรมแต่ละข้อนี้ได้ประทับสลักลงบนต้นไม้เหี่ยวแห้งได้กลับกลายเป็นอักขระยันต์แต่ละตัวที่ล้ำลึกมหัศจรรย์ยิ่ง

“เปรียะ เปรียะ เปรียะ.....” ในเวลานี้ เสาแห่งชีวิตได้ปรากฏประกายไฟฟ้าแต่ละสายขึ้นมา โดยที่ประกายไฟฟ้าแต่ละสายถูกพันเอาไว้ด้วยอักขระยันต์ที่มีขนาดใหญ่มาก ซึ่งอักขระยันต์นี้เกิดจากการถักทอขึ้นมาจากหลักสัจธรรมที่ลึกลับมหัศจรรย์ที่สุด

อักขระยันต์ที่อยู่ในประกายไฟฟ้าก็คือดวงตรามิติโบราณ ในเวลานี้ดวงตรามิติโบราณได้พุ่งลงไปใต้น้ำที่อยู่ในแอ่งพร้อมกับประกายไฟฟ้า ได้ยินเสียงกระแสบไฟที่สาดกระเซ็น ทั้งประกายไฟและดวงตรามิติโบราณปล้นมุดลงใต้ดินและหายไป

“ซวบบ ซวบบ ซวบบ.....” เป็นเสียงที่ดังขึ้นฟังดูเหมือนมีอะไรบางอย่างกำลังดูดน้ำที่อยู่ในแอ่งน้ำอย่างนั้น ซึ่งความจริงก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ เพราะระดับน้ำเริ่มลดลงเรื่อยๆ ตามเสียงซวบบซวบบที่ดังขึ้นมา ภายในระยะเวลาอันสั้น น้ำทั้งหมดก็ถูกดูดจนแห้งไม่หลงเหลืออีกเลย

เย่เสียวเสียวมองดูภาพอันมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นตรงหน้า นางเดาไม่ออกเลยว่าหลီးชีย่ต้องการทำอะไร

“เปรียะ เปรียะ เปรียะ.....” ในเวลานี้เอง ต้นไม้เหี่ยวแห้งกลับดูเหมือนมีประกายไฟฟ้าวิ่งอยู่บนตัว ดูท่าคงเป็นเพราะมันได้ดูดเอาน้ำ

ในแองเข้าไปจนหมดสิ้น แม้แต่สายฟ้าของเสาแห่งชีวิตก็พลอยถูก
มันดูดเข้าไปด้วย

“ปรากฏออกมาเดี๋ยวนี้” หลี่ซีเย่คำรามเสียงยาวออกมา พลัง
ลมปราณส่งเสียงดังตุมตาม นาที่นี้หลี่ซีเย่ได้ระเบิดพลังที่ทรงพลัง
อำนาจแข็งแกร่งยิ่งออกมา คล้ายดังเทพมารมาจุติอย่างนั้น

“แวงค์” ทันใดนั้น ต้นไม้เหี่ยวแห้งที่อยู่ข้างแองน้ำปล้นเหมือน
ได้พลังชีวิตกลับคืนมาอย่างนั้น ทั้งที่เห็นได้ชัดว่ามันยังคงเป็น
เพียงแค่อต้นไม้เหี่ยวแห้งเล็กๆ ต้นหนึ่งเท่านั้น แต่ว่า เวลานี้มันกลับ
ทำให้ผู้คนเกิดภาพลวงตาที่บอกไม่ถูก ต้นไม้เหี่ยวแห้งต้นเล็กๆ ดู
ไปแล้วเหมือนเปี่ยมด้วยพลังชีวิตเสียแล้ว เหมือนว่าได้ผลิบิเขียว
ออกมาเต็มต้น เต็มไปด้วยพลังชีวิต

ขณะเดียวกัน ดวงตรามิติโบราณ บทสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่ม
และต้นกำเนิดชะตาลับทั้งสามสิ่งนี้ได้ปรากฏอยู่บนต้นไม้เหี่ยวแห้ง
พร้อมๆ กัน

“ปู” เสียงหนึ่งดังขึ้น เหมือนว่ามีอะไรบางอย่างเปิดออก ใน
เวลานี้เอง บนยอดไม้ที่อยู่สูงที่สุดของต้นไม้เหี่ยวแห้งกลับปรากฏ
ไบไม้สีเขียวเล็กๆ ไบหนึ่งแตกออกมา

ไบอ่อนไบเล็กๆ ไบนี้ดูจากลักษณะภายนอกแล้วไม่ได้มีอะไร
แตกต่างจากไบไม้ทั่วๆ ไปเท่าไรนัก แต่ทว่า หลังจากที่ไบไม้สีเขียว
ไบเล็กๆ นี้ปรากฏขึ้นมาแล้ว พลังทำให้โลกทั้งโลกเปี่ยมด้วยความ
มีชีวิตชีวา

เหมือนว่านาทีนี้ ผืนแผ่นดินได้ปรากฏต้นอ่อนแต่ละต้น โผล่ออกมาจากพื้นดิน กำลังเริ่มเจริญเติบโตผลิดอกออกผล ทำให้โลกทั้งโลกเต็มไปด้วยความเป็นสีเขียว ทำให้โลกใบนี้กลับมีชีวิตชีวาขึ้นมา

แค่ใบไม้เขียวใบเดียวเท่านั้น กลับเปี่ยมล้นไปด้วยความมีชีวิตชีวาเช่นนี้ ช่างเป็นเรื่องที่เหนือความคาดคิดจริงๆ

เย่เสียวเสียวอิมเอมอยู่ท่ามกลางความมีชีวิตชีวาเช่นนี้ รู้สึกได้ว่าตัวเองเหมือนเคลิบเคลิ้ม อยู่กับมหาสมุทรที่เต็มไปด้วยความมีชีวิตที่กระฉับกระเฉงอยู่ เวลานี้นางถึงกับรู้สึกใจหายใจคว่า ต่อให้นางไม่สามารถเข้าใจได้ว่าเจ้าใบสีเขียวใบเล็กๆ ที่อยู่ตรงหน้านั้นคืออะไร แต่ทว่า นางเองก็เข้าใจได้ว่า เจ้าใบสีเขียวใบเล็กๆ ที่อยู่ตรงหน้าใบนี้ จะต้องเป็นของวิเศษที่สุดยอดไร้เทียมทานอย่างแน่นอน

ในเวลานี้ กิ่งไม้ของต้นไม้แห่งชีวิตที่ได้แทงเข้าไปในลำต้นของต้นไม้เหี่ยวแห้งพลันถอนตัวออกมา โดยกิ่งไม้ของต้นไม้แห่งชีวิตได้ประคองใบไม้สีเขียวเล็กๆ ใบนี้เอาไว้ ท่วงท่าดูเป็นธรรมชาติและนุ่มนวลมาก

ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ใบไม้สีเขียวใบนี้ได้ถูกเคลื่อนย้ายไปปลุกอยู่บนกิ่งไม้ของต้นไม้แห่งชีวิต เมื่อใบสีเขียวใบนี้ถูกย้ายไปอยู่กับต้นไม้แห่งชีวิตแล้ว มันดูช่างเป็นธรรมชาติเหลือเกิน เหมือนว่ามันควรจะอยู่กับต้นไม้แห่งชีวิตตั้งแต่แรกแตกออกมาอย่างนั้น

"ซ่าา ซ่าาา....." ในเวลานี้ ได้ยินเสียงน้ำดังขึ้น และเสียงไฟฟ้าดังเปรียะ เปรียะ น้ำแห่งชีวิตได้กลับไปยังน้ำพุแห่งชีวิต

ตามเดิม พลังสายฟ้าก็กลับไปยังเสาแห่งชีวิต ขณะที่ไฟแห่งชีวิตได้กลับเข้าไปยังเตาแห่งชีวิต

ในขณะเดียวกัน ดวงตรามิติโบราณ บทสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่ม ต้นกำเนิดชะตาลับต่างทยอยกันกลับเข้าไปยังเสาแห่งชีวิตเตาแห่งชีวิต และน้ำพุแห่งชีวิต

หลี่ชีย่ถึงกับเพยรอยยิ้มด้วยความพึงพอใจออกมา เมื่อมองดูใบไม้สีเขียวใบนั้นที่อยู่บนต้นไม้แห่งชีวิต ในห้วงเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา เขาได้ทำการขบคิดเรื่องนี้อยู่เป็นเวลานานมาก ๆ แม้ว่าท่ามกลางวันเวลาที่สุดแสนจะยาวนานเขาไม่สามารถได้ใบไม้ใบนี้มาครอบครอง แต่ว่า สิ่งที่เขาได้กระทำไปในอดีตนับว่าไม่เสียเปล่า หลังจากเวลาอันยาวนานผ่านไป ในที่สุดเขาก็ได้ของสิ่งนี้มาครอบครอง

“หน้าแห่งศักราช ในที่สุดข้าก็ได้มันมาแล้ว” หน้าของหลี่ชีย่เปี่ยมด้วยรอยยิ้ม เมื่อมองดูใบไม้สีเขียวใบนั้นที่อยู่บนต้นไม้แห่งชีวิต ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น! ต้องมีการให้ก่อนและจึงได้สิ่งตอบแทนกลับมา!

ดวงตรามิติโบราณ บทสัจธรรมสวรรค์แรกเริ่ม ต้นกำเนิดชะตาลับ และหน้าแห่งศักราช สิ่งของทั้งสี่สิ่งนี้มีความลึกลับมาก ๆ ตลอดมา บันทึกที่เกี่ยวกับพวกมันมีอยู่น้อยมาก คิดจะค้นหาบันทึกเรื่องราวทั้งสี่สิ่งนี้จากตำราที่มีอยู่เป็นจำนวนมากมานั้นเปรียบเหมือนงมเข็มใต้ทะเล

ความจริงแล้ว หลังจากผ่านประสบการณ์ต่างๆ มาอย่างยาวนาน หลี่ซีย่แค่มีโอกาสดูเห็นบันทึกที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวทั้งสี่สิ่งนี้จากภาพจารึกบนผนังโบราณที่สูญหายไปเท่านั้น

อีกทั้งบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับพวกมันล้วนแล้วแต่เป็นคำบอกเล่าสั้นๆ เพียงไม่กี่คำเท่านั้น และขาดแหงไม่สมบูรณ์ กระทั่งกล่าวได้ว่า ชื่อของสิ่งของทั้งสี่นี้ไม่เคยได้ปรากฏอยู่ที่เดียวกันมาก่อนเลย

เกรงว่าในความเป็นจริงแล้ว นับแต่อดีตกาลที่ผ่านมา ไม่เคยมีผู้ใดเคยได้รับของสี่สิ่งนี้พร้อมกันทีเดียวมาก่อน เป็นไปได้ว่าหลี่ซีย่คือคนแรกที่ได้รับทั้งสี่สิ่งในเวลาเดียวกัน

ในยุคสมัยที่ไกลโพ้น ปฐมบรรพบุรุษเผ่าโลहितเคยได้บดบังธรรมสวรรค์แรกเริ่มมาครอบครอง แต่ ต่อให้เป็นปฐมบรรพบุรุษเผ่าโลहितก็ไม่รู้เหมือนกันว่า นอกจากบดบังธรรมสวรรค์แรกเริ่มแล้วยังมีสิ่งอื่นๆ อีกสามสิ่งด้วยกัน

“เมื่อข้าได้บรรลุถึงความลึกซึ้งพิสดารของลัคนาจตุลक्षण บวกกับสี่ความลับนี้แล้ว ในโลกนี้ยังจะมีใครที่สามารถควบคุมที่สุดของความลึกซึ้งพิสดารมากไปกว่าข้าได้เล่า” หลี่ซีย่มองดูหน้าแห่งศักราชที่อยู่บนต้นไม้แห่งชีวิตแล้วถึงกับพึมพำออกมา

ในเวลานี้ หลี่ซีย่ถึงกับเงยหน้าขึ้นมองไปยังท้องฟ้า มองตรงไปยังเก้าชั้นฟ้าที่อยู่เบื้องบน เผยให้เห็นรอยยิ้มที่เต็มเปี่ยม สุดท้ายเขาได้พูดได้ทำที่เรียบเฉยว่า “สุดปลายทางของโลกเอ๋ย คงมีสักวันที่ข้าจะกลับไป ต่อให้มีพลังสูงสุดข้าก็จะสังหารเจ้าเช่นกัน! ชาตินี้จะไม่มีสิ่งใดมากันขวางการก้าวเดินของข้าไปได้!”

เวลานี้ เย่เสี่ยวเสี่ยวจ้องมองหลี่ชีย่ด้วยความงงัน ทันใดนั้น หลี่ชีย่เหมือนได้เปลี่ยนไปเป็นคนละคนอย่างนั้น แม้ว่าจะไม่ได้มีลักษณะที่เป็นอันธพาล ไม่มีอำนาจบารมี แต่ว่า การยืนอยู่ที่ตรงนั้นของเขา เหมือนว่าจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงชั่วนิรันดร์ เหมือนว่าเขาได้กลายเป็นผู้บงการทุกยุคสมัย เขาเป็นผู้ควบคุมชะตาชีวิตนับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา!

สุดท้าย หลี่ชีย่ได้ละสายตากลับมา ดูเขามีอารมณ์ดีเป็นพิเศษ กล่าวกับเย่เสี่ยวเสี่ยวว่า “ไปเถอะ ข้าจะพาเจ้าไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง”

เย่เสี่ยวเสี่ยวได้สติกลับมา จึงรีบเร่งติดตามอยู่ข้างกายของหลี่ชีย่

ขณะกำลังจะไปจากสถานที่ที่พร่าวพร่างไปด้วยดวงดาวแห่งนี้ เย่เสี่ยวเสี่ยวยังคงอดไม่ได้ที่จะมองดูตำหนักทองคำสิบสองหลังที่จัดวางเรียงรายอยู่นั้นหลายครั้ง

ตั้งแต่ต้นจนจบ หลี่ชีย่ไม่เคยเลยที่จะมองดูตำหนักทองคำสิบสองหลังนี้มากกว่าครั้งหนึ่ง เหมือนว่าตำหนักทองคำทั้งสิบสองหลังไม่มีอะไรน่าสนใจสำหรับเขาเอาเสียเลย

“ตำหนักทองคำทั้งสิบสองหลังนี้คืออะไรกันแน่?” เย่เสี่ยวเสี่ยวอดถามกับหลี่ชีย่ไม่ได้

“แล้วเจ้าคิดว่ามันคืออะไร?” เมื่อหลี่ชีย่เห็นว่าเย่เสี่ยวเสี่ยวมีความสนใจมากถึงเพียงนี้ จึงหยุดเดินและยิ้มกล่าวกับนาง

“ขอขำดูหน่อย” เย่เสี่ยวเสี่ยวยังไม่ยอมเลิกล้มความตั้งใจ รุ่งเข้าไปยืนอยู่หน้าตำหนักทองคำพินิจพิเคราะห์อย่างละเอียด ดูแล้วดูอีก กระทั่งยื่นมือไปเคาะดูผนังของตำหนักทองคำ

หลังจากผ่านการพินิจพิเคราะห์ไปครู่ใหญ่ นางรุ่งกลับไปยืนอยู่ข้างกายหลี่ชีย่

“ทำไมข้าจึงรู้สึกว่าคุณตำหนักทองคำสิบสองหลังนี้เหมือนสิบสองลัคนาอย่างนั้น” เย่เสี่ยวเสี่ยวที่ยืนอยู่ข้างกายหลี่ชีย่กล่าวด้วยท่าทีตระหนกว่า “ไม่ว่าดูจากรูปลักษณะภายนอก หรือว่าการจัดวางตำแหน่งแล้ว ข้ารู้สึกว่าคุณมันคล้ายกับเป็นลัคนาแต่ละลัคนาอย่างนั้น!”

สิ่งนี้สร้างความตื่นตระหนกยิ่งกับเย่เสี่ยวเสี่ยว เพราะถ้าหากสิ่งเหล่านี้คือลัคนาจริงๆ ละก็ นับว่าเป็นเรื่องที่น่าตกใจอย่างยิ่ง สิบสองลัคนาบ่งบอกถึงสิ่งใด?

“นับว่าเจ้ามีพรสวรรค์ที่ดีมาก” หลี่ชีย่เพียงยิ้มๆ โดยไม่ได้ตอบคำถามของเย่เสี่ยวเสี่ยว

“ไม่จำเป็นต้องให้เจ้ามาชมข้า ต่อให้เจ้าไม่ชมข้า ข้าก็รู้ว่าข้าเองมีพรสวรรค์ที่ดีมาก!” เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกไม่สู้จะพอใจกับคำตอบของหลี่ชีย่ สงสัยฮึแสดงความไม่พอใจออกมา และจ้องถลึงตาใส่หลี่ชีย่

“ไปเถอะ ข้าจะพาเจ้าไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง เป็นสถานที่ที่เจ้าอยากจะไปมาตลอดเวลา” หลี่ชีย่ทำเหมือนไม่เห็นกับท่าทีไม่พอใจของเย่เสี่ยวเสี่ยว

“ที่ไหน?” พลันที่นางพูดออกมาก็ให้นึกถึงเรื่องๆ หนึ่ง ถึงกับรู้สึกตื่นตระหนก กล่าวว่ “คงไม่ใช่หมายถึงสถานที่ที่เจ้าเคยบอกไว้เมื่อคราวก่อน สถานที่ที่ว่าอยู่ในนี้จริงรึ?”

ขณะที่อยู่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ลีวจุ่งเส้นลู่เคยพูดถึงสถานที่ที่หนึ่ง แต่ ลีวจุ่งเส้นลู่ยังไม่ทันได้พูดให้ละเอียดก็ถูกหลี่ชีย่พูดแทรกขัดจังหวะเสียก่อน

เย่เสี่ยวเสี่ยวยังเข้าใจว่าคงอีกนานมากๆ กว่าหลี่ชีย่จะยอมพานางไปยังสถานที่แห่งนั้น ไม่นึกเลยว่าเขาถึงกับต้องการพานางไปยังสถานที่แห่งนั้นรวดเร็วถึงเพียงนี้ ทำให้เย่เสี่ยวเสี่ยวเหมือนตั้งตัวไม่ทัน

“สายเลือดของข้าคือสายเลือดอย่างไรกันนะ?” ท่าทีของเย่เสี่ยวเสี่ยวรู้ตื่นเต้นขึ้นมาอย่างกะทันหัน นางต้องการรู้ถึงสายเลือดของตนตลอดมา แต่ทว่า ในเวลากะทันหันเช่นนี้เมื่อรู้ว่าหลี่ชีย่จะพานางไปยังสถานที่แห่งนั้น ทำให้นางไม่ทันได้เตรียมตัวเตรียมใจเอาไว้ล่วงหน้า

หลี่ชีย่ถึงกับหัวเราะขึ้นมาเมื่อมองเห็นท่าทีเย่เสี่ยวเสี่ยวที่ตื่นตระหนกตกใจเช่นนี้ ลูบไล้ผมของนางเบาๆ พูดปลอบนางว่า “วางใจเถอะ มีข้าอยู่ทั้งคนไม่มีอะไรเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ขอเพียงเจ้าปล่อยทุกอย่างให้เป็นไปตามธรรมชาติก็พอแล้ว”

คำพูดของหลี่ชีย่เหมือนยาระงับอารมณ์อย่างนั้น ทำให้จิตใจและอารมณ์ที่สับสนวุ่นวายพลันสงบลงมา

ตอนที่ 1440 การฟื้นขึ้นมาของสายเลือด

หลี่ชีย่พาเย่เสี่ยวเสี่ยวก้าวข้ามห้องฟ้าที่พร่าวพร่างด้วยดวงดาวที่แล้วที่เล่า ท้ามกลางโลกที่กว้างใหญ่ไพศาลเช่นนี้ จักรวาลที่ไร้ขอบเขต ไม่ว่าจะมีความเร็วเพียงใดก็ตาม ก็ไม่สามารถก้าวข้ามห้องฟ้าที่พร่าวพร่างด้วยดวงดาวไปได้ทั้งหมด

สุดท้าย หลี่ชีย่ได้พาเย่เสี่ยวเสี่ยวมาถึงสถานที่แห่งหนึ่ง และหลี่ชีย่ได้หยุดลงที่ตรงนี้

จักรวาลมีความหนาแน่น อย่างน้อยที่สุดที่ตรงนี้ก็เป็นโลกที่หนาแน่น เป็นโลกที่เจียบงัด ที่ตรงนี้ทำให้ผู้คนรับรู้ถึงกลิ่นอายหลังความตายได้

ที่ตรงนี้เป็นห้องฟ้าที่หนาแน่นคลาคล่ำไปด้วยดวงดาว ท้ามกลางห้องฟ้าที่คราคร่ำไปด้วยดวงดาวเช่นนี้ เห็นเป็นห้องฟ้าที่เลื่อนลางไม่ชัดเจน และเจียบงัดดุจป่าช้า นอกจากทางข้างเผือกที่อยู่ตรงหน้าแล้ว สิ่งที่เห็นนอกจากความว่างเปล่าแล้วยังคงเป็นความว่างเปล่า

ท้ามกลางห้องฟ้าที่เลื่อนลางไม่ชัดเจนซึ่งคลาคล่ำไปด้วยดวงดาวมีเพียงทางข้างเผือกอยู่สายหนึ่งเท่านั้นนอกเหนือจากนี้ก็ไม่มีสิ่งอื่นใดอีกเลย ภายใต้ห้องฟ้าที่คราคร่ำด้วยดวงดาวแห่งนี้ทำให้ผู้คนรู้สึกถึงความหว่าเหวและโดดเดี่ยว การยืนอยู่กับสถานที่แห่งนี้ เหมือนว่าตัวเองนั้นได้ถูกโลกทั้งโลกลืมนไปอย่างนั้น

แม้กระทั่งทางช้างเผือกที่อยู่ตรงหน้าก็มีแต่ความเงิบงัน ทางช้างเผือกตลอดทั้งสายปราศจากความมีชีวิตชีวาเลยแม้แต่หน่วยนิด

ทางช้างเผือกที่อยู่ตรงหน้าสายนี้กว้างใหญ่มาก ดวงดาวจำนวนมากไม่ถ่วงรวมตัวกันอยู่ที่ตรงนี้ก็กลายเป็นทางช้างเผือกที่ใหญ่โตมโหฬาร และทางช้างเผือกที่ใหญ่โตมโหฬารได้รวมตัวกันกลายเป็นวังน้ำวน

แต่ทว่า ทางช้างเผือกสายนี้กลับไม่มีประกายระยิบระยับให้เห็น ไม่มีประกายของดวงดาวที่สว่างไสว ตลอดทั้งสายของทางช้างเผือกออกเป็นสีเทา พลันที่มองเห็นก็รู้ได้ทันทีว่าทางช้างเผือกสายนี้ได้ตายไปแล้ว

ทางช้างเผือกขนาดใหญ่ที่ตายไปแล้วนี้ได้รวมกันกลายเป็นวังน้ำวนขนาดใหญ่ ด้วยความที่มันได้ตายไปแล้ว ดังนั้น วังน้ำวนขนาดใหญ่นั้นจึงหมุนด้วยอัตราความเร็วที่ช้ามาก เหมือนว่าพันล้านปีผ่านไปเพียงจะหมุนไปได้รอบเดียวเท่านั้นเอง

ทางช้างเผือกที่ตายไปแล้วเต็มไปด้วยความเงิบงัน กลิ่นอายแห่งความตายที่ตรงนี้หาใช่กลิ่นอายประเภทสามารถกัดกร่อนผู้คนแบบนั้น แต่เป็นลักษณะของความเงิบเหงาว่างเวง เป็นความเงิบที่ไม่แปรเปลี่ยนแม้พันล้านปีผ่านไป

ประหนึ่งว่าหากยังคงยืนงออยู่กับสถานที่แห่งนี้ต่อไปแม้เพียงนาทีเดียวก็ทำให้บุคคลผู้นั้นแทบเป็นบ้าขึ้นมาได้ ด้วยสถานที่ที่เงิบงันเช่นนี้ สร้างความกดดันจนแทบหายใจไม่ออก

“มันคือตรงนี้รึ?” เย่เสี้ยวเสี้ยวถึงกับรู้สึกเหนือความคาดคิด เมื่อมองเห็นทางข้างเผือกที่ตายไปแล้วตรงหน้า นางเข้าใจว่าหลี่ชีย่คงจะพานางไปยังสถานที่ที่อลังการยิ่ง หรือไม่ก็เป็นสถานที่ที่ลึกลับมากๆ

ไม่นึกเลยว่า กลับมายังสถานที่ที่เปี่ยมด้วยความเงิบงั้นอย่างนั้น สถานที่ลักษณะเช่นนี้เงิบงั้นจนแทบหายใจไม่ออก

“ถูกต้อง คือที่ตรงนี้แหละ” หลี่ชีย่มองดูสถานที่ที่ดูเงิบงั้นตรงหน้า กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “ที่ตรงนี้สามารถทำให้เจ้าไล่เรียงกลับไปยังต้นกำเนิดของเจ้าได้ มันสามารถทำให้เจ้าได้เข้าใจถึงสายเลือดที่มีความลึกลับมหัศจรรย์ของเจ้า และทำให้เจ้าได้รู้ว่าสายเลือดของเจ้าสืบทอดมาจากที่ใด”

“ทำความเข้าใจกับมันได้อย่างไร?” เย่เสี้ยวเสี้ยวถึงกับพูดขึ้นมาว่า “สถานที่ตรงนี้เป็นสถานที่แห่งความตาย ทุกสิ่งล้วนแล้วแต่ได้ตายไปแล้ว ชีวิต สัจธรรม กฎเกณฑ์ พลัง.....ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ตรงนี้ล้วนตายไปแล้วทั้งสิ้น!”

เย่เสี้ยวเสี้ยวที่ยืนอยู่ ณ ตรงนี้รู้สึกอึดอัดอยู่บ้าง เหมือนหายใจไม่ออก ความตายของที่นี่สร้างความกดดันมากมายเหลือเกิน มันสามารถทำให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งถึงขั้นเสียชีวิตได้

“ไม่มีความตาย ไหนเลยจะมีการเกิดใหม่?” หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวว่า “ความตายกับเกิดใหม่เป็นของคู่กัน กล่าวสำหรับชีวิตๆ หนึ่งแล้ว มีเพียงเจ้าตายไปแล้วจึงมีชาติหน้า ด้วยสถานที่แห่งนี้แหละที่สามารถให้เจ้าค้นหาต้นกำเนิดสายเลือดของเจ้าได้”

“ความหมายของเจ้าก็คือ สายเลือดของข้าต้องตายแล้วเกิดใหม่อย่างนั้นรี? ” เย่เสี่ยวเสี่ยวนับว่าเป็นผู้ที่มีสติปัญญาเป็นอันมาก เมื่อหลี่ชีย่พูดเช่นนี้นางสามารถตื่นรู้ได้ทันที

“เจ้าจะว่าอย่างนั้นก็ได้” หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวกับเย่เสี่ยวเสี่ยวว่า “ไปเถอะ อย่าหวั่นเลย อย่าปฎิเสธ เดินไปตามจิตของตน เดินตามความรู้สึกของตน ไม่ว่าภายในใจของเจ้ามองเห็นสิ่งใด ไม่ว่าเจ้าฝันถึงสิ่งใดก็ไม่ต้องตระหนกตกใจ ทุกอย่างมีข้าอยู่ ขอเพียงมีข้าอยู่ ไม่ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นก็ตาม ข้าก็จะคุ้มครองเจ้าให้ปลอดภัย”

คำพูดของหลี่ชีย่ทำให้จิตใจของเย่เสี่ยวเสี่ยวสงบขึ้นทันที ไม่มีคำพูดใดๆ ทรงพลังมากไปกว่าการให้การรับรองของหลี่ชีย่อีกแล้ว

เมื่อได้รับคำปลอบประโลมของหลี่ชีย่แล้ว ทำให้เย่เสี่ยวเสี่ยวรู้สึกวางใจเต็มร้อย หลี่ชีย่ นั้นมีพลังที่แข็งแกร่งเพียงพอให้นางได้พึ่งพา ต่อให้ฟ้าถล่มลงมา นางก็ยังคงมีที่พึ่งพิงได้ ขอเพียงหลี่ชีย่ยังอยู่ ไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นมา นางก็จะปลอดภัย!

สุดท้าย เย่เสี่ยวเสี่ยวสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ก้าวเท้าเข้าไปยังวังน้ำวนนั้นอย่างช้าๆ และเดินไปยังจุดศูนย์กลางของวังน้ำวนทางข้างเผือก

เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวได้ยืนอยู่บริเวณจุดศูนย์กลางของวังน้ำวนทางข้างเผือก นางถึงกับมองดูไปทั่ว มองไม่ออกว่าสถานที่ตรงนี้สามารถทำอะไรกับนางได้ นางจึงได้ร้องเสียงดังกับหลี่ชีย่ว่า “ข้าควรทำอย่างไรต่อ? ”

“ง่ายมาก แค่เจ้าปล่อยพลังลมปราณออกมาก็พอแล้ว เอาเป็นแบบที่เป็นไปตามธรรมชาติ ไม่ต้องให้มันปะทุรุนแรงออกมา นี่ไม่ใช่เป็นการต่อสู้ เป็นเพียงการไล่เรียงย้อนกลับไปต้นกำเนิดของตนเท่านั้น ต้องการพลังลมปราณที่ค่อยๆ ไหลริน เหมือนฝนในฤดูใบไม้ผลิที่ปราศจากซุ่มเสียงแบบนั้น” หลี่ชีย่ยิ้มกล่าวกับเย่เสี่ยวเสี่ยว

หลังจากที่เย่เสี่ยวเสี่ยวได้ยินคำพูดของหลี่ชีย่แล้ว จึงนั่งขัดสมาธิลงกลางวังน้ำวนทางข้างเผือก ทำตามทีหลี่ชีย่ได้บอกเอาไว้ ชะตาแท้ปรากฏออกมา ลมปราณไหลริน

พลังลมปราณของเย่เสี่ยวเสี่ยวแข็งแกร่งมาก แม้วานางเพียงปล่อยให้ลมปราณไหลออกไปตามธรรมชาติ แต่ว่า พลังลมปราณที่ออกมา ยังคงเหมือนดั่งน้ำในแม่น้ำ เพียงแต่ไหลอย่างราบเรียบไม่พลุ่งพล่าน หุกอย่างดูเป็นธรรมชาติและสงบเสียบมาก

พลังลมปราณที่ไหลรินออกมาได้หลอมรวมเข้ากับทางข้างเผือกอย่างช้าๆ แต่ทว่า ทางข้างเผือกนี้มีขนาดใหญ่โตกว้างขวางมาก เหมือนว่าการที่จะให้พลังลมปราณทั้งหมดหลอมรวมเข้าไปอยู่ในทางข้างเผือกนั้นจำเป็นต้องอาศัยเวลาที่ยาวนานมาก

แต่ว่า เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวได้รับการรับรองจากหลี่ชีย่แล้ว นางจึงไม่รู้สึกร้อนรนแม้แต่น้อย นางนั่งอยู่ตรงนั้นปล่อยให้ลมปราณไหลออกไปเรื่อยๆ แล้วนางก็คล้ายตั้งค่อยๆ กลับไป วันเวลาที่เคลื่อนผ่านไปเรื่อยๆ จิตวิญญาณของนางถึงกับล่องลอย นางรู้สึกได้ว่าตัวเองได้ก้าวข้ามกาลเวลา ไปถึงยุคสมัยที่ดึกดำบรรพ์มาก

หลี่ซีเยถึงกับยิ้มออกมา เมื่อเห็นเย่เสี่ยวเสี่ยวอยู่ในลักษณะ
เข้ามาน จึงถือโอกาสนั่งอยู่บนท้องฟ้าที่สูงแลไกลเสียเลยอย่างนั้น
มองดูการเปลี่ยนแปลงของเย่เสี่ยวเสี่ยวอย่างเอ้อระเหย

หลี่ซีเยมีความมั่นใจในตัวของเธอเสี่ยวเสี่ยวมาก แม้ว่าอายุ
ของเธอเสี่ยวเสี่ยวยังน้อย ไม่ว่าจะเรื่องของการประสพการณ์ หรือจิตก็
ยังคงอ่อนเยาว์ ไม่สามารถเปรียบเทียบกับพวกหลิวหยูเยียน หรือ
จ้าวเจี้ยนซือได้ในเวลานี้ แต่ทว่า หลี่ซีเยเชื่อในตัวของเธอเสี่ยวเสี่ยว
ว่าเป็นหยกชิ้นงามชิ้นหนึ่ง ขอเพียงเสี่ยวระโนเพิ่มสักนิดหนึ่ง จะต้อง
ส่งประกายแวววับได้อย่างแน่นอน

และแล้ว พลังลมปราณของเธอเสี่ยวเสี่ยว ก็สามารถหลอม
รวมเข้ากับทางข้างเผือกไปกว่าครึ่งโดยไม่รู้ตัว แรกทีเดียว
ลมปราณของเธอเสี่ยวเสี่ยวยังคงไหลเอื่อยๆ ทำให้ผู้คนเข้าใจว่า
หากคิดจะหลอมรวมเข้ากับทางข้างเผือกทั้งสาย เกรงว่าคงต้อง
อาศัยเวลายาวนานมาก

แต่แล้ว ในระหว่างที่มีการไหลออกมาอย่างเอื่อยๆ กลับ
สามารถหลอมรวมเข้าไปได้แล้วกว่าครึ่งของทางข้างเผือกโดยไม่รู้
ตัว ซึ่งขั้นตอนนี้เป็นไปโดยปราศจากซุ่มเสียง และเป็นไปอย่าง
เป็นธรรมชาติ เหมือนดั่งที่หลี่ซีเยได้พูดเอาไว้ก่อนหน้านี้ ลมปราณ
ของเธอเสี่ยวเสี่ยวก็เหมือนฝนในช่วงฤดูใบไม้ผลิที่ปราศจากเสียง
อย่างนั้น และสามารถหลอมรวมเข้าไปกับทางข้างเผือกกว่าครึ่ง

ภายในระยะเวลาอันสั้น ลมปราณของเธอเสี่ยวเสี่ยว ก็สามารถ
หลอมรวมเข้าไปอยู่ในทางข้างเผือกได้ทั้งสาย ทางข้างเผือกที่เดิม
ได้ตายไปแล้วนั้นแลดูไม่ได้เป็นสีเทาอีกต่อไป หลังจากทาง

ข้างเผือกทั้งสายหลอมรวมเข้ากับลมปราณของเย่เสี่ยวเสี่ยวแล้วก็ได้กลายเป็นสีแดงทั้งสาย

สีแดงที่ว่าหาใช่เป็นสีแดงแบบสีเลือด แต่เป็นสีแดงแบบอัญมณี นาทีนี่ ดวงดาวที่อยู่ในทางข้างเผือกเหมือนอัญมณีแต่ละเม็ดที่มีสีแดงและเจิดจรัส เปล่งประกายออกมาได้งดงามมาก น่าประทับใจยิ่งนัก

นาทีนี่ ทางข้างเผือกที่เดิมเจียบงันพลันเหมือนฟื้นตื่นขึ้นมาอย่างกะทันหันอย่างนั้น เหมือนว่ามันเปี่ยมด้วยพลังชีวิต เปี่ยมด้วยพลังในทันที

หลังจากที่ผ่านกาลเวลาอย่างยาวนาน ทางข้างเผือกที่ได้ตายไปแล้วนั้นก็รอจนถึงวันที่จะมีพลังชีวิตอีกครั้ง รอโอกาสที่นิพพานแล้วกำเนิดเกิดขึ้นมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง

“ตุ้ม.....” เสียงดังสนั่น นาทีนี่ทางข้างเผือกที่เดิมเจียบงันพลันปะทุขึ้นมา ฉับพลันได้ก่อเกิดคลื่นยักษ์สูงถึงหนึ่งล้านล้านจ้ำจั่นคลื่นโลหิตลักษณะเช่นนี้พุ่งขึ้นมาอย่างรุนแรง กวาดไปทั่วทั้งจักรวาลนาทีนี่คล้ายดังสิ่งที่ตึกดำบรรพ์ยิ่งได้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอย่างนั้น

ท่ามกลางสิ่งที่เกิดขึ้นเพียงแวบเดียว เย่เสี่ยวเสี่ยวพลันลืมนตาทั้งสองขึ้นมา ยามที่นางลืมนตาทั้งสองขึ้นนั้น นางไม่ใส่ใจเด็กผู้หญิงที่อ่อนวัยอีกต่อไปแล้ว เหมือนว่านางคือผู้ที่ผ่านเหตุการณ์ของโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงวิบัติกลับตาลปัตรกลับไปกลับมาที่ผ่านมาแล้วเป็นล้านล้านปี!

"ตุ้ม.....ตุ้ม.....ตุ้ม....." ในเวลานี้ ฟาดินสะเทือนหวั่นไหว ภายใต้การสะเทือนโคลงเคลงอย่างรุนแรง แม้แต่ดวงดาวที่ห้อยอยู่บนจักรวาลยังสั่นเหมือนใบไม้ที่เสียดสีกัน พร้อมที่จะร่วงหล่นลงสู่เบื้องล่างอย่างนั้น

การที่ทางช้างเผือกที่มีสีแดงฉานทั้งสายได้ระเบิดพลังอย่างรุนแรงขึ้นมาอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ดังพายุร้ายที่อาละวาดไปทั่วโลก เก้าชั้นฟ้าสับสนดินต้องโคลงเคลงไปมา ภายใต้พลังของพายุร้ายเช่นนี้ เหมือนว่าทุกสิ่งต้องสั่นเทาเพราะมัน

ขณะที่พายุทางช้างเผือกอยู่ระหว่างการระเบิดปะทุขึ้นมาเช่นนี้ เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่โลกภายนอกก็มีการโคลงเคลงไปมาท่ามกลางเสียงดังตุมตามเช่นกัน คล้ายกำลังจะเกิดแผ่นดินไหวขึ้นอย่างนั้น

การที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เกิดโคลงเคลงขึ้นมาอย่างกะทันหันเช่นนี้ ไม่เพียงทำให้มนุษย์ต้นไม้อัจฉริยะนับไม่ถ้วนของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ต้องตกใจจนหน้าขาวซีดเท่านั้น แม้แต่บรรดาผู้บำเพ็ญตบะที่ยังเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ก็มีสีหน้าที่เปลี่ยนไปมากเมื่อเกิดเหตุสะเทือนหวั่นไหวขึ้นมาเช่นนี้

จังหวะที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เกิดการสั่นไหวโคลงเคลงอยู่นั้น ปราภฏในเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์กลับปรากฏพลังชีวิตที่น่าเกรงขามและแข็งแกร่งจนไม่อาจประเมินได้พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ทำเอาเมฆที่อยู่บนท้องฟ้าแตกสลายกระจัดกระจายกันไป ด้วยพลังชีวิตที่น่าเกรงขามเช่นนี้ที่พุ่งสูงถึงเพียงนี้ เหมือนว่าต้องการกวาดเอาดวงดาวที่อยู่บนท้องฟ้าลงมาทั้งหมดอย่างนั้น

“เกิดเรื่องอะไรขึ้น?” “ไม่รู้ว่ามียอดฝีมือจำนวนเท่าไรที่ตกใจจนหน้าขาวซีด เมื่อพานพบการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นมาอย่างกะทันหัน กระทั่งระดับอองเทพเมื่อรับรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ยังต้องรู้สึกหวาดผวาเช่นกัน

“เป็นสายเลือดที่เก่าแก่โบราณมากเลย ต้นกำเนิดของเผ่าพฤษชา” ณ เมื่อต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ จีวจุณเส้นลู่ที่ได้กลายเป็นต้นไม้ยักษ์พลันล้มตาศึ้นและพึมพำออกมา

ภายในโลกที่ไม่มีใครรู้จัก ท่ามกลางจักรวาลที่สุดลึกลับลึกลับตาหลี่ชีย่ยังคงนั่งขัดสมาธิอยู่บนท้องฟ้าสูงนั้น เขาจ้องมองดูการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นตรงหน้าด้วยท่าทีสงบเงียบ

เวลานี้ ทางช้างเผือกได้หายไป แม้แต่พายุร้ายที่บ้าคลั่งก็หายไปเช่นกัน ทุกอย่างล้วนกลับคืนสู่ความเงียบสงบ ณ ที่ตรงนั้น กระทั่งเย่เสี่ยวเสี่ยวก็หายตัวไปเช่นกัน

ที่ตรงนั้น ปราบกฐต้นไม้เก่าแก่โบราณที่ใหญ่โตยิ่งอยู่ต้นหนึ่ง ต้นไม้ที่เก่าแก่โบราณและใหญ่โตจนสรรหาคำมาเปรียบเปรยไม่ได้ เหมือนว่ามันคือต้นไม้อันดับหนึ่งของฟ้าดินอย่างนั้น

ต้นไม้เก่าแก่โบราณต้นนี้ มีทางช้างเผือกล้อมรอบ มีดินแดนทั้งหมดที่ลอยล่องอยู่ สรรพสิ่งมีชีวิตนับล้านล้านชีวิตล้วนแล้วแต่มีชีวิตอยู่ภายใต้ต้นไม้เก่าแก่โบราณต้นนี้ เพียงแค่ใบไม้หนึ่งใบของต้นไม้เก่าแก่โบราณที่ใหญ่โตจนไม่สามารถวางวัดได้นั้น แค่ใบหนึ่งใบก็สามารถยกดวงดาวขึ้นมาได้หนึ่งดวง กิ่งไม้หนึ่งกิ่งสามารถทะลุผ่านอดีตได้

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1441 ต้นนิพพาน

ภายใต้ต้นไม้ดึกดำบรรพ์ที่สูงเทียมฟ้า มีสัตว์มงคลดึกดำบรรพ์ยึดครองอยู่ที่นั่น มีหญ้าเขียวในตำนานที่พลิ้วไหวโผล่ลมอยู่ตรงนั้น มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สูงส่งบริสุทธิ์ยิ่งพำนักอาศัยอยู่ตรงนั้น...

ประหนึ่งว่าต้นไม้ดึกดำบรรพ์ที่สูงเทียมฟ้าต้นนี้แหละที่ก่อกำเนิดเป็นตรีสหัสโลกธาตุขึ้นมา เหมือนว่าการมีต้นไม้ดึกดำบรรพ์ที่สูงเทียมฟ้าต้นนี้เอง ทำให้กำเนิดทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นบนโลกนี้

“นี่แหละคือสายเลือดที่เก่าแก่โบราณที่สุด สายเลือดที่เก่าแก่โบราณจนไม่อยู่ในบันทึก” หลี่ชียემองดูต้นไม้ดึกดำบรรพ์ที่สูงเทียมฟ้าตรงหน้าแล้วยิ้มกล่าวเรียบเฉยว่า “ต่อให้ทุกสิ่งได้ตายไปแล้ว ต่อให้ทุกสิ่งกลับกลายเป็นเถ้าธุลีไปแล้ว ต่อให้ทุกสิ่งไม่หลงเหลืออะไรเอาไว้อีกแล้ว ห้ายที่สุดสายเลือดลักษณะเช่นนี้ยังคงสืบทอดต่อไปได้”

หลี่ชีย่ที่มองเห็นต้นไม้ดึกดำบรรพ์ที่สูงเทียมฟ้าต้นนี้ การมองดูต้นไม้ดึกดำบรรพ์ที่สูงเทียมฟ้าต้นนี้ก็เหมือนหนึ่งกำลังชื่นชมสุดยอดผลงานของตนเองอย่างนั้น ถึงกับเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มเต็มใบหน้าที่บ่งบอกถึงความพึงพอใจ กล่าววว่า “ตาเฒ่าต้นไม้กลายเป็นเถ้าธุลีไปแล้ว แม้แต่สายเลือดต้นกำเนิดก็กลายเป็นเถ้าธุลีไปด้วย ไม่มีสิ่งใดหลงเหลืออยู่อีกเลย แต่สิ่งที่ทำให้ผู้คนนึกไม่ถึงก็คือ สายเลือดต้นกำเนิดกลับได้รับการสืบทอดต่อมา นับเป็น

เรื่องที่น่าอัศจรรย์จริงๆ แต่ทว่า อย่างไรก็ตามเสียก็คือสายเลือดต้นกำเนิด ทุกอย่างยอมอยู่เหนือความรู้ทั่วไปอยู่แล้ว

สำหรับเรื่องราวเกี่ยวกับสายเลือดของเย่เสี่ยวเสี่ยวนั้น เรียกได้ว่าไม่ได้มีอยู่ในบันทึก หลี่ชียเอเองก็ได้ความรู้มาจากบันทึกจำนวนมากมาได้พบเจอเรื่องราวที่เป็นตำนานเท่านั้น อีกทั้งเรื่องราวที่เป็นตำนานเหล่านี้ยังมีลักษณะของเรื่องราวที่เล่ากันปากต่อปาก ยิ่งไปกว่านั้น สิ่งที่ทำให้ยากแก่การสืบค้นก็คือ ตำนานเหล่านี้มักจะเป็นการพูดกันไปปากต่อปากและขยายวงกว้างออกไป จึงห่างไกลจากความเป็นจริงค่อนข้างมากเหลือเกิน

ตอนแรก หลี่ชียเอเองก็ไม่กล้ายืนยันในสายเลือดของเย่เสี่ยวเสี่ยว เนื่องจากจะอย่างไรเสียสายเลือดเช่นนี้ไม่เคยปรากฏมาก่อนกระทั่งท้ายสุด หลี่ชียเอดูจะมีความมั่นใจมากยิ่งขึ้น แม้ว่าตำนานที่เป็นเพียงคำบอกเล่าไม่ก็คำ และห่างไกลจากความเป็นจริงมากมายนัก แต่ทว่า มันไม่ได้หมายความว่าสายเลือดเช่นนี้จะไม่มีอยู่จริง ความจริงก็คือมันมีอยู่จริงๆ

ไม่รู้ว่าได้ผ่านกาลเวลามานานเท่าไรแล้ว ในที่สุดสายเลือดเช่นนี้ก็ปรากฏบนโลกนี้อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นสายเลือดที่ยอดเยี่ยมที่สุดของเผ่าพฤกษา! และเป็นสายเลือดต้นกำเนิดที่สุดของเผ่าพฤกษา การปรากฏขึ้นมาของสายเลือดนี้ยาวไกลจนไม่สามารถบันทึกเอาไว้

ไม่รู้ว่าเวลาได้ผ่านพ้นไปนานแค่ไหน ต้นไม้ดึกดำบรรพ์ที่สูงเทียมฟ้าต้นนั้น ได้หายไปแล้ว ขณะที่เย่เสี่ยวเสี่ยวเองยังคงนั่งขัดสมาธิอยู่ท่ามกลางวังน้ำวนนั้น แต่ทว่า วังน้ำวนทางข้างเผือก

ในเวลานี้กลายเป็นสลดและอับแสงยิ่งนัก ไม่เหลือแม้กระทั่งสีเทา
ก่อนหน้านั้น

ในขณะนี้ จักรวาลยังคงเงียบงันเหมือนเดิมไม่ได้แตกต่างอะไร
กับช่วงก่อนหน้านั้น มันยังคงเป็นโลกแห่งความตาย บรรยากาศ
แห่งความตายสร้างความกดดันต่อผู้คนจนหายใจไม่ออก

หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก เย่เสี่ยวเสี่ยวลืมตาทั้งสองขึ้นมา
นางยังคงเป็นเด็กผู้หญิงที่มีอายุเพียงสิบสามสิบสี่เท่านั้น สายตายัง
คงไว้ซึ่งลักษณะของความเป็นเด็ก เย่เสี่ยวเสี่ยวก็ยังคงเป็นเย่เสี่ยว
เสี่ยวเหมือนเดิม

สิ่งเดียวที่แตกต่างก็คือพลังลมปราณที่ไหลรินอยู่ภายในกาย
ของนาง ลมปราณของนางนั้นดีก่อดำบรรพ์ยิ่งนัก ผู้คนสามารถรับรู้
ได้ถึงความเรียบง่ายและความดีก่อดำบรรพ์ ถ้าหากไม่เห็นตัวคน
อาศัยการรับรู้จากพลังลมปราณที่ปรากฏ คนอื่นอาจจะเข้าใจว่าเย่
เสี่ยวเสี่ยวนั้นคือสิ่งมีชีวิตดีก่อดำบรรพ์ที่มีชีวิตอยู่มาอย่างยาวนาน

หลังจากที่เย่เสี่ยวเสี่ยวลืมตาขึ้นแล้วก็ได้ลุกขึ้นยืน “ปัง”
จังหวะที่นางลุกขึ้นยืนวินาทีนั้น ทางข้างเผือกพลันแหลกละเอียด
กลายเป็นจุณในทันที แม้แต่ดวงดาวทั้งหมดก็แหลกละเอียดเป็น
ผุยผงไป

ในเวลานี้ ทางข้างเผือกที่เดิมมีขนาดใหญ่โตมโหฬารพลัน
กลายเป็นธุลีไปไม่คงอยู่อีกต่อไป เหมือนหนึ่งว่าสถานที่แห่งนี้ไม่
เคยมีทางข้างเผือกดังกล่าวมาก่อน

เย่เสี่ยวเสี่ยวเองก็รู้สึกงงงันที่ลู่ๆ ทางข้างเผือกก็แหลกละเอียดไป ไม่ถ่างน้กกว่าจะได้สติกลับคืนมา

เย่เสี่ยวเสี่ยวก้าวออกไปก้าวเดียวก็กลับไปอยู่ข้างกายของหลี่ชีย่ หลี่ชีย่มองดูนางตั้งแต่หัวจรดเท้า สุดท้ายเผยแพร่ยอมออกมาและยิ้มกล่าวว่า "ขอแสดงความยินดีด้วยที่สายเลือดของเจ้าได้ฟื้นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง มีเพียงสถานที่แห่งนี้เท่านั้น สายเลือดของเจ้าจึงจะตื่นขึ้นมาได้อย่างแท้จริง"

"ควรจะเรียกมันว่าเป็นสายเลือดอะไรดี?" เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับขมวดคิ้วนิดหนึ่ง ยามที่นางแสดงท่าทางขมวดคิ้วนั้นนิดหนึ่งนั้นเหมือนว่านางได้เติบโตขึ้นไม่น้อยเลยทีเดียว

"มันเป็นสายเลือดที่ไม่ได้มีในบันทึก" หลี่ชีย่นิ่งเงียบอยู่พักหนึ่ง กล่าวว่า "แต่ว่า มันกลับมีเรื่องราวที่เป็นตำนาน เป็นเทพนิยายอยู่บ้าง เจ้าสามารถเรียกมันว่า ต้นนิพพาน สายเลือดต้นนิพพาน"

"ต้นนิพพาน?" เย่เสี่ยวเสี่ยวพึมพำว่า "สายเลือดต้นนิพพาน" นางรู้สึกไม่คุ้นกับชื่อนี้ แม้ว่าสายเลือดของนางได้ฟื้นตื่นขึ้นมาแล้ว

เกรงว่า ในความเป็นจริงแล้วคงไม่มีใครเคยได้ยินมาก่อน หลี่ชีย่เองก็เพียงอาศัยตำนานโบราณจัดการตั้งชื่อให้กับสายเลือดนี้เท่านั้นเอง

"กลับไปเถอะ พวกเราเกือบจะได้เวลาต้องไปจากที่นี่แล้ว" หลี่ชีย่ยิ้มกล่าว

สำหรับหลี่ซีเยแล้ว การมาครั้งนี้นับว่าได้รับผลสำเร็จอย่างเป็นกอบเป็นกำ สิ่งที่เขาคาดหวังเอาไว้ก็ได้มาทั้งหมด เวลานี้เหลือเพียงเรื่องเดียวที่ยังไม่ได้สะสาง เมื่อเรื่องนี้ได้รับการสะสางเรียบร้อยแล้ว ก็สมควรแก่เวลาที่เขาจะต้องพาซูหย่งหวงไปจากแดนวิญญานสวรรค์เสียที

“ตกลง” เย่เสี่ยวเสี่ยวพยักหน้าเจี๊ยบๆ เมื่อได้สติกลับมา คนที่พูดมากในยามปกติเช่นนาง เวลานี้กลับนิ่งเจี๊ยบ เนื่องจากการพินและตื่นขึ้นมาของสายเลือดได้ให้อะไรแก่นางมากมายเสียเหลือเกิน นางจึงยากจะเข้าถึงได้หมดในเวลานี้

ระหว่างที่หลี่ซีเย และเย่เสี่ยวเสี่ยวเข้าไปยังโลกภายในนั้น เส้นลือโจวได้กลับมคึกคักอย่างกะทันหัน มีผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่เข้ามายังเส้นลือโจว

แม้ว่าในช่วงเวลาปรกติก็มีผู้บำเพ็ญตน และหมอโอสถมาหาซื้อสมุนไพรอยู่แล้ว แต่ทว่า การที่มีผู้บำเพ็ญตน จำนวนนับไม่ถ้วนแห่กันมาที่เส้นลือโจวภายในคืนเดียวนั้น ดูเหมือนจะไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

การที่มีผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากนับไม่ถ้วนพากันมาที่เส้นลือโจวภายในค่ำคืนเดียวนั้น หาใช่เป็นเพราะระดับเม็งเจิ้นเทียนได้มาอยู่ที่เส้นลือโจว

แต่เป็นเพราะภายในค่ำคืนเดียว ปราบกฐขาวลือขึ้นมาเรื่องหนึ่ง อีกทั้งขาวลือนี้แพร่สะพัดได้เร็วมาก ภายในระยะเวลาอันสั้นก็กระลายไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์แล้ว

“เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มีต้นสมุนไพรมะเขียนอายุวัฒนะอยู่ต้นหนึ่ง!” โดยที่ข่าวลือประโยคนี้ถูกเผยแพร่ออกมาจากแดนวิญญานสวรรค์อย่างกะทันหัน อีกทั้งยังเป็นข่าวลือที่แพร่สะพัดภายในคำคืนเดียว

ข่าวลือเช่นนี้กระจายได้รวดเร็วมาก ไม่มีใครรู้ว่าข่าวลือนี้มาจากที่ไหน ไม่มีใครรู้ว่าใครเป็นผู้ปล่อยข่าวลือนี้ออกมา แต่ผู้คนจำนวนมากได้ยินข่าวนี้ภายในระยะเวลาอันสั้น

ต้นสมุนไพรมะเขียนอายุวัฒนะ! ไม่ว่าจะเป็บุคคลระดับเช่นใดก็ตาม ล้วนแล้วแต่ไม่ซ้กซ้าเมื่อได้ยินข่าวๆ นี้ ต่างรายงานเรื่องนี้ต่อระดับบรรพบุรุษของสำนักในทันที โดยเฉพาะบรรดาส่สำนักที่มีความยิ่งใหญ่ดูจะให้ความสำคัญต่อข่าวลือเช่นนี้มากเหลือเกิน

อายุวัฒนะ เป็เป้าหมายสุดท้ายที่ระดับจักรพรรดิเทพจำนวนมากต้องการ กระทั่งเคยมีข่าวลือว่า แม้แต่ราชันเขียนก็ยังต้องการมีอายุวัฒนะ เวลานี้ปรากฏข่าวเช่นนี้ขึ้นโดยกะทันหัน ไม่ว่าจะใครก็ต้องให้ความสำคัญ

แม้ว่าไม่มีใครรู้ว่าข่าวนี้มาจากที่ไหนกัน แต่ กลับจะมีผู้คนจำนวนมากที่เชื่อในเรื่องนี้

เพราะว่าทุกคนต่างก็รู้ว่า เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์นั้นเป็นที่ที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยสมุนไพรมะเขียนอายุวัฒนะ อีกทั้งคุณภาพสมุนไพรมะเขียนของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ได้ชื่อว่าดีที่สุด ถ้าหากจะกล่าวว่โลกนี้มีต้นสมุนไพรมะเขียนอายุวัฒนะจริงละก็ ย่อมเป็นที่อื่นไปไม่ได้ นอกจากที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์

แม้ว่าหลายคนรู้สึกลังเลกับข่าวๆ นี้ แต่ทว่า สำนักเจ้าลัทธิจำนวนมากยังคงสั่งการให้ศิษย์ของตนจำนวนมากรอดไปยังเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ กระทั่งระดับผู้ยิ่งใหญ่ที่เป็นรุ่นอาวุโสถึงกับปรากฏตัวกลับสู่ยุทธภพอีกครั้งหนึ่ง

กล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากแล้ว พวกเขายอมเชื่อว่า เป็นเรื่องจริงดีกว่าปล่อยให้ผ่านไป เพราะว่าถ้าหากที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้มีต้นสมุนไพรเซียนอายุวัฒนะ การมายังเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์สักครั้งก็ไม่ได้เสียหายแต่อย่างใด แต่หากว่ามันเป็นเรื่องจริง หากพวกเขาเป็นฝ่ายที่ได้ต้นสมุนไพรเซียนอายุวัฒนะได้ก่อน ย่อมหมายถึงพวกเขาได้ลากก้อนโตเลยทีเดียว

ด้วยเหตุที่ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากมีแนวความคิดเช่นนี้ ในเวลานี้จึงส่งผลให้เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์คึกคักไม่ธรรมดาเลย ผู้คนเดินขวักไขว่เบียดเสียดกันไปมา

จากการที่มีผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากมายังเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ในขณะนี้เส้นลือโจวที่เดิมทีเงียบงันยิ่งพลันคึกคักยิ่งนัก ด้านนอกเมืองเส้นลือโจวมีเรือจำนวนมากที่แล่นกันเข้ามา เรือบางลำอาศัยไต้คลื่นกันมา บางลำบินอยู่บนท้องฟ้า

“ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม.....” เสียงดังตุ้มตามดังขึ้น คลื่นทะเลซัดมาอย่างรุนแรง ลังหวะที่ยอดฝีมือจำนวนมากได้อาศัยเรือมาถึงยังเส้นลือโจว นั้น เห็นน้ำทะเลที่อยู่นอกเส้นลือโจวพลันส่งเสียงดังตุ้มตามขึ้นอย่างกะทันหัน ก่อเกิดเป็นคลื่นทะเล จนผิวทะเลโคลงเคลงไปมา

จากการที่น้ำทะเลส่งเสียงดังตุมตามขึ้นอย่างกะทันหัน สร้างความตื่นตระหนกให้กับผู้คนจำนวนมาก หลายคนวิ่งขึ้นฝั่งด้วยความเร็วสูงสุด คิดว่าอาจจะมีสัตว์ประหลาดปรากฏตัว

"ซ่าา ซ่าา ซ่าา.....". เสียงน้ำดังขึ้น ในเวลานี้เองปรากฏเป็นยอดเขาแต่ละแห่งโผล่ขึ้นมาจากแม่น้ำ ภายในระยะเวลาอันสั้นก็ได้ปรากฏผืนแผ่นดินที่ใหญ่โตมากลอยอยู่บนผิวน้ำ

ผืนแผ่นดินนี้มีขนาดใหญ่โตมาก โดยที่บนผืนแผ่นดินนี้จะมีเทือกเขาขึ้นลงสลับ มีทั้งนกเหยี่ยวที่บินอยู่บนท้องฟ้าและกระต่ายน้อยที่วิ่งอยู่บนพื้นดิน ระหว่างยอดเขาที่สูงตระหง่านถูกปกคลุมไปด้วยเมฆหมอก บนหน้าผาที่สูงชันมีน้ำตกที่พุ่งลงมาด้านล่าง

การปรากฏตัวของผืนแผ่นดินที่แลดูอลังการจากใต้ทะเลเช่นนี้สร้างความตื่นตระหนกแก่ผู้คนเป็นจำนวนมาก ผู้คนจำนวนมากต่างก็ไม่รู้ว่าผืนแผ่นดินเช่นนี้โผล่มาจากไหนกันแน่

"เป็นแดนสวรรค์รี?" สายตาของผู้บ่าเพ็ญตนจำนวนมากพลันถูกผืนแผ่นดินที่มีพื้นที่สุดอลังการเช่นนี้โผล่ขึ้นมาดึงดูดเอาไว้ ถึงกับพึมพำออกมา

"ไม่ ไม่ใช่แดนสวรรค์" ระดับปราชญ์รุ่นอาวุโสคนหนึ่งมองดูผืนแผ่นดินที่โผล่ขึ้นมาจากใต้ทะเล โดยสายตาของเขาตกอยู่ที่ป้ายศิลาจารึกที่อยู่บนยอดเขาแห่งหนึ่ง กล่าวด้วยความตระหนกว่า "นี่มันเกาะเงินหว่า!"

"เกาะเงินหว่า!" หลายคนรู้สึกตกใจมากเมื่อได้ยินชื่อนี้

ในแดนวิญญานสวรรค์หลายคนอาจเคยได้ยินชื่อของเกาะเงินหว่า แต่ว่า คนที่เคยเห็นเกาะเงินหว่าจริง ๆ นั้นคงมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

ในแดนวิญญานสวรรค์เคยมีคำพูดที่ว่า วิญญานเทพมีหอเทพธิดา ปีสาจทะเลมีเกาะเงินหว่า! โดยคำพูดนี้หมายถึงสำนักสองแห่ง คือหอเทพธิดาและเกาะเงินหว่า อีกทั้งสำนักทั้งสองแห่งล้วนแล้วแต่ทำตัวค่อมต่ำมาก

ตามตำนานเล่าว่า เกาะเงินหว่านั้นก่อตั้งขึ้นโดยเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่า มันมีความลึกลับยิ่งนัก ลือกันว่า เกาะเงินหว่านั้นเคลื่อนที่ได้ มันสามารถไปปรากฏตัวยังที่ใดที่หนึ่งของแดนวิญญานสวรรค์ก็ได้

นับตั้งแต่มีการก่อตั้งสำนักขึ้นมา เกาะเงินหว่าก็ไม่ทำตัวให้เป็นจุดเด่นเสมอมา แต่ทว่าไม่มีใครกล้าประเมินความแข็งแกร่งของเกาะเงินหว่าต่ำเกินไป

หากจะว่ากันถึงความแข็งแกร่งของเกาะเงินหว่าแล้ว ต้องนับเนื่องตั้งแต่เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่า ลือกันว่าเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่านั้นอยู่ในยุคเดียวกันกับราชันเซียนหมิงเหริน

เคยมีคำพูดลักษณะเช่นนี้ที่แดนวิญญานสวรรค์ หลังจากที่ราชันเซียนหมิงเหรินได้กลายเป็นราชันเซียนแล้ว เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่าเคยทำสัญญากับราชันเซียนหมิงเหริน เล่ากันว่า ศึกรั้งนั้นได้สะท้อนถึงฟ้าดิน กระทั่งเก้าแดนยังสั่นเทา

แม้ว่ามีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่มีสิทธิ์ได้เห็นสุดยอดการต่อสู้ใน
ครั้งนี้ แต่ ต่อมาภายหลังได้มีข่าวลือว่า ผลการต่อสู้ของเทพเจ้า
แห่งทะเลเงินหว่าและราชันเซียนหมิงเหรินออกมาเสมอกัน

ด้วยสาเหตุนี้เอง ทำให้เทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่าถูกปีศาจทะเล
ในแดนวิญญานสวรรค์กักขังให้เป็นหนึ่งเดียวเท่านั้นที่
สามารถเคียงบ่าเคียงไหล่กับเทพเจ้าแห่งทะเลเทียนสื่อ!

ตอนที่ 1442 การก่อตัวของสถานการณ์

การปรากฏตัวของเกาะเงินหูกได้ดึงดูดสายตาของผู้คนเอาไว้ได้มากมาย ขณะเดียวกันก็ทำให้มีการคาดเดากันมาก ในเวลานี้มีการพูดกันไปต่างๆ นานา

ทุกคนต่างรู้ดีว่า ลือกันว่าเกาะเงินหูกนั้นสามารถเคลื่อนที่ได้ มันสามารถไปปรากฏตัว ณ สถานที่ใดๆ ของแดนวิญญานสวรรค์ก็ได้ แต่ทว่า แม้ความจริงคือเกาะเงินหูกสามารถปรากฏตัวที่ใดก็ได้ แต่มันกลับปรากฏตัวต่อสายตาผู้คนน้อยมาก ตลอดเวลาที่ผ่านมาผู้คนยากที่จะได้พบเห็นเกาะเงินหูก

ปรกติ เกาะเงินหูกไปมาไร้ร่องรอย ไม่มีใครรู้ว่ามันอยู่สถานที่แห่งหนตำบลใดอยู่แล้ว ด้วยเหตุผลดังกล่าว เกาะเงินหูกที่ทำตัวไม่เป็นที่เด่นดังจึงเต็มไปด้วยปริศนา

มาวันนี้ เกาะเงินหูกกลับปรากฏตัวขึ้นที่เส้นลือโจวอย่างกะทันหัน สร้างความประหลาดใจไม่น้อยให้กับผู้คน ยิ่งในใจของผู้ยิ่งใหญ่ระดับอาวูโสแล้ว พวกเขารู้สึกสะท้อนหัวน้ไหวกับสิ่งนี้ เนื่องจากผู้ยิ่งใหญ่ระดับอาวูโสต่างรู้ดีว่า เกาะเงินหูกจะไม่ปรากฏตัวออกมาโดยง่ายตายอยู่แล้ว

ถ้าหากเกาะเงินหูกปรากฏแก่สายตาของผู้คนจำนวนมากสะกี่ย่อมหมายถึงจะต้องมีเรื่องใหญ่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน

การปรากฏตัวขึ้นที่แดนวิญญานสวรรค์ของเกาะเงินหู่ใน
ลางหะเช่นนี้ ทำให้ผู้คนจำนวนมากถึงกับจับเอามาเชื่อมโยงเข้า
กับเหตุการณ์ของข่าวลือที่กำลังเดือดปุดๆ ในเวลานี้

“หรือว่ามันจะเป็นความจริง เส้นลือโจวมีสมุนไพรมะเขือ
อายุวัฒนะเกิดขึ้นจริงรึ?” บุคลระดับปฐุมบรรพบุรุษได้พิมพ์
ออกมา

หลังจากการปรากฏตัวขึ้นมาของเกาะเงินหู่แล้ว ได้ทำให้เกิด
การคาดเดาเป็นจำนวนมาก แต่ทว่าในวันต่อมา กลับปรากฏข่าวที่
สะท้อนหวั่นไหวยิ่งกว่าขึ้นที่เส้นลือโจว

“เทพธิดาเงินหู่ได้มาที่เส้นลือโจวด้วยตนเอง!” เป็นข่าวที่
ได้รับการยืนยันแน่นอนและโด่งดังมากเกิดขึ้นและสร้างความ
สะท้อนหวั่นไหวขึ้นที่เส้นลือโจว ทำให้ผู้ยิ่งใหญ่ที่ยโสโอหังยิ่ง
จำนวนมากต่างถูกข่าวนี้อสร้างความสะท้อนหวั่นไหวจนยืนไม่ติด

“เทพธิดาเงินหู่เป็นคนแบบไหนกัน?” กลุ่มคนรุ่นใหม่
จำนวนมากไม่เคยได้ยินชื่อของบุคคลผู้นี้มาก่อน จึงได้เอ่ยถามกับ
ผู้อาวุโสของตนที่ถูกทำให้หวั่นไหวจนเซ

“บุตรสาวของเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหู่ ดาวรุ่งที่ยโสโอหังเคยมี
โอกาสสูงที่จะได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลมากที่สุด” หลังจากผู้อาวุโสที่
ถูกทำให้หวั่นไหวจนเซตั้งสติได้อีกครั้ง ถึงกับกล่าวอย่างเชื่องช้า
ด้วยสีหน้าที่ขาวซีด

ในเวลานี้ การมาเสด็จเยือนด้วยตนเองของเทพธิดาเงินหว่านทำให้ผู้คนถึงกับหายใจอึดอัด สำหรับคนที่รู้จักชื่อของเทพธิดาเงินหว่าน พวกเขารู้ว่าชื่อนี้บ่งบอกถึงสิ่งใด

การมาเสด็จเยือนด้วยตนเองของเทพธิดาเงินหว่านยิ่งทำให้ผู้คนทั่วหล้าบังเกิดความคิดหลายอย่างผุดขึ้นมาอย่างไม่ขาดสาย

เทพธิดาเงินหว่านคือบุตรสาวคนหนึ่งของเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่าน และเป็นบุตรสาวที่ได้รับความนิยมโปรดปรานมากที่สุดของเทพเจ้าแห่งทะเลเงินหว่าน เล่าลือกันว่า ขณะที่เทพธิดาเงินหว่านยังมีอายุที่ยเยาว์วัยมากๆ ก็ได้แสดงให้เห็นถึงพรสวรรค์ที่ปราศจากผู้เทียบเทียมของนาง พรสวรรค์ที่สูงมากของนางกระทั่งล้ำหน้าผู้เป็นบิดาขณะยังอยู่ในวัยรุ่น

เมื่อเทพธิดาเงินหว่านก้าวสู่วัยสาว นางก็มีทักษะยุทธที่ลึกล้ำสูงส่ง ชื่อเสียงดังก้องไปทั่วเก้าแดน เคยได้รับการจับตามองจากผู้คนจำนวนมากนับไม่ถ้วนว่า นางคือผู้ที่มีโอกาสได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเลมากที่สุด

ความจริงมีคำเล่าลือกันว่า การเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลของเทพธิดาเงินหว่านนั้นไม่มีข้อสงสัยใดๆ แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องจากในยุคนั้นเทพธิดาเงินหว่านที่อยู่อยู่ในวัยสาวเคยควบคุมทวนสามง่ามที่อยู่ในมือของผู้เป็นบิดา และได้รับการยอมรับจากทวนสามง่าม

จะอย่างไรก็ตาม กล่าวสำหรับทวนสามง่ามแล้ว ใช้นางเป็นบุตรสาวของเทพเจ้าแห่งทะเลแล้วจะต้องได้รับการยอมรับจากทวนสามง่าม การที่จะได้รับการยอมรับจากทวนสามง่าม จะต้องมิจุดที่

ได้รับการยอมรับจากทวนสามง่ามแน่นอน และมีศัภยภาพแฝงใน
อันที่จะได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเล

ในยุคของเทพพระเจ้าแห่งทะเลเงินหว่า การก้าวขึ้นสู่ตำแหน่ง
เทพเจ้าแห่งทะเลของเทพธิดาเงินหว่าเกือบจะเป็นความจริงอยู่แล้ว
เมื่อได้รับการคุ้มครองจากกองทัพของผู้เป็นบิดา บวกกับการได้รับการ
การยอมรับจากทวนสามง่าม

แต่ ไม่ทราบด้วยสาเหตุอะไร ลู่ๆ เทพธิดาเงินหว่าผู้มีอำนาจ
สยบทั่วหล้าพลันหายตัวไปอย่างกะทันหัน ไม่มีใครได้พบเห็นนาง
อีกเลยตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา และไม่มีใครเอ่ยถึงเทพธิดาเงินหว่าอีก!

กระทั่งภายหลังผู้คนค่อยๆ ลืมเลือนชื่อของเทพธิดาเงินหว่าไป
แล้ว และทุกคนก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมเทพธิดาเงินหว่าถึงได้
หายตัวไปอย่างกะทันหัน ทุกคนไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรเทพธิดา
เงินหว่าจึงไม่ป็นเทพเจ้าแห่งทะเล

มาวันนี้ เทพธิดาเงินหว่าที่หายตัวไปเป็นเวลานานนับไม่ถ้วนได้
กลับมาอีกแล้ว นางได้มาที่เส้นลือโจวด้วยตนเอง

จะไม่ให้ผู้คนจำนวนมากต้องรู้สึกหวั่นไหวได้อย่างไร กับการ
มาด้วยตนเองของผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะเช่นนี้ โดยเฉพาะปีศาจ
ทะเลยิ่งรู้สึกตื่นเต้นดีใจและสงเสียงร้องไชโยเป็นพิเศษ

ดูเหมือนว่าการกลับมาของเทพธิดาเงินหว่า เป็นการบ่งบอกถึง
ความหมายที่แตกต่างซึ่งอธิบายไม่ถูกสำหรับปีศาจทะเลของพวกเขา
เขา!

“หรือว่าการกลับมาของเทพธิดาเงินหว่าเพื่อต้องการเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลอย่างนั้นรึ? ต้องการแย่งตำแหน่งเทพเจ้าแห่งทะเลกับราชินีเทพเจ็ดสมุทร กับโอรสสวรรค์ปกสมุทระเนี่ย” ปีสัจทะเลที่ได้ทราบข่าวนี้แล้ว มีทั้งคนที่ยินดี แต่ก็มีคนที่รู้สึกกังวล

ขณะที่ผู้คนจำนวนมากกำลังวิพากษ์วิจารณ์ถึงการกลับมาของเทพธิดาเงินหว่าอยู่นั้น ในวันนี้เอง ปราบกษัตริย์คนหนึ่งได้มาที่เส้นลือโจว นางเห็นฟ้าลงมาดูเทพธิดาจากเก้าชั้นฟ้า ด้วยบุคลิกลักษณะที่ล้ำเลิศที่เป็นหนึ่งไม่มีสองในหล้า ไม่ว่าใครก็ตามหากได้เห็นบุคลิกลักษณะของนางแล้วก็ต้องเลื่อมใสในตัวของนาง

“เทพธิดาเก็บจันทรธา.....” อ่องเทพผู้หนึ่งที่มาอยู่ที่เส้นลือโจวเมื่อเห็นร่างเงาที่ปราศจากผู้เทียบเทียมแล้ว ถึงกับดื่มด่ำลุ่มหลงและรู้สึกรักในตัวนางมากเหลือเกิน

ข่าวเรื่องการปรากฏตัวขึ้นที่เส้นลือโจวของเทพธิดาเก็บจันทรธา ได้ถูกโหมสะพัดไปทั่วเส้นลือโจว กลายเป็นข่าวใหญ่คึกโครมในเส้นลือโจว

“เทพธิดาเก็บจันทรธา.....” ผู้ที่เคยได้ยินตำนานเกี่ยวกับเทพธิดาเก็บจันทรธามา เมื่อได้ยินว่าเทพธิดาเก็บจันทรธามาด้วยตนเองแล้วถึงกับรู้สึกใจหายใจคว่า กระทั่งมีคนที่รู้สึกหนาวสะท้านไปทั่วทั้งตัว

“วิกฤติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเมิ่งเจิ้นเทียนมาถึงแล้ว” มีระดับอ่องเทพที่ตระหนักถึงบางอย่าง กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “ผู้ที่คุกคามต่อเมิ่งเจิ้นเทียนมากที่สุดในยุคนี้ไม่ใช่หลี่ชียเอ แต่เป็นเทพธิดาเก็บจันทรธา! หากเมิ่งเจิ้นเทียนต้องการเป็นราชันเซียน จะต้องแข่งล้ำ

หน้าผู้ที่ปราศจากผู้ต่อกรเช่นเทพธิดาเก็บจันทรา มิฉะนั้นแล้ว เมิ่งเจิ้นเทียนไม่มีวันได้เป็นราชันเซียน! ”

เป็นความจริงที่เมิ่งเจิ้นเทียนมีชื่อเสียงที่โด่งดังมาก กระทั่งเคยเรียกพี่เรียกน้องกับราชันเซียนท่าคง แต่ทว่า เมื่อเทพธิดาเก็บจันทราปรากฏตัวออกมา แม้แต่ผู้ที่ได้รับการเคารพสูงสุดอย่างเมิ่งเจิ้นเทียนก็ต้องถูกบดบังจนอับแสง

เทพธิดาเก็บจันทราคือตำนานของแดนวิญญานสวรรค์ กระทั่งในแดนวิญญานสวรรค์ไม่มีใครที่ไม่รู้สักภาคภูมิใจในตัวเอง ก่อนราชันเซียนหญิงหงเทียนจะได้เป็นราชันเซียน เทพธิดาเก็บจันทรา คือผู้มีฐานะสูงสุดที่แท้จริงของเก้าแดน นอกจากราชันเซียนหญิงหงเทียนแล้ว ไม่มีใครที่มีคุณสมบัติเพียงพอเป็นคู่ชิงชะตาฟ้ากับนาง!

ชีวประวัติของราชันเซียนหญิงหงเทียนที่เป็นตำนานคงไม่ต้องกล่าวมาก ความชั่วชีวิตของนางเอาชนะดาวรุ่งที่ปราดเปรี๊นท์น่าทึ่งมานับไม่ถ้วน ขณะที่เทพธิดาเก็บจันทราได้ชื่อว่าเป็นศัตรูที่แข็งแกร่งที่สุดในชีวิตของราชันเซียนหญิงหงเทียน ย่อมสามารถจินตนาการได้ว่าเทพธิดาเก็บจันทรานั้นมีความแข็งแกร่งเพียงใด

“ยุคนี้มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่นะ? ” ต่อให้เป็นบุคคลผู้ยอดเยี่ยมปานใด หรือดาวรุ่งที่สุดยอดเช่นใดก็ตามต้องมีจิตใจเหม่อลอยเมื่อได้ยินข่าวนี้ และต้องพึมพำออกมาว่า “เริ่มจากเมิ่งเจิ้นเทียนจากนั้นคือองค์ชายแห่งความชั่วร้าย ตามมาด้วยเทพธิดาเงินหั่ว และเทพธิดาเก็บจันทรา หรือว่าบรรดาผู้ที่ผิดยุคทั้งหมดจะหวนคืนสู่ยุทธภพกันหมดหรือไม่? ”

การปรากฏตัวที่เส้นลือโลวของเทพธิดาเก็บจันทรธา ได้ทำให้หลายคนต้องสลดจนอับแสง และมีดาวรุ่งมากมายรู้สึกสิ้นหวัง

ดาวรุ่งจำนวนเท่าไรที่มีความมุ่งมั่นปรารถนายิ่งใหญ่ในยุคนี้อย่างไรก็ตามบางคนต้องการสืบทอดชะตาฟ้าเป็นราชันเซียน บางคนต้องการเป็นเทพเจ้าแห่งทะเลที่ปราศจากผู้ต่อกร

แต่ว่า จากการทยอยปรากฏตัวของเมิ่งเจิ้นเทียน เทพธิดาเก็บจันทรธา และเทพธิดาเงินหู่ ได้ทำให้ดาวรุ่งที่เปี่ยมด้วยความมุ่งมั่นปรารถนายิ่งใหญ่ถึงกับต้องสิ้นหวัง ถึงกับบ้าคลั่งขึ้นมา

การที่มีรุ่นสุดยอดแห่งยุคเช่นพวกเขาอยู่ ดาวรุ่งเช่นพวกเขาเหล่านี้ไม่มีความหวังอยู่แล้ว เป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะได้เป็นราชันเซียน เป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะได้เป็นเทพเจ้าแห่งทะเล!

หลี่ซีเยพาเยเสี้ยวเสี้ยวไปจากโลกภายในกลับไปยังยอดเขาปากกระเรียน ชื่อหมายวีเจี้ยนที่เฝ้าอยู่ยอดเขาปากกระเรียนถึงกับรู้สึกโล่งอก เมื่อเห็นทั้งสองคนกลับมาอย่างปลอดภัย

ภารกิจของหลี่ซีเยในครั้งนี้ถือว่าได้เสร็จสิ้นลงแล้ว จึงพาเยเสี้ยวเสี้ยว และชื่อหมายวีเจี้ยนไปจากสำนักอมตะ ในขณะที่พวกเขาเดินทางจากไป เจ้าสำนักอมตะได้เดินทางมาส่งด้วยตนเอง กระทั่งเดินส่งไกลไปถึงห้าร้อยลี้

“กลับไปเถอะ” เมื่อหลี่ซีเยเห็นเจ้าสำนักอมตะเดินส่งไปตลอดทาง จึงโบกมือและกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมย

เจ้าสำนักอมตะได้แสดงความคารวะอย่างเคารพนอบน้อมอีกครั้ง และกล่าวด้วยความจริงใจว่า “วันหน้าหากคุณชายมาที่สำนัก

อมตะอีก ข้าน้อยจะไปรอรับหมิ่นลี้ข้างหน้าด้วยตนเอง” ภายในใจของเจ้าสำนักอมตะรู้สึกขอบคุณต่อหลี่ชียเยเป็นอย่างมาก

หลี่ชียเยถึงกับหัวเราะและสายหน้าเบาๆ กล่าวว่า “จากนี้ไปคงยากที่จะได้พบกันอีก เจ้าก็รักษาตัวให้ดีก็แล้วกัน หากว่าเจ้าโชคดีคงสามารถทำให้สำนักอมตะเจริญรุ่งเรืองขึ้นมาได้ หากเจ้าโชคไม่ดี เกรงว่าสำนักอมตะของพวกเจ้าก็คงนับวันจะเสื่อมลงเรื่อยๆ ”

“ข้าน้อยเข้าใจ” เจ้าสำนักอมตะกล่าวว่า “ข้าน้อยจะจดจำทุกคำพูดของคุณชายเอาไว้มัน ข้าน้อยจะต้องพยายามอย่างสุดความสามารถเพื่อให้สำนักอมตะเจริญรุ่งเรืองขึ้นมา!”

หลี่ชียเยเพียงยิ้มชนิดหนึ่ง เจ้าสำนักอมตะนับว่ามีความสามารถอยู่ มีจิตใจที่ฮึกเหิม เสียตายมาเกิดอยู่ที่เส้นลือโจว ถ้าหากไม่มีโชคชะตาที่ยิ่งใหญ่ ไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้มีอำนาจ คิดจะต้านกับคลื่นที่บ้าคลั่ง คิดสร้างความสำเร็จรุ่งเรืองให้กับสำนักอมตะไซ้จะเป็นเรื่องง่ายตาย ดังภาซิตว่า ต่อให้เป็นหญิงที่มีปัญญาความสามารถเพียงใดก็ตาม หากไม่มีข่าวสารให้นางก็ไม่สามารถหุงเป็นข่าวสวยออกมาได้

“เช่นนั้น ข้าน้อยก็ไม่ส่งอีกแล้ว” เจ้าสำนักอมตะแสดงความคารวะอีกครั้ง กล่าวว่า “วันนี้ มีบุคคลเช่นคุณชายปรากฏอยู่ที่เส้นลือโจว ต้องทำให้เส้นลือโจวเปล่งประกายเจิดจ้าขึ้นมาแน่ คิดว่าใช้เวลาอีกไม่นาน ก็สามารถเห็นคุณชายเคียงบ่าเคียงไหล่กับบุคคลรุ่นเทพธิดาเก็บจันทราแล้ว”

“ความหมายของเจ้าคือเทพธิดาเก็บจันทรารได้มาที่เส้นลือโจวแล้วอย่างนั้นรี?” เมื่อหลี่ซีเย ได้ยินคำพูดของเจ้าสำนักอมตะแล้วถึงกับสายตาระตุกนิดหนึ่งและกล่าวออกมาอย่างเชื่องช้า

เจ้าสำนักอมตะรีบเร่งกล่าวด้วยท่าทีที่เคารพยิ่งว่า “ถูกต้องเมื่เงิ่นเทียน เทพธิดาเก็บจันทราร และเทพธิดาเงินหั่วต่างก็มาอยู่ที่เส้นลือโจวทั้งสิ้น ลือกันว่า ในเส้นลือโจวมีสมุนไพรรเซียนปรากฏเร็วๆ นี้แม้แต่สำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกก็นั่งไม่ติด ได้ส่งศิษย์จำนวนนับไม่ถ้วนของตนออกค้นหา กระทั่งเจ้าชายแห่งความชั่วร้ายก็ปรากฏตัวออกมาแล้ว เป็นไปได้ว่ามีสมุนไพรรเซียนปรากฏขึ้นที่เส้นลือโจวจริง คุณชายไม่ลองไปสืบค้นดู.....”

อย่างไรก็ตาม เมื่อเจ้าสำนักอมตะได้บอกเล่าข่าวที่ตนได้มาจนจบ เงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง ปรากฏว่าพวกของหลี่ซีเยได้จากไปนานแล้ว เขาถึงกับยืนเซ่ออยู่ตรงนั้น หลังจากเวลาผ่านไปนานมาก เขาลังได้หอดถอนใจเบาๆ ออกมาแล้วหันหลังกลับไป

หลี่ซีเยพาเยเสี่ยวเสี่ยว และชื่อหม่ายวีเลี้ยงนจากไปโดยที่เจ้าสำนักอมตะพูดยังไม่ทันจบ มุ่งหน้าวิ่งตรงไปยังเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์

“นี่เจ้าคนหลงตัวเอง เจ้าวิ่งเร็วขนาดนี้ทำไม?” เยเสี่ยวเสี่ยวอดที่จะเอ่ยถามขึ้นเมื่อเห็นหลี่ซีเยเร่งรีบเดินทางถึงเพียงนี้

“ข้าต้องการพบคนๆ หนึ่ง” หลี่ซีเยนิ่งเงียบนิดหนึ่ง สุดท้ายเอ่ยขึ้นมาอย่างช้าๆ

“เทพธิดาเก็บจันทรา รึ?” แม้ว่าเย่เสี่ยวเสี่ยวอายุน้อย แต่ เป็นคนที่ละเอียด นางมองออกว่า ขณะที่เจ้าสำนักอมตะพูดถึง เทพธิดาเก็บจันทราอยู่ที่เส้นลือโจว จังหวะนั้นนางเห็นท่าทีของหลี่ ชิเย่ เปลี่ยนไป มีอารมณ์แปรปรวนรุนแรง

“ถูกต้อง” หลี่ชิเย่ นิ่งเงียบไปพักหนึ่ง สุดท้ายพยักหน้าและ กล่าวอย่างช้าๆ ว่า “ข้ามีเรื่องค้างคาใจเรื่องหนึ่งที่ยังไม่สะดวก สมควรได้เวลาสะสางมันออกเสีย

“ว้าว.....” เย่เสี่ยวเสี่ยวถึงกับร้องเสียงดัง กล่าวว่า “เจ้าคง ไม่ใช่หลงรักเทพธิดาเก็บจันทราข้างเดียวกระมัง? แม้ว่าข้าไม่เคย พบเห็นเทพธิดาเก็บจันทรามาก่อน แต่ทว่า ข้าเคยได้ยินว่านาง สวยงามมาก คล้ายดังเทพธิดาอย่างนั้น คงไม่ใช่พอได้ยินว่า เทพธิดาเก็บจันทราสวยดังนางฟ้าแล้ว จากนั้นเป็นต้นมาเจ้าก็หลง รักนางข้างเดียวแล้ว?”

ตอนที่ 1443 กลั่นแกล้งจิวจุงเสินจู่

คำพูดของเย่เสี่ยวเสี่ยวทำให้หลี่ชียเอถึงกับทำอะไรไม่ถูก แต่ว่าสุดท้ายแล้ว เขายังคงกล่าวด้วยท่าทีจริงจังว่า “เทพธิดาเก็บจันทรานาง นางมีความงดงามอย่างแท้จริง สวยราวกับนางฟ้า!”

ครั้นกล่าวถึงตรงนี้แล้ว หลี่ชียเอถึงกับทอดถอนใจภายในใจเบาๆ มู่เยว่หลี่เป็นชื่อที่ทำให้ผู้คนยากจะลืมเลือน ครั้งนั้นผ่านเหตุการณ์อะไรมามากมาย มาถึงวันนี้เรื่องบางเรื่องจำเป็นต้องไปเผชิญหน้ากับมัน

ในอนาคต เขาจะต้องมุ่งหน้าตรงไปยังสุดปลายทางของโลก บางทีการไปครั้งนี้อาจจะไม่ได้กลับมาอีกเลย บุญคุณความแค้นที่ผ่านมา สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นก็สมควรแก่เวลาที่จะต้องสะสางเสียที

“เจ้าเคยเห็นเทพธิดาเก็บจันทรามาแล้วจริงหรือ?” เย่เสี่ยวเสี่ยวไม่ค่อยอยากจะเชื่อ กล่าวหาว่า “ลือกันว่า หลังจากทีเทพธิดาเก็บจันทราก่อนตัวออกจากรูทศพรแล้วก็ไม่มีใครได้เคยเห็นนางอีกเลย”

หลี่ชียเอเพียงยิ้มๆ กับท่าทีของเย่เสี่ยวเสี่ยวที่ดูเหมือนเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง โดยไม่ได้พูดอะไรออกไป

หลี่ชียเอพาเย่เสี่ยวเสี่ยวและชื่อหม้ายวีเจี้ยนวิ่งมุ่งหน้าตรงไปยังเทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์ ไปยังเมืองตันไม้ศักดิ์สิทธิ์ เทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์และเมืองตันไม้ศักดิ์สิทธิ์ในเวลานี้เรียกได้ว่าคึกคัก

นาดู โดยเฉพาะบริเวณหุบเขาลึกและยอดเขาที่สูงชัน สามารถพบเห็นร่างเงาของผู้บำเพ็ญตนได้โดยทั่วไป

ทั้งหมดล้วนแล้วแต่มาจากเหตุของสมุนไพรมะเขียน เมื่อมีข่าวเรื่องสมุนไพรมะเขียนที่แพร่สะพัดออกไป ทุกคนจึงได้มุ่งหน้ามาเพื่อค้นหาสมุนไพรมะเขียน อีกทั้งยังมีผู้บำเพ็ญตน และหมอโอสถที่มีประสบการณ์ล้วนแล้วแต่มุ่งมาที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งสิ้น เนื่องจากเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์คือสถานที่ที่มีโอกาสกำเนิดต้นสมุนไพรมะเขียนได้มากที่สุด

ดังนั้น บรรดาหุบเหวลึก และยอดเขาสูงชันที่อันตรายปรกติแล้วจะมองไม่เห็นใครแม้แต่คนเดียว เวลานี้กลับสามารถมองเห็นได้ทุกหนทุกแห่ง แม้ว่าผู้คนจำนวนมากจะรับรู้ถึงอันตรายยิ่งของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ก็ตาม โดยเฉพาะบริเวณที่ลึกเข้าไปของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์นั้น ยังมีโอกาสถูกเมล็ดพันธุ์มุดเข้ากลางหน้าผาดื้อๆ แต่ทว่า ยังคงมีผู้คนจำนวนมากยอมเสี่ยงอันตรายต่อการที่ต้องกลายเป็นมนุษย์ต้นไม้เพื่อเข้าไปค้นหาสมุนไพรมะเขียน

ถ้าหากว่าสามารถค้นหาสมุนไพรมะเขียนอายุวัฒนะได้จริง ย่อมหมายถึงร่ำรวยมหาศาล ต่อให้ตนเองไม่ใช่แต่ขายให้คนอื่นไป ก็จะได้รับประโยชน์ทั้งชาติ

เมื่อหลี่ชีย่พาเย่เสี่ยวเสี่ยวและซือหม่ายวีเจี้ยนปรากฏตัวที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ พลันดึงดูดสายตาของผู้คนจำนวนมากเข้ามา

“คนโหดมาแล้ว คนโหดมาแล้ว” มีคนที่มองเห็นหลี่ชีย่แต่ไกล อดไม่ได้ที่จะร้องเสียงดังออกมา

มาวันนี้ ชื่อเสียงด้านความโหดของหลี่ชียเอโด่งดังไม่มีใครเทียบอยู่แล้ว ไฟแห่งความโหดของเขานั้นส่องสว่างไปทั่วฟ้าดิน ไม่ว่าจะใครก็ตามหากได้ยินชื่อของเขาแล้วต้องรู้สึกสั่นหวั่นอยู่ในใจ

ทุกคนต่างทยอยกันหลีกเป็นทางให้เมื่อเห็นหลี่ชียเอก้าวเดินเข้ามา ทุกที่ที่หลี่ชียเอเดินผ่านไปก็จะเจียบกริบปราศจากเสียงใดๆ ไม่มีใครกล้าพูดจาให้ร้ายต่อหลี่ชียเอ

เมื่อครั้งที่หลี่ชียเอทำการบดขยี้ร่างที่เป็นร่างตัวแทนของเมิ่งเจิ้นเทียนนั้น ผู้คนจำนวนมากได้จัดอันดับของหลี่ชียเอไปอยู่ในระดับเดียวกันกับเมิ่งเจิ้นเทียนแล้ว ในบรรดากลุ่มคนรุ่นใหม่ไม่ว่าจะเป็นโอรสสวรรค์ปกสมุทร หรือราชินีเทพเจ็ดสมุทร ยังต้องด้อยกว่าหลี่ชียเอชั้นหนึ่งในด้านของชื่อเสียง

“ว้าว ดูไม่ออกเลยว่า เจ้าคนอวดดีเจ้าก็มีอำนาจบารมีไม่ธรรมดาเนี่ย” เย่เสี่ยวเสี่ยว ถึงกับเหลือบมองหลี่ชียเอที่หนึ่งและหัวเราะออกมา เมื่อเห็นทุกที่ที่เดินผ่านล้วนแล้วแต่เจียบกริบ

ในเวลานี้ก็มีเพียงเย่เสี่ยวเสี่ยวเท่านั้นที่กล้าพูดจาเช่นนี้กับหลี่ชียเอเท่านั้น มีเพียงเย่เสี่ยวเสี่ยวที่สามารถทำตัวสบายๆ อิสระเสรีโดยไม่ได้รับผลกระทบใดๆ เมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ชียเอ

“เนกเช่นคนอย่างข้าที่ปราศจากผู้ต่อกรในหล้า ก็สมควรต้องมีอำนาจบารมีอยู่บ้าง” หลี่ชียเอ หัวเราะและกล่าวตามอารมณ์ออกมา

“เซอะ คุยไว อวดดีขึ้นมาอีกแล้ว พอชมเข้าหน่อยก็ทันทีเลยได้คิ๊บเอาศอก!” เย่เสี่ยวเสี่ยวมองดูหลี่ชียเออย่างดูแคลน กล่าวว่

“เวลานี้ เจ้าทำลำพองไปเถอะ รอให้ข้าได้เป็นปรมาจารย์พฤกษา ก่อนเถอะ จะปราบเจ้าเป็นคนแรกเลย ให้เจ้าไม่ได้ผูกได้เกิดตลอดไป”

กล่าวพลาง นิ่งหนูผู้นี้ทำท่าเห่าสะเอว แสดงออกถึงท่าทีที่ต้องการสยบหลี่ชียเออาไว้

หลี่ชียเอเพียงยิ้มๆ กับท่าทีขึงขังของเย่เสี่ยวเสี่ยว สายหน้าเบาๆ แล้วกล่าวว่า “ต่อให้เจ้ากลายเป็นปรมาจารย์พฤกษาที่ปราศจากผู้ต่อกร ไม่สิ ต่อให้เจ้ากลายเป็นราชันเซียน เมื่ออยู่ต่อหน้าข้าเจ้ามีแต่ถูกข้าสยบเพียงสถานเดียวเท่านั้น!”

“ถุย ถุย ถุย หน้าไม่อาย เจ้าคนเลย!” เย่เสี่ยวเสี่ยวพลันดูดตันขึ้นมาทันที สายตาที่จ้องมองหลี่ชียเอเหมือนต้องการฆ่าหลี่ชียเอให้ตายอย่างนั้น

“นิ่งหนูน้อย เจ้าคิดไปถึงไหนแล้ว?” หลี่ชียเอทำอะไรไม่ถูก ยิ้มกล่าวหยอกล้อไปว่า “อายุน้อยๆ ไม่รู้จักคิดอะไรเลย วันๆ เอาแต่คิดเรื่องที่น่าขายหน้าอย่างเดียว”

“เจ้าคนอวดดี ข้าจะฆ่าเจ้า” เย่เสี่ยวเสี่ยวพลันออกอาการคลั่งขึ้นมาทันที เหมือนแมวถูกเหยียบหางวิ่งไล่ฆ่าหลี่ชียเอในทันที

หลี่ชียเอ ถึงกับหัวเราะและมุ่งไปข้างหน้าด้วยความรวดเร็ว

ไม่นานนัก หลี่ชียเอพาเย่เสี่ยวเสี่ยว และชื่อหม่ายวี๋เจี้ยนมาถึงเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาเพิ่งจะมาถึงยังไม่ทันได้เข้าเมือง ลิวจุงเสินจู่ที่กลับกลายเป็นต้นไม้ที่สูงใหญ่เสียดฟ้าพลันลืมตาทั้งสองขึ้นมา

“แม่หนูน้อย ยินดีด้วย ยินดีด้วย” สายตาของจิวจุงเส้นลู่ตักอยู่ บนตัวของเย่เสี่ยวเสี่ยว กล่าวว่ “หนทางที่ราบเรียบอยู่ตรงหน้า ของเจ้าแล้ว อนาคตของเผ่าพฤษกาต้องเปล่งรัศมีเจิดจ้าออกมา เพราะเจ้าแน่นอน”

“ขอบคุณท่าน” เย่เสี่ยวเสี่ยวก็รู้ว่าสิ่งที่จิวจุงเส้นลู่พูดมา หมายถึงอะไร นางเองรู้สึกดีใจยิ่งเช่นกัน

“จากนี้ไป ขณะเจ้าอยู่ที่เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์หากต้องการสิ่งใด สามารถมาหาข้าได้ทุกเมื่อ” จิวจุงเส้นลู่เองก็ได้พูดขึ้นพร้อมกับ หัวเราะเหอะเหอะออกมา เดิมทีจิวจุงเส้นลู่ตัวของเขาคือประเภทที่ จัดอยู่ในระดับฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งนัก การหยั่งราก ณ ที่ตรงนี้ของ เขาคือผู้ปราศจากผู้ต่อกรโดยแท้จริง

โดยปรกติแล้ว ผู้ดำรงอยู่ในสถานะเช่นเขานั้น ต่อให้ระดับ จักรพรรดิเทพมาด้วยตนเอง หรือแม้กระทั่งผู้ที่อยู่ในฐานะเช่นเมิ่ง เจิ้นเทียนมาถึง เกรงว่าเขายังไม่อยากมองหน้ามากกว่าครึ่งหนึ่ง เสียด้วยซ้ำ แต่กลับมีความรู้สึกที่ดีกับเย่เสี่ยวเสี่ยวเป็นพิเศษ หาก ไม่เป็นเพราะมีหลี่ซีเย่อยู่ เกรงว่าเขาคงแย่งเอามาเป็นศิษย์นานแล้ว

เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวได้ยินคำพูดจากจิวจุงเส้นลู่แล้วเอียงคอคิด ไตร่ตรองนิดหนึ่ง และพูดขึ้นมาว่า “สามารถหาท่านได้ทุกเรื่องเลย รึ?”

“ถูกต้อง” จิวจุงเส้นลู่หัวเราะเหอะ เหอะ และกล่าวว่า “ขอเพียง เป็นเรื่องที่ข้าสามารถทำได้ ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ได้ทั้งนั้น”

“จันทิละ ขำมีเรื่องหนึ่งอยากจะรบกวนท่าน” ดวงตาที่งดงามของเย่เสี่ยวเสี่ยวกระพริบทีหนึ่ง เผยให้เห็นถึงท่าทีที่ซุกซนออกมา

“ไหนลองว่ามาซิ” จิวจุงเสินจู่กล่าวพร้อมกับหัวเราะเหอะ เหอะ กับบุคคลอื่นจิวจุงเสินจู่ชี้คร้านจะมองหน้าสักครั้งด้วยขำ กับเย่เสี่ยวเสี่ยวเขากลับรู้สึกชื่นชอบเป็นพิเศษ

ถ้าหากเย่เสี่ยวเสี่ยวได้ถูกวางตัวเอาไว้แล้วล่ะก็ เขาแทบอยากจะเสนอตัวเป็นผู้คุ้มครองด้วยตนเองให้มันรู้แล้วรู้รอดไป ฝ้ามองดูนางกลายเป็นปรมาจารย์พฤษกาผู้ปราศจากผู้ต่อกรแห่งยุค

“เรื่องของขำไม่มีอะไรมาก” เย่เสี่ยวเสี่ยวหัวเราะเสียงน่ารักแล้วชี้ไปที่ตัวของหลี่ชียเอ และกล่าวว่า “ท่านช่วยขำสยบเจ้าคนอวดดีนี้เสีย ให้เขาไม่ได้พูดได้เกิดไปตลอดกาล ฮี อยากรู้แน่กว่าจะกล้าทำด้วยไส้อีกหรือไม่!”

“เอ่อ.....” จิวจุงเสินจู่ปล้นรู้สึกอึ้ง เขาไม่นึกเลยว่าเย่เสี่ยวเสี่ยวจะยื่นข้อเรียกร้องเช่นนี้ออกมา

“เรื่องนี้ เรื่องนี้ เกรงว่าข้าคงช่วยอะไรไม่ได้แล้ว” สุดท้าย จิวจุงเสินจู่หัวเราะเจื่อนๆ และสายหน้าเบาๆ เขาย่อมรู้ดีว่าที่ตนเองเพชฌัญญุอยู่ นั่นคือผู้ดำรงอยู่ในสถานะใด ต่อให้เขามีใจเช่นนี้จริงก็ไม่มีความสามารถที่จะทำได้

“ฮี เมื่อครูยังพูดเสียดิบดีเลยว่า ไม่ว่าเรื่องอะไรก็สามารถมาหาท่านได้ เวลานี้กลับเปลี่ยนใจเสียแล้ว” เย่เสี่ยวเสี่ยวพูดด้วยความไม่พอใจพร้อมกับทำปากจู้

“นอกเหนือจากเรื่องนี้” ลีจุงเสินลู่หัวเราะแห้งๆ ท่าที่เหมือนกลืนไม่เข้าคายไม่ออก กล่าวว่ “นอกเหนือจากเรื่องนี้แล้ว เรื่องอื่นๆ หากอยู่ในเทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์ข้าสามารถออกหน้าแทนเจ้าได้หมด”

“นอกจากเรื่องนี้แล้ว ข้าก็ไม่มีเรื่องอื่นๆ อีกแล้ว” เย่เสี่ยวเสี่ยวบ่นพึมพำอยู่คนเดียวว่า “ก็ข้าต้องการเห็นท่าทางของเจ้าคนหลงตัวเองถูกสยบนี้”

หลี่ซีเย่ถึงกับหัวเราะเมื่อได้เห็นท่าทางของเย่เสี่ยวเสี่ยว เคาะหัวของนางเบาๆ ยิ้มกล่าวว่า “จะไม่มีเรื่องอื่นได้อย่างไรกัน เจ้าสามารถถามเขาว่าสมุนไพรมะเร็งอายุวัฒนะอยู่ที่ใด ให้เขาช่วยเจ้าอีกแรงหนึ่ง เก็บสมุนไพรมะเร็งอายุวัฒนะมาให้ได้”

“มันก็จริงนะ” ดวงตาของเย่เสี่ยวเสี่ยวพลันเปลี่ยนแปลงเป็นสุกใสขึ้นมา ส่งประกายตาที่แวววาววูบวาบออกมา

พลันที่หลี่ซีเย่พูดเช่นนี้ออกมา ทำให้ลีจุงเสินลู่หน้าเฉือนทันที เขายิ้มเฉือนๆ ว่า “คุณชายเป็นผู้ที่สามารถติดต่อฟ้าดินได้ในเทือกเขาตันไม้ศักดิ์สิทธิ์มีสมุนไพรมะเร็งอายุวัฒนะหรือไม่ นั่นคุณชายรู้ดีกว่าใครๆ แก้วแดนคือแดนมนุษย์ปฤกษณ์ไหนเลยจะมีสมุนไพรมะเร็งอายุวัฒนะได้ มันเป็นเรื่องที่บรรดาเศษสวะพูดต่อกันไปเท่านั้น”

“ไม่มีจริงหรือ?” เย่เสี่ยวเสี่ยวเองก็รู้สึกแปลกใจ หลังจากมาที่เส้นลื่อโจวแล้ว นางได้ยินบางคนพูดคุยกันถึงเรื่องสมุนไพรมะเร็งอายุวัฒนะ ซึ่งทำให้นางรู้สึกสนใจต่อสมุนไพรมะเร็งอายุวัฒนะขึ้นมา

“ไม่มีจริงๆ ” จิวจุงเสินจู่สายหัวเบาๆ กล่าวว่า “เป็นไปได้
อย่างไรที่เก้าแดนจะมีสมุนไพรมะเขียนอายุวัฒนะได้ หากมีสมุนไพรมะเขียน
เช่นนี้อยู่จริง บรรดาราชชั้นเซียนคงลงมือไปแล้ว ยังปล่อยให้ถึงมือ
พวกเศษสวะไร้สมองเหล่านั้นรี”

เมื่อเย่เสี่ยวเสี่ยวได้ยินเช่นนี้แล้ว รู้สึกว่าจิวจุงเสินจู่ไม่มีความ
จำเป็นต้องหลอกนาง

“เกรงว่าเรื่องของสมุนไพรมะเขียนอายุวัฒนะคงไม่มี” หลี่ชีย่ยิ้ม
ท่าที่เรียบเฉย กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “แต่ว่า เท้าที่ชำรู่ ในเทือกเขา
ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้มีสมุนไพรมะเขียนอายุวัฒนะมากอยู่ต้นหนึ่ง ถ้า
หากความจำของข้ายังไม่เลอะเลือนเกินไปละก็ ดูเหมือน ดู
เหมือนว่าจะอยู่ที่หุบเขาอะไรนะ”

“เรื่องนี้ เหอะ เหอะ เหอะ” จิวจุงเสินจู่ถึงกับต้องฝืนหัวเราะและ
กล่าวว่า “เรื่องนี้ เรื่องนี้ข้าไม่ค่อยจะรู้แน่ชัดนักแล้ว จะอย่างไรเสีย
เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มีขนาดใหญ่โตถึงเพียงนี้”

“งั้นหรือ?” หลี่ชีย่เผยรอยยิ้มบนใบหน้าออกมาเต็มที่ กล่าว
ว่า “เจ้าหย่งรากอยู่ที่เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มานานมากแล้วสินะ
เรื่องเช่นนี้สามารถปิดบังเจ้าได้ด้วยรี?”

“คุณชายลื้อข้าเล่น ลื้อข้าเล่นแล้วละ” จิวจุงเสินจู่พูดแบบไม่สู้
จะจริงใจสักเท่าไรว่า “ตาเฒ่าอย่างข้าเป็นเพียงต้นไม้น้อยๆ ต้น
หนึ่งเท่านั้น กำลังความสามารถมีอยู่จำกัด พื้นที่ที่อยู่ใต้การ
ปกครองก็แค่ไม่กี่ตารางเมตรเท่านั้นเอง เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์
ได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งในสิบสองสุสาน ความลึกลับมหัศจรรย์ของที่นี่
ตาเฒ่าอย่างข้าโง่เขลา รับรู้ได้ไม่ถึงหนึ่งในร้อย”

เวลานี้ คำพูดของจิวจุงเส้นลู่ดูจะถ่อมตนเหลือเกิน ผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะอย่างเขานั้น ต่อให้ระดับจักรพรรดิเทพก็ต้องเดินผ่านหน้าเขาไปอย่างเฉยเมยเนื้อเฉยเมยตัว แต่ทว่าในขณะนี้จิวจุงเส้นลู่กลับไม่กล้าถือดีแม้แต่น้อย

หลี่ชีย่เพียงมองดูจิวจุงเส้นลู่แล้วยิ้มๆ นิดหนึ่ง และไม่ได้ทำอะไรให้จิวจุงเส้นลู่ต้องลำบากใจอีก จะอย่างไรเสีย เรื่องบางเรื่องก็หาใช่สิ่งที่จิวจุงเส้นลู่สามารถทำได้อยู่แล้ว

“ลาก่อน” เย่เสี่ยวเสี่ยวโบกมือกล่าวคำอำลาต่อจิวจุงเส้นลู่ และติดตามหลี่ชีย่เข้าไปในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์

หลี่ชีย่พาเย่เสี่ยวเสี่ยวและซือหม่ายวีเจี้ยนเข้าไปในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ เขาตั้งใจจะหาที่พักอาศัยให้กับเย่เสี่ยวเสี่ยว และซือหม่ายวีเจี้ยนให้เรียบร้อยก่อน แล้วค่อยไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง เพื่อพบกับคนๆ หนึ่ง

แต่ว่า หลี่ชีย่ยังไม่ทันหาที่พักให้กับเย่เสี่ยวเสี่ยวและซือหม่ายวีเจี้ยน ก็ถูกคนเข้ามาขวางทางเอาไว้

ถนนในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์กว้างขวางมาก เมื่อพวกของหลี่ชีย่เดินไปถึงสี่แยกแห่งหนึ่งก็ถูกคนมาขวางทางเอาไว้ทันที บริเวณหน้าหลังซ้ายขวาของสี่แยกล้นแล้วแต่มียอดฝีมือจำนวนมากมาขวางทางหลี่ชีย่เอาไว้!

ตอนที่ 1444 การแก้แค้นของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก

ในเวลานี้ บริเวณสี่แยกถูกล้อมเอาไว้จนแน่นขนัดไปหมด ยอดฝีมือจำนวนมากหลายร้อยคนพล้นล้อมพวกของหลี่ชียเอเอาไว้

เรื่องที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน พลันเป็นที่สังเกตของผู้บำเพ็ญตนอื่นๆ ที่อยู่ในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ เวลานี้ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากไม่ถ่วงต่างยึดคอเพื่อมองดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ผู้ที่ล้อมพวกหลี่ชียเอไว้บริเวณสี่แยกคือศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก พวกเขามาด้วยท่าทีดุเดือดและไม่เป็นมิตรเลย

หลี่ชียเอถึงกับเพยรอยยิ้มที่เรียบเฉยออกมา มองดูศิษย์เทพเจ้าโบราณทะเลลึกที่ล้อมพวกเขาเอาไว้อย่างแน่นหนาโดยไม่รู้สึกรังเกียจ และไม่ใส่ใจแม้แต่น้อย

ในเวลานี้ ปราภคชายหนุ่มคนหนึ่งก้าวเดินออกมาจากบรรดาศิษย์เทพเจ้าโบราณทะเลลึกที่ล้อมรอบหลี่ชียเออยู่ ชายหนุ่มผู้นี้ท่าทางรูปงามดั่งหยก ท่วงท่าสง่างามโอหังอวดดี พลันที่มองเห็นก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นดาวรุ่งที่ยอดเยี่ยมมากคนหนึ่ง

“หวงหวี่เซวียน ศิษย์เอกของกลุ่มโซ่วจู่ เจ้าสำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึก ศิษย์พี่ใหญ่ของสำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึก” บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่มีฐานะหน้าที่ความรับผิดชอบหนึ่ง พวกเขาก็จะรู้จักชายหนุ่มผู้ที่ก้าวเดินออกมา

เนื่องจากบรรดาผู้บ่าเพ็ญตนที่ที่มาเส้นลือโจวล้วนแล้วแต่ต้องการขอความช่วยเหลือจากเทพเจ้าโบราณทะเลลึก ขณะที่ชายหนุ่มตรงหน้าที่มีชื่อว่าหวงหวีเซวียน เขาซึ่งอยู่ในฐานะศิษย์พี่ใหญ่แห่งเทพเจ้าโบราณทะเลลึก เคยให้การต้อนรับผู้คนมาแล้วทั่วหล้า ดังนั้นจึงมีผู้คนจำนวนมากที่เคยพบกับเขามาก่อน ผู้คนจำนวนมากล้วนแล้วแต่รู้จักเขา กระทั่งมีผู้คนจำนวนมากที่มีความสัมพันธ์กับเขาไม่มากก็น้อย

“ท่านก็คือหลี่ซีเยผู้มีชื่อเสียงโด่งดังนะสิ” หวงหวีเซวียนเดินเข้ามาหา สายตาที่จ้องมองหลี่ซีเยเยือกเย็น ซึ่งไม่เพียงสายตาที่เยือกเย็นเท่านั้น ยังปรากฏประกายตาที่เปี่ยมด้วยปณิธานการฆ่าเต็นระริกอยู่อีกด้วย

“มีธุระอะไร?” หลี่ซีเยยิ้มชนิดหนึ่ง ชี้อำนาจจะมองหน้าเขาเสียด้วยซ้ำ

ท่าทีของหลี่ซีเยที่หยิ่งยโสและประมาทเช่นนี้ พลันทำให้นัยน์ตาทั้งสองของหวงหวีเซวียนปรากฏปณิธานการฆ่าที่เต็นระริกและปณิธานการฆ่าเพิ่มมากขึ้น ในเส้นลือโจวไม่มีใครกล้าล่วงเกินเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขา ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นใครก็ตาม ขณะอยู่ที่เส้นลือโจวก็มีโอกาสต้องขอความช่วยเหลือจากเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขาสักวัน!

เวลานี้ หลี่ซีเยเป็นเพียงบุคคลภายนอกคนหนึ่งเท่านั้น กลับหยิ่งยโสได้ถึงเพียงนี้ จึงทำให้ปณิธานการฆ่าของหวงหวีเซวียนเข้มข้นมากยิ่งขึ้น กล่าวสำหรับเขา และเทพเจ้าโบราณทะเลลึก

แล้ว ผู้ใดหาญกล้าล่วงเกินเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขา เท่ากับเป็นการท้าทายอำนาจของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก

“หลี่ซีเย นับว่าท่านเป็นผู้ที่ยอดเยี่ยมคนหนึ่ง สามารถยกย่องให้เป็นอัจฉริยะบุคคลแห่งยุคได้” หวงหวีเซวียนกล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “เทพเจ้าโบราณทะเลลึกของข้าให้ความนับถือผู้กล้าทั่วหล้า และชื่นชมดาวรุ่งผู้ปราดเปรื่อง! แต่ทว่า หากปราศจากกฎเกณฑ์แล้ว ทุกคนก็สามารถกระทำการตามอำเภอใจได้! ในเส้นลือโจวย่อมมีกฎเกณฑ์ของเส้นลือโจว!”

“หลี่ซีเย การมาเส้นลือโจวของท่าน เทพเจ้าโบราณทะเลลึกของข้าถือว่าเจ้าเป็นแขก ยินดีต้อนรับการมาของท่าน” หวงหวีเซวียนพูดจาได้เหมาะสมมาก เขากล่าวอย่างช้าๆ ว่า “แต่ทว่า ขณะที่ท่านอยู่ในเส้นลือโจว ท่านปกป้องนักฆ่าที่ลอบสังหารศิษย์เทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเรา แล้วยังสังหารศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของเราไปหลายสิบคน เรื่องนี้ ท่านจะต้องให้คำอธิบายกับเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเรา ให้คำอธิบายต่อศิษย์ที่ตายไปของพวกเรา”

ไม่ว่าจะเป็นคนที่รู้หรือไม่รู้จักกับหวงหวีเซวียนก็ตาม เมื่อได้ยินคำพูดที่เหมาะสมและมีกาลเทศะเช่นนี้แล้ว ต่างก็แอบชื่นชมเขาอยู่ในใจ คำพูดลักษณะเช่นนี้ของหวงหวีเซวียนไม่ว่าอยู่ในสถานที่ใดก็ตามนับว่ามีความเหมาะสมยิ่งนัก ไม่ทำให้อำนาจบารมีของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกพวกเขาต้องเสื่อมเสีย

ขณะเดียวกัน ก็มีผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่มองหน้ากันและกัน ในใจของผู้คนจำนวนมากไม่น้อยเหล่านี้ต่างทอดถอนใจออกมา เจ้าหลี่

ชียะคนนี้นับว่าเป็นคนโหดอย่างแท้จริง ไปถึงไหนฆ่าถึงนั้น การฆ่าคนของเขาปราศจากความหวั่นเกรงใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะบุคคลผู้นั้นจะเป็นศิษย์สายสำนักราชันเซียนก็ดี เป็นคนของสายสำนักเทพเจ้าแห่งทะเลก็ช่าง ล้วนแล้วแต่ถูกสังหารไปตามระเบียบ

เวลานี้มาถึงเส้นลือโจว แม้แต่ศิษย์องเทพเจ้าโบราณทะเลลึกก็ฆ่าได้

ผู้บำเพ็ญตนจำนวนเท่าไรที่มาถึงเส้นลือโจวแล้วต้องให้เกียรติต่อเทพเจ้าโบราณทะเลลึกสามส่วน จะอย่างไรเสีย ถึงเป็นมังกรก็ยากจะต่อกรกับงูที่เป็นเจ้าถิ่น ยิ่งไปกว่านั้น การมาแอยู่ที่เส้นลือโจว มักจะมีโอกาสต้องขอความช่วยเหลือจากเทพเจ้าโบราณทะเลลึกอยู่เสมอ

“แล้วยังไงต่อ?” หลี่ชียะยิ้มชนิดหนึ่ง และไม่มีคำโต้แย้งอะไร เพียงยิ้มอย่างเฉยเมย และกล่าวว่า “ข้าเป็นคนฆ่าพวกเขาเอง แล้วจะอย่างไร!”

การพูดอย่างตามอารมณ์และเฉยเมยของหลี่ชียะ ได้ทำให้ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่ได้ยินถึงกับอึ้ง อะไรที่เรียกว่ายโส อะไรที่เรียกว่าพาลไร้เหตุผล นี่แหละคือยโส นี่แหละคือพาลไร้เหตุผล

ดูเหมือนว่าสำหรับคนโหดที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้แล้ว การฆ่าคนไม่จำเป็นต้องมีเหตุผลอยู่แล้ว ฆ่าก็คือฆ่า ต่อให้สำนักของผู้ถูกฆ่ามาทางถามและเอาเรื่องเขาก็ไม่ใส่ใจ

ท่าทีของหลี่ชียะที่เหมือนซี้คร้านจะอธิบายหรือโต้แย้ง เป็นท่าทีที่ไม่ใส่ใจ ยิ่งไงก็ได้โดยสิ้นเชิง ทำให้ผู้คนจำนวนมากถึงกับ

ยิ้มเลือนๆ นี่แหละคือข้อแตกต่างของคนโหด ไม่เคยสนใจอยู่แล้วว่าจะมีเหตุผลหรือไม่!

ท่าทีที่ยังไงก็ได้ของหลี่ซีย่ได้ทำให้เพลิงแห่งความโกรธของหวงหวิเซวียนลุกโชนขึ้นมา ท่าทีของหลี่ซีย่ไม่เพียงหยามหมิ่นต่อเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขาเท่านั้น เท่ากับไม่เห็นเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขาอยู่ในสายตาเลย!

หวงหวิเซวียนสุดลมหายใจเข้าลึกๆ พยายามสะกดความโกรธที่อยู่ในใจ กล่าวน่าเกรงขามว่า “หลี่ซีย่ สำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเราว่ากันด้วยเหตุผลเหมือนกัน ถ้าหากว่าเป็นความผิดของศิษย์เทพเจ้าโบราณทะเลลึก พวกเรายอมยกหลักหินความอภัยในครั้งนี้เอาไว้ แต่ หากว่าเป็นการเช่นฆ่าผู้บริสุทธิ์ ปกป้องนักฆ่า ทำร้ายผู้อยู่ในลัทธิเดียวกันของท่าน.....”

ทุกคนต่างรู้ว่า ในเส้นลือโจว เทพเจ้าโบราณทะเลลึกเป็นผู้ที่ใช้อำนาจบาตรใหญ่ก่อกรรมทำเข็ญมาโดยตลอด แต่ว่า คำพูดของหวงหวิเซวียนกลับพูดได้เหมาะสมและมีมาตรฐานมาก มิน่าล่ะหวงหวิเซวียนจึงได้เป็นผู้สืบทอดของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก เขานับเป็นผู้ที่สามารถรับงานใหญ่เช่นนี้ได้โดยแท้จริง

“ไม่มีคำว่าเหตุผลหรือไม่เหตุผลอะไรทั้งนั้น” หลี่ซีย่กล่าวตัดบทของหวงหวิเซวียน ชี้อำนาจที่จะมาโต้เถียงกับเขา กล่าวเรียบเฉยว่า “คนเหล่านั้นเข้าเป็นคนฆ่าเอง ไม่มีเหตุผลอะไรมากมาย มีธุระอะไรก็รีบวามา ต่อให้เจ้าต้องการล้างแค้นให้กับศิษย์ของพวกเขา ก็ให้รีบๆ หนอย ช้ายุ่งมาก”

ท่าทีและคำพูดเช่นนี้ของหลี่ชียเอเท่ากับทำให้ไม่สามารถเจรจา
ความได้อีกต่อไปอย่างสิ้นเชิง ทุกคนต่างรู้ว่า ในเส้นลือโจวนี้
เทพเจ้าโบราณทะเลลึกพาลและใช้อำนาจบาตรใหญ่ก่อกรรมทำ
เข็ญมาโดยตลอด กลับกลอกเจ้าเล่ห์หยาบคายไร้เหตุผลตลอดมา

แต่ทว่า มาวันนี้เหมือนว่าท่าทีจะเปลี่ยนไป สำนักเทพเจ้า
โบราณทะเลลึกที่ใช้อำนาจบาตรใหญ่ก่อกรรมทำเข็ญกลับกลอก
เจ้าเล่ห์หยาบคายไร้เหตุผลตลอดมา กลับกลายเป็นเด็กดีที่รู้จักว่า
กันด้วยเหตุด้วยผล ตรงกันข้าม หลี่ชียเอที่เป็นบุคคลภายนอกคน
หนึ่งกลับเป็นคนที่ใช้อำนาจบาตรใหญ่ก่อกรรมทำเข็ญ และทำ
ตามอำเภอใจอะไรอย่างนั้น

“ดี ดี ดี” หวงหวีเซวียนเองถูกท่าทางที่ยโสของหลี่ชียเอยั่วโมโห
จนร่างสั่นเทิ้ม ปรกติแล้วมีแต่พวกเขาที่หยิ่งยโสโอหัง มีแต่พวก
เขาที่ใช้อำนาจบาตรใหญ่ก่อกรรมทำเข็ญ มาวันนี้ แค่หลี่ชียเอที่
เป็นคนนอกคนหนึ่งกลับหากล้ำทำกำเร็บเสิบสานถึงถิ่นของเทพ
เจ้าโบราณทะเลลึก ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เทพเจ้าโบราณทะเลลึก
ของพวกเขาย่อมไม่สามารถกล้ากลืนฝืนทนต่อความอับยศเช่นนี้
ได้

“ดี เจ้าหลี่ชียเอ ท่านยอมรับก็ดีแล้ว” หวงหวีเซวียนกล่าวนำ
เกรงขามออกมาว่า “เทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเราก็เป็น
สำนักที่มีเหตุผล! ในเมื่อท่านได้สังหารศิษย์ของเทพเจ้าโบราณ
ทะเลลึก ปกป้องนักฆ่า เทพเจ้าโบราณทะเลลึกพวกเราจะให้
เงื่อนไขข้อหนึ่งแก่ท่าน หนึ่ง ส่งมอบนักฆ่าออกมา สอง ไปรับผิดชอบ
ต่อสำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึก เวลานี้ผู้อาวุโสสำนักของข้ารอ

อยู่ที่โรงเตี๊ยมไหลยี่ ท่านไปรับผิดชอบมาเดี๋ยวนี้เลย ขอเพียงสามารถปฏิบัติตามสองข้อนี้ เทพเจ้าโบราณทะเลลึกพวกเราจะเห็นแก่ที่ท่านเป็นดาวรุ่งที่ล้ำเลิศผู้หนึ่ง บุญคุณความแค้นที่แล้วมาถือว่าเลิกแล้วต่อกัน! W

คำพูดของหวงหวิเซวียนทำให้หลายคนต้องมองหน้ากันและกัน กระทั่งผู้คนจำนวนมากไม่อยากจะเชื่อหูของตน สำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกที่ใช้อำนาจบาตรใหญ่ก่อกรรมทำเข็ญในเส้นลือโจวมาโดยตลอด กลับกลายเป็นพูดคุยกันได้ง่ายถึงเพียงนี้

“สำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกเปลี่ยนนิสัยแล้วรึ? ” ผู้บ่าเพ็ญตนที่ได้ยินคำพูดของหวงหวิเซวียนแล้วถึงกับไม่อยากจะเชื่อ กล่าวว่ “เทพเจ้าโบราณทะเลลึกเปลี่ยนเป็นผู้ที่มีเหตุมีผลตั้งแต่เมื่อไหร่กัน? ”

ลองคิดดู หากเปลี่ยนเป็นสำนักใดก็ตาม เมื่อศิษย์ภายในสำนักถูกคนอื่นสังหารไปหลายสิบชีวิต ก็ยอมไม่สามารถกล่าวกลืนสิ่งนี้ได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงผู้ดำรงอยู่ในสถานะเช่นสำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึก ในเส้นลือโจวแห่งนี้ ตลอดเวลาที่ผ่านมามีเพียงเทพเจ้าโบราณทะเลลึกเท่านั้นที่ใช้อำนาจบาตรใหญ่ก่อกรรมทำเข็ญกับคนอื่น ไม่ถึงกับยอมให้ใครมาพยายามถึงถิ่น

ถ้าหากมีใครผู้ใดหาญกล้าสังหารศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกหลายสิบคน เกรงว่าคงต้องเจอกับการล้างแค้นที่ดุเดือดที่สุดจากเทพเจ้าโบราณทะเลลึกแน่นอน เกรงว่าผู้สังหารศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกคงเป็นไปไม่ได้ที่จะมีชีวิตรอดไปจากเส้นลือโจวได้

เวลานี้ เทพเจ้าโบราณทะเลลึกกลับต้องการเพียงให้หฺลีซีเย ยอมรับผิดขอขมาพวกเขา ซึ่งนับได้ว่าเทพเจ้าโบราณทะเลลึก พวกเขาได้อ่อนข้อให้มากแล้ว และถือว่าเป็นความใจกว้างมาก

“เรื่องนี้ก็ต้องดูว่าเป็นใคร” ยอดฝีมือรุ่นอาวุโสกล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “ลองเปลี่ยนให้เจ้าไปทดลองดู อย่าว่าแต่สังหารศิษย์ของสำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกเลย เกรงว่าแค่เจ้าไปล่วงเกินต่อเทพเจ้าโบราณทะเลลึก พวกเขาก็จะฆ่าล้างตระกูลของเจ้าเสีย! เวลานี้ท่าทีของคนโหดไม่มีอะไรไปขวางทางเขาได้ เขานั้นเข้าทำนองพานพบเทพสังหารเพท เจอะเจอมารเช่นฆาตมาร การที่เทพเจ้าโบราณทะเลลึกยอมอ่อนข้อให้ก็เป็นที่เข้าใจได้”

ขอเพียงผู้ที่มีประสบการณ์ก็จะเข้าใจได้ หฺลีซีเยในวันนี้มีชื่อเสียงเทียบเคียงกับเมิ่งเจิ้นเทียน การที่เทพเจ้าโบราณทะเลลึกเลือกที่จะอ่อนข้อให้ และแสดงความใจกว้างเช่นนี้ นับว่าเป็นสิ่งที่เข้าใจกันได้

หฺลีซีเยเพียงมีท่าทียิ้มๆ กับคำขอของหวงหฺวีเซวียน กล่าวตามใจออกไปว่า “ฆ่าแล้วก็ฆ่าเลย ยังจะต้องมีเรื่องยอมรับผิดอะไร นั่น ที่ข้าไม่ได้ทำลายล้างสำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขา เจ้าันับว่าข้ามีความเมตตาตามากแล้ว ยามที่พวกเขาอ่อนหลับยังต้องแอบยิ้มแล้ว ยังคิดจะให้ข้าไปยอมรับผิดขอขมา สมองของพวกเขาเจ้าเสื่อมหรืออย่างไร”

พลันที่หฺลีซีเยพูดคำนี้ออกไป ทำให้ผู้คนถึงกับกระอักเป็นเลือดออกมา ไม่ว่าใครก็ตามล้วนแล้วแต่อึ้งจนพูดไม่ออก ทุกคนต่างเห็นว่าเทพเจ้าโบราณทะเลลึกในวันนี้ันับว่ามีความเมตตาและ

ใจกว้างยิ่งนัก จบเรื่องด้วยการขอขมาแลกกับการสังหารศิษย์ของผู้อื่นไปหลายสิบชีวิต นับว่าเป็นเรื่องที่น่าเกรงขามมีหน้ามีตาเป็นอันมาก หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น คงรีบไปขอขมาแล้ว

แต่ หลี่ชียเอ่ในเวลาณี คำพูดที่พูดออกมากลับกลายเป็นว่าไม่ใช่สำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกที่มีความเมตตา แต่เป็นตัวเขาที่เมตตา การที่เทพเจ้าโบราณทะเลลึกสามารถอยู่มาได้ถึงทุกวันนี้เป็นเพราะตัวเขาที่ยกโทษให้เทพเจ้าโบราณทะเลลึก ไม่ได้ทำลายล้างพวกเขาจนหมดสิ้น

คำพูดลักษณะเช่นนี้ ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถยอมรับกับมันได้สังหารศิษย์ของผู้อื่นไปหลายสิบคนยังบอกว่ามีเมตตา !

“เจ้าคนแซ่หลี่” หวงหวิเซวียนถูกยั่วโมโหจนกระอักเลือดกล่าวสำหรับพวกเขาแล้ว วันนี้เป็นความอัปยศอย่างใหญ่หลวงของพวกเขา กล่าวสำหรับ เทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขาแล้ว หลี่ชียเอ่ได้ฆ่าคนของพวกเขาไปมากมายแล้วยังทำลายวรยุทธระดับผู้อาวุโสของพวกเขา สำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขาเรียกร้องเพียงแค่ให้หลี่ชียเอ่มอบตัวนักฆ่าออกมา และยอมรับผิดด้วยการขอขมาเท่านั้น ซึ่งสิ่งนี้นับว่าเป็นความอัปยศยิ่งสำหรับเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขาแล้ว

เพียงแต่ เหตุการณ์ในวันนี้เปลี่ยนไป เทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขาไม่ต้องการให้เสียงานใหญ่เพราะไม่อดกลั้น ดังนั้น จึงได้มีการอ่อนข้อให้ถึงเพียงนี้! จะอย่างไรก็ตาม กล่าวสำหรับเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขาแล้ว เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นมา หาก

ไม่ให้หลี่ชียเยต้องชดใช้อะไรเสียบ้าง อำนาจบารมีสูงสุดของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกพวกเขาจะต้องถูกสั่นคลอน

อย่างไรก็ตามสิ่งที่นึกไม่ถึงก็คือ หลี่ชียเยไม่ให้เกิดภัยแก่เทพเจ้าโบราณทะเลลึกเลยแม้แต่น้อย ไม่ได้มองเทพเจ้าโบราณทะเลลึกอยู่ในสายตาเลย

“หลี่ชียเย.....” เวลานี้ หวงหวิเซวียนไม่อาจอดกลั้นได้อีกต่อไปแล้ว สิ่งนี้กล่าวสำหรับเขาและเทพเจ้าโบราณทะเลลึกแล้ว มันคือความอัปยศอดสูยิ่งใหญ่หลวง เขาร้องเสียงดังออกมาว่า “วันนี้ไม่ว่าเจ้าจะยอมหรือไม่ยอม เจ้าก็ต้องขอขมาต่อศิษย์เทพเจ้าโบราณทะเลลึกที่ตายไปให้จงได้! มิฉะนั้นแล้ว เทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเราไม่ขออยู่ร่วมโลกกับเจ้า!”

ตอนที่ 1445 ค่ายกลปีเซี่ยะ

พลันที่หวงหวิเซวียนกล่าวคำๆ นี้ออกมา ทำให้หลายคนรู้สึกหวาดกลัวขึ้นในใจ ไม่ขออยู่รวมโลกไซ้เป็นคำพูดที่เลื่อนลอย สำนักเทพเจ้าโบราณน้ำลึกลับทำได้ตามที่พูดเอาไว้เสมอ เมื่อไรที่เทพเจ้าโบราณน้ำลึกลับพูดคำๆ นี้ออกมา เกรงว่าอย่าหวังจะมีชีวิตรอดออกไปจากเส้นลือโจวแล้ว

“อย่างนั้นรี” หลี่ชียเอพูดไปตามอารมณ์ว่า “เอาละ ข้ารู้แล้ว ถ้าหากไม่มีคำพูดอะไรอีกก็จงไสหัวไปให้พ้น แต่ หากต้องการลงมือก็ให้มันเร็วหน่อย หลังจากที่ย่ำสั่งหารพวกเจ้าแล้วยังต้องรีบไปทำธุระอย่างอื่นอีก”

ผู้คนจำนวนมากได้แต่ยิ้มเฉือนๆ แต่ ก็จนวนด้วยเกล้ายั้งนั้ก

ในขณะที่ พวกของหวงหวิเซวียนที่เป็นศิษย์สำนักเทพเจ้าโบราณน้ำลึกลับแทบจะไม่ต่างอะไรกับนายหมูนายหมาสักเท่าไรในสายตาของหลี่ชียเอ เหมือนว่าเขาอยากฆาก็ฆ่าได้เลย

แต่ทว่า มาวันนี้ไม่มีใครกล้าไปสงสัยในตัวของหลี่ชียเออีกแล้ว ทุกคนต่างรู้ดีว่าการที่หลี่ชียเอพาลอย่างไม่มีเหตุผลไซ้มาจากการคุยโตโอ้อวด แต่ว่าเขามีกำลังความสามารถเช่นนั้นจริง ๆ

เมื่อหลี่ชียเอพูดคำนี้้ออกมา ไม่เพียงหวงหวิเซวียนเท่านั้น กระทั่งบรรดาศิษย์ของเทพเจ้าโบราณน้ำลึกลับที่อยู่ในเหตุการณ์ทั้งหมดต่างจ้องมองหลี่ชียเอด้วยความโกรธ นัยตาทั้งสองของพวกเขา

เขาถึงกับพ่นเป็นไฟแห่งความโกรธแค้นออกมา หลีชีเยกำลังพยายามเทพเจ้าโบราณน้ำลึกของพวกเขา

“ศิษย์พี่ใหญ่ หากไม่ฆ่าเจ้าอัปลักษณ์นี้เสีย เทพเจ้าโบราณน้ำลึกพวกเราไม่ตายก็จะไม่ยอมเลิกรา!” ศิษย์ของเทพเจ้าโบราณน้ำลึกอดที่จะร้องกล่าวด้วยเสียงอันดังขึ้นมา การที่หลีชีเยพยายามเทพเจ้าโบราณน้ำลึกของพวกเขาถึงเพียงนี้ เทพเจ้าโบราณน้ำลึกพวกเขาย่อมไม่กล้ากลืนความอัปยศนี้ได้

“ถูกต้อง ศิษย์พี่ใหญ่ เทพเจ้าโบราณน้ำลึกพวกเราไม่ขออยู่ร่วมโลกกับมัน ไม่ตายไม่เลิกรา!” ศิษย์ของเทพเจ้าโบราณน้ำลึกจำนวนไม่น้อยที่คล้อยตาม ร้องกล่าวเสียงดังออกมา

ปรกติแล้วมีแต่เทพเจ้าโบราณน้ำลึกของพวกเขาที่แสดงอำนาจบาตรใหญ่ก่อกรรมทำเข็ญ แล้วจะยอมให้ผู้อื่นมาถ่ายอุจจะระปัสสาวะรดศีรษะเทพเจ้าโบราณน้ำลึกได้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

หวงหวีเซวียนสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ดวงตาส่งประกายน่ากลัวออกมา กล่าวน่าเกรงขามว่า “หลีชีเย ข้ารู้ว่าเจ้าแข็งแกร่งมาก แต่วันนี้ถ้าหากเจ้าไม่ขอโทษ สำนักเทพเจ้าโบราณน้ำลึกพวกเราจะไม่ยอมเลิกราอย่างเด็ดขาด! วันนี้ หากไม่ใช่เจ้าตายก็คือข้าม้วย!”

“อาศัยเพียงเจ้านะหรือ?” หลีชีเยเหลือบมองหวงหวีเซวียนตามอารมณ์ กล่าววว่า “เข้ามาทั้งหมดก็แล้วกัน ไม่ใช่เจ้าตายข้าม้วย แต่เป็นพวกเจ้าที่ตายแน่นอนแล้วละ อยากรนหาที่ตายก็เร็วหน่อย”

หวงหวีเซวียนและบรรดาศิษย์ที่อยู่ในเหตุการณ์โกรธจนแทบ กระจกเลือดออกมา เมื่อถูกหฺลื่อชีย่ดูหมิ่นขนาดนี้

“ศิษย์พี่ใหญ่ ฆ่ามันเสีย!” ศิษย์ของเทพเจ้าโบราณน้ำลึกล จำนวนไม่น้อยที่ร้องกล่าวเสียงดังออกมา ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม วันนี้เทพเจ้าโบราณน้ำลึกลของพวกเขาไม่สามารถถกถ้ำกลิ่นความ อับยศนี้ได้ สำนักเทพเจ้าโบราณน้ำลึกลพวกเขาถูกทำให้อับอาย ขายหน้าท่ามกลางสายตาของผู้คนจำนวนมากมาย หากเทพเจ้า โบราณน้ำลึกลพวกเขายอมกลิ่นเลือดนี้ล่ะก็ ต่อจากนี้ไปเทพเจ้า โบราณน้ำลึกลของพวกเขาคงไม่สามารถดำรงอยู่ต่อไปได้ ต่อไปนี้ คงไม่มีใครเห็นเทพเจ้าโบราณน้ำลึกลพวกเขาอยู่ในสายตาอีกแล้ว

“ดี เจ้าคนแซ่หฺลื่อ วันนี้เทพเจ้าโบราณน้ำลึกลพวกเราขอรับการ ชี้แนะจากกระบวนท่าอันสูงส่งของเจ้า!” หวงหวีเซวียนร้องกล่าว เสียงดัง พร้อมกับทวนยาวในมือ

“ไม่ ข้าไม่มีกระบวนท่าสูงส่งอะไรจะชี้แนะ” หฺลื่อชีย่กล่าวท่าที่ เรียบเฉยว่า “ข้าเป็นคนที่มีความเมตตา เวลาที่ข้าจะให้โอกาสพวก เจ้าเป็นครั้งสุดท้าย ถ้าไม่ไหวให้ไปจากนี้ทันที ก็คือข้าจะจัดการ สังหารพวกเจ้าทั้งหมดไม่ให้เหลือ!”

เมื่อหฺลื่อชีย่พูดคำสุดท้ายออกมานั้น ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยรู้สึก ถึงเย็นวาบๆ ที่สันหลัง ภายในใจของผู้คนจำนวนมากต่างรู้สึกใจ หายใจคว่ำ เมื่อหฺลื่อชีย่พูดคำว่าสังหารออกมา ทุกคนล้วนแล้วแต่ รู้สึกว่าได้กลิ่นคาวเลือดโชยเข้ามา

ผลงานการสู้รบของคน โหดเปี่ยมด้วยกลิ่นคาวเลือดเสีย เหลือเกิน เริ่มจากการสังหารปลาทะเลกว้างไพศาลเป็นจำนวนมากนับ

ล้านล้าน จากนั้นสังหารแคว้นซี สำนักฉลามโลหิต จากนั้นทำลาย
หุบเขาจักรพรรดิ

ขอเพียงคนโหดพูดออกมาว่าจะสังหาร ทุกคนต่างเข้าใจดี
เขาพูดจริงและจะสังหารสิ้นทุกคนอย่างแน่นอน

หวงหวิเซวียนถูกยั่วโมโหจนร่างสั่นเทิ้ม ตลอดเวลาที่ผ่านมา
แต่เทพเจ้าโบราณน้ำลึกของพวกเขาที่มองผู้อื่นเป็นดั่งมดปลวก
มาวันนี้ หลี่ชียเอกลับมองพวกเขาเป็นมดปลวก มันหาใช่แค่อับอาย
ขายหน้าเท่านั้น

“ดี หลี่ชียเอ เจ้าแน่นมาก! วันนี้ต่อให้ศิษย์เทพเจ้าโบราณน้ำลึก
ต้องตายอยู่ ณ ที่นี้ก็จะไม่ยอมเลิกเราอย่างเด็ดขาด” หวงหวิเซวียน
ร้องกล่าวเสียงดังออกมาว่า “คุณนี่ มีเจ้าก็จะมีเทพเจ้าโบราณน้ำ
ลึก มีเทพเจ้าโบราณน้ำลึกก็ต้องไม่มีเจ้า! ”

“ถูกต้อง ไม่ตายไม่เลิกเรา! ” ศิษย์ของเทพเจ้าโบราณน้ำลึกก็
ร้องเสียงดังออกมาว่า “ให้เลือดของพวกเราสามารถรักษาอำนาจสูงสุด
ของเทพเจ้าโบราณน้ำลึกเอาไว้! ”

ในเวลา นี้ ไม่ว่าจะกล่าวสำหรับหวงหวิเซวียนเอง หรือบรรดา
ศิษย์ของเทพเจ้าโบราณน้ำลึกแล้ว ถอยไม่ได้แล้ว หากพวกเขา
ยอมแพ้เสียแต่ตอนนี้ เทพเจ้าโบราณน้ำลึกของพวกเขาอย่างหวังจะ
ยึดอกต่อหน้าหลี่ชียเอได้อีกเลย

“น่าชมเชยในความกล้าหาญ” หลี่ชียเอยิ้มชนิดหนึ่ง กล่าว
ว่า “เลือดระอุน่าประทับใจ เสียตาย การเป็นศัตรูกับข้าเป็นเรื่องที่ไม่
ฉลาดเอาเสียเลย เอาเถอะ ในเมื่อพวกเจ้าต้องการค้นหาที่ตาย ข้า

ก็จะสงเคราะห์พวกเขา พวกเขาเข้ามาพร้อมๆ กันเลย ข้าจะให้โอกาสพวกเขาได้ลงมือ จะได้นอนตายตาหลับ”

“ตั้งค่าย.....” หวงหวีเซวียนร้องเสียงดังออกมา เวลาที่เขาไม่จำเป็นต้องพูดมากอีกแล้ว เทพเจ้าโบราณน้ำลึกของพวกเขาแตกหักกับหลี่ชียเอ่เสียแล้ว หากไม่ใช่เจ้าตายก็คือข้าม้วย ไม่มีช่องว่างที่จะกลับลำได้อีกต่อไป

ทันใดนั้น อาศัยหวงหวีเซวียนที่เป็นผู้นำ พลันกำเนิดเป็นค่ายกลขนาดยักษ์ขึ้นมา ฉับพลันนั้นปณิธานการฆ่าที่รุนแรง และกลิ่นอายสังหารที่เยือกเย็นสายหนึ่งอบอวลอยู่ท่ามกลางฟ้าดิน เมื่อค่ายกลลักษณะเช่นนี้ก่อเกิดขึ้นมาได้สำเร็จ ทำให้ผู้คนได้กลิ่นคาวเลือดขึ้นมา

“พวกของหวงหวีเซวียนมีโอกาสหรือไม่?” มีคนถึงกับพูดเสียงแผ่วเบาออกมา แม้แต่ตัวเขาเองก็ไม่มีเชื่อมั่นใจในคำพูดเช่นนี้

“เกรงว่าคงไม่มี คนโหดช่างน่ากลัวเหลือเกิน หากพบเจอกับคนโหดเช่นนี้แล้ว วิธีที่ฉลาดมากที่สุดก็คือยอมอ่อนข้อให้ อย่าได้เป็นศัตรูกับเขา หากไม่แล้ว เขาคือประเภทสังหารเทพฆาตมาร” ยอดฝีมือที่เคยเห็นการลงมือของหลี่ชียเอ่มากับตาตนเองสายหน้าและกล่าวว่า “เสียตาย สำนักเทพเจ้าโบราณน้ำลึกไม่อาจกล้ากลั่นความอภัยศนี้ได้ พวกของหวงหวีเซวียนถูกลิขิตเอาไว้แล้วว่ายากจะหลีกเลี่ยงความตายไปได้พ้น แต่จะโทษพวกเขาที่ไม่ถูก อาศัยฐานะความเป็นเจ้าถิ่นของเทพเจ้าโบราณน้ำลึกในเส้นลือโจว เป็นความจริงที่พวกเขาไม่สามารถกล้ากลั่นความอภัยศนี้ได้ พวกเขา

ยอมไม่ได้ หากไปแล้ว พวกเขาจะไม่มีวันได้เงยหน้าขึ้นมาต่อหน้าห
ลีสี่เย่ได้ตลอดไป! ”

“ถ้าหากหีสี่เย่ถูกพลังสยบเอาไว้ หวงหวี่เซวียนยังมีโอกาส
หนีเอาชีวิตรอดได้นิดหนึ่ง มิฉะนั้นล่ะก็ คงไม่มีอะไรต้องพะวงอีก
แล้ว” ระดับปราชญ์ที่เคยเห็นวิธีการสังหารระดับอ่องเทพของหีสี่
เย่มาแล้ว ถึงกับกล่าวทอดถอนใจออกมา

“แว้งค์ แว้งค์ แว้งค์.....” ในเวลานี้เอง สวรรค์สาตสองของ
พวกหวงหวี่เซวียนต่างทยอยกันปรากฏขึ้นมา สวรรค์สาตสองของ
พวกเขาปล้นส่งประกายเจิดจ้าออกมา เหมือนว่าต้องการส่องสว่าง
ไปทั่วเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์อย่างนั้น

“โฮ่ว.....โฮ่ว.....โฮ่ว.....” จากเสียงคำรามที่ดังขึ้น เวลา
นี้ท่ามกลางสวรรค์สาตสองของพวกหวงหวี่เซวียนปรากฏสัตว์
มงคลที่ใหญ่โตมโหฬารตัวหนึ่งวิ่งพรวดออกมา จังหวะที่สัตว์มงคล
ที่ใหญ่โตมโหฬารตัวนี้วิ่งพรวดออกมานั้น กลิ่นอายของสัตว์ดุร้าย
พล้นอบอวลไปทั่วฟ้าดิน คล้ายดังมีสัตว์เหาะฝูงหนึ่งปรากฏออกมา
อย่างนั้น

“ปี๋เซี่ยะ.....” บางคนถึงกับร้องเสียงหลงออกมา เมื่อ
มองเห็นสัตว์เหาะแต่ละตัวที่ออกมาจากสวรรค์สาตสอง

“สวรรค์สาตสองของเผ่าวิญญานเทพนะเนี่ย เทพเจ้าโบราณ
น้ำลึก และเสนมิ่งเทียนเรียกได้ว่าเป็นเผ่าวิญญานเทพที่สามารถ
สำแดงสวรรค์สาตสองจนถึงขีดสูงสุด สามารถอาศัยสวรรค์สาต
สองวิวัฒนาการให้บังเกิดเป็นสัตว์เหาะออกมา ด้วยผลงานเช่นนี้

นับว่ายอดเยี่ยมจริงๆ” ปีศาจทะเลที่ได้เห็นภาพนี้ถึงกับเอ๋อขึ้นมาด้วยความอิจฉา

สวรรค์สามดวงคือพรสวรรค์ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของเผ่าวิญญาณเทพเท่านั้น ด้วยเผ่าวิญญาณเทพมีพรสวรรค์เช่นนี้แหละทำให้เผ่าวิญญาณเทพได้เปรียบเผ่าพันธุ์อื่นๆ อยู่ไม่น้อยทีเดียว เผ่าวิญญาณเทพมีเคล็ดกายเขียนมากมายอยู่ในครอบครอง และเคยมีผู้ที่สำเร็จกายเขียนชั้นสมบูรณ์เป็นจำนวนมาก หนึ่งในสาเหตุก็คือ การที่พวกเขา มีสวรรค์สามดวงนั่นเอง

ในแดนวิญญาณสวรรค์ เทพเจ้าโบราณน้ำลึกและเส้นเมิ้งเทียนได้รับการยกย่องว่าเป็นบรรดาเผ่าวิญญาณเทพทั้งหมดที่ชำนาญเรื่องการใช้สวรรค์สามดวงมากที่สุด กระทั่งมีคนกล่าวว่าพวกเขาสามารถสำแดงพลาณภาพของสวรรค์สามดวงจนถึงขั้นสูงสุดแล้ว

"ปัง....." ขณะที่ปีเซี่ยะแต่ละตัวก้าวออกมาก้าวหนึ่ง พลันตั้งเป็นค่ายกลขึ้นมา หวงหวีเซวียนและบรรดาศิษย์ของเทพเจ้าโบราณน้ำลึกพลันหายตัวไปทั้งหมด สิ่งที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าหลีซีย่ก็คือปีเซี่ยะแต่ละตัวที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬาร

นี่คือค่ายกลรบของหวงหวีเซวียน มันเป็นการอาศัยพลังของสวรรค์สามดวงมาวิวัฒนาการให้กลายเป็นปีเซี่ยะ อาศัยพลังของสัตว์เหาะในตำนานมาสังหารศัตรู

ปีเซี่ยะที่มีขนาดใหญ่โตมโหฬารแต่ละตัวได้แผ่กลิ่นอายที่น่ากลัวออกมา โดยเฉพาะปีเซี่ยะตัวที่แปลงมาจากหวงหวีเซวียนดูจะทรงพลังยิ่งกว่า ร่างกายที่ใหญ่โตของมันประดุจเป็นภูเขาคงขนาด

ยักษ์ เมื่อมันก้าวเท้าออกไปข้างหน้า เหมือนว่าสามารถขยี้ศัตรูให้กลายเป็นเนือบดอย่างนั้น!

“ค่ายกลรูปปีเซียะนะเนี่ย มีชื่อเสียงที่โด่งดังมาก” ยอดฝีมือผู้หนึ่งถึงกับทอดถอนใจออกมา “ครานั้น เล่าลือกันว่าหวงหวิเซวียนได้นำค่ายกลนี้กักขังราชาสุรียาเอาไว้ที่ตรงนี้ถึงสามวัน โดยไม่สามารถตีฝ่าวงล้อมออกไปได้ เสียตาย พวกของหวงหวิเซวียนเล่นผิดคนเสียแล้วต้องมาเจอกับหลี่ชียเอ่ เกรงว่าค่ายกลเช่นนี้ก็ไม่สามารถขังเขาเอาไว้ได้!”

ในเวลานี้ ปีเซียะทุกคนที่อยู่ค่ายกลร้องคำรามออกมาพร้อมกัน เสียงร้องคำรามของสัตว์ดังกล่าวไปทั่วฟ้าดิน เพียงแค่เสียงคำรามเช่นนี้ก็เพียงพอที่จะทำให้ศัตรูกลัวจนขวัญหนีดีฝ่อ

“ตูม.....ตูม.....ตูม.....” จากนั้น เสียงคุ่มตามดังขึ้น พื้นดินสั่นไหวโคลงแคลง ปีเซียะแต่ละตัวได้บุกทะลุเข้ามาหา ท่ามกลางค่ายกลปีเซียะเช่นที่มีจำนวนปีเซียะมากมายบุกเข้ามาเช่นนี้ เหมือนว่าสรรพสิ่งมีชีวิตล้วนแล้วแต่กลายเป็นเล็กจิ๋วอะไรขนาดนั้น ต่อให้ผู้บำเพ็ญตนที่มีความแข็งแกร่งมากกว่านี้ก็ต้องถูกจับฉีกร่างจนแหลกละเอียดไป

ความจริงแล้ว แม้กระทั่งระดับปราชญ์ทั่วไปหากจะต้องเผชิญกับค่ายกลเช่นนี้แล้ว ต้องตกใจจนใบหน้าขาวซีด ค่ายกลเช่นนี้นับว่าทรงพลังอย่างแท้จริง มันกระทั่งสามารถชี้ขาดวัดกับระดับอ่องเทพได้

หลี่ซีเยที่มองดูด้วยท่าที่ยิ้มๆ กับปีเซี่ยะจำนวนนับไม่ถ้วนที่สามารถทำลายทุกอย่างที่ขวางหน้าบุกทะลุเข้ามา ค่อยๆ ยื่นมือขวาออกไปอย่างช้าๆ

"ปัง....." ในขณะนี้ กำปั้นขวาของหลี่ซีเยปลิ้นลุกใหม่ขึ้นมา โหมลุกใหม่อย่างรุนแรง ปรากฏเสียงดังตุมตามขึ้นมา มองเห็นกำปั้นขวาของหลี่ซีเยที่เกิดสั่นเทาขึ้นมา ดูเหมือนแม่แต่หลี่ซีเยเองก็ไม่สามารถควบคุมหมัดของตนเอาไว้ได้อย่างนั้น

"ตุม....." ในเสี้ยววินาทีนี้เองหมัดขวาของหลี่ซีเย ได้ลุกใหม่จนถึงขีดสุด ปลิ้นเกิดการระเบิดขึ้นมา เหมือนว่าหมัดของหลี่ซีเยได้ระเบิดไปทั้งหมด เป็นการระเบิดที่ทรงพลังยิ่งนัก คล้ายดังดวงตะวันดวงหนึ่งปลิ้นลุกใหม่เพลิงแก่นสุริยันของตนทั้งหมด แล้วระเบิดตัวเองท่ามกลาง

พลังและเพลิงแก่นสุริยันที่มีอยู่ทั้งหมด

อานุภาพที่เกิดจากการเผาไหม้ และการระเบิดเช่นนี้มีมากจนสุดจินตนาการได้ พลังเพลิงแก่นสุริยันอันน่ากลัวปราศจากสิ่งใดมาเปรียบเปรยพุ่งออกไปทันที เสมือนคลื่นยักษ์ที่สูงเป็นล้านล้านจ้ำงที่พุ่งเข้าหาค่ายกลปีเซี่ยะ และปกคลุมค่ายกลปีเซี่ยะเอาไว้จนหายไปทั้งหมด

"ฟู ฟู ฟู....." ภายใต้การกวาดล้างของพายุสุริยัน หันได้นั้น พายุสุริยันนั้นได้หวนพัดกลับมา เพียงพริบตาเดียวเท่านั้น พลังแก่นสุริยันที่เกิดจากการระเบิดก่อนหน้านี้ก็ได้กลับเข้าไปยังหมัดขวาของหลี่ซีเยตามเดิม

เวลานี้ ทุกสิ่งได้กลับกลายเป็นเก้าอี้ไป กระทั่งไม่หลงเหลือ
แม้แต่เก้าอี้ หวงหวีเซวียนและศิษย์สำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึก
จำนวนหลายร้อยคนต้องมลายหายสาบสูญไปในลักษณะเช่นนี้ ไม่
เหลือไว้แม้แต่เก้าอี้

<https://novel-lk.blogspot.com/>

<https://novel-lk.blogspot.com/>

ตอนที่ 1446 กุหลิงโซวจู

มาคราวนี้ หลี่ชียเอ่ได้สำแดงหมัดสุรียาออกมา ขณะที่สำแดงหมัดสุรียานั้นจะไม่มีกระบวนท่าใดๆ ไม่มีท่าการโจมตีทั้งสิ้น เป็นการอาศัยความเป็นกายสุรียันล้วนๆ เป็นการระเบิดปะทุออกมาของพลังเพลิงแก่นสุรียันล้วนๆ อย่างเดียว

เพียงเท่านี้ก็เพียงพอโดยสิ้นเชิง จับพลันก็สามารถทำลายสิ้นหวังวีเซวียนกับศิษย์เทพเจ้าทะเลน้ำลึกจำนวนหลายร้อยคนในทันที อีกทั้งยังไม่หลงเหลือไว้กระทั่งไม่เหลือแม้แต่เก้าธูลีเหมือนว่าถูกระเหิดไปโดยตรงอย่างนั้น เหมือนดังร่องรอยต่างๆ ของพวกเขาถูกหลี่ชียเอ่ลบออกไปจากโลก เหมือนว่าพวกเขาไม่เคยถือกำเนิดขึ้นมาบนโลกใบนี้เลย

เวลานี้ หลี่ชียเอ่ได้ฝึก “หมัดหมื่นสังฆธรรม” ของเขาจนมีฝีมืออยู่ในระดับสุดยอด กระทั่งเรียกได้ว่าหมัดกายที่มีอยู่ในหมัดหมื่นสังฆธรรมที่อยู่ในมือของหลี่ชียเอ่ เป็นต้นว่า หมัดสุรียัน หมัดทเวะสยบอเวจี หมัดเซียนเหิน...ที่เป็นหมัดกายต่างๆ เหล่านี้ ซึ่งหมัดกายเหล่านี้หลี่ชียเอ่ฝึกจนถึงขั้นที่เป็นต้นกำเนิดของหมัดกายนั้นๆ และมีที่ท่าจะถึงระดับกายเซียนแล้ว

แม้จะกล่าวว่า หมัดกายในหมัดหมื่นสังฆธรรมเมื่อเทียบกับกายเซียนที่แท้จริงแล้วยังมีช่วงห่างค่อนข้างมากอยู่ แต่ทว่า เมื่อหมัดกายเช่นนี้เมื่อมีที่ท่าจะถึงขั้นเป็นกายเซียน พลังภาพของมันนั้นยากที่จะจินตนาการได้

ยกตัวอย่างกายสุริยัน หากหลี่ชียเอ่ได้ฝึกกายสุริยันละก็ กายสุริยันของเขาที่มาจากตำรกายโดยตรง เมื่อเปรียบเทียบกับกายสุริยันของนิกายสุริยันแล้ว ย่อมมีความแข็งแกร่งมากกว่า

เป็นต้นว่า หากหลี่ชียเอ่ฝึกกายสุริยัน ขณะเดียวกันราชาสุริยา ก็ฝึกกายสุริยันเช่นกัน ด้วยต่างก็อยู่ระดับเดียวกัน อาศัยวิธีเดียวกัน กายสุริยันของหลี่ชียเอ่ย่อมต้องบดขยี้กายสุริยันของราชาสุริยาได้อย่างแน่นอน

ด้วยเหตุที่ว่าหมัดกายของหลี่ชียเอ่ใน "หมัดหมื่นสังฆธรรม" นั้น บรรลุมาจากตำรกาย จึงทำให้พละนุภาพหมัดกายของหลี่ชียเอ่สามารถไล่ตามกายสุริยันของนิกายสุริยันมาติดๆ

สิ่งนี้ก็คือความน่ากลัวของหมัดกายหลี่ชียเอ่ใน "หมัดหมื่นสังฆธรรม" โดยเฉพาะหากมีการฝึกจนถึงขั้นสูงสุดแล้วละก็ หลี่ชียเอ่สามารถสำแดงหมัดกายรวมเป็นหนึ่งได้ตามใจชอบ ซึ่งจะทำให้อาณาภาพของหมัดกายพุ่งสูงขึ้นอย่างไร้ขีดจำกัด

บรรดาผู้บำเพ็ญตนที่ได้เห็นภาพของหวงหวิเซวียนกับศิษย์เทพเจ้าทะเลน้ำลึกจำนวนหลายร้อยคนถูกทำลายไปกระทั่งไม่เหลือทิ้งไว้แม้แต่เก้าธูลี ทั้งหมดพลันอยู่ในอาการเงิบงันปราศจากซุ่มเสียงใดๆ ในทันที

ในขณะที่ลงมือ ทุกคนต่างสามารถคาดการณ์ได้อยู่แล้วว่า หวงหวิเซวียนกับศิษย์เทพเจ้าทะเลน้ำลึกจำนวนหลายร้อยคน จะต้องพ่ายแพ้อย่างไม่ต้องสงสัย ถ้าหากผลออกมาดีสักนิด ไม่นานนักอาจมีโอกาสนี้เอาชีวิตรอดไปได้

แต่ทว่า สิ่งที่ผู้คนคาดไม่ถึงก็คือ พวกของหวงหวิเซวียนจะพ่ายแพ้อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดถึงเพียงนี้ พวกเขาไม่สามารถรับได้กระทั่งกระบวนท่าเดียวของหลี่ชียเอ่ พลันมลายไปสิ้นเหมือนระเหิดจากโลกนี้ไปโดยตรง ถูกลบชื่อออกไปอย่างสิ้นเชิง!

นี่มันคือค่ายกลปีเซี่ยะที่เคยกักขังราชาสุรียาเอาไว้เนี่ย เวลานี้กลับสุดที่จะรับได้กับหมัดเพียงหมัดเดียวของหลี่ชียเอ่ นึกๆแล้วก็ให้รู้สึกอกสั่นขวัญหาย

ในเวลานี้ ความแข็งแกร่งยิ่งของหลี่ชียเอ่ได้เปราะากฎแก่สายตาของทุกคน เมื่อครั้งหลี่ชียเอ่ต่อสู้กับร่างแปลงของเมิ่งเจิ้นเทียนนั้น ทุกคนยังยากจะประเมินถึงความแข็งแกร่งของหลี่ชียเอ่ได้ เพราะว่าเมิ่งเจิ้นเทียนนั้นมีความแข็งแกร่งมากเหลือเกิน ไม่สามารถนำมาเทียบเคียงได้

ขณะที่หวงหวิเซวียนและศิษย์จำนวนหลายร้อยคนถูกทำลายไปในพริบตาเดียวนั้น กล่าวสำหรับผู้คนจำนวนมากแล้วมันคือตัวเปรียบเทียบที่ตรงที่สุด ถ้าหากคิดจะประเมินความแข็งแกร่งของหลี่ชียเอ่ ก็ให้ประเมินช่วงห่างระหว่างความแข็งแกร่งของหวงหวิเซวียนกับตนเองก็พอแล้ว

ภายใต้การประเมินเช่นนี้ 'ไม่รู้ว่ามีผู้คนจำนวนมากเท่าไรที่รู้สึกได้ถึงเหยื่อเย็นที่ไหลริน รวมทั้งระดับปราชญ์รุ่นอาวุโส พวกเขาต่างรู้สึกขนลุกขนพอง เวลานี้พวกเขา รู้แล้วว่า เมื่ออยู่ต่อหน้าหลี่ชียเอ่ ตัวเองไม่สามารถต้านรับได้แม้แต่กระบวนท่าเดียว

การประเมินเช่นนี้ ความห่างชั้นเช่นนี้มันเป็นเรื่องที่ตรงและชัดเจนมาก

หลายคนรู้สึกได้ถึงฝ่ามือที่มีเหงื่อเย็นไหลซึมออกมา เมื่อนึกถึงความห่างชั้นระหว่างตนกับหลี่ชียเอ่แล้วต้องพาตัวเองถอยห่างออกไปอย่างเงียบๆ ให้ห่างไกลจากหลี่ชียเอ่มากเข้าไว้ ไม่กล้าไปยุ่งกับคนโหดที่อยู่ตรงหน้า

“อ่อนเกิน” หลังจากที่หลี่ชียเอ่อาศัยเพียงหมัดเดียว จัดการสังหารหวงหวิเซวียนและศิษย์สำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกอีกหลายร้อยคนแล้ว เขาเพียงพูดไปตามอารมณ์ออกมาเช่นนี้

คำพูดที่ตามอารมณ์โดยไม่ได้ใส่ใจอะไรของหลี่ชียเอ่เช่นนี้ กล่าวสำหรับเขาแล้ว การสังหารศิษย์สำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกหลายร้อยคนในคราวเดียวนั้น ไม่ได้แตกต่างอะไรกับการเหยียบมดให้ตายตัวหนึ่งสักเท่าไร

ในขณะนี้ ทุกคนที่ได้เห็นภาพนี้ล้วนแล้วแต่ต้องนั่งเงียบกระหังบางคนถึงกับไม่กล้าหายใจแรงเสียดด้วยซ้ำ เกรงว่าไปล่วงเกินคนโหดนี้เข้า หากไปแหย่เอาคนโหดเข้าดีไม่ดีอาจจะถูกฆ่าล้างครอบครัวก็เป็นได้

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ผู้บำเพ็ญตนบางคนเริ่มนึกอะไรได้บางอย่าง ถึงกับร่างสั่นเต็มขึ้นมา พิมพ์ออกมาว่า “หลี่ชียเอ่ไม่ได้ถูกพลังสยบ เขาไม่ได้รับผลกระทบจากเส้นลือโจว”

ผู้คนจำนวนมากรู้สึกขนลุกชูหัวใจเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนี้ คนโหดอย่างหลี่ชีย่ำนับว่ามีความแข็งแกร่งมากพออยู่แล้ว ยังไม่ต้องถูกพลังสยบขณะอยู่ที่เส้นลือโจว ซ่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวเหลือเกิน

“ต้องการให้ยอมรับผิดและขอโทษใช่ไหม ก็ดี งั้นข้าจะไปขอโทษก็แล้วกัน” หลี่ชีย่กวาดตามองแล้วเผยรอยยิ้มที่เฉยเมยออกมา พาเย่เสียวเสียว และชื่อหมายวีเจี้ยนเดินทางไปยังโรงเตี๊ยมไหลยี่

ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากต่างมองหน้ากันและกัน เมื่อเห็นหลี่ชีย่เดินทางมุ่งหน้าไปยังโรงเตี๊ยมไหลยี่ ในเวลานี้ทุกคนต่างงงงันกับเรื่องนี้

หลี่ชีย่ไม่เพียงแต่สังหารสิ้นหวังหวีเซวียนกับศิษย์เทพเจ้าทะเลน้ำลึกจำนวนหลายร้อยคนเท่านั้น เวลานี้ยังจะไปหาเรื่องเทพเจ้าโบราณทะเลลึกที่โรงเตี๊ยมไหลยี่ นี่มันคือสัญญาณของการฆ่าล้างโคตร

“คราวนี้สำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกชนตอเข้าให้จริงจังแล้ว ไปแห่คนโหดเช่นนี้ เท่ากับเป็นการหาเรื่องให้กับสำนักตนเองต้องถูกสังหาร” แม้แต่ระดับปราชญ์ที่แข็งแกร่งยังคงต้องพูดเช่นนี้ออกมา

“สำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกเองนับว่าอันธพาลจนเคยตัวแล้ว สมควรต้องให้มีใครสักคนบั่นทอนความเป็นอันธพาลของพวกเขาลงเสียบ้าง” บางคนถึงกับแอบดีใจ กระทั่งรู้สึกยินดีที่เห็นผู้อื่นได้รับความเดือดร้อน เมื่อเห็นหลี่ชีย่กำลังจะไปหาเรื่องเทพเจ้าโบราณทะเลลึก

มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่มาถึงเส้นลือโจวแล้วไม่ต้องถูกเทพเจ้าโบราณทะเลลึกกดขี่รังแก มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ทำอะไรโดยไม่ต้องดูสีหน้าของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก มีเพียงผู้ที่ดำรงอยู่ในสถานะที่แข็งแกร่ง โดยแท้จริงไม่กี่คนที่ทำเช่นนั้นได้ สำนักต่างๆ หรือผู้บำเพ็ญตนส่วนใหญ่มายังเส้นลือโจวล้วนแล้วแต่ต้องไปเยียมคารวะและมอบของขวัญมีค่าให้กับเทพเจ้าโบราณทะเลลึกทั้งสิ้น

เรื่องอย่างนี้ได้สร้างความไม่พอใจภายในใจของผู้คนจำนวนมาก เพียงแต่ ทุกคนล้วนแล้วแต่ต้องขอความช่วยเหลือจากเทพเจ้าโบราณทะเลลึกเมื่อมาอยู่ที่เส้นลือโจวทั้งสิ้น จึงได้แต่กล่าวถึงฝันเท่านั้น

การที่คนโหดอย่างหลี่ชียะจะไปหาเรื่องสำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึก ย่อมทำให้ภายในใจของผู้คนจำนวนมากรู้สึกสะใจเป็นพิเศษ สำนักที่ใช้อำนาจบาตรใหญ่ก่อกรรมทำเข็ญอย่างเทพเจ้าโบราณทะเลลึก สมควรมีใครสักคนออกมาสั่งสอนพวกเขาไปแล้ว

โรงเตี๊ยมไหลยี่นับเป็นโรงเตี๊ยมขนาดใหญ่ในเทือกเขาตันไม้ ศักดิ์สิทธิ์ ดำเนินกิจการโดยมนุษย์ตันไม้คนหนึ่ง โดยตัวโรงเตี๊ยมได้สร้างอยู่บนต้นไม้ที่สูงเทียมฟ้าต้นหนึ่ง

ในขณะนี้ โรงเตี๊ยมไหลยี่ได้ถูกกุ่หลังโซ่วจู่ เจ้าสำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกเหมาไว้ทั้งหมด เขาอาศัยที่ตรงนี้เป็นที่รับรองแขกแน่นอนที่สุด แขกที่ควรคู่แก่เทพเจ้าโบราณทะเลลึกให้การรับรอง

ถึงเพียงนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นผู้มีประวัติที่ไม่ธรรมดา เป็นต้นว่าปฐมบรรพบุรุษของสายสำนักราชันเซียน เป็นต้น

ในเวลานี้ กูหลิงโซ่วลู่กำลังนั่งดื่มน้ำชาเป็นเพื่อนให้กับบุคคลที่เป็นระดับปฐมบรรพบุรุษผู้หนึ่ง ปฐมบรรพบุรุษผู้นี้นับว่ามีประวัติที่ไม่ธรรมดา เขามีชาติกำเนิดมาจากจู่ลู่ มีประวัติที่ยิ่งใหญ่และชื่อเสียงโด่งดังมาก

หากอยู่สถานที่อื่น ระดับเจ้าสำนักคงไม่มีสิทธิ์นั่งกับปฐมบรรพบุรุษของจู่ลู่ในลักษณะเช่นนี้ แต่ว่า ที่นี่คือเส้นลือโจว แม้แต่ผู้ยิ่งใหญ่เช่นจู่ลู่ก็ต้องให้เกียรติเทพเจ้าโบราณทะเลลึกอยู่หลายส่วน

จะอย่างไรเสีย เมื่อศิษย์ของจู่ลู่มาที่เส้นลือโจวแล้วไม่ต้องการถูกพลังสยบจากเส้นลือโจว พวกเขาก็ต้องขอความช่วยเหลือจากสำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึก ต้องการให้เทพเจ้าโบราณทะเลลึกช่วยคลายพลังสยบของเส้นลือโจวให้

ความจริงแล้ว เนื่องจากสำนักต่างๆ และผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากที่มาถึงเส้นลือโจวแล้ว ต้องการให้เทพเจ้าโบราณทะเลลึกช่วยกำจัดพลังสยบจากเส้นลือโจวออกไปนี้เอง ทำให้สำนักต่างๆ และผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากเมื่อมาถึงเส้นลือโจวแล้วก็ต้องเข้าเยี่ยมชมคารวะและมอบของขวัญให้กับเทพเจ้าโบราณทะเลลึก

ถ้าหากผู้ใดมาถึงเส้นลือโจวแล้ว ไม่ยอมไปคารวะและไม่มอบของขวัญมีค่าให้กับเทพเจ้าโบราณทะเลลึกสักก็ ไม่เพียงแต่ไม่ได้รับการขจัดพลังสยบของเส้นลือโจวให้เท่านั้น ยังจะได้รับการกลั่นแกล้งจากเทพเจ้าโบราณทะเลลึก กระทั่งถูกดักปล้นโดยศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกจนหมดตัว จากนั้นก็ฆ่าคนปิดปาก

ด้วยสาเหตุนี้เอง ตลอดเวลาที่ผ่านมาจึงมีผู้บ้ำาเพ็ญตนจำนวนมาก หายสาบสูญที่เส้นลือโจว ซึ่งผู้บ้ำาเพ็ญตนที่หายสาบสูญไปนั้น นอกจากตายด้วยความอันตรายของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แล้ว ยังมีผู้บ้ำาเพ็ญตนจำนวนมากที่มาจากถิ่นอื่นถูกเทพเจ้าโบราณ ทะเลลึกดักปล้นและฆาคนปิดปาก

ความจริงแล้ว ผู้บ้ำาเพ็ญตนจำนวนมากต่างรู้ดีในเรื่องนี้ เพียงแต่ไม่กล้าพูดเท่านั้นเอง จะอย่างไรเสียทุกคนก็ต้องขอความช่วยเหลือจากสำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึก เว้นเสียแต่บุคคลนั้น หรือสำนักของเขาจะไม่เดินทางไปที่เส้นลือโจวตลอดกาล มิฉะนั้นล่ะก็ ยังคงต้องขอความช่วยเหลือจากเทพเจ้าโบราณทะเลลึกสักวัน

ในเวลานี้ กุ่หลิงโซ่วลู่กำลังนั่งจิบน้ำชาเป็นเพื่อนอยู่กับระดับบรรพบุรุษผู้นั้น และพูดคุยถึงเรื่องราวในใต้หล้า

กุ่หลิงโซ่วลู่คือเจ้าสำนักของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก เล่าลือกันว่าสวรรค์สาดสองของเขาสามารถเรียกสัตว์เทพชนิดต่างๆ ออกมา มีอำนาจในการควบคุมสัตว์เทพต่างๆ ด้วยเหตุนี้ จึงถูกผู้คนยกย่องว่าเป็นกุ่หลิงโซ่วลู่ (เจ้าแห่งสัตว์ของเทพเจ้าโบราณ)

ในเวลานี้ กุ่หลิงโซ่วลู่ปล้นวางถ้วยน้ำชาลง มองออกไปข้างนอกและมีสายตาที่ดูน่าเกรงขามในทันที

ในเวลานี้ มีคนสองคนเดินเข้ามาจากด้านนอกโรงเตี๊ยม ซึ่งก็คือหลี่ชียเย่เสี่ยวเสี่ยวนั่นเอง สายตาของกุ่หลิงโซ่วลู่ดูน่าเกรงขามในทันทีที่เห็นสองคนนี้เดินเข้ามา

แม้ว่าคูหลิงโซวจุจะไม่เคยเห็นหน้าหลี่ซีเย มาก่อน แต่ เขาเคยเห็นภาพวาดของหลี่ซีเย เมื่อหลี่ซีเยปรากฏตัวขึ้นที่ตรงนี้ เขารับรู้ได้ทันทีว่าได้เกิดเรื่องอะไรขึ้นแล้ว

“เจ้าก็คือคูหลิงโซวจุคนนั้นนะสิ” หลี่ซีเยยืนอยู่ตรงนั้น มองไปที่หนึ่ง สายตาไปตกอยู่บนตัวของคูหลิงโซวจุ ยิ้มกล่าวด้วยท่าที่เรียบเฉย

ในเวลานี้ มีผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากยืนดูอยู่บริเวณห่างไกลจากโรงเตี๊ยม ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่ติดตามหลี่ซีเยมาทั้งสิ้น ภายในใจของหลายๆ คนต่างคาดหวังลับๆ ให้หลี่ซีเยสั่งสอนเทพเจ้าโบราณทะเลลึกสักครั้ง

“หลี่ซีเย!” นัยน์ตาของคูหลิงโซวจุดูน่าเกรงขาม พลันเผยให้เห็นถึงปณิธานการฆ่าออกมา เมื่อหลี่ซีเยมาปรากฏตัวที่นี่ เขาจึงเข้าใจได้ว่าศิษย์ของตนจบสิ้นแล้ว

สิ่งนี้ทำให้คูหลิงโซวจุต้องกัดฟันด้วยความเคียดแค้นก็คือ ไม่มีใครกล้ากระตักหนวดเสืออย่างสำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกพวกเขาในเส้นลือโลว เวลานี้ หลี่ซีเยไม่เพียงแต่สั่งหารศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกเท่านั้น ยังสั่งหารศิษย์โดยตรงของเขา ซึ่งจะเป็นเจ้าสำนักคนต่อไปของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก!

“อิมม ข้าเอง” หลี่ซีเย หัวเราะที่หนึ่ง กล่าวอย่างเอ้อระเหยว่า “ได้ยินว่าเทพเจ้าโบราณทะเลลึกพวกเจ้าต้องการให้ข้ายอมรับผิดชอบและขอโทษ”

“เวลานี้ ต่อให้เจ้าต้องการยอมรับผิดและขอโทษก็สายเกินไปเสียแล้ว!” กู่หลังโซวจุ่พูดเสียงเย็นซาออกมา

“อ้อ ที่แท้เป็นอย่างนี้นี่เอง” หลี่ชียเอถึงกับเพยรอยยิ้มออกมา และกล่าวว่า “ข้าเองก็ไม่ได้คิดจะมาเพื่อยอมรับผิดและขอโทษอยู่แล้ว แค่ว่าเจ้าโบราณทะเลลึกลึกเท่านั้น นับเป็นตัวอะไร”

ผู้บำเพ็ญตนที่ยืนดูอยู่ในระยะห่างไกลต่างเคยชินกับความมโหฬารของหลี่ชียเอเสียแล้ว เมื่อได้ยินหลี่ชียเอตำหนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกลึกว่านับเป็นตัวอะไรนั้น ทุกคนรู้สึกว่ามันต้องเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว แต่หากว่าหลี่ชียเอไม่แสดงความมโหฬารออกมา ทุกคนกลับจะไม่เคยชิน

ตอนที่ 1447 กำแพง

กู่หลังโซ่วลู่ถูกยั่วโมโหจนร่างสั่นเทิ้ม ถูกหลี่ชีย่ชี้หน้าตำว่า สำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกนับเป็นตัวอะไรต่อหน้าผู้คนทั่วหล้า เรื่องที่เกิดขึ้นแม้เทพเจ้าโบราณทะเลลึกต้องการจะกล้ากลืนฝืนหน ก็กลืนไม่ลง

“หลี่ชีย่ เจ้าคิดว่าสามารถทำอะไรตามอำเภอใจก็ได้ในเส้นลือโจวอย่างนั้นรี?” กู่หลังโซ่วลู่ถึงกับต้องลุกขึ้นยืนและร้องกล่าวเสียงดังออกมา

“ไม่ ไม่ใช่ทำอะไรตามอำเภอใจก็ได้ในเส้นลือโจว” หลี่ชีย่ยิ้ม กล่าวเฉยเมยว่า “ทั้งเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน ข้าก็สามารถทำอะไรตามอำเภอใจได้!”

“เจ้า...” เมื่อกู่หลังโซ่วลู่ถูกคำพูดที่อันธพาลและกำแหงอวดดีของหลี่ชีย่ยั่วโมโหจนพูดอะไรไม่ออก กระทั่งนิ้วที่ชี้ไปยังหลี่ชีย่ยังสั่นเทา

หลี่ชีย่ชี้คร้านจะไปมองหน้าของกู่หลังโซ่วลู่ด้วยซ้ำ กล่าวท่าที่เฉยเมยว่า “คนอย่างข้าโดยปรกติมีความเมตตามาก และไม่ค่อยชอบทำลายสิ่งมีชีวิต วันนี้ข้าจะให้โอกาสฝากคำพูดคำหนึ่งให้เทพเจ้าโบราณทะเลลึกพวกเจ้า ไม่ก็ไสหัวไปให้พ้น หรือไม่ก็ล้างทั้งสำนัก! เวลานี้ สำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกพวกเจ้ารีบไสหัวไปเสียเดี๋ยวนี้ยังทัน ต่อไปนี้ ไม่ว่าที่ใดก็ตามขอเพียงข้าปรากฏ

ตัว เทพเจ้าโบราณทะเลลึกพวกเจ้าจงทำตัวแบบเฉิ่มเนื้อเฉิ่มตัว
ข้าก็จะถือว่าไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น”

“ถ้าไม่ล่ะ!” กูหลังโซ่วจูโกรธจนแทบหายใจไม่ทัน ร้องกล่าว
เสียงดังออกมา

“ถ้าไม่อย่างนั้นรี” หลี่ชียะทำท่าผายมือออกไป กล่าวว่า “ข้าจะ
ทำลายสำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกเสีย แม้ว่าข้าจะไม่ค่อยชื่น
ชอบในการต่อยตีฆ่าแกง แต่ ไม่ว่าใครก็ตาม เป็นศัตรูกับข้า
ขวางทางของข้า ฆ่าไม่มีละเว้น!”

พลันที่คำว่าฆ่าไม่มีละเว้นหลุดออกมาจากปาก ผู้คนจำนวนมาก
มากลั่นแล้วแต่ได้กลิ่นคาวเลือดที่เข้มข้นยิ่งโชยมา คำพูด
ลักษณะเช่นนี้ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องยี้มเฉือนๆ คนที่ไม่ทันใดก็
จะฆ่าล้างทั้งสำนัก เช่นฆ่าปลาทะเลกว้างไพศาลนับล้านล้าน เวลา
นี้ กลับมาบอกว่าเป็นคนที่ไม่ชอบฆ่าคน คำพูดเช่นนี้ไม่ว่าใครก็ไม่
เชื่อ

“เจ้าคนแซ่หลี่ อาศัยเจ้าสังหารศิษย์ของข้าเทพเจ้าโบราณ
ทะเลลึกพวกเราก็ไม่สามารถถกถ้ำกลั่นฝืนทนได้.....” กูหลังโซ่ว
จูถูกยั่วโมโหจนกระอักเลือด ร้องกล่าวด้วยเสียงอันดังออกมา

หลี่ชียะพูดตัดบทกูหลังโซ่วจูว่า “กลั่นไม่ลงก็ต้องกลั่น มิฉะนั้น
ล่ะก็ รอให้ข้ามีเวลาเสียก่อน ข้าจะไปที่เทพเจ้าโบราณทะเลลึก
ทำลายเทพเจ้าโบราณทะเลลึกพวกเจ้าให้สิ้นซากด้วยตัวเอง!”

เมื่อหลี่ชียะพูดออกมาเช่นนี้พลันทำให้ทุกคนต้องมองหน้ากัน
และกัน ในเวลานี้ ทุกคนสามารถเข้าใจได้ว่า ที่หลี่ชียะพูดมาไม่ใช่

การล้อเล่น และไม่ใช่เป็นการกล่าววาจาสามหาอวดดี แต่เป็นการพูดที่หนักแน่นจริงจัง

เมื่อทุกคนนึกถึงข้อนี้แล้วก็ต้องใจหายใจคว่ำขึ้นมา รู้สึกขนลุกชูในใจ ทุกคนย่อมรู้ว่า คนอย่างคนโหดผู้นี้พูดและทำได้จริง

การบอกว่าจะทำลายสิ้นสำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกในเส้นลือโจว ช่างเป็นคำพูดที่พาลเหลือเกิน สมควรทราบว่ ความแข็งแกร่งของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกนั้น ไม่เพียงเพราะมีพลังสยบจากเส้นลือโจวเท่านั้น เล่าลือกันว่า บริเวณส่วนที่ลึกที่สุดของสำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกมีบรรพบุรุษที่เก่าแก่โบราณที่สุดของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกหลับไหลอยู่ที่นี่

แม้ว่าสำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกไม่เคยมีราชันเซียนมาก่อน และทุกคนก็มีรู้เหมือนกันว่าในเทพเจ้าโบราณทะเลลึกมีระดับบรรพบุรุษเช่นใดอยู่ แต่ เล่าลือกันว่าบริเวณส่วนที่ลึกที่สุดของสำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกมีผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะน่ากลัวมากที่สุดของเผ่าวิญญาณเทพนอนหลับไหลอยู่ในนั้น! ด้วยสาเหตุนี้เอง สำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกจึงเป็นที่หวาดกลัวของผู้คนตลอดมา

ในโลกนี้ มีไม่กี่คนที่กล้าประกาศว่าจะทำลายเทพเจ้าโบราณทะเลลึกเสีย เว้นแต่ราชันเซียนเท่านั้น

“สหายน้อย วาจาโอหังมาก” ขณะที่กุหลิงโซ่วลู่กำลังถูกยั่วโมโหจนร่างสั่นเทิ้มอยู่นั้น ระดับบรรพบุรุษที่นั่งดื่มน้ำชาเป็นเพื่อนกับกุหลิงโซ่วลู่ก็เปิดปากพูดขึ้น

“เจ้าน่ะเป็นใคร?” หลีซีเยมองหน้าระดับบรรพบุรุษผู้นี้ตาม
อารมณ์ และเอ่ยขึ้นแบบไม่ใส่ใจ

“ชื่อของข้านั้น ข้าจำไม่ได้เสียแล้วละ” ระดับบรรพบุรุษผู้นี้
กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “แต่ว่า ขณะที่ข้ายังอยู่ในวัยหนุ่ม ใครๆ ต่าง
เรียกข้าว่า เลี้ยวเส้นจวู (ไฟเทพมังกร)!”

“เลี้ยวเส้นจวู” ผู้บ่าเพ็ญตนแดนวิญญูณ สวรรค์ที่มี
ประสบการณ์สักหน้อยต่างรู้สึกสะท้อนภายในใจ

“หนึ่งในระดับบรรพบุรุษที่แข็งแกร่งมากที่สุดของจูลู่ ศิษย์
โดยตรงของหลงจวูหย่าจวู (บรรพบุรุษลำดับที่สองไฟมังกร) และมี
ฐานะเป็นหลานแท้ๆ ของหลงจวูหย่าจวู มีสายเลือดของหลงจวูหย่าจวู
ในตัว!” ระดับปราชญ์ผู้หนึ่งรู้สึกตื่นตระหนกอยู่ลึบๆ กล่าวขึ้นมา

หนึ่งในระดับบรรพบุรุษที่แข็งแกร่งที่สุดของจูลู่มาถึงเส้นลี้
อโจวกลับไม่มีใครรู้มาก่อน นาที่นี้ ผู้คนจำนวนมากสังหรณ์อะไร
ได้บางอย่าง

จูลู่ นั้นได้รับการยกย่องว่าเป็นสายสำนักปรมาจารย์พฤษชา
ของเผ่าพฤษชาที่แข็งแกร่งที่สุดพวกเขาเคยมีปรมาจารย์พฤษชา
มาแล้วถึงสามคน อีกทั้งจูลู่ที่มีพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลได้รับการ
ปกป้องคุ้มครองจากพฤษชาจารย์สามต้น ดังนั้น จูลู่จึงมีสมญาว่า
เป็นที่ที่แม้แต่ราชันเซียนก็ตีไม่แตก

นอกเหนือจากจูลู่จะมีพฤษชาจารย์สามต้นคตอปกป้อง
คุ้มครองแล้ว จูลู่ยังมีบุคคลที่น่ากลัวยิ่งกว่าอีกหนึ่งคน นั่นก็คือ
หลงจวูหย่าจวู เล่าลือกันว่า หลงจวูหย่าจวูห่างจากการเป็น

ปรมาจารย์พฤกษาเพียงครึ่งก้าวเท่านั้น ที่น่ากลัวยิ่งไปกว่านั้นก็คือ
หลงจวูหย่าจู่ได้บรรลุถึงความลึกลับมหัศจรรย์เกี่ยวกับการกลับคืนสู่
ดั้งเดิมของเผ่าพฤกษา ทำให้เขาสามารถหยั่งรากลงสู่ใต้ดินได้
เช่นเดียวกับบรรดาพฤกษาจารย์

ด้วยเหตุนี้เอง จึงมีคำกล่าวในแดนวิญญานสวรรค์ว่าเอาไว้
ว่า หากหลงจวูหย่าจู่หยั่งรากลงพื้นดิน แม้แต่ราชันเซียนก็ฆ่าเขา
ให้ตายไม่ได้! เขาก็จะเหมือนดังพฤกษาจารย์อย่างนั้น

และด้วยสาเหตุที่จู่จู่มีหลงจวูหย่าจู่ จึงทำให้จู่จู่ไม่เพียงเหมาะ
แก่การป้องกันเท่านั้น จู่จู่ของพวกเขายังสามารถโจมตีทุกๆ สำนัก
ที่ตั้งอยู่ในแดนวิญญานสวรรค์

อย่างไรก็ตาม สำหรับเผ่าพฤกษาแล้ว หลังจากที่ปรมาจารย์
พฤกษาได้กลายเป็นพฤกษาจารย์แล้ว สามารถทำได้เพียงเฝ้า
ปกป้องคุ้มครองชนรุ่นหลังอยู่ในพื้นที่บรรพชนเท่านั้น ไม่สามารถ
นำทัพออกศึก ไม่โจมตีผู้อื่นก่อนโดยพลการ

แต่ว่า การที่จู่จู่มีผู้ดำรงอยู่ในฐานะอย่างหลงจวูหย่าจู่ย่อม
แตกต่างกันไม่เหมือนเดิม เพราะไม่เพียงเป็นการบ่งบอกว่าไม่มีใคร
สามารถโจมตีจู่จู่ของพวกเขาให้แตกพ่ายได้เท่านั้น ยังไม่มีใคร
กล้าโจมตีจู่จู่ของพวกเขาอีกด้วย ทั้งยังบ่งบอกว่าจู่จู่ของพวกเขา
สามารถเปิดศึกกับสำนักใดๆ ก็ได้ พวกเขาที่กำลังที่กล้าแข็ง
เพียงพอ!

“ไม่รู้จัก” หลีซีเยกล่าวด้วยท่าทีเมินเฉยเด็ดขาดตรงไปตรงมา มาก

“ข้าเป็นเพียงสามัญชนคนหนึ่งเท่านั้น การที่เจ้าไม่รู้จักข้า นับเป็นเรื่องปรกติ” เลียวหลงจวูกกล่าวอย่างซ้ำๆ ว่า “เพียงแต่ ข้าอยากจะทำบอกละอายน้อยว่า แดนวิญญานสวรรค์นั้นเป็นสถานที่ที่ มังกรเรนกายพยัคฆ์หมอบ ก่อนที่สหายน้อยจะได้เป็นราชันเซียน ทางที่ดีให้เก็บงำเอาไว้บ้างคนที่แข็งแกร่งกว่าเจ้าในใต้หล้ามีอยู่ มากมาย”

ผู้คนจำนวนมากต่างมองหน้ากันและกันกับคำพูดของเลียว หลงจวู ฟังจากที่พูดแล้วเหมือนว่าเป็นความหวังดี เหมือนดังผู้ อาวุโสที่กล่าวเตือนผู้เยาว์ของตนอย่างนั้น

“แสร้งทำใจกว้างอย่างนั้นรี? ” หลีซีเยถึงกับเพยรอยยิ้มออกมา กล่าวว่ “แสร้งทำใจกว้างข้าก็เป็น สำนักเล็กๆ อย่างจู่จู่ควรทำตัว ค่อมต่ำสักหน่อยจะดีกว่า อย่าได้แสร้งเรื่องของคนอื่นไปทั่ว คนอย่าง ข้าหาใช่คนที่พวกเจ้าจู่จู่สามารถมาเหยยได้.....”

“อีกอย่าง ไม่ต้องเอาเทพเจ้าโบราณทะเลล็กมาหย่งเชิงข้า คราวก่อนข้าไม่ได้จัดการดูดพลังของผู้เยาว์หลงจวูอะไรนั้นของจู่จู่ จนแห่ง นับว่าเป็นโชคดีของเขา ถ้าหากจู่จู่ของพวกเจ้ายังกล้ามา ยุงกับข้าอีกสักที เมื่อถึงเวลานั้นแล้ว ข้าไม่เพียงดูดพลังหลงจวูหยา จู่จุนแห่ง ข้ายังจะดูดจู่จู่ทั้งหมดจุนแห่ง! ในมือของข้ามีต้นกล้าต้น หนึ่งอยู่พอดี จำเป็นต้องอาศัยสถานที่อย่างจู่จู่เป็นปุ๋ย!” ครั้นเอ่ยถึง ตรงนี้แล้ว หลีซีเยถึงกับหัวเราะออกมา

พลันที่หลี่ชีย่พูดคำๆ นี้ออกมา ทุกคนต้องอึ้งไม่รู้ว่าจะพูดอะไรได้อีก สุดท้าย มีคนผู้หนึ่งได้แต่พึมพำออกมาว่า “คนโหด ย่อมเป็นคนโหด นี่มันคนโหดอันดับหนึ่งนะเนี่ย ไม่ว่าจะกับใครก็ กล้าทำกำเริบเสิบสาน ไม่เคยเกรงกลัวสิ่งใด”

สีหน้าของเจียวหลงจู่ปั่นยากถึงขีดสุด กับคำพูดของหลี่ชีย่ แน่นอน สิ่งที่เขาพูดออกไปก่อนหน้าย่อมไม่ใช่เพราะใจดี เขาเพียง แค่ต้องการวางท่าทีนิดหนึ่งเท่านั้น

การมาที่เส้นลื่อโจวของเขาในครั้งนี้ได้พกพาเอาภารกิจที่ได้รับมอบหมายจากหลงจู่หย่าจู่ซึ่งเป็นอาจารย์ของเขามาด้วย กล่าวสำหรับเขาแล้ว หากหลี่ชีย่ขัดแย้งกับเทพเจ้าโบราณทะเล ลึกชั้นย่อมเป็นการดีที่สุด คำพูดที่เขาพูดออกไปก่อนหน้านั้น เป็นเพียงการเสแสร้งแกล้งทำเท่านั้น

“เจ้าสำนักกุ่หลิง กับคนอวดีที่หมดหนทางจะเยียวยาได้เช่นนี้มี ทางเดียวคือฆ่าเสีย” เวลานี้ เจียวหลงจู่ก็ได้กล่าวออกมาอย่างช้า

ดวงตาทั้งสองของกุ่หลิงไซ่วลู่ดูน่าครั่นคร้าม จ้องเขม็งไปที่หลี่ชีย่ กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า “หลี่ชีย่ สำนักเทพเจ้าโบราณน้ำ ลึกของข้าไม่ขออยู่ร่วมโลกกับเจ้า หากไม่ใช่เจ้าตาย ก็คือข้าม้วย!

“อาศัยพวกเจ้า?” หลี่ชีย่หัวเราะและกล่าวว่า “ไม่คณามือ ได้ ยินว่าองค์ชายแห่งความชั่วร้ายของพวกเจ้ากลับสูญุทธภาพแล้วนี้ ให้เขาไสหัวมารับความตายเสีย รอให้ข้าตัดหัวของเขาออกมาแล้ว พวกเจ้าจะได้เข้าใจว่าข้าไม่ได้ล้อเล่น”

“ฆ่าเจ้าอัปลักษณ์นี้เสีย!” กูหลิงโซวลู่อำรามเสียงดัง ในเวลานี้หากไม่ใช่ตัวเขาตาย ก็คือหลี่ชีย่ม้วย

เวลานี้ ไม่ว่าจะเป็นตัวกูหลิงโซวลู่อเอง หรือจะเป็นสำนักเทพเจ้าโบราณน้ำลึกของพวกเขา มันถอยไม่ได้อีกแล้ว ไม่ว่าจะหลี่ชีย่จะมี ความแข็งแกร่งปานใดก็ตาม พวกเขาก็ต้องสู้ให้ถึงที่สุด! หากไม่สังหารหลี่ชีย่ เทพเจ้าโบราณน้ำลึกของพวกเขาจะไม่ยอมเลิกราอย่างเด็ดขาด

กล่าวสำหรับเทพเจ้าโบราณน้ำลึกแล้ว ไม่ว่าจะต้องแลกมา ด้วยค่าตอบแทนเท่าไรก็ตาม ต้องสังหารหลี่ชีย่สถานเดียว!

ในความเป็นจริง สิ่งที่บุคคลภายนอกไม่อาจล่วงรู้ได้ก็คือ การที่เทพเจ้าโบราณน้ำลึกต้องการแก้แค้นหลี่ชีย่นั้น มันไม่ได้เป็นเพียงบุญคุณความแค้นระหว่างเทพเจ้าโบราณน้ำลึกกับหลี่ชีย่ที่ง่ายตายเพียงนั้นแล้ว

การมาเยี่ยมคารวะสำนักเทพเจ้าโบราณน้ำลึกของเมิ่งเจิ้นเทียนในครั้งนี้ และองค์ชายแห่งความชั่วร้ายของพวกเขากลับสูญเสียฤทธิ์หนึ่งไปเป้าหมายก็คือเล่นงานหลี่ชีย่ เพื่อให้เมิ่งเจิ้นเทียนได้ก้าวสู่ตำแหน่งราชันเซียนอย่างสะดวก

“แข่งค์ แข่งค์ แข่งค์.....” ในเวลานี้เอง ปราบกฏเสียงดาบดังขึ้น ภายในโรงเตี๊ยมพลันมีคนชุดดำหลายร้อยคนปรากฏตัวออกมา คนชุดดำเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีดาบยาวเป็นอาวุธ ทำที่หน้าเกรงขาม บนตัวของพวกเขาแฝกกลิ่นอายที่เยือกเย็นออกมา

เมื่อคนชุดดำหลายร้อยคนปรากฏตัวพลันเข้าล้อมหลี่ซีเยเอาไว้ทันที อีกทั้งยามที่เท้าของพวกเขาเหยียบลงบนพื้นดิน ใต้เท้าถึงกับปรากฏลายพาดกลอนสีดำลอยขึ้นมา จากนั้นลายพาดกลอนเหล่านี้ได้ถักทอเข้าด้วยกันจนกลายเป็นค่ายกลขนาดใหญ่ขึ้นมา

“กองกำลังปฏิบัติการลับ!” ยอดฝีมือถึงกับหนาวสะท้านเมื่อได้เห็นคนชุดดำจำนวนหลายร้อยคน กล่าวว่า “พวกนี้คือมือปราบคอยปราบปรามแขกที่มาจากต่างถิ่น”

การที่สำนักเทพเจ้าโบราณน้ำลึกมีความแข็งแกร่งในเส้นลือโจวไซจะไม่มีเหตุผล เทพเจ้าโบราณน้ำลึกไม่เพียงสามารถช่วยให้ผู้บำเพ็ญตนที่มาจากต่างถิ่นขจัดพลังสยบจากเส้นลือโจวได้เท่านั้น ขณะเดียวกันยังมีวิธีสยบบรรดาแขกที่มาจากต่างถิ่นแล้วไม่ได้ถูกพลังจากเส้นลือโจวสยบ นั่นก็คือกองกำลังปฏิบัติการลับของสำนักเทพเจ้าโบราณน้ำลึก

เล่าลือกันว่า กองกำลังปฏิบัติการลับของเทพเจ้าโบราณน้ำลึกนั้นผ่านการบ่มฝึกด้วยวิธีพิเศษ พวกเขาถูกคัดเลือกตั้งแต่แรกเกิด และถูกจับไปฝังเอาไว้ในส่วนที่ลึกที่สุดของเทพเจ้าโบราณน้ำลึก เพื่อให้พลังของเส้นลือโจวเป็นตัวหล่อเลี้ยงพวกเขา

ด้วยเหตุนี้เอง สวรรค์สามดวงของสมาชิกกองกำลังปฏิบัติการลับจึงมีพลังสยบ เมื่อผู้ใดถูกประกายของสวรรค์สามดวงของพวกเขาครอบคลุม ก็จะได้รับพลังสยบจากเส้นลือโจวทันที

“แว้งค์” กองกำลังปฏิบัติการลับได้ตั้งเป็นค่ายกลขึ้นในทันที ในเวลานี้สวรรค์สามดวงของพวกเขาปรากฏขึ้นมา โดยที่ภายใน

สวรรค์สาดสองของพวกเขาปรากฏเป็นประกายสีดำขึ้นมา นาทีนี่ คล้ายดั่งราตรีกาลได้มาถึงแล้วอย่างนั้น และประกายสีดำพลันตรง เข้าลือคตัวหลีชีเยเอาไว้

“ตึง” เมื่อประกายสีดำได้เข้าลือคตัวหลีชีเยไว้ นั่น เหมือนมี กุญแจขนาดใหญ่ได้คล้องบนตัวหลีชีเยเอาไว้ และทำให้บนตัวหลีชีเย มีประกายสีดำผุดขึ้นมาทันที

“ถูกสยบเอาไว้แล้วรึ?” ผู้คนจำนวนมากรู้สึกสะท้าน เมื่อเห็น บนตัวหลีชีเย มีประกายสีดำลอยขึ้นมา

เนื่องเพราะกองกำลังปฏิบัติการลับมีพลังสยบเช่นนี้อยู่ใน ครอบครอง จึงทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องหวาดหวั่น เพราะหากถูก พลังของเส้นจื่อโจวลักษณะเช่นนี้สยบเอาไว้ละก็ ต่อหน้ากองกำลัง ปฏิบัติการลับได้แต่ถูกเชือดสถานเดียว

ตอนที่ 1448 กระบี่เดี่ยวปลิดชีพ

“แว้งค์...” เมื่อสวรรคตสาตสองทั้งหมดได้ครอบคลุมลงบนตัวของหลี่ชียเอ แล้ว ปราบภูสวรรคตสาตสองทั้งหมดปล้นหลอมรวมเข้าด้วยกัน และคงเหลือสวรรคตสาตสองไว้เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น

ครั้นเมื่อสวรรคตสาตสองเช่นนี้ปรากฏขึ้นมา เห็นเป็นหลุมดำ หลุมหนึ่งลอยขึ้นมา จับพลันนั้น ภายในหลุมดำปรากฏเป็นมือขนาดใหญ่ยื่นออกมา โดยที่มือขนาดใหญ่นี้มีสีดำสนิท ดำจนกระทั่งสามารถดูดเอาแสงสว่างจากรอบๆ เข้ามา เหมือนว่าประกายแสงใดๆ ก็ตามล้วนแล้วแต่ไม่สามารถรอดพ้นไปจากมือสีดำขนาดใหญ่นี้ได้

“ปัง” มือสีดำปล้นทำการสยบลงมา ตรงเข้าบดขยี้หลี่ชียเอ มันมีความเป็นอันธพาลและกระทำกันตรงๆ เช่นนี้แหละ ขณะที่ทำการบดขยี้ลงมานั้น ไม่ได้อาศัยเคล็ดวิชาใดๆ ไม่มีกระบวนท่า และไม่มี การเปลี่ยนแปลงใดๆ เป็นการเข้าสยบอย่างตรงไปตรงมา

ขณะที่มือสีดำลักษณะเช่นนี้ทำการสยบลงมา บรรดาผู้บ่าเพ็ญตนทั้งหมดที่อยู่ในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ต่างมีความรู้สึกว่ามีมือสีดำข้างนี้มาจากสวนที่ลึกที่สุดของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งไม่นับเป็นพลังของผู้บ่าเพ็ญตน และไม่ถือว่าเป็นพลังสังฆกรรม ยิ่งไม่ใช่พลังของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก

เหมือนว่าพลังเช่นนี้เป็นของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น เหมือนว่าในบริเวณส่วนที่ลึกที่สุดของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มีพลังที่ผู้คนไม่สามารถศึกษาอย่างละเอียดได้อยู่สายหนึ่ง โดยที่พลังสายนี้สามารถกำราบเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินได้ สามารถสยบเหล่าเทพได้

ขณะที่มือสีดำลักษณะเช่นนี้ทำการสยบลงมา ผู้คนจำนวนมากถึงกับขนลุกขนพอง ความแข็งแกร่งของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกไซ้จะไม่มีเหตุผล การที่เทพเจ้าโบราณทะเลลึกได้กุมความลับพิสดารจำนวนมากที่ผู้คนไม่รู้เอาไว้ อาจเป็นเพราะเหตุนี้เองที่ทำให้เทพเจ้าโบราณทะเลลึกยังคงยืนหยัดอยู่ที่เส้นลือโจวได้โดยไม่ล่มสลาย

“จับทารกที่นาร์กไปฝังเอาไว้ในส่วนที่ลึกที่สุดของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก ถึงจะบ่มฟักออกมาได้มันก็เป็นเพียงสัตว์ประหลาดเท่านั้นเอง” หลี่ชียเอ่เพียงยิ้มๆ โดยไม่ได้ใส่ใจกับการที่ต้องเผชิญหน้ากับการสยบเช่นนี้

หลี่ชียเอ่ไม่ได้มีท่วงท่ามากมายกับมือสีดำที่กำลังสยบเข้ามา เพียงแค่ใช้มือข้างเดียวกดลงไปท่ามกลางความว่างเปล่า เสียงตึงตึงตึงตึงขึ้น เหมือนมีบทคมกริ้อะไรสักอย่างถูกคลายออกอย่างเป็นธรรมชาติ ทันใดนั้น ดูเหมือนฝ่ามือข้างนั้นของหลี่ชียเอ่ได้ทำการควบคุมพลังฟ้าดินเอาไว้ทั้งหมดในทันที เหมือนว่าเส้นชีพจรหลักของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ถูกเขาควบคุมเอาไว้ในมือ

“ปัง” มือสีดำที่สยบบนตัวหลีชีเยพลันแตกสลายไปในพริบตา ด้วยท่วงท่าเช่นนี้ของหลีชีเย และพลังที่สยบบนตัวพลันสลายหายไปทันที

“แว้งค์ แว้งค์ แว้งค์” ประกายสีดำจากสวรรค์สาดส่องของกองกำลังปฏิบัติการณ์ลับที่ครอบคลุมบนตัวหลีชีเยในเวลานี้ ทั้งหมดกลับสะท้อนกลับออกมาและพุ่งกลับเข้าไปหาสวรรค์สาดส่องทันที

“อ้ากก.....” เสียงร้องอันน่าเวทนาดังขึ้นเป็นระลอก “ปัง ปัง ปัง” เสียงแตกหักดังขึ้น สวรรค์สาดส่องของกองกำลังปฏิบัติการณ์ลับทั้งหมดพลันแตกสลายไปในทันใด และบนตัวของพวกเขาเหล่านั้นปรากฏเสียง “จืด จืด จืด” ดังขึ้น เพียงพริบตาเดียวเท่านั้น ศิษย์ที่เป็นสมาชิกกองกำลังปฏิบัติการณ์ลับทั้งหมดล้วนแล้วแต่กลายเป็นศพแห้ง เหมือนว่ามีบางสิ่งทำการดูดเอาพลัง เลือดแก่น ชีวิต.....ที่อยู่ในตัวของพวกเขาจนหมดสิ้น กลายเป็นศพแห้งไปในที่สุด

ผู้ที่ได้เห็นสภาพของศิษย์ที่เป็นสมาชิกกองกำลังปฏิบัติการณ์ลับทั้งหมดล้วนแล้วแต่กลายเป็นเหมือนดังศพแห้ง หยอยกันล้มลงกับพื้นแล้วถึงกับชนลุกชนพองขึ้นมาพร้อมกับร่างที่สิ้นเต็มขึ้นที่หนึ่ง “ไม่มีใครรู้ว่าหลีชีเยอาศัยวิธีการอะไร

“ล่วงรู้ถึงความลับพิสดารเพียงน้อยนิดเท่านั้น ยังคิดจะยืมเอาพลังของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มาสยบข้ารี? ” หลีชีเยหัวเราะนิดหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ในเส้นจื่อโจวแห่งนี้ พลังความลับพิสดารที่เรารู้มาก็แค่ผิวเผินเท่านั้นเอง ด้วยมาตรฐานเพียงเท่านี้คิดจะสยบข้าอย่างนั้นรี เรียกว่าหัวเราะจนฟันหักเลยละ ในเมื่อพลัง

เหล่านี้เป็นของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ก็คืนให้กับเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ก็แล้วกัน.....”

“.....จับเด็กทารกฝังเอาไว้ใต้พื้นดิน แล้วอาศัยพลังที่อยู่ใต้พื้นดินของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มาเป็นตัวหล่อเลี้ยง วิธีการที่เป็นมาตรฐานเด็กๆ เขาเล่นกันแบบนี้ก็เข้าใจว่าตนเองสามารถควบคุมพลังของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ได้แล้ว นับว่าเป็นที่ขบขันไปทั่วหล้า ถ้าหากอาศัยเพียงเท่านี้ก็สามารถควบคุมพลังของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ได้แล้วละก็ เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์คงไม่กลายเป็นหนึ่งในสิบสองสุสานได้แล้ว”

ครั้นหลี่ชียเอ๋อมาถึงตรงนี้แล้ว ได้มองหน้ากู่หลิงโซ่วลู่ตามอารมณ์ที่หนึ่ง ขณะที่สีหน้าของกู่หลิงโซ่วลู่ดูไม่ฉืดถึงที่สุด

กองกำลังปฏิบัติการลับของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกเป็นที่หว่นเกรงของผู้คนตลอดมา กระทั่งกล่าวได้ว่า กองกำลังปฏิบัติการลับของเทพเจ้าโบราณทะเลลึกเป็นคู่ปรับของผู้บำเพ็ญตนทั้งหมดที่มาจากต่างถิ่น ใครหาญกล้าเป็นศัตรูกับเทพเจ้าโบราณทะเลลึก กองกำลังปฏิบัติการลับของพวกเขาจะสามารถสยบฝ่ายตรงข้ามได้ด้วยการสยบทักษะยุทธของพวกเขาก็ให้อยู่ในมาตรฐานที่ต่ำสุดเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ผู้ที่ถูกพวกเขาสยบเอาไว้ก็จะกลายเป็นเนือบนแข็งที่สุดแล้วแต่เทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขาจะเชือดเนือ

อย่างไรก็ตาม เวลาที่กองกำลังปฏิบัติการลับที่ได้ชื่อว่ารบร้อยครั้งชนะร้อยครั้งของพวกเขากลับฟังไม่เป็นท่าต่อหน้าหลี่ชียเอ๋อ

“หลี่ชียเอ๋อได้ควบคุมความลึกลับพิสดารบางอย่างของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เอาไว้ได้” ระดับผู้ยิ่งใหญ่ที่รับรู้ถึงประวัติความ

เป็นมาเกี่ยวกับกองกำลังปฏิบัติการณ์ลับถึงกับสะท้อนภายในใจ และกล่าวด้วยความรู้สึกใจหายใจคว่าออกมา

ศิษย์ทุกคนที่เป็นกองกำลังปฏิบัติการณ์ลับของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก พวกเขาถูกลบไปฝังเอาไว้ใต้พื้นดินส่วนที่ลึกที่สุดของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก ได้ยินมาว่า สถานที่ตรงนั้นสามารถเชื่อมต่อไปถึงชีพจรใต้พื้นดินของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ได้ และเทพเจ้าโบราณทะเลลึกอาศัยหีบขี้ผึ้งพลังของเส้นชีพจรใต้ดินลักษณะนี้มาหล่อเลี้ยงศิษย์ที่จะเป็นกองกำลังปฏิบัติการณ์ลับ เพื่อให้ร่างกายของพวกเขาเต็มไปด้วยพลังของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์

ด้วยสาเหตุนี้เอง จึงทำให้ศิษย์ที่เป็นกองกำลังปฏิบัติการณ์ลับมีความสามารถในการสยบผู้บำเพ็ญตนคนใดก็ตามที่มาจากที่อื่น

น่าเสียดาย พวกเขากลับต้องการเจอกับหลี่ชียเอ่ ความลึกลับพิสดารที่หลี่ชียเอ่ควบคุมเอาไว้ในมือมีมากกว่าที่เทพเจ้าโบราณทะเลลึกมีอยู่ การลงมือเมื่อครู่ของหลี่ชียเอ่คือการสลายพลังออกไปทั้งหมด เมื่อพลังถูกสลายไป ทำให้พลัง เลือดแก่น พลังชีวิตทั้งหมดของศิษย์ที่เป็นกองกำลังปฏิบัติการณ์ลับถูกดึงออกไปจากตัวคืนกลับไปยังพื้นปฐพีของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ตามเดิม อันเป็นสาเหตุที่ทำให้พวกเขาต้องกลายเป็นศพแห้งไป

“หลี่ชียเอ่” กู่หลิงโซ่วลู่กัดฟันด้วยความเคียดแค้น ร้องเสียงดังออกมาว่า “เทพเจ้าโบราณทะเลลึกจะไม่ขออยู่ร่วมโลกกับเจ้า! อย่าหวังว่าจะมีชีวิตรอดไปจากเส้นลือโจว!”

ภายในใจของกู่หลิงโซ่วลู่ถึงกับหลังเป็นเลือดออกมา การที่เทพเจ้าโบราณทะเลลึกพวกเขาจะบ่มฝึกศิษย์กองกำลังปฏิบัติการณ์

ลับขึ้นมาสักคนไซ้จะเป็นเรื่องง่ายดาย แต่ละคนต้องอาศัยการบ่ม
พักเป็นเวลาหลายสิบปีกระทั่งหลายร้อยปี เวลา นี้ เพียง
พริบตาเดียวเท่านั้นกลับถูกหลีชีเย่สังหารสิ้นทั้งหมด เป็นการ
สูญเสียวอย่างหนักสำหรับเทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเขา

“เออละ คำพูดนี้ข้าเข้าใจแล้ว” หลีชีเย่โบกมือเบาๆ ยิ้มกล่าวว่า
ว่า “เจ้ายังคงคิดดูสักครั้งว่า เจ้าจะมีชีวิตรอดไปจากที่นี่ได้หรือไม่ก็
แล้วกัน”

“ต่อให้เทพเจ้าโบราณทะเลลึกของพวกเราสูญจนเหลือคน
สุดท้าย ก็เอาหัวของเจ้าให้จงได้” กุหลิงโซ่วลู่ร้องคำรามเสียงดัง
ออกมา

หลีชีเย่เพียงยิ้มเฉยเมยกับคำพูดที่โกรธแค้นยิ่งของกุหลิงโซ่ว
ลู่ กล่าวว่า “อาศัยคำพูดลักษณะเช่นนี้ของเจ้า ข้าก็สมควรตัดเอา
หัวของเจ้าออกมา แต่ว่า หัวของเจ้ามีคนเขาจับจองเอาไว้แล้ว”

“ดูท่านออกจะว้าสามหาเวเกินไปแล้ว วันนี้มีข้าอยู่ทั้งคนจะ
ไม่ยอมปล่อยให้เจ้าก่อกรรมทำชั่วได้” ในเวลานี้ เลี้ยวเส้นจวูที่นั่ง
อยู่ข้างๆ กุหลิงโซ่วลู่หันดูต่อไปไม่ไหว ลุกขึ้นยืนพรวดพรวดและ
กล่าวน่าเกรงขามออกมา

จุดประสงค์การมาเส้นจวูครั้งนี้ของเลี้ยวเส้นจวูกี้เพื่อ
ต้องการร่วมมือกับเทพเจ้าโบราณทะเลลึก อีกทั้งลู่ลู่ของพวกเขาก็
ต้องการแก้แค้นต่อหลีชีเย่อีกด้วย เวลานี้เลี้ยวเส้นจวูอยู่ที่นี้ด้วย
แล้ว จะยอมปล่อยให้โอกาสอันดีนี้หลุดลอยไปได้อย่างไรกัน

“มา มาเลย มา ในเมื่อเจ้าต้องการค้นหาที่ตายข้าก็จะส่งเคราะห์เจ้า” หลี่ซีเยหัวเราะชนิดหนึ่ง แล้วทำกวัคมือต่อเจียวเสินจวู และยิ้มกล่าวว่า “ก็ดี จัดการตัวน้อยไม่ต้องกลัวว่าตัวใหญ่จะไม่โผล่ออกมา ข้ากำลังคิดจะดูเจ้าหลงจวูอะไรนั่นให้มันแห้งอยู่พอดีเลย”

“บังอาจ.....” เมื่อเจียวเสินจวูได้ยินหลี่ซีเยลบหลู่อาจารย์ของตนเช่นนี้จึงอดกลั้นต่อไปไม่ไหวอีกแล้ว คำรามเสียงดังออกมาแล้วก้าวเท้าไปข้างหน้าก้าวหนึ่ง “ปัง” ทันใดนั้น เจียวเสินจวูพลันหยั่งรากลงสู่พื้นดิน เผยตัวตนที่แท้จริงออกมา

ในเวลานี้ ปรากฎต้นไม้เขียวที่ใหญ่โตมโหฬารต้นหนึ่งอยู่ตรงหน้าของคนทุกคน มันสูงทะลุเมฆา ขนาดของใบไม้ใหญ่จนสามารถปกคลุมห้องฟ้าเอาไว้

โดยต้นไม้เขียวที่ใหญ่โตเช่นนี้กลับมีมังกรชนิดหนึ่งที่มีชื่อว่าเจียวหลงอาศัยอยู่ตรงนั้น โดยที่เจียวหลงตัวนี้มีร่างกายที่ค่อนข้างหน้าและใหญ่โต และยาวเป็นพันลี้ ดูไปก็คล้ายเป็นเทือกเขาที่พันอยู่กับไม้ยักษ์อย่างนั้น

ขณะที่เจียวหลงตัวนี้หายใจเข้าออก กลิ่นอายที่พลุ่งพล่าน มันได้แผ่กลิ่นอายที่น่ากลัวออกมา เสมือนหนึ่งเป็นพายุที่รุนแรงและน่ากลัว โดยเฉพาะท่ามกลางกลิ่นอายของมังกรยังแผงไว้ซึ่งพลังสิ้นสะเทือนที่สามารถสยบผู้คนได้ ทำให้ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากถูกพลังลักษณะเช่นนี้กดดันจนต้องถอยร่นไปเรื่อยๆ เพื่อออกห่างจากบริเวณที่เป็นสมรภูมิการสู้รบ

สิ่งนี้คือรูปลักษณะตัวตนที่แท้จริงของเลียวเสินจวู เป็นการรวมเป็นร่างเดียวกันระหว่างมังกรเลียวหลงและต้นไม้ยักษ์ ความจริงแล้ว ตัวตนที่แท้จริงของมันคือต้นไม้ยักษ์ ขณะที่เลียวหลงนั้นเป็นเพราะในตัวของเขา มีสายเลือดเผ่ามังกรไหลรินอยู่ แม้ว่าสายเลือดที่ว่าจะเจือจางมากแล้วก็ตาม แต่ยังคงมีความแข็งแกร่งมาก สามารถแปลงเป็นมังกรเลียวหลงได้

“มาตรฐานเพียงเท่านั้น เทียบกับเม็งเจิ้นเทียนแล้วยังห่างไกลอีกมาก ข้าอาศัยสองถึงสามหมัดก็สังหารเจ้าได้แล้ว” ถึงแม้เลียวเสินจวูจะสำแดงท่าทีที่แข็งแกร่งยิ่งออกมา แต่ทว่า หลี่ชีย่กลับไม่เห็นอยู่ในสายตา แต่มองดูด้วยท่าทีเฉยเมยทีหนึ่ง

เลียวเสินจวูโกรธแค้นจนร่างสั่นเทิ้ม เมื่อถูกหลี่ชีย่เปรียบจนไม่เหลือราคา จะอย่างไรเสียเขาก็นับเป็นผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งเหมือนกัน แต่ออกจากปากหลี่ชีย่แล้วกลับกลายเป็นเหมือนมดปลวกเท่านั้น จะไม่ให้เข้าโกรธจนเป็นพินเป็นไฟได้อย่างไร

“ผู้อาวุโส ข้าจะช่วยท่านอีกแรง ท่านกับข้าร่วมมือกันสังหารเจ้าอัปลักษณ์นี้เสีย” กุ่หลิงโซ่วจู่ร้องกล่าวเสียงดังหวังต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับเลียวเสินจวู ทันใดนั้น สวรรค์asadสองของกุ่หลิงโซ่วจู่ถูกเปิดออกมา

“ตูม” ภายในสวรรค์asadสองของกุ่หลิงโซ่วจู่ปรากฏหงส์ตัวหนึ่งขึ้นมา ภายในสวรรค์asadสองหงส์ตัวนี้ได้อาละวาดไปเก้าชั้นฟ้าสับแดนดิน เหมือนว่าหงส์ตัวนี้พร้อมจะโบยบินออกมาทุกเวลาลองคิดดู หากหงส์ตัวหนึ่งบินออกมาแล้ว ความแข็งแกร่งของมันจะสร้างความหวาดหวั่นแก่ผู้คนได้เช่นใด

ขณะที่สวรรคตสองของกู่หลิงโซ่วจูเปิดออกมาข้างหน้านั้น เห็นประกายกระบี่แฉาบหนึ่งประกายเยือกเย็นสายหนึ่งวิ่งข้ามกาลเวลาด้วยความรวดเร็ว พลันที่มตรงไปยังคอของกู่หลิงโซ่วจู ประกายเยือกเย็นสายนี้รวดเร็วจนผู้คนมองเห็นไม่ชัดเจน

“อ้าว.....” จังหวะระหว่างความเป็นความตาย หงส์ที่อยู่ภายในสวรรคตสองของกู่หลิงโซ่วจูพลันร้องเสียงดังขึ้นมา กรงเล็บของหงส์พลันยื่นออกมาด้วยความเร็วที่เหนือความคิดเช่นกัน ถึงกับสามารถคว้าจับประกายกระบี่ที่ทิ่มแทงเข้าใส่ลำคอของกู่หลิงโซ่วจูในช่วงจังหวะระหว่างความเป็นความตายเอาไว้ได้

มันเป็นกระบี่ยาวเล่มหนึ่ง ประกายกระบี่ที่เปี่ยมไปด้วยปณิธานการฆ่า ตัวกระบี่สามารถแทงทะลุร่างกายของทุกคน

“ตั้ง.....” อย่างไม่รู้ตัว ทันทีที่หงส์ได้จับเอากระบี่ยาวเอาไว้ นั้น เสียงกระบี่คำรามก้องฟ้าดิน ปณิธานการฆ่าเพิ่มทวีมากขึ้น ปณิธานการฆ่าที่น่ากลัวเหมือนน้ำหลากที่ล้นจากเขื่อนยิ่งเข้าใส่

“แซ่งค์ แซ่งค์ แซ่งค์.....” กระบี่ยาวที่ถูกจับเอาไว้พลันอาศัยท่วงท่าที่ทรงพลังปราศจากผู้เทียบเทียมพุ่งตรงเข้าไปข้างหน้า โดยที่กรงเล็บหงส์ไม่สามารถรั้งเอาไว้ได้อีกต่อไป กระบี่ยาวเสียดสีกับกรงเล็บหงส์จนเกิดเป็นสะเก็ดไฟกระจายไปทั่ว

กู่หลิงโซ่วจูไม่สามารถหลบกระบี่ที่อาศัยท่วงท่าที่ทรงพลังปราศจากผู้เทียบเทียมที่ทิ่มแทงเข้ามา “ป” กระบี่ยาวได้แทงทะลุคอหอยของเขาในทันที

ตอนที่ 1449 เกณฑ์คนมาช่วย

“เอ่อ...” ดวงตาคู่นั้นของกุหลิงโซ่วลู่เบิกกว้าง อ้าปากจะพูดแต่ก็พูดไม่ออก ถูกฆ่าตายในลักษณะเช่นนี้ กระทั่งตัวตายเขายังไม่เห็นได้เห็นหน้าตาของคนที่สังหารเขา

ทันใดนั้น ชื่อหมายวีเจี้ยนปรากฏตัวออกมา ตวัดกระบี่ที่หนึ่งจัดการตัดเอาศีรษะของกุหลิงโซ่วลู่ออกมา

ย่อมไม่ต้องสงสัย เป้าหมายสังหารของชื่อหมายวีเจี้ยนก็คือกุหลิงโซ่วลู่นั่นเอง ก่อนหน้านั้นนางเข้าไปลอบสังหารกุหลิงโซ่วลู่ที่เทพเจ้าโบราณทะเลลึกและลบลงด้วยความล้มเหลว แต่ทว่า มาครั้งนี้ กุหลิงโซ่วลู่กลับหนีจากการลอบฆ่าของชื่อหมายวีเจี้ยนไปไม่ได้

“ผู้เยาว์ รนหาที่ตาย!” เสียงเสินลู่ที่แปลงร่างเป็นต้นไผ่ยักษ์ที่สูงเทียมฟ้าคำรามเสียงดังออกมา การที่กุหลิงโซ่วลู่ถูกสังหารต่อหน้าต่อตาของเขา กล่าวสำหรับเขาแล้วมันคือความอัปยศอย่างหนึ่ง

ภายใต้การร้องด้วยเสียงอันดังของเสินลู่ กรงเล็บมังกรเสียวหลงขนาดยักษ์พลันยื่นเข้าไปคว้าตัวชื่อหมายวีเจี้ยน กรงเล็บมังกรนี้มีขนาดใหญ่โตมาก กรงเล็บทั้งห้าเปรียบเหมือนยอดเขาที่แหลมคมทั้งห้า ท่วมกลางการยื่นเข้ามาคว้าตัวของกรงเล็บมังกร ผืนแผ่นดินก็คล้ายตั้งเป็นกระดาษาแผ่นหนึ่งที่ถูกฉีกขาด

“ปัง...” กรงเล็บมังกรยังไม่ทันได้คิดว่าตัวชื่อหมายวีเจียนก็ถูกหมัดๆ หนึ่งที่มีความรวดเร็วมากกระแทกเข้าใส่ ภายใต้อันหนึ่งหมัดก็สามารถทำให้มันต้องล่าถอยกลับไปอย่างง่ายดาย

“คู่ต่อสู้ของเจ้าคือข้า” หลังจากทีหลี่ซีเยอาศัยเพียงหมัดเดียวก็ทำให้เจียวเสินจวูล่าถอยกลับไปแล้ว

หลี่ซีเย ใครๆ ก็ว่าเจ้ามีความแข็งแกร่งมาก วันนี้ ข้านี้แหละอยากจะได้เจ้าจะแข็งแกร่งสักแค่ไหนเชียว!” เจียวเสินจวูร้องเสียงดังออกมา “ตูม” เสียงดังสนั่นในทันที ในเวลานี้ มังกรเจียวหลงที่พันอยู่กับต้นไม้ยักษ์ได้หายไป

“ตูม ตูม ตูม...” นาทีนี้ ต้นไม้ยักษ์กลับกลายเป็นมีขนาดใหญ่มากยิ่งขึ้นไปอีก ใหญ่โตเพิ่มมากขึ้นๆ กระทั่งปกคลุมเหนือเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เอาไว้

ผู้คนจำนวนมากถึงกับเสียวสันหลังวาบเมื่อมองเห็นไม้ยักษ์ในลักษณะนี้ที่ปกคลุมปิดบังท้องฟ้าเอาไว้ เนื่องจากไม้ยักษ์ต้นนี้ได้แผ่กิ่งอายมังกรที่พุ่งพล่านออกมา โดยที่กิ่งอายมังกรเช่นนี้ได้ปกคลุมไปทั่วฟ้าดิน เหมือนว่ามีมังกรยักษ์ตัวนี้กำลังจะฟื้นคืนชีพอย่างนั้น

เวลานี้ ต้นไม้ยักษ์บนท้องฟ้าก็คล้ายตั้งเป็นมังกรยักษ์ตัวหนึ่ง เจียวเสินจวูได้นำเอาสายเลือดของตนหลอมรวมเข้ากับตัวตนที่แท้จริง ทำให้ปะทุเป็นพลังที่แข็งแกร่งปราศจากผู้เทียบเทียมขึ้นมา

“ผู้เยาว์ เอาชีวิตเจ้ามา” กรงเล็บมังกรขนาดใหญ่มากพุ่งลงมาจากบนท้องฟ้า โดยที่กรงเล็บมังกรลักษณะเช่นนี้ถึงกลับงอก

ออกมาจากส่วนบนของต้นไม้ยักษ์ อีกทั้งขณะที่ทรงเล็บมังกรนี้ยื่น
คว่ำตัวลงมา นั่น พื้นดินยังต้องสั่นสะเทือนหวั่นไหว ทัวทั้งเมือง
ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ถึงกับมิดมิด ภายใต้ทรงเล็บมังกรนี้ เมืองต้นไม้
ศักดิ์สิทธิ์ก็กลับกลายเป็นเถ้าธุลี เหมือนว่าทรงเล็บมังกรข้างหนึ่งที่ยื่น
ลงมาสามารถทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างแหลกลาญกลายเป็นเถ้า
ธุลีไป

“โอ้แม่เจ้า นี่คิดจะทำลายเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์อย่างนั้นรึ?” สิ่ง
นี้ได้ทำให้ผู้คนจำนวนมากตื่นตระหนกจนวิญญูณแหบออกจาก
ร่าง ยิ่งผู้บำเพ็ญตนที่ใจเสาะด้วยแล้ว เรียกว่าทั้งกลิ้งทั้งคลานเร่ง
รีบพาตัวเองหลบออกไปจากเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์

“ตูม” เสียงหนึ่งดังขึ้น จังหวะที่ทรงเล็บมังกรบดขยี้ลงมา นั่น
หมัดขวาของหลี่ซีเย่สั่นสะเทือนนิดหนึ่ง ฉับพลันนั้นปรากฏเปลว
ไฟที่รุนแรงพุ่งขึ้นมา หนึ่งหมัดได้โจมตีสวนออกไป

“ตูม ตูม ตูม.....” ภายใต้หมัดหนึ่งหมัดนี้ ฟ้าดินสะเทือน
หวั่นไหว ทั้งทั้งเส้นลือโจวพลันลดลง ขณะที่หนึ่งหมัดของหลี่ซีเย่
ที่โจมตีออกไป ปรากฏเป็นดวงตะวันหมื่นดวงที่ค่อยๆ ลอยขึ้น แสง
จากดวงตะวันหมื่นดวงสาดส่องจนดวงตะวันที่อยู่บนท้องฟ้าของ
เส้นลือโจวสลดและดับแสง

หมัดสุริยัน หมัดน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ สองหมัดพลันรวมเป็นหนึ่ง
หมัดสุริยันนั้นมีความเป็นอันธพาลและถืออำนาจบาตรใหญ่อยู่แล้ว
ภายใต้หนึ่งหมัดของหลี่ซีเย่ประกอบด้วยดวงตะวันหลายสิบดวง
กระหังมีเป็นร้อยดวง

แต่ว่า หมัดน้ำพุศักดิ์สิทธิ์กลับป้อนพลัง ลมปราณที่ปราศจาก
สิ้นสุดให้กับหมัดสุริยัน ทันใดนั้นได้ทำให้หมัดสุริยันได้
วิวัฒนาการดวงตะวันขึ้นมาเพิ่มจำนวนมากยิ่งขึ้น เพียงชั่ว
พริบตาเดียว ดวงตะวันหมื่นดวงได้ออกไปพร้อมๆ กับการโจมตี
ของหมัดนี้

ดวงตะวันหมื่นดวงรวมอยู่ในหมัดๆ เดียว ย่อมสามารถ
จินตนาการถึงอำนาจของมันได้ "ตูม ตูม ตูม....." ท่ามกลาง
เสียงดังตูมตามเป็นระลอก ได้ยินเสียงดัง "ปัง" กรงเล็บมังกรที่
ใหญ่โตพลันลุกไหม้กลายเป็นเถ้าธุลีไป จากนั้น "ตูม" ต้นไฟยักษ์
พลันลุกไหม้ขึ้นมา ภายใต้หมัดสุริยันหมัดนี้ ต้นไฟยักษ์ไม่สามารถ
ดับไฟในลักษณะเช่นนี้ได้

"เปรี้ยะ เปรี้ยะ เปรี้ยะ....." ลองนึกภาพดู ลำต้นที่ใหญ่โต
มโหฬารของต้นไฟเกิดการลุกไหม้ขึ้นมาภายใต้ดวงตะวันหมื่นดวง
ช่างเป็นภาพที่ดูอลังการเช่นใด ฉับพลันนั้น ร่างของเลี้ยวเส้นจั่วได้
ถูกไฟเผาผลาญอย่างรุนแรง

เพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น เลี้ยวเส้นจั่วก็มีลักษณะคล้ายกับ
ภูเขาไฟลูกหนึ่งที่ปะทุขึ้นมาอย่างนั้น ร่างทั้งร่างของมันถูกไฟลุก
ไหม้เผาผลาญอย่างรุนแรง โดยที่เปลวไฟนั้นพุ่งขึ้นไปสูงมากมุ่ง
ตรงไปยังเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดิน แสงสว่างจากเปลวไฟส่องสว่างทั่ว
ทั้งเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ สร้างความหวุ่นไหวต่อจิตใจของผู้คน
เป็นอันมาก

"อ้ากก....." ภายใต้การเผาไหม้ของเปลวไฟที่ร้อนแรง
เลี้ยวเส้นจั่วถึงกับร้องเสียงน่าเวทนาออกมา เวลานี้แม้ว่าเขาจะพ้น

น้ำออกมามากมาย แต่กลับไม่สามารถดับไฟที่ลุกไหม้บนตัวของตนได้

มองดูร่างของเจียวเสินจวูที่เหมือนภูเขไฟลุกหนึ่ง มีโอกาสถูกเผาไหม้จนตายได้ทุกเมื่อ ทำให้หลายคนมองดูด้วยความรู้สึกขนลุกขนพอง

"ตุ้ม....." เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ทันใดนั่นเอง เจียวเสินจวูที่ไม่สามารถทนต่อไปได้อีก ได้อ้าปากคายยันต์ศักดิ์สิทธิ์ออกมาแผ่นหนึ่ง เมื่อยันต์ศักดิ์สิทธิ์แผ่นนี้ถูกคายออกมา พลันปรากฏเป็นน้ำศักดิ์สิทธิ์ที่ประพรมลงมา

"จี้ด จี้ด จี้ด" ทันใดนั่นเอง ไฟที่ลุกไหม้บนตัวของเจียวเสินจวูดับลง ขณะที่เจียวเสินจวูได้แปลงร่างกลับมาเหมือนเดิม เพียงแต่ร่างของเขาในเวลานี้ดำเหมียมนไปทั้งตัว คล้ายเป็นถ่านไม้แท่งหนึ่งอย่างใดอย่างนั้น

ในเวลานี้ เหนือศีรษะของเจียวเสินจวูปรากฏยันต์ศักดิ์สิทธิ์แผ่นหนึ่งลอยล่องอยู่บนนั้น ยันต์ศักดิ์สิทธิ์แผ่นนี้ลึกลับพิสดารยิ่งเวลานี้ ไม่มีใครสามารถมองเห็นความได้อย่างชัดเจนว่ามันมีความลึกลับพิสดารตรงไหน

"เจ้าเดรัจฉานน้อย เป็นเจ้าที่บังคับข้าเอง!" เวลานี้ เจียวเสินจวูร้องเสียงดังออกมา พลังลมปราณพวยพุ่งออกมา ทันใดนั้นลมปราณทั้งหมดของเขาพุ่งพล่านและถูกฉีดเข้าไปอยู่ในยันต์ศักดิ์สิทธิ์แผ่นนั้น

"ตุ้ม....." ทันใดนั้น ปรางค์ต้นไม้ที่สูงเสียดฟ้าต้นหนึ่งขึ้นที่ด้านหลังของเลี้ยวเลนจู่ หลังจากที่ดินไม้สูงเสียดฟ้าต้นนี้ปรากฏขึ้นมาแล้ว มันได้แผ่กระจายกลิ่นอายที่มีความศักดิ์สิทธิ์สูงสุดออกมา กลิ่นอายลักษณะเช่นนี้ได้ปกคลุมไปทั่วแดนวิญญานสวรรค์ นาที่นี้ เหมือนว่ามีผู้ได้รับความเคารพสูงสุดแต่ละคนพื้นขึ้นมา มันมีพลังที่สามารถสยบเก้าชั้นฟ้าสิบแดนดินอยู่บนตัว ภายใต้กลิ่นอายที่มีความศักดิ์สิทธิ์สูงสุด เสมือนว่าทุกสิ่งล้วนแล้วแต่กลับกลายเป็นเล็กจิ๋วมาก

"ปรมาจารย์พฤกษา....." บรรดาผู้บำเพ็ญตนเผ่าพฤกษาจำนวนมากที่อยู่ในเหตุการณ์ค่อยๆ คุกเข่าลงกับพื้น ร้องเรียกเสียงดังออกมาด้วยความสยบ

"นี่คืออะไร? "ปีศาจทะเลที่ไม่เคยเห็นยันต์ศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้มาก่อน ถึงกับพูดออกมาด้วยความตื่นตระหนก

"ยันต์ปรมาจารย์ คือยันต์ของปรมาจารย์พฤกษา นับว่าลุ่มลึกมีความฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งนัก" ระดับปราชญ์เผ่าวิญญานเทพผู้หนึ่งได้กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า "ถึงกับสามารถคงยันต์ปรมาจารย์เอาไว้ได้ ก่อนที่ปรมาจารย์พฤกษาของพวกเขาจะละสังขารไปในทำนงกรรมฐานได้ วิธีการนี้นับว่าฝืนลิขิตสวรรค์อย่างน่าอัศจรรย์จริงๆ ".

เทพเจ้าแห่งทะเลมีทวนสามง่าม ปรมาจารย์พฤกษามีอาวุธปรมาจารย์ ซึ่งอาวุธปรมาจารย์ก็นับได้ว่าทรงพลังยิ่งนัก ลือกันว่าอาวุธปรมาจารย์สามารถหดยิบยืมพลังสูงสุดของปรมาจารย์เขียนมาใช้ได้

ข้อแตกต่างระหว่างอาวุธปรมาจารย์กับทวนสามง่ามก็คือ อาวุธปรมาจารย์นั้นสร้างขึ้นโดยปรมาจารย์พฤษภาเอง สร้างยันต์ปรมาจารย์ บรรลุรากปรมาจารย์ กลับกลายเป็นอาวุธปรมาจารย์ทั้งหมดนี้เป็นขั้นตอนหรือเส้นทางที่ปรมาจารย์พฤษภาก้าวเดินจากศิษย์เฝ้าพฤษภาธรรมดาคนหนึ่ง ไปสู่ปรมาจารย์พฤษภาจะต้องก้าวเดินไป

วันที่กลับกลายเป็นอาวุธปรมาจารย์ก็คือวันที่ได้บรรลุเป็นปรมาจารย์พฤษภา และสามารถหิบบีมพลังสูงสุดของปรมาจารย์เขียนมาใช้ได้ในเวลาเดียวกัน เพราะสามารถอาศัยอาวุธปรมาจารย์นี้มาหิบบีมพลังสูงสุดของปรมาจารย์เขียนนี้เอง ทำให้ปรมาจารย์พฤษภาสามารถตีเสมอกับทวนสามง่ามของเทพเจ้าแห่งทะเลได้

แต่ว่า ข้อแตกต่างระหว่างเทพเจ้าแห่งทะเลกับปรมาจารย์พฤษภาก็คือ เมื่อปรมาจารย์พฤษภาละสังขารในท่านั่งกรรมฐาน กลับไปยังแหล่งพักพิงสุดท้ายนั้น อาวุธปรมาจารย์ของพวกเขาจะสลายตัวไปเองไม่มีการหลงเหลือเอาไว้บนโลกนี้อีกต่อไป

แต่ทว่า จู๋ลูกลับมีความฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่งนัก แม้ว่าพวกเขาไม่สามารถคงอาวุธปรมาจารย์เอาไว้ได้ แต่ พวกเขากลับอาศัยวิธีการที่ฝืนลิขิตสวรรค์ยิ่ง ทำให้ระหว่างที่อาวุธปรมาจารย์สลายตัวแล้ว เหลือยันต์ปรมาจารย์เอาไว้ ซึ่งเป็นรากฐานของอาวุธปรมาจารย์

“แค่ยันต์ปรมาจารย์เท่านั้นเอง ไม่เห็นจะมีดีตรงไหน” หลี่ชีย่เพียงหัวเราะขึ้นมาชนิดหนึ่ง “แซ่กค์” ปราบกฏดาบอยู่ในมือ เป็นดาบยาวที่วาววับ สองสว่างไปทั่วฟ้าดิน

“สัจจอาวุธราชันเซียน.....” ต่อให้คนที่ไม่รู้เรื่องอะไรก็รู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร เมื่อได้เห็นดาบหมิงเหรินที่อยู่ในมือของหลี่ชียเอ่ ยามที่อาณาจักรราชันเซียนอาละวาดฟ้าดิน ทุกคนได้แต่สั่นเทา

ปรมาจารย์พฤษกษามีความแข็งแกร่ง แต่ ราชันเซียนปราศจากผู้ต่อกรยิ่งกว่า ยิ่งไปกว่านั้น สิ่งที่อยู่ในมือของเจียวเสินจวูนั้นหาใช่อาวุธปรมาจารย์ที่สมบูรณ์ไม่ มันเป็นเพียงยันต์ปรมาจารย์เท่านั้นเอง เมื่อเทียบกับดาบหมิงเหรินในมือของหลี่ชียเอ่ แล้ว ห่างชั้นกันมากเหลือเกิน

สีหน้าของเจียวเสินจวูนั้นดูไม่ฉืดมาก สุริก็สุ้หลี่ชียเอ่ไม่ได้เทียบด้านอาวุธ ยันต์ปรมาจารย์ของเขาก็เทียบไม่ได้กับดาบหมิงเหรินที่อยู่ในมือของหลี่ชียเอ่

ทุกคนต่างรู้ว่าคราวนี้เจียวเสินจวูหลบเกมแน่นอน เมื่อเห็นดาบหมิงเหรินที่อยู่ในมือของหลี่ชียเอ่ แม้ว่าทุกคนรู้ว่าคนโหดอย่างหลี่ชียเอ่นั้นแข็งแกร่งมาก แต่ จะมีใครนึกถึงว่า ต่อให้เป็นบุคคลเฉกเช่นเจียวเสินจวูเมื่อต้องมาอยู่ต่อหน้าหลี่ชียเอ่แล้วก็สุดที่จะรับการโจมตีจากหลี่ชียเอ่ได้เลย

ท่ามกลางตระหนกระคนกับความโกรธแค้น เจียวเสินจวูกรอกตาที่หนึ่งพลันบังเกิดความคิดขึ้นมา เขาทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้าในทันที ไปยืนอยู่บนต้นไม้ยักษ์ของเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์

ต้นไม้ที่ใหญ่โตปราศจากผู้เทียบเทียมต้นนี้ของเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ต้นนี้ เป็นต้นไม้ยักษ์ที่แปลงมาจากจิวจุงเสินจวู

“ท่านปรมาจารย์ ขอให้ท่านลงมือช่วยเหลือผู้เยาว์แรงหนึ่ง อาจารย์ของผู้เยาว์คือหลงจวูหย่าลู่ เป็นสหายต่างวัยกับท่านปรมาจารย์” ในเวลานี้ เลี้ยวเสินจวูได้ร้องขอความช่วยเหลือจากจิวจุงเสินลู่

ผู้บำเพ็ญตบะที่มายังเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ไม่แนเสมอไปว่าจะรู้ถึงประวัติความเป็นมาของจิวจุงเสินลู่ แต่ว่า ทุกคนล้วนแล้วแต่รู้ว่า ต้นไม้ยักษ์ต้นนี้คือเทพผู้พิทักษ์ของเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ลือกันว่ามีความแข็งแกร่งยิ่งนัก แม้แต่ราชันเซียนก็สังหารเขาไม่ได้

“หลงจวูหย่าลู่?” ใบหน้าแก่เต๋มาที่หลับตานอนหลับไหลอยู่บนลำต้นโดยตลอด ในที่สุดเวลานี้ได้ลืมตาทั้งสองข้างขึ้นมาและจ้องมองดูไปที่เลี้ยวเสินจวู

เลี้ยวเสินจวูเองก็นึกไม่ถึงว่าตัวเองสามารถปลุกเทพผู้พิทักษ์แห่งเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ให้ตื่นขึ้นมาได้จริงๆ ถึงกับรู้สึกดีใจยิ่งนัก รีบกล่าวว่า “ถูกต้อง ถูกต้อง อาจารย์ของผู้เยาว์คือหลงจวูหย่าลู่ ท่านเคยเอ่ยถึงสุดยอดอำนาจของท่านปรมาจารย์ ท่านอาจารย์เคยสั่งเอาไว้ว่า หากมีปัญหาสามารถขอความช่วยเหลือจากท่านปรมาจารย์ได้”

“อืมม เป็นความจริงที่ข้ารู้จักเขา เขาเคยมาขอคำแนะนำเกี่ยวกับเรื่องเคล็ดวิชากลับสู่ที่พักพิงสุดท้าย” จิวจุงเสินลู่เอ่ยขึ้นซ้ำๆ

“ท่านปรมาจารย์นับเป็นมนุษย์เทพที่มีความสามารถถึงขั้นทะเลสุวรรค์ ทะลวงพิภพได้” เลี้ยวเสินจวูรีบพูดต่อว่า “ท่านอาจารย์ของข้าก็เคยพูดว่า ท่านปรมาจารย์เคยให้การปกป้องคุ้มครองเผ่า

พฤษภาของพวกเราตลอดมา ผู้เยาว์ให้ความเคารพนับถือตั้ง
สายน้ำที่ไม่ขาดสาย ท่านปรมาจารย์ เจ้าหลี่ชียเอ่ที่อยู่ตรงหน้าผู้
นี้ก่อกรรมทำเข็ญ เหยียดหยามบรรพบุรุษเผ่าพฤษภาของพวกเรา
สังหารลูกหลานของเผ่าพฤษภา ขอท่านปรมาจารย์ให้ความเป็น
ธรรมด้วย ล้างแค้นให้กับลูกหลานของเผ่าพฤษภา”

ในเวลานี้ ภายในใจของเจียวเสินจวูรู้สึกดีใจเป็นอย่างนัก เขานึก
ไม่ถึงเลยว่าตนเองจะมีโอกาสเชิญให้เทพผู้พิทักษ์ที่อยู่ในตำนานผู้
นี้ออกมาได้ ซึ่งก็เป็นเพราะอาศัยชื่อของหลงจวูหยาลู่ที่เป็น
อาจารย์ของตน จึงทำให้เขามีโอกาสเชิญเทพผู้พิทักษ์ที่อยู่ใน
ตำนานผู้นี้ออกมาได้

ผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ต่างรู้สึก
ตระหนกที่เห็นเจียวเสินจวูถึงกับเชิญให้เทพผู้พิทักษ์ที่อยู่ใน
ตำนานออกมาได้ เพราะว่าผู้คนจำนวนมากต่างเคยได้ยินชื่อเทพผู้
พิทักษ์เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ และเคยได้ยินว่ามันมีความแข็งแกร่ง
มาก เคยมีคนกล่าวเอาไว้ว่า แม้แต่ราชันเซียนก็ไม่สามารถสังหาร
มันได้

แต่ทว่า ตลอดเวลาที่ผ่านไปไม่เคยมีใครเคยเห็นมันลงมือ แต่
การคงอยู่ของมันทำให้ไม่มีใครกล้าทำกำเริบเสิบสานในเมือง
ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ และไม่มีใครกล้าคิดไม่ซื่อกับมนุษย์ต้นไม้อะ
เทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ เวลานี้ ทุกคนไม่นึกเลยว่าเจียวเสินจวู
ถึงกับมีเกียรติมากมายถึงขั้นเชิญให้เทพผู้พิทักษ์เช่นนี้ออกมาได้

ตอนที่ 1450 สถานการณ์กลับตาลปัตร

ยอดฝีมือผู้บำเพ็ญตนจำนวนมากถึงกับรู้สึกอิจฉา เมื่อเห็น เลียวเสินจวูสามารถเชิญให้เทพผู้พิทักษ์เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ออกมาได้

“นี่แหละคือข้อแตกต่างของหลงจวูหย่าลู่ โด่งดังไปทั่วหล้า อาศัยหน้าตาของเขาทำให้เลียวเสินจวูสามารถเชิญเทพผู้พิทักษ์ ออกมาได้ก็หาใช่เรื่องที่อยู่เหนือความคาดคิด” มีผู้กล่าวด้วยความรู้สึกอิจฉา

ชื่อเสียงของหลงจวูหย่าลู่ นั้นโด่งดังมาก ถูกยกย่องให้เป็น บรรพบุรุษคนที่สอง กระทั่งมีผู้ยกให้เขาเป็นบุคคลอันดับหนึ่งได้ ประมาจารย์พิฤกษา โดยเฉพาะเมื่อเขาสามารถกลับสู่ที่พักพิง สุดท้ายด้วยการหยั่งรากลงสู่พื้นดินนั้น ทำให้เขามีพลังต่อสู้ที่ไม่ เคยมีมาก่อน ถึงกับมีผู้คิดว่าเขาคือผู้ที่ดำรงอยู่ในฐานะสามารถ โจมตีราชันเซียนได้

แน่นอน ผู้คนบนโลกใบนี้ที่ล่วงรู้ถึงประวัติความเป็นมาของ เทพผู้พิทักษ์เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มีอยู่น้อยมากถึงน้อยที่สุด ความจริงแล้ว หากจะว่ากันถึงลำดับความเป็นอาวุโสแล้ว ฐานะของจิวจุง เสินลู่หาใช่หลงจวูหย่าลู่สามารถเทียบเคียงได้ ขณะที่หลงจวูหย่าลู่ ยังอยู่ในวัยหนุ่มยังเคยมาที่เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ขอคำชี้แนะเรื่อง การบำเพ็ญเพียรกับจิวจุงเสินลู่ด้วยซ้ำ

เนื่องเพราะมีวาสนาเช่นนี้เอง จึงทำให้เลียวเสินจวูอาศัยสิ่งนี้
ขอความช่วยเหลือจากจิวจุงเสินจวู

หลี่ซีเย่ถึงกับเพยรอยยิ้มที่เฉยเมยออกมาให้เห็น เมื่อมองเห็น
เลียวเสินจวูไปขอความช่วยเหลือกับจิวจุงเสินจวู เขายังคงสบายอก
สบายใจเหมือนเดิม

ในเวลานี้ สายตาของอจิวจุงเสินจวูตกไปอยู่บนตัวของหลี่ซีเย่
และเพยรอยยิ้มออกมา กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า "การก่อเรื่องขึ้นที่
เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ เป็นการก่อความสงบนะ"

เมื่อจิวจุงเสินจวูพูดคำๆ นี้ออกมา เลียวเสินจวูปล้นรู้สึกดีใจ
เขาเข้าใจว่าคำพูดนี้เป็นคำพูดที่พุ่งเป้าไปยังหลี่ซีเย่ อาศัยหน้าตา
อาจารย์ของเขาแล้ว ในที่สุดจิวจุงเสินจวูก็ออกหน้ามายุ่งเกี่ยวกับ
เรื่องนี้แล้ว เมื่อมีจิวจุงเสินจวูลงมือเข้าแทรกแซง ทำให้เลียวเสินจวูมี
ความมั่นใจเต็มที่

"เจ้าคนแซ่หลี่ ได้ยินหรือยัง!" เมื่อเลียวเสินจวูมีความมั่นใจ
มากขึ้นจึงมองหลี่ซีเย่อย่างเหยียดหยัน กล่าวน่าเกรงขามออกมาว่า
"ทำลายความสงบสุขของเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ เช่นฆ่าเผ่าพฤกษา
พวกเรา โทษสมควรตายหมื่นครั้ง ฆ่าโดยไม่มีละเว้น!"

หลายคนรู้สึกเสียวสันหลังวาบบนใจ เมื่อเห็นเทพผู้พิทักษ์
เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์จะออกหน้าแทนเลียวเสินจวู

"เกรงว่าหลี่ซีเย่คงจะต้องเดือดร้อนแล้วละ ตามตำนานเล่าว่า
แม้แต่ราชันเซียนยังสังหารเทพผู้พิทักษ์เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้"
บางคนถึงกับเป็นกังวลในตัวของหลี่ซีเย่ขึ้นมา

แม้จะกล่าวหาว่า ความแข็งแกร่งของหลี่ซีเยเป็นที่ประจักษ์ของทุกคน แต่ทว่า เทพผู้พิทักษ์เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์แข็งแกร่งยิ่งกว่าเสียอีก มันได้ยืนหยัดอยู่ที่เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มาอย่างยาวนาน ความแข็งแกร่งของมันนั้นสุดจะหยั่งถึง กระทั่งมีผู้ยกย่องว่ามันมี 5 กำลังเพียงพอที่จะโจมตีราชันเซียนได้

มาวันนี้ เทพผู้พิทักษ์เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ถึงกับจะออกหน้าแทนเจียวเสินจวู ซึ่งไม่ใช่เป็นการบ่งบอกว่าหลี่ซีเยจะแยแล้ว แต่เกรงว่าจะเป็นการพ่ายแพ้อย่างยับเยินของหลี่ซีเย ไม่นั่นก็อาจจะต้องเติมพันเอาชีวิตเข้าไปด้วย

“ลู่ลู่ยอมเป็นลู่ลู่ หน้าใหญ่จนสุดจะคาดคิดได้” เผ่าวิญญานเทพยังกล่าวด้วยความรู้สึกอิจฉาว่า “ในโลกนี้ยังมีสักกี่คนที่สามารถเชิญให้เทพผู้พิทักษ์เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ออกมาได้ เจียวเสินจวูอาศัยหน้าตาของหลงจวูหย่าลู่ที่เป็นอาจารย์ของเขา ยังสามารถเชิญเทพผู้พิทักษ์เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ให้ออกมาได้”

แม้แต่เยเสี่ยวเสี่ยวยังถึงกับเม้มปากหัวเราะเบาๆ มองดูท่าทีของเจียวเสินจวูที่หลงระเหิงหลังจากได้ผู้คอยให้การสนับสนุนแล้ว นางมองว่าเจียวเสินจวูนั้นช่างน่าขันเสียเหลือเกิน

“ที่แท้เป็นอย่างนี้เอง” หลี่ซีเยถึงกับเอามือลูบที่บริเวณลำคอของตน หัวเราะและพูดกับจิวจิงเสินจวูว่า “เมื่อเขาพูดแบบนี้ ข้ากลับรู้สึกเสียวคอขึ้นมาบ้างเหมือนกัน ข้าชักเป็นห่วงความปลอดภัยของตนขึ้นมาบ้างแล้วสิ ข้าควรจะคุกเข่าลงเพื่อยอมแพ้ดีหรือไม่นะ”

“แหะ ยอมแพ้นั้นหรือ เวลานี้คิดจะยอมแพ้ก็สายไปเสียแล้ว! ”
เจิวเสินจวูหัวเราะเยือกเย็น กล่าวว่า “เจ้าทำลายความสงบสุขของ
เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ สंहารเผ่าพฤกษาพวกเรา ต่อให้ตายร้อยครั้ง
ก็ยังชดเชยกันไม่ได้! ท่านปรมาจารย์ของพวกเราจะเป็นผู้ควบคุม
สถานการณ์เองสังหารเจ้าคนชั่วอย่างเจ้า! เจ้าคนแซ่หลี่ วัน
สุดท้ายของเจ้ามาถึงแล้ว ต่อให้เจ้าแข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม เมื่อ
เทียบกับท่านบรรพบุรุษเผ่าพฤกษาแล้วไม่นับเป็นอะไรได้ ต่อให้
เจ้าอยู่ในระดับเทพสวรรค์ ท่านบรรพบุรุษเผ่าพฤกษาของพวกเรา
ก็สามารถบีบเจ้าให้ตายด้วยนิ้วเดียว.....”

ในเวลานี้ ท่าทีของเจิวเสินจวูดูจะลึมตัวอยู่บ้าง ในสายตา
ของเขาลิ้วจุงเสินจุงจะออกหน้าแทนเขา และหลี่ชียเอต้องตายอย่างไม
น่าสงสัย อย่างว่าแต่หลี่ชียเอเลย ต่อให้เมิ่งเจิ้นเทียนมาด้วยตนเอง ก็
ไม่กล้าทำกำเริบเสิบสานต่อหน้าลิ้วจุงเสินจุง!

แม้ว่าคำพูดของเจิวเสินจวูฟังดูแล้วออกจะลำพองตนไปบ้าง
แต่ทว่า เวลานี้ผู้คนจำนวนมากที่มองดูหลี่ชียเอแล้ว ก็รู้สึกว่คราว
นี้หลี่ชียเอจะต้องประสบกับความพ่ายแพ้อย่างยับเยิน ไมแน่ันก
อาจจะต้องเอาชีวิตมาทิ้งไว้ที่นี่

ทุกคนต่างรู้ว่า เมื่อไหร่ที่เทพผู้พิทักษ์เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ลง
มือ ในโลกนี้อาจจะมีผู้ต่อกรได้

“หนวกหู.....” ขณะที่เจิวเสินจวูกำลังลำพองใจตวาด
ใส่หลี่ชียเออยู่นั้น ในที่สุดลิ้วจุงเสินจุงก็ได้ปรึปากพูดแล้ว เขากล่่างอ
อย่างซ้่าๆ ว่า “ที่ข้าพูดนั้นหมายถึงเจ้า! ”

“เอ่อ.....” เลี้ยวเส้นจั่วถูกจั่วลงเส้นจั่วพุดตัดบทย่างกะทันหัน เขาถึงกับรับไม่ทัน เวลาพุดออกจะติดอ่าอยู่บ้าง กล่าวว่่า “ท่านบรรพบุรุษ เจ้า เจ้าคนแซ่หลีนี้ เขา เขา เขาทำลายความสงบสุขของเมืองตันไม้ศักดีสิทธิ์ สंहารลูกหลานเผ่าพฤกษาของพวกเรา.....”

“เศษสวะ!” เวลานี้ นัยน์ตาทั้งสองของจั่วลงเส้นจั่วลืมตาขึ้นมา ปราบกฏประกายศักดีสิทธิ์ออกมา กล่าวอย่างเชือซ่าวว่่า “ก่อเรื่องใหญ่โตขึ้นมาแล้วยังไม่รู้ตัวอีก รีบไปปลิดชีพตัวเองเพือเป็นการขอขมาเสี่ย บางที จั่วของพวกเจ้าอาจมีโอกาสรอดพ้นจากการถูกฆ่าล้างสำนัก!”

การที่จั่วลงเส้นจั่วพุดเช่นนี้ันบว่่าทำเพือเลี้ยวเส้นจั่วแล้ว ถือว่่าได้หาทางหนีทีไล่ให้กับจั่วเอาไว้แล้ว ตัวเลี้ยวเส้นจั่วเองไม่รู้ว่่าคนที่ตัวเองไปแห่ยคือใคร แต่ว่่า จั่วลงเส้นจั่วรู้ดี

ดังนั้น เขาจึงได้พุดคำๆ นี้ออกมา ที่เขาพุดเช่นนี้ถือว่่าเป็นการขอความเมตตาให้กับจั่วแล้ว มิฉะนั้นสะก็ หากทำให้มือมืดที่มองไม่เห็นต้องโกรธสะก็ การทำลายล้างจั่วไซ้เป็นเรื่องยากแต่อย่างใด นับแต่อดีตกาลเป็นต้นมา สำนักต่างๆ ที่ถูกเขาทำลายไปมันน้อยเกินไปอย่างนั้นรี?

ในเวลานี้กะทันหันเช่นนี้ เลี้ยวเส้นจั่วตั้งตัวไม่ทัน เขาจึงรู้สึกงังนอยู่ตรงนั้น เขาเข้าใจว่่าจั่วลงเส้นจั่วจะออกหน้าแทนเขา อาศัยหน้าอาจารย์ของเขาหลงจั่วหย่าจั่ว จั่วลงเส้นจั่วจะต้องลงมือช่วยเหลือเขาอย่างแนนอน ไม่ต้องพุดถึงเรื่องสंहารหลีชีย

ความจริงแล้ว การเปลี่ยนแปลงชนิดกลับตาลปัตรอย่างกะทันหันเช่นนี้ ทำให้ทุกคนตั้งตัวไม่ทัน ทุกคนต่างมองดูภาพตรงหน้าด้วยความมึนงง “ไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

“ท่านบรรพบุรุษ อ่า อ่า อาจารย์ข้าคือหลงจู่หย่าจู่ ท่านเคยบอกข้าว่า.....” ไม่ถนัดนักกว่าเจียวเสินจู่จะได้สติกลับมา แต่ในขณะนี้เขาก็ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี

“ข้ารู้ว่าอาจารย์เจ้าเป็นใคร ต่อให้ร่างแท้จริงของหลงจู่มาด้วยตนเองก็เหมือนกัน” จิวจุงเสินจู่กล่าวตัดบทเจียวเสินจู่ กล่าวว่ “ไปเถอะ เพื่อลู่ลู่ของเจ้า ปลิดชีพตัวเองเสียตอนนี้ยังทัน”

“ท่านปรมาจารย์ ข้า ข้า ข้า.....” ในเวลาเช่นนี้ เจียวเสินจู่ถึงกับพูดไม่ออก เขาไม่นึกไม่ฝันเลยว่า จิวจุงเสินจู่จะยืนอยู่ข้างหลังชียเออย่างกะทันหัน

“เออละ ข้าไม่มีความอดทนมากพอ เวลาข้ามีจำกัด ต้องรีบไปทำธุระอย่างหนึ่ง” หลี่ชียเอมองดูเจียวเสินจู่ที่กำลังเหม่อลอย กล่าวเฉยเมยว่า “จะให้ข้าลงมือด้วยตนเอง หรือว่าเจ้าจะลงมาปลิดชีพตัวเอง? ตาแต่มาพูดไม่ผิด การฆ่าตัวตายตอนนี้ยังทัน”

“เจ้า เจ้า เจ้า.....ข้า ข้า ข้า.....” เจียวเสินจู่ถึงกับพูดติดอ่างขึ้นมาในเวลานี้ พูดไม่คล่องเอาเสียเลย

“ให้ข้าส่งเจ้าไปก็แล้วกัน” ครั้นจิวจุงเสินจู่เห็นเป็นเช่นนี้ จึงกล่าวด้วยท่าทีเฉยเมยขึ้นมา ทันใดนั้น มือขนาดใหญ่ได้สยบลงมาจากห้องฟ้า พุ่งเข้าสยบต่อเจียวเสินจู่

“ท่ายบรพยบรุษ ข้า ข้า ข้าคือบรพยบรุษของจู่จู่ อาจารย์ของข้าคือหลงจู่หย่าจู่.....” การลงมือของจิวจุงเส้นจู่ ทำเอาเจียวเส้นจู่ตกใจจนวิญญูณแทบออกจากร่าง

“นี่เป็นการทำเพื่อเจ้า ทำเพื่อจู่จู่ของเจ้า” จิวจุงเส้นจู่กล่าวด้วยท่าทีเรียบเฉย พลันที่จบคำ “ปัง” เจียวเส้นจู่ถูกสังหารในทันที กลายเป็นหมอกเลือดบางเบา ไม่ทันแม้แต่จะร้องออกมา

“เฮ้อ เดิมทีข้ายังคิดว่าเมื่อฆ่าตัวเล็กนี้เสีย รอให้เจ้าแก่โพลหน้าออกมา” เมื่อหลี่ชียเอ่เห็นจิวจุงเส้นจู่ลงมือสังหารเจียวเส้นจู่แล้ว ถึงกับพูดท่าทีเรียบเฉยออกมา

จิวจุงเส้นจู่ได้แต่ยิ้มเฉือนๆ การที่เขาลงมือสังหารเจียวเส้นจู่เท่ากับเป็นการให้โอกาสจู่จู่ เนื่องจากเจียวเส้นจู่ไม่รู้เลยสักนิดว่าที่ตัวเองไปเหย่นั้นคือใคร ถ้าหากทำให้หลี่ชียเอ่โกรธขึ้นมาจริงๆ ละก็ ต่อให้จู่จู่มีความแข็งแกร่งมากกว่านี้แล้วไง ภายใต้อ้อมมือเขาข้าหรือเร็วก็ต้องมลายกลายเป็นเถ้าธุลีไป!

ในเวลานี้ ทุกคนต่างรู้สึกงงงัน ไม่ว่าใครก็นึกไม่ถึงว่า เทพผู้พิทักษ์เมืองตันไม้ศักดิ์สิทธิ์จะลงมือสังหารเจียวเส้นจู่ด้วยตนเอง

ทุกคนยังเข้าใจว่า อาศัยหน้าตาของหลงจู่หย่าจู่ เทพผู้พิทักษ์เมืองตันไม้ศักดิ์สิทธิ์จะต้องลงมือให้การช่วยเหลือเจียวเส้นจู่ กระทั่งลงมือสังหารหลี่ชียเอ่ก็เป็นได้

แต่ทว่า ใครก็นึกไม่ถึงว่า เรื่องราวถึงกับกลับตาลปัตรถึงเพียงนี้ อย่าวว่าแต่สังหารหลี่ชียเอ่เลย เทพผู้พิทักษ์เมืองตันไม้ศักดิ์สิทธิ์ไม่

เพียงไม่ยื่นมือช่วยเลี้ยวเส้นลู่เอาไว้เท่านั้น กระทั่งยังลงมือสังหาร
เลี้ยวเส้นลู่ด้วยตนเองด้วยซ้ำ

ผลที่ออกมาลักษณะเช่นนี้ นับว่าไม่อาจจินตนาการได้ มันอยู่
เหนือความคาดคิดของทุกคน

“ใครก็ได้หากพบเจอเจ้าองค์ชายแห่งความชั่วร้ายอะไรนั้น
บอกเขาประโยคหนึ่งว่า นับแต่วันนี้เป็นต้นไป ข้าไม่ต้องการเห็น
คนของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก หาไม่แล้ว ข้าจะเหยียบเทพเจ้า
โบราณทะเลลึกให้ราบ และตัดศีรษะของเขากับตาแก่ไปแขวน
เอาไว้ในจุดที่สูงที่สุดของเทือกเขาต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์!” หลี่ชีย่กวาด
ตามองไปรอบหนึ่ง ไม่สนว่าจะมีศิษย์ของเทพเจ้าโบราณทะเลลึก
อยู่ในเมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์หรือไม่

หลังจากที่หลี่ชีย่พูดจบ พาเย่เสี้ยวเสี้ยวหันหลังจากไปทันที
เพียงชั่วพริบตาเดียวก็หายไปบริเวณมุมถนน

ในขณะนี้ ลีวจุ่งเส้นลู่เพียงยิ้มๆ นิดหนึ่ง จากนั้น ค่อยๆ
หลับตาลงสองข้าง เหมือนนอนหลับไปแล้วอย่างนั้น

“คนโหดผู้นี้มีคุณสมบัติเพียงพอยกให้เป็นคนโหดอันดับหนึ่ง
ได้” ต่อให้ผู้ที่ไม่ยอมรับตัวของหลี่ชีย่ เมื่อมองดูเงาของเขาที่
หายไป เวลานี้ก็ไม่อาจไม่ยอมรับได้ พิมพ์ออกมาว่า “ทอดสายตา
มองออกไปในกลุ่มคนรุ่นใหม่ทั่วหล้า ยกเว้นพวกผิดยุค จะมีใคร
บ้างที่กล้าบอกว่าจะสังหารองค์ชายแห่งความชั่วร้าย!”

พลันเปิดปากก็บอกว่าจะเหยียบเทพเจ้าโบราณทะเลลึกให้ราบ
จะตัดหัวองค์ชายแห่งความชั่วร้ายออกมา คำพูดที่พาลและไม่มี

เหตุผลเช่นนี้เชื่อว่าใครก็สามารถพูดออกมาได้ ไม่ว่าจะป็นดาวรุ่งที่มีความแข็งแกร่งเพียงใดก็ตาม เมื่อมาอยู่ที่เส้นลือโจวแล้ว ก่อนจะพูดคำเช่นนี้ออกมา เกรงว่าคงต้องคิดให้รอบคอบเสียก่อน

แต่ มาวันนี้หลี่ชียะกลับมีท่าทีอย่างไรก็ได้ ประกาศเลยว่าจะเหยียบสำนักเทพเจ้าโบราณทะเลลึกให้ราบ จะสังหารองค์ชายแห่งความชั่วร้ายเสีย ช่างเป็นท่วงท่าที่ไร้เหตุผลและอันธพาลยิ่งนัก

“หรือจะเป็นความจริงว่า ยุคนี้หลี่ชียะ จะต้องเป็นราชันเซียนอย่างนั้นรึ? ดูท่าแม้แต่เทพผู้พิทักษ์เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ยังเชื่อมั่นในตัวของหลี่ชียะ” แม้แต่ยอดฝีมือเผ่าพฤษภษาในเวลานี้ยังไม่อยากจะทำเชื่อ

ตามหลักแล้ว เทพผู้พิทักษ์เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มีความสนทนากับหลงจวูหย่าลู่ ไม่ว่าจะสถานการณ์จะเป็นเช่นใด เทพผู้พิทักษ์เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์สมควรจะยืนอยู่ข้างฝ่ายเจียวเสินจวูจึงจะถูกต่อให้เทพผู้พิทักษ์เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ไม่สังหารหลี่ชียะ ก็ควรจะช่วยเหลือเจียวเสินจวูเอาไว้

แต่ว่า เวลานี้เทพผู้พิทักษ์เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์กลับลงมือสังหารเจียวเสินจวูด้วยตนเอง สิ่งเดียวที่จะอธิบายได้ก็คือ เทพผู้พิทักษ์เมืองต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มั่นใจในตัวของหลี่ชียะ หลี่ชียะจะต้องได้เป็นราชันเซียน เขาเองก็ไม่ต้องการเป็นศัตรูกับราชันเซียนในอนาคต!